

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΩΝ

ένεστι.	=ένεστώς	ΠΑΡΑΓ.	= παράγωγα
πρτ.	= παρατατικός	ΕΤΥΜ.	= ἐτυμολογία
μέλλ.	= μέλλων	ΣΥΝΘ.	= σύνθετα
άδρ.	= ἀδριστος	ΣΥΝΩΝ.	= συνώνυμα
πρκ.	= παρακείμενος	ΑΝΤΙΘ.	= ἀντίθετα
ύπερσ.	= ύπερσυντέλικος	ΣΥΝΤΑΞ.	= σύνταξις
τ. μέλλ.	= τετελεσμένος μέλλων	Ν. ΕΛΛ.	= νέα ελληνική

ἀμτβ = αμετάβατον	μτβ = μεταβατικόν	φημιατ = φημιατικός
αναδ = ἀναδιπλασιασμός	μτγν = μεταγενέστε-	σημιασ = σημιασία
ἀντικ = ἀντικείμενον	ροζ, α, ον	σημι = σημείωσις
ἀπαρ = ἀπαρέμφατον	μτγ = μετοχή	συστ = σύστοιχον
ἀποθ = ἀποθετικόν	δριστ. = δριστική	ύποτ = ύποτακτ
ἀπροσ. = απρόσωπον	παθ. = παθητικός, ή, ὃν	* μὲ ἀστερίσκον σημειώ
ἄττ = ἄστικος - οι	ταραγ κατ = παραγωγική	νονται τὰ κυριώτερα
βλ = βλέπε	κατάληξις	καὶ εὐχρηστότερα φη-
διάθ = διάθεσις	πεζ = πεζογράφος, οι	ματα.
ἐγκ = ἔγκλισι;	περιφρ. = περιφραστικός,	μέσα εἰς τὰς αγρύλας
ἐλλειπτ = ἐλλειπτικὸν	περίφρασης	εύρισκονται οἱ ποιητι-
ἐπιπρόθ = ἐπιπρόθετος	ποιητ = ποιητικός	κοὶ καὶ μεταγενέστεροι
ἐν = ἐνικός	πρόθ. = πρόθεσις	τύποι τῶν φημάτων. τὰ
ἐνεργ = ἐνεργητικὸν	προσ = πρόσωπον	μεταγενέστερα καὶ νε-
εύκτ = εύκτικη	προσδ = προσδιορισμός	ώτερα παράγωγα, καὶ
θ = θεμα	προστ = προστατική	θὸις καὶ αἱ λέξεις αἱ
κατάλ = κατάληξις	πρόσφ = πρόσφυμα	παραγόμεναι ἐκ τῶν
κατηγ = κατηγορούμενον	φ = φημια	παραγώγων τούτων
μέσ = μεσος, η, ον		

A

ἀβρύνω=1) κάνω κάποιον μαλθακόν, 2) στολίζω, ἀδρ. ἡβρυνα.

- **Μέσ. ἀβρύνομαι=καμαρώνω, καυχῶμαι. πρτ. ἡβρυνόμην.**

ΠΑΡΑΓ. ἀβρυντής (=δ θηλυπρεπής).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. ἀβρός (=τρυφερός, κομψός) καὶ τὴν κατάλ. -ύνω, κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ύνω ρημ. (βαρύς—βαρύνω). Τὸ υ μακρὸν ἀπό ἀναπληρ. ἔκτασιν (ἀβρύν-յω—ἀβρύνω).

ΣΥΝΘ. [έναβρύνομαι=ύπερηφανεύομαι].

ΣΥΝΩΝ. κοσμῶ, λαμπρύνω, λαμπρύνομαι, σεμνύνομαι, θρύπτομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: μὴ ἀβρυνέ με.

2) τὸ μέσ. μὲ δοτικήν: ἡβρύνετο τῷ διαπράττειν βραδέως.

Ν. ΕΛΛ. ἐναβρύνομαι=ύπερηφανεύομαι, καμαρώνω· «ἐναβρύνεται ἐπὶ πλούτῳ».

ἀγάλλω=1) καλλωπίζω, 2) λαμπρύνω, 3) στολίζω. Εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. μόνον δ ἐνεστ. [πρτ. ἡγαλλον, μέλλ. ἀγαλῶ, ἀδρ. ἡγηλα].

- **Μέσ.· ἀγάλλομαι = χαίρω, καμαρώνω, καυχῶμαι. [παθ. ἀδρ. ἡγάλλθην].**

ΠΑΡΑΓ. ἀγαλμα (=δ, τιδήποτε διὰ τὸ δποῖον χαίρει, καμαρώνει κανείς, τιμή, ἀνδριάς).

ΕΤΥΜ. πιθανῶς ἀπό τὸ ἀγλαός, θ. ἀγαλ- καὶ τὸ πρόσφ. ἥ αγαλ-γ-ω ἀγάλ-λ-ω.

ΣΥΝΘ. ἐπαγάλλομαι.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ.: κοσμῶ, τιμῶ, καλλύνω, καλλωπίζω, λαμπρύνω, σεμνύνω. τοῦ μέσ.: εύφραίνομαι, ἥδομαι, χαίρω, τέρπομαι.

ΑΝΤΙΘ. αἰσχύνω, ἀτιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ.: μὲ αἰτιατ. ἀγαλλε Φοῖβον.

2) τὸ μέσ.: μὲ δοτ. φπερ ἀπαντες ἀγάλλεσθε.

ἡ ἔμπροθ. προσδ. ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς ἀγάλλεται

ἡ κατηγ. μτχ. πατριδα ἔχων ἀγάλλεται.

Ν. ΕΛΛ. ἀγάλλομαι, ἀναγαλλιάζω· «ἀναγάλλιασε ἡ ψυχή μου ποὺ τὸν εἶδα».

* **ἀγαμαι· ἀποθ.=1) θαυμάζω, 2) ἐκτιμῶ. πρτ. ἡγάμην [μέσ. μέλλ. ἀγάσομαι, παθ. μέλλ. ἀγασθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἡγασάμην παθ. ἀδρ. ἡγάσθην (=ἐθαύμασα).**

Τὸ ρ. κλίνεται δπως τὸ ἵσταμαι δὲν ἔχει δμως ύποτ. καὶ προστ.

'Αντικατάστασις ένεστωτος

'Οριστική	'Υποτ.	Εύκτική	Προστ.	'Απαρέμφ.	Μετοχή
ἄγαμαι, σαι, ται	—	ἀγαίμην	—	ἄγασθαι	ἀγάμενος

ΠΑΡΑΓ. ἄγασμα (=δ, τιδήποτε θαυμάζει ή λατρεύει κανείς), ἄγαστος (=δ ἀξιοθαύμαστος) [άξιάγαστος], ἄγαμένως (ἀπό τὴν μετοχήν ἄγα-
μενος)=εύσεβάστως, μὲ σεβασμό.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν γα (λατ. *gaudeo*=χαίρω) προέρχονται τὰ θ.
αγα- (ἄγαμαι) αγασ- (ἡγάσθην).

ΣΥΝΩΝ. θαυμάζω, ἐκπλήττομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀτιμάζω, καταφρονῶ, βιδελύσσομαι.

ΣΥΝΤ. 1) μὲ αἰτιατ.: Κῦρος ἡγάσθη αὐτόν.

2) μὲ γεν' (προσ.): καὶ μτχ. ἄγασμα αὐτοῦ εἴπόντος.

3) μὲ δοτ. ὅταν τινὶ ἄγασθῷ τῶν στρατιωτῶν.

ἄγανακτῶ (έω)=δργίζομαι, θυμώνω, πρτ. ἡγανάκτουν, μέλλ. ἄγα-
νακτήσω, ἀδρ. ἡγανάκτησα, πρκ. ἡγανάκτηκα, ὑπερσ. ἡγαν-
κτήκειν.

- Ο μέσ. ἀδρ. ἡγανάκτησάμην καὶ ὁ παρακ. ἡγανάκτημαι ἔχουν
ένεργ. σημασίαν.

ΠΑΡΑΓ. ἄγανάκτησις, ἄγανακτητός, [ἄγανακτικός, ἄγανακτητικός]

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἄγαν καὶ ακτος (ἄγω), θ. ἄγανακτέ-ω.

ΣΥΝΘ. ὑπεραγανακτῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἀχθομαι, δργίζομαι, χαλεπῶς φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. ἔζημίωσε ἡ πόλις ἄγανακτήσασα τούτοις

2) μὲ τὴν πρόθ. ἐπὶ καὶ δοτ., περὶ καὶ γεν., πρὸς καὶ αἰτ.

3) μὲ μετοχ. ἄγανακτῷ ἐνθυμούμενος.

4) μὲ αἰτιολ. πρότ. χαλεπόν ἀν εἴη ἄγανακτεῖν. εἰ δεῖ ἥδη
τελευτᾶν.

Ν. ΕΛΛ. ἄγανακτῶ, ἄγαναχτῶ, ἄγαναχτίζω «ἄγανάχτησα ὅσο νὰ
οἱ βρῶ».

ἄγαπῶ (άω)=1) ἄγαπῶ, 2) ἀρκοῦμαι. πρτ. ἡγάπων, μέλλ. ἄγαπή-
σω, ἀδρ. ἡγάπησα, πρκ. ἡγάπηκα, ὑπερσ. ἡγαπήκειν.

- Παθ. ἄγαπῶμαι, πρτ. ἡγαπώμην [μέλλ. ἄγαπηθήσομαι] ἀδρ.
ἡγαπήθην, πρκ. ἡγάπημαι.

ΠΑΡΑΓ. ἄγαπητός, ἄγαπητῶς (=προθύμως, ἔτοίμως) ἄγαπητέος,
[ἄγαπη, ἄγαπησις, ἄγαπησμὸς ἄγαπητικός].

ΕΤΥΜ. πιθανῶς ἀπό τὸ ἐπιρρ. ἄγαν καὶ τὴν ρίζαν πα (πάομαι=ἀπο-
κτῶ). Θέμ. ἄγαπα-յω ἄγαπάω - ἄγαπῶ.

ΣΥΝΘ. ύπεραγαπώ.

ΣΥΝΩΝ. φιλῶ (έω).

ΑΝΤΙΘ. μισῶ (έω) ἔχθσίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. πανταχοῦ ἀγαπήσουσί σε.

2) μὲ δοτ. (=άρκοῦμαι) ἀγαπῶ τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς.

3) μὲ ἀπαρ. (=συνηθίζω) ἡγάπα τὴν χώραν ἀδήστον διαφυλάττειν.

4) μὲ μετοχ. ἀγαπῶ τιμώμενος.

5) μὲ ἐξηρτ. πρότ. οἶομαι ἀγαπᾶν αὐτούς δτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἔκεινους ἐρχόμεθα.

N. ΕΛΛ. ἀγαπῶ. «ἀγαπῶ τὴν μουσικήν».

* **ἀγγέλλω=1)** ἀναγγέλλω, 2) καθιστῶ γνωστόν, 3) μηγύω, πρτ. **ἡγ-**
γελλον, μέλλ. **ἀγγελῶ**, ἀδρ. **ἡγγειλα**, [ἀδρ. β' **ἡγγελον**], πρκ. **ἡγ-**
γελκα, ὑπερσ. **ἡγγέλκειν**.

● Μέσ. καὶ παθ. **ἀγγέλλομαι**, πρτ. **ἡγγελλόμην** [μέσ. μέλλ. **ἀγγε-**
λοῦμαι], παθ. μέλλ. **ἀγγελθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἡγγειλάμην**, παθ.
ἀδρ. **ἡγγέλθην**, [ἀδρ. β' **ἡγγέλην**], πρκ. **ἡγγελμαι**, ὑπερσ. **ἡγγελ-**
μην.

Αντικατάστασις δυσκόλων χρόνων

	όριστ.	ύποτ	εύκτική	προστ.	ἀπαρ.	μετοχή
ένεστ.	ἀγγέλλω	ἀγγέλλω	ἀγγέλλοιμι	ἀγγελλε	ἀγγέλλειν	ἀγγέλλων
μέλλ.	ἀγγελῶ (-εῖς, -εῖ)	—	ἀγγελοῖμι	—	ἀγγελεῖν	ἀγγελῶν
ἀδρ.	ἡγγειλα	ἀγγείλω	ἀγγείλαιμι	ἀγγειλον	ἀγγείλαι	ἀγγείλας
ἀδρ. μ.	ἡγγειλά- μην	ἀγγείλω- μαι	ἀγγειλαί- μην	ἀγγειλαι	ἀγγείλα- σθαι	ἀγγειλά- μενος
παθ ἀδρ.	ἡγγέλθην	ἀγγελθῶ	ἀγγελ- θείην	ἀγγέλθητι	ἀγγελθῆ- ναι	ἀγγελθεῖς

ΠΑΡΑΓ. ἄγγελμα, ἐπάγγελμα, ἀγγελτήρ [αὐτεπάγγελτος. εἰσαγγε-
λεύς, διάγγελμα, ἀγγελτικός]

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ούσ. **ἄγγελος** θέμα **ἄγγελ** καὶ τὸ πρόσφ. j **ἄγγέλ-ј-ω**
ἄγγέλ-λω.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθ.: ἀνά, κατά διά, παρά, εἰς, πρό, ἐπί, κλπ.

ΣΥΝΩΝ. λέγω, σημαίνω, μηνύω, διδάσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις,

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. ταῦτα ἡγγελέ τις.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μετ. Κῦρον ἡγγειλεν ἐπιστρατεύοντα:

4) μὲ ἀπαρ. ἡγγελται ἡ μάχη ισχυρὰ γεγονέναι.

5) μὲ εἰδ. πρότ. ού γάρ ἡγγέλθη αὐτοῖς δτι τεθνηκότες είεν·

- έπαγγέλλομαι: 1) μὲ δοτικὴ (=ύπόσχομαι). έπαγγελλόμεθα Ἀρισίω.
 2) μὲ αἰτιατ. (=ἔχω ώς έπάγγελμα). τοῦτο ἔστι τὸ έπάγγελ-
 μα δέ έπαγγέλλομαι.

Ν. ΕΛΛ. Εἰς τὰ Ν. Ἐλλ. τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται σύνθετον, ἀναγγέλ-
 λω, καταγγέλλω, παραγγέλλω, έπαγγέλλομαι=1) ύπόσχομαι: «ἡ
 Κυβέρνησις έπαγγέλλεται. δτι θὰ ύποτιμήσῃ τὸν ἄρτον», 2) ἔξασκω
 έπάγγελμα: «έπαγγέλλομαι τὸν ιατρόν», 3) προσποιοῦμαι: «έπαγγέλ-
 λεται τὸν τίμιον».

- ἀγείρω=1) συναθροίζω, 2) συλλέγω. πρτ. ἡγειρον [μέλλ. ἀγερῶ],
 ἀδρ. ἡγειρα, πρκ. ἀγήγερμα (ἀττ. ἀναδ.) [ύπερσ. ἡγηγέρκειν].
 • Μέσ. πάντοτε σύνθ. συναγείρομαι. [πρτ. ἡγειρόμην, μέλλ. ἀγε-
 ροῦμαι, ἀδρ. ἡγειράμην, πρκ. ἀγήγερμαι, ύπερσ. ἡγηγέρμην].

Ἀντικατάστασις ἐνεστῶτος καὶ δορίστου

	Οριστικὴ	Υποτακτ.	Εὐκτικὴ	Προστακτ.	Ἀκαρέμ.	Μετοχὴ
ἐνεστ.	ἀγείρω	ἀγείρω	ἀγείροιμι	ἀγειρε	ἀγείρειν	ἀγείρων
ἀδριστος	ἡγειρά	ἀγείρω	ἀγείραιμι	ἀγειρον	ἀγείραι	ἀγείρας

Πρόσεχε τὰ ὅμοηχα

ἡγειρα = ἀδριστος τοῦ ἀγείρω
ἡγειρα = ἀδριστος τοῦ ἐγείρω

ΠΑΡΑΓ. ἀγορά, [ἄγυρις], δμήγυρις, πανήγυρις, ἀγύρτης, ἀγερμός,
 συναγερμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ θέμ. γερ + ἀθροιστ. α, αγερ καὶ μὲ τὸ πρόσφ j. α-γερ-
 j-ω—ἀγέρρω—ἀγείρω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. σὺν καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. συνάγω, ἀθροίζω, ἀλίζω, συλλέγω.

ΑΝΤΙΘ διασπείρω, διαχέω, σκεδάννυμι.

ΣΥΝΤ. μὲ αἰτιατ. ἀγείρας τὴν στρατιάν.

Ν. ΕΛΛ. συναγείρω=1) καλῶ, 2) καλῶ αἰφνιδίως εἰς σύναξιν. «συνα-
 γείρει τὰ πλήθη».

ἀγνοῶ (έω)=δὲν γνωρίζω, πρτ. ἡγνόουν, μέλλ. ἀγνοήσω, ἀδρ. ἡγνόησα, πρκ. ἡγνόηκα, ύπερσ. ἡγνοήκειν.

- Παθ. ἀγνοοῦμαι, πρτ. ἡγνοούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. διάθ. ἀγνοήσομαι (=θὰ ἀγνοηθῶ) [παθ. μέλλ., ἀγνοηθήσομαι], παθ. ἀδρ. ἡγνοήθην, πρκ. ἡγνόημαι, ύπερσ. ἡγνοήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀγνοια [ἀγνοητέον, ἀγνοητικός, ἀγνόημα]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα ἀγνο (α στερητ. καὶ ρίζα γνο, γιγνώσκω) μὲ τὸ πρόσφ. ε, ἀγνοέ-ω.

ΣΥΝΩΝ. μόνον αἱ περιφράσεις. ἄγνοιαν ἔχω, οὐκ οἶδα, ἀγνῶς εἰμι τινδς=ἄγνοιῶ κάτι ἢ κάποιον, ἄγνῶς εἰμί τινι = ἀγνοοῦμαι ἀπὸ κάποιον.

ΑΝΤΙΘ. ἐπίσταμαι, οἶδα, γιγνώσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. οἱ πολλοὶ τὴν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι.

2) μὲ εἰδ. πρότ. οὐδεὶς ἀγνοεῖ, δτι τοῦτο τάναλωμα πλέον ἔστι.

3) μὲ κατηγ. μετοχ τὶς ἀγνοεῖ τὸν ἐκεῖθεν πόλεμον δεῦρο ἤξοντα;

Ν. ΕΛΛ. ἀγνοῶ (=δὲν γνωρίζω). «ἄγνοιῶ ποῦ κατοικεῖ».

- * **ἄγνυμι καὶ ἀγνύω.** Τὸ ρῆμα εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀττ. πεζ. πάντοτε σύνθ. μὲ τὴν πρόθ. κατά, κατάγνυμι =1) συντρίβω, 2) θραύω. [μέλλ. κατάξω], ἀδρ. κατέαξα.
- Παθ. κατάγνυμαι [παθ. ἀδρ. α' κατεάχθην], παθ. ἀδρ. β' κατεάγην, πρκ. κατέαγμαι, πρκ. β' κατέαγα, ὑπερσ. κατεάγμην.

Αντικατάστασις ἀορίστου

	Οριστικὴ	Ὑποτακ.	Εὐκτικὴ	Προσταχ.	Απαρέμ.	Μετοχὴ
ἀδρ. ἐνερ.	κατέαξα	κατάξω	—	κάταξον	κατᾶξαι	κατάξας
παθ. ἀδρ.	κατεάγην	καταγῶ	καταγείην	—	καταγῆναι	καταγείς

ΠΑΡΑΓ. ἀγμός, κάταγμα, ναυαγός, ἀγή (=ούντριμμα) ίσως καὶ ἀκτή.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ Φαγ- μὲ τὸ προσφ. νυ καὶ τὴν κατάλ. -μι, Φαγ-νυ-μι —ἄγνυμι ἀόρ. η-Φαγ-σα —ξᾶξα,

ΣΥΝΩΝ. θραύω, ρήγνυμι, συντρίβω, θρύπτω, θλάω, κλπ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. τὰς ψυχὰς καταγνύουσι.

ἀγοράζω ἀμτβ.=1) περνῶ τὸν καιρὸν μου εἰς τὴν ἀγοράν, 2) μιβ. ἀγοράζω κάτι. πρτ. ἡγόραζον, [μέλλ. ἀγοράσω], ἀδρ. ἡγόρασσα, πρκ. ἡγόρακα, ὑπερσ. ἡγοράκειν.

● Μέσ. ἀγοράζομαι = ἀγοράζω κάτι δι' ἐμέ, πρτ. ἡγοραζόμην, [μέλλ. ἀγοράσομαι], ἀδρ. ἡγορασάμην.

● Παθ. ἀγοράζομαι = ἀγοράζομαι ἀπὸ κάποιον, πρτ. ἡγοραζόμην [μέλλ. ἀγορασθήσομαι], ἀδρ. ἡγοράσθην, πρκ. ἡγόρασμαι, ὑπερσ. ἡγοράσμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀγοραστής, ἀγόρασμα, ἀγόρασις, ἀγορασία, ἀγοραστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἄγορὰ (ἄγείρω) θέμα ἄγοράδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. —ἀγοράδ-j-ω — ἄγοράζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀντὶ καὶ κατά· ὀνταγοράζω=ἄγοράζω μὲ χρήματα, τὰ δποια ἔλαβον ἀπὸ τὴν πώλησιν κάποιου ἀλλού πράγματος, καταγοράζω = ἄγοράζω κάτι χονδρικῶς.

ΣΥΝΩΝ. ὠνοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. πωλῶ, ἀποδίδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. δταν εἰναι μτβ. μὲ αίτιατ. : οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐπιτήδεια.

Ν. ΕΛΛ. ἄγοράζω (=ψωνίζω) · «ἄγορασα οἰκόπεδο».

* **ἄγορεύω=1)** ὁμιλῶ εἰς συγκέντρωσιν, 2) δημηγορῶ, πρτ. ἡγόρευον, μέλλ. ἄγορεύσω καὶ ἔρω, ἀδρ. ἡγόρευσα καὶ β' εἶπον, πρκ. ἡγόρευκα καὶ εἴρηκα, ὑπερσ. ἡγόρεύκειν καὶ εἴρηκειν.

● Παθ. ἄγορεύομαι, πρτ, ἡγόρευόμην μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ἄγορεύσομαι, παθ. μέλλ. φημήσομαι, παθ. ἀδρ. ἡγόρεύθην καὶ ἔρρηθην, πρκ. εἴρημαι καὶ ἡγόρευμαι, ὑπερσ. εἴρημην.

ΠΑΡΑΓ ἄγόρευσις, ἄγορητής (=ρήτωρ), ρητός, ἀπόρρητος, ἄρρητος συνήγορος, κατήγορος, ἀνάρρησις, πρόσρησις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἄγορὰ (ἄγείρω) θέμα ἄγορευ- κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς —εύω, ὅπως βασιλεύεις—βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, κατά, πρός, ούν. ἀναγορεύω = ἀνακηρύσσω.

ἀπαγορεύω 1) μτβ. = δὲν ἐπιτρέπω. ἐμποδίζω.

2) ἀμβ. = κουράζομαι, ἀδρ. ἀπεῖπον, παρακ. ἀπείρηκα. καταγορεύω = κατηγορῶ, συναγορεύω = συνηγορῶ, προαγρεύω = διακηρύσσω, προσαγορεύω = χαιρετίζω.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ ἄγορεύω τὰ : λέγω, δημηγορῶ, φημί, φράζω.

2) τοῦ μτβ. ἀπαγορεύω τὰ : κωλύω, εἴργω.

3) τοῦ ἀμτβ. ἀπαγορεύω τὰ : κάμνω, ἀπαυδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ρῆμα εύρισκεται συνήθως ἀμτβ. καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχει ἀντικ. Τὰ σύνθετα ὅμως ἔχουν διαφόρους συντάξεις.

Ν. ΕΛΛ. ἄγορεύω = ὁμιλῶ δημοσίᾳ, βγάζω λόγον. «ἄγορεύω σιδ δικαστήριον». σύνθετον: ἀπαγορεύω, προσαγορεύω, ἀναγορεύω.

ἄγχω = 1) πνίγω, 2) ἀπαγχυνίζω, πρτ. ἡγχον, μέλλ. ἀγξω, ἀδρ. ἡγξα.

● Μέσ. καὶ Παθ. συνήθως σύνθετον **ἀπάγχομαι** = ἀπαγχονίζομαι, πρτ. **ἀπηγχόμην**, [μέσ. μέλλ. ἀπάγξομαι], μέσ. ἀδρ. **ἀπηγξάμην**.

ΠΑΡΑΓ. ἄ, χόνη, συνάγχη, κυνάγχη.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **ἄγχ** (ἐπιρρ. ἄγχι = πλησίον) **ἄγχω**. Λατ. angst = πνίγω. Γερμ. Angst (=στενοχώρια).

ΣΥΝΘ. **ἀπάγχω** = **ἀπαγχονίζω**.

ΣΥΝΩΝ. ἀγχονάω, κρεμάννυμι, πνίγω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. τοὺς πατέρας ἥγχον νύκτωρ.

- ***ἄγω** = μτβ. 1) δδηγῶ (κυρίως ἔμψυχα), 2) κατευθύνω, 3) φέρω
ἀμτβ.=πορεύομαι, πρτ. ἥγον μλέλ. **ἄξω** [ἀδρ. α' ἥξα], ἀορ, β' ἥγα-
γον, πρκ. ἥχα [πρκ. β' ἄγήσα], ὑπερσ. ἥχειν [ὑπερσ. β' ἥγησειν].
• Μέσ. καὶ Παθ. **ἄγομαι**. πρτ. ἥγδμην, μέσ. μέλλ. καὶ μὲ παθ.
σημασ. **ἄξομαι**, παθ. μέλλ. **ἄχθησομαι**, μέσ. ἀδρ. β' **ἥγαγδμην**,
παθ. ἀδρ. **ἥχθην**, πρκ. **ἥγμαι**, ὑπερσ. **ἥγμην**.

'Αντικατάστασις ἐνεστώτος καὶ ἀορίστου

	δριστική	ὑποτακ.	εύκτική	προστ.	ἀπαρέμ.	μετοχή
ἐνεστ.	ἄγω	ἄγω	ἄγοιμ	ἄγε	ἄγειν	ἄγων
ἀόρ. β'	ἥγαγον	ἀγάγω	ἀγάγοιμ	ἀγαγε	ἀγαγεῖν	ἀγαγών
ἐνεστ.	ἄγομαι	ἄγωμαι	ἀγοίμην	ἄγου	ἄγεσθαι	ἀγόμενος
ἀόρ. β'	ἥγαγδμην	ἀγάγωμαι	ἀγαγοίμην	ἀγαγοῦ	ἀγαγέσθαι	ἀγαγόμενος

Πρόσεχε τὰ δμόηχα

μέλλ. **ἄξω** = τοῦ ἄγνυμι καὶ **ἄξω** = τοῦ ἄγω

ΠΑΡΑΓ. ἀγωγή, ἀγωγός, ἀγωγεύς, ἀγών, ἄξιος, ἀγυιά, λοχ-
αγός, ξεν-αγός. στρατ-ηγός, πλοιηγός, ἐπακτός, παρείσακτος, ἐπείσα-
κτος, [ἀγώγιον, ἀγώγι, ἀγώι, ἀγωγιμότητα, ἀγώγιμος, ἀγωγεύς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **ἄγ-**· ἀπὸ τὸ ἵδιον θέμα παράγονται αἱ λέξεις:
ἀγός, ἥγοῦμαι, ἥγεμών, ἄγρα, ἀγρεύω, ἀγών καὶ πιθανόν τὸ ἄγαν.

ΣΥΝΘ. ἀνάγω = ἀνεβάζω, προσάγω = δδηγῶ πρός τινα.

κατάγω = 1) ἐπαναφέρω κάποιον ἐκ τῆς ἔξορίας εἰς τὴν πατρίδα.

2) δδηγῶ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν διὰ φορολογίαν ἢ ληστείαν,
διάγω = 1) διέρχομαι, περνῶ τὴν ζωὴν μου, ζῶ.

παράγω = 1) παρατάσσω (τοὺς ἄνδρας), 2) παρουσιάζω.

ὑπάγω = 1) υποτάσσω, 2) δδηγῶ βραδέως.

3) ἐνάγω κάποιον (εἰς τὸ δικαστήριον)

ἀνάγομαι = ἐκπλέω, κατάγομαι = καταπλέω

ΣΥΝΩΝ. φέρω, κομίζω, δδηγῶ, ἥγοῦμαι μὲ δοτικήν.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἄγω στράτευμα, ἄγω καὶ φέρω τὴν χώραν = λε-
ηλατιῶ τὴν χώραν, ἄγω γυναῖκα = νυμφεύομαι, ἥσυχίαν ἄγω = ἥσυ-
χάζω, ζῶ μὲ ἥσυχίαν, ἄγε = ἔλα, ἔμπρός, ἄς.

Ν. ΕΛΛ. ἄγω ἐορτὴν = πανηγυρίζω, ἄγω τὸ τεσσαρακοστὸν = δια-
νύω τὴν ἡλικίαν τῶν 40 ἑτῶν.

σύνθετον μὲ πολλὰς προθέσεις: ἀπάγω, ἐνάγω (= κάμνω ἀγωγήν),
διάγω, συνάζω, συνάγω = συμπεραίνω, παράγω.

* ἀγωνίζομαι ὀποθ. μὲν ἐνεργ. σημασ. = 1) μάχομαι, 2) ἀγωνίζομαι περὶ βραβείου, 3) κοπιάζω, πρτ. ἡγωνίζομην, μέσ. μέλλ. ἀγωνισθομαι, [παθ: μέλλ. ἀγωνισθόμομαι], μέσ. ἀδρ. ἡγωνισάμην, [παθ. ἀδρ. ἡγωνίσθην], πρκ. ἡγώνισμαι, ὑπερσ. ἡγωνίσμην.

Κλίσις μέλλοντος

δριστική	εύκτική	ἀπαρέμφατον	μετοχή
ἀγωνιοῦμαι	ἀγωνιόμην	ἀγωνιεῖσθαι	ἀγωνιούμενος
ἀγωνιεῖ	ἀγωνιοῖο		
ἀγωνιεῖται	ἀγωνιοῖτο		

ΠΑΡΑΓ. ἀγώνισμα, ἀγωνιστής, ἀγωνιστικός, ἀγωνισμός, [ἀκαταγώνιστος, ἀσυναγώνιστος, διαγωνισμός, συναγωνισμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ριζ. ἄγ- προέρχεται τό ούσιαστ. ἄγων θ. ἀγωνίδαι τό προσφ. -j- ἀγωνιδ-γ-ομαι ἀγωνίζομαι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τό ἐλπίζω.

ΣΥΝΘ. μὲν πολλάς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. πονῶ, παλαίω, μάχομαι, μοχθῶ, πολεμῶ, ὀθλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν δοτ. ἀγωνίζομαι τῷ πράγματι = παλεύω μὲν τὴν ὑπόθεσιν.

2) μὲν ἔμπρ. προσδ., πρός τινα ἢ περὶ τινος· ἀγωνίζομαι περὶ τῆς ἐλευθερίας.

3) μὲν σύστοιχ. ἀντ. ἀγωνίζομαι ἀγῶνα, ἀγωνίζομαι στάδιον, ἀγωνίζομαι πάλιν.

4) μὲν ἀπαρ. ἡγωνίζετο προστάτης γενέσθαι.

Ν. ΕΛΛ. ἀγωνίζομαι=κοπιάζω, ἀγωνιῶ· «ἀγωνίζομαι νὰ βγάλω τὰ ἔξιδά μου». σύνθ. συναγωνίζομαι, διαγωνίζομαι.

ἀδικῶ (έω) =1) πράττω ἀδικίαν, 2) είμαι ἀδικος, 3) βλάπτω κάποιον, πρτ. ἡδίκουν, μέλλ. ἀδικήσω, ἀδρ. ἡδίκησα, πρκ. ἡδίκηκα, ὑπερσ. ἡδίκηκειν.

● Μέσ. ἀδικοῦμαι = βλάπτω τὸν ἔαυτόν μου.

● Παθ. ἀδικοῦμαι=βλάπτομαι ἀπὸ κάποιον, πρτ. ἡδικούμην, μέσ. μέλλ. μὲν παθ. σημασ. ἀδικήσομαι (= θὰ ἀδικηθῶ), ἀδρ. ἡδικήθην, πρκ. ἡδικημαι, ὑπερσ. ἡδικήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀδίκημα, ἀδικητής, ἀδικητέον [ἀδίκησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ στερητ. α καὶ δίκη προέρχεται τὸ ἐπίθ. ἀδικος, θ. ἀδικέω ἀδικῶ παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀνταδικῶ = ἀνταποδίδω τὴν ἀδικία, συναδικῶ = ἀδικῶ μαζὺ μὲν κάποιον.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, κακῶ, κακουργῶ, βιάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μτβ. 1) μὲ αἰτιατ. ἡδίκει ἡμᾶς ἡ πόλις.

2) μὲ δύο αἰτιατ. ἀ πολλούς ἡμῶν ἡδίκηκεν.

3) μὲ κατηγ. μετοχ. Σωκράτης ἀδικεῖ τὸν ἥττονα λόγον κρείττω ποιῶν.

Ν. ΕΛΛ. ἀδικῶ «ἀδίκησε τὸν ἀδελφό του στὴ μοιρασιά.»

ἀδοξῶ (έω) 1) ἀμτβ. = δὲν ἔχω καλὴν φήμην, 2) μτβ. = περιφρονῶ κάποιον, πρτ. ἡδόξουν, [μέλλ. ἀδοξήσω, ἀδρ. ἡδόξησα, πρκ. ἡδόξηκα].

● **Παθ.** *ἀδοξοῦμαι* = περιφρονοῦμαι.

ΠΑΡΑΓ. [ἀδόξημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **ἀδοξος** (α στερ + δόξα), θ. **ἀδοξέω** παρασύνθετον.

ΑΝΤΙΘ. εύδοκιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. οἱ μὴ εἰδότες δ. τι ποιοῦσι ἀδοξοῦσι διὰ ταῦτα.

* **ἄδω =** 1) ψάλλω, 2) τραγουδῶ, 3) ἐπαινῶ, 4) διηγοῦμαι, πρτ. **ἡδον,** [μέλλ. **ἄσω**], μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **ἄσουμαι**, ἀδρ. **ἡσα.**

Παθ. **ἄδομαι**, ἀδρ. **ἡσθην** πρκ. **ἡσμαι.** Ὁ ἐνεστ. **ἄδομαι** χρη-

σιμοποιεῖται συνήθως εἰς τὸ γ' πρόσωπον (ώς ἀπρόσωπον)

ἄδεται = φημολογεῖται.

Πρόσεχε τα δύμοντα

ἡδόμην = πρτ. τοῦ **ἄδομαι**, ἡδόμην = πρτ. τοῦ **ἡδομαι.**

ἡσθην = ἀδρ. τοῦ **ἄδομαι**, ἡσθην = ἀδρ. τοῦ **ἡδομαι.**

· Αντικατάστασις τῶν δύμοντων ἀορίστων ·

δριστ.	ύποτακτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἡσθην	ἄσθω	ἄσθείην	ἄσθητι	ἄσθηναι	ἄσθεις
ἡσθην	ἡσθῶ	ἡσθείην	ἡσθητι	ἡσθηναι	ἡσθεῖς

ΠΑΡΑΓ. 1) ἀπὸ τὸ **ἄδω** τά: **ἄσμα**, **ἄηδῶν**, **ἄστέον.**

2) ἀπὸ τὸ **ἄειδω** τά: **ἄοιδός**, **ἄοιδή**, **ἄοιδιμος** (= δ φημι- σμένος).

3) ἀπὸ τὸ **ἄοιδή** προῆλθε τό: **ῷδη** ἀπὸ δὲ τὸ **ῷδη** προῆλ- θον τά: **ἐπῳδή** (= μαγεία, ξόρκια) καὶ **ῷδεῖον**

4) ἀπὸ τὸ **ἄοιδός** προῆλθε τὸ **ῷδός** (= δ τραγουδιστής) καὶ μὲ αὐτὸς δεύτερον συνθετικὸν σχηματίζονται τά: **κω- μῳδός** καὶ **ἄπ'** αὐτὸς **κωμῳδία**, **μελῳδός** καὶ **ἄπ'** αὐτὸς **με-**

λωδία, ραψωδός καὶ ἀπ' αὐτὸν ραψωδία, τραγωδός καὶ ἀπ' αὐτὸν τραγωδία, χρησμωδός.

ΣΥΝΩΝ. ψάλλω, ύμνω, ἐπαινῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ μτβ. μὲν αἰτιατ. προσ. ἡ πραγμ. ποιητοῦ τὸ κάλλιστον μέλλοις ἥσεν.

2) τὸ ἀκροσ. ἔδεται (= λέγεται, φημολογεῖται) συντάσσ. μὲν εἰδικὴν πρότασιν, εἰδικὸν ἀπαρεμφ. καὶ κατηγορ. μετοχ.

Ν. ΕΛΛ. τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται σύνθετον, ἀπάδω = δὲν ἀρμόζω· «ἡ συμπεριφορά του ἀπάδει πρὸς τὴν ἡθικήν», συνάδω = συμφωνῶ, ἀρμόζω· «ἡ διαγωγὴ του δὲν συνάδει πρὸς τὸ ἀξίωμά του».

ἀθλῶ (έω) ἀμτβ. = 1) ἀγωνίζομαι διὰ βραβεῖον, 2) εἶμαι ἀθλητὴς, 3) ὑποφέρω, ἀόρ. **ἥθλησα.**

ΠΑΡΑΓ. ἀθλημα, ἀθλητὴς [ἀθλήτρια, ἀθλητικός, ἀθλησις, πρωτάθλημα, πρωταθλητὴς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀθλος (αἜθλος — αεθλος) = δ ἀγῶν καὶ ἀθλον = τὸ βραβεῖον. Θ. ἀθλέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἀγωνίζομαι, ἀσκῶ, μοχθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲν αἰτιατ. τοῦ συστ. ἀντικ. ἀθλῶ ἀθλους, ἥθλησα κινδυνεύματα = ἔλασθον μέρος εἰς ἐπικινδύνους ἀγῶνας.

Ν. ΕΛΛ. ἀθλοῦμαι· ἡ ἀθλουμένη νεολαία.

* **ἀθροίζω** ἢ **ἀθροίζω** = 1) συναθροίζω, 2) συλλέγω, 3) στρατολογῶ, πρτ. **ἥθροιζον**, μέλλ. **ἀθροίσω**, ἀόρ. **ἥθροισα**, πρκ. **ἥθροικα** ὑπερσ. **ἥθροίκειν**.

● Μέσ. καὶ Παθ. **ἀθροίζομαι**, πρτ. **ἥθροιζόμην**,⁶ παθ. μέλλ. μὲ σημασίαν μέσ. **ἀθροισθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἥθροισάμην**, παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. **ἥθροισθην**, πρκ. **ἥθροισμαι**, ὑπερσ. **ἥθροισμην**.

Πρόσεχε τὰ δμόηχα

ἀθροίσω = μέλλ. τοῦ ἀθροίζω	ἥθροισα = ἀόρ. τοῦ ἀθροίζω
ἀθρήσω = μέλλ. τοῦ ἀθρῶ	ἥθρησα = ἀόρ. τοῦ ἀθρῶ

ΠΑΡΑΓ. ἀθροισις, [συνἀθροισις, ἀθροιστής, ἀθροισμός. ἀθροιστικός], ἀθροισμα, ἀθροιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀθρός καὶ τὴν κατάληξιν -ιζω, δπως τά : ἐλπίς—ἐλπίζω, ἔρις—έριζω.

ΣΥΝΘ. συναθροίζω.

ΣΥΝΩΝ. ἀγείρω, συνάγω, συλλέγω.

ΑΝΤΙΘ. διαλύω, σκεδάννυμι (= διασκορπίζω).

ΣΥΝΤΑΞ. μὲν αἰτιατ. **ἥθροισαν** δὲ καὶ ἄλλας ναῦς.

Ν. ΕΛΛ. ἀθροίζω 1) μαζεύω, 2) προσθέτω «ἄθροισε τὰ ποσά», σύνθ. συναθροίζω.

ἀθρῶ (έω) = 1) παρατηρῶ κάτι μὲ προσοχήν, 2) ἔξετάζω, 3) σκέπτομαι, [πρτ. ἥθρουν, μέλλ. ἀθρήσω], ἀόρ. **ἥθρησα**.

- **Παθ.** **ἀθροῦμαι**, [μέσ. ἀόρ. = ἥθρησάμην].

ΠΑΡΑΓ. ἀθρητέον (= πρέπει νὰ σκεφθῇ τις), ἀθρητικὸς (= ὁ δυνάμενος νὰ βλέπῃ).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν θερ- καὶ τὸ προθεματικὸν α, α-θερ καὶ μὲ τάθεσιν ἀθρε- (ἀπὸ τὴν ίδιαν ρίζαν καὶ τὸ ἀθρόος) ἀθρέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀναθροῦμαι = συγκρίνομαι, ἀναθρέω = βλέπω πρὸς τὰ πάνω.

ΣΥΝΩΝ. θεωμαι, σκοπῶ, ἔξετάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : καὶ ταῦτα ἀθρησον εἰ = θεώρησε καὶ αὐτὰ ἄν. εύρισκεται εἰς τὴν προστακτ. ἐνεστ. ἀθρει = βλέπε καὶ ἀόρ. ἀθρησον = σκέψου, κύτταξε.

ἀθυμῶ (έω) = 1) κατέχομαι ἀπὸ ἀθυμίαν, 2) ἀποκαρδιώνομαι, 3) χάνω τὸ θάρρος μου, 4) λυποῦμαι, πρτ. **ἥθυμουν** [μέλλ. ἀθυμήσω], ἀόρ. **ἥθυμησα**.

ΠΑΡΑΓ. ἀθυμητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀθυμος (ἀ στερητ + θυμὸς) θ. ἀθυμέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. καταθυμῶ = χάνω ἐντελῶς τὸ θάρρος μου.

ΣΥΝΩΝ. ἀνιδμαι, ἀχθομαι, ἀλγῶ, λυποῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. εύθυμοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : τί δ' ἀθυμεῖς τῷ νῦν λόγῳ :

2) μὲ πρόθ. ἐπὶ τινι, εἰς τι, πρὸς τι

Ν ΕΛΛ. **ἀθυμῶ** = εἶμαι ἄκεφος.

* **αἰδοῦμαι** (έομαι) ἀποθ. = 1) ἐντρέπομαι, 2) σέβομαι. Εἰς τὴν δικαστικὴν γλῶσσαν = 1) συγχωρῶ, 2) συμφιλιώνομαι μὲ κάποιον, πρτ. **ἥδούμην**, μέσ. μέλλ. **αἰδέσσομαι**, [παθ. μέλλ. **αἰδεσθήσομαι**], μέσ. ἀόρ. **ἥδεσάμην**, παθ. ἀόρ. μὲ ἐνεργ. σημιασ. **ἥδεσθην**, πρκ. **ἥδεσμαι**, ὑπερσ. **ἥδέσμην**.

ΠΑΡΑΓ. αἰδεσοις = σεβασμός, αἰδέσιμος = ὁ σεβάσμιος, αἰδεσιμώτατος, αἰδεστός = ὁ σεβαστός, αἰδεστέον, αἰδήμων = ὁ ντροπαλός, ὁ κόσμιος, αἰσχος = ἡ ντροπή, αἰδώς = ντροπή, ἀναιδής, αἰσχρός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **αἰδεσ-ομαι**, αἰδέομαι, αἰδοῦμαι· τὸ θέμα **αἰδεσ-**. Ισως ἄπὸ τὸ ἄζομαι = σέβομαι, τιμῶ.

ΣΥΝΘ. καταιδοῦμαι = ντρέπομαι πολύ, ἀνταιδοῦμαι = ἀνταποδίδω τὸν σεβασμόν.

ΣΥΝΩΝ. σέβομαι, αἰσχύνομαι, εύλαβοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. αὐθαδίζομαι, ἀναισχυντῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἀλλήλους αἰδεῖσθε.

2) σπανίως μὲ κατηγ. μετοχ : αἰδοῦμαι πατέρα προλείπων.

Ν ΕΛΛ. **αἰδοῦμαι** = ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι· «αἰδοῦμαι τὸν Θεόν».

αἰθω = 1) ἀνάπτω, καίω, 2) λάμπω, φωτίζω. Ἐχει μόνον ἐνεστ. **αἴθω καὶ πρ. ἥθον.**

- **Παθ. αἴθομαι = καίομαι, φλέγομαι.**

ΠΑΡΑΓ. ἀπὸ τὸ ἕδιον θέμα προέρχονται τά : αἴθων, αἴθοψ = ἡλιοκαής, αἴθοψ = στιλπνός, δομαῦρος, αἴθουσα = λάμπουσα, αἴθηρ, αἴθρια [αἴθάλη], αἴθρα, δομος = δοκύσων, καταίθω = κατακαίω.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **αἴθ.-** (ἐκ τῆς ἕδίας ρίζης τὰ Λατ. *aestas* = θέρος, *aedes* = αἴθουσα).

ΣΥΝΘ. συγκαταίθω = κατακαίω μαζὺ μὲ κάποιον.

ΣΥΝΩΝ. καίω, πίμπρημι, λάμπω, φλέγω, πυρπολῶ.

ΑΝΤΙΘ. οβέννυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μιβ μὲ αἰτιατ. αἴθω πῦρ.

2) ἀμιτβ. λαμπτῆρες οὐκέτ' ἥθον.

αἰκίζω = 1) μεταχειρίζομαι κακῶς κάποιον, 2) βλάπτω κάποιον. Εἰς τὴν ἐνεργ. φωνὴν χρησιμοποιεῖται μόνον δομονός. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται συνηθέστερον ως ἀποθ.: **αἰκίζομαι = κακοποιῶ πρ.** ἥκισθην, μέλλ. **αἰκίσομαι καὶ αἰκιοῦμαι,** μέσ. ἀδρ. **ἥκισάμην,** παθ. ἀδρ. **ἥκισθην,** πρκ. **ἥκισμαι,** ὑπερ. **ἥκισμην.**

Πρόσεχε τὰ δύμονα

ἥκισθην=ἀόρ. τοῦ αἰκίζομαι, φκίσθην=ձօր. τοῦ οἰκίζομαι					

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἥκισθην	αἰκισθῶ	αἰκισθεί-ην	αἰκίσθητι	αἰκισθήναι	αἰκισθεῖς
φκίσθην	οἰκισθῶ	οἰκισθεί-ην	οἰκίσθητι	οἰκισθήναι	οἰκισθεῖς

ΠΑΡΑΓ. αἰκισμὸς (= κάκωσις), αἰκισμα (= κάκωσις, βασάνισμα), αἰκίσματα (= ἀκρωτηριασμένα πτώματα), αἰκιστικὸς (= δομονός εἰς τὸ βασανίζειν).

ΕΤΥΜ. τὸ ρ εἶναι παρασύνθετον ἀπὸ τὸ ἔπιθ. **αἰκής** (αἰκής ἀπὸ τὸ ἄεικης, α-στερητ. κπὶ ρ. ἔοικα), ρηματ..θ **αἰκίδ- jω - αἰκίζω** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω.

ΣΥΝΩΝ. κακῶς ποιῶ τινα, βλάπτω, παίω, τύπτω.

ΑΝΤΙΘ. βοηθῶ, ὠφελῶ, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ: καὶ τὰ χωρία αἰκίζεται.

2) μὲ δύο αἰτιατ: (προσ. καὶ πράγμα) αἰκίζομαι τινα τὰ ἔσχατα (= σύστ. ἀντικ.).

αἰνίσσομαι ἢ **αἰνίττομαι** ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάθεσιν = 1) δομιλῶ αἰνιγματωδῶς, 2) ὑπονοῶ, πρ. **ἥνισσάμην καὶ ἥνιττόμην,** μέλλ.

[αἰνίξομαι], μέσ. ἀόρ. ἡνικάμην, παθ. ἀόρ. ἡνίχθην, πρκ. θνιγμαί.

Πρόσεχε τὰ δύοντα

ἡνικτόμην = πρτ. τοῦ αἰνίττομαι, ἡνυτόμην = πρτ. τοῦ ἀνύτομαι

ΠΑΡΑΓ. αἰνιγμα (=λόγος ἀσαφής), αἰνικτός (=αἰνιγματώδης ὑπ·αἰνιγμός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ αἴνος (=διήγημα, μῆθος, λόγος), θ. αἰνίγ·- αἰνιγμαί - αἰνίττομαι ἢ αἰνίσσομαι, δπως τὸ ταγ·-ιω τάττω.

ΣΥΝΘ. ὑπαινίττομαι = υπονοῶ, υποδηλῶ.

ΣΥΝΩΝ. υπονοῶ, υποδηλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. τὶ δ θεδος αἰνίττεται.

2) μὲ τὴν πρόθ. εἰς· εἰς Κλέωνα τοῦτο αἰνίττεται.

Ν. ΕΛΛ. μόνον σύνθετον υπαινίσσομαι = υποδηλώνω κάτι συκεκαλυμμένα· «ὑπαινίσσεται τὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς δποίας οοῦ παρέσχε».

* αἰνῶ(έω)= 1) ἐπαινῶ, 2) ἐπιδοκιμάζω, 3) ἐγκωμιάζω. Εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. συνήθως σύνθετον ἐπαινῶ, πρτ. ἐπήνουν, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ἐπαινέσομαι (= θὰ ἐπαινέσω) καὶ σπαν. ἐπαινέσω, ἀόρ. ἐπήνεσα, πρκ. ἐπήνεκα, υπερσ. ἐπηνέκειν.

● Παθ. ἐπαινοῦμαι, πρτ. ἐπηνούμην, μέλλ. ἐπαινεθήσομαι, ἀόρ. ἐπηνέθην, πρκ. ἐπήνημαι, υπερσ. ἐπηνημένος ήν.

Πρόσεχε τὰ δύοντα

ἐπήνουν= πρτ. τοῦ ἐπαινῶ

ἐπείνων= πρτ. τοῦ πεινῶ

ἐπινον= πρτ. τοῦ πίνω

ΠΑΡΑΓ. αἰνεσις (= ἡ ὅμνησις, ὁ ἐπαινος), ἐπαίνεσις ἐπαινέτης, ἐπαινετός, ἐπαινετέον, αἰνέτης, αἰνετός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ αἴνος μὲ θ. αἰνέ·-ι·-ω — αἰνέω-ῶ. Τὸ ρ. δὲν μετατρέπει τὸν χαρακτ. ε εἰς η παρὰ μόνον εἰς τὸν παθ. πρκ., οὕτω : ἐπαινέσω ἀντὶ ἐπαινήσω, ἐπήνεσα ἀντὶ ἐπήνησα, ἐπηνέθην ἀντὶ ἐπηνήθην.

ΣΥΝΘ. παραινῶ (= συμβουλεύω, προτρέπω), συναινῶ (= ἐπιδοκιμάζω, συμφωνῶ), καταινῶ (= ἐπιδοκιμάζω, συμφωνῶ), συνεπαινῶ (= ἐπιδοκιμάζω μαζύ μὲ κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. εύλογω, ἐγκωμιάζω, ύμνω.

ΑΝΤΙΘ. μέμφομαι, κατηγορῶ, διειδίζω, ψέγω.

ΣΥΝΤ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἔγω ύμᾶς ἐπαινῶ.

- 2) μὲ αἵτιατ. τοῦ συστοίχ. ἀντικ. ἐπαινῶ ἔπαινον.
 3) μὲ ἑξηρτημ. πρότασιν· καὶ κατ' ἀρχὰς ἔγωγέ σε ἐπήνεσα ὅτι
 μοι δοκεῖς εὖ πεπαιδεύσθαι.

N. ΕΛΛ. ἐπαινῶ «ἐπήνεσε τὸν μαθητὴν διὰ τὴν ἐπίδοσίν του», παι-
 νεύω, παινῶ, παινεύομαι, παινιοῦμαι.

- **αἰρῶ (έω) 1) (ἐπὶ ἐμψύχων)** = λαμβάνω, συλλαμβάνω, λαμβάνω διὰ
 τῆς χειρὸς, 2) (ἐπὶ ἀψύχων) = κυριεύω. πρτ. **ἥρουν**, μέλλ. **αἰρήσω**, ἀδρ. β' **εἴλον**, πρκ. **ἥρηκα**, ὑπερσ. **ἥρηκειν**.
- Παθ. βλέπε **ἀλίσκομαι**.
- Μέσ. **αἰροῦμαι** = 1) ἐκλέγω, 2) προτιμῶ. πρτ. **ἥρούμην**, μέλλ. **αἰρήσομαι**, ἀδρ. β' **εἴλομην**, πρκ. **ἥρημαι**, ὑπερσ. **ἥρημην**.
- Παθ. τοῦ μέσ. **αἰροῦμαι**: **αἰροῦμαι** (=ἐκλέγομαι). πρτ. **ἥρούμην**, μέλλ. **αἰρεθῆσομαι**, ἀδρ. **ἥρέθην**, πρκ. **ἥρημαι**, ὑπερσ. **ἥρημην**.

Αντικατάστασις ἀορίστων

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ	ἀπαρ	μτχ.
εἴλον	ἔλω	ἔλοιμι	ἔλε	έλεῖν	έλών
εἴλομην	ἔλωμαι	ἔλοιμην	ἔλοῦ	έλέσθαι	έλόμενος

Πρόσεχε τὰ δμόηχα

ἥρηκα, **ἥρημαι** = πρκ. τοῦ αἰρῶ - αἰροῦμαι
 εἴρηκα, **εἴρημαι** = πρκ. τοῦ λέγω - λέγομαι
 ἥρήκειν, **ἥρήμην** = ὑπερσ. τοῦ αἰρῶ - αἰροῦμαι
 είρήκειν, **είρήμην** = » » λέγω - λέγομαι

ΔΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ: αἰροῦμαι, αἰρομαι καὶ ἥρόμην (=ἀόρ. β' τοῦ ἔρωτῶ).

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
αἰροῦμαι	αἰρῶμαι	αἰροίμην	αἰροῦ	αἰρεῖσθαι	αἰρούμε- νος
αἰρομαι	αἰρωμαι	αἰροίμην	αἴρου	αἴρεσθαι	αἰρόμε- νος
ἥρόμην	ἕρωμαι	ἕροίμην	ἕροῦ	ἕρεσθαι	ἕρόμενος

ΠΑΡΑΓ. αἴρεσις=1) ἡ κατάληψις, 2) ἡ ἐκλογὴ καὶ σύνθετος μὲ τὰς
 προθέσεις : ἀνά, κατά, διά, ἀπό, ἐξ, πρό, σύν, ὑπό.

αίρετος = 1) ὁ δυνάμενος νὰ καταληφθῇ.

2) ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεγῇ.

ἀναίρεσις = 1) τὸ σήκωμα τῶν νέκρων, ὁ ἐνταφιασμός,

2) ἡ καταστροφή, 3) ἄρσις νόμου,

4) θανάτωσις, 5) ἀνασκευὴ ἐπιχειρημάτων.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ δύο ρίζας 1) ρίζα **Φαρ**—θ. —**Φαρ** γ. μὲ ἐπένθεσιν **Φαίρ**— προστίθεται τὸ πρόσφ. ε, **Φαίρ-ε**—**αἱρέ-ω**-**αἱρῶ**. 2) ριζ. **Φελ-**, ἀδρ. **εΦελον**—**εελον**, **εῖλον**.

ΣΥΝΘ. ἀναιρῶ = 1) σηκώνω κάτι ἐπάνω, 2) φονεύω, 3) χρησμοδοτῶ 4) ἀνασκευάζω.

ἀναιροῦμαι = 1) σηκώνω νεκρὸν διὰ ἐνταφιασμόν, 2) διαγράφω, ἀποσύρω, 3) ἀναδέχομαι τέκνα νεογέννητα.

καθαιρῶ = 1) καταβιβάζω βιαίως, 2) κατεδαφίζω, 3) ὑποτάσσω, 4) καταδικάζω.

διαιρῶ = διαχωρίζω.

ἀφαιρῶ = ἀποστερῶ κάτι ἀπὸ κάποιον.

ἔξαιρῶ = 1) λαμβάνω κάτι ἀπὸ κάποιον, 2) ἔξαγω, 3) ἐκλέγω, 4) καταστρέφω

ὑφαιρῶ = ἀφαιρῶ κρυφίως.

παραιρῶ = ἀποσπῶ κάτι ἀπὸ κάποιον.

συναιρῶ = περιορίζω, συστέλλω.

προαιροῦμαι = προτιμῶ.

ὑπεξαιρῶ = ἀφαιρῶ κάτι κρυφίως.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ αἱρῶ εἶναι τά: λαμβάνω, κυριεύω, καταστρέφομαι, χειροῦμαι, παρίσταμαι· τοῦ αἱροῦμαι (μέσ.) τά: ἐκλέγω, προτιμῶ, διαλέγω καὶ: περὶ πλείονος ποιοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. εῖλον τὴν πόλιν.

τὸ μέσον 1) μὲ αἰτιατ.: τὴν ἐλευθερίαν ἐλοίμην ἀν

2) μὲ δύο αἰτιατ. ἐκ τῶν δποίων ἡ μία εἶναι κατηγοροῦμενον τῆς ἄλλης: καὶ Ἰφικράτην στρατηγὸν εἴλοντο

3) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μετχ.: εἴλεν αὐτὸν κλέπτοντα.

4) μὲ τελ. ἀπαρ. . εῖλοντο μᾶλλον ἀποθανεῖν.

τὸ παθ. αἱροῦμαι, ἐπειδὴ εἶναι συνδετικὸν ρῆμα, λαμβάνει κατηγοροῦμενον τοῦ ὑποκειμένου του· Θηραμένης ἥρεθη πρεσβευτὴς αὐτοκράτωρ.

Ν. ΕΛΛ. ἀναιρῶ = ἀνακαλῶ, ἀνασκευάζω, ἀθετῶ· «ἀνήρεσε τὴν ὑπόσχεσιν», καθαιρῶ = κατεδαφίζω, ἀφαιρῶ τὸ ἀξίωμα· «ὁ στρατηγὸς καθηρέθη», διαιρῶ, ἔξαιρῶ = ἀποσπῶ κάτι, διαστέλλω, ἀπαλλάσσω, ὑπεξαιρῶ = οἰκειοποιοῦμαι κάτι ποὺ μοῦ ἐμπιστεύτηκαν κλπ.

* **αἱρω** = 1) σηκώνω, ὑψώνω, ἐγείρω, 2) μεταφέρω. πρτ. **ἥρον**, μέλλ. ἀρδ, ἀνδρ. **ἥρα**, πρκ. **ἥρκα**, ὑπερσ. **ἥρκειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. αἴρομαι, πρτ. ἡρόμην, μέσ. μέλλ. ἀροῦμαι, [παθ. μέλλ. ἀρθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἡράμην, παθ. ἀδρ. ἡρθῆν, πρκ. ἡρμαι. ὑπερσ. ἡρμην.

‘Αντικατάστασις ἀορίστων

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεργ. ἀδρ.	ἡρα	ἄρω	ἄραιμι	ἄρον	ἄραι	ἄρας
μέσ. ἀδρ.	ἡράμην	ἄρωμαι	ἄραιμην	ἄραι	ἄρασθαι	ἄράμενος
παθ. ἀδρ.	ἡρθην	ἄρθω	ἄρθείην	ἄρθητι	ἄρθηναι	ἄρθεις

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

ἡρον (πρτ.), ἡρα (ἀδρ.), ἡρκα (πρκ.), ἡρμαι (πρκ.), τοῦ αἴρω εἰρον (πρτ.), εἰρα (ἀδρ.), εἰρκα (πρκ.), εἰρμαι (παθ. πρκ) τοῦ εἰρω.

ἡρόμην = πρτ. τοῦ αἴρομαι, ἡράμην = ἀδρ. β' τοῦ ἔρωτῶ αἱρόμενος = μτχ. ἐνεστ. τοῦ αἴρομαι (= σηκώνομαι).

ἔρόμενος = μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἔρωτῶ.

ἔρωμενος = μτχ. ἐνεστ. τοῦ ἔρωμαι (= ἀγαπῶμαι).

ἔρρωμένος = μτχ. πρκ. τοῦ ρώννυμαι (= ἐνισχύομαι).

‘Αντικατάστασις τῶν: αἴρομαι, αἴροῦμαι, ἡρόμην.

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	αἴρομαι	αἴρωμαι	αἴροιμην	αἴρου	αἴρεοθαι	αἱρόμενος
ἐνεστ.	αἴροῦμαι	αἴρωμαι	αἴροιμην	αἴροῦ	αἴρεῖσθαι	αἱρού- μενος
ἀδρ. β'	ἡρόμην	ἔρωμαι	ἔροιμην	ἔροῦ	ἔρεσθαι	ἔρδμενος

ΠΑΡΑΓ. ἄρσις (= σήκωμα), ἔπαρσις (= ὑπερηφάνεια, ὕψωσις), ἔξαρσις (= ὕψωσις), ἄρμα (= δ. τιδήποτε σηκώνει κανείς), ἄρδην (= ἔξ δλοκλήρου) ἀρτηρία, μετέωρος, συνωρίς (= ζεῦγος ἵππων), ἔρσον, μετάρσιος, ἀορτήρ (= ζώνη τοῦ ξίφους), μίσθαρνος (= δ ἔργαζόμενος χάριν μισθοῦ), [ἀνταρσία, ἀντάρτης], ἄρτδς (= δ σηκωτός)

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα αρ + j ω ἄρ- j -ω -αἴρω.

ΣΥΝΘ. ἀνταίρω (= ἀνθίσταμαι), ἀπαίρω (= ἀποπλέω), καταίρω (= καταπλέω), ἔπαίρω (= ὕψωνω), ἔπαίρομαι (= ὑπερηφανεύομαι), ἔξαίρω (= ἔξεγείρω, ἔξυμνω, ἔγκωμιάζω) κλπ.

ΣΥΝΩΝ. ἔγείρω, ἀνυψῶ, ἀνίστημι, ἀνορθῶ, ἀνέχω, ἀνατείνω.

ΑΝΤΙΘ. καθαιρῶ, ἐλαττῶ, καταβάλλω, χαλαρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἀράτω τις τὴν χεῖρα.

2) τὸ παθ. δέχεται προληπτ. κατηγορ., Φίλιππος ἥρθη μέγας.

Ν. ΕΛΛ. αἴρω = σηκώνω, ἀπομακρύνω, καταργῶ· «αἴρομεν τὰ ἐμπόδια», «ἥρθη ἡ ἀπαγόρευσις».

* **αἰσθάνομαι** μέσ. ἀποθ. μὲ ἐνεργ. σημασ. = 1) ἀντιλαμβάνομαι κάτι διὰ τῶν αἰσθήσεων, 2) ἐννοῶ. πρτ. ἥσθανόμην, μέλλ. **αἰσθήσομαι**, ἀόρ. β' ἥσθόμην, πρκ. **ἥσθημαι**, ὑπερσ., **ἥσθημην**.

‘Αντικατ. ‘Αορ. β’ καὶ Παρακ.

δριστ.	ὑποτακτ.	εὔκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἥσθόμην	αἰσθωματι	αὶ σθοὶ	αἰσθοῦ	αὶ σθέ-	αἰσθόμε-
ἥσθημαι	ἥσθημέ	[μην]	ἥσθησο	[σθαι]	[νος]
	[νος ὁ]	[νος εἶην]		ἥσθησθαι	ἥσθημέ-
					[νος]

ΠΑΡΑΓ. αἰσθημα, αἰσθησις, αἰσθητής, αἰσθητός, ἀναίσθητος, εύαισθητος, αἰσθητήριον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **αἰσθ**— σχηματ. ὁ ἀόρ. β' ἥσθόμην, ἀπὸ τὸ θέμα **αἰσθ-αν**—σχηματ. ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀπὸ τὸ θέμα **αἰσθε**. ὁ μέλλ., ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ δλα τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. προαισθάνομαι (=προβλέπω), συναισθάνομαι (=ἀντιλαμβάνομαι συγχρόνως διὰ τῶν αἰσθητηρῶν), ἐπαισθάνομαι (= λαμβάνω αἰσθησιν κάποιου πράγματος) κλπ.

ΣΥΝΩΜ. γιγνώσκω, μανθάνω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, συνίημι, ἐπαίω, καταμανθάνω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγνοῶ, ἀναισθητῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ὡς ἥσθοντο τὸ γεγενημένον.

2) μὲ γεν., ἥσθετο τῶν κακῶν.

3) μὲ δοτ. (δργαν) αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ.

4) μὲ δοτ. (αἰτίας) αἰσθάνομαι τῇ ἡλικίᾳ.

5) μὲ κατηγορ. μετχ. τοῦ ὑποκ. αἰσθάνομαι κάμνων.

6) μὲ κατηγ. μετχ. τοῦ ἀντικ., ἥσθοντο τὴν πόλιν κατειλημμένην.

7) μὲ εἰδικὴν πρότασιν. ἥσθετο τὸ στράτευμα δτι ἦν...

Ν. ΕΛΛ. αἰσθάνομαι=ἀντιλαμβάνομαι, συναισθάνομαι, συγκινοῦμαι· «αἰσθάνομαι φῦχος, χαράν, τὴν θέσιν μου».

προαισθάνομαι = προβλέπω, συναισθάνομαι = ἀναγνωρίζω διὰ τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως.

***αἰσχύνω** = 1) ἀσχημίζω, 2) παραμορφώνω, 3) ἀτιμάζω, ντροπιάζω, 4) καταφρονῶ. πρτ. **ἥσχυνον**, μέλλ. **αἰσχυνῶ**, ἀόρ. **ἥσχυνα**, [πρκ. ἥσχυγκα καὶ ἥσχυκα, ὑπερσ. ἥσχύκειν].

- Μέσ. *αἰσχύνομαι* = 1) ἐντρέπομαι, 2) σέβομαι. πρτ. *ἡσχυνθμην*, μέλλ. *αἰσχυνθμαι* καὶ παθ. μέλλ. μὲν εὐεργ. σημασ. *αἰσχυνθήσομαι*, παθ. ἀδρ. μὲν σημασ. μέσ. *ἡσχύνθην* [πρκ. *ἡσχυμμαι* ύπερσ. *ἡσχύμμην*].

'Αντικατάστασις 'Ενεστ., Μέλλ. καὶ 'Αορ.

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
'Ενεστ. αἰσχύνω	αἰσχύνω	αἰσχύνοιμι	αἰσχυνε	αἰσχύνειν	αἰσχύνων
Μέλλ. αἰσχυνῶ	—	αἰσχυνοῖμι	—	αἰσχυνεῖν	αἰσχυνῶν
'Αόρ. <i>ἡσχυνα</i>	αἰσχύνω	αἰσχύναιμι	αἰσχυνον	αἰσχῦναι	αἰσχύνας

Εύκτ. μέσ. ένεστ. : αἰσχυνοίμην, αἰσχύνοιο, αἰσχύνοιτο κλπ.

Εύκτ. μέσ. μέλλ. : αἰσχυνοίμην, αἰσχυνοῖο, αἰσχυνοῖτο κλπ.

Κλίσις παρακ.

δριστ. . *ἡσχυμμαι*, -νσαι, -νται, *ἡσχύμμεθα*, -νθε, *ἡσχυμμένοι* εἰσι.

προστ. : *ἡσχυνσό*, *ἡσχύνθω*, *ἡσχυνθε*, *ἡσχύνθων*.

ἀπαρ. : *ἡσχύνθαι*, μτχ. : *ἡσχυμμένος*.

ΠΑΡΑΓ. αἰσχυντηλός (= ντροπαλός), ἀναίσχυντος (= ἀδιάντροπος), αἰσχυντός, αἰσχυντὴρ (= δ ἀτιμάζων)

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ούσ. *αἴσχος*,⁹ *αἰδ-χος* (αἰδοῦμαι) καὶ τὴν κατάλ.-ύνω-
αἰσχύνω, (ὅπως δέξις, δέξινω, βαρύς, βαρύνω) *αἴσχ-υν-ј ω* – αἰσχύνω,
Τὸ υ τῆς παραληγ. εἶναι μακρόν εἰς τὸν ἔνεστῶτα., πρτ., ἀπαρέμ
(ένεργ.), βραχὺ δὲ εἰς δλους τοὺς ἄλλους τύπους.

ΣΥΝΘ. καταισχύνω (= ἀτιμάζω), ἐπαισχύνομαι (= ντρέπομαι), ύπερ-
αἰσχύνομαι (= αἰσχύνομαι πολὺ) κ.τ.λ.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ αἰσχύνομαι : αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, σέβομαι

Τοῦ αἰσχύνω τά : εἰς αἰσχύνην καθίστημι τινα, κλπ

ΑΝΤΙΘ. τοῦ αἰσχύνω : τιμῶ, ἐπαινῶ. τοῦ αἰσχύνομαι : ἀναισχυντῶ.
αύθαδίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ένεργ. : μὲν αἴτιατ. αἰσχύνω τοὺς πατέρας

τὸ μέσον : 1) μὲν αἴτιατ. : αἰσχύνομαι σε, ὡ γέρον.

2) μὲν ἐμπρόθ. προσδ. (αἴτιας). ἐν κακοῖς τοῖς σοῖς οὐκ
αἰσχύνομαι.

3) μὲν ἀπαρέμφ. (τελικόν) : αἰσχύνονται γράφειν λόγους

4) μὲν κατηγορ. μετοχ. : αἰσχύνομαι ποιῶν ταῦτα.

5) μὲν αἴτιατ. καὶ ἀπαρέμφ. : *ἡσχύνθημεν* καὶ θεοὺς καὶ
ἀνθρώπους προδοῦναι αὐτόν

Ν. ΕΛΛ. αἰσχύνομαι = ντροπιάζω, ἀτιμάζω, ύβριζω, ντρέπομαι «αἰ-
σχύνομαι νὰ ἀλλάξω ίδέας», «δὲν αἰσχύνεσαι διὰ τὴν ἀμέλειάν σου»;
σύνθ. ἐπαισχύνομαι = ντρέπομαι διὰ κάτι, καταισχύνω = καταντρο-
πιάζω, ρεζιλεύω κάποιον

* **αίτιῶμαι** (άομαι) ἀποθ. μὲν ἐνεργ. σημασ. καὶ σπανίως παθ. = 1) κατακρίνω, ψέγω, 2) κατηγορῶ. πρτ. ἥτιώμην, μέλλ. **αἰτιάσομαι**, [παθ. μέλλ. αἰτιαθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἥτιασάμην, παθ. ἀδρ. ἥτιά-
θην, πρκ. **ἥτιαμαι**, ὑπερσ. **ἥτιάμην**.

ΠΑΡΑΓ. αἰτίαμα (= κατηγορία), αἰτίασις (= παράπονον, κατηγορία), αἰτιατέον, αἰτιατὸν (= τὸ ἀποτέλεσμα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **αἴτια**. Ὁ χαρακτὴρ **α** εἶναι μακρὸς εἰς δλους τοὺς χρόνους ἔκτὸς τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ.

ΣΥΝΘ. ἐπαιτιώμσι = κατηγορῶ κάποιον, καταιτιώμαι = κατηγορῶ.

ΣΥΝΩΝ. διαβάλλω, ἔγκαλῶ, κατηγορῶ, μέμφομαι, δνειδίζω, ψέγω, συνώνυμα τοῦ παθητικοῦ αἰτιῶμα εἶναι τὰ: αἰτιάζομαι, κατηγοροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ, ἔγκωμιάζω, εὖ λέγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν αἰτιατ. προσώπου ἢ πράγματος.

2) μὲν διπλῆν αἰτιατ. τὶ ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα.

3) μὲν αἰτιατ. (προσ.) καὶ γενικὴν (αἰτίας), ἔφη οὐκ ἐαυτὸν αἰτιᾶσθαι τῶν κακῶν.

4) μὲν ἀπαρ. σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις σφᾶς ὠφεληκέναι;

5) ἔξηρτ. πρότ. Σωκράτης ἥτιάτο αὐτὸν δτι οὐκ ἤρωτα.

6) μὲν ἐμπρόθ. προσδ. αἰτιῶμαί τινα περὶ τινος, κατὰ τινος, ὑπὲρ τινος.

Ν. ΕΛΛ. αἰτιῶμαι = κατηγορῶ κάποιον ὡς ὑπεύθυνον. «αἰτιῶμαι τὴν κατάστασιν διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν τροφίμων», ἐπαιτιῶμαι = κατηγορῶ κάποιον διὰ κάτι.

* **αἰτῶ** (έω) = 1) ζητῶ νὰ πάρω κάτι, 2) ἀπαιτῶ. πρτ. **ἥτουν**, μέλλ. **αἰτήσω**, ἀδρ. **ἥτησα**, [πρκ. **ἥτηκα** ὑπερσ. **ἥτήκειν**].

• Μέσ. καὶ Παθ. **αἰτοῦμαι** = ζητῶ κάτι διὰ τὸν ἑαυτόν μου. πρτ. **ἥτούμην**, μέσ. μέλλ. **αἰτήσομαι**, [παθ. μέλλ. αἰτηθήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἥτησάμην**, παθ. ἀδρ. **ἥτήθην**, πρκ. **ἥτημαι**, ὑπερσ. **ἥτημην**.

Πρόσεχε τὰ ὄμδηχα

ἥτηθην (ἀόρ.), ἥτημαι (πρκ.), ἥτήμην (ὑπερσ.) τοῦ αἰτέω-ῶ.
ἥττηθην (ἀόρ.), ἥτημαι (πρκ.), ἥτήμην (ὑπερσ.) τοῦ ἥτιῶμαι

ΠΑΡΑΓ. αἰτησις, αἰτημα, αἰτητέον, αἰτητός, διαιτητής, παραιτησις [ἀπαιτητής, ἀπαιτητικός, ἐπαίτης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ **αἴτε-**, **αἴτέ-j** ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀπαιτῶ = ζητῶ δπίσω κάτι, ἔξαιτῶ = ζητῶ κάτι ἀπὸ ἄλλον μὲ παρακλήσεις, ἔξαιτοῦμαι = ζητῶ τὴν οωτηρίαν κάποιοιυ μὲ παρακλήσεις, ἐπαιτῶ: 1) ζητῶ κάτι ἐπὶ πλέον, 2) ζητιανεύω. παραιτοῦμαι = 1) ζητῶ νὰ λάβω κάτι ἀπὸ κάποιον, 2) ἔγκαταλείπω, 3) χωρίζομαι.

ΣΥΝΩΝ. ἔρευνω, ζητῶ, ἔξετάζω.

ΑΝΤΙΘ. παρέχω, δίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἴτιατ.: αἴτιος σῖτον.

2) μὲ δύο αἴτιατ.: αἴτει αὐτὸν μισθὸν τριῶν μηνῶν:

Ν. ΕΛΛ. αἴτιος αἴτιομαι· «αἴτιος χάριν» καὶ «αἴτιομαι χάριν». ἀπαιτῶ, ἀνταπαιτῶ = ζητῶ φόνταλλαγμα, διεκδικῶ, ἔξαιτοῦμαι = ἐπικλοῦμαι, παραιτῶ = ἀφήνω, παραιτοῦμαι = ἐγκαταλείπω· «παρηγήθη τῆς πρασπαθείας»:

ἀκμάζω = 1) εὑρίσκομαι εἰς ἀκμήν, 2) εἶμαι ἀνυηρὸς, ἀκμαῖος. πρτ. ήκμαζον, μέλλ. ἀκμάσω, ἀρρ. ήκμασα, πρκ. παρηγμακα.

ΠΑΡΑΓ. [ἀκμαστής (= ἀκμαῖος), ἀκμαστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀκμὴ = τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἡ κατάλληλος ἐποχή, θέμα ακμαδ— καὶ τὸ j, ἀκμαδ-j-ω ἀκμάζω, κατὰ τὰ εἰς -αζω ὁδοτικόληκτα.

ΣΥΝΘ. παρακμάζω = χάνω τὴν ἀκμήν μου.

ΣΥΝΩΝ. ἀνθῶ, θάλλω, βλαστάνω, ἀνδροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. μαραίνομαι, φθίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἐπὶ προσώπων: ἀκμάζω σῶματι = εἶμαι ἀκμαῖος ώς πρὸς τὸ σῶμα.

2) ἐπὶ πραγμάτων: ἀκμάζει νόσος = ἡ νόσος εὑρίσκεται εἰς τὴν ψύστην δρμήν.

3) μὲ ἀπαρέμφ.: ἀκμάζω ἐρύκειν = εἶμαι ἀρκετὰ ἴσχυρὸς ὥστε νὰ ἐμποδίζω.

Ν. ΕΛΛ. ἀκμάζω = 1) τὰς ίδιας σημασίας μὲ τὰ ἀρχαῖα, «δὲν ἀκμάζει παρ’ ήμιν ἡ βιομηχανία». 2) ζῶ,

ἀκολουθῶ (έω) = βαδίζω κατόπιν τινός, συμβαδίζω, ἔπομαι, συμφωνῶ. πρτ. ήκολούθουν, μέλλ. ἀκολουθήσω, ἀρρ. ήκολούθησα, πρκ. ήκολούθηκα.

ΠΑΡΑΓ. ἀκολούθησις, ἀκολουθητέον, [ἀκολούθητικός], ἐπακολούθημα (= ἡ συνέπεια, ἔξακολούθησις).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀκόλουθος, θέμα ἀκολουθέ-ω-ῶ· παρασύνθετον· τὸ δὲ ἀκόλουθος ἀπὸ τὸ ἀθροιστικὸν α καὶ κέλευθος (= δόδος) καὶ σημαίνει συνοδοιπόρος.

ΣΥΝΘ. παρακολουθῶ = προσέχω, ἐπακολουθῶ (= 1. ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, 2. καταδιώκω, 3. κατανοῶ, 4. ὑπακούω), συνακολουθῶ (= συνοδεύω), συνεπακολουθῶ (= ἀκολουθῶ ἀπὸ κοντά), συμπαρακολουθῶ (= βαδίζω μαζὺ μὲ κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. ἔπομαι, ἔχομαι τινος.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.. ήκολούθουν αὐτῷ πολλοί.

2) ἀπολύτως: ἀκολουθεῖ = ἔπειται.

Ν. ΕΛΛ. ἀκολουθῶ = 1) δ.τι εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) συμμορφοῦμαι, «ἀκολουθεῖ τὰς ἀρχάς μου», «ἀκολουθῶ τὰς συστάσεις»· ἀκολουθῶ, ἀκολουθάω, ἐπακολουθῶ, παρακολουθῶ, ἔξακολουθῶ.

**ἀκοντίζω = 1) ζητώ ἀκόντιον, 2) κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου. πρτ. ἡ-
κόντιζον, μέλλ. ἀκοντιῶ, ἀόρ. ἡκόντισα, [πρκ. ἡκόντικα].**

- **Μέσ. ἀκοντίζομαι = ἀποστράπτω.**
- **Παθ. ἀκοντίζομαι = πληγώνομαι. πρτ. ἡκόντιζόμην, παθ. μέλλ. ἀκοντισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡκόντισθην, [πρκ. ἡκόντισμαι, ὑπερσ. ἡκόντισμην].**

ΠΑΡΑΓ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκόντισμός, ἀκόντιστής, ἀκόντιστικός [ἀκόντιστήρ].

**ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀκόντιον θ. ἀκοντίδ- καὶ τὸ προσφ. j ἀκοντίδ-j-ω
ἀκοντίζω κατὰ τὰ εἰς -ίζω ὁδοντικόληπτα.**

**ΣΥΝΘ. διακοντίζομαι = μετέχω εἰς ἀγῶνα ἀκοντίου, εἰσακοντίζω =
ρίπτω ἐναντίον κάποιου τὸ ἀκόντιον, ἔξακοντίζω = ἐκσφενδονίζω τὸ
ἀκόντιον.**

ΣΥΝΤΑΞ. 1) αἰτιατ. · ἀκοντίζει τις (αὐτὸν) ὑπὸ τὸν διθαλμόν.

**Ν. ΕΛΛ. ἀκοντίζω = δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, ἔξακοντίζω = ἐκτινάσσω,
ὑπερακοντίζω = ὑπερβάλλω, ὑπερτερω· «ὑπερηκόντισε τοὺς πάντας
εἰς προσπάθειαν».**

ἀκοῦμαι (έομαι) = 1) θεραπεύω, 2) ἐπισκευάζω. μέλλ. **ἀκοῦμαι, [ἢ
ἀκέσομαι], ἀόρ. **ἡκεσάμην**, [παθ. ἀόρ. **ἡκέσθην**].**

**ΠΑΡΑΓ. ἀκεστής (= διορθωτὴς σχισμένων ἴματίων), ἀκεστός (= διε-
ραπεύσιμος), ἀνήκεστος (= ἀθεράπευτος), ἀκέστρα (= ἡ σακκορράφα),
ἀκέστρια (= ἡ ράπτρια), ἀκέστρον (= φάρμακον), ἀκέστωρ ἢ ἀκεστήρ
(= 1 διεραπευτής, 2, δ ἐπιδιορθωτής), ἀκέσμα (= φάρμακον), πανά-
κεια (= φάρμακον ποὺ θεραπεύει τὰ πάντα). Ἀκουμενδός = ιατρός ἐν
Ἀθήναις.**

**ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἄκος (= θεραπεία), θ. ἀκεσ- ἀκέσ-ομαι ἀκέομαι-
ἀκοῦμαι.**

ΣΥΝΘ. ἔξακονδμαι = θεραπεύω τελείως.

ΣΥΝΩΝ. Ιῶμαι, θεραπεύω, ιατρεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. ἀκοῦμαι ἐλκος = θεραπεύω τὴν πληγήν.

* **ἀκούω = 1) ἀκούω, 2) πληροφοροῦμαι, 3) προσέχω, 4) δονομάζομαι.
πρτ. **ἡκουον**, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **ἀκούσομαι** (= θὰ ἀ-
κούσω), ἀόρ. **ἡκουσα**, πρκ. **ἀκήκοα**, ὑπερσ. **ἡκηκόειν**.**

- **Παθ. ἀκούομαι, πρτ. **ἡκουόμην**, παθ. μέλλ. **ἀκουσθήσομαι**,**
παθ. ἀόρ. **ἡκούσθην, πρκ. **ἡκουσμαι**, ὑπερσ. **ἡκούσμην**.**

**ΠΑΡΑΓ. ἀκοή, ἀκούσμα, ὑπήκοος, κατήκοος (= δ ἀκροατής), εύήκοος
(= δ ἀκούων καλῶς), ἀνήκουστος (= δ πρωτάκουστος, δ τρομερός),
ώτακουστής (= δ κρυφακούων, δ κατάσκοπος).**

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **ακ- (ἀκμή) καὶ τὸ **οὖς** μὲ τὴν προσθήκην τοῦ προσ-
φύματος j, **ακ-ουσ-յω** = **ἀκούω**.**

ΣΥΝΘ. τὸ ρῆμα εἶναι σύνθεταν, μὲ τὰς προθέσεις: διά, εἰς, ἐπί, κατά, παρά, ὑπό· διακούω, εἰσακούω, (= προσέχω), ἐπακούω (= μὲ προσοχὴν ἀκούω), κατακούω (= ὑποτάσσομαι), ὑπακούω (= ἀκούω μὲ προσοχὴν, ἀνοίγω).

ΣΥΝΩΝ. ἀκροῶμαι, αἰσθάνομαι, πυνθάνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀνηκουστῶ = παρακούω, δὲν θέλω νὰ ἀκούσω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. (προσώπου) καὶ αἰτιατ. (πράγματος) ἐπὶ ἀμέσου ἀντιλήψεως: «ύμεῖς ἔμοῦ ἀκούσεσθε τὴν ἀλήθειαν».

2) μὲ γεν. ἀκούω πατρός.

3) μὲ αἰτιατ. ταῦτα μὲν ὁ Κῦρος ἡκηκόει.

4) μὲ γεν. καὶ κατηγ. μτχ.: ἀκούω σοῦ ταῦτα λέγοντος.

5) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μτχ.: ἥκουε Κύρον ἐν Κιλικίᾳ δντα.

6) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: ἥκουε κώμας καλὰς ἐν Κιλικίᾳ εἶναι.

7) μὲ εἰδ. πρότ. ἥκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ.

8) τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς συνδετικόν: ἀλλ' ἔγω οὐκ ἀκούσομαι κακὸς (=δὲν θὰ ὀνομασθῶ κακός)· αἱ περιφράσεις: εὖ ἀκούω = ἐπαινοῦμαι καὶ κακῶς ἀκούω = κακολογοῦμαι, χρησιμεύουν ὡς παθητ. τῶν εὖ λέγω = ἐπαινῶ καὶ κακῶς λέγω = κακολογῶ.

N: ΕΛΛ. ἀκούω = 1) ἀκούω, 2) πληροφοροῦμαι, 3) ὑπακούω, 4) αἰσθάνομαι, εύρισκομαι εἰς καλὴν κατάστασιν, 6) φημίζομαι «ἀκούω τὴν ἀγόρευσιν τοῦ ρήτορος» «ἀκουσα πῶς θὰ ἔχουμε πόλεμο».

ἀκροῶμαι (ἀομαι) μέσ. ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάθ. = 1) ἀκροάζομαι, 2) ἀκούω προσεκτικά, 3) ὑπακούω, 4) ὑποτάσσομαι πρτ. ἡκροώμην, μέσ. μέλλ. ἀκροάσομαι, ἀόρ. ἡκροασάμην, [παθ. ἀόρ. ἡκροάθην, πρκ. ἡκρόαμαι, ὑπερσ. ἡκροάμην].

ΠΑΡΑΓ. ἀκρόαμα, ἀκροατής, ἀκρόασις, [ἀκροατήρισν], ἀκροατικὸς καὶ [ἀκροαματικὸς, ἀκροάμων].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ ρίζαν **ακρ-** (ἀκρος) καὶ οὖς **ἀκρ-ου-άσομαι** μετὰ ἐκπίπτει τὸ σ καὶ τὸ υ -ἀκρο-ά-σμαι -ἀκροῶμαι· τὸ α εἶναι μακρὸν εἰς δλους τοὺς χρόνους καὶ τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. συνακροῶμαι = ἀκροῶμαι μαζὺ μὲ κάποιον.

ΣΥΝΩΝ. δκούω.

ΣΥΝΤΑΞ. συντάσσεται δπως τὸ ἀκούω

1) μὲ γεν. οὔτε ἡκροῶντο ἔτι τῶν ἀρχόντων

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. ἀλλὰ τὶ μὴν ἔστιν ἀηδέως σοῦ ἀκροῶνται.

3) ἀπολύτως: καὶ ἄλλοι τινὲς κατὰ τὰς ἡπείρους ἐνδοιαστῶς ἀκροῶνται (= ὑποτάσσονται).

N. ΕΛΛ. ἀκροῶμαι = 1) ἀκούω, δέχομαι ἀκρόασιν, 2) ἔξετάζω ἀσθενῆ μὲ ἀκρόασιν «ἡκροάσθη τὸν ἀσθενῆ», 3) παρακολουθῶ μαθήματα «ἡκροάσετο τῶν μαθημάτων»

ἀλαλάζω = 1) φωνάζω ισχυρῶς, 2) κραυγάζω. πρτ. ἡλάλαζον, [μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ἀλαλάξομαι]. ἀόρ. ἡλάλαξα.

ΠΑΡΑΓ. ἀλαλαγή [ἀλαλαγμός, ἀλαλαγμα]· ἀλαλητός (=ισχυρά κραυγή).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πολεμικήν κραυγήν ἀλαλά, αλαλαδ-j-ω — ἀλαλάζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ οὐρανικόληκτα ἀρπαγ-j-ω—ἀρπάζω.

ΣΥΝΘ. ἀναλαλάζω (=βγάζω μεγάλην κραυγήν ίδιως πολεμικήν), ἐπαλαλάζω (=σηκώνω πολεμικόν ἀλαλαγμόν).

ΣΥΝΩΝ. ἔλελίζω, βιω, κραυγάζω, κράζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ σύστοιχον αἴτιατ.: ἀλαλάζω νίκην=σηκώνω κραυγήν νίκης.

N. ΕΛΛ. ἀλαλάζω = κραυγάζω· «τὰ πλήθη ἡλάλαζον».

ἀλγῶ (έω) = 1) αἰσθάνομαι πόνον (σωματικὸν ἢ ψυχικὸν), 2) ὑποφέρω, 3) πονῶ. πρτ. ἡλγουν, μέλλ. ἀλγήσω, ἀόρ. ἡλγησα.

ΠΑΡΑΓ. ἀλγηδών (=πόνος), [ἄλγημα, ἄλγησις], ἀναλγησία (=ἀδιαφορία, ἀναισθησία), ἀνάλγητος, [κεφαλαλγία].

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: ἀπό, περί, σύν, ὑπὲρ, διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἀλγύνομαι, πονῶ, πάσχω.

ΑΝΤΙΘ. ἥδομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω.

ΣΥΝΤ. 1) ἀμτβ. ἀκολουθεῖται ουνήθως μὲ αἴτιατ. τοῦ κατὰ τι ἢ τῆς ἀναφορᾶς· ἀλγεῖ τὰ ὅμματα.

2) ἀμτβ. μὲ κατηγορ μετοχήν ἀλγῶ κλύων (=νὰ ἀκούω).

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδιορ. ἥλγει ἔκαστος περὶ τὰ οἰκεῖα.

N.ΕΛΛ. ἀλγῶ = δ.τι εἰς τὰ ἀρχαῖα· «ἀλγῶ κατὰ τὴν ὁσφὺν».

* **ἀλείφω=ἀλείφω.** πρτ. ἡλειφον, μέλλ. ἀλείψω, ἀόρ. ἡλειψα, πρκ. ἀλήλιφα, [ὑπερσ. ἀληλίφειν].

• Μέσ. καὶ Παθ. ἀλειφομαι, πρτ. ἡλειφόμην, μέσ. μέλλ. ἀλειψομαι, παθ. μέλλ. ἀλειφθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡλειψάμην, παθ. ἀόρ. ἡλειφθην, πρκ. ἀλήλιμμαι, ὑπερσ. ἀληλίμμην.

Πρόσεχε τὰ ὅμοηχα

ἥλειφε (ν) = γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀλείφω

εῖληφε (ν) = γ' ἐν. πρκ. τοῦ λαμβάνω

Κλίσις μέσ. πρκ.

ἀλήλιμμαι, -ψαι, -πται, -μμεθαι, -φθε. ἀληλιμμένοι εἰσί.

ΠΑΡΑΓ. ἀλειμμα (=ἀλοιφή), ἀλοιφή, ἀνεξἀλειπτος, ἔξαλειπτέον, ἀλειψις.

ΕΤΥΜ. τὸ ρ ἔχει δύο θ: ισχυρὸν λειπ. — καὶ ἀοθενές λιπ. — καὶ μὲ τὸ προθεματικὸν α, αλειπ. καὶ αλιπ. Τὸ π τρέπεται εἰς φ καὶ ἔχομεν: ἀλειφ- καὶ ἀλιφ-.

ΣΥΝΘ. ἀπαλείφω (=σβήνω), ἔξαλείφω (=ἀπαλείφω), ἐναλείφω, πε-

ριαλείφω (= ἀλείφω ἀπό παντοῦ), προαλείφω, συναλείφω (= 1) ἀλείφω μαζύ, 2) συγχωνεύω δύο συλλαβάς).

ΣΥΝΩΝ. χρίω (= ἀλείφω).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. οἱ Λακεδαιμόνιοι πρῶτοι λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεοθαι ἡλείψαντο.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. δργαν· εἴ τις σου τὰς τρίχας ψιμυθίψ ἀλείψειεν.

Ν. ΕΛΛ. ἀλείφω, «ἀλείφει τὸ πρόσωπόν της μὲ γλυκερίνην», ἀλείβω, ἀλείφτω, ἀπαλείφω=σβήνω, ἀφαιρῶ, διαγράφω, ἔξαλείφω=1) σβήνω, 2) διαγράφω.

ἀλέξω = 1) ἀπομακρύνω, **2)** ἀποκρούω, **3)** ὑπερασπίζω, βοηθῶ. Ἐνεργ. φωνὴ μόνον δὲ ἐνεστώς **ἀλέξω**.

• Μέση φωνὴ ἐνεστ. **ἀλέξομαι** (= ἀμύνομαι), μέλλ. **ἀλέξομαι** καὶ **ἀλεξῆσομαι**, ἀδρ. μόνον τὸ ὄπαρ.: **ἀλέξασθαι**.

ΠΑΡΑΓ. ἀλέξημα (= ἡ προστασία), ἀλεξήνωρ (= δὲ βοηθός), ἀλέξησις (= ἡ ἀπόκρουσις), ἀλεξητήρ (= δὲ ἀπομακρύνων), ἀλεξητήριος (= δὲ κατάλληλος νὰ ἀπομακρύνῃ κάτι), ἀλεξητήριον (= φάρμακον) ἐπαλξῖς, ἀλεξίκακος, Ἀλέξανδρος (= δὲ προστατεύων ἄνδρας).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **ἀλεκ-** (ἀλκή=ἰσχύς, εὔψυχία) καὶ τὸ πρόσφυμα **σ — ἀλέκ — σ — ἀλέξω**.

ΣΥΝΘ. ἀπαλέξω (= ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω), ἐπαλέξω (= βοηθῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἀμύνω, ἀρήγω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ (τιγι), παρίσταμαι τινι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. **ἀλέξω** τι = ἀποκρούω κάτι βιαίως.

2) μὲ δοτ. **ἀλέξω** τινὶ = βοηθῶ κάποιον τούτοις γάρ φασιν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλέξειν.

3) μὲ δοτ. δργαν. φ τις **ἀλέξεται**

* **ἀλίσκομαι** ἀποθ. παθ. διαθ. = 1) συλλαμβάνομαι, αἰχμαλωτίζομαι (ἐπὶ ἐμψύχων), 2) κυριεύομαι (ἐπὶ ἀψύχων). Τὸ ρῆμα εἶναι παθ. τοῦ αἰρῶ. πρτ. **ἡλίσκομην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **ἀλώσομαι**. ἀδρ. βένεργ. μὲ παθ. σημασ. **ἐάλων** καὶ **ἡλων**, πρκ. ἐνεργ. μὲ παθ. σημασ. **ἐάλωκα** καὶ **ἡλωκα**, **ὑπερδσ.** ἐνεργ. μὲ παθ. σημασ. **ἐάλωκειν** καὶ **ἡλώκειν**.

Κλίσις ἀορ. β'

δριστ. : ἐάλων —ως — ω, — ωμεν — τε — ωσαν.

ὑποτ. : **ἀλῶ**, **ἀλῶς**, **ἀλῶ**, **ἀλῶμεν**, **ἀλῶτε**, **ἀλῶσιν**.

εύκτ. : **ἀλοίην**, **ἀλοίης**, **ἀλοίη**, **ἀλοίημεν**, **ἀλοίητε**, **ἀλοίην**.

προστ. : — **ἀπαρ.** **ἀλῶναι** μτχ. **ἀλοὺς**, **ἀλοῦσα**, **ἀλὸν**.

ΠΑΡΑΓ. **ἄλωσις**, **ἄλωτός**, **εύάλωτος** (= εὐκόλως κυριευόμενος), αἰχμαλωτος, δοριάλωτος, είλως.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τῇ ρίζαν **Φαλ** - καὶ τὸ πρόσφυμα -ισκ ἐνεστ. Θέμα ἀλ - ισκ. Τὸ θέμα τῶν ἄλλων χρόνων σχηματίζεται ἀπὸ τὴν ἴδιαν ρίζαν **Φαλ** - καὶ τὸ πρόσφυμα -ο - **Φαλο-** τὸ πρόσφυμα -ο -, δταν ἀκολουθῇ σύμφωνον, ἔκτείνεται εἰς -ω -. Τὸ ρῆμα παίρνει δασεῖαν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ αἱρῶ.

ΣΥΜΩΝ. ζωγροῦμαι, λαμβάνομαι, κρατοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ φῆμα ὡς παθ. λαμβάνει ποιητικὸν αἴτιον.

2) μὲ γεν. τῆς αἰτίας ἢ τοῦ ἐγκλήματος (ὡς δικανικὸς δρος). ἀλίσκομαι ἀσεβείας.

3) μὲ δοτ. (ὡς δικανικὸς δρος). ἀλούς μιᾶ φήφω. νόσῳ ἀλίσκεται.

4) μὲ κατηγ. μτχ. τοῦ ὑποκειμ. ἔἀλωκεν ἐπιβουλεύων ἐμοί.

* **ἄλλαττω** ἢ **ἄλλάσσω**=1) μεταβάλλω, 2) ἄλλοιώνω, ἄλλάξω, πρτ. **ἡλλαττον** (σσον), μέλλ. **ἄλλάξω**, ἀδρ. **ἡλλαξα**, πρκ. **ἡλλαχα**, [ὑπερσ. **ἡλλάχειν**].

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **ἄλλαττομαι** (σσομαι), πρτ. **ἡλλαττόμην** (σσόμην), μέσ. μέλλ. **ἄλλάξομαι**, παθ. μέλλ. α' **ἄλλαχθσομαι**, παθ. μέλλ. β' (ὡς μέσος) **ἄλλαγήσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἡλλαξάμην**, παθ. ἀδρ. α' **ἡλλάχθην**, παθ. ἀδρ. β' (ὡς μέσος), **ἡλλάγην**. πρκ. **ἡλλαγμαι**, ὑπερσ. **ἡλλάγμην**.

'Αντικατάστασις παθ. ἀδρ. β'

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἡλλάγην	ἄλλαγῶ	ἄλλαγεί-ην	ἄλλαγηθι	ἄλλαγή-ναι	ἄλλαγεῖς

Κλίσις πρκ. καὶ ὑπερσ.

δριστ. **ἡλλαγμαι**, — **ξαι** — **κται** — **γμεθα** — **χθε**, **ἡλλαγμένοι** εἰσὶν **προστ.** **ἡλαξι** — **χθω** — **χθε** — **χθων** **ἀπαρ.** **ἡλλάχθαι**.

ὑπερσ. **ἡλλάγμην** — **ξο** — **κτο** — **γμεθα** — **χθε**, **ἡλλαγμένοι** **ῆσαν**.

ΠΑΡΑΓ. **ἄλλαγή**, [**ἄλλαγμα**, **ἄλλακτεον**, **ἄλλακτικός**, **ἐναλλάξ**, **ἄλλαξις**, **ἀνταλλακτικός**. **συναλλαγή**, **ἀδιάλλακτος**, **ἄλλαξιά**, **ἀνταλλάξιμος**]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **αλλ-** (**ἄλλος**)· καὶ τὸ θέμα **αγ-** (**ἄγω**), **αλλ-αγ-** καὶ **j**, **αλλ-αγ-j-ω** — **ἄλλόσ-σω**. Τὸ **α** τῆς παραληγούσης εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. **ἀνταλλάσσω** (= δίδω ἢ παίρνω κάτι πρὸς **ἀνταλλαγήν**), **ἀπαλλάσσω** (=έλευθερώνω, **ἀπολυτρώνω**, **ἀπομακρύνω**), **διαλλάσσω** (=1. δίδω ἢ παίρνω εἰς **ἀντάλλαγμα**, 2. **συμφιλιώνω**), **ἀπαλλάσσω** (=**ἄλλάξω** θέσιν, **διασταυρώνω**), **μεταλλάσσω** (=1. **μεταβάλλω**, 2. **ἄλλάξω** κατοικίαν, 3. **ἀποθνήσκω** (**μεταλλάσσω βίον**)), **παραλλάσσω** (=1. **μεταβάλλω** 2. **διαφεύγω**), **συναλλάσσω** (=1. **ἀνταλλάσσω** κάτι μὲ **ἄλλο**, 2. **ἔμπορεύομαι**, 3. **συμφιλιώνω**).

ΣΥΝΩΝ. τρέπω, ἀμείβω, ἀλλοιῶ, μεθίστημι, μεταβάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : (= μεταβάλλω), ἀλλάσσω χροιάν.

2) μὲ αἰτιατ καὶ γεν.. (= ἀνταλλάσσω)· ἡλλάξατο πολλῆς εύδαιμονίας πολλήν κακοδαιμονίαν.

Ν. ΕΛΛ. ἀλλάσσω καὶ ἀλλάζω = 1) ἀντικαθιστῶ κάτι δι' ἔλλου «ἡλλάξε τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου του», 2) ἀντικαθιστῶ «ἀλλάζω ροῦχα», ἀμτβ. = μεταβάλλομαι, ἀντικαθίσταμαι· «ὅς καιρός ἄλλαξε».

* **ἀλλοιῶ** (ὡς) = 1) μεταβάλλω, 2) τροποποιῶ, 3) ἀλλοιώνω. πρτ. ἡλλοιόνυν, μέλλ. ἀλλοιώσω, ἀόρ. ἡλλοιώσα.

• Μέσ. καὶ παθ. ἀλλοιοῦμαι (= μεταβάλλομαι), πρτ. ἡλλοιούμην, μέσ. μέλλ. ἀλλοιώσομαι, παθ. μέλλ. ἀλλοιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡλλοιωθην, πρκ. ἡλλοιώμαι, ὑπερσ. ἡλλοιώμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀλλοίωσις, [ἀλλοίωμα, ἀλλοιωτός (= μεταβλητός)], ἀναλλοίωτος ἀλλοιωτικός (= ὁ κατάλληλος πρὸς ἀλλοίωσιν), ἀλλοιωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀλλοῖος, θ. ἀλλοιό-ω-ἀλλοιῶ, δπως βέβαιος, βεβαιό-ω-βεβαιῶ.

ΣΥΝΩΝ. μεταβάλλω, τρέπω, ἀμείβω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ψυχὴν δὲ ἥκιστ' ἂν τι ἔξωθεν πάθος ἀλλοιώσειεν.

Ν. ΕΛΛ. ἀλλοιῶ καὶ ἀλλοιώνω = 1) μεταβάλλω τὴν φύσιν, τὰ γνωρισματα ἢ τὴν ποιότητα κάποιου 2) νοθεύω παραποιῶ· «ἡλλοιώσαν τὰ ἀποτελέσματα», «ἀλλοιωμένα τρόφιμα».

ἀλλομαι ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάνθεσιν = πηδῶ. πρτ. ἡλλόμην, μέσ. μέλλ. ἀλλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. α' ἡλάμην, καὶ [ἀόρ. β' ἡλόμην (σπάνιος εἰς δριστικὴν)].

Πρὸσεχε τὰ ὄμόηχα

πρτ. ἡλλόμην τοῦ (ἀλλομαι)

ἀόρ. β' ἡλόμην τοῦ (ἀλλομαι)

ἀόρ. β' εἰλόμην τοῦ (αἴροῦμαι)

πρτ. ἡλώμην τοῦ (ἀλώμαι = περιπλανῶμαι)

ΠΑΡΑΓ. ἀλμα, ἀλτικός, [ἀλσις, ἀλτήρ, ἀλτης, ἐφ-αλτήριον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν σαλ-(λατιν. sal-io = πηδῶ) καὶ τὸ προσφ. J. σάλ-ι-ομαι -ἀλλομαι.

ΣΥΝΘΕΤ. ἐνἀλλομαι (= πηδῶ πρὸς τὰ ἀνω), ἀφἀλλομαι (= ἐκπηδῶ), εἰσἀλλομαι = (εἰσορμῶ).

ΣΥΝΩΝ. πηδῶ, σκιρτῶ, κυβιστῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρῆμα εἶναι ἀμετάβ.

ἀλλοτριῶ (όω) = 1) ἀποξενώνω, 2) διαθέτω δυσμενῶς κάποιον ἀπέναντι ἄλλου. πρτ. ἡλλοτρίουν, μέλλ. ἀλλοτριώσω, ἀδρ. ἡλλοτρίωσα, πρκ. ἡλλοτρίωκα.

- Μέσον καὶ Παθ. ἀλλοτριοῦμαι (=ἀποξενώνομαι, γίνομαι ἔχθρος). πρτ. ἡλλοτριούμην, παθ. ἀδρ. (μὲν μέσ. σημασ.) ἡλλοτριώθην, παθ. πρκ. ἡλλοτρίωμαι.

ΠΑΡΑΓ. ἀλλοτρίωσις (=ἀποξένωσις) [ἀπαλλοτρίωσις, ἀπαλλοτριωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀλλότριος (=ξένος) μὲ τὴν κατάληξιν-όω, ἀλλοτρι-όω.
ΣΥΝΘ ἀπαλλοτριῶ = ἀποξενῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἀλλοτριάζω.

ΑΝΤΙΘ. οἰκειῶ, οἰκειοῦμαι, σφετερίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ γενικ. ἐβούλοντο . . . σωφρονισταὶ δντες τῆς γνώμης καὶ τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες, δλλ' οἰκειοῦντες.

2) μὲ δοτικὴν καὶ αἰτιατ. ταῦτα τοῖς πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν.

Ν. ΕΛΛ. ἀπαλλοτριώνω=1) κάνω κάτι ξένον, 2) μεταβιβάζω τὴν κυριότητα εἰς δλλον, πωλῶ· «ἡ κυβέρνησις θὰ ἀπαλλοτριώσῃ τὰς περιουσίας τῶν ξένων».

* **ἀμαρτάνω** = 1) ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ, 2) διαπράττω σφάλμα. πρτ. ἡμάρτανον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ἀμαρτήσομαι, ἀδρ. β' ἡμάρτον, πρκ. ἡμάρτηκα, ὑπερσ. ἡμάρτηκειν.

- Τὸ παθ. εὑρίσκεται μόνον εἰς γ' ἐνικὸν πρόσωπον ώς ἀπόδσωπον. **ἀμαρτάνεται**=(διαπράττεται σφάλμα), πρτ. **ἡμάρτάνετο**, παθ. ἀδρ. **ἡμάρτηθη**, πρκ. **ἡμάρτηται**, ὑπερσ. **ἡμάρτητο**.

'Αντικατάστασις δορ. β'

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
ἀδρ. β'	ἡμαρτον	ἀμάρτω	ἀμάρτοιμι	—	ἀμαρτεῖν	ἀμαρτών

ΠΑΡΑΓ. ἀμαρτία (=ἀποτυχία, σφάλμα), ἀμάρτημα (=ἀποτυχία, σφάλμα), [ἀμαρτωλός, ἀμάρτησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σμαρ-** ἡ μέρ (μέρος) καὶ τὸ στερητ. **α-**, **α-σμαρ-** καὶ τὰ προσφύμ. τ καὶ αν, **α-σμαρ-τ-αν-** ἐσχηματίσθη τὸ θέμα τοῦ ἐνεστῶτος ἀμαρναν-ἀμαρτάνω, οἱ δλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θέμα **ἀμαρτ-**.

ΣΥΝΘ. ἀφαμαρτάνω (=ἀστοχῶ. ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ), διαμαρτάνω (=ἀποτυγχάνω τελείως), ἔξαμαρτάνω (=πλανῶμαι, ἀποτυγχάνω).

ΣΥΝΩΝ. ἀποτυγχάνω, σφάλλω, σφάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γενικὴν ἀμαρτάνω τοῦ σκοποῦ.

2) μὲ αἰτιατ. (σύστ.) πολλὰ ἐς ἡμᾶς δλλα τε ἡμαρτήκασι

Ν. ΕΛΛ. ἀμαρτάνω, ἀμαρταίνω = 1) κάνω σφάλμα, 2) κυρίως ἐπὶ ἡθικῆς ή θρησκευτικῆς ἐννοίας = παραβαίνω τὸν ἡθικὸν ή θεῖον νόμον.

- * **ἀμείβω** = 1) ἀνταλλάσσω, 2) μεταβάλλω, 3) ἀνταμείβω. [πρτ. ἥμει-
βον, μέλλ. ἀμείψω], ἀδρ. **ἥμειψα**.
- Μέσ. **ἀμειβομαι**, πρτ. **ἥμειβόμην**, [μέσ. μέλλ. ἀμείψομαι παθ.
μέλλ. ἀμειφθήσομαι] μέσ. ἀδρ. **ἥμειψάμην**, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ.
σημασ. **ἥμειφθην**.

ΠΑΡΑΓ. ἀμοιβή, [ἀνταμοιβή, ἀμοιβαῖος (= δ γινόμενος ἐναλλάξ, δ
ἀνταποδιδόμενος), [ἀμοιβός (=ἀντικαταστάτης διάδοχος), ἀμειψις, ἀρ-
γυραμοιβός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν μεF- καὶ τὸ προθεματικὸν α- γίνεται α-μεF
καὶ μὲ τὸ πρόσφυμα j, α-μεF-j-ω. μετὰ γίνεται ἐπένθεσις τοῦ j, α-μεj-
Fω καὶ ἀντικατάστασις τοῦ F διὰ β = ἀμείβω.

ΣΥΝΘ. ἀνταμείβομαι (=ἀνταλλάσσω κάτι), διαμείβω (=ἀνταλλάσσω),
παραμείβω καὶ παραμείβομαι (=προσπερνῶ), ἐπαμείβομαι (ποιητ.) (=
ἀποκρίνομαι).

ΣΥΝΩΝ. ἀλλάσσω, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ἀμείβω τινὰ ή ἀμείβομαι τινα· ἀμείψεις ἀν-
θος χροιᾶς.

2) αἰτιατ. καὶ γεν.: ἀμείβω τί τινος ή ἀμείβω τινὰ τινος
ἀμείβω τινὰ τῆς δικαιοσύνης. Συνήθως τὸ ρῆμα χρησι-
μοποιεῖται ἀπὸ ποιητάς.

Ν. ΕΛΛ. ἀμείβω καὶ ἀνταμείβω = παρέχω, ἀμοιβήν, ἀνταλλάσσω.
«Θὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὰς εὐεργεσίας σου».

* **ἀμελῶ** (έω) = 1) παραμελῶ, δὲν φροντίζω διὰ κάτι. πρτ. **ἥμελουν**,
μέλλ. **ἀμελήσω**, ἀδρ. **ἥμελησα**, πρκ. **ἥμεληκα**.

● Παθ. **ἀμελοῦμαι** (=περιφρονοῦμαι, παραμελοῦμαι). πρτ. **ἥμε-
λούμην**, παθ. μέλλ. **ἀμεληθήσομαι**, παθ. ἀδρ. **ἥμεληθην**,
πρκ. **ἥμελημαι**. Ἡ προστακτ. ἐνεστ. **ἀμέλει** χρησιμοποιεῖται ώς
ἐπίρρ. καὶ σημαίνει : δὲν πειράζει, βεβαίως.

ΠΑΡΑΓ. [ἀμελητέον (= πρέπει νὰ παραμελῇ κάποιος), ἀμέλημα, ἀμε-
λητής. ἀνάμελος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀμελής, θ. **ἀμελεσ-ω**, **ἀμελέ-ω-** ὀμελῶ παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. καταμελῶ = ἀμελῶ ἐντελῶς, παραμελῶ.

ΣΥΝΩΝ. δλιγωρῶ, ραθυμῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιμελοῦμαι ή ἐπιμέλομαι, φροντίζω, κήδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.. οὐκ ἀμελήσω τοῦ δαιμονίου.

2) μὲ ἀπαρέμφ.. δ δικάζων μὴ ἀμελείτω σκοπεῖν.

Ν. ΕΛΛ. **ἀμελῶ** καὶ **ἀναμελῶ** = εῖμαι ἀμελής, δὲν φροντίζω «ἀμελῶ
τὰ καθήκοντά μου».

ἀμιλλῶμαι (άομαι). ἀποθ. μὲν ἐνεργ. διάθ. = 1) ἀνταγωνίζομαι πρὸς κάποιον, 2) διαγωνίζομαι, 3) φιλοτιμοῦμαι, 4) φιλονικῶ, 5) προσπαθῶ νὰ ὑπερβάλω κάποιον. πρτ. **ἡμιλλώμην**, μέλλ. **ἀμιλλήσομαι**, παθ. ἀόρ. μὲν μέσ. καὶ παθ. σημασ. **ἡμιλλήθην**, [πρκ. **ἡμιλλημαι**]. Τὸ ρῆμα εἰς δλους τοὺς χρόνους καθὼς καὶ τὰ παράγγα του γράφονται μὲν δύο λ.

‘Αντικατάστασις Παθ ’Αρ.

δριστ.	ὑποτ.	Εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἡμιλλήθην	ἀμιλληθῶ	ἀμιλληθείην	ἀμιλλήθητι	ἀμιλληθῆναι	ἀμιλληθεῖς

ΠΑΡΑΓ. ἀμίλλημα (= ὁ ἀγών). ἀμιλλητὴρ (= ὁ ἀνταγωνιστής), ἀμιλλητικός, ἀμιλλητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀμιλ-յα-** ἀμιλλα καὶ τὴν κατάλληξιν -ομαι **ἀμιλλάμαι** —ἀμιλλῶμαι.

ΣΥΝΘ. ἀνθαμιλλῶμαι (= συναγωνίζομαι), διαμιλλῶμαι (= ἀγωνίζομαι μὲν θέρμην), συναμιλλῶμαι (= συναγωνίζομαι).

ΣΥΝΩΝ. διαγωνίζομαι, φιλονικῶ, φιλοτιμοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν δοτ. : λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἀμιλλῶμενοι τοῖς ἄπποις.

2) μὲν ἐξηρτημένην πρότασιν. καὶ οἱ περὶ τὸν Θηβαῖον ἡμιλλῶντο ὅπως φθάσειαν βοηθήσαντες.

3) μὲν ἐμπροθ. τροσδ ἀμιλλῶμαι πρός τινα, ἀμιλλῶμαι περὶ τινος

Ν. ΕΛΛ. **ἀμιλλῶμαι** = 1) προσπαθῶ νὰ ὑπερτερήσω κάποιον, 2) ἀνταγωνίζομαι «ἀμιλλῶμαι περὶ τῆς νίκης», 3) εἶμαι Ισάξιος. «τὰ Ἑλληνικὰ προιόντα ἀμιλλῶνται τὰ Εὐρωπαϊκά».

* **ἀμύνω** = 1) ἀποκρούω, ἀπωθῶ, 2) ὑπερασπίζω, βοηθῶ, 3) τιμωρῶ, ἔκδικοῦμαι. πρτ. **ἡμυνον**, μέλλ. **ἀμυνῶ**, ἀόρ. **ἡμυνα**.

● **Μέσ.** **ἀμύνομαι** (= ὑπερασπίζω, ὑπερασπίζομαι, ἔκδικοῦμαι), πρτ. **ἡμυνόμην**, μέλλ. **ἀμυνοῦμαι**, ἀόρ. **ἡμυνάμην**.

‘Αντικατάστασις χρόνων

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρεμ.	μτχ.
ἐνεστ:	ἀμύνω	ἀμύνω	ἀμύνοιμι	ἀμυνε	ἀμύνειν	ἀμύνων
μέλλ.	ἀμυνῶ	—	ἀμυνοῖμι	—	ἀμυνεῖν	ἀμυνῶν οὖσα, οὖν
ἀόρ	ἡμυνα	ἀμύνω	ἀμύναιμι	ἀμυνον	ἀμύναι	ἀμύνας ἀμύνασσα ἀμύναν

ΠΑΡΑΓ ἀμυντήρ (= δύπερασπιστής), ἀμυντήριος, ἀμυντικός, ἀμυντέον, ἀμύντωρ [ἄμυνα]. Ἀμύντας, [γλωσσαμύντωρ, ἀμυντής].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν μυν- (μύνη = πρόφασις, δικαιολογία) καὶ τὸ προθεμ. α σχηματίζεται τὸ θέμα α-μυν- καὶ τὸ πρόσφυμα j. α-μύν- j-ω - ἀμύνω - ἀμύνω. Τὸ υ εἶναι μακρὸν εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ δόριστον, βραχὺ δὲ εἰς τὸν μέλλοντα.

ΣΥΝΘ. ἀπαμύνω καὶ ἀπαμύνομαι (=ἀπωθῶ, ἀποκρούω), ἐπαμύνω (=σπεύδω πρὸς βοήθειαν, ἀνταμύνομαι (=ἀνθίσταμαι)).

ΣΥΝΩΝ. βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ τινι, ἀρήγω, ἀλέξω, συναγωνίζομαι, παρίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. · ἀμύνω τινὰ ἢ τι. τὸν ἐπιόντα πολέμιον βάρβαρον ἢ "Ἐλληνα ἡμυνάμεθα.

2) μὲ δοτ. · ἀμύνω τινὶ = βοηθῶ· τῇ αὐτῇ ἀπουσίᾳ τοῖς μὲν οὐκ ἡμύνατε σωθῆναι, τοὺς δέ...

3) μὲ ἐμπροθ. προσδιορισμόν: κρατοῦμεν τοὺς ἀμυνομένους περὶ τῶν οἰκείων· «εἰς οἰωνὸς ἀριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης».

4) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. (δργανικήν): ἀμύνομαι τινὰ σιδήρῳ· καὶ ἔκαστον ἀστού μιᾷ γνώμῃ ἀμυνούμεθα αὐτούς.

Ν. ΕΛΛ. ἀμύνομαι = 1) ὑπερασπίζομαι κάτι· «ἀμύνομαι τῆς τιμῆς μου»· «ἡμύνθημεν ὑπέρ τῶν Ἱερῶν»· 2) ἀμτβ.: εὑρίσκομαι ἐν ἀμύνῃ. «θὰ ἀμυνθῶμεν μέχρις ἐσχάτων».

ἀμφιγνοῶ (έω)=1) δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, 2) δὲν ἔννοω, 3) ἀμφιβάλλω, πρτ. ἡμφεγνόσουν, [μέλλ. ἀμφιγνοήσω], ἀδρ. ἡμφεγνόησα.

● Παθ. διαθ. ἀδρ. μόνον ἥ μετοχὴ ἀμφιγνοηθεῖς (=ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἄγνωστος).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἄχρηστον ἐπίθ. ἀμφίγνοος-ους (=ἀμφί+γιγνώσκω), θ. ἀμφιγνοέ-ω ᾖ παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. δικνῶ, διστάζω, ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω, διχογνωμῶ.

ΑΝΤΙΘ. οὖδα, ἐπίσταμαι, γιγνώσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. δ ἡμφεγνόησα.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. ἀμφιγνοῶ περὶ τινος ἢ ἐπὶ τινος: ἀμφιγνοῶ μέντοι ἐφ' ἔκάστου ὃν λέγεις.

3) μὲ ἐξηρτ. πρότασ. καὶ ἡμφιγνόουν οἱ "Ἐλληνες δ, τι ἐποίουν οἱ βάρβαροι.

* **ἀμφιέννυμι** = 1) ἐνδύω, 2) περιβάλλω. πρτ. ἡμφιέννυν, μέλλ. ἀμφιῶ [ἀμφιέσω], ἀδρ. ἡμφίεσα.

● Μέσ. ἀμφιέννυμαι, [πρτ. ἡμφιεννύμην], μέλλ. ἀμφιέσομαι, [ἀδρ. ἡμφιεσάμην], [παθ. ἀδρ. ἡμφιέσθην], πρκ. ἡμφίεσμαι, [ὑπερσ. ἡμφιέσμην].

'Αντικατάστασις ἐνεστῶτος

δριστ.	ύποτ:	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀμφιέν- νυμι	ἀμφιεν- νύω	ἀμφιεν- νύοιμι	ἀμφιέννι	ἀμφιεν- νύναι	ἀμφιεν- νύς, -ύσα νύν.

Κλίσις μέλλοντος

δριστ. ἀμφιῶ, εῖς, εῖ, οῦμεν, εῖτε, οῦσιν (ν).

εύκτ. ἀμφιοῖμι, οῖς, οῖ, οῖμεν, οῖτε, οἶεν.

ἀπαρ. ἀμφιεῖν, μτχ. ἀμφιῶν, οῦσα, οῦν

ΠΑΡΑΓ ἀμφίεσμα (= ἔνδυμα) [ἀμφίεσις, ἀμφιον, ἀμφιεσμός, ἀμφιεστρίς (= μανδύας)]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ἀμφὶ καὶ τὸ ρῆμα **ἴννυμι** (ρίζα Ήεσ — πρόσφυμι -νυ- κατάλ. -μι, Φεσ-νυ-μι — ἔσνυμι -ἔννυμι). Τὸ υ τῆς παραληγείναι **μακρόν**.

ΣΥΝΘΕΤ. μὲ τὰς προθέσεις. περί, πρός.

ΣΥΝΩΝ ἀμπέχω, ἀμπίσχω, ἔνδύω, περιτίθημι, περιβάλλω, στέλλω.

ΑΝΤΙΘ. ἐκδύω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δύο αἰτιατ. ὁ παῖς ημφίεσε ἐκείνον τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα.

2) μὲ αἰτιατ καὶ δοτικ. (σπανιώτερον) εὔμάρειαν ἐμηχανᾶτο ἀμφιεννύς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξὶν καὶ στερεοῖς δέρμασιν.

Ν ΕΛΛ. μεταμφιέζω = ἀλλάζω τὴν ἐμφάνισιν κάποιου.

* **ἀμφισβητῶ** (έω)=1) φιλινικῶ, 2) διαφωνῶ, διίσταμαι, 3) ἐγείρω ἀξιώσεις, 4) ισχυρίζομαι δτι. πρτ. **ἡμφεσβήτουν**, μέλλ. **ἀμφισβητσω**, ἀδρ. **ἡμφεσβήτησα**, πρκ. **ἡμφεσβήτηκα**, ύπερσ. **ἡμφεσβητήκειν**.

● Παθ. **ἀμφισβητοῦμαι** (= είμαι ἀντικείμενον ἀμφισβητήσεως), [πρτ. **ἡμφισβητούμην**], μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **ἀμφισβητησομαι**, ἀδρ. **ἡμφεσβητήθην**.

ΠΑΡΑΓ. ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφισβήτησις, ἀμφισβητέον, ἀμφισβητικός, ἀμφισβητητος

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ποιητ. πρόθ **ἀμφὶς** (= ἀμφὶ) καὶ τὸ ισχυρὸν θέμα **βη** τοῦ βαινω, **ἀμφισ-βη-τῶ** Τὸ ρῆμα λαμβάνει αὐξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμὸν ἔξωτερικῶς καὶ ἔσωτερικῶς, δπως καὶ τὰ: ἀνέχομαι, ἀμφιγνοῶ, ἀμφιέννυμι, ἐνοχλῶ, ἐπανορθῶ, διαιτῶ

ΣΥΝΘ διαμφισβητῶ = διαφωνῶ, διαφιλονεικῶ

ΣΥΝΩΝ διαφωνῶ, ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἀμφιλέγω.

ΑΝΤΙΘ. συμφωνῶ, δμολογῶ, συγχωρῶ, σύμφημι, δέχομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἐν μὲν τουτὶ ἀμφισβητοῦμεν.

2) μὲ δοτ. (προσώπου): ἀμφισβητοῦσι μὲν γάρ καὶ δι' εὕ-
νοιαν οἱ φίλοι τοῖς φίλοις.

3) μὲ γεν. (πράγμ.) καὶ δοτ. (προσ.). ἀμφισβητοῦσι τοῦ
σίτου ἡμῖν.

4) μὲ γεν. (πράγματος): τὰ ἄκρα ἀμφισβητεῖ τῆς μεσότητος.

5) μὲ ἀπαρέμφ. (εἰδ.) ή μὲ εἰδ. πρότασιν: ἡμφεοβήτει μὴ ἀλη-
θῆ λέγειν ἐμέ. καὶ ἐάν ἀμφισβητῇ ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν;

Ν. ΕΛΛ. ἀμφισβητῶ = 1) φέρω ἀντιρρήσεις εἰς κάτι· «ἀμφισβητῶ τὰ
λεγόμενά σου», 2) ἔγείρω ἀξιώσεις· «ἀμφισβητῶ τὴν κληρονομίαν»

* **ἀναγκάζω** = 1) ἔξαναγκάζω, 2) βιάζω, ὑποχρεώνω. πρτ. ἡνάγκα-
ζον, μέλλ. ἀναγκάσω, ἀδρ. ἡνάγκασα, πρκ. ἡνάγκασα, ὑπερσ.
ἡναγκάκειν.

● **Παθ.** ἀναγκάζομαι, πρτ. ἡναγκαζόμην, μέλλ. ἀναγκασθή-
σομαι, ἀδρ. ἡναγκάσθην, πρκ. ἡνάγκασμαι, ὑπερσ. ἡναγκά-
σμην.

ΠΑΡΑΓ ἀναγκαστὸς [ἀναγκαστικός, ἀνάγκασμα ἀναγκασμός, ἀναγ-
καστέος, ἀναγκαστήρ].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὖσ. ἀνάγκη μὲ τὴν κατάληξιν -αζω, δπως τὰ · δικά-
ζω (δίκη), βιάζω (βία).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις διά, ἐπί, ἐδ., κατά, πρός, σύν

ΣΥΝΩΝ. βιάζομαι, πιέζω.

ΑΝΤΙΘ πείθω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: ἀναγκάζω τινὰ λέγειν.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρ. ποσδ.: οἱ ξεναγοὶ ἡνάγκαζον (αὐτοὺς)
ἐς τὸ ἔργον.

3) μὲ ἔξηριημένην πρότασιν: ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγ-
κάσειεν ἀν δτι ἀθάνατον ψυχή (έστιν).

Ν. ΕΛΛ. ἀναγκάζω = 1) ἐπιβάλλω κάτι μὲ βίαν, ὑποχρεώνω· «μὲ
ἡνάγκασαν νὰ φύγω», «ἀναγκάστηκα νὰ φερθῶ ἄσοχημα», 2) στενο-
χωρῶ, 3) παροτρύνω.

ἀναισχυντῶ (έω) = 1) είμαι ἀναιδής, είμαι ἀναισχυντος, 2) συμπε-
ριφέρομαι ἀναιδῶς. πρτ. ἡναισχύντουν, μέλλ. ἀναισχυντήσω,
ἀδρ. ἡναισχύντησα.

ΠΑΡΑΓ ἀναισχύντημα (= ἡ ἀναισχυντος πρότις).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀναισχυντος (α στερητ. καὶ αἰσχύνη). θ. ἀναισχυ-
τέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀπαναισχυντῶ = πράττω ἡ λέγω κάτι χωρὶς ἐντροπήν.

ΣΥΝΩΝ. ὅβρίζω, ἀσεβῶ.

ANTIθ. αἰσχύνομαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπροσθ. προσδ.: ἀναισχυντῷ πρός τινα.

2) μὲ κατηγ. μετοχ.. καὶ ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενος.

N. ΕΛΛ. ἀναισχυντῶ = 1) εἶμαι ἀναισχυντος, 2) φέρομαι ἢ δύμιλω
ἀναιδῶς

* ἀναλίσκω ἢ ἀναλῶ (όω) = 1) καταναλίσκω, 2) ἔξιδεύω, δαπανῶ,
3) φονεύω. πρτ. ἀνήλισκον ἢ ἀνήλουν, μέλλ. ἀναλώσω, ἀόρ.
ἀνηλωσα, πρκ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν.

• Παθ. ἀναλίσκομαι καὶ ἀναλοῦμαι, πρτ. ἀνηλισκόμην καὶ ἀνη-
λούμην, μέλλ. ἀναλωθήσομαι, [μέσ. μέλλ. ἀναλώσομαι], ἀόρ.
ἀνηλωθην, πρκ. ἀνηλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν.
ΠΑΡΑΓ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτέος, ἀναλωτῆς [παρανάλωμα,
κατανάλωσις, καταναλωτῆς, καταναλωτέος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. αναλ- καὶ τὸ πρόσφ. ισκ, ἀναλ-ίσκ-ω ἢ μὲ τὸ
πρόσφ. ο, ἀναλ-δ-ω. Τὸ ι εἰς τὸ ἀναλίσκω εἶναι μακρόν. Τὸ ρῆμα
λαμβάνει αὕξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμὸν ἐσωτερικῶς· τὸ σύνθετον
ὄμως καταναλίσκω λαμβάνει τὴν αὔξησιν καὶ τὸν ἀναδιπλασιασμὸν
μετὰ τὴν πρόθεσιν κατά: κατηνάλισκον.

ΣΥΝΘ. τὸ ρῆμα ἀναλίσκω εἶναι σύνθετον. συντίθεται ὅμως καὶ μὲ ἄλ-
λας προθέσεις καὶ γίνεται οὕτω δισύνθετον:

ἀπαναλίσκω=κατασπαταλῶ	προαναλίσκω=δαπανῶ πρότερον,
ἐπαναλίσκω=ἔξιδεύω ἐπὶ πλέον	προσαναλίσκω=ἔξιδεύω ἐπὶ πλέον.
καταναλίσκω=κατασπαταλῶ.	συναναλίσκω=ἔξιδεύω μαζύ.
παρανά'ίσκω=σπαταλῶ,	ὑπαναλίσκω=ἔξιδεύω δλίγον κατ'όλιγον

ΣΥΝΩΝ. δαπανῶ.

ANTIθ. φείδομαι, φυλάττω, οἰκονομῶ, λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἴτιατ.: καὶ ἄλλους τινὰς ἀνεπιτηδείους τῷ αὐτῷ τρόπῳ
κρύφα ἀνήλωσαν (= ἔφόνευσαν). καὶ μείω χρήματα ἀναλώσει

N. ΕΛΛ. ἀναλίσκω καὶ συνηθέστερον καταναλίσκω = ἔξιδεύω,
έξαντλῶ, «καταναλίσκω χρήματα, χρόνον κλπ.».

ἀνατέλλω = 1) μτβ.: κάμνω κάτι νὰ φυτρώσῃ, φέρω κάτι εἰς τὸ φῶς,

2) ἀμτβ.: ὑψώνομαι, γεννῶ κάτι, ἀνατέλλω. πρτ. ἀνέτελλον, [μέλλ.
ἀνατελῶ], ἀόρ. ἀνέτειλα, [πρκ. ἀνατέταλκα, ὑπερσ. ἀνετετάλκειν].

ΠΑΡΑΓ. ἀνατολή· ἡ λέξις λέγεται μόνον περὶ τοῦ ἥλιου ἐπὶ τῶν ἄλ-
λων ἀστέρων λέγεται ἡ λέξις ἐπιτολή: (περὶ Ἀρκτούρου ἐπιτολάς).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ἀνὰ καὶ τὸ ρῆμα τέλλω (τελ-γω).

ΣΥΝΩΝ. ἀνέχω, ἀνίσχω, ἐπιφαίνομαι, ἀναφύω, ἐπιτέλλομαι.

ANTIθ δύω, δύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μτβ. μὲ αἴτιατ.: Διόνυσον ἀνέτειλας.

N. ΕΛΛ. ἀνατέλλω καὶ ἀνατέλνω = 1) ἀνυψώνομαι πάνω ἀπὸ τὸν

δρίζοντα, ἀναφαίνομαι· «ἀνατέλλει ὁ ἥλιος», 2) μτφ. = ἐπιφαίνομαι
ὅπως ὁ ἥλιος· «θὰ ἀνατείλουν καὶ δι' ἡμᾶς ἡμέραι εύτυχίας».

* **ἀνδραποδίζω** = 1) κάμνω κάποιον δοῦλον, ὑποδουλώνω, ἔξανδρα-
ποδίζω, 2) πωλῶ ἐλευθέρους πολίτας. [πρτ. ἡνδραπόδιζον], μέλλ.
ἀνδραποδιῶ, ἀόρ. **ἡνδραπόδιστα**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **ἀνδραποδίζομαι**, [πρτ. ἡνδραπόδιζόμην], μέσ.
μέλλ. **ἀνδραποδιοῦμαι**, παθ. μέλλ. **ἀνδραποδισθήσομαι**, μέσ.
ἀόρ. **ἡνδραποδισάμην**, παθ. ἀόρ. **ἡνδραποδισθην**, πρκ. **ἡνδρα-
πόδισμαι**, [ὑπερσ. ἡνδραπόδισμην].

ΠΑΡΑΓ. **ἀνδραπόδησις** (= ὑποδούλωσις), **ἀνδραποδισμός**, **ἀνδραπο-
διστής**, **ἀνδραποδιστικός**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀνδράποδον** (ἀνδρα + ἀποδίδομαι = πωλῶ) θ. **ἀνδρα-
ποδίδ-j-ω**, **ἀνδραποδίζω**, κατὰ τὰ εἰς -ίζω ὀδοντικόλ. Παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. **ἔξανδραποδίζω** (= ὑποδουλώνω τελείως).

ΣΥΝΩΝ. ζωγρῶ, ὑποδουλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: πρώτον μὲν Ἡιόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι ἡνδρα-
πόδισαν.

Η. ΕΛΛ. **ἔξανδραποδίζω** = 1) ὑποδουλώνω, 2) μτφ. καθιστῶ κάποιον
τελείως ὑποχείριον.

* **ἀνέχομαι** = 1) ὑποφέρω, ὑπομένω, 2) ἐπιτρέπω. πρτ. **ἡνειχόμην**,
μέλλ. **ἀνέξομαι**, μέσ. ἀόρ. β' **ἡνεσχόμην** καὶ **ἀνεσχόμην**.

'Αντικατάστασις ἀόρ. β'

δριστ.	ὑποτ.	εὔκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἡνεοχό- μην	ἀνάσχω- μαι	ἀνασχοί- μην	ἀνάσχου	ἀνασχέ- σθαι	ἀνασχό- μενος

ΠΑΡΑΓ. **ἀνοχή**, **ἀνεκτός**, **δυσάνεκτος** (= **ἀνυπόφορος**), **ἀνασχετός** (=
ἀνεκτός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθεσιν **ἀνὰ** καὶ τὸ **ἔχομαι**. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἐσω-
τερικὴν καὶ ἔξωτερικὴν πρᾶξησιν. Διὰ τὰς ίδιας περιπτώσεις ίδε τὸ
ἀμφισβητῶ.

ΣΥΝΩΝ. **ἀνατλάω**, **ὑπομένω**, **φέρω**, **καρτερῶ**, **ἀντέχω**.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: εἰκότως ἄπαντος **ἀνδρός** **ἀνέχονται**.

2) μὲ κατηγ. μτχ.: καὶ τῶν μὲν **ἀντιλεγόντων** οὐκ ἡνείχοντο
ἀκούοντες.

3) μὲ αἰτιατ.: ἵπποι οὐκ **ἀνέχονται** τὰς καμήλους.

Η. ΕΛΛ. **ἀνέχομαι** = **ὑπομένω**, **ὑποφέρω**, **παραβλέπω**. «δὲν σὲ **ἀνέ-
μαι** πλέον». «δὲν **ἀνέχομαι** νὰ μὲ περιπαίζης».

ἀνιῶ (άω) = 1) λυπῶ, 2) στενοχωρῶ, 3) ἐνοχλῶ, 4) δυσαρεστῶ. πρτ. **ἡνίων**, μέλλ. **ἀνιάσω**, ἀδρ. **ἡνίασα**, [πρκ. **ἡνίακα**].

- **Μέσ.** καὶ παθ. **ἀνιῶμαι**=λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, θλίβομαι. πρτ. **ἡνιώμην**, μέλλ. **ἀνιάσομαι**, [παθ. μέλλ. **ἀνιαθήσομαι**], παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. **ἡνιάθην**, [πρκ. **ἡνίαμαι**].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **ἀνία** (=θλῖψις, λύπη, πόνος), θ. **ἀνιά-ω-ῶ**. Τὸ α δὲν τρέπεται εἰς η, δταν ἀκολουθῇ κατάληξις η ὅποια ἀρχίζει ἀπὸ σύμφωνον ἀλλὰ εἰς α μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ ἀνιῶ τά: ἐνοχλῶ, λυπῶ. 2) τοῦ ἀνιῶμαι τα: λυποῦμαι, ἀγανακτῶ, ὅχθομαι, ἀθυμῶ, θλίβομαι.

ΑΝΤΙΘ. 1) τοῦ ἀνιῶ τό: τέρπω, 2) τοῦ ἀνιῶμαι τά: ἥδομαι, ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. : δταν παιδαρίου ἀκούοιω... ἀνιά μου τὰ ὕτα: 2) μὲ κατηγορ. μτχ.: **ἀνιῶμαι** ύπομιμνήσκων.

Ν. ΕΛΛ. **ἀνιῶ** = 1) μτβ. προξενῶ **ἀνία**, στενοχωρῶ, 2) ἀμτβ. = καταλαμβάνομαι ύποδ **ἀνίας**, **ἀθυμῶ**.

* **ἀνοίγω** καὶ **ἀνοίγμυμι** (σπανιώτερον)=**ἀνοίγω**. πρτ. **ἀνέφργον** καὶ **ἥνοιγον** (σπανίως), μέλλ. **ἀνοίξω**, ἀδρ. **ἀνέφξα** καὶ **ἥνοιξα** (σπανίως), πρκ. **ἀνέφχα**, ύπερσ. **ἀνεώχειν**.

- **Παθ. ἀνοίγομαι** καὶ **ἀνοίγνυμαι**, πρτ. **ἀνεφγόμην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **ἀνοίξομαι**, [παθ. μέλλ. **ἀνοιχθήσομαι**], ἀδρ. **ἀνεώχθην**, πρκ. **ἀνέφγμαι**, ύπερσ. **ἀνεώγμην**, τετελ. μέλλ **ἀνεώξομαι**.

'Αντικατάστασις στορίστων

δέρο α'	δριστ	ύποτ.	εύκτ.	προστ	ἀπαρ.	μτχ.
ἀδρ. παθ	ἀνέφξα	ἀνοίξω	ἀνοίξαιμι	ἀνοίξον	ἀνοίξαι	ἀνοίξας
	ἀνεώχθην	ἀνοιχθῶ	ἀνοιχθεί-	ἀνοιχθητι	ἀνοιχθη-	ἀνοιχθεὶς

Κλίσις παρακ.

δριστ. **ἀνέῳγμαι**, -ξαι, -κται, -γμεθα, -χθε, **ἀνεῳγμένοι εἰοί**.

προστ. **ἀνέῳξο**, χθω, χθε, χθων.

ἀπαρ. **ἀνεῳχθαι**, **μτχ** : **ἀνεῳγμένος**, η, ον.

ΠΑΡΑΓ. **ἀνοιξις**, **ἀνοικτέον**, [**ἀνοικτός**, **ἀνοιγμα**, **ἀνοιγή**, **ἀνοιγεύς**]:

ΕΤΥΜ. σύνθετον ἀπὸ τὴν πρόθ **ἀνά** καὶ τὸ ρῆμα **οἴγω** {Fclγω} λαμβάνει δὲ καὶ συλλαβικὴν καὶ χρονικὴν αὔξησιν λόγω τοῦ F.

ΣΥΝΘ. διανοίγω (= **ἀνοίγω** δλγον), παρανοίγω (= **ἀνοίγω** πλαγίως), ύπανοίγω (= **ἀνοίγω** κρυψίως).

ΣΥΝΩΝ. **ἀναπετάννυμι**, **ἀναπτύσσω**, **ἐκτείνω**.

ΑΝΤΙΘ. κλήγω (κλείω).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. : **ἀνέῳξαν** τὰς πύλας **ἄνδρες** τῶν Πλαταιῶν;

Ν. ΕΛΛ. ἀνοίγω = μὲ ποικίλας σημασίας ἴδιως μεταφορικάς: «ἀνοίγω κιβώτιον, τὰ μάτια μου, τὴν δρεξη, τὴν καρδιά μου κλπ.».

ἀντιδικῶ (έω) = 1) εἶμαι ἀντίδικος, 2) ἐγείρω δίκην ἐναντίον κάποιου 3) καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον, 4) ἀντιλέγω. πρτ. ἡντεδίκουν, μέλλ. ἀντιδικήσω, ἀδρ. ἡντεδίκησα.

ΠΑΡΑΓ. [ἀντιδίκησις = ἀντιδικία, φιλονικία].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀντίδικος, θ. ἀντιδικέ-ω-ῶ· παρασύνθετον. Τὸ ρῆμα λαμβάνει χρονικήν και συλλαβικήν αὐξησιν.

ΣΥΝΩΝ. ἀντιλέγω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀντιδικῶ πρός τι ἢ πρός τινα ἢ περὶ τινος. παύσονται οἱ πολῖται περὶ τῶν δικαιών ἀντιδικοῦντες.

Ν. ΕΛΛ. ἀντιδικῶ = 1) εἶμαι ἀντίπαλος εἰς τὸ δικαστήριον, 2) ἔχω δίκην ἐναντίον κάποιου.

* **ἀντλῶ** (έω) = 1) ἔξαγω ὕδωρ, 2) ἔξαντλῶ, 3) ὑπομένω μέχρι τέλους. [πρτ. ἡντλουν] μέλλ. ἀντλήσω, ἀδρ. ἡντλησα, [πρκ. ἡντληκα].

● Παθ. ἀντλοῦμαι, πρτ. ἡντλούμην, [παθ. μέλλ. ἀντληθήσομαι], ἀδρ. ἡντλήθην, [πρκ. ἡντλημαί, ὑπερα. ἡντλήμην].

ΠΑΡΑΓ. [Ἀντλημα (= δικαίωσις), ἀντλησις, ἀντλητήρ, ἀντλητής, ἀντλητήριος, ἀνεξάντλητος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τό: ἀντλος (= τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου). θ. ἀντλέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό. διά, ἐξ (ἔξαντλῶ), ἐπί, κατά

ΣΥΝΩΝ. ἀρύττω, ἀρύω.

ΑΝΤ. πληρῶ, πίμπλημι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: ἔγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην.

Ν. ΕΛΛ. ἀντλῶ = 1) ἀνασύρω, ἔξαγω ὕγρον: «ἀντλῶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ φρέατος», 2) ἀναβιβάζω, 3) μτφ. πορίζομαι: «ἀντλῶ πληροφορίας, δυνάμεις», ἔξαντλῶ = ἀντλῶ μέχρι τέλους, ἔκκενώνω, καταναλίσκω, ἔξασθενίζω.

* **ἀνύτω ἢ ἀνύω** = 1) ἔκτελῶ, 2) ἀποπερατώνω, τελειώνω, 3) κατορθώνω. πρτ. ἡνυτον, καὶ ἡνυον, μέλλ. ἀνύσω, ἀδρ. ἡνυσα, πρκ. ἡνυκα.

● Μέσ. καὶ Παθ. ἀνύτομαι, [πρτ. ἡνυτόμην], [μέσ. μέλλ. ἀνύσομαι, παθ. μέλλ. ἀνυσθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἡνυσάμην, [παθ. ἀδρ. ἡνύσθην], πρκ. ἡνυσμαί.

ΠΑΡΑΓ. ἀνύσιμος (= ἀνυστικός), ἀνυτικός (= διποτελεσματικός), ἀνυσις (= ἡ διποπεράτωσις), ἀνυσμα (= διποτέλεσμα), ἀνυστός (= κατορθωτός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ἀνυ- (ἀνυμι = συμπληρώνω) καὶ τὸ πρόσφ. τ ἀνύτ-ω. Τὸ υ εἶναι παντοῦ βραχύ.

ΣΥΝΘ. διανύω καὶ διανύτω (= ἀποπερατώνω, φθάνω) καὶ μὲ τὰς προθέσεις: ἔξ, κατά, πρό.

ΣΥΝΩΝ. τελῶ, τελειῶ, περαίνω, ἔξεργάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἥνυεν ἡ τροφός.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: ἐκεῖνον ἥνυσε φονέα γενέσθαι.

Ν. ΕΛΛ. διανύω = 1) φέρω κάτι εἰς πέρας, τελειώνω· «διήνυσε τὸν βίον του», 2) διατρέχω, διαπερῶ «διηνύσαμεν δέκα χιλιόμετρα πεζῇ».

* **ἄξιῶ** (δῶ) = 1) ἔκτιμῶ, 2) κρίνω κάποιον ἄξιον ἀμοιβῆς, 3) ἔχω τὴν ἀξίωσιν. πρτ. ἡξίουν, μέλλ. ἀξιώσω, ἀόρ. ἡξιώσα, πρκ. ἡξιώκα, ὑπερσ. ἡξιώκειν.

● Μέσ. καὶ Παθ. ἀξιοῦμαι, πρτ. ἡξιούμην, [μέσ. μέλ. ἀξιώσομαι] παθ. μέλλ. ἀξιωθήσομαι, [μέσ. ἀόρ. ἡξιωσάμην], παθ. ἀόρ. ἡξιώθην, πρκ. ἡξιώμαι, ὑπερσ. ἡξιώμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀξίωμα (= τιμή, ὑπόληψις, θέσις, ἀπόφασις, ἀπαίτησις, [ἀξιωματικός], ἀξίωσις (= ὑπόληψις, γνώμη, ἀπαίτησις)).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἄξιος, θ. ἀξιθ-ω-ῶ, παρασύνθετον, ὅπως τὸ βέβαιος-βεβαιῶ, ἐλεύθερος - ἐλευθερῶ

ΣΥΝΘ. καταξιῶ (= ἔκτιμῶ, τιμῶ), ἀπαξιῶ (= θεωρῶ κάποιον, ἢ κάτι ἀνάξιον) καὶ μὲ τὰς προθ.: ἀντί, σύν, ἐπί.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: οἱ βάσιται τὸν Θεμιστοκλέα τῶν μεγίστων τιμῶν ἡξίωσαν.

2) μὲ ἀπαρ.: Κῦρος ἡξίου διοθῆναι αὐτῷ τὰς πόλεις ταύτας.

Ν. ΕΛΛ. ἀξιώνω = καθιστῶ κάποιον ἄξιον διὰ κάποιο ἀγαθόν: «ὁ Θεδς νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ σὲ δῶ μεγάλον καὶ τρανόν», ἀξιώνομαι = 1) γίνομαι ἀξιος κάποιου ἀγαθοῦ, 2) κατορθώνω· «δὲν ἀξιώθηκα νὰ τοῦ γράψω», ἀπαξιῶ καὶ ἀπαξιώνω = 1) δὲν κρίνω ἄξιον, θεωρῶ ἀνάξιον, 2) περιφρονῶ κάτι· «ἀπαξιῶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω», «μὲ ἀπηξίωσεν ἀπαντήσεως», καταξιῶ = κρίνω καποιον ἄξιον ἢ καθιστῶ κάποιον ἄξιον· «δὲν τὸν κατηξίωσα οὐδὲ χαιρετισμοῦ».

* **ἀπαγορεύω** = 1) δὲν ἐπιτρέπω, 2) παραιτοῦμαι, 3) κουράζομαι, βαρύνομαι. πρτ. ἀπηγόρευον, μέλλ. ἀπερῶ [καὶ ἀπαγορεύσω], [ἀόρ. α' ἀπηγόρευσα], ἀόρ. β' ἀπεῖπον, πρκ. ἀπείρηκα [καὶ ἀπηγόρευκα], ὑπερσ. ἀπειρήκειν [καὶ ἀπηγορεύκειν].

● Παθ. μέλλ. ἀπορρηθήσομαι, ἀόρ. ἀπερρήθην [καὶ ἀπηγορεύθην], πρκ. ἀπείρημαι [καὶ ἀπηγόρευμαι], ὑπερσ. ἀπειρήμην [καὶ ἀπηγορεύμην].

ΠΑΡΑΓ. Ιδὲ ἀγορεύω.

ΕΤΥΜ. > >

ΣΥΝΩΝ. κάμνω, ἀπαυδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἄπαρ. Ἀστυάγης ἀπηγόρευε μηδένα βάλλειν

2) μὲ δοτ. καὶ ἄπαρ : ἔνδοθεν γάρ, ἔφη Ἀστυάγης, ἀπαγορεύω σοι μὴ κινεῖσθαι.

3) μὲ κατηγ. μτχ. : ἀπείρηκα ἥδη συσκευαζόμενος καὶ βαδίζων καὶ τρέχων.

Ν. ΕΛΛ. ἀπαγορεύω = 1) λέγω, παραγγέλλω ἢ διατάσσω νὰ μὴ γίνῃ κάτι, 2) ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέπω κάτι· «ό νόμος ἀπαγορεύει τὰς διαδηλώσεις». «μοῦ ἀπηγόρευσαν νὰ εἰσέλθω».

* **ἀπαντῶ** (άω) = 1) συναντῶ κάποιον μὲ φιλικὴν ἢ ἔχθρικὴν διάθεσιν, 2) ἀντιμετωπίζω, 3) συμβαίνω. πρτ. **ἀπήντων**, μεσ. μέλλ: μὲ ἐνεργ. σημασ. **ἀπαντῆσομαι**, [καὶ ἀπχυτήσω], ἀόρ. **ἀπήντησα** πρκ. **ἀπήντηκα**.

- [Μέσ. ἐνεστ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ἀπχυτῶμαι, πρκ. ἀπήντημαι].

ΠΑΡΑΓ. ἀπαντητέον, [ἀπάντημα, ἀπάντησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ἀπὸ καὶ ἀντάω ὡ. Τὸ ἀντώ ἀπὸ τὸ ἐπίρρ. **ἀντα** (= ἀπέναντι).

ΣΥΝΘ. τὸ ἀπλοῦν ἀντὼ εύρισκεται ἀκόμη σύνθετον μὲ τὰς προθ.: σύν, ύπό, κατά, πρό, ύπό.

ΣΥΝΩΝ. ἀντιάζω, ύπαντιάζω, ἀποκρίνομαι, ἐντυγχάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι οὐκ ἀπήντησαν αὐτῷ εἰς Ἐλευσῖνα

2) ἐμπροθέτως εἰς τι, πρός τι, ἐπί τι· Φαρνάζος εἰς Σηστὸν εἶπεν ἀπαντᾶν.

Ν. ΕΛΛ. **ἀπαντῶ**=1) συναντῶ. «τὸ δρόμο ἀπάντησα τὸν φίλον μου»
2) ἀποκρίνομαι. «ἀπήντησε ἀμέσως εἰς τὸ γράμμα μου».

ἀπατῶ (άω) = 1) ἔξαπατῶ, πλανῶ. πρτ. **ἡπάτων**, μέλλ. **ἀπατήσω**, ἀόρ. **ἡπάτησα**, πρκ. **ἡπάτηκα**, ύπερσ. **ἡπατήκειν**.

- **Παθ.** **ἀπατῶμαι**, πρτ. **ἡπατώμην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **ἀπατήσομαι**, παθ. μέλλ. **ἀπατηθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **ἡπατήθην**, πρκ. **ἡπάτημαι**, ύπερσ. **ἡπατήμην**.

ΠΑΡΑΓ εύαπατητος, εύεξαπάτητος, ἀπατητικὸς [έξαπατητικός]. ἔξαπατητέον, [έξαπάτησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀπάτη θ. **ἀπατα-** καὶ τὸ πρόσφυμα j **ἀπατά-j-ω** **ἀπατάω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἐξ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. πλανῶ, δελεάζω, φενακίζω, ψεύδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ : Ἀρίσταρχος ἀπατᾷ τοὺς ἐν τῇ Οἰνόῃ.

Ν. ΕΛΛ. ἀπατῶ = 1) ἔξαπατῶ, 2) πλανῶ· «μᾶς ἡπάτησαν οἱ φίλοι μας», ἔξαπατῶ = 1) ξεγελῶ κάποιον· «ἔξαπατά τους ἀφελεῖς».

ἀπειθῶ (έω) = 1) είμαι ἀπειθής, ἀπειθαρχῶ, δὲν ύπακούω. πρτ. **ἡπείθουν**, μέλλ. **ἀπειθήσω**, ἀόρ. **ἡπείθησα**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀπειθῆς. (α στερητ. καὶ πείθομαι), θ. ἀπειθέσ-ω, ἀπειθέ-ω-ῶ· παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ ἀνηκουστῶ, ἀπιστῶ.

ΑΝΤΙΘ. πείθομαι, κατακούω.

ΣΥΝΤΑΞ. ώς μτβ. συντάσσω. μὲ δοτ.: ἀπειθήσας τῷ ἐνὶ τούτῳ καὶ ἀτιμάσσας αὐτοῦ τὴν γνώμην.

Ν. ΕΛΛ. ἀπειθῶ = 1) δὲν ύπακούω, 2) παραβαίνω διαταγάς· «έτι-μωρήθη, διότι ἡπείθησε πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του», «ἀπειθεῖ εἰς τὰς διαταγάς»

ἀπειλῶ (έω) = φοβερίζω, ἀπειλῶ. πρτ. **ἡπείλουν**, μέλ. **ἀπειλήσω**, ἀόρ. **ἡπείλησα**.

• Παθ. **ἀπειλοῦμαι** (= ἐκφοβίζομαι δι' ἀπειλῶν), [πρτ. **ἡπειλούμην**, παθ. μέλλ. **ἀπειληθήσομαι**], παθ. ἀόρ. **ἡπειλήθην**.

• 'Ως μέσ. ἀποθ. χρησιμοποιεῖται τὸ **διαπειλοῦμαι** (= ἀπειλῶ κάποιον ἐντόνως). πρτ. **διηπειλούμην**, μέσ. ἀόρ. **διηπειλησάμην**· τοῦ παθ. παρακ. εὑρίσκεται μόνον ἡ μετοχὴ **ἀπειλημένος**.

ΠΑΡΑΓ. **ἀπειλητήρ**, **ἀπειλητήριος**, **ἀπειλητής**, **ἀπειλητικός** [**ἀπείλημα**].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀπειλή-** θ. **ἀπειλέ-ј-ω** **ἀπειλέ-ω** -**ἀπειλῶ** (κατὰ τὰ εἰς —έω).

ΣΥΝΘ. διαπειλῶ, διαπειλοῦμαι, προσαπειλῶ, ἐπαπειλῶ (= ἐπισείω κάτι ως ἀπειλήν) καταπειλῶ, προαπειλῶ (= ἀπειλῶ ἐκ τῶν προτέρων), ύπαπειλῶ (= ἀπειλῶ κάποιον κρυφίως).

ΣΥΝΩΝ. ἐκφοβῶ, ἐπηρεάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. καὶ δοτ.: ὁ Ἀστύοχος ἔπλει ἐπὶ τῆς Μιλήτου πολλὰ **ἀπειλήσας** τοῖς Χίοις.

2) μὲ δοτ.: ἡ δὲ τοὺς μὲν ἐνουθέτει, τοῖς δὲ ἡπείλει.

3) μὲ ἄπαρ (κυρίως μέλλοντος): οἱ Βοιωτοὶ νῦν **ἀπειλούσιν** αὐτοὶ καθ' ἐσυτούς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικήν.

4) μὲ ἐξηρτ. πρότ. (ὅτι, ώς, εἴ μή). καὶ τῷ πεμπομένῳ ἡπείλει, εἴ μή ἰσχυρῶς ταῦτα **ἀπαγγέλλοι**.

Ν. ΕΛΛ. **ἀπειλῶ** = 1) φοβερίζω· «**ἀπειλεῖ** θεούς καὶ δαίμονας». «ἡ Κυβέρνησις **ἀπειλεῖ** ὅτι θά παραιτηθῇ», **ἐπαπειλῶ** = ἐπισείω **ἀπειλήν**, κίνδυνον, κακὸν ἐναντίον κάποιου· «**ὁ ἔχθρος** **ἐπαπειλεῖ** τὰ τριήματά μας», **ἐπαπειλοῦμαι** = ἐπικρέμαμαι, **ἐπίκειμαι**· «**ἐπαπειλεῖται** πόλεμος».

* **ἀπεχθάνομαι** ρημ. ἀποθ. μὲ παθ. διάθ. = μισοῦμαι, γίνομαι μι-

σητός. πρτ. ἀπηχθανόμην, μέσ. μέλλ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ἀδρ. β' ἀπηχθόμην, πρκ. ἀπήχθημαι, ύπερσ. ἀπηχθήμην.

Αντικατάστασις ἀορ. β'

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀπηχθό- μην	ἀπέχθω- μαι	ἀπεχθοί- μην	—	ἀπεχθέ- σθαι	ἀπεχθό- μενος

ΠΑΡΑΓ. ἀπεχθής (= δι μισητός), φιλαπεχθήμων (= δι έριστικός), ἀπέχθημα (= κάθε τι μισητόν).

ΕΤΥΜ 1) ἀπό τὴν πρόθ. ἀπὸ + ρίζ. ἔχθ- (ἔχθος=ἔχθρα) καὶ τὸ πρόσφ. -αν- σχηματίζεται τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἀπ εχθ-αν-, 2) ἀπό τὴν πρόθ. ἀπὸ καὶ τὴν ρίζ. ἔχθ- καὶ τὸ πρόσφ -ε- σχηματίζεται τὸ θ. τῶν ἄλλων χρόνων ἀπ-εχθ-ε, πλὴν τοῦ ἀορ.β'. Τὸ πρόσφ. ε τρέπεται εἰς η.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. πρό : προαπεχθάνομαι.

ΣΥΝΩΝ. μισοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. φιλοτιμοῦμαι, ἀγαπῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. . οὐχ ἵν' ἀπέχθωμαι τισιν ὑμῶν.

2) μὲ κατηγ. μτχ. : ἀπεχθάνομαι ποιῶν.

Ν. ΕΛΛ. ἀπεχθάνομαι = 1) μισῶ, 2) ἀντιπαθῶ, 3) συχαίνομαι κάποιον· «αὐτὸν τὸν ἀνθρωπὸν τὸν ἀπεχθάνομαι».

ἀπιστῶ (έω)= 1) δυσπιστῶ, δὲν πιστεύω, εἶμαι ἀπιστος, 2) ἀμφιβάλλω. πρτ. ἡπίστουν, μέλλ. ἀπιστήσω, ἀδρ. ἡπίστησα, πρκ. ἡπίστηηκα, ύπερσ. ἡπίστηκειν.

• Παθ. ἀπιστοῦμαι (= δὲν μὲ πιστεύουν), πρτ. ἡπιστούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ἀπιστήσομαι, [παθ. μέλλ. ἀπιστηθήσομαι], παθ. ἀδρ. ἡπιστήθην.

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

ἡπιστήθην = παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπιστοῦμαι

ἡπιστήθην = παθ. ἀόρ τοῦ ἐπίσταμαι

ΠΑΡΑΓ. [ἀπιστητέον].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀπιστος (α στερητ. καὶ πιστὸς θέμα π(ε)ιθ, πιθ- τοῦ ρήματος πείθομαι). θ. ἀ-πιστε-γ-ω —ἀπειστέ-ω —ἀπιστῶ (κατὰ τὰ εἰς —έω), παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. διά: διαπιστῶ

ΣΥΝΩΝ. ἀπειθῶ, φοβοῦμαι, ύποπτεύω, ύποτοπῶ.

ΑΝΤΙΘ. πιστεύω, πείθομαι.

ΣΥΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : μᾶλλον ἀπιστοῦσιν πάντες αὐτῷ.

2) μὲ ἀπαρ. : ἀν τις ἀπιστοίη μὴ γενέσθαι τὸν στόλον τοσοῦτον

3) μὲ ἐνδοιαστ. πρότ. : πρὸς τί βλέπων ἀπιστεῖς μὴ οὐκ ἐπιστήτι η ἢ ἡ ἀρετή;

N. ΕΛΛ. ἀπιστῶ = 1) δὲν πιστεύω, ἀμφιβάλλω, δυσπιστῶ· «ἀπιστεῖ εἰς τὰς διαβεβαιώσεις μας», 2) δὲν τηρῶ τὰς ύποχρεώσεις μου, 3) διολεύομαι κάποιον.

ἀποδημῶ (έω) = εἶμαι μακρὰν τοῦ δήμου, τῆς πατρίδος, 2) ταξιδεύω, 3) ἀπονοσιάζω. πρτ. ἀπεδήμουν, [μέλλ. ἀποδημήσω], ἀδρ. ἀπεδήμησα, πρκ. ἀποδεδήμηκα.

ΠΑΡΑΓ. ἀποδημητής (= δ ταξιδεύων), [ἀποδημητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀπόδημος (ἀπὸ καὶ δῆμος)· θ. ἀπο-δημέ-ј-ω ἀποδημέω-ω, (κατὰ τὰ εἰς -έω), παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἐκδημῶ, ἀπέρχομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιδημῶ, ἐνδημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται ἀπολύτως. Μερικάς φοράς συντάσσεται καὶ μὲ γενικὴν ἡ ἐμπρόθετον προσδιορισμόν: ἔκ τινος, παρά τινα, πρός τι, ἐπί τι, κατά τι. ἀλλ' ἐλάττω ἔξ αὐτῆς ἀπεδήμησας.

N. ΕΛΛ. ἀποδημῶ = ξενητεύομαι, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. «ἀπεδήμησεν εἰς Αὐστραλίαν», ἡ φράσις «ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον» = ἀπέθανεν.

* **ἀποδιδράσκω**=δραπετεύω, φεύγω κρυφά. πρτ. ἀπεδίδρασκον, μέσ. μέλλ. ἀποδράσομαι, ἀδρ. β' ἀπέδραν, πρκ. ἀποδέδρακα, ὑπερο. ἀπεδεδράκειν.

Κλίσις δορ. β'

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀπέδραν	ἀποδρῶ	ἀποδραίην	—	—	ἀποδράς
ἀπέδρας	ἀποδρᾶς	ἀποδραίης	ἀπόδραθι	ἀποδρᾶναι	ἀποδρᾶσα
ἀπέδρα	ἀποδρᾶ	ἀποδραίη	ἀποδράτω		ἀποδράν
ἀπέδραμεν	ἀποδρῶμεν	ἀποδραίμεν	—		
ἀπέδρατε	ἀποδρᾶτε	ἀποδραίτε	ἀπόδρατε		
ἀπέδρασαν	ἀποδρῶσι	ἀποδραίεν	ἀποδράντων		

ΠΑΡΑΓ. δρασμὸς (= ἡ ἀπόδρασις), [ἄδραστος (=δ μὴ ἀποδιδράσκων, δ ἀφευκτος), ἀναπόδραστος δραπέτης, δραπέτευσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δρα- μὲ ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασ. καὶ τὸ πρόσφ. σκ. δι-δρά-σκ-ω. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾶ πάντοτε σύνθ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, διά, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. δραπετεύω, ὑπεκφεύγω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. δὲν λαμβάνει ἀντικ.: ως γελοίως ἔκ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπεδίδρασκες.

N. ΕΛΛ. ἀποδιδράσκω = δραπετεύω· «ἀπέδρασαν τρεῖς κατάδικοι ἐκ τῶν φυλακῶν».

* **ἀποθνήσκω.** Βλέπε θνήσκω.

- * **ἀποκρίνομαι μέσ.** ἀποθ.=ἀπαντῶ, δίδω ἀπόκρισιν, δίδω ἀπάντησιν. πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκρινοῦμαι, ἀδρ. ἀπεκρινάμην, πρκ. ἀποκένριμαι, ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην.
- Παθ. **ἀποκρίνομαι**=ἀποχωρίζομαι. πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκριθῆσομαι, ἀδρ. ἀπεκρίθην, πρκ. ἀποκένριμαι, ὑπερσ. ἀπεκρίμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀπόκρισις, ἀποκριτέον, ἀναποκρίτως (= χωρὶς ἀπάντησιν), [ἀπόκριμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ἀπὸ καὶ τὸ θ. κρι- τὸ πρόσφ. ν καὶ τὸ j. ἀπο-κρί-ν-η-ομαι –ἀποκρίνομαι-ἀποκρίνομαι. Τὸ i εἰναι μακρὸν εἰς τὸν ἐνεστ., πρτ., καὶ ἀδρ. Εἰς δλους τοὺς ἄλλους χρόνους καὶ εἰς τὰ παράγωγα εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. ἀπαντῶ, ἀπαμείβομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: τί αὐτῷ ἀποκρινούμεθα; 2) μὲ σύστ. ἀντικ.: ἀποκρίνομαι τὴν ἄτοπον ταύτην ἀπόκρισιν. 3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: οὐκ ἔχω ἀποκρίνασθαι πρὸς δέρωτᾶς. 4) μὲ ἐξηρτ. πρότ.: ἀπεκρίναντο αὐτῷ δτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη.

N. ΕΛΛ. ἀποκρίνομαι = 1) ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν, 2) ἀπελογοῦμαι· «δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε», **ἀνταποκρίνομαι** = 1) ἀποκρίνομαι, ἀνταπαντῶ, 2) ἀντιστοιχῶ, εὑρίσκομαι εἰς συμφωνίαν ἢ εἰς ἀναλογίαν πρὸς κάτι, «δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσπαθείας μου», «τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς θυσίας μας».

* **ἀποκτείνω:** Βλέπε κτείνω.

* **ἀπολαύω** = 1) ἀπολαμβάνω κάτι, ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν κάποιου πράγματος, καρποῦμαι κάτι, 2) μετέχω, 3) ὡφελοῦμαι. πρτ. **ἀπέλαυνον** [καὶ ἀπήλαυν], μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **ἀπολαύσομαι**, [καὶ ἀπολαύσω], ἀδρ. **ἀπέλαυσα**, πρκ. **ἀπολέλαυκα**, ὑπερσ. **ἀπελελαύκειν** ἢ **ἀπολελαυκῶς** ἢν.

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

ἀπέλαυνον = πρτ. τοῦ ἀπολαύω

ἀπέλαβον = ἀόρ. β' τοῦ ἀπολαμβάνω

ΠΑΡΑΓ. ἀπόλαυσις, ἀπόλαυσμα, [ἀπολαυστός, ἀπολαυστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἀπὸ καὶ τὸ ρῆμα λαύω, τὸ δποῖον ὡς ἀπλοῦν είναι ἄχρηστον.

ΣΥΝΘ. συναπολαύω (= ἀπολαμβάνω μαζὺ μὲ ἄλλον), ὑπεραπολαύω (= ἀπολαμβάνω ὑπερβολικά).

ΣΥΝΘ. νέμομαι, καρποῦμαι, ὠφελοῦμαι, δνίνομαι.

ΑΝΤΙΘ. στεροῦμαι, ἀμοιρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. (πράγμ.)· ἀπέλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητός.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: ἵνα καὶ τοῦτο σοῦ ἀπολαύσωσιν;

3) μὲ κατηγ. μτχ.: οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι πράττοντες ταῦτα.

Ν. ΕΛΛ. ἀπολαύω = 1) ἔχω κάποιο ἀγαθόν· «ἀπολαύει ἔξαιρετικῆς τιμῆς», 2) ὠφελοῦμαι, κερδίζω. «δὲν ἀπόλαυσε τίποτα», 3) τέρπομαι, χαίρω· «θὰ ἀπολαύσουμε τὸ ήλιοβασίλεμα».

* **ἀπόλλυμι** ἢ **ἀπολλύω** = 1) καταστρέφω, ἀφανίζω, 2) φονεύω, 3) χάνω. πρτ. **ἀπώλλυν** ἢ **ἀπώλλυον**, μέλλ. **ἀπολῶ** [καὶ ἀπολέσω], ἀδρ. **ἀπώλεσα**, πρκ. **ἀπολώλεκα**, ὑπερσ. **ἀπωλωλέκειν**.

• Παθ. **ἀπόλλυμαι**, πρτ. **ἀπωλλύμην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **ἀπολοῦμαι** [καὶ παθ. ἀπολεσθήσομαι], μέσ. ἀδρ. β' μὲ παθ. σημασ. **ἀπωλόμην** [καὶ παθ. ἀπωλέσθην], ἐνεργ. πρκ. β' μὲ παθ. σημασ. **ἀπόλωλα**, ἐνεργ. ὑπερσ. μὲ παθ. σημασ. **ἀπωλώλειν**.

'Αντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀρ.

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἀπόλλυμι	ἀπολλύω	ἀπολλύοι-	ἀπόλλυ-	ἀπολλύναι	ἀπολλὺς ῦσα, ὑν.
μέλλ.	ἀπολῶ,	—	ἀπολοῖμι	—	ἀπολεῖν	ἀπολῶν οῦσα, οῦν
ἀδρ. α'	ἀπώλεσα	ἀπολέσω	ἀπολέσαι-	ἀπόλεσον	ἀπολέσαι	ἀπολέσας
ἀρ. β'	ἀπωλόμην	ἀπόλωμαι	ἀπολούμην	ἀπολοῦ	ἀπολέσθαι	ἀπολόμε- νος

ΠΑΡΑΓ. δλεθρος, δλετήρ, ἀπώλεια, πανώλης, ἔξωλης (= ὁ τελείως χαμένος), προώλης (= αὐτὸς ποὺ ἀξίζει νὰ χαθῇ)

ΕΤΥΜ. ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θ. ολ- μὲ τὸ πρόσφ.-νυ- καὶ τὴν κατάλ. -μι, δλ-νυ-μι· τὸ ν ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ λ- δλ-λυ-μι. Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θέμα ολ- καὶ τὸ πρόσφ. -ε-, -δλε-. 'Ο πρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουν ἀττ. ἀναδιπλ.

ΣΥΝΘ. ἀνταπόλλυμι, ἐναπόλλυμαι (= χάνομαι εἰς κάποιαν χώραν),

προσαπόλλυμί τινα ἢ τι (= καταστρέφω προσέτι κάποιον ἢ κάτι)· συναπόλυμι, διόλλυμι (= τελείως καταστρέφω κάτι), ἔξολλυμι (= ἔξ-ολοθρεύω).

ΣΥΝΩΝ. ἀφανίζω, καταστρέφω, διαφθείρω, ἀναιρῶ, καθαιρῶ, καταλύω, ἔξολοθρεύω, λωβθμαῖ, λυμαίνομαῖ.

ΑΝΤΙΘ. σώζω, κτῶμαῖ, κομίζομαῖ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. δι' ἐμέ τις εἰς ἀγῶνα καταστὰς ἀπώλεσε τὴν οὐσίαν,

Ν. ΕΛΛ. ἀπόλλυμι καὶ ἀπολλύω εὕχρηστον κυρίως εἰς τοὺς ἀορίστους ἀπώλεσα καὶ ἀπωλέσθην· «ἀπώλεσα τὴν περιουσίαν», «τὸ πλοῖον ἀπωλέσθη αὔτανδρον».

* **ἀπολογοῦμαι** (έομαι) ἀποθ. = 1) ἀπολογοῦμαι, 2) ὑπερασπίζω τὸν ἔαυτόν μου μὲ λόγονς, 3) ἀπαντῶ εἰς κατηγορίαν. πρτ. ἀπελογούμην, μέσ. μέλλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἀπελογησάμην, παθ. ἀδρ. ἀπελογήθην (= ἡθωώθην), πρκ. ἀπολελόγημαῖ, [ὑπερσ. ἀπελογήμην], τετελ. μέλλ. ἀπολελογημένος ἔσομαι:

ΠΑΡΑΓ. ἀπολόγημα, ἀπολογητέον, [ἀπολογητής, ἀναπολόγητος (= ἀδικαιολόγητος), ἀπολογητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀπόλογος (= ἐκτεταμένη διήγησις, μῆθος, ιστορία), θ. ἀπολογέ-γ-ομαι. ἀπολογοῦμαι· παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀνταπολογοῦμαι, συναπολογοῦμαι.

ΣΥΝΩΝ. δικαιολογοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. κατηγορῶ, αἴτιωμαῖ, μέμφομαι, ψέγω.

ΣΥΜΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. δηλοῦσαν τὸ ἔγκλημα: δπως εύπρεπέστατα (Τισσαφέρνης) τὰς διαβολὰς ἀπολογήσηται.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. περὶ τινος, ὑπέρ τινος, πρὸς τι, πρὸς τινα. ἀπελογήσατο περὶ οὗ εἶπε.

3) μὲ ἔξηρτ. πρότ. ἀπολογοῦμαι δτι οὐδένα ἀδικῶ.

Ν. ΕΛΛ. ἀπολογοῦμαι, ἀπολογιέμαι, ἀπολογιοῦμαι = ἀποκρούω μὲ λόγους τὴν ἐναντίον μου κατηγορίαν· «οἱ συλληφθέντες δὲν ἀπελογήθησαν ἀκόμη».

* **ἀπορῶ** (έω) = 1) εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, 2) εὑρίσκομαι εἰς ἔνδειαν, 3) ἀγνοῶ. πρτ. ἡπόρουν, μέλλ. ἀπορήσω, ἀδρ. ἡπόρησα, πρκ. ἡπόρηκα, ύπερσ. ἡπορήκειν.

● Μέσ. ἀποροῦμαι, πρτ. ἡπορούμην, [μέσ. μέλλ. ἀπορήσομαι, παθ. μέλλ. ἀπορηθήσομαι], παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. ἡπορήθην, πρκ. ἡπόρημαι, ύπερσ. ἡπορήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀπόρημα, ἀπόρησις. [ἀπορηματικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀπορος (= δ μὴ εὑρίσκων πόρον, διέξιοδον α στερ. καὶ πόρος). θ. ἀπορέ-γ-ω — ἀπορῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. διαπορῶ (=εύρισκομαι εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν), προαπορῶ (=προβάλλω ἀπορίας ἔχ τῷν προτέρων).

ΣΥΝΩΝ. ἀμηχανῶ, ἐνδέομαι, πένομαι, κακοπραγῶ, κακοδαιμονῶ, κακοπαθῶ, δυστυχῶ, στεροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. εύπορῶ, εύτυχῶ, πλουτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. (ὅταν ἔχῃ τὴν σημασ. τοῦ στεροῦμαι). ὅπως μὴ ἀσθενεῖς ἐσόμεθα συμμάχων ἀποροῦντες

2) μὲ πλαγίαν ἑρώτησιν, (ὅταν ἔχῃ τὴν σημασ. τοῦ ἀμηχανῶ) Ἡρακλῆς ἡπορεὶ ποτέραν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράποιτο.

3) μὲ ἐμπόρθ. προσδ. : περὶ τινος, διά τι, εἰς τι.

Ν. ΕΛΛ. ἀπορῶ=1) δὲν ἔχω πόρον, 2) μτφ. εύρισκομαι εἰς δύσκολον θέσιν. «ἀπορῶ περὶ τοῦ πρακτέου», 3) ἐκπλήσσομαι. «ἀπορῶ πῶς τὰ καταφέρνει τόσο καλά», 4) εἶμαι πτωχός, στεροῦμαι.

ἀποχρῶ (χρήω) = ἀρχῶ, ἔξαρχῶ. Τὸ ρῆμα εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. εἶναι ἀπόροσωπον. ἐνεστ. **ἀποχρῆ**, πρτ. **ἀπέχρη**, μέλλ. **ἀποχρήσει**, [μέσ. μέλλ. **ἀποχρήσομαι**], ἀόρ. **ἀπέχρησε**, [πρκ. **ἀποκέχρημαι**].

'Αντικατάστασις ἐνεστῶτος

δριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀποχρῆ	—	—	—	ἀποχρῆν	ἀποχρῶν ώσα, ὧν

ΠΑΡΑΓ. τὸ ἐπίρρ. ἀποχρώντως (=ἀρκετά).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πρόθ. ἀπό καὶ τὸ ρ. χρήω. Βλέπε: χρῶμαι.

ΣΥΝΩΝ. ἀρκεῖ, ἔξαρκεῖ.

ΑΝΤΙΘ. χρή, δεῖ, ἐνδεῖ, προσδεῖ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. (ὅπως τὰ ἄλλα ἀπρόσωπα). Τοῖς μὲν οὖν τότε ἀπέχρη δρυδὲς καὶ πέτρας ἀκούειν

Ν. ΕΛΛ. ἀποχρῶ=ἐπαρκῶ, πείθω. Εἶναι εύχρηστος μόνον ἢ μτχ. ἐνεστ. **ἀποχρῶν**, ὣσα, ὧν: «ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου=χωρὶς ἐπαρκῆ δικαιολογία».

* **ἄπτω** = 1) συνάπτω, 2) προσαρμόζω, 3) προσδένω, 4) ἐγγίζω, 5) ἀνάπτω. πρτ. **ἡπτον**, μέλλ. **ἀψω**, ἀόρ. **ἡψω**.

● Μέσ. καὶ Παθ. **ἄπτομαι**, (= προσκολλῶμαι, ἐπιχειρῶ). πρτ. **ἡπτόμην**, μέσ. μέλλ. **ἀψομαι**, [παθ. μέλλ. ἀφθήσομαι], μέσ. ἀόρ. **ἡψόμην**, παθ. ἀόρ. **ἡψθην**, πρκ. **ἡμμαι**, ὑπερσ. **ἡμμην**.

Πρόσεχε τὰ δύο ηχα

ἡμμαι (πρκ), ἡμμην (ὑπερσ.) τοῦ ἀπτομαι
εῖμαι (πρκ), εῖμην (ὑπερσ.) τοῦ ἵεμαι

'Αντικατάστασις παθ ἀρ. καὶ πρκ.

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀρ.	ῆφθην	ἀφθῶ	ἀφθείην	ῆφθητι	ἀφθῆναι	ἀφθεῖς
πρκ.	ῆμμαι	ῆμμένος ῶ,	ῆμμένος εἴην	ῆψο	ῆφθαι	ῆμμένος

ΠΑΡΑΓ. ἀφή (ἄλλα : ἐπαφή), ἀπτός, ἄμμα (=κόμβος, ίμάς), ἀπτέον, ἄψις (=ἡ ψαῦσις), ἄψις, ἄψικορος (=δ ταχέως χορταίνων, δ εύμετά-βλητος εἰς τὰς δρέξεις).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. αφ- (ἀφή) καὶ τὸ πρόσφ. τ, αφ-τ. Τὸ φ πρὸ τοῦ τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλὸν π καὶ ἔχομεν τὸ θέμα τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἀπτ- ἀπτω. Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν θέμα αφ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀντί, ἐν, ἐξ, ἐπί, κατά, περί, πρός, σύν, ύπο.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. ἀπτω τά : καίω, φλέγω, τοῦ μεσ. ἀπτομαι τά. ἔχομαι, φαύω, ἐπιλαμβάνομαι, θιγγάνω.

ΑΝΤΙΘ. σβέννυμι καὶ σβεννύω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: ἐμβαλόντες δὲ πῦρ ξύν θείω κα πίσσῃ ἥψαν τὴν ὄλην

2) τὸ μέσ. μὲ γεν.: σὺ ἀπτει τῆς ψυχῆς.

N. ΕΛΛ. ἀπτομαι = πιάνω, ἐγγίζω, ψηλαφῶ. «μόλις ἀπτεται τοῦ θέματος», ἀνάπτω, ἀνάβω, ἀνάφτω, ἐπισυνάπτω = προσθέτω, προσαρτῶ, ἔξαπτω = διεγείρω, ἐρεθίζω. ἔξαπτομαι = ἀφαρπάζομαι, δργίζομαι ἀπότομα. ἐφάπτομαι = ἀκουμβῶ εἰς κάτι, καθάπτομαι = θίγω προσβάλλω. «οἱ λόγοι του καθάπτονται τῆς τιμῆς μου», προσάπτω= 1) προσαρμόζω, 2) ἀποδίδω μομφήν. «μᾶς προσάπτουν κατηγορίαν», συνάπτω = 1) συνδέω κάτι μὲ ἄλλο 2) συναρμόζω, μτφ. συνάπτω μάχην = μάχομαι. Ἡ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. συνημμένος, η, ον = δ προσηρτημένος καὶ ἐπίρρ. συνημμένως = προηρτημένως, μαζύ. «ὑποβάλλω συνημμένως τὰ δικαιολογητικά μου».

ἀράσσω (ττω) = 1) κτυπῶ ισχυρῶς, 2) ἐπικίπτω, 3) συντρίβω. ἀόρ.

ἥραξα (συνήθ. σύνθ. μὲ τὰς προθ.: ἐπί, κατά, ἀπό).

• Παθ. Ὁ ἀόρ. ἥραξθην (σύνθ. μὲ τὴν : κατὰ).

ΠΑΡΑΓ. ἀραγμα, ἀραγμὸς (=δ κτύπος), [ἄραξις, προσάραξις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα ραγ (ρηγ-νυ-μι), τὸ προθεματικὸν α, α-ραγ- καὶ τὸ πρόσφ. -j- ἀ-ράγ-j-ω - ἀράττω—ἀράσσω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπὸ, ἐπί, κατά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. κατάγνυμι, πλήττω, συντρίβω, θραύω, κόπτω

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρῆμα εἶναι κυρίως ποιητικὸν εἰς τοὺς ἀττ. πεζογράφους εἶναι κυρίως σύνθετον 1) μὲ αἰτιατ. ἀράσσω θύρας' (=κρούω τὰς θύρας),

- 2) μὲ δοτ. τυῦ τρόπου ἢ ὁργάνου ἡρασσον πέτροις.
 3) τὸ παθητ. μὲ ἐπρόθ. προσδ.. καὶ τὸ ὅλο οτράτευμα νικηθὲν ύπὸ τῶν Συρακοσίων κατηράχθη εἰς τὰ τειχίσματα.

N. ΕΛΛ. ἀράξω μτβ. «ποῦ ἀραξες τὴ βάρκα :» ἀμτβ. «ἀράξαμε στὰ ρηχά», προσαράσσω = προσκρούω βιαίως εἰς ἀβαθῆ βυθόν, «τὸ πλοῖον προσήραξε εἰς τοὺς ὑφαλους».

ἀργυρολογῶ (έω)=1) εἰσπράττω διὰ τῆς βίας χρήματα, 2) φορολογῶ. πρτ. ἡργυρολόγουν, μέλλ. ἀργυρολογήσω, ἀόρ. ἡργυρολόγησα, πρκ. ἡργυρολόγηκα, ὑπερσ. ἡργυρολογήκειν.

ΠΑΡΑΓ. [ἀργυρολόγητος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀργυρολόγος** (=δ συλλέγων χρήματα), θ. **ἀργυρολογέ-
j-ω** — **ἀργυρολογέω-ῶ**, παρασύνθετον,

ΣΥΝΩΝ. δασμολογῶ, ἀργυρίζομαι,

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ. · δ Ἀγις ἡργυρολόγησε τὰ τῶν συμμάχων.

N. ΕΛΛ. **ἀργυρολογῶ** = 1) συγκεντρώνω χρήματα δι' εύγενεῖς δῆθεν σκοπούς, στὴν πραγματικότητα δὲ δι' ιδιοτελεῖς σκοπούς, 2) συγκεντρώνω χρήματα μὲ φορτικότητα.

ἀρέσκω = ἀρέσω, 2) εὐχαριστῶ, 3) ἴχανοποιῶ. πρτ. **ἡρεσκον**, μέλλ. ἀρέσω, ἀόρ. **ἡρεσσα**, [πρκ. ἀρήκεκα].

• **Μέσ.** **ἀρέσκομαι** (=εὐχαριστοῦμαι, ἴχανοποιοῦμαι). πρτ. **ἡρε-
σκόμην**, [μέλλ. **ἀρέσομαι**], ἀόρ. **ἡρεσάμην**, [παθ. ἀόρ. **ἡρέσθην**]

ΠΑΡΑΓ. ἀρεστός, [εὐάρεστος, δυσαρεστος].

ΕΤΤΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν **αρ-** καὶ τὰ προσφύματα **-ε-** καὶ **-σκ-** ἔχομεν τὸ ἐνεστωτικὸν θέμα : **ἀρ-ε-σκ-** **ἀρέσκω**

ΣΥΝΘ. με τάς προθ. . ἀπό, ἐκ, οὖν

ΣΥΝΩΝ. χαίρω, ἀρκοῦμαι, στέργω.

ΑΝΤΙΘ. ἀπαρεσκω (=εἶμαι δυσάρεστος).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ : οὐκέτι αὐτῷ τὰ γιγνόμενα ἀρέσκει

2) μὲ αἰτιατ.. εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει

N. ΕΛΛ. **ἀρέσκω**, **ἀρέσω** ἢ **ἀρέζω** = εἶμαι ἀρεστός, εὐχάριστος, εὐ-
 πρόσδεκτος εἰς κάποιον, **ἀρέσκομαι** = αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν ή
 πράττω ἢ νὰ λέγω κάτι. «ἀρεσκεται νὰ ἐπιδεικνύεται». **ἀπαρέσκω** =
 δεν ἀρέσω, δὲν εἶμαι εὐχάριστος εἰς κάποιον, **ἀποδοκιμάζομαι** «αἱ
 ἐνέρ, ειαί του ἀπήρεσαν εἰς τὸν Διευθυντήν». **ἀπαρέσκομαι** = δυσα-
 ρεστοῦμαι.

ἀριθμῶ (έω) = 1) μετρῶ, 2) υπολογίζω, 3) ἀριθμῶ. πρτ. **ἡριθμουν**,
 μέλλ. **ἀριθμήσω**, ἀόρ. **ἡριθμησα**, πρκ. **ἡριθμηκα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. ἀριθμοῦμαι, πρτ. ἡριθμούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ἀριθμήσομαι, [παθ. μέλ. ἀριθμηθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἡριθμησάμην, παθ. ἀόρ. ἡριθμηθῆν, πρκ. ἡρίθμημαι.

ΠΑΡΑΓ. ἀριθμητικός, εὐαρίθμητος, [ἀριθμητὸς ἀριθμημα, ἀναρίθμητος, ἀριθμησις, ἀριθμητής]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀριθμός, ἀριθμέ-*ј* ω — ἀριθμέ-ω — ἀριθμῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, διά, ἐξ, ἐν, κατά, σύν, παρά, ἐπί πρός, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. μετρῶ, λογίζεμαι.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ : ἡριθμοῦντο δὲ πολλοὶ ἄμα τὰς ἐπιβολάς

Ν. ΕΛΛ. ἀριθμῶ = 1) μετρῶ, λογαριάζω, 2) δρίζω, χαρακτηρίζω κάτι μὲ ἔνα ἀριθμόν, 3) ὑπολογίζω κατὰ προσέγγισιν. «ἄριθμῶ τὰ κέρδη, τὰς ζημίας, τὰς θέσεις κτλ.».

ἀριστοποιοῦμαι (έομαι) μέσ. ἀποθ. = προγευματίζω. πρτ. ἡριστόποιούμην, μέλλ. ἀριστοποιήσομαι, ἀόρ. ἡριστοποιησάμην, ὑπερσ. ἡριστοποιήμην.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἀριστον (=γεῦμα) καὶ τὸ ποιοῦμαι. θ. ἀριστοποιέομαι —οῦμαι, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ ἀριστώ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. ἡριστοποιοῦντο ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ.

ἀριστῶ (άω) = 1) γευματίζω, 2) λαμβάνω τὸ πρόγευμα. πρτ. ἡριστων, μέλλ. ἀριστήσω, ἀόρ. ἡρίστησα, πρκ. ἡρίστηκα, ὑπερσ. ἡριστήκειν.

ΠΑΡΑΓ ἀνάριστος (=δ νηστικός) ἀναρίστητος (=ἀπρογευμάτιστος), [ἀριστητής (=δ φαγάς), ἀριστητικός, ἀριστήριον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀριστον θ. ἀριστά-*ј*-ω — ἀριστά-ω-ῶ, κατὰ τὰ εἰς -αω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, κατά, πρός

ΣΥΝΩΝ. ἀριστοποιοῦμαι, ἐσθίω, δειπνῶ, εὐωχοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. καὶ ἐργαζόμεναι μὲν ἡρίστων ἐργασάμεναι δὲ ἐδείπνουν.

ἀρκῶ (έω) = 1) είμαι ἀρκετὸς, 2) είμαι ἰσχυρός, 3) ἐπαρκῶ, 4) ἀπυκρούω, 5) ὠφελῶ, 6) βιηθῶ. πρτ. ἡρκουν, μέλλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἡρκεσα.

- Μέσ. καὶ Παθ. ἀρκοῦμαι (=είμαι εὐχαριστημένος, είμαι ίκανοποιημένος), πρτ. [ἡρκούμην, παθ. μέλλ. ἀρκεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡρκέσθην, πρκ. ἡρκεσμαι].

ΠΑΡΑΓ. αύτάρκης, ἀρκούντως, διαρκής, [έπαρκής, ἀρκετός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἄρκος (=βοήθεια) γεν. ἄρκεσ-ες, θ. ἄρκεσ-ω — ἄρκε-ω — ἄρκω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, διά, ἐξ, ἐπί, πρός.

ΣΥΝΩΝ. βοηθῶ, ἐπικουρῶ, ἀμύνω, στέργω, ἀγαπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. . καὶ τάδε ἡμῖν ἀρκέσει.

2) ώς ἀπρόσ. μὲ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ.: ὅσοις ἥρκει σώζεσθαι.

3) μὲ ἔξηρτ. πρότ : ἄρκεῖ ἦν τοῖς μυριάρχοις παραγγείλῃ.

4) μὲ κατηγ. μτχ : οὕτε γάρ Ιατροὶ ἥρκουν τὸ πρῶτον θερα-
πεύοντες

Ν. ΕΛΛ. ἄρκω = 1) εἶμαι ἀρκετός. «δὲν ἄρκεῖ μόνον ἡ θέλησις», 2)
ἀπρόσ. ἄρκεῖ = δὲν χρειάζεται περισσότερον. «θὰ πάμε ἐκδρομὴ ἄρ-
κεῖ νὰ θέλῃς». ἄρκοῦμαι = δὲν ζητῶ περισσότερον. «δὲν ἄρκεῖται εἰς
δσα ἔχει». σύνθ : διαρκῶ, ἐπαρκῶ κλπ.

ἄρμόττω (ποτὲ ἀρμόσσω) καὶ σπανίως ἀρμόζω = 1) ἐφαρμόζω, 2)
συνενώνω, 3) δένω, 4) τακτοποιῶ. πρτ. ἡρμοττον, μέλλ. ἀρμόσω,
ἀόρ. ἡρμοσα, [πρκ. ἡρμοκα].

• Μέσ. καὶ Παθ. ἀρμόττομαι, πρτ. ἡρμοττόμην, [μέσ. μέλλ. ἀρμό-
σομαι, παθ. μέλλ. ἀρμοσθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἡρμοσάμην, παθ.
ἀόρ. ἡρμόσθην, πρκ. ἡρμοσμαι, ὑπερσ. ἡρμόσμην.

ΠΑΡΑΓ: ἀρμοστής ἢ ἀρμοστήρ (=ό διοικητής) ἀρμονία, ἀνάρμοστος,
εύάρμοστος, [έφαρμοστής, ἐφαρμοστός, ἀρμοσις, ἀρμογή, ἀνεφάρμο-
στος].

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ ἄρμος (ρίζα αρ) θ. ἄρμοδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. ἄρμόδ-
j-ω — ἄρμόττω ἢ ἀρμόζω

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐπί, περί, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. συνάπτω, ἐνῶ, συζεύγνυμι, συνάδω. τοῦ ἀπροσώπου ἄρμό-
ζει τά: πρέπει, προσήκει, ξοικε.

ΑΝΤΙΘ. ἀναρμοστώ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ δοτ. ως ἀμφοτέροις πειρώμενον ἄρμόττειν.

2) ώς ἀπρόσ. μὲ ἀπαρ.. ἐμπέπτωκ' εἰς λόγους, οὕς αὐτίκα
μᾶλλον ἵσως ἀρμόσει λέγειν.

3) μὲ ἐμπρ προσδ. θώραξ μέν γε περὶ τὰ στέρνα ἄρμότ-
των ἔσται,

Ν. ΕΛΛ. ἀρμόζω = 1) συνάπτω μεταζύ των δύο ἢ περισσότερα, 2)
συμφωνῶ, ταιριάζω «τὸ πλαίσιον δὲν ἀρμόζει μὲ τὸν πίνακα». ἀπρόσ.
ἀρμόζει = εἶναι πρέπον, εἶναι κατάληλον, εἶναι σωστό. «δὲν ἀρμόζει
νὰ τοῦ φέρεσθε αὐτηρῶς», ἐφαρμόζω = 1) ταιριάζω κάτι, 2) μτφ.
θέτω εἰς ἐνέργειαν, πραγματοποιῶ, προσαρμόζω, προσαρμόζομαι,
«προσηρμόσθη πρὸς τὰς ὑποδείξεις μου», συναρμόζω = συνάπτω δύο
πράγματα ἀκριβῶς.

ἀρνοῦμαι (έομαι). ἀποθ. μὲν ἐνεργ. διάθ. = ἀρνοῦμαι. πρτ. **ἡρνούμην**, μέσ. μέλλ. **ἀρνήσομαι**, [παθ. μέλλ. ἀρνηθήσομαι], μέσ. ἀόρ. **ἡρνησάμην**, παθ. ἀόρ. **ἡρνηθῆν**, πρκ. **ἡρνημαι**.

ΠΑΡΑΓ. ἀρνησις, ἀπαρνος (=ό τελείως ἀρνούμενος), ἔξαρνες (=ό ἔξαρνούμενος) [άρνητικός, ἀρνητέον, ἀπαρνητής].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν **αρ-** (**αρ-յω — αἴρω**) καὶ τὸ πρόσοφ. -νε- θ **ἀρ-** νέ-ομαι = **ἀρνοῦμαι**.

ΣΥΝΘ. μὲν τὰς προθ · ἀπὸ καὶ ἐξ.

ΣΥΝΩΝ. ἀπόφημι, ἀποφάσκω.

ΑΝΤΙΘ. δύμολογῶ, φημί, λέγω, δέχομαι, βούλομαι, δίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν αἰτιατ · καὶ ἀρνουμένων τῶν Χίων τὸ πιστον ναῦς σφίσι ξυμπέμπειν ἐκέλευον.

2) μὲν ἀπαρ. ἡ ἐξηρτ. πρότ. : οἱ μὲν ἄλλοι ἡρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες γεγενῆσθαι. ἔξεστιν αὐτῷ ἀρνεῖσθαι τοῖς ἄλλοις δτι οὐ παρῆν.

Ν. ΕΛΛ. **ἀρνοῦμαι**, **ἀρνιέμαι**, **ἀρνιοῦμαι** = 1) ἀποκρούω, δὲν δέχομαι κάτι. «ἀρνοῦμαι τὴν βοήθειαν», 2) δὲν συγκατατίθεμαι νὰ πράξω κάτι «ἀρνοῦμαι νὰ συνεργασθῶ μαζύ του», 3) δὲν δύμολογῶ, 4) ἔγκαταλείπω, **ἀπαρνοῦμαι**, **ἀπαρνιοῦμαι**, **ἀπαρνιέμαι** = 1) ἀρνοῦμαι κάτι τὸ δποίον προηγουμένως ἐδεχόμην, 2) ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, 3) ἀποκηρύσσω «ἀπηρνήθη τοὺς φίλους. τὴν πατρίδα, τὰς Ιδέας του».

ἀρπάζω = 1) ἀρπάζω, 2) κλέπτω, 3) ληστεύω, λεηλατῶ, 4) καταβάλλω, 5) κυριεύω. πρτ. **ἡρπαζον**, μέλλ. **ἀρπάσω** καὶ συνήθ. μέσ. μέλλ. μὲν ἐνεργ. σημασ. **ἀρπάσομαι**, ἀόρ. **ἡρπασα**, πρκ. **ἡρπακα**, ὑπερσ. **ἡρπάκειν**.

• **Παθ.** **ἀρπάζομαι**, πρτ. **ἡρπαζόμην**, μέλλ. α' **ἀρπασθήσομαι**, [μέλλ. β' ἀρπαγήσομαι], ἀόρ. α' **ἡρπάσθην**, [ἀόρ. β' **ἡρπάγην**], πρκ. **ἡρπασμαι**, [καὶ **ἡρπαγμαι**], ὑπερσ. **ἡρπάσμην** καὶ **ἡρπασμένος** **ἡν**.

ΠΑΡΑΓ ἀρπαξ, ἀρπαγή ἀρπασμα ἀνάρπαστος. [ἀρπάνη (=γάντζος). ἀρπακτήρ, ἀρπαγμα, ἀρπαγμός ἡ ἀρπασμος. ἀρπακτος, τυχάρπαστος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν **σαρπ-** (λατινικὸν *sarpio* = κλαδεύω). Τὸ σέτραπη εἰς δασεῖαν. **ἀρπ-** ἀπὸ τὸ **ἀρπ** προῆλθε τὸ θ. **ἀρπαγ-** καὶ μὲ τὸ **ι**, **ἀρπάγ-j-w** = **ἀρπάζω**.

ΣΥΝΘ. μὲν τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐξ, πρό, σύν, ὑπ-

ΣΥΝΩΝ. δράττομαι, ἔχομαι, ληστεύω.

ΑΝΤΙΘ. ἀφίημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν αἰτιατ · ἐάν τε ἡρπακως ἡ χρυσίον πολύ.

Ν. ΕΛΛ. **ἀρπάζω**, **ἀρπάχνω**, **ἀρπῶ=1)** ἀφαιρῶ κάτι καὶ τὸ παίρνω μα

κράν. «ό κλέπτης μοῦ ἄρπαξε τὰ ροῦχα», 2) κλέπτω, ἀπάγω Σύνθ. ἀναρπάζω = ἄρπαζω κάτι αἰφνιδίως καὶ παρασύρω, ἀφαρπάζομαι = δρυγίζομαι εὔκόλως καὶ ἀποτόμως, συναρπάζω = 1) συμπαρασύρω, 2) συγκινῶ κάποιον, γοητεύω «συναρπάζει τὰ πλήθη μὲ τὴν εύγλωττίαν του», ὑφαρπάζω = 1) ἄρπαζω κάτι λαθραίως, 2) ἀποσπῶ κάτι ἐντέχνως.

ἀρτύω = 1) τακτοποιῶ, 2) παρασκευάζω, 3) εὐπρεπίζω, 4) καρυκεύω (φαγητὸν). πρτ. ἥρτυσον, [μέλλ. ἀρτύσω, ἀδρ. ἥρτυσα, πρκ. ἥρτυκα, ὑπερσ. ἥρτύκειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. ἀρτύομαι, πρτ. ἥρτυσμην, μέλλ. ἀρτύσομαι, μέσ. ἀδρ. ἥρτυσάμην, παθ. ἀδρ. μόνον ἡ μτχ. ἀρτυθεὶς, πρκ. ἥρτυμαι, ὑπερσ. ἥρτύμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀρτύνας (=ἄρχων εἰς Ἀργος καὶ Ἐπίδαυρον) [καὶ τὰ ποιητ. ἀρτυμα, κατάριυσις, ἔξαρτυσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. ἀρτύς (=φιλία), θ. ἀρτύ-ω. Τὸ υ εἶναι μακρόν. ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἔξ καὶ κατά,

ΣΥΝΩΝ παρασκευάζω, ἔτοιμάζω, εὐπρεπίζω, ἐπισκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. (εἰς τοὺς πεζ. μόνον σύνθ.) μὲ αἰτιατ.: οἱ Πλαταιῆς καὶ τάλλα ἔξηρτυον.

Ν. ΕΛΛ. ἀρτύω, ἀρτύνω, ἀρτύζω, ἀρταίνω, ἀρτένω, ἀρτίζω = 1) καρυκεύω, 2) καταλύω τὴν νηστείαν, ἔξαρτύω = ἔτοιμάζω ἐντελῶς κάτι, ἔφοδιάζω.

ἀρτῶ (άω) = 1) κρεμῶ κάτι, 2) ἔξαρτῶ κάτι. [πρτ. ἥρτων], μέλλ. ἀρτήσω, ἀδρ. ἥρτησα, [πρκ. ἥρτηκα, ὑπερσ. ἥρτήκειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. ἀρτῶμαι (=ἔξαρτῶμαι κρέμαμαι), μέσ. μέλλ. ἀρτήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἥρτησάμην, [παθ. ἥρτήθην], πρκ. ἥρτημαι, ὑπερσ. ἥρτήμην.

Πρόστιχε τὴν διαφορὰν τὴς δρυθιγραφίας, τῶν οημάτων ἀρτύω - ἀρτῶ εἰς τὸν μέλλοντα, ἀόριστον καὶ παρακείμενον.

ΠΑΡΑΓ. ἀριάνη (= αγχόνη); ὀρτέμων (= μικρὸν κατάρτι) [ἀρτημα, ἀρτηοῖς, ὀνεξάρτητος, ὀνεξαρτησία].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **αρτα** (ρίζα αρ- τοῦ αἰρω), ἀρτά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, ἔξ, ἐπί, κατά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. αἰρω, κρεμαννυμι αἰωρῶ

ΑΝΤΙΘ. καθαιρῶ, ἀποσπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οἱ Βοιωτοὶ ἐπ' ἄκραν λέβητά τε ἥρτησον ἀλύσ σεσιν.

Η. ΕΛΛ. ἀρτῶ = κρεμῶ, ἀναρτῶ = κρεμῶ, ἔξαρτῶ = 1) κρεμῶ, 2) θέτω κάτι ύποδ τὴν ἔξουσίαν ἄλλου, κάνω κάτι νὰ εἰναι συνέπεια ἄλλου. «ἔξαρτῶ τὸ μέλλον μου ἐκ τῆς εύνοίας του», προσαρτῶ = συνδέω, συναρτῶ = κρεμῶ δύο πράγματα μαζύ, συνδέω.

ἀρύω καὶ ἀρύτω (ἀττ.) = ἀντλῶ. [πρκ. ἡρυον ἢ ἡρυτον, μέλλ. ἀρύσω], ἀδρ. **ἡρυσσα.**

- **Μέσ.** ἀρύσμαι καὶ ἀρύτομαι, (= ἀντλῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀποκτῶ), [μέλλ. ἀρύσσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἡρυσσάμην**, [παθ. ἀδρ. **ἡρύθην καὶ ἡρύσθην**].

ΠΑΡΑΓ. ἀρυστήρ ἢ ἀρυτήρ (= μέτρον ύγρων), ἀρύταινα (= ἐλαιοδοχεῖον), ἀρυτήσιμος (= ὁ πόσιμος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα ἀρυ- (ἢ ρίζα αρ- ἵσως ύπάρχει εἰς τὸ ἄρδω = ποτίζω), καὶ τὸ πρόσφ. τ, **ἀρύ-τ-ω.** Τὸ υ εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἀρύτω : ἀντλῶ, ἔξαγω, ἀνασύρω. τοῦ ἀρύτομαι : κτῶμαι, πορίζομαι, κερδαίνω

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ὥσπερ αἱ Βάκχαι ἀρύονται ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα.

Η. ΕΛΛ. ἀρύσμαι = 1) ἀντλῶ ύδωρ, 2) μτφ. πορίζομαι κάτι. «ἔχω ἀρυσθῆ τὰς πληροφορίας μου ἐκ θετικῆς πηγῆς».

* **ἄρχω** = 1) ἀρχίζω, 2) κάνω ἀρχήν, 3) είμαι ἀρχων, 4) κυβερνῶ. πρτ. **ἡρχον**, μέλλ. **ἀρξω**, ἀδρ. **ἡρξα**, [πρκ. **ἡρχα**, ύπερσ. **ἡρχειν**].

- **Μέσ.** **ἀρχομαι** (= ἀρχίζω).

- **Παθ.** **ἀρχομαι** (= κυβερνῶμαι, ἔξουσιάζομαι), πρτ. **ἡρχόμην**, μέσ. μέλλ. **ἀρξομαι**, [παθ. μέλλ. **ἀρχθήσομαι**], μέσ. ἀδρ. **ἡρξάμην**, παθ. ἀδρ. **ἡρχθην**, πρκ. **ἡργμαι**, ύπερσ. **ἡργμην**.

Πρόσεχε τὰ ὄμόηχα

ἡρξα	ἀόρ; α' τοῦ ἄρχω.
είρξα	ἀόρ. α' τοῦ εἴργνυμι
ἡρχθην	(ἀδρ.), ἡργμαι (πρκ.) τοῦ ἄρχομαι
είρχθην	(ἀδρ.), είργμαι (πρκ.) τοῦ εἴργνυμαι

Κλίσις παρακ.

δριστ.	ἡργμαι, ἡρξαι , ἡρκται , ἡργμεθα , ἡρχθε , ἡργμένοι εἰσὶ
προστ	ἡρξο , ἡρκτω , ἡρχθε , ἡρχθων
ἀπαρ.	ἡρχθαι μτχ. ἡργμένος , η, ον

ΠΑΡΑΓ. ἀρχή, ἀρχαῖος, ἀρχεῖον, ἔναρξις, ἀρχικός, ναύαρχος, ὑπαρχός, γυμνασίαρχος, ἄρχων, ἀρκτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν ἄρχ-ω.

ΣΥΝΘ. κατάρχω (= κάνω ἀρχήν κάποιου πράγματος), κατάρχομαι (= κάνω ἀρχήν τῆς θυσίας), ἐξάρχω (= κάνω τὴν ἀρχήν, ἀρχίζω) ἀπροσ. ὑπάρχει (ἐπιτρέπεται, εἰναι δυνατόν), ὑπάρχει μοι (= ἀνήκει κάτι εἰς ἐμὲ). Ἐπίσης εύρισκεται σύνθετον καὶ μὲ τὰς προθ. ἐπί, ἐν, ἀπό, πρός, προύπ- σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἡγοῦμαι, κρατῶ, βασιλεύω, δεσπόζω, δυναστεύω, τυραννῶ ἡγεμονεύω, ταγεύω.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ ἄρχω (= κυβερνῶ) τὸ : ίδιωτεύω, τοῦ ἄρχω (= κάμνω ἀρχήν) τὰ : παύομαι, λήγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) καὶ τὸ ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ. μὲ γεν.: Ἐπισθένης ἥρχε τῶν πελταστῶν. ἥρξατο λόγου Φαρνάβαζος.

2) τὸ μέσ. ἄρχομαι καὶ μὲ ἀπαρ. ἥρξαντο οἰκοδομεῖν.

3) τὸ μέσ. ἄρχομαι καὶ μὲ κατηγ. μτχ. ἄρξομαι διδάσκων ἐκ τῶν θείων.

Ν. ΕΛΛ. ἄρχω = 1) εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, 2) ὁδηγῶ, 3) ἔξουσιάζω. «δναύαρχος ἄρχει τοῦ στόλου». ἄρχομαι = ἀρχίζω. «ἄρχονται οἱ ἀγωνεῖς». ὑπάρχω = 1) ἔχω ὑπαρξιν, ζῶ. 2) εἶμαι.

ἀρῶμαι (άομαι) ἀποθ. = 1) εῦχομαι, προσεύχομαι, 2) καταρῶμαι. πρτ. ἥρώμην, μέλλ. ἀράσομαι, ἀδρ. ἥρασάμην, [παθ. ἀδρ. ἥράθην], πρκ. ἥραμαι, ὑπερσ. ἥράμην. Τὸ ρῆμα εἰς τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς ἀπαντᾶ σύνθετον μὲ τὰς προθέσεις ἐπὶ καὶ κατὰ.

Πρόσεχε τὰ ὅμοηχα

ἥρώμην = πρτ. τοῦ ἄρωμαι

ἥρόμην = ἀόρ β' τοῦ ἐρωτῶ

ἥρόμην = παρατ. τοῦ αἴρομαι

ΠΑΡΑΓ. ἐπάρατος (= ὁ καταραμένος), ἀρατός, (= ὁ καταραμένος) κατάρατος.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θέμα αρ- (αἴρω) προέρχεται ἡ λέξις ἄρα (= εὔχῃ, κατάρα), ἀπὸ τὴν ὁποίαν παράγεται τὸ ρῆμα ἀράομαι - ἄρωμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐπί, κατά, καὶ ἐξ.

ΣΥΝΩΝ εῦχομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: ἄρᾶ (σὺ) γονεῦσιν;

2) μὲ δοτ. καὶ αἵτιατ.. πολλὰ δ' ἥρᾶτο γεραιός Ἀπόλλωνι ἀνακτι.

Ν. ΕΛΛ. καταριέμαι καὶ καταριοῦμαι.

ἀσεβῶ (έω) = 1) είμαι ἀσεβής, 2) φέρομαι μὲν ἀσέβειαν, 3) ἀμαρτάνω. πρτ. ἡσέβουν, [μέλλ. ἀσεβήσω], ἀόρ. ἡσέβησα, πρκ. ἡσέβηκα, ὑπερσ. ἡσεβήκειν.

- Παθ. **ἀσεβοῦμαι** (= διαπράττομαι μὲν ἀσέβειαν), ἀόρ. **ἡσεβήθην**, πρκ. γ' ἐν. **ἡσέβηται**.

ΠΑΡΑΓ. τὸ ἀσέβημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀσεβῆς**, (θ ἀσεβεσ) ἀσεβέσ-ω - ἀσεβέ-ω - ω, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲν τὴν πρόθ σύν.

ΑΝΤΙΘ. εύσεβω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν ἔμπρόθ. προσδ. ἀσεβῶ εἰς τινα ἢ τι ἀσεβῶ περὶ τινα ἢ τι, ἀσεβῶ πρός τι. ως ἡσεβηκότος ('Αλκιβιάδου) εἰς τὰ μυστήρια.

2) μὲν σύστ. αἴτιατ.: ἐάν δὲ τις ἀσεβήσας ἀσέβημα φανερός γένηται.

Ν. ΕΛΛ. **ἀσεβῶ** = 1) είμαι ἀσεβής, 2) διαπράττω ἀσέβειαν.

ἀσθενῶ (έω) = 1) είμαι ἀσθενής, 2) ἀδυνατῶ. πρτ. **ἡσθένουν**, ἀόρ. **ἡσθένησα**.

ΠΑΡΑΓ. [ἀσθένημα, ἔξασθένηοις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀσθενῆς** (α-στερητ. καὶ σθένος = δύναμις), θ **ἀσθενέσ-ω** **ἀσθενέ-ω-ω**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. νοσῶ, ἀρρωστῶ, κάμνω.

ΑΝΤΙΘ. ύγιανω, ρώννυμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : ἐπει δὲ ἡσθένει Δαρεῖος.

2) μὲν αἴτιατ. τοῦ χατά τι τὶ δ' εἰ τοὺς δόφθαλμοὺς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀσθενοῖ :

Ν. ΕΛΛ. **ἀσθενῶ** = ἀρρωστῶ, νοσῶ.

* **ἀσκῶ** (έω) = 1) ἀσκῶ, 2) ἐκπαιδεύω, 3) γυμνάζω, 4) ἀσχολοῦμαι μὲν κάτι, 5) προσπαθῶ, 6) στολίζω. πρτ. **ἡσκουν**, μέλλ. ἀσκήσω, ἀόρ. **ἡσκησα**, πρκ. **ἡσκηκα**, ὑπερσ. **ἡσκήκειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἀσκοῦμαι**, πρτ. **ἡσκούμην**, [παθ. μέλλ. ἀσκηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡσκησάμην], πρκ. **ἡσκημαι**, ὑπερσ. **ἡσκημην**.

ΠΑΡΑΓ. ἀσκημα (=τὸ γύμνασμα), ἀσκησις, ἀσκητής, ἀσκητός, ἀσκητικός, ἀσκητέος, ἀνάσκητος.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. **ἀσκε-** (σκοτεινῆς προελεύσεως) **ἀσκέ - ω - ω**.

ΣΥΝΘΕΤ. μὲν τὰς προθ.: διά, ἐξ, ἐπί, πρό, σύν, ἐν, καθὼς καὶ: σωμασκῶ, ξιφασκῶ.

ΣΥΝΩΝ παιδεύω, γυμνάζομαι, μελετῶ, ἐπιμελοῦμαι, μεριμνῶ, φροντίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν αἴτιατ. δτου ἄνδρες τὸ πολεμικά ἀσκοῦεν.

- 2) μὲ δύο αἰτιατ.: προεῖπεν... ἀσκεῖν αὐτὸν τε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τὰ πολεμικά.
 3) μὲ ἀπαρ.: οἶμαι δὲ καὶ οἴκοι ἡμᾶς τούτου ἔνεκεν ἀσκεῖν καὶ γαστρός κρείττους εἶναι.

N. ΕΛΛ. **ἀσκῶ** = 1) γυμνάζω, ἐκπαιδεύω, ἔξασκω. «ἀσκῶ τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ὁρθογυραφίαν», 2) ἐπαγγέλλομαι κάτι **«ἀσκῶ τὴν ιατρικήν»**, 3) ἐκτελῶ, ἐφαρμόζω, ἐπιβάλλω **«ὑσκῶ ἔνδικα μέσα»**. **ἔξασκω** = δ,τι καὶ τὸ ἀσκῶ.

ἀσπάζομαι: ἀποθ. μὲ ἐνεργ. σημασ. = 1) ὑποδέχομαι κάποιον φιλικώς, 2) χαιρετίζω, 3) φιλῶ, 4) ἐπιδιώκω. πρτ. **ἡσπαζόμην**, μέσ. μέλλ. **ἀσπάσομαι**, [παθ. μέλλ. **ἀσπαζθήσομαι**], μέσ. ἀδρ. **ἡσπασάμην**, [πρκ. **ἥσπασμαί**].

ΠΑΡΑΓ. **ἀσπασμός**, **ἀσπαστός**, **ἀσπαστέος**, [**ἀσπάσιος** (=ἀγαπητός), **ἀσπασμαί**].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ προθεματικὸν α καὶ τὴν ρίζαν **σπα-** (οπάω) προέρχεται τὸ θέμα **α-σπαδ-**, τὸ ὅποῖον μὲ τὸ πρόσφ. j καὶ τὴν κατάλ. -ομαι δίδει τὸ **ἀ-σπάδ-η-ομαι** — **ἀσπάζομαι**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ὑπέρ

ΣΥΝΩΝ. φιλῶ, ἀγαπῶ, στέργω, προσαγορεύω, περιπτύσσομαι.

ΑΝΤΙΘ. χαλεπαίνω, μισῶ, ἔχθραίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.. δ Κῦρος οἶσα δὴ παῖς φύσει φιλόστοργος ὃν ἥσπάζετό τε αὐτὸν.

N. ΕΛΛ. **ἀσπάζομαι** = 1) φιλῶ, **«ἥσπάσθη τὴν ἄγιαν εἰκόνα»**, 2) μτφ. δέχομαι, συμφωνῶ μὲ κάτι **«ἀσπάζομαι τὴν γνώμην σου»**.

ἀτιμάζω = 1) δὲν τιμῶ, 2) περιφρονῶ, 3) ἀφαιρῶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα κάποιου. πρτ. **ἥτιμαζον**, μέλλ. **ἀτιμάσω**, ἀδρ. **ἥτιμασα**, πρκ. **ἥτιμακα**.

• **Παθ.** **ἀτιμάζομαι** (= περιφρονοῦμαι, ὑφίσταμαι προσβολήν). [παθ. μέλλ. **ἀτιμασθήσομαι**], παθ. ἀδρ. **ἥτιμάσθην**, πρκ. **ἥτιμασμαί**, ὑπερσ. **ἥτιμάσμην**.

Πρόσεχε τὰ ὄμδηχα

ἥτιμαζον (πρτ), **ἥτιμασα** (ἀδρ), **ἥτιμακα** (πρκ), **ἥτιμάσθην** (ἀδρ.), **ἥτιμασμαί** (πρκ.), **ἥτιμάσμην** (ὑπερσ.) τοῦ **ἀτιμάζω**, καὶ **ἥτοιμαζον** (πρτ.), **ἥτοιμασα** (ἀδρ), **ἥτοιμακα** (πρκ.), **ἥτοιμασμαί** (πρκ.), **ἥτοιμάσμην** (ὑπερσ.) τοῦ **ἐτοιμάζω**.

ΠΑΡΑΓ. **ἀτιμαστήρ** (=δ **ἀτιμάζων**), **ἀτιμαστός**, **ἀτιμαστέος**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀτιμος (α στερ. καὶ τιμῇ). θ. ἀτιμάδ-ι-ω = ἀτιμάζω (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ δόδοντικόληκτα εἰς —αζω), παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. δνειδίζω, ὄβριζω, καταφρονῶ.

ΑΝΤΙΘ. τιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἀτιμάσσας δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην.

2) μὲ ἀπαρ. . μὴ ἀτιμάσσωμεν δὲ εἰπεῖν, δτι καὶ εὔσχημονέ-
στερον χρή φαίνεσθαι τὸν ἀνδρα.

Ν. ΕΛΛ. ἀτιμάζω = 1) περιφρονῶ, ἔξευτελίζω, 2) προσάπτω εἰς κά-
πιον ἀτιμίαν, «ἡτίμασες τὸ δνομά μας μὲ τὰς πράξεις σου».

ἀτιμῶ (όω) = 1) ἀτιμάζω, 2) τιμωρῶ κάποιον μὲ στέρησιν τῶν πο-
λιτικῶν του δικαιωμάτων. μέλλ. ἀτιμώσω, ἀδρ. ἡτίμωσα, πρκ.
ἡτίμωσκα.

- Παθ. ἀτιμοῦμαι (=ἀτιμάζομαι), μέλλ. ἀτιμωθῆσομαι, ἀδρ. ἡτι-
μώθην, πρκ. ἡτίμωμαι, ὑπερσ. ἡτιμώμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀτίμωσις, ἀτιμωτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀτιμος θ, ἀτιμό-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρ. προσδ. · «Ἐφ' ἦ ἐκεῖνος ἡτίμωκεν ἐαυ-
τόν».

ἀτυχῶ (έω) = 1) είμαι ἀτ υχος, 2) ἀποτυγχάνω. πρτ. ἡτύχουν, μέλλ
ἀτυχήσω, ἀδρ. ἡτύχησα, πρκ. ἡτύχηκα.

- Ἀπὸ τὴν παθητικὴν διάθεσιν εὑρίσκεται μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ
παθ. ἀδρ. ἡ δποία ὑπάρχει εἰς τὴν φράσιν: δοκῶ... τῶν ἐν τοῖς
δπλοῖς καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων (=ἀποτυχιῶν)
μόνος αἴτιος εἶναι. Καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ παθ. πρκ. τὰ ἡτυχημένα.

ΠΑΡΑΓ. ἀτύχημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀτυχῆς θ. ἀτυχέσ ω—ἀτυχέ-ω—ἀτυχῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. δυστυχῶ, κακοτυχῶ, ἀμαρτάνω, ἡτιώμαι, κακοδαιμονῶ,
σφάλλομαι, κακοπραγῶ, κακῶς πράττω, ἀποτυγχάνω.

ΑΝΤΙΘ. εύτυχῶ, εὖ πράττω, εύπραγῶ; νικῶ, κατορθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: καὶ δ Δερκυλίδας ἐλεγε ώς τῶν δικαίων ούδε-
νός ἀτυχῆσοι (δ Μειδίας).

Ν. ΕΛΛ. ἀτυχῶ =1) ὑφίσταμαι ἀτυχίας. 2) ἀποτυγχάνω εἰς τὰς ἐπι-
διώξεις μου. «ἀτύχησε εἰς τὰς διπλωματικὰς ἔξετάσεις»

αὐλίζομαι· ἀποθ. μέσ. = 1) συχνάζω, 2) είμαι ἡ διαμένω εἰς τὴν
αὐλήν, 3) διανυκτερεύω κάπου. πρτ. ηὐλίζομην, [παθ. μέλλ.
αὐλισθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ηὐλισάμην, παθ. ἀδρ. μὲ σημασ. μέσ.
ηὐλίσθην, [πρκ. ηὐλισμαι, ὑπερσ. ηὐλίσμην].

ΠΑΡΑΓ. [αύλισις, αύλιστέον, αύλιστήριον, καταυλισμός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ αὐλὴ θ. αὐλίδ- μὲ τὸ πρόσφ. ἢ αὐλίδ-γ-ομαι αὐλίζομαι (κατά τὰ εἰς -ιζω δόδοντικόλητα).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐν, ἐξ, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. στρατοπεδεύω, συγκλείομαι, σηκάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. δέχεται μόνον ἐμπρ. προσδ. Τότε μὲν εἰς Πρωτὴν τὴν νῆσον ἔπλευσαν καὶ ηύλισαντο.

Ν. ΕΛΛ. αὐλίζω = φέρω, ἐγκλείω εἰς αὐλὴν, αὐλίζομαι = ἔχω τὴν αὐλὴν καὶ τὴν εἰσοδον τῆς οἰκίας μου ἀπό κάποιο μέρος, «αὐλίζομαι ἀπό δύο δρόμους».

αύλῶ (έω) = παίζω τὸν αὐλὸν. πρτ. ηὔλουν, [μέλλ. αὐλήσω], ἀδρ. ηὔλησα.

- **Μέσ.** αὐλοῦμαι (= τέρπομαι διὰ τοῦ αὐλοῦ, ἀκούω μουσικὴν).
- **Παθ.** αὐλοῦμαι (= παίζομαι εἰς τὸν αὐλὸν· τὸ γ' ἐν. αὐλεῖται = ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν ἥχον αὐλοῦ). πρτ. ηὔλοιμην.

ΠΑΡΑΓ. αὐλησις, ὁ αὐλητής, ἡ αὐλητρίς, αὐλημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ αὐλός, θ. αὐλέ-ω-ῶ (κατὰ τὰ συνηρημένα εἰς -έω).

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. κατά.

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ. : οἱ δὲ Μῆδοι καὶ εύωχοι ὄντο καὶ ἔπινον καὶ ηύλοι ὄντο.

* **αὔξάνω** ή **αὔξω** = 1) καθιστῶ κάτι μέγα, μεγαλώνω, 2) ἐνισχύω, 3) ἐγκωμιάζω. πρτ. ηὔξον, μέλλ. αὔξήσω, ἀδρ. ηὔξησα, πρκ. ηὔξηκα.

- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** αὔξάνομαι καὶ αὔξομαι (= αὔξάνομαι, μεγαλώνω), πρτ. ηὔξανόμην καὶ ηὔξόμην, μέσ. μέλλ. αὔξησομαι, παθ. μέλλ. αὔξηθησομαι, παθ. ἀδρ. καὶ μὲ μέσ. διάθ. ηὔξηθην, πρτ. ηὔξημαι, ύπερο. ηὔξημην.

ΠΑΡΑΓ. αὔξησις, αὔξητής, αὔξητός, αὔξητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζ. αὔγ- (λατ. aug-eo) καὶ τὰ προσφ σ καὶ -αν- ἔχομεν τὰ θέματα αὐγ-σ- αὔξ- αὔξω καὶ αὐγ-σ-αν- αὔξ-αν-ω αὔξάνω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. ἐν, ἐπί, σύν, πρός, ύπέρ.

ΣΥΝΩΝ. μεγαλύνω, αἴρω, μεγεθύνω,

ΑΝΤΙΘ μειῶ, ἐλαττῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ πῶς τὸ μὲν ἔλαιον ύγρὸν δν αὔξει τὴν φλόγα.

2) τὸ παθ. λαμβάνει προληπτ. κατηγ. : Φίλιππος ηὔξηθη μέγας.

Ν. ΕΛΛ. αὔξάνω = κάνω κάτι μεγαλύτερον, μεγαλώνω κάτι. «αὔξάνω τοὺς μιαθούς τῶν ύπαλλήλων».

αύτομολῶ (έω) = λιποτακτῶ, δραπετεύω. πρτ. ηύτομόλουν, [μέλλ. αύτομολήσω], ἀόρ. ηύτομόλησα, [πρκ. ηύτομόληκα], ύπερσ. ηύτομολήκειν.

ΠΑΡΑΓ. [αύτομόλησις, αύτομολητέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ αὐτόμολος (αὐτὸς καὶ τὸ θέμα τοῦ ἀορ. β' ἔ-μολ-ον τοῦ βλώσκω=ἔρχομαι). θ. αύτομολέ-σ-ω—αύτομολέω-ῶ παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: ἀπό.

ΣΥΝΩΝ. δραπετεύω, λείπω τὴν τάξιν.

ΑΝΤΙΘ. μένω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ : δύο μὲν νῆες εὔθύς ηύτομόλησαν.

Ν. ΕΛΛ. αύτομολῶ = ἐγκαταλείπω τὴν στρατιωτικὴν τάξιν καὶ καταφεύγω εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἔχθροῦ.

* **ἀφαιρῶ** (έω). Βλέπε **αἴρω**.

* **ἀφανίζω** = 1) ἐξαφανίζω, 2) ἀποκρύπτω, 3) καταστρέφω, 4) κλεπτω. πρτ. ἡφάνιζον, μέλλ. **ἀφανιῶ**, ἀόρ. **ἡφάνισα**, πρκ. **ἡφάνικα**, ύπερσ. **ἡφανίκειν**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **ἀφανίζομαι** (=ἐξαφανίζομαι) πρτ. **ἡφανιζόμην** [παθ. μέλλ. **ἀφανισθήσομαι**], παθ. ἀόρ. **ἡφανισθῆνην**, πρκ. **ἡφάνισμαι**, ύπερσ. **ἡφανισμῆνην**.

Κλίσις μέλλοντος

‘Οριστ. **ἀφανιῶ**, εῖς, εῖ, οὖμεν, εῖτε, οὖσι

Εύκτ. **ἀφανιοῦμι**, οῖς, οῖ, οὖμεν, οῖτε, οἶεν

‘Απαρ. **ἀφανιεῖν**, μτχ **ἀφανιῶν**, οὖσα, οὖν

ΠΑΡΑΓ. **ἀφάνισις**, **ἀφανιστέος**, [**ἀφανισμός**, **ἀφανιστής**].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀφανής** (α στερ. καὶ φαίνομαι). θ. **ἀφανίδ-** καὶ τὸ πρόσφυμα j, **ἀφανίδ-γ-ω—ἀφανίζω** (κατὰ τὰ εἰς ιζω ὀδοντικόληκτα) παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: κατά, ἔξ.

ΣΥΝΩΝ. φθείρω, ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω, ἀναιρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.. οἱ δὲ οὐ πολλῷ ὑστερον ηφάνισάν τε αύτούς.

Ν. ΕΛΛ. **ἀφανίζω**=1) ἐξαφανίζω, 2) φθείρω, καταστρέφω «μὲ **ἀφάνισαν** οἱ ἀρρώστειες». **ἐξαφανίζω**.

ἀφειδῶ (έω) = 1) ἀψηφῶ, 2) σπαταλῶ, 3) είμαι ἀφειδής. πρτ. **ἡφείδουν**, [μέλλ. **ἀφειδήσω**], ἀόρ. **ἡφειδησα**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀφειδής** (α στερητ. καὶ φείδομαι). θ. **ἀφειδέσ-** **ἀφειδέσ-ω** **ἀφειδέω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. **ἀμελῶ**, **ἀκηδῶ**.

ΑΝΤΙΘ. φείδομαι, κήδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: αἰσχύνῃ γάρ **ἡφείδουν** σφῶν αύτῶν.

* ἀφίημι Βλέπε Ἰημι.

* ἀφικνοῦμαι (έομαι)· ἀποθ = φθάνω, ἔρχομαι. πρτ. ἀφικνούμην, μέσ. μέλλ. ἀφίξομαι, παθ. μέλλ. ἀφικθήσομαι, ἀδρ. β' ἀφικόμην, πρκ. ἀφίγμαι, ὑπερσ. ἀφίγμην.

Αντικατάστασις ἀφρ. β' καὶ παρακ.

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	πρεστ	ἀπαρ.	μτχ
ἀφρ. β'	ἀφικόμην	ἀφίκωμαι	ἀφικοίμην	ἀφικοῦ	ἀφικέσθαι	ἀφικόμε-
παρακ.	ἀφίγμαι	ἀφιγμένος ώ	ἀφιγμένος εἰην	ἀφίξο	ἀφίχθαι	νος ἀφιγμένος

ΠΑΡΑΓ. ἄφιξις, ἵκετης, ἵκανός, ἵχνος, προίξ, ἐφίκτος (= ὁ κατορθωτός, προσιτός), ἀνέφικτος (= ὁ ἀκατόρθωτος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν σικ- καὶ τὸ προσφ. -νε- σχηματίζεται τὸ θέμα σικ-νε – ἵκνε- τοῦ ἔνεστ καὶ πρτ. ἵκνε-ομαι ἵκνομαι. Οἱ ἀλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θ. ἵκ-. Τὸ ρῆμα εἶναι πάντοτε σύνθετον εἰς τοὺς ἄττ. πεζ.

ΣΥΝΘ Τὸ ἀπλοῦν ἵκνομαι, εύρισκεται σύνθετον μὲ τὰς προθ διά, ἐπί, ἐξ.

ΣΥΝΩΝ. ἔρχομαι, φθάνω, ἥκω, παραγίγνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ ἐμπρόθ καὶ ἐπιρρ. προσδ. καὶ ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὸν Ζαπάταν ποταμόν. Τί τηνικάδε ἄφιξαι,

Ν. ΕΛΛ. ἀφικνοῦμαι=φθάνω, ἔρχομαι κάπου «ἄφίχθη φορτίον σίτου»

* ἀφίστημι. Βλέπε Ἰστημι.

* ἀχθομαι = 1) φορτώνομαι, 2) λιποῦμαι, στενοχωροῦμαι, 3) ἀγανακτῶ πρτ. ἡχθόμην, μέσ. μέλλ. ἀχθέσομαι, παθ. μέλ. μὲ σημασ. μέσ. ἀχθεσθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἡχθέσθην [πρκ. ἡχθημαι, ὑπερσ. ἡχθήμην].

ΠΑΡΑΓ ἀχθηδῶν (=βάρος, λύπη).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀχθος θ. ἀχθ-ομαι· ὁ μέλλ. ἀπὸ θ ἀχθέσ- καὶ κατάλ. -σομαι, ἀχθέσ-σομαι, τὰ δύο σ ἀπλοποιοῦνται εἰς ἐν ἀχθέσομαι

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀγανακτῶ, βαρέως καὶ χαλεπῶς φέρω, λυποῦμαι, θλίβομαι, ἀθυμῶ, ἀνιῶμαι, βαρύνομαι.

ΑΝΤΙΘ χαίρω, ἡδομαι, ἀγάλλομαι, εύφραίνομαι, τέρπομαι

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀπολύτως ἥδη βιαίου δντοῦ οἱ ἀλλοι Ἐλληνες ἔχθοντο.

2) μὲ δοτ · καίτοι ἴσως "Ανυτος δε σοι ἀχθεται λέγοντι

3) μὲ κατηγορ μτχ. ἀχθομαι τρέφων ύμᾶς.

B

βαδίζω = 1) περιπατῶ, 2) πορεύομαι, 3) ὑπάγω βραδέως. πρτ. ἐβάδιζον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. βαδιοῦμαι, ἀόρ. ἐβάδισα, [πρκ. βεβάδικα, ὑπερσ. ἐβεβαδίκειν].

ΠΑΡΑΓ. βάδισμα, βαδισις, βαδισμός, [βαδιστής, βαδιστέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν βα (τοῦ βαίνω) προέρχεται τὸ βάδος (= περίπατος). τὸ θέμα βαδ- κατ' ἀναλογίαν ἄλλων ρημάτων εἰς ιζω γίνεται βαδίδ- εἰς αὐτὸν προστίθεται τὸ πρόσφ. ι, βαδίδ-ι-ω—βαδίζω. **ΣΥΝΘ.** μὲ τὰς προθ. ἀπό, διά, πρό, σύν. Τὸ διαβαδίζω (= πορεύομαι ἀπέναντι, βαδίζω ἔδω καὶ ἔκει).

ΣΥΝΩΝ. βαίνω, πορεύομαι, ὁδεύω, ἔρχομαι, ὁδοιπορῶ, βλώσκω.

ΑΝΤΙΘ τρέχω, θέω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: ἔρωτῶσιν δποι βαδίζοιμεν,

2) μὲ σύστ. ἀντικ.: (βαδίζω ὁδόν). δοκεῖ μοι εἶναι τις μέση ὁδός, ἡν (ὁδόν) πειρῶμαι βαδίζειν.

Ν. ΕΛΛ. βαδίζω = 1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) μτφ. μιμοῦμαι κάποιον, προσπαθῶ νὰ δμοιάσω πρὸς κάποιον. «βαδίζει ἐπὶ τὰ ἵχνη τοῦ πατρός του». **συμβαδίζω = 1)** συμπορεύομαι 2) μτφ. εύρισκομαι εἰς τὸ ἴδιον ὕψος πρὸς κάποιον ἢ πρὸς κάτι, συνυπάρχω μαζὺ μὲ κάποιον ἢ μὲ κάτι. «δ πλοῦτος δέν συμβαδίζει πάντοτε μὲ τὴν εὐγένειαν».

βαθύνω = 1) κάμνω κάτι βαθὺ, 2) σκάπτω καὶ κάνω κάτι περισσότερον κοιλον, 3) συμπυκνώνω, δίδω βάθυος. πρτ. ἐβάθυνον, μέλλ.
βαθυνῶ, ἀόρ. ἐβάθυννα, [πρκ. βεβάθυγκα].

• **Παθ.** [βαθύνομαι, παθ. ἀόρ. ἐβαθύνθην, πρκ. βεβάθυμμαι, ὑπερσ. ἐβεβαθύμμην].

ΠΑΡΑΓ: [βάθυνσις, καὶ σύνθ. ἐκβάθυνσις, ἐμβάθυνσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βαθὺς, θ. βαθὺν- καὶ τὸ πρόσφ. ι, βαθύν-ι-ω—βαθύνω, βαθύνω. Τὸ υ εἶναι μακρὸν εἰς τὸν ἐνεστ., πρτ., καὶ ἀόρ.

ΣΥΝΩΝ. κοιλαίνω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἴτιατ. ἐξ δσων ἐγὼ τὴν φάλαγγα βαθυνῶ, οἰομαι.. ποιήσειν.

N. ΕΛΛ. βαθύνω, βαθαίνω = 1) κάνω κάτι βαθύ, έμβαθύνω μτφ.— εἰσδύω βαθέως εἰς κάτι, κατανοῶ. «δέν έμβαθύνει πολὺ εἰς τὰ πράγματα».

- * **βαίνω** = βαδίζω, περιπατῶ, πορεύομαι, πηγαίνω. πρτ. **ἔβαινον**, μέσ. μέλλ. μὲν ενεργ. σημασ. **βήσομαι**, ἀόρ. β' **ἔβην**, πρκ. **βέβηκα**, ὑπερσ. **ἔβεβήκειν**.
- **Παθ.** (σπανίως) **βαίνομαι**, ἀόρ. **ἔβάθην**, πρκ. **βέβαμαι**.

'Αντικατάστασις ἀόρ. β'

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	πρεστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔβην	βῶ	βαίην	. βῆθι (ἀνάβηθι)	βῆναι	βάς, ἀσα άν

'Ωρισμένοι τύποι τοῦ παρακ. εύρισκονται καὶ συνηρημένοι. **ὕποτ.** : βεβῶσι, καὶ μετοχὴ βεβώς, βεβῶσα.

ΠΑΡΑΓ. ἀβατος, βῆμα, βάσις, βαθμός, βατέος, βάκτρον, βακτηρία, βέβαιος (=σταθερός), βάδην, βέβηλος, διαβατήρια (=αἱ θυσίαι ποὺ ἔγινοντο πρὸ τῆς διαβάσεως τῶν συνόρων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς), βάθρον, βαθμίς, βωμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν βα ἢ βαν (λατ. *ven-iō*). Καὶ ἀπὸ μὲν τὴν ρίζαν βαν- μὲ τὴν προσθήκην τοῦ προσφύματος ἢ προκύπτει τὸ θέμα τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. βαν-··-βαίνω, ἀπὸ δὲ τὴν ρίζαν βα, ἢ ὅποια ἐκτείνεται εἰς βη, προκύπτουν τὰ θέματα τοῦ μέλλ., τοῦ ἀօρ. καὶ τοῦ πρκ. Ἐπίσης κατὰ μετάπτωσιν τοῦ η εἰς ω προκύπτει θέμα βω.

ΣΥΝΘ. Τὸ ρῆμα εύρισκεται σύνθετον μὲ δλας σχεδὸν τὰς προθέσεις. Ἐκ τῶν συνθέτων τά: ἀποβαίνω (=καταντῷ) καὶ ἔκβαίνω (=καταντῷ, φαίνομαι) εἶναι καὶ συνδετικά. μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε. δέ μηδές ἀνὴρ ἔκβεβηκε κάκιστος.

ΣΥΝΩΝ. βαδίζω, βλώσκω, πορεύομαι, διεύω, ἔρχομαι, δόοιπορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἀπλοῦν βαίνω εἶναι ἀμετάβατον.

2) τὸ σύνθ. συντάσσ. μὲ αἴτιατ. καὶ τὸν ποταμὸν διαβάντες.
ἢ δοτ. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι.

N. ΕΛΛ. κυρίως σύθετον, ἀνεβαίνω, κατεβαίνω, διαβαίνω, προβαίνω, συμβαίνω. καὶ μπαίνω (ἀπὸ τὸ ἔμβαίνω).

- * **βάλλω** = 1) ρίπτω, 2) κτυπῶ ἀπὸ μακρὰν, 3) ἔξακοντίζω. πρτ. **ἔβαλλον**, μέλλ. **βαλῶ**, ἀόρ. β' **ἔβαλον**, πρκ. **βέβληκα**, ὑπερσ. **ἔβεβληκειν**.
- **Μέσ.** καὶ παθ. **βάλλομαι**, πρτ. **ἔβαλλόμην**, μέσ. μέλλ. **βαλοῦμαι**, παθ. μέλλ. **βληθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. β' **ἔβαλόμην**, παθ. ἀόρ. **ἔβλήθην**, πρκ. **βέβλημαι**, ὑπερσ. **ἔβεβλήμην**, τετελ. μέλλ. **βεβλήσομαι**.

Πρόσεχε την τις οντασιν και την δρθογραφίαν τῶν χρόνων

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ένεστ.	βάλλω	βάλλω	βάλλοιμι	βάλλε	βάλλειν	βάλλων, ουσα, ον
μέλλ.	βαλῶ	—	βαλοῖμι	—	βαλεῖν	βαλῶν, ουσα, οῦν
ἀόρ. β'	ἔβαλον	βάλω	βάλοιμι	βάλε	βαλεῖν	βαλῶν, ουσα, δν
ένεστ	βάλλομαι	βάλλωμαι	βαλλοίμην	βάλλον	βάλλεσθαι	βαλλόμε- νος
μέλλ.	βαλοῦμαι	—	βαλοίμην	—	βαλεῖσθαι	βαλούμε- νος
ἀόρ. β'	ἔβαλόμην	βάλωμαι	βαλοίμην	βαλοῦ	βαλέσθαι	βαλόμενος

ΠΑΡΑΓ. βλῆμα, βλητός, ἀπόβλητος, μεταβλητὸς κλπ., βλητέος, μετα-
βλητέος κλπ., βέλος, βελόνη, βολή, βόλος, βολίς, βολεύς, ἀναβολεύς
κτλ. βλωμός (=ή μπουκιά).

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα ἔχει τρία θέματα : βάλ- βλη- βελὲ ἢ βελ· ἀπό τὸ
θ. βαλ- σχημ. ὁ ἀόρ. β' καὶ ὁ μέλλ., ἀπό τὸ θ. βαλ- καὶ τὸ πρόσφ.
ἴσχηματίζεται τὸ θ. τοῦ ἐνεστ καὶ τοῦ πρτ, βάλ-ι ω — βάλλω,
ἔβαιλον Από τὸ θ. βλη- σχηματ. ὁ παρακ. καὶ ύπερσ., παθ. μέλλ.,
ἀόρ., παρακ. Ἀπό τὸ θ. βελ- τὰ: βέλος, καὶ μὲ μετάπτωσιν βολή,
βόλως κλπ

ΣΙ ΝΘ. ούνθετον μὲ δλας τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ ρίπτω, ίημι, παίω, πλήττω, τύπτω, πατάσσω.

ΣΥΝΓΝ 1) μὲ αίτιατ.: οἱ δ' ἄλλοι στρατιώται παίουσι καὶ βάλλουσι
καὶ λοιδοροῦσι τὸν Σωτηρίδαν.

2) με αίτιατ. καὶ δοτ. τοῦ ὁργάν.: καὶ ἔβαλλον αύτούς λί-
θοις τε καὶ τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις.

3) με αίτιατ. καὶ ἐμπρόδ. προσδ.:

Ν ΕΛΛ βάλλω - 1) ρίπτω, ἔξακοντιζω, πετῶ, 2) κτυπῶ, 3) μτφ. ἀπευ-
θύνω καὶ γρίψων ναντίον κάποιου. «αύτὸς βάλλει ἐναντίον μου». Σύνθετη καὶ τα τα Ν γλωσσαν μὲ δλας τὰς προθέσεις.

βάπτω == 1) βάγη 2) βοι τῷ κάτι εἰς τὸ ήδωρ. [πρτ. ἔβαπτον, μέλλ.
βάψω], αἵρετος εὐπόρως

- Μέσ. καὶ Ποτ. βάπτομαι, [πρτ. ἔβαπτόμην, μέσ. μέλλ. βάψομαι,
παθ. μέλλ. β' βαρφήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔβαψάμην, παθ. ἀόρ. α' ἔβα-
ψθην], παθ. ἀόρ. β' ἔβαψην, [πρκ. βέβαμμαι].

'Αντικατ. Παθ. 'Αορ.

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
έβαφην	βαφῶ	βαφείην	βάφηθι	βαφῆναι	βαφεῖς

ΠΑΡΑΓ. βαφή, βαφεύς, βάμμα, βαπτός, βαπτίζω.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα βαφ- καὶ τὸ πρόσφυμα τ., βάφ-τω (τροπὴ τοῦ φεὶς τὸ ἀντίστοιχον ψιλὸν π.) βάπ-τω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν ἐν: ἔμβαπτω.

ΣΥΝΩΝ. δύω, καταδύω, χρωματίζω, χρώννυμι, ὑπογράφομαι, μελαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ καὶ ἐμπρόθ.. βάπτω τι εἴς τι. ἔβαψε[φάσγανον (=ξίφος) εἶσω σαρκός.

Ν. ΕΛΛ. βάπτω καὶ βάφω = χρωματίζω κάτι εἴτε βυθίζων αὐτὸς εἰς ύγρὸν εἴτε ἐπαλείφων μὲ χρῶμα. «ἔβαψα τὸ ὄφασμα», «ἔβαψα τὰ ἐπιπλα».

βαρύνω = 1) κάνω κάτι βαρύ, 2) καταπιέζω, 3) ἐνοχλῶ, 4) δυσαρεστῶ. πρτ. ἔβαρυνον, μέλλ. βαρυνῶ, ἀόρ. ἔβαρυνα.

• Παθ. βαρύνομαι, πρτ. ἔβαρυνόμην, [μέλλ. βαρυνθήσομαι], ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. ἔβαρύνθην, πρκ. βεβάρημαι, [καὶ βεβάρυμμαι]. ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον βαρὺς θέμα βαρυν- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j. βαρύν- j-ω — βαρύν-νω βαρύνω. Τὸ υ εἰς τὸν ἐνεστ., πρτ. καὶ ἀόρ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἐνοχλῶ, πιέζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τὰ ἀγαθὰ τοσούτῳ μᾶλλον ἐμὲ βαρύνει.

Ν. ΕΛΛ. βαρύνω=1) πιέζω μὲ τὸ βάρος μου, 2) κάνω κάτι βαρύτερον. 3) εἴμαι εἰς βάρος κάποιου, 4) μτφ ἔχω κῦρος, σημασίαν, βαρύτητα. «ἡ γνώμη του βαρύνει πολύ». ἐπιβαρύνω=1) βαρύνω κάποιον μὲ πρόσθετον βάρος, 2) καταπιέζω περισσότερον, 3) ἐπιδεινώνω κάτι.

βασανίζω = 1) δοκιμάζω, 2) ἔξετάζω, ἔξελέγχω, 3) βασανίζω, στενοχωρῶ. πρτ. ἔβασανιζον, μέλλ. βασανιῶ, ἀόρ. ἔβασανισα.

• Παθ. βασανίζομαι, πρτ. ἔβασανιζόμην, παθ. μέλλ. βασανισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔβασανισθην, πρκ. βεβασάνισμαι, ὑπερσ. ἔβεβασανισμην, τετελ. μέλλ. βεβασανισμένος ἔσομαι.

ΠΑΡΑΓ. βασανιστής, ἀβασάνιστος, βασανιστέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βάσανος (=ἡ Λυδία λίθος ἐπὶ τῆς ὁποίας δοκιμάζεται ἡ γνησιότης τοῦ χρυσοῦ, ἔρευνα, ἔξετασις), μὲ θέμα βασανιδ- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j, βασανίδ-j-ω — βασανίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα δύοντικόληκτα εἰς -ίζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν: διά.

ΣΥΝΩΝ ἔξετάζω, αἰκίζομαι, κακῶ, κατατρύχω, λυπῶ, ταλαιπωρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : τὸ μὲν χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ βασανίζομεν.

N. ΕΛΛ. βασανίζω = 1) μτφ. ἐλέγχω μὲ προσοχὴν «έβασάνισα τὸ ζήτημα, 2) κακοποιῶ, τυραννῶ κάποιον. «βασανίζει τὰ ζῶα».

* **Βεβαιῶ (δω)** = 1) βεβαιώνω, ἐπιβεβαιώνω, καθιστῶ κάτι βέβαιον,
2) σταθεροποιῶ, 3) ἔξακριβώνω. πρτ. ἐβεβαίουν, μέλλ. βεβαιώσω, ἀδρ. ἐβεβαιώσα.

● **Μέσ.** καὶ **Παθ.** βεβαιοῦμαι, [πρτ. ἐβεβαιούμην], μέσ. μέλλ. βεβαιώσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐβεβαιωσάμην, παθ. ἀδρ. ἐβεβαιώθην.

ΠΑΡΑΓ. βεβαίωσις [βεβαίωμα, βεβαιωτής, βεβαιωτέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βέβαιος [ρίζα βα (βαίνω) μὲ ἀναδιπλ. βε-βα-ιος=βέ-βαιος]. θ. βεβαιό-ω — [βεβαιῶ, παρασύνθ.]

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν διά· διαβεβαιῶ (=διισχυρίζομαι).

ΣΥΝΩΝ. κυρῶ, στερεῶ, ἐμπεδῶ, κρατύνω, πιστοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : καὶ βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν, ὅστε δοκεῖν... δικάσαι.

N. ΕΛΛ. βεβαιῶ καὶ βεβαιώνω=1) καθιστῶ κάτι ἢ κάποιον βέβαιον, πείθω κάποιον. «σὲ βεβαιώνω πώς δὲν ἔχεις δίκαιον», 2) ἐπικυρώνω κάτι. «βεβαιοῦται τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς» διαβεβαιώνω, ἐπιβεβαιώνω.

Βιάζομαι ἀποθ. μέσ. καὶ παθ. διαθ. = 1) ἔξαναγκάζομαι, 2) πιέζομαι ἵσχυρῶς, 3) στενοχωροῦμαι, 4) ἐκβιάζομαι. πρτ. ἐβιαζόμην, μέσ. μέλλ. βιάσομαι, [παθ. μέλλ. βιασθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἐβιασάμην, παθ. ἀδρ. ἐβιάσθην, πρκ. βεβίασμαι, ὑπερσ. ἐβεβιάσμην.

ΠΑΡΑΓ. βιαστικὸς (=δ βίαιος, δ ἐπειγόμενος), [βιασμός, βιαστής, βιαστός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βία, θέμα βιαδ καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j, -βιάδ-ј-ομαι-βιάζομαι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ὅλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, διά, εἰς, πρό, κατά, πρός, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἐπείγω, ἀναγκάζω, πιέζω.

ΑΝΤΙΘ. πείθω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ὡς μέσ. μὲ αἰτιατ. : οὐδὲν γάρ πώποτε μὴ βουλομένους ὑμᾶς βεβίασμαι.

2) μὲ ἄπαρ. : καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν.

N. ΕΛΛ. βιάζω=1) χρησιμοποιῶ βίαν, ἔξαναγκάζω κάποιον. κοὶ κλέπται ἐβίασαν τὴν θύραν» 2) ἐπισπεύδω. «δὲν σὲ βιάζει κανένας» βιάζομαι=ἐπείγομαι, σπεύδω. «βιάζομαι νὰ φύγω». σύνθ. ἐκβιάζω, παραβιάζω-

* **Βιβάζω** = 1) ανεβάζω, 2) φέρω, 3) ἐγείρω. Τὸ ο. χρησιμοποιεῖται

πάντοτε σύνθετον. πρτ. ἐβίβαζον, μέλλ. (συνηρ.) βιβῶ, (ώς σύνθ. βιβάσω), ἀδρ. ἐβίβασα.

- Μέσ. καὶ Παθ. βιβάζομαι, [πρτ. ἐβίβαζόμην], μέσ. μέλλ. (συνηρ.) βιβῶμαι [καὶ βιβάσομαι, παθ. μέλλ. βιβασθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἐβιβασάμην, [παθ. ἀδρ. ἐβιβάσθην, πρκ. βεβίβασμαι, ὑπερσ. ἐβεβιβάσμην].

Κλίσις ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλλ.,

δριστ.	εύκτ.	ἀπαρ.	μτχ.
βιβῶ, φε, φ βιβῶμαι, φ, ἄται	βιβφμι, φε, φ βιβφμην, φο, φτο	βιβᾶν βιβᾶσθαι	βιβῶν, ώσα ὅν βιβῶμενος'

ΠΑΡΑΓ. ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος [βίβασις, βιβασμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν βα (βαίνω) καὶ ἐνεστ.: ἀναδιπλ. βι-βά-ζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα εἰς -αζω.

ΣΥΝΘ. σύνθετον μὲ δλας τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ἀνάγω, ἀναφέρω, ἀνατίθημι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: δ δὲ Τισσαφέρνης τὸ μὲν πεζὸν ἀπαν διεβίβασεν ἔκεῖσε.

Ν ΕΛΛ. ἀναβιβάζω, ἀνεβάζω, καταβιβάζω, κατεβάζω, διαβιβάζω = 1) μεταφέρω, 2) μεταδίδω, στέλλω. [«διαβιβάσατε τοὺς χαιρετισμούς μου εἰς τὸν ἀδελφόν σας». μεταβιβάζω. συμβιβάζω = συμφιλιώνω. διαβάζω = 1) ἀναγινώσκω, 2) μελετῶ, 3) διαβάζω εύχας, 4) ἐπιπλήττω.

Βιβρώσκω = τρώγω. Τὸ ρῆμα εἶναι ἐλλειπτικόν, οἱ δὲ ἀττικοὶ συγγραφεῖς χρησιμοποιοῦν ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐσθίω εἰς τοὺς ἐλλείποντας χρόνους. Ἀττικοὶ τύποι ἐν χρήσει εἶναι δὲ ἐνεργ. παρακ. βέβρωκα καὶ τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἡ μετοχ. τοῦ παθ. πρκ. βεβρῶσθαι βεβρωμένος. Τὸ ρῆμα συμπληρωμένον μὲ μεταγενεστέρους τύπους ἔχει ώς ἔξῆς: Ἐνεργ. ἐνεστ. βιβρῶσκω, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημ. βρωσομαι, ἀδρ. α' ἔβρωσα καὶ β' ἔβρων, πρκ. βέβρωκα, • Παθ. ἐνεστ. βιβρῶσκομαι, παθ. μέλλ. βρωθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἔβρωθην. πρκ. βέβρωμαι, ὑπερσ. ἐβεβρώμην.

ΠΑΡΑΓ. βρῶσις (=τροφή), τὸ βρῶμα (=τὸ φαγητόν), βρωτός (=φαγώ· σιμος), ήμιβρωτος, βρῶμη (=τροφή).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν βρο- (λατ. voro=καταβροχθίζω), ἡ δποία κατὰ μετάθεσιν καὶ μετάπτωσιν γίνεται βρο- βρω- καὶ μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμὸν βι- βρω- καὶ μὲ τὸ πρόσφυμα -σκ, βι-βρώ-σκ-ω.

ΣΥΝΘ. σύνθετον μὲ τὰς προθέσεις διά, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἐσθίω, τρώγω, γεύομαι, σιτοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας.

N. ΕΛΛ. διαβιβρώσκω=κατατρώγω κάτι, φθείρω, καταστρέφω. «τὸ
ῦδωρ διαβιβρώσκει τὰ πετρώματα».

- * **βιῶ** (όω) = ζῶ, περνῶ τὴν ζωὴν μου. πρτ. ἔβίουν, μέσ. μέλλ. μὲ
ἐνεργ. σημασ. βιώσομαι, ἀδρ. β' ἔβίων, πρκ. βεβίωκα, ὑπερσ. ἔβεβιώκειν.
- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** [ἐνεστ. βιοῦμαι, παθ. μέλλ. βιωθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔβιωσάμην], πρκ. **βεβίωμαι**.

Πρόσεχε τοὺς τύπους

πρτ. δριστ.	ἔβίουν, ἔβίους, ἔβίον, ἔβιοῦμεν, ἔβιοῦτε ἔβίουν.
ἀδρ. β' δριστ	ἔβίων, ἔβιως, ἔβίω, ἔβιωμεν, ἔβιωτε, ἔβιωσαν

Αντικατάστασις 'Αρρ. β'

δριστ.	ὑποτ.	Εὔκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔβίων	βιῶ	βιώθην	—	βιῶναι	βιούς, οὖσα, ὅν

ΠΑΡΑΓ. βίωσις, βιώσιμος, βιωτός, ἀβίωτος, ὥστεον, βιοτή.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βίος θέμα βιο- καὶ κατάλ. ω, βιό-ω ὁ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ζῶ, βιοτεύω, διαιτῶμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀποθνήσκω

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ. 1) βιώσει δῆ (σὺ) ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώποις.

2) μὲ σύστοιχ. ἀντικ.

N. ΕΛΛ. διαβιῶ=περνῶ τὴν ζωὴν μου, συμβιῶ=ζῶ μαζÙ μὲ κάποιον,
συγκατοικῶ, ἀναβιῶ=1) ἀναζῶ, 2) ἀναλαμβάνω δυνάμεις.

βιώσκομαι=1) ζωντανεύω, 2) ἀναζωογονῶ. Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται πάντοτε σύνθετον μὲ τὴν πρόθεσιν ἀνά: ἀναβιώσκομαι.

- **Παθ. ἀναβιώσκομαι** (=ἀναζωογονοῦμαι, ἀναζῶ), πρτ. **ἀνεβιωσκόμην**, μέσ. ἀδρ. **ἀνεβιωσάμην**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βίος θέμα βιο- καὶ μὲ μετάπτωσιν βιω καὶ τὸ πρόσφ: σκ. βιώ-σκ-ομαι.

ΣΥΝΩΝ. ἀναζῶ

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. οκέμματα ἢ τῶν ρᾳδίως ἀποκτιννύντων καὶ ἀναβιωσκομένων.

* **βλάπτω**=1) βλάπτω, 2) ἐμποδίζω, 3) φθείρω, καταστρέφω, πρτ: **ἔβλαπτον**, μέλλ. **βλάψω**, ἀδρ. **ἔβλαψα**, πρκ. **βέβλαψα**, ὑπερσ: **ἔβεβλάψειν**.

- Παθ. **βλάπτομαι**, πρτ. **ἐβλαπτόμην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **βλάψομαι**, παθ. μέλλ. β' **βλαβήσομαι**, παθ. ἀδρ. α' **ἐβλάψθην**, παθ. ἀδρ. β' **ἐβλάβην**, πρκ. **βέβλαμμαι**, ὑπερσ. **ἐθεβλάμμην**.

Κλίσις παρακ.

Όριστ. βέβλαμμαι —ψαι —πται —μμεθα —φθε —μμένοι εἰσὶ

Προστ. βέβλαψο —φθω —φθε —φθων

Άπαρ. βεβλάψθαι, μτχ. βεβλαμμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ. βλάβη, βλάψις, δβλαβής, βλάβος

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **βλαβ-** καὶ τὸ πρόσφυμα τ., **βλαβ-τ-ω**. Τὸ β μετατρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλὸν π., **βλάπ-τ-ω**.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθέσεις, ἀπό, κατά.

ΣΥΝΩΝ. λυμαίνομαι, κακῶ, κακουργῶ, ἀδικῶ, δηῶ, λωβῶμαι, φθείρω, αἰκίζω.

ΑΝΤΙΘ. ὡφελῶ, δνίνημι, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: ἄλλον τοῦτο (τὸ ίαμα) ἐβλαπτεν.

Ν. ΕΛΛ. **βλάπτω** ἢ **βλάψτω=1)** προξενῶ φθοράν, ζημίαν. «τὸ χαλάζι ἐβλαψε τὴν παραγωγήν», 2) μτφ. ἀδικῶ, 3) πειράζω **παραβλάπτω=ζημιώνω**.

βλαστάνω=1) φυτρώνω, 2) βγάζω βλαστούς, 3) κάμνω κάτι νὰ φυτρώσῃ, γεννῶμαι. [πρτ. **ἐβλάστανον**, μέλλ. **βλαστήσομαι**, ἀδρ. α' **ἐβλάστησα**], ἀδρ. β' **ἐβλαστον**, πρκ. **βεβλάστηκα καὶ ἐβλαστηκα**, ὑπερσ. **ἐθεβλαστήκειν καὶ ἐβλαστήκειν**.

ΠΑΡΑΓ. βλάστημα, βλάστησις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **βλαστ-** καὶ τὸ πρόσφυμα αν, προέρχεται τὸ θέμα τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ παρατ. **βλαστ-άν ω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἐκ, ἐπι, παρά.

ΣΥΝΩΝ. φύω, ἀναδίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ ἔξ ής **Ἄτρεύς** ἐβλαστεν (=έγεννήθη).

Ν. ΕΛΛ. **βλαστάνω** καὶ **βλαστίζω**. σύνθ. **ἐκβλαστάνω**.

βλασφημῶ (έω) = 1) προφέρω ἀσεβεῖς ἢ περιφρονητικοὺς λόγους περὶ ίερῶν πραγμάτων, βλασφημῶ, κατηγορῶ. πρτ. **ἐβλασφήμουν**, [μέλλ. **βλασφημήσω**], ἀδρ. **ἐβλασφήμησα**, πρκ. **βεβλασφήμηκα**. **ΕΤΥΜ.** ἀπὸ τὸ **βλάσφημος** (βλαβεῖς καὶ φήμη) θ. **βλασφημέσ-ω** **βλασφημέ-ω-ῶ**, παρασύνθετον.

ΑΝΤΙΘ. εὐλογῶ, εύφημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπροθ. προσδ. · ἵνα μὴ ἄμα μὲν εἰς θεοὺς βλασφημῶσιν.

2) μὲ αἵτιατ. ἀπλῆν ἢ τοῦ συστοιχ. ἀντικ.: περὶ μὲν δὴ τῶν ιδίων δσα λοιδορούμενος βεβλασφήμηκεν περὶ ἐμοῦ.

Ν. ΕΛΛ. βλασφημῶ καὶ βλαστημῶ=1) ὑβρίζω τὰ θεῖα, 2) ὑβρίζω, καταρῶμαι. «βλαστημῶ τὴν ὥρα ποὺ τὸν γνώρισα».

βλέπω = 1) στρέφω τὰ βλέμματά μου, 2) παρατηρῶ, κυττάζω. πρτ.

ἔβλεπον, μέσ. μέλλ. μὲν ἐνεργ. σημασ. βλέψομαι [καὶ βλέψω], ἀόρ. ᔁβλεψα, [πρκ. βέβλεφα].

- Μέσ. καὶ Παθ. [βλέπομαι, πρτ. ἔβλεπόμην, μέσ. ἀόρ. ἔβλεψάμην, παθ. ἀόρ. ἔβλεφθην, πρκ. βέβλεμμαι].

ΠΑΡΑΓ. βλέμμα, βλεφαρίς, βλέφαρον, βλεπτέος, περίβλεπτος (=δ ᾧ-ξιοθαύμαστος, δ σπουδαῖος) ἀποβλεπτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα -βλεπ-, βλέπ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀντί, ἀπό, περί, πρός, ἐν, ὑπό, ἐπί, εἰς, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ θεῶμαι, θεωρῶ, ἀθρῶ (=βλέπω μετὰ προσοχῆς).

ΑΝΤΙΘ. τυφλώττω, ἀβλεπτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπρόσθ. προσδιορ. καὶ ἐπίρρ. βλέψον ἀνὰ τὰ δρη καὶ ίδε.

2) μὲ αἰτιατ. (σπανίως): καύτδες δὲ νόστιμον βλέπω φύως (φῶς).

Ν. ΕΛΛ **βλέπω = 1)** στρέφω τὰ βλέμματά, 2) παρατηρῶ, 3) θεωρῶ.

Τὸ ρ ἔχει καὶ πολλὰς ἄλλας μεταφορικὰς σημασίας π.χ.: ἀντιλαμβάνομαι, ἐπισκέπτομαι, ἔξετάζω, ἐντείνω τὴν προσοχήν, φυλάσσω, σκέπτομαι κλπ. ἀποβλέπω, διαβλέπω, παραβλέπω, ὑποβλέπω.

βλώσκω = 1) ἔρχομαι, 2) πορεύομαι, ὑπάγω. Τὸ ρῆμα εἶναι ποιητικὸν. [μέλλ. μολοῦμαι], ἀόρ. β' ἔμοιλον [πρκ. μέμβλωκα].

ΠΑΡΑΓ. αύτόμολος (=δ λιποτακτῶν πρὸς τὸν ἔχθρόν), [ἀντιμολία =ἀντιπαράστασις], δίκη κατ' ἀντιμολίαν (=καθ' ἦν παρίστανται πρὸ τοῦ δικαστηρίου δλοι οἱ διάδικοι ἢ κατηγορούμενοι].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. μολ- μὲ μετάθεσιν τοῦ λ, μλο καὶ μὲ ἔκτασιν τοῦ • εἰς ω, μλω. Μεταξὺ τοῦ μ καὶ λ ἀνεπτύχθη τὸ εύφωνικὸν β, μβλω- καὶ ἀπεβλήθη τὸ μ, βλω- μὲ τὸ πρόσφ -σκ- βλώ-σκ-ω.

ΣΥΝΘ. ἔρχομαι, βαδίζω, βαίνω, πορεύομαι, διδεύω, στείχω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ : ἔστε δ' ἀν μόλωσιν. εἰς ἀφθονίαν παρέξειν ἔφη καὶ σιτία καὶ ποτά.

βιοηθῶ (έω) = 1) βιοηθῶ, ἔρχομαι εἰς βιοήθειαν, 2) ὑποστηρίζω. πρτ. ἔβιοήθουν, μέλλ. βιοηθήσω, ἀόρ. ἔβιοήθησα, πρκ. βεβιοήθηκα, ὑπερσ. ἔβεβιοήθηκειν.

- Παθ. [βιοηθοῦμαι, πρτ. ἔβιοηθούμην, μέσ. μέλλ. βιοηθήσομαι, ἀόρ. ἔβιοηθήθην, πρκ. βεβιοήθημαι, γ' ἐν. βεβιοήθηται (ἀπρόσ.) = ἔχει δοθῆ βιοήθεια].

ΠΑΡΑΓ. βιοηθητέον, [βιοήθημα, βιοηθητικός, ἀβιοήθητος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ βιοθός (βιοή καὶ θέω) θ. **βιοηθέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἐκ, ἐπί, παρά, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀμύνω. τιμωρῶ, ἀρήγω, ἐπικουρῶ, ἀλέξω, λυσιτελῶ, παρίσταμαι, ὑπουργῶ, ὑπηρετῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. · τοῖς νόδοις τοῖς κειμένοις ἔβιοήθουν.

Ν. ΕΛΛ. βιοηθῶ καὶ βιοηθάω=1) παρέχω βιοήθειαν, 2) συντρέχω.

* **βουλεύω** = 1) σκέπτομαι, 2) είμαι βουλευτής, 3) κρίνω, 4) σχεδιάζω. πρτ. **ἔβούλευσον**, μέλλ. **βουλεύσω**, ἀόρ. **ἔβούλευσα**, πρκ. **βεβούλευκα**, ὑπερσ. **ἔβεβουλεύκειν**.

● Μέσ. καὶ Παθ. **βουλεύομαι** (=σκέπτομαι, ἀποφασίζω, κρίνω), πρτ. **ἔβουλευδμην**, μέσ. μέλλ. **βουλεύσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἔβουλευσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἔβουλεύθην**, πρκ. **βεβούλευμαι**.

Προσεχε τὴν διαφορὰν

ἔβουλεύθην (παθ. ἀόρ.), βεβούλευμαι (παρακ.) = τοῦ βουλεύομαι
ἔβουλὴθην (παθ. ἀόρ.), βεβούλημαι (παρακ.) = τοῦ βούλομαι

ΠΑΡΑΓ. βούλευμα, βούλευσις, βουλευτέον, βουλευτής, βουλευτήριον, [βουλευτικός], ἀπροβούλευτος. προβούλευμα.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **βολ-** (λατ. volo) παράγεται ἡ λέξις βουλὴ καὶ ἀπό αὐτῆν μὲ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν -εύω τὸ βουλεύω.

ΣΥΝΘ. ἐπιβούλεύω μὲ δοτ. = σκέπτομαι νὰ βλάψω κάποιον, ἐπεβούλευον τοῖς ἔξω. συμβούλεύω = δίδω συμβουλὴν εἰς κάποιον, προβούλεύω = ἐπινοῶ, σχεδιάζω ἐκ τῶν προτέρων.

ΣΥΝΩΝ. ἐννοῶ, παραινῶ, σκοπῶ, διδάσκω, ἐνθυμοῦμαι, εἰσηγοῦμαι, διαλογίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. (ἀπλῆν ἢ σύστοιχ.): οὐ γάρ οἶόν τε (ἐστι) ίσον τι ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι.

2) μὲ ἀπαρέμφ. · οὗτοι, ἦν δ' ἔγω, τί βουλεύεσθε ποιεῖν:

3) μὲ ἐμπρὸς. προσδ.: καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἐμαυτοῦ βουλευέτω βασιλεύς.

4) μὲ πλαγ. ἔρωτ. πρότασ.: Κῦρος βουλεύεται δπως μήποτε ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ.

Ν. ΕΛΛ. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται κυρίως σύνθετον. **ἐπιβολεύομαι** = 1) σκέπτομαι κάτι ἐναντίον ἄλλου, 2) ἐνεργῶ κατὰ τρόπον ὕπουλον, ἐπιβούλευεται τὴν θέσιν μου» **συμβούλεύω** = νουθετῶ, παρακινῶ. «τί. μὲ συμβουλεύεις νὰ κάνω;».

* **βούλομαι** ἀποθ. μὲ ἐνεργ. σημασ.=1) ἐπιθυμῶ, θέλω, 2) προτιμῶ, 3) ἔχω εἰς τὸν νοῦν. πρτ. **ἔβουλόμην** καὶ **ἡβούλόμην**, μέσ. μέλλ.

βουλήσομαι, [παθ. μέλλ. βουληθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐβουλήθην καὶ ἤβουλήθην, πρκ. βεβούλημαι, ὑπερσ. ἐβεβούλημην.

ΠΑΡΑΓ. βούλημα, βούλησις, βουλητός, βουλητέον, ἀβούλητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **βολ-** (λατ volo) παραγ. 1) τὸ **βολ-**νομαῖ **βολ-**λομαῖ καὶ μὲ ἀπλοποίησιν τῶν λλ- καὶ ἀναπληρωματ. ἔκτασιν τεῦ ο εἰς ουν **βούλομαι**. Ἀπὸ τὸ θέμα **βουλ** σχηματίζονται: 1) οἱ ἐνεστῶς καὶ πρτ., 2) ἀπὸ τὸ θ. **βουλ-** καὶ τὸ πρόσφ.-ε γίνεται τὸ θ. **βουλε-**. ἀπὸ τὸ θ. αὐτὸ παράγονται οἱ ἄλλοι χρόνοι καὶ τὰ παράγωγα (π.χ. μέλλ. **βουλ-έ-σ-θομαι** —βουλήσομαι, παρακ. **βεβούλ** ε-μαι —βεβούλημαι). Τὸ ρῆμα λαμβάνει κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἔθέλω καὶ τὴν χρονικὴν αὔξησιν η, δπως καὶ τά: **δύναμαι**, μέλλω.

ΣΥΝΩΝ. ἔθέλω, ἔφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, δρέγομαι, γλίχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ ἀπαρ.. Δαρεῖος ἐβούλετο τῷ παῖδε ἀμφοτέρω παρεῖναι.

N. ΕΛΛ. **βούλομαι** καὶ **βουλιέμαι** = θέλω νὰ πράξω κάτι. «καὶ μὴν τὸ βουληθῆς ποτὲ νὰ τὸν κακοκαρδισῃς».

βοῶ (άω) = 1) φωνάζω δυνατά, κραυγάζω, 2) διατάσσω μεγαλοφώνως. πρτ. **ἐβόων**, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **βοήσομαι**, ἀόρ. **ἐβόησα**, **βεβόηκα**, ὑπερσ. **ἐβεβόηκειν**].

• **Μέσ.** καὶ **Ιι.** **ημαι**, [πρτ. **ἐβοώμην**, μέσ. ἀόρ. **ἐβοησάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐβοήθην**], πρκ. **βεβόημαι**, [ὑπερσ. **ἐβεβοήμην**].

ΠΑΡΑΓ. ἐπιβόητος, περιβόητος, [διαβόητος, βόημαι].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εύσιαστ. **βοή** θ. **βοά-** κατάληξις ω, **βοά** ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. ἀνά, διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. κραυγάζω, κράζω, φωνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: δ δὲ Κροῖσος κατακλεισάμενος ἐν τοῖς βασιλείοις Κύρον ἐβόα.

2) μὲ δοτ καὶ ἀπαρ.. Κύρος τῷ Κλεάρχῳ ἐβόα ἄγειν τὸ στράτευμα κατὰ μέσον τῶν πολεμίων.

3) μὲ δοτ. καὶ εἰδ πρότ.. Πατηγύας πᾶσιν ἐβόα ὅτι βασιλεὺς σύν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται.

N. ΕΛΛ. **βοῶ** = 1) φωνάζω δυνατά, 2) μτφ. είμαι όλοφανερος

βραδύνω = 1) ἐπιβραδύνω, ἀργοπορῶ, 2) ἀναβάλλω. [πρτ. **ἐβράδυνον**, μέλλ. **βραδυνῶ**, ἀόρ. **ἐβράδυνα**]. Εἰς τὴν ἀττικὴν μόνον δ ἐνεστ. χρησιμοποιεῖται.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **βραδύς** θ. **βραδύν-** καὶ τὸ πρόσφ. j, **βραδύν-j-ω** **βραδύνω**, **βραδύνω**. Τὸ υ εἰς τὸν ἐνεστ., πρτ. καὶ ἀόρ. εἶναι μακρόν **ΑΝΤΙΘ.** σπεύδω, ἐπείγω

ΣΥΝΩΝ. μέλλω, χρονίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: καὶ μὴ βράδυνε τέκνον.

2) μὲ ἀπαρ.: σπεύδων γὰρ ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μᾶλλον βραδύνω (διεξελθεῖν).

Ν. ΕΛΛ. βραδύνω=1) ἐνεργῶ, κινοῦμαι ἢ γίνομαι βραδέως 2) ἀργῶ, ἀργοπορῶ «ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ τὸ βαπόρι», ἐπιβραδύνω = 1) κάμνω κάτι νὰ κινήται μὲ βραδύτερον ρυθμόν, 2) κάνω κάτι νὰ ἀναβληθῇ ἐπ' ὄλιγον.

βρέχω= 1) ὑγραίνω, 2) βρέχω, φίπτω βρυχήν. [πρτ. ἔβρεχον, μέλλ. βρέξω], ἀόρ. ἔβρεξα.

• Παθ. βρέχομαι, [πρτ. ἔβρεχόμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. βρέζομαι, παθ. μέλλ. α' βρεχθήσομαι, παθ. μέλλ. β' βραχήσομαι], παθ. ἀόρ. α' ἔβρέχθην, [παθ. ἀόρ. β' ἔβράχην, πρκ. βέβρεγμαι, ὑπερσ. ἔβεβρέγμην].

ΠΑΡΑΓ. βρέξις, [βροχή, ἅβροχος, διάβροχος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. βρεχ, τὸ δποῖον κατὰ μετάπτωσιν γίνεται βραχ- καὶ βροχ. βρέχ-ω.

ΣΥΝΩΝ. ύω, ύγραίνω, τέγγω, ἄρδω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ὁ μὲν ὑπ' αἰσχύνης τε καὶ θάμβους ἴδρωτι πᾶσαν ἔβρεξε τὴν ψυχήν.

Ν. ΕΛΛ. βρέχω = δ.τι καὶ εἰς τὰ ὀρχαῖα. «ἔβρεξα τὰ ρωῦχα μου». «βράχηκα ώς τὸ κόκκαλο». διαβρέχω = βρέχω κάτι ἐξ ὀλοκλήρου, καταβρέχω = βρέχω κάτι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν του.

βρίθω= 1) εἶμαι γεμάτος, 2) εἶμαι βαρὺς, 3) εἶμαι φορτωμένος. [πρτ. ἔβριθον, μέλλ. βρίσω, ἀόρ. ἔβρισα. πρκ. βέβριθα, ὑπερσ. ἔβεβρίθειν]. Τὸ ρῆμα εἶναι ποιητικόν, εἰς τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται σπανίως: βρίθει ὁ Ἰππος = κλίνει Ἰππος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν βρι-σχηματίζεται τὸ θ. βριθ-. βρίθ-ω.

ΣΥΝΘ. καταβρίθω (=καταβαρύνω).

ΣΥΝΩΝ. πλήθω, γέμω, πίμπλασμαι.

ΣΥΝΤΞ. μὲ γεν. βεβρίθασιν αἱ τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν

Ν. ΕΛΛ. βρίθω = εἶμαι βαρυφορτωμένος, γεμάτος ἀπὸ κάτι «Τὸ γραπτόν του βρίθει λαθῶν».

Γ

γελῶ (άω)= 1) γελῶ, 2) περιπατῶ, 3) χλευάζω. πρτ. ἔγέλων, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. γελάσσομαι, ἀόρ. ἔγελασσα.

• Παθ. γελῶμαι, συνήθ. σύνθ. [παθ. μέλλ. γελασθήσομαι] παθ. ἀόρ. ἔγελάσθην,]πρκ. γεγέλασμαι]

ΠΑΡΑΓ. γέλασμα, γελαστής, γελαστός, γέλως καὶ τὸ γελασεῖω (= ἔπιθυμῳ νὰ γελάσω).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. γελασ- γελάσ-ω γελά-ω — γελῶ. Τὸ α τοῦ θέματος εἰναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, κατά, διά, ἐκ, ἐπί, πρός, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. σκώπτω, λοιδορῶ, χλευάζω.

ΑΝΤΙΘ. κλαίω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.: ἢ τόδε γελάτε.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. ἐπί τινι : δ δὲ γελῶν ἀνὴρ οὐδὲν οἴδεν ἐφ' φ' γελᾶ.

Ν. ΕΛΛ. γελῶ καὶ γελάω = 1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀπατῶ, πλανῶ, ξεγελῶ. «ο' ἔγέλασαν στὴ μοιρασιά», περιγελῶ = 1) γελῶ εἰρωνικῶς εἰς βάρος κάποιου, ἐμπαίζω, 2) ἀπατῶ μὲ ψευδεῖς ύποσχέσεις.

γεμίζω=1) γεμίζω, 2) φορτώνω μὲ κάτι. [μέλλ. γεμιῶ], ἀόρ. ἔγεμισα.

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** γεμίζομαι, [παθ. μέλλ. γεμισθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἔγεμίσθην, πρκ. γεγέμισμαι.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ γεμ- σχηματίζεται θ. γεμίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. γεμίδ-j-ω γεμίζω, δπως τὰ ἄλλα δδοντικόληκτα εἰς —ίζω.

ΣΥΝΩΝ. πληρῶ καὶ πίμπλημι.

ΑΝΤΙΘ. κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ. καὶ γεν.: δλκάδα παλαιάν κληματίδων καὶ δρδδὲς γεμίσαντες (οἱ Συρακόσιοι).

Ν. ΕΛΛ. γεμίζω ἢ γιομίζω 1) μτβ. «γεμίζω τὸ ποτῆρι κρασί», «γεμίζω τὸ τσουβάλι μὲ ἀλεύρι». 2) ἀμτβ.: 1) γίνομαι κατάφορτος, πληροῦμαι. «ἔγέμισε τὸ πηγάδι», 2) ἀποκτῶ πάχος. ἀπογεμίζω καὶ ἀπογιομίζω = ἀφαιρῶ τὸ γέμισμα, ἀδειάζω, 2) ύπερπληρῶ. παραγεμίζω = γεμίζω ύπερβολικά.

γέμω = είμαι γεμάτος, πρτ. ἔγεμον,

ΠΑΡΑΓ. γόμος (=φορτίον).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. γέμ- γέμω.

ΣΥΝΩΝ. πληροῦμαι, ἐμπίπλαμαι, βρίθω.

ΑΤΙΘ. κενοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: δ λιμὴν ἔγεμε πλοίων.

Ν. ΕΛΛ. γέμω = είμαι γεμάτος. «ἡ χώρα γέμει ἀγαθῶν».

* γεννῶ (άω) = 1) γεννῶ (ἐπὶ ἀνδρὸς), 2) παράγω, 3) δημιουργῶ.

πρτ. ἔγεννων, μέλλ. γεννήσω, ἀόρ. ἔγεννησα, πρκ. γεγέννηκα, ύπερσ. ἔγεγεννήκειν.

• **Παθ.** γεννῶμαι, πρτ. ἔγεννώμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ.

γεννήσομαι,]παθ. μέλλ. γεννηθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἐγεννησάμην,
παθ. ἀδρ. ἐγεννήθην, πρκ. γεγέννημαι, ὑπερσ. ἐγεγεννήμην.

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

ἐγεννώμην	(παρατ.), γεννήσομαι (μέλλ.), γεγέννημαι (παρακ.)
ἐγεγεννήμην	(ὑπερσ.), τοῦ γεννῶμαι
ἐγενόμην	(ἀδρ: β'), γενήσομαι (μέλλ.), γεγένημαι (παρακ.)
ἐγεγενέμην	(ὑπερσ.), τοῦ γίγνομαι

ΠΑΡΑΓ. γέννημα, γεννήτης, γεννητός, γεννητής, γεννήτωρ, γεννήτειρα.
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ποιητ. οὐσιαστ. γέννα (=γεννεά). θ. γεννα- γεν- νά- ω- ᾱ.

ΣΥΝΩΝ. τίκτω (ἐπὶ γυναικός).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ἀλλὰ πάρεισιν αὐτούς καὶ γεννήσουσι παῖδας ποτε οὐ δέον.

Ν. ΕΛΛ. γεννῶ καὶ γεννάω = 1) δ. τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) μτφ. δημιουργῶ, ποιῶ. «δὲν γεννᾷ τὸ μυαλό του».

γεραίρω = 1) βραβεύω, 2) τιμῶ, 3) ἀνταμείβω κάποιον μὲ δῶρα, 4) δοξάζω. πρτ. ἐγέραιρον, μέλλ. γεραρῶ, [ἀδρ. ἐγέραρα, καὶ ἐγέρηρα].

- **Παθ. γεραίρομαι**, [μέσ. ἀδρ. ἐγερασάμην].

ΠΑΡΑΓ. γεραρδός (= σεβάσμιος, ἐπιβλητικός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. γέρας (= βραβεῖον), θ. γεραρ- καὶ μὲ τὸ προσφ. j., γεραρ- j- ω καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ j. γεραίρω.

ΣΥΝΩΝ. τιμῶ, βραβεύω.

ΑΤΙΘ. ἀτιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: τούτους καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἔδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν.

γεύω = 1) δίδω εἰς κάποιον νὰ γευθῇ κάτι, 2) παραθέτω γεῦμα, 3) φιλεύω. [πρτ. ἐγευον, μέλλ. γεύσω, ἀδρ. ἐγευσα].

- **Μέσ. καὶ παθ. γεύσομαι** (= τρώγω, δοκιμάζω μὲ τὴν γεῦσιν), [πρτ: ἐγεύδην], μέσ. μέλλ. γεύσομαι, [παθ. μέλλ. μὲ μέσ. σημασ. γεύθησομαι], μέσ. ἀδρ. ἐγεύσαμην,]παθ. ἀδρ. ἐγεύθην], πρκ. γέγευ- μαι, ὑπερσ. ἐγεγεύμην.

ΠΑΡΑΓ. γεῦμα, γεῦσις, γευστέον, γευστός, ἀγευστος.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θέμα γεύ- ἥ γευσ. γεύ- ω.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. τά: ἐστιῶ, εύωχῶ, ξενίζω, τοῦ μέσ. τά: τρώγω, ἐσθίω, εύωχοῦμαι, δειπνῶ, σιτοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ μέσ. μὲ γεν.: δλίγοι ἐκείνης τῆς νυκτὸς σίτου ἐγεύσαντο.

Ν. ΕΛΛ. γεύομαι = 1) δοκιμάζω κάτι μὲ τὴν γεῦσιν, 2) μτφ. = λαμβάνω πεῖραν κάποιου πράγματος. «ἐγεύθη τῶν κακῶν τῆς ξενητειᾶς».

γεωργῶ (έω)=1) καλλιεργῶ τὴν γῆν, 2) είμαι γεωργός. πρτ. **ἔγεωργον**, μέλλ. **γεωργήσω**, ἀδρ. **ἔγεωργησα**.

● **Παθ. γεωργοῦμαι.**

ΠΑΡΑΓ. γεώργημα [γεωργήσιμος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ γεωργὸς (τὸ ὅποιον γίνεται ἀπὸ τὸ γῆ καὶ ἔργω (= ἔργαζομαι), γηΦοργὸς (= γεωργὸς), θ. γεωργεσ- γεωργέσ-ω-γεωργέ-ω-ῶ παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀρῶ (δω), γεωπονῶ, ἀροτριῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τὰς δὲ ἄλλας (νήσους) ἐκ ταύτης ὁρμώμενοι (Λιπαραῖοι) γεωργοῦμσιν.

γήθω ἢ **γηθέω** = 1) χαίρω, 2) ἀγάλλομαι, 3) εὐφραίνομαι. [πρτ. ἐγήθουν, μέλλ. γηθήσω, ἀδρ. ἐγήθησα, πρκ. γέγηθα, ὑπερσ. ἐγεγήθειν]. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω χρόνων μόνον δ πρκ. γέγηθα χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς καὶ ἔχει σημασίαν ἐνεστῶτος.

ΠΑΡΑΓ. γηθοσύνη (= ἡ χαρά), γηθόσυνος (= ὁ φαιδρός), γηθοσύνως (= φαιδρῶς).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ ρίζαν γαF- (λατ. gaudeo (= χαίρω)). **γήθω**- ἢ **γηθέω**.

ΣΥΝΩΝ. ἥδομαι, χαίρω, εὐφραίνομαι.

ΑΝΤΙΘ. λυποῦμαι, ἀνιδμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. ἐπὶ τινι οὐκέπι μὲν τοῖς ἔτέρων εύτυχήμασι φαιδρός ἔγω καὶ γεγηθώς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι.

γηράσκω καὶ σπαν. **γηρῶ** (άω). οῆμα ἐναρκτικὸν = 1) ἀμτβ. γίνομαι, γέρων, 2) μτβ. κάνω κάποιον νὰ γεράσῃ. [πρτ. ἐγήρασκον], μέλλ. **γηράσω**, καὶ μέσ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **γηράσομαι**, ἀδρ. α' **ἔγηρασα**, [καὶ β' ἐγήραν], πρκ. **γεγήρακα**.

ΠΑΡΑΓ. ἀγήρατος, γήρανσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. γηρας θέμα γηρα- μὲ τὸ πρόσφυμα **σκ** γηρά-σκ-ω ἢ χωρὶς τὸ πρόσφυμα **σκ**, γηρά-ω. Ὁ χαρακτὴρ α' δὲν μετατρέπεται εἰς η ἀλλὰ εἰς α μακρὸν ἐπειδὴ προηγεῖται ρ. (γηράσω).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσ. παρά, κατά, ἐν, σύν, ἀπό.

ΣΥΝΤΑΞ. μτβ. οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ.

Ν. ΕΛΛ. γηράσκω, γηράζω, ἢ γεράζω ἢ γερνῶ = 1) γίνομαι γέρων. «ἐγήρασε προώρως», 2) κάνω κάποιον νὰ γεράσῃ. «τὸν ἐγήρασαν τὰ βάσανα».

γηροτροφῶ (έω) = 1) τρέφω κάποιον εἰς τὸ γῆρας, γηροκομῶ. μέλλ. γηροτροφήσω.

- Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. γηροτροφήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγηροτροφήθην.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ γηροτρόφος (γῆρας καὶ τρέφω), θ. γηροτροφέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. γηροβοσκῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ. . ἐπιμελήσονται, τοὺς μὲν παιδεύοντες κοσμίως τοὺς δὲ γηροτροφοῦντες ἀξιως.

Ν. ΕΛΛ: ἀντὶ τοῦ γηροτροφῶ χρησιμοποιεῖται τὸ γηροκομῶ = περιθάλπω γέροντα καὶ μάλιστα γονέα. «Δὲν ἔχει κανένα νὰ τὸν γηροκομήσῃ».

- * γίγνομαι· ἀποθ. ἄλλοτε μὲ οὐδ. καὶ ἄλλοτε μὲ παθ. διάθ. = 1) γίνομαι, 2) λαμβάνω ὑπαρξίν, 3) γεννῶμαι, 4) παράγομαι, 5) συμβαίνω, 6) φθάνω. πρτ. ἐγιγνόμην, μέλλ. γενήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐγενόμην, πρκ. β' γέγονα καὶ γεγονῶς εἰμί, μέσ. καὶ παθ. πρκ. γεγένημαι, ὑπερσ. β' ἐγεγόνειν καὶ γεγονῶς ἦν, μέσ. καὶ παθ. ὑπερσ. ἐγεγενήμην, τετελ. μέλλ. γεγονῶς ἔσομαι, ἢ γεγενημένος ἔσομαι.

Πρόσεχε τὰ ὅμοιχα

γενήσομαι (μέλλ.),	ἐγενόμην (ἀόρ. β'),	γεγένημαι (πρκ.)
ἐγεγενήμην (ὑπερσ.) τοῦ γίγνομαι		
γεννήσομαι (μέλλ.),	ἐγεννῶμην (πρτ.),	γεγέννημαι (πρκ.)
ἐγεγεννήμην (ὑπερσ.) τοῦ γεννῶμαι		

'Αντικατάστασις ἀόρ. β'

	δριστ	ὑποτ.	εὔκτ.	προστ.	ἀπαρεμ.	μτχ.
ἀόρ. β'	ἐγενόμην	γένωμαι	γενοίμην	γενοῦ	γενέσθαι	γενόμενος

ΙΙΑΡΔ. γένος, γενεά, γένεσις, γενετή, γενέτης, γενετήρ, γενέθλιος, εύγενής, γηγενής, πρωτογειής, μεταγενέστερος, γονή, γονεύς, γόνος:
 ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. γεν- (λατ. *geno* *genui*) μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλ. προκύπτει τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. γι-γεν- μετὰ δὲ τὴν συγκοπὴν τοῦ ε, γιγν- γίγν-ομαι. 'Απὸ τὸ ἰδιον θ. γεν- καὶ τὸ πρόσφυμα ε, προκύπτει τὸ θ. γενε— γενη- γενή-σομαι — γε-γένη μαι. 'Απὸ τὸ θ γενε- ἐπίσης μὲ μετάπτωσιν τοῦ ε εἰς ο προκύπτει τὸ θ. γον— γέγονα.

ΣΥΝΘ.

παραγίγνομαι (=εύρισκομαι πλησίον τινός), οι ἀπογενόμενοι (=οἱ ἀποθανόντες), ἐπιγίγνομαι (=ἔρχομαι κατόπιν), οἱ ἐπιγιγνόμενοι (=οἱ ἀπόγονοι), περιγίγνομαι (=ύπερτερῷ, νικῷ κάποιον), ἀπογίγνομαι (=ἀπουσιάζω, εἴμαι μακράν, ἀποθνήσκω), συγγίγνομαι (=σχετίζομαι, συναντρέφομαι, συνευρίσκομαι).

ΣΥΝΩΝ. εἰμί

- ΣΥΝΤΑΞ.** 1) ως συνδετικὸν λαμβάνει κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου του: δκνῷ μὴ μάταιος ἢ στρατεία γένηται ἢ ἀκολουθεῖται ἀπὸ γεν: κατηγορηματικήν. (Βλέπε λεπτομερῶς συντάξεις εἰς Συντακτικὸν τῶν ἰδίων συγγραφέων Μαθ. 10ο).
- 2) ως παθ. λαμβάνει ἀντικ. εἰς πτῶσιν γεν.: Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίγνονται παῖδες δύο.

Ν. ΕΛΛ. γίνομαι = 1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «αὐτὴ θὰ γίνη μεγάλη καλλιτέχνης», 2) πραγματοποιοῦμαι, ἔκτελοῦμαι. «γίνονται διαπραγματεύσεις», ἀπογίνομαι = 1) ἐκλείπω, 2) καταντῷ, ἀποβαίνω «τὶ ἀπογίνηκε τὸ ζήτημά σου ;», 3) χειροτερεύω. «δ ἄρρωστος ἀπόγινε», 4) ἀποπερατώνομαι παραγίνομαι = 1) γίνομαι κάτι εἰς ὑπέρμετρον βαθύδν, ὑπερβαίνω κάθε μέτρον. «παράγινε ἐνοχλητικός», 2) ὡριμάζω πάρα πολὺ. «τὸ σῦκο παράγινε».

- * γιγνώσκω = 1) γνωρίζω, 2) φρονῶ, 3) κρίνω, 4) ἀποφασίζω. πρτ. ἐγίγνωσκον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. γνώσομαι, ἀόρ. β' ἐγνων, πρκ. ἐγνωκα, ὑπερσ. ἐγνώκειν.
- Παθ. γιγνώσκομαι, πρτ. ἐγιγνωσκόμην, μέλλ. γνωσθήσομαι, ἀόρ. ἐγνώσθην, πρκ. ἐγνωσμαι, ὑπερσ. ἐγνώσμην.

‘Αντικατάστασις, ἀορ. β’

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐγνων	γνῶ, γνῶσ-	γνοίην	γνῶθι	γνῶναι	γνοὺς, οῦσα, γνὸν

‘Ο ἀόρ. β' κλίνεται κατὰ τὰ εἰς - μι.

ΠΑΡΑΓ. γνώμη, γνῶσις, γνωστός, γνώμων, ἀγνώς (-ῶτος) (= ἀγνωστος), γνωστέος.

ΕΤΥΜ. Ρίζαι γνο (λάτιν. *co gno sco* = γνωρίζω) καὶ νο (λάτιν. *nosco* = γνωρίζω). ἀπὸ τὴν ρίζαν γνο μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλ. καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω προκύπει τὸ θέμα τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. γι-γνω- καὶ τὸ προσφ. σκ, γι-γνώ-σκ-ω. ἀπὸ τὸ θέμα γνω σχηματίζονται δλοι οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΠΑΡΑΓ. γνώμη, γνώσις, γνωστός, γνώμων, διγνώς -ώτος (=διγνώστος), γνωστέος:

ΣΥΝΘΕΤ.

καταγιγνώσκω τινός τι (=κατηγορῶ κάποιον διὰ κάτι, καταδικάζω)
διαγιγνώσκω (=διακρίνω),
μεταγιγνώσκω (=μετανοῶ),
παραγιγνώσκω (=παρανοῶ),

ἐπιγιγνώσκω (=ἀποφασίζω, ἐπιδοκιμάζω),

ΣΥΝΩΝ. γνωρίζω, αἰσθάνομαι, ἐπίσταμαι, οἶδα, καταμανθάνω, ἐπαῖω δοξάζω, φρονῶ.

ΑΝΤΙΘ. διγνοῶ;

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν αἵτιατ.: περὶ μὲν τῆς βοηθείας ταῦτα γιγνώσκω.

2) μὲν εἰδικ. πρότ.: μηδὲ γνωσόμεθα διὰ χείροις νόμοις ἀκινήτοις χρωμένη πόλις κρείσσων ἔστιν.

3) μὲν εἰδ. ἀπαρ.: ἔγνω δεῖν τὴν γυναικα σατραπεδειν.

4) μὲν τελικ. ἀπαρ.: (=κρίνω, ἀποφασίζω) ἵνα γνῷ τρέφειν τὴν γλώσσαν ἡσυχαιτέραν.

5) μὲν κατηγ. μετοχ.: ἄλλοτε τοῦ ὑποκειμένου καὶ ἄλλοτε τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ρήματος: Οἱ δὲ ὡς ἔγνωσαν ἔξηπατημένοι. ὡς δὲ ἔγνω δ Γύλιππος αὐτοὺς οὐ προσιόντας.

Ν. ΕΛΛ. γιγνώσκω = γνωρίζω. «ἔγνωσθησαν αἱ λεπτομέρειαι τῆς διασκέψεως» ἔγνωσμένος = δ γνωστός, δ ἀναμφισβήτητος. «ἔγνωσμένης ἀξίας ἐπιστήμων» ἀναγνώσκω = διαβάζω.

γλύφω = 1) σκαλλίζω, 2) χαράσσω, 3) κοσμῶ. Οἱ ἄλλοι χρόνοι τοῦ ρήματος εἶναι μεταγενέστεροι. [πρτ. ἔγλυφον, μέλλ. γλύψω, ἀδρ. ἔγλυψαι].

• Μέσ. καὶ Παθ. γλύφομαι, πρτ. ἔγλυφόμην, μέσ. μέλλ. γλύψομαι, μέσ. ἀδρ. ἔγλυψάμην, παθ. ἀδρ. α' ἔγλυφθην, παθ. ἀδρ. β' ἔγλυφην, πρκ. γέγλυμμαι ή ἔγλυμμαι, ὑπερσ. ἔγεγλύθμην ή ἔγλύθμην.

ΠΑΡΑΓ. [γλύπτης, γλυπτός, γλυφή, γλυπήρ, γλύφανον (=τὸ ἐργαλεῖον τοῦ γλύπτου)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. γλύφ- γλύφω (λατ. glubo = γλύφω).

ΣΥΝΩΝ. ξέω, ἔγχαράττω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲν αἵτιατ.: πρῶτον μὲν δακτύλιον... ὡς ἐπιστάμενος δακτύλιους γλύφειν.

Ν. ΕΛΛ. γλύφω = 1) λαξεύω ξύλον ή λίθον, χαράσσω.

γνωρίζω = 1) ἀμτβ = γνωρίζω, λαμβάνω γνῶσιν, 2) μτβ = γνωστο-

ποιῶ κάτι. πρτ. ἔγνωριζον, μέλλ. γνωριῶ. ἀόρ. ἔγνωρισα, πρκ. ἔγνωρικα.

- Παθ. γνωρίζομαι, πρτ. ἔγνωριζόμην, μέλλ. γνωρισθήσομαι, ἀόρ. ἔγνωρισθην, πρκ. ἔγνωρισμαι, ὑπερσ. ἔγνωρισμην.

ΠΑΡΑΓ. γνώρισις (=ἡ γνωριμία), γνώρισμα, γνωριστής

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν γνω καὶ μὲ μετάπτωσιν γνω προκύπτει τὸ θ. γνωρίδ καὶ μὲ τὸ πρόσοφ. ἡ γνωρίδ-ι-ω = γνωρίζω, (κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα εἰς —ίζω). Τὸ ι τῆς παραληγούσης εἶναι πάντοτε βραχύ.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀνά, παρά, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ γιγνωσκω, οἶδα, ἐπίσταμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀγνοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.. μὴ ἄλλως ποίει, ἄλλὰ γνώριζε καὶ ήμᾶς καὶ τούσδε τοὺς νεωτέρους.

2) μὲ αἵτιατ. καὶ κατηγορ μετοχ : εἰ ὡς οὐ γνωριοῦμι τόδε τὸ ἔργον δόλω προσέρπον.

Ν. ΕΛΛ. γνωρίζω = 1) κάνω κάτι γνωστόν, γνωστοποιῶ «γνωρίζομεν εἰς ύμᾶς, δτι ἐνεκρίθη ἡ αἴτησίς σας», 2) ἔχω γνῶσιν, 3) ἔχω σχέσεις, γνωριμίας μὲ κάποιον. «γνωρίζω τὸν ἀδελφόν του» 4) ἀναγνωρίζω. «σὲ γνωρίζω ἀπό τὴν κόψη» ἀναγνωρίζω, παραγνωρίζω = 1) κρίνω σφαλερῶς, δὲν ἀποδίδω τὴν δέουσαν ἐκτίμησιν. «παραγνωρίζει τὴν ἀξίαν του» 2) κάνω λάθος εἰς τὴν ἀναγνώρισιν κάποιου». «παραγνώρισες, δὲν εἶμαι ἔγώ αὐτὸς ποὺ ζητᾶς» 3) ὑπερβάλλω εἰς οἰκειότητα. «μοῦ φαίνεται πώς παραγνωριστήκαμε».

γοητεύω = 1) μαγεύω, 2) κολακεύω, 3) ἔξαπατῶ, 4) ἐπαγγέλλομαι τὸν μάγον. ἀόρ. ἔγοητευσα.

- Παθ. γοητεύομαι, ἀόρ. ἔγοητεύθην, πρκ. γεγοητευμαι.

ΠΑΡΑΓ. γοητεία (=μαγεία, ἀπάτη), γοήτευμα.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ούσιαστ. γόης (=δ μάγος, δ ἀπατεών) θ. γοητ· καὶ μὴ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν -εύω- = γοητ-εύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. ἐκ καὶ κατά: καταγοητεύω, ἐκγοητεύω.

ΣΥΝΩΝ. ἀπατῶ, πλανῶ, φενακίζω, παρακρούομαι, κολακεύω, θέλγω.

ΣΥΝΤΑΞ: μὲ αἵτιατ. καταδουλούμεθα γοητεύοντες τοὺς βελτίστους.

Ν. ΕΛΛ. γοητεύω = 1) μαγεύω 2) πλανῶ, ἀπατῶ, δελεάζω 3) θέλγω, σαγηνεύω. «μᾶς ἔγοητευσε μὲ τὴν εύγένειάν του» ἀπογοητεύω = 1) ἀποθαρρύνω, ἀπελπίζω κάποιον. «ἡ στάσις του μὲ ἀπεγοητευσε».

* γράφω = 1) χαράσσω σημεῖα, 2) ζωγραφίζω, 3) γράφω, 4) προτείνω, 5) καταγγέλλω (δικαστ. ἔννοια). πρτ. ἔγραφον, μέλλ. γράψω, ἀόρ. ἔγραψα, πρκ. γέγραφα, ὑπερσ. ἔγεγράφειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. γράφομαι, πρτ. ἔγραφόμην, μέσα. μέλλ. γράψο-

μαι, παθ. μέλλ. β' γραφήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐγραψάψην, παθ. ἀδρ. β' ἐγράψην, πρκ. γέγραμμαι, ὑπερσ. ἐγεγράμμην, τετελ. μέλλ. γεγράψομαι ἢ γεγραμμένος ἔσομαι:

'Αντικατάστασις - .3 : ' - 8'

δριστ.	ὑποτ:	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐγράψην	γραφῶ	γραφείην	γράψηθι	γραφῆναι	γραφεῖς εῖσα, ἐν

Κλίσις παρακ.

***Οριστ.** γέγραμμαι —ψαι —πται —μμεθα —φθε —γεγραμμένοι εἰσίν.

Προστ. γέγραψο, γεγράφθω, γέγραφθε, γεγράφθων

***Απαρ.** γεγράφθαι. **Μετοχ.** γεγραμμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ. γραφή, γραφίς, γραφεύς, γραπτός, γραπτέος, γραμμή, γράμμα, γραμματεύς, γραμματεῖον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν γραφ (ἀπὸ τὸ γρ - γρ τὸ δποῖον ἀκούεται, δταν χαράσσοη κάποιος κάτι ἐπί στερεοῦ ἀντικειμένου. **Λατ.** scribo, γερμ. graben = σκάπτω), γράφ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς πλείστας τῶν προθι. Ἐκ τοῦ γράφω προέρχονται ἐπίσης καὶ τὰ παρασύνθετα ρήματα δρθογραφῶ, καλλιγραφῶ, ἰχνογραφῶ.

ΣΥΝΩΝ. ζωγραφῶ, χαράσσω, ξέω.[¶] Οταν ἔχῃ δικαστικήν ἔννοιαν, ώς συνώνυμα ἔχει τὰ: κατηγορῶ, ἐγκαλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἵτιατ.: ἔγραψα δὲ αὐτά.

2) μὲ αἵτιατ. καὶ ἀπαρ.. οὐ γράφεις ταῦτα εἶναι στρατιωτικὰ

3) μὲ δοτ. καὶ εἰδ. πρότ.: ἐπισταμένοις δ' ὑμῖν γράφω, δτι οὐδ' δπόθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἔχομεν.

τὸ μέσον 1) μὲ αἵτιατ.: ἔγραψάμην ὑπομνήματα. 2) μὲ αἵτιατ. καὶ γεν. (αἵτιας ἢ ἐγκλήματος): γράψομαι σε δειλίας.

Ν. ΕΔΔ. γράφω = 1) γράφω 2) ζωγραφίζω, 3) στέλλω ἐπιστολὴν, 4) συγγραφῶ, 5) καταχωρίζω εἰς λογαριασμόν, 6) δρθογραφῶ. 7) κληροδοτῶ. τοῦ ἔγραψε τὸ σπίτι. Εύρισκεται σύνθετον, μὲ πολλὰς προθέσεις: ἀναγράφω, διαγράφω, ἐγγράφω, καταγράφω, παραγράφω, συγγράφω, περιγράφω, ἀπογράφω.

γυμνάζω = 1) γυμνάζω, 2) ἀσκῶ, συνηθίζω κάποιον νὰ πράττῃ κάτι.

πρτ. ἐγύμναζον, [μέλλ. γυμνάσω], ἀδρ. ἐγύμνασα.

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** γυμνάζομαι, πρτ. ἐγυμναζόμην, μέσ. μέλλ. γυμνάσσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐγυμνασάμην, παθ. ἀδρ. ἐγυμνάσθην, πρκ. γεγύμνασμαι.

ΠΑΡΑΓ. γυμνασία (=ἄσκησις), γυμνάσιον (=γυμναστήριον). γυμναστής, γυμναστέον, γυμναστός, ἀγύμναστος.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. ἐν, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ.: ἀσκῶ, παῖδεσθ. τοῦ μέσ.: ἀσκοῦμαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ή αἰτιατ. καὶ δοτ.: τὸ μὲν σῶμα τοῖς τυνοῖς ἔγύμναζε.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀκαρ.: ταῦτα δὲ διδάσκοντα ἀνάγκη καὶ γυμνάζειν ἦν πρὸς ἀλλήλους τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν.

Ν. ΕΛΛ. γυμνάζω = 1) ἀσκῶ κάποιον, διδάσκω διαφόρους σωματικὰς ἀσκήσεις 2) ἔξασκω κάποιον σωματικῶς ή πνευματικῶς. «γυμνάζω τὸν μαθητὴν εἰς τὴν δρθογραφίαν» ἔχγυμνάζω = 1) γυμνάζω τελείως κάποιον.

γυμνασιαρχῶ (έω) = 1) εἶμαι γυμνασιάρχης δηλ: διευθύνω γυμναστήριον. πρτ. ἔγυμνασιάρχουν, ἀδρ. ἔγυμνασιάρχησα, πρκ. γεγυμνασιάρχηκα.

- **Παθ. γυμνασιαρχοῦμαι.**

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. γυμνασιαρχος (γυμνάσιον καὶ ἄρχω) θ. γυμνασιαρχέ-ω-ῶ. παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετ.: εύθυς ἔγυμνασιάρχουν εἰς Προμήθεια.

Ν. ΕΛΛ. γυμνασιαρχῶ = διευθύνω γυμνάσιον, εἶμαι γυμνασιάρχης.

γυμνῶ (δῶ) = 1) ἀπογυμνώνω, 2) γυμνώνω. μέλλ. γυμνώσω, ἀδρ. ἔγυμνωσα.

- **Παθ. γυμνοῦμαι (=ἀπαγυμνοῦμαι), παθ. ἀδρ. ἔγυμνωθην.**

ΠΑΡΑΓ. γύμνωσις, γυμνωτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. γυμνὸς θ. γυμνο- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. ἥ γυμνό-γ-ω — γυμνό-ω-ῶ, (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα εἰς -όω συνηρημένα).

ΣΥΝΘ. ἀπογυμνοῦμαι.

ΣΥΝΩΝ. ἐκδύω, ἀποδύω, ψιλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: μυδῶν σῶμα γυμνώσαντες εῖδ, καθῆμεθα...

Ν. ΕΛΛ. γυμνώνω = 1) ἐκδύω, 2) ἀφαιρῶ, ἀπογυμνώνω. «οἱ κλέφτες ἔγυμνωσαν τὸ σπίτι», ἀπογυμνώνω = 1) ἐκδύω ἐντελῶς, 2) κλέπτω, 3) ἀποκαλύπτω τοὺς σκοτεινοὺς σκοπούς κάποιου, ξεγυμνώνω = 1) ἀπογυμνώνω 2) ληστεύω 3) ἀποκαλύπτω τὴν κακίαν ή τὴν αἰσχρὰν πρᾶξιν κάποιου.

Δ

*δάκνω = 1) δαγκώνω, 2) κεντῶ, 3) πικραίνω. πρτ. ἔδακνον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. δήξομαι, [ἀδρ. α' ἔδηξα], ἀδρ. β' ἔδακον, [πρκ. δέδηχα, ὑπερσ. ἔδεδήχειν].

- **Παθ. δάκνομαι, [πρτ. ἔδακνόμην, παθ. μέλλ. δηχθήσομα:], παθ**

ἀόρ. α' ἐδήχθην, [παθ. ἀόρ. β' ἐδάκην], πρκ. δέδηγμαι, [ψπερσ. ἐδεδήγμην]. Δι' δμόηχα βλέπε δείκνυμε.

‘Αντικατάστασις ἐνεργ. ἀορ. β’

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔδακεν	δάκω	δάχοιμι	δάκε	δακεῖν	δακών

ΠΑΡΑΓ. δῆγμα (=δάγκωμα), δῆδηις, δηγμὸς (=δάγκωμα), δῆκτης (=δάγκωνων), δάκος (=ζῶον βλαβερὸν).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δακ (ἀόρ. β' ἐ-δακ-ον) καὶ τὸ πρόσφ. -ν- προκύπτει τὸ θ. τοῦ δινεστ. δάκ-ν-ω καὶ πρτ. ἐ-δακ-ν-ον. Ἀπὸ τὸ θ. δακ μὲν ἔκτασιν τοῦ α εἰς η προκύπτουν τὰ θ. τοῦ μέλλ., ἀορ. παθ. πρκ. καὶ ύπερσ.

ΣΥΝΘ. μὲν τὰς προθ.: ἀπό, σύν, ἐν.

ΣΥΝΩΝ. λυπῶ, κεντῶ, νύττω (σσω), ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω, μέμφομαι, ψέγω, ἀνιῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν αἵτιατ.: πάντες δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι αὐτόν.

Ν. ΕΛΛ. δαγκάνω, δαγκώνω = 1) συλλαμβάνω καὶ πληγώνω διὰ τῶν δόδοντων 2) πληγώνω μὲν θικτικούς λόγους.

δακρύω = δακρύζω, κλαίω. πρτ. ἐδάκρυον, μέλλ. δακρύσω, ἀόρ. ἐδάκρυσα, πρκ. [δεδάκρυκα].

- Παθ. ὑπάρχει μόνον ἢ μετοχὴ τοῦ πρκ. δεδακρυμένος.

ΠΑΡΑΓ. ἀδάκρυτος, δάκρυμα (=τὸ ἀντικείμενον δακρύων).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. δάκρυ (λατ. lacrima) ρίζα δακ (=δάκνω) καὶ τὸ πρόσφ. j, δακρύ-j-ω, δακρύω. Τὸ υ είναι μεκρόν παντοῦ.

ΣΥΝΘ. μὲν τὰς προθέσεις. ἀπό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. κλαίω, θρηνῶ, δανύρομαι, δλοφύρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετ.: καὶ πρῶτον μὲν ἐδάκρυεν πολὺν χρόνον ἐστώς.

Ν. ΕΛΛ. δακρύω καὶ δακρύζω = 1] χύνω δάκρυα. «ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι ἐδάκρυσα κι' ἔγω».

δαμάζω ἢ δάμνημι ἢ δαμνάω = 1) καταβάλλω, 2) κατανικῶ, 3) ἡμερώνω. πρτ. ἐδάμαζον, μέλλ. δαμάσω, ἀόρ. ἐδάμασα, πρκ. δεδάμακα καὶ δέδμηκα.

- Παθ. δαμάζομαι, πρτ. ἐδαμαζόμην, μέλλ. δαμασθήσομαι, ἀόρ. α' ἐδαμάσθην καὶ ἐδμήθην καὶ β' ἐδάμην, πρκ. δέδμημαι, [καὶ δεδάμασμαι], ψπερσ. δεδεδμήμην [καὶ ἐδεδαμάσμην].

ΠΑΡΑΓ. δάμασις, ἀδάμαστος, δαμασμός, δαμαστής, δάμαλις, δάμαρ (=ἡ σύζυγος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν δαμ- (dambo=καταγιγνώσκω) καὶ τὴν παραγωγ.

κατάληξιν -άζω, δαμ-άζω· ἀπό τὸ θ. δαμ μὲ μετάθεσιν τοῦ μ καὶ ἔκτασιν τοῦ α εἰς η θ. δμη.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσ.: κατά.

ΣΥΝΩΝ. τιθασεύω, ἡμερῶ, νικῶ, χειροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ φγριῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. · πάντες δὲ τιθασεύοντες καὶ δαμάζοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζώων εἰς τε πόλεμον καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ συνεργοῖς χρῶνται.

Ν. ΕΛΛ. δαμάζω = 1) τιθασεύω, ὑποτάσσω, ἔξημερώνω, 2) ἐκριζώνω τας κακὰς ἔξεις κάποιου, 3) καταστέλλω τὰ πάθη

δανείζω = 1) δανείζω, 2) δίδω χρήματα ἢ μὲ τόκον ἢ μὲ ἐπιστροφῆν. [πρτ. ἐδάνειζον], μέλλ. δανείσω, ἀδρ. ἐδάνεισα, πρκ. δεδάνεικα, ὑπερο ἐδεδανείκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ, δανείζομαι (= παίρνω χρήματα ἐπ' ἐπιστροφῇ), πρτ. ἐδανειζόμην, μέσ. μέλλ. δανείσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐδανεισάμην, παθ. ἀδρ. ἐδανεισθην, πρκ. δεδάνεισμαι, ὑπερο. ἐδεδανείσμην ἢ δεδανεισμένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ δάνεισμα, δανεισμός.

ΕΤΥΜ ἀπό τὴν ρίζεν δα (λατ. do=δίδω) προέρχεται τὸ οὐσιαστ. τὸ δάνειος=τὸ δῶρον. Από τὸ θ. δανεσ- καὶ τὴν κατάληξιν -ίζω τροέρχεται τονεσ-ιζω· αι μετα τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ, δανείζω μὲ τὰς πρὸς . ε· ἐπί, πρό, πρός.

ΣΥΝΩΝ κίχρημι

ΣΥΝΤΑΞ 1 μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. · ἐκατὸν τάλαντα ἐδανείσατο. Μοιριά·, γεν.σκοσίας δραχμάς ἐδάνεισεν.

Ν. ΕΛΛ. δανείζω = 1) κατι επιστροφῇ 2) δίδω χρήματα μὲ τόκον «μοῦ εδανεισε ρι» δραχμάς».

δαπανῶ (άω)=1) ἐξοδεινω, καταναλίσκω χρήματα, 2) φθείρω. πρτ. ἐδαπάνων, μέλλ. δαπανήσω, ἀδρ. ἐδαπάνησα, πρκ. δεδαπάνηκα, ὑπερο. ἐδεδαπανήκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. δαπανῶμαι, πρτ. ἐδαπανώμην, [παθ. μέλλ. δαπανηθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐδαπανησάμην], παθ. ἀδρ. ἐδαπανήθην, πρκ. δεδαπάνημαι, ὑπερο. ἐδεδαπανήμην.

ΠΑΡΑΓ. δαπάνημα, [δαπάνησις].

ΕΓΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν δαπ- (δαπτω=οχιζω) παράγεται τὸ οὐσιαστ. δαπάνη, ἀπ' αὐτὸ δὲ τὸ θ. δαπανά-ω-ῶ, (κατὰ τὰ εἰς —άω συνηρημένα).

ΣΥΝΘ μὲ τας προθ. πρὸς καὶ κατό.

ΣΥΝΩΝ. ἀναλίσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἥ μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρ. προσδ. δαπανησομεν χρήματα ἐπὶ τῷ μὴ κακῶς πάσχειν ὑπ' ἔκείνων

Ν. ΕΛΛ. δαπανῶ = 1) ἔξιδεύω χρήματα ἥ ἐν γένει κάποιο χρήσιμο παιάγμα. «ἔδαπάνησα πόλλα χρήματα εἰς αὐτὸ τὸ ταξίδι» «μὴ δαπανεῖς τὸν εαιρόν σου ἀσκόπως».

δαρθάνω = κοιμῶμαι. Τὸ φῆμα εἰς τὸν πεζ. συγγραφεῖς εὑρίσκεται τάντοτε σύνθ. ἐνεστ. καταδαρθάνω, ἀόρ. β' κατέδαρθον, πρκ. καταδεδάρθηκα.

*Αντικατάστασις δορ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
κατέδαρθον	καταδάρθω	καταδάρθοιμι	—	καταδαρθεῖν	καταδαρθών, οῦσαι δὲν

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν δαρ- (λατ dormio) προκύπτει τὸ θ. δαρθ· ἀπὸ τὸ θ. δαρθ- καὶ τὰ προσφ. αν- καὶ -ε- (η) προκύπτουν τὰ θ 1) τοῦ ἐνεστ. δαρθ ἀν-ω καὶ 2) τοῦ πρκ. δε-δάρθ-η-κα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. κατά, σὺν καὶ ἐπικατα-

ΣΥΝΩΝ. κοιμῶμαι, καθεύδω, ὑπνώττω

ΑΝΤΙΘ. ἀγρυπνῶ, ἐγρήγορα.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετ : καὶ μιαν νύκτα κατέδαρθον ἐν Θησείω.

* **δέδοικα** ἡ δέδια = φοβοῦμαι. Τὸ φ. είναι πρκ τοῦ ἀχρήστου εἰς τὸν ἀττ. πεζ. ωήματος δεέδω καὶ ἔχει σημασ. ἐνεστ. Πρκ. μὲ σημασ. ἐνεστ. δέδοικα ἡ δέδια (= φοβοῦμαι), ὑπερσ. μὲ σημασ. πρτ. ἐδεδοίκειν, ἡ ἐδεδοίκη ἡ ἐδεδίειν (= ἐφοβούμην), μέσ. μέλλ. δεδομαι [καὶ δείσω], ἀόρ. ἐδεισα.

Πρόσεχε τὰ δμόηχα

ἐδεισα (ἀόρ.), δέδοικα (πρκ.), ἐδεδοίκειν (ὑπερσ.)

δείσομαι (μέλλ.) τοῦ δέδοικα

ἐδησα (ἀόρ.), δήσομαι (μέλλ.), τοῦ δέω (= δένω)

ἐδυσα (ἀόρ.), δέδυκα (πρκ.), ἐδεδύκειν (ὑπερσ.) τοῦ δύω

Κλίσις παρακ. καὶ ύπερο

***Οριστ.** δέδοικσ, δεδοικας, δέδοικε, δεδοίκαμεν, δεδοίκατε, δεδοίκασι, ἡ δέδια, δέδιας, δέδιε, δέδιμεν, δέδιτε, δεδιασι

***Υποτ.** δεδίω, ης, ἡ κ.τ λ. **Προστ.** δέδιθι.

***Απαρ.** δεδοικέναι η δεδιέναι. **Μετ.** δεδοικώς, υῖσ, δς ἡ δεδιώς.

***Υπερσ.** ἐδεδοίκειν, εις, ει, εμεν, ετε, εσαν, ἡ ἐδεδίειν, εις, ει. ἐδέδιμεν, ἐδέδιτε, ἐδέδισαν καὶ ἐδεδίεσαν.

ΠΑΡΑΓ. δέος, δέοδως, δεινα, δειλός, δεινός, δεῖμα, δειλία.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν δει- προκύπτουν δύο θ.: 1) τὸ ισχυρὸν δει- καὶ 2) τὸ ἀσθενὲς δι-. Ἀπὸ τὸ ισχυρὸν θ. δει- σχηματίζονται δέλλ. δεί-σομαι, ἀόρ. ἔ-δει-σα καὶ μὲ ἀναδιπλασ. καὶ ἐτεροίωσιν ει=οι δέκτ. δέ-δοι-κα καὶ δέ ύπερο. ἔ-δε-δοι-κειν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. κατά.

ΣΥΝΩΝ. φοβοῦμαι, δκνω, δρρωδῶ, δειμαίνω, πτήσσω.

ΑΝΤΙΘ. θαρρω, ἐλπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δικρόθ. προσδ.: ἐπειδὴ ἐδείσατε ύπὲρ ύμῶν.

2) μὲ αἰτιατ.: οὐ μὴ δείσῃς τὸν πολέμιον.

3) μὲ ἀπαρ.. δείσας θανεῖν σε ἐκ βουλευμάτων μητρός.

4) μὲ ἀνδοιαστ. πρότασ.: ἐδείσαν οἱ Ἑλληνες. μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέρας.

* **δεῖ = 1) πρέπει, 2) εἶναι ἀνάγκη, 3) ἐπιβάλλεται.** Τὸ θ. αὐτὸ δεῖναι γ' ἐν. πρόσ. δριστ. ἐνεστ. τοῦ δέω καὶ χρησμοποιεῖται ἀπρόσ. πρτ. ἔδει, μέλλ. δεήσει, ἀδρ. ἔδέησε, πρκ. δεδέηκε, ύπερο. ἔδε- δεήκει.

Αντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀόρ.

δριστ.	ύποτ.	εύκτ·	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
δεῖ	δέη	δέοι	—	δεῖν	δέον
ἔδέησε	δεήσῃ	δεήσαι	—	δεῆσαι	δεῆσαν

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

δεῖ = πρέπει, δεῖ = δένει, δὴ = βεβαίως

ΕΤΥΜ., ΠΑΡΑΓ., ΣΥΝΘ., βλέπε δέω.

ΣΥΝΩΝ. χρή, προσήκει, πρέπει, χρεών ἔστι, δέον ἔστι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: δεῖ δὴ χρημάτων.

2) μὲ ἀπαρ.. τί δεῖ περὶ τῶν φαύλων ὄμοίως τούτῳ σπουδάζειν;

3) μὲ δοτ. προσωπ. καὶ γεν.: οὐκ ᾧν ἐτέρων ἔδει σοι μαρτύρων.

* **δείκνυμι καὶ δεικνύω = 1) δεικνύω, δείχνω, 2) φανερώνω. πρτ. ἔδείκνυν καὶ ἔδεικνον, μέλλ. δειξω, ἀδρ. ἔδειξα, πρκ. δεδειχα, [ύπερο. ἔδειχειν].**

• **Μέσ. καὶ Παθ. δείκνυμαι, πρτ. ἔδεικνύμην, μέσ. μέλλ. δειξομαι, παθ. μέλλ. δειχθησομαι, μέσ. ἀδρ. ἔδειξάμην, παθ. ἀδρ. ἔδειχθην, πρκ. δέδειγμαι, ύπερο. ἔδεδείγμην.**

Πρόσεχε τὰ δύο

ἔδειξα (άδρ.), δέδειχα (πρκ.), ἔδεδείχειν (ύπερσ.) τοῦ δείνυμι
 ἔδηξα (άδρ.), δέδηχα (πρκ.), ἔδεδήχειν (ύπερσ.), τοῦ δάκνω
 δείξομαι (μέλλ.), δειχθήσομαι (μέλλ.), ἔδείχθην (άδρ.)
 δέδειγμαι (πρκ.), δέδεδείγμην (ύπερσ.), τοῦ δείκνυμι
 δέξομαι (μέλλ.), δηχθήσομαι (μέλλ.), ἔδήχθην (άδρ.)
 δέδηγμαι (πρκ.), δέδεδηγμην (ύπερσ.) τοῦ δάκνω

ΠΑΡΑΓ: δεῖγμα, δεῖξις, δεικτέος, ἀναπόδεικτος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν δεικ- καὶ μὲ μεταπτωτικὴν μορφὴν δικ- ἐξ οὐ δίκη (λατ. dico=λέγω in-dico=δείχνω) καὶ τὸ πρόσφ. νυ σχηματίζεται τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. δείκ-νυ-μι, ἔ-δείκ-νυ-ν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. ἀνά, κατά, διά, ἐπί, παρά, ἀπό, ἐν, πρό, ἔκ, ἀντί, πρός. Τὸ ρῆμα ἀποδείκνυμαι εἶναι συνδετικόν. ὅμα μὲν δτι στρατηγὸς ἀπεδέδεικτο Τισσαφέρνης.

ΣΥΝΩΝ. δηλῶ, σημαίνω, μηνύω, φαίνω.

- ΣΥΝΤΑΞ.** 1) μὲ αἵτιατ.: αὔτὰ τὰ ἔργα (ύποκ.) δεικνύει τὸ κράτιστον.
 2) μὲ αἵτιατ. καὶ δοτ. Ὁδυσσεὺς ἔδειξεν αὔτὸν Ἀχαιοῖς.
 3) μὲ κατηγ. μετοχ. ἢ τοῦ ὑποκ. ἢ τοῦ ἀντικ.: ἐπειδὴ ἔδειξαν ἐτοῖμοι δῆντες ἀμύνεσθαι.
 4) μὲ ἔξηρτ. πρότ.: δείξωμεν τοῖς βαρβάροις, δτι δυνάμεθα τοὺς ἔχθρούς τιμωρεῖσθαι,

Ν. ΕΛΛ. δεικνύω καὶ δείχνω = 1) δ. τι καὶ εἰς τὰ δρχαῖσ, 2) σημαίνω χρόνον, βαθμόν, ἔντασιν κλπ. «τὸ θερμόμετρον δεικνύει 30 βαθμούς θερμοκρασίαν», 3) ἀποδεικνύω, φανερώω. «ἔως τωρα δείχνει καλὴν διαγωγὴν», 4) καθοδηγῶ, διδάσκω. «τοῦ ἔδειξα πῶς νὰ γράφῃ», 5) ἐμφανίζω σημεῖα. «δ καιρὸς δείχνει βροχερός». Σύνθ. ἀναδεικνύω, ἐπιδεικνύω, ἀποδεικνύω, καταδεικνύω, ἐνδεικνυμαι = ἐπιβάλλομαι ώς ἀναγκαῖος. «ἐνδείκνυται δ ἐμβολιασμὸς τῶν βρεφῶν».

δειλιῶ (άω) = 1) δειλιάζω, 2) εῖμαι δειλός, 3) φοβοῦμαι. Εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται σύνθ. μὲ τὴν πρόθ.: ἀπό. ἐνεστ. ἀποδειλιῶ, μέλλ. ἀποδειλιάσω, ἀδρ. ἀπεδειλίασα, πρκ. ἀποδειλία.

ΠΑΡΑΓ ἀποδειλιατέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. δειλία (τὸ δποῖον παράγεται ἀπὸ τὸ δειλός) θ. δειλιά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. τὸ ρῆμα εὑρίσκεται σύνθετον καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν κατά. καταδειλιῶ = δεικνύω δειλίαν.

ΣΥΝΩΝ. φοβοῦμαι, δκνῶ, δειμαίνω

ΑΝΤΙΘ. θαρρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιθ.: μᾶλλον δποδειλιῶσι ψυχαὶ ἐν ἴσχυροῖς μαθήμασιν.

Ν. ΕΛΛ. δειλιῶ καὶ δειλιάζω = δὲν τολμῶ νὰ πράξω κατι, φοβοῦμαι. «έδειλιασε νὰ παραβγῇ μαζύ μου».

δειπνῶ (έω) = 1) τρώγω, 2) τρώγω τὸ κύριον φαγητὸν τῆς ἡμέρας, 3) τρώγω τὸ φαγητὸν τῆς ἑσπέρας. πρτ. ἔδειπ ὄυν, μέλλ. δειπνήσω, ἀόρ. ἔδειπνησα, πρκ δεδειπνηκα, ὑπερσ. ἔδειπνηκειν.

ΠΑΡΑΓ. δειπνηστός ἢ δειπνητος (= ἡ ὥρα τοῦ δείπνου).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. δεῖπνον, τὸ δποίον πιθανῶς παράγετοι δπὸ την ρίζαν δαπ- δεπ- τοῦ ρήματος δάπτιω = κατατρώγω (λατ daps-pis) θ. δειπνέ ω-ῶ, κατὰ τὰ συνηρημένα εἰς —έω.

ΣΥΝΘ μὲ τὴν προθεσιν σύν, συνδειπνῶ

ΣΥΝΩΝ. δειπνοποιοῦμαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιθ : ἔγω ἔτοιμός εἰμι, ἐπειδάν δειπνήσω=ν, ιεναι κα ταληψόμενος τὸ δρός
2) μτβ μὲ αἰτιατ. - ἄγετε, δ ἄνδηες, δειπνήσατε μ. ν ἀπεξ καὶ ώς ἐμέλλετε,

Ν. ΕΛΛ. δειπνῶ καὶ δειπνάω = τρώγω τὸ βραδυνόν φαγητὸν δποδειπνῶ = τελειώνω το δείπνον

δειπνίζω = 1) φιλοξενῶ κάποιον, 2) φιλεύω κάποιον εἰς δείπνον. πρτ. ἔδειπνιζον, [μέλλ. δειπνῶ], ἀόρ. ἔδειπνησα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστικὸν δεῖπνον θ δειπν- μὲ τὴν παραγωγ. καταλ. -ίζω, δειπν-ίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς -ίζω δδοντικόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ξενίζω, ἔστιω, εύωχω, σιτίζω

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : δ μὲν Κῦρος δειπνίσας τοὺς Πέρσας διέπεμψε...

Ν. ΕΛΛ. δειπνίζω = παρέχω εἰς καποιον δείπνον

δειπνοποιῶ (έω) = 1) παρέχω δείπνον. πρτ. ἔδειπνοποίουν,

• **Μίσ.** δειπνοποιοῦμαι (=δειπνῶ), πρτ. ἔδειπνοποιούμην, μέσ. ἀόρ. ἔδειπνοποιησάμην.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ δειπνοποιὸς (=δ παρέχων δείπνον) θ. δειπνοποιέ-ω δειπνοποιῶ παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ 1) τοῦ ἐνεργητ. τά : ξενίζω, ἔστιω, εύωχω, δειπνίζω, 2) τοῦ μέσου τό : δειπνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ ἀμιθ. : Καλλικρατιδας ἔδειπνοποιεῖτο ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ "Ακρα.

δεκάζω = διαφθείρω κάποιον μὲ δῶρα. [μέλλ. δεκάσω], ἀόρ. ἔδεκασα.

- Παθ. δεκάζομαι (= δέχομαι δῶρα, διαφθείρομαι), πρτ. ἐνεκάζδ-
μην, [μέλλ. δεκασθήσομαι, ἀνδ. ἐδεκάσθην], πρκ. δεδέκει .αι.

ΠΑΡΑΓ. [δεκασμός, ἀδέκαστος].

ΕΤΥΜ. ή ἔτυμολογία τοῦ ρήματος εἶναι ἀβεβαία παράγεται είτε ἀπὸ τὸ δέχομαι-δέκομαι εἴτε ἀπὸ τὸ δέκα. θ. δεκάδ-γ-ω-δεκάζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσ. : ἐν, σύν. ἐνδεκάζω (=έορτάζω τὴν δεκάτην ἡμέραν), συνδεκάζω (=διαφθείρω δλους τοὺς δικαστάς).

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἡν τις ἀλῷ δεκάζων (τούς δικαστάς).

Ν. ΕΛΛ. δεκάζω = 1) διαφθείρω κάποιον διὰ χρημάτων ἴδιως δικα-
στὴν ἢ μάρτυρα, 2) δωροδοκῶ.

δεκατεύω = παίρνω ὡς φόρον τὴν δεκάτην. μέλλ. δεκατεύσω, ἀνδ. ἐδεκάτευσα.

- Παθ. ἀνδ. ἐδεκατεύθην.

ΠΑΡΑΓ. δεκατευτήριον (= τὸ τελωνεῖον).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐδισστικὸν δεκάτη (= τὸ δέκατον τῶν εἰσοδημάτων) θ. δεκατ. καὶ μὲ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν -εύω δεκατ-εύω

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: Θυσίαν ἐποίει τῇ θεῷ δεκατεύων τὰ ἐκ τοῦ ἀγροῦ ὥραια.

Ν. ΕΛΛ. δεκατεύω ἢ δεκατίζω = 1) λαμβάνω τὸ δέκατον κάποιου πράγματος, 2) φονεύω ἔνα εἰς τοὺς δέκα ἀνθρώπους, ἵκαταστρέφω ἔνα πρᾶγμα εἰς τὰ δέκα, 3) προξενῶ μεγάλην φθορὰν εἰς ἀνθρώπους ἢ πράγματα, «οἱ ἀκρίδες ἐδεκάτισαν τὴν παραγωγὴν», συνήθως ἀπὸ δεκατίζω.

δεξιοῦμαι (δομαι) ἀποθ. = 1) χαιρετίζω μὲ τὴν δεξιὰν, 2) ὑποδέχο-
μαι φιλικῶς. πρτ. ἐδεξιούμην, μέσ. μέλλ. δεξιώσομαι, μέσ. ἀνδ. ἐδεξιώσαμην, παθ. ἀνδ. ἐδεξιώθην.

ΠΑΡΑΓ. [δεξιώμα, δεξιωσις]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ δεξιός θ. δεξιό-θμαι -οῦμαι

ΣΥΝΘ. ἀντιδεξιοῦμαι (= ἀνταποδιδω δεξιώσιν).

ΣΥΝΩΝ ὑποδέχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: πολλάκις μὲν ἐδεξιώσαντο ἀλλήλους

Ν. ΕΛΛ. δεξιοῦμαι καὶ δεξιώνομαι = δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «μᾶς ἐδεξιώθησαν λαμπροτάτα»

δέρω = 1) γδέρνω, 2) δέρνω, μαστιγώνω. [πρτ. ἔδερον, μέλλ. δερῶ], ἀνδ. ἔδειρα.

- Παθ. [ἐνεστ. δέρομαι, πρτ. ἐδερόμην, παθ. μέλλ. β' δαρήσομαι], παθ. ἀνδ. β' ἐδάρην, [πρκ. δέδαρμαι].

ΠΑΡΑΓ. δέρρις (= ἀκατέργαστον δέρμα) δέρμα, δορά.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα δέρ- ἥ δαρ καὶ τὴν κατάληξιν -ω χωρὶς πρόσφ. δέρ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐκ, ἀπό.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ δέρω (=κτυπῶ) τά: μαστιγῶ, τύπτω, παίω, πλήττω, ραπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ ἐὰν βούλωνται δέρειν (με) ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν (τὰ ζῶα).

Ν. ΕΛΛ. δέρω, δέρνω = 1) ξυλοκοπῶ, 2) προσβάλλω, ταλαιπωρῶ. «μὲ δέρνει ὁ ἀνεμος». σύνθ. γδέρνω = 1) ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, 2) μτφ. ἔξαντλω τελείως οἰκονομικῶς κάποιον. «αὐτὸς μὲ ἔγδειρε».

- * **δέχομαι** μέσ. ἀποθ. = 1) δέχομαι, 2) ὑποδέχομαι, 3) λαμβάνω κάτι, 4) ὑπομένω τὴν προσβολὴν κάποιου. πρτ. ἔδεχόμην, μέλλ. δέξομαι, [παθ. μέλλ. δεχθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἔδεξάμην, παθ. ἀόρ. ἔδέχθην, πρκ. δέδεγμαι, ὑπερσ. ἔδεδέγμην.

ΠΑΡΑΓ. δοκός, δοχή, δοχεῖον. δεξαμενή, (ἀπὸ τὴν μτχ. τοῦ ἀορ. δεξαμένη, διότι κατὰ κανόνα αἱ μετοχαί, δταν οὐσιαστικοποιοῦνται καταβιβάζουν τὸν τόνον: ἐρχόμενος - ἐρχομενός - Ὁρχομενός, ἀκούμενος - Ἀκουμενός, δεξαμένη - δεξαμενή), δεκτός, δεκτέος, δοχμῇ ἢ δόχμῃ (= ἡ παλάμη).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν δεκ-. ἐνεστ., θ. δέχ-ομαι κατ' ἀναλογ. πρὸς ὅλα ρήματα τὰ ὅποια ἔχουν χαρακτῆρα χ ἐνεκα τοῦ ὅμοίου σχητισμοῦ τῶν ὅλων χρόνων. π.χ: ἀρχ-ομαι, ἀρξομαι, ἡρξάμην, δέξομαι, ἔδεξάμην.

ΣΥΝΘ: μὲ πολλὰς προθ. Τὸ ἐνδέχεται (= εἶναι ἐνδεχόμενον, εἶναι δυνατόν) χρησιμοποιεῖται ἀπροσώπως.

ΣΥΝΩΝ. λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: τοὺς μὲν δὴ ἵππεας ἔδέξαντο οἱ Πέρσαι.

2) μὲ δύο αἰτιατ.: δέχεσθε ἀμφοτέρους φίλους.

3) μὲ τελικὸν ἀπαρ.: οὐδεὶς δὲ δέξαιτο φεύγειν.

Ν. ΕΛΛ. δέχομαι = 1) λαμβάνω κάτι ποὺ μοῦ δίδουν, 2) παραδέχομαι, συμφωνῶ. «ἔδέχθη τοὺς δρους μας», 3) ὑποδέχομαι, 4) ὑφίσταμαι κάποιαν ἐνέργειαν. «ἔδέχθην προσβολάς». σύνθ.: ἀποδέχομαι, ἀναδέχομαι (= ἀναλαμβάνω κάτι), διαδέχομαι, καταδέχομαι, παραδέχομαι, ἐπιδέχομαι (= ἀνέχομαι, ἐπιτρέπω), ἐνδέχεται (= εἶναι δυνατόν).

- * **δέω** (προσωπικὸν) = 1) ἔχω ἔλλειψιν κάποιου πράγματος, 2) στεροῦμαι, 3) ἔχω ἀνάγκην, 4) ἀπέχω (ἀπρόσ. βλ. δεῖ). πρτ. ἔδεον, μέλλ. δεήσω, ἀόρ. δδέησα, πρκ. δεδέηκα, ὑπερσ. ἔδεδεήκειν.

- **Μέσ. δέομαι** = 1) ἔχω ἀνάγκην, 2) παρακαλῶ, πρτ. ἔδεομην, μέσ. μέλλ. δεήσομαι, [παθ. μέλλ. δεθήσομαι], παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημ. ἔδεήθην, πρκ. δεδέημαι, ὑπερσ. ἔδεδεήμην,

Εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ πρτ. γίνεται συναίρεσις, δταν μετὰ τὸν χαρακτῆρα ε τοῦ θ. δέ- ἀκολουθῇ ε ἦ ει.

Κλίσις ἐνεστ. καὶ Παρατ.

όριστ. ἐνεστ. δέω, δέεις-δεῖς, δέει-δεῖ, δέομεν, δέετε - δεῖτε, δέουσι
πρτ. ἔδειν, ἔδεες,-ἔδεις, ἔδεε-ἔδει, ἔδέομεν, ἔδεετε-ἔδεῖτε, ἔδεον
ύποτ. ἐνεστ. δέω, δέης, δέη, δέωμεν, δέητε, δέωσι
εύκτ. δέοιμι,δέοις, δέοι, δέοιμεν, δέοιτε, δέοιεν
προστ. — φπαρ. δεῖν, μτχ. δέων, δέουσα, δέον

ΠΑΡΑΓ. δέησις, ἐνδεήζ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν δεF- θ. δε- καὶ δεε, ὁ χαρακτήρ ε τοῦ θέματος δεε ἐκτείνεται εἰς η, δταν ἀκολουθῇ σύμφωνον. δεή-σω, ἔδεησα, δεδέηκα κλπ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐν, ἀπό, κατά, ἐπὶ σύν, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. μόνον τοῦ ἀπροσώπου δεῖ ὑπάρχουν (βλ. δσθ), τοῦ δέομαι τά: ἰκετεύω, κελεύω, λιπαρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ δινεργ. 1) μὲ γεν.: πολλοῦ καὶ δεήσομεν

2) μὲ γεν. καὶ ἀπαρ.ο: οὐ πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν.

τὸ μέσον 1) μὲ γεν. καὶ ἀπαρ.: δέομαί σου παραμεῖναι.

2) σκανίως μὲ αἵτιατ. προσ.: Τὸ Πάνακτον ἔδεοντο. Βοιωτοὺς δπως παραδώσουσι Λακεδαιμονίοις.

* δέω (δῶ)= 1) δένω, 2) δεσμεύω, 3) φυλακίζω. πρτ. ἔδουν, μέλλ: δήσω, ἀδρ. ἔδησα, πρκ. δέδεκα, ύπερσ. ἔδεδέκειν.

● Μέσ. καὶ Παθ. δοῦμαι, πρτ. ἔδούμην, μέσ. μέλλ. δήσομαι, παθ. μέλλ. δεθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔδησάμην, παθ. ἀδρ. ἔδέθην, πρκ. δέδεμαι, ύπερσ. ἔδεδέμην, τετελ. μέλλ. δεδήσομαι.

Δι' δμόηχα βλέπε εἰς τὸ δέδοικα.

Τὸ δέω-δῶ εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ πρτ. κλίνεται παντοῦ συνηρημένως (βλ. διαφορὰν πρὸς τὸ δέω = ἔχω ἀνάγκην).

ΠΑΡΑΓ. δέσις, δεσμός, δεσμώτης, δεσμωτήριον [δετή (=λαμπάς ἀπὸ δεμένα ξύλα)], σύνδεσμος, διάδημα (=ταινία) ύπόδημα, δοῦλος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δεσ- καὶ τὴν κατάληξιν ω δέσ-ω ἀποβολὴν τοῦ σ μεταξὺ φωνηέντων δέω—δῶ. Τὸ ε τοῦ θέματος τρέπεται εἰς η εἰς τοὺς μέλλοντας καὶ εἰς τὸν ἐνεργητ. καὶ μέσ. ἀδρ. καὶ εἰς πολλὰ καράνωγα'

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, κατά, διά, περί, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. δεοι·εύω, ουνάπτω, ζεύγνυμι, ἐνῶ.

ΑΝΤΙΘ. λύω, ἀφίημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν αἰτιατ. : καὶ τοὺς μὲν αἰχμαλώτους ἀπαντας ἔδησαν
‘Αθηναῖοι.

Ν. ΕΛΛ. δένω = δ.τ. καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) συναρμολογῶ 3) ύποχρεώνω, δεσμεύω κάποιον διὰ λόγου ἢ ἄλλου νομικοῦ μέσου. «τὸν ἔδεσα μὲν δρκό», 4) σχηματίζω καρπὸν (ἐπὶ φυτῶν). «ἔδεσαν τὰ βερύκοκα»: σύνθ. συνδέω, προσδένω, προσδένομαι=ἀκολουθῶ κάποιον δουλικῶς.

* **δηλῶ** (δῶ) = 1) δηλώνω, 2) φανερώνω, 3) ἀποκαλύπτω, 4) διακηρύττω. πρτ. ἔδηλουν, μέλλ. δηλώσω, ἀδρ. ἔδηλωσα, πρκ. δεδήλωκα, [ὑπερσ. ἔδεδηλώκειν].

• **Παθ.** δηλοῦμαι, πρτ. ἔδηλούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. δηλώσομαι, παθ. μέλλ. δηλωθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἔδηλωθην, πρκ. δεδήλωμαι, [τετελ. μέλλ. δεδηλώσομαι].

ΗΑΡΑΓ δηλωσίς, δηλωμα, δηλωτέον, δηλωτὸς (ποιητ.).

ΕΤΥΜ ἡ τὸ ἐπιθετὸν δῆλος θ. δηλο- δηλθ-ω, δηλῶ.

“¹ , ² , ³ ιας προθ.: παρά, πρό.

ΣΧΑΣ δηλίκ ομι.. ληνύω, σημαίνω, φαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μ δω. καὶ αἰτιατ. καὶ πολλοὶ ἂμα ἤροντο εἰ καὶ σφίσι δη. ώσει αὐτούς.

2) μὲ εἰδ. πρότ.: ἔδηλωσεν ύστερον δτι ἔμηνε ταῦτα Ἀγησίλαιον.

3) μὲ κατηγ. μετοχ.: ὁ πόλεμος δηλώσει μείζων γεγενημένος αὐτῶν.

Ν. ΕΛΛ. δηλῶ καὶ δηλών = 1. ἔτι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀνακοινώνω ἐπισήμως ἢ ύπευθύνω «ὁ ὑπεριργὸς ἔδηλωσεν δτι θὰ δοθοῦν αὐξήσεις» «ἔδηλωσα τὰ εἰσουντατα μου» 3) δηλοῦ=σημαίνει, ἔχει ἐννοιαν. σύνθ. διαδηλώνω, ἐκδηλώνω, ύποδηλώνω.

δημηγορῶ (έω) = 1) δημιλῶ ἐν τινεν τοῦ λαοῦ, 2) ἀγορεύω. πρτ. ἔδημηγόρουν, μέλλ. δημηγορήσω, ἀδρ. ἔδημηγόρησα, πρκ. δεδημηγόρηκα, ύπερσ. ἔδεδημηγόρηκειν.

• **Παθ.** πρτ. ἔδημηγορεῖσο, τχ. αθ. πρκ. τὰ δεδημηγορημένα (= αἱ ἀγορεύσεις).

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ δημηγόρος (= ὁ δημος ἥιος ἀγορητῆς) θ. δημηγορέ-ω-ῶ παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀγορεύω, ρητορεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπολύτως. προύλατος φίλιππος δημηγορεῖν.

2) μὲ σύστε. αἰτιατ. ἔδημηγορει (λόγους) πολλῶν ἀξίους.

Ν. ΕΛΛ. δημηγορῶ = 1) ἐκφωνῶ τελιτικὸν λόγον ἐνώπιον τοῦ λαοῦ

- * **δηῶ** (ύω) = 1) λεηλατῶ, 2) ἐρημώνω, 3) καταστρέφω, 4) φονεύω. πρτ. ἐδήσουν, μέλλ. δηώσω, ἀόρ. ἐδήσωσα.
- Παθ. **δηοῦμαι**, [πρτ. ἐδηούμην, μέσ. μέλλ. μέ παθ. σημασ. δηώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδηωσάμην, παθ. ἀόρ. ἐδηώθην, πρκ. δεδήωμαι].

ΠΑΡΑΓ. διδήσωτος (=ἀλεηλάτητος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ την ρίζαν δαF- παράγεται τὸ ποιητ. ρῆμα δαίω καὶ ἀπ' αὐτὸ τὰ ἐπίθετα δάιος καὶ δήιος (=καταστρεπτικός). Ἀπὸ τὸ ἐπίθ. δήιος θ δηό·ω — δηῶ ‘Η ὑπογεγραμμένη διατηρεῖται παντοῦ.

ΣΥΝΩΝ. ἐρημῶ, ἄγω καὶ φέρω, ἀρπάζω, βλάπτω, ἀδικῶ, κακῶ, λεηλατῶ, λυμαίνομαι, κατακόπτω, ἀποκτείνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ ἐνταῦθα Θράσυλλος τὴν χώραν ἐδήσου.

Ν. ΕΛΛ. δηῶ καὶ δηώνω=δ.τι καὶ εἰς τὰ δραχῖα.

- * **διαιτῶ** (άω) = 1) είμαι κριτής, 2) δρίζω, κρίνω, ἀποφασίζω, 3) τρέφω. πρτ. ἐδιήτων, μέλλ. διαιτήσω, ἀόρ. ἐδιήτησα, πρκ. δεδιήτηκα, ὑπερσ. ἐδεδιητήκειν.

- Μέσ διαιτῶμαι = 1) ζῶ, 2) διαμένω. πρτ. ἐδιητώμην καὶ διητώμην, μέλλ. διαιτήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδιητησάμην, παθ. ἀόρ. ἐδιητήθην καὶ διητήθην, πρκ. δεδιήτημαι, ὑπερσ. ἐδεδιητήμην.

ΠΑΡΑΓ. διαιτητής, διαιτημα, διαιτητήριον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ διαιτα (=τρόπος ζωῆς), θ. διαιτά·ω – διαιτῶ. Το ρῆμα ἀν καὶ εἶναι ἀπλοῦν, ἐπειδὴ ἐθεωρήθη σύνθετον, ἐλαβε αὐξήσεις καὶ ἐσωτερικήν καὶ ἔξωτερικήν. Όμοιως ἔξωτερικόν καὶ εσωτερικόν ἀναδιπλασιασμόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: κατά, ἀπό, ἐκ, ἐν, σύν.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ ἐνεργητ. τά. τρέφω, θεραπεύω, κρινω, 2) τοῦ μέσου τά: ζῶ, διάγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ : εἰ μεθ' δρκου ταῦτα διαιτήσουσι

2) μὲ δοτ.: οὗτος διαιτῶν ἡμιν.

3) μὲ σύστ. αἰτιατ.: διαιτῶ δίσιταν.

Ν. ΕΛΛ. διαιτῶμαι=1) ἀκολουθῶ δρισμένην δίαιταν. 2) ζῶ, διαβιω κάπου. σύνθ. ἐγδιαιτῶμαι=ζῶ καὶ κατοικῶ εἰς κάποιο μέρος.

διακονῶ (έω) = ὑπηρετῶ. πρτ. ἐδιακόνουν [καὶ διηκόνουν], μελί. διακονήσω, ἀόρ. ἐδιακόνησα [καὶ διηκόνησα, πρκ. δεδιηκόνηκα, ὑπερσ. ἐδεδιηκόνηκειν].

- Παθ. **διακονοῦμαι**, [πρτ. διηκονούμην, μέσ. μέλλ. διακονήσομαι, μέσ. ἀόρ. διηκονησάμην], παθ. ἀόρ. ἐδιακονήθην, πρκ. δεδιακόνημαι.

ΠΑΡΑΓ. διακόνημα (=ὑπηρεσία), διακόνησις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. διάκονος (=ὑπηρέτης) θ. διακονέ-ω-ῶ, πα-ρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ, θεραπεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : ἐδιακόνουν Κύκλωπι:

2) μὲ δοτ. καὶ αἴτιατ : τοὺς διακονοῦντάς τι τῇ πατρίδι:

Ν. ΕΛΛ. διακονῶ=1) ὑπηρετῶ κάποιον, 2) εἶμαι διάκονος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διακονεῖν=ζητιανεύω.

* **διαλέγω** = 1) διαχωρίζω, 2) ἐκλέγω. μέλλ. διαλέξω, ἀδρ. διελεξά.

• Μέσ. ως ἀποθ. διαλέγομαι = 1) συνομιλῶ, 2) συνδιαλέγομαι, πρτ. διελεγόμην, μέσ. μέλλ. διαλέξομαι, παθ. μέλλ. μὲ σημασ. μέσ. διαλεχθήσομαι, [μέσ. ἀδρ. διελεξάμην], παθ. ἀδρ. μὲ σημασ. μέσ. διελέχθην, [παθ. ἀδρ. β' διελέγην], πρκ. διείλεγμαι, ὑπερσ. διειλέγμην.

ΠΑΡΑΓ. διάλεξις (=δμιλία), διάλεκτος, διάλεκτέον, διάλογος.

ΕΤΥΜ. διὰ τὴν ἐτυμολογίαν βλέπε λέγω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις πρὸ καὶ πρός.

ΣΥΝΩΝ. λέγω, φημί, φθέγγομαι, ἔρχομαι εἰς λόγους.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἴτιατ. : διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα; τὸ ἀποθετ. 1) ἀπολύτως : καὶ οὕτως ἔφη γίγνεσθαι τοὺς ἀνδρας δυνατωτάτους διαλέγεσθαι.

2) μὲ δοτ. : ἐκεῖ δὲ ὁ Λύσανδρος διαλέγεται αὐτῷ

3) ἐμπροθ. : οὐ διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς.

Ν. ΕΛΛ. διαλέγω=1) κάμνω ἐπιλογήν, ξεχωρίζω, ἐκλέγω. «διάλεξε τὴν ὥρα» 2) συλλέγω. «αδριο θά διαλέξουμε τίς ἐλιές».

* **διανοοῦμαι** (έομαι) ἀποθ. = 1) σκέπτομαι, 2) ἔχω κατὰ νοῦν, 3) μελετῶ. πρτ. διενοούμην, μέλλ. διανοήσομαι, παθ. μέλλ. μὲ μέσ: σημασ. διανοηθήσομαι, [μέσ. ἀδρ. διενοησάμην], παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. διενοήθην, πρκ. διανενδημαι, ὑπερσ. διενενοήμην.

ΠΑΡΑΓ. διανόησις, διανόημα, διανοητέον, ἀδιανόητος.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα μολονότι δὲν μεσολαβεῖ διὰ τὸν σχηματισμὸν του σύνθετον δνομα ἐν τούτοις εἶναι παρασύνθετον καὶ γίνεται ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρόθεσιν διὰ καὶ τὸ ρῆμα νοῶ. διανοέ-ομαι — οδμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν πρός.

ΣΥΝΩΝ λογίζομαι, ἐννοῶ, ἐνθυμοῦμαι, σκοπῶ,

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἴτιατ. : καὶ οἱ μὲν ταῦτα διενοοῦντο.

2) μὲ ἀκαρ. : οἱ Συρακόσιοι διενόοῦντο κλείσειν τὸ στόμα τοῦ λιμένος,

3) μὲ εἰδ. ἀπαρ. : ὁ δὲ μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν διανοεῖται παιδευτὴν εἶναι ἀρετὴν.

Ν. ΕΛΛ. διανοούματε=σκέπτομαι, στοχάζομαι, διαλογίζομαι. «οὕτε καν διενοήθη νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρῃ» ὁ διανοούμενος = ἀνθρωπος λόγιος, ἀνωτέρας μορφώσεως.

διαχειρίζω = 1) ᔁχω εἰς τὰς χεῖρας, 2) κυβερνῶ, 3) διευθύνω. πρτ: διεχειρίζον, [μέλλ. διαχειριῶ], ἀδρ. διεχειρίσα, πρκ. διαχειρίκα.

- Μέσ. καὶ Παθ. διαχειρίζομαι, πρτ. διεχειρίζομην.

ΠΑΡΑΓ. διαχειρίσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν φράσιν διὰ χειρὸς ᔁχω τι ἐσχηματίσθη τὸ θ. διαχειρίδ-γ-ω - διαχειρίζω (καθ' δμοιον τρόπον καὶ τά: μεταχειρίζομαι, ἔγχειρίζω κλπ.). Τὸ ι τῆς παραληγ. εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. χρῶμαι, μεταχειρίζω, μεταχειρίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. καὶ τὸ ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ.: τῶν ἀρχόντων δὲ οἱ διακεχειρικότες τὰ ιερά χρήματα.

Ν. ΕΛΛ. διαχειρίζομαι = 1) κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας μου, διευθύνω, κυβερνῶ, 2) ἐπιτροπεύω περιουσίαν. «διαχειρίζομαι χρήματα τοῦ δημοσίου».

* **διδάσκω** = 1) διδάσκω, 2) πληροφορῶ, 3) ἐρμηνεύω, 4) ἀποδεικνύω. πρτ. ἐδίδασκον, μέλλ. διδάξω, ἀδρ. ἐδίδαξα, πρκ. δεδίδαχα.

- Μέσ. καὶ Παθ. διδάσκομαι, πρτ. ἐδίδασκόμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. διδάξομαι, [παθ. μέλλ. διδαχθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἐδιδάξαμην, παθ. ἀδρ. ἐδιδάχθην, πρκ. δεδίδαγμαι, ὑπερσ. ἐδεδιδάγμην.

ΠΑΡΑΓ. διδάσκαλος, διδασκαλεῖον, διδασκαλικός, δίδαγμα, διδακτός, διδίδακτος, διδαχή, τὰ διδασκάλια (=δίδακτρα), διδακτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν δα- καὶ δακ-. 1) ἀπὸ τὴν ρίζαν δα, τὸν ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασ. δι καὶ τὸ πρόσφ. σκ, ἔχομεν τὸ θ. τοῦ ἐνεστοκ, δι-δά-σκ-ω, ἐ-δι-δα-σκ-ον 2) ἀπὸ τὴν ρίζαν δακ καὶ μὲ τὸν ἐνεστωτ. ἀναδιπλασ. διατηρούμενον σχηματίζονται τὰ θέματα τῶν ἀλλων χρόνων.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσ.: ἀνά, ἐπί, ἐκ, πρό.

ΣΥΝΩΝ. δείκνυμι, συμβουλεύω, παρακινῶ, νουθετῶ, παρακελεύομαι, εἰσηγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: κάκείνους ἐδίδασκεν:

2) μὲ δύο αἰτιατ.: οὐκοῦν δῆλον δτι οὗτος ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὐτοῦ.

4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐξηρτ. πρτ.: οἱ πρέοβεις ἐδίδασκον, δτι εἴη ἐπὶ Τισσαφέρνει...

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: ἀπαντας Μήδους δεδίδαχεν ᔁχειν μεῖον ἐαυτοῦ.

Ν. ΕΛΛ. διδάσκω = 1) παρέχω γνώσεις, έκπαιδεύω 2) διαφωτίζω 3) άσκω τό διδασκαλικόν ἐπάγγελμα.

* **διδράσκω** = δραπετεύω, πάντοτε σύνθ. βλ. **ἀποδιδράσκω**.

* **δίδωμι** = 1) δίδω, 2) παρέχω, 3) παραχωρῶ, 4) χαρίζω, 5) ἐπιτρέπω. πρτ. ἔδιδουν, μέλλ. δώσω, ἀδρ. β' ἔδωκα, πρκ. δέδωκα, ὑπερσ. ἔδεδώκειν.

- Μέσ. πάντοτε σύνθ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, ἐκ. **ἀποδίδομαι**, πρτ. **ἀπεδιδόμην**, μέλλ. **ἀποδώσομαι**, μέσ. ἀδρ. β' **ἀπεδόμην**, πρκ. **ἀποδέδομαι**, ὑπερσ. **ἀπεδεδόμην**.

- Παθ. **δίδομαι**, πρτ. **ἔδιδόμην**, μέλλ. **δοθήσομαι**, ἀδρ. **ἔδόθην**, πρκ. **δέδομαι**, ὑπερσ. **ἔδεδόμην**.

Παρατήρω. : Οἱ ποιηταί, δ Ἡρόδοτος καὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, ὅπως οἱ Εὐαγγελισταὶ καὶ δ Ἀρριανός, χρησιμοποιοῦν εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ πρτ. καὶ τύπους συνηρημένους ἀπὸ τὸ διδόω, π.χ. δ Κύδνος ἐκδιδοῖ εἰς τὴν θάλασσαν.

'Αντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀφρ. β'

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
δίδωμι	διδῶ	διδοίην	δίδου	διδόναι	διδοὺς
ἔδωκα	δῶ	δοίην	δὸς	δοῦναι	δοὺς

ΠΑΡΑΓ. δόσις, δῶρον, προδότης, ἀνδράποδον, δοτέος, δοτήρ, δότης.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ ἀοθενὲς θ. δο- καὶ ισχυρόν δω- (λατιν. do=δίδω). Τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. σχηματίζεται μὲ ἐνεστωτ ἀναδιπλασ. διδο—δι-δω - δι-δω-μι—δίδομαι.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ . ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, μειά, παρά πρό, πρός, ἀντ-απο-, συν-εκ-. ἀντιδιδωμι (=1) ἀνταποδίδω, 2) προτείνω ἀνταλλαγὴν ἐνδὲς πράγματος μὲ ἄλλο), ἐνδίδωμι (=ὑποχωρῶ), ἐπιδίδωμι (=1) προοδεύω εἰς κάτι, 2) δίδω ὡς προίκα), ἀποδίδωμι (= ἐπιστρέφω), ἀποδίδομαι (=πωλῶ), ἐκδίδωμι (=ὑπανδρεύω θυγατέρα). Πρόσεχε τὰς φράσεις : δίκην δίδωμι (=τιμωροῦμαι), δίκην λαμβάνω (=τιμωρῶ), δίδωμι λόγον τινὶ (=διδω τὴν ἀδειαν εἰς κάποιον νὰ ὁι λήση)

ΣΥΝΩΝ. δωροῦμαι, παρέχω, προσφέρω, ἐπιτρέπω.

ΑΝΤΙΘ. λαμβάνω, δέχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: καὶ δίδωσιν αὐτῷ μυρίους δαρεικούς.

2) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. (σκοποῦ)=ἐπιτρέπω. τοῖς Αἰγινηταῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔδοσαν Θυρέαν οἰκείν.

Ν. ΕΛΛ. δίδω καὶ δίνω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «θὰ δώσω τὸ ἀμάξι στὸν ἀδελφό μου», «θὰ σοῦ δώσω χρήματα νὰ ἀγοράσῃς βιβλία». 2) ἐπιτρέπω, 3) ἀποφέρω εἰσόδημα, ἀπονέμω. 4) Σύνθ

ἀποδίδω, παραδίδω, προδίδω, ἐπιδίδω=1) κοινοποιώ ἔγγραφον ἐπι-
σήμως, 2) προκόπτω, ἐπιδίδομαι=ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι κλπ.

δικάζω = 1) δικάζω, 2) ἐκφέρω κρίσιν, 3) ἀποφασίζω. πρτ. ἐδίκαζον,
μέλλ. δικάσω, ἀδρ. ἐδίκασα, [πρκ. δεδίκασα].

- Μέσ. καὶ Παθ. δικάζομαι, πρτ. ἐδικαζόμην, μέσ. μέλλ. δικάσσο-
μαι, [παθ. μέλλ. δικασθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἐδικασάμην, παθ. ἀδρ.
ἐδικάσθην, πρκ. δεδίκασμαι, ὑπερσ. ἐδεδικάσμην.

ΠΑΡΑΓ. δικαστής, δικαστήριον, δικάσιμος, ἀδίκαστος, διαδικασία.
ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν δικ παράγεται τὸ ούσιαστ. δίκη καὶ μὲ θ. δι-
καδ- καὶ τὸ πρόσφ. γ, δικάδ-j-ω — δικάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ
ἄλλα ὀδοντικόληκτα. Τὸ α εἶναι παντοῦ βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲτας προθ.: ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, πρός, σὺν καὶ προ-κατα-
ΣΥΝΩΝ. κρίνω, διαιτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχον: ἐδικασθεθα δίκην.
2) μὲ γεν. τῆς αἰτίας: ἐδεδίκαστο γάρ ἂν μοι τῆς ἔγγυης.

Ν. ΕΛΛ. δικάζω = 1) δι, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) διεξάγω δίκην, 3)
καταδικάζω. σύνθ. ἐκδικάζω=1) διεξάγω δίκην, 2) ἐνεργῶ τινν διαδι-
κασίαν, ἐπιδικάζω = ἀναγνωρίζω τὸ δικαίωμα κάποιου ἢ τὴν ἀπαί-
τησίν του, «τὸ δικαστήριον ἐπεδίκασε εἰς τὸν μηνυτὴν ποσὸν 1000 δρχ».
καταδικάζω, προδικάζω=ἐκφέρω γνώμην διὰ ζήτημα, τοῦ δποίου
δὲν εἶναι γνωστὴ ἀκόμη ἢ ἐκβασις.

δικαιῶ (ύω) = 1) θεωρῶ κάτι ώς δίκαιον, 2) ἐπανυρθώνω, 3) συναι-
νῶ. πρτ. ἐδικαίουν, μέλλ. δικαιώσω, ἀδρ. ἐδικαίωσα.

- Μέσ. δικαιοῦμαι (= καταδικάζω δικαίως).
- Παθ. δικαιοῦμαι (= μοῦ ἀποδίδεται δικαιοσύνη), μέσ. μέλλ. δι-
καιώσομαι, [παθ. μέλλ. δικαιωθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐδικαιώθην,
πρκ. δεδικαίωμαι].

ΠΑΡΑΓ. δικαίωσις, δικαίωμα, δικαιωτήριον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. δίκαιος, θ. δικαιό-ω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ : καὶ τούς ἀναπειθομένους ὑμῶν δικαιῶ.
2) μὲ ἀπαρ. καθάπερ Παυσανίας ἐδικαίωσεν (οἵκεῖν αὐτο-
νόμους).

Ν. ΕΛΛ. δικαιῶ καὶ δικαιώνω=1) ἀποδίδω δίκαιον, δικαιολογῶ κά-
ποιον. «τὸ δικαστήριον ἐδικαίωσε τὸν κατηγορούμενον, 2) ἀποδεικνύω
κάτι ώς ἀληθὲς ἐκ τῶν πραγμάτων. δικαιοῦμαι=ἔχω δικαίωμα. «δι-
καιοῦμαι ἀδείας».

διψῶ (ήω) = 1) διψῶ, 2) ἐπιθυμῶ. πρτ. ἐδίψων, μέλλ. διψήσω,
ἀδρ. ἐδίψησα, [πρκ. δεδίψηκα].

Τὸ ρ. κλίνεται κατὰ τὰ εἰς-άω συνηρημένα· διμως τὸ ρ. αὐτὸ (δπως καὶ τά: πεινῶ, ζῶ, ψῶ, χρῶμαι), ἔχη η ἢ η, δπου τὰ εἰς ἀω ἔχουν α ἢ α.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ δίψη=ἴωνικὸς τύπος τοῦ ούσιαστ. δίψα: θ. δίψή· ω· ώ.
ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: η ψυχὴ καθ' δσον διψῆ, οὐκ ἄλλο βιόλεται η πιεῖν.

2) μὲ γεν.: δταν πόλις ἐλευθερίας διψῶσα κακῶν οίνο-χδων τύχη.

3) μὲ ἀπαρ.: οὕτως ἔγω ὑμῖν διψῶ χαρίζεσθαι.

Ν. ΕΛΛ. διψῶ καὶ διψάω=1) διψῶ, 2) ἐπιθυμῶ πολὺ κάτι. «διψῶ παιδείαν».

διώκω= 1) καταδιώκω, 2) θηρεύω, 3) ἐπιδιώκω, 4) καταγγέλλω, 5) περιγράφω, ἔξιστορῶ. πρτ. ἐδίωκον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. διώξομαι [καὶ διώξω], ἀδρ. ἐδίωξα, πρκ. δεδίωχα, ὑπερσ. ἐδεδιώχειν.

• Παθ. διώκομαι, πρτ. ἐδίωκμην, [μέλλ. διωχθήσομαι], ἀδρ. ἐδιώχθην, [πρκ. δεδίωγμαι].

ΠΑΡΑΓ. διώξις, διώγμα, διωγμός, διωκτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν διωκ (ἡ δποία προῆλθεν ἀπὸ ἐπέκτασιν τῆς ρί-ζης δι- (τοῦ διῶ=φεύγω), θ. διώκ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀπελαύνω, ἐκβάλλω.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ διώκω (=έξορίζω) τό: φεύγω ὑπό τινος.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. . δ δὲ Λύσανδρος τὸ μὲν πρῶτον ἐδίωκεν αὐτόν:

2) μὲ αἵτιατ. καὶ γεν. τῆς αἵτιας ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας: διώ-ξομαι σε δειλίας.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: τούτους διώκομεν περὶ θανάτου.

Ν. ΕΛΛ. διώκω καὶ διώχνω= 1) κυνηγῶ, 2) ἐκτοπίζω, ἀποπέμπω, ἀποβάλλω, 3) ἐπιζητῶ νὰ ἔχοντάσω κάποιον, σύνθ. ἐκδιώκω, ἐπι-διώκω, καταδιώκω.

δοκιμάζω= 1) ὑποβάλλω εἰς δοκιμὴν, 2) ἔξετάζω, 3) ἐρευνῶ, 4) ἐγκρίνω. πρτ. ἐδοκίμαζον, μέλλ. δοκιμάσω, ἀδρ. ἐδοκίμασα, πρκ. δεδοκίμασα.

• Παθ. δοκιμάζομαι (=χρίνομαι, ἐπιδοκιμάζομαι), πρτ. ἐδοκιμα-ζμην, μέλλ. δοκιμασθήσομαι, ἀδρ. ἐδοκιμάσθην, πρκ. δεδο-κίμασμαι.

ΠΑΡΑΓ. δοκιμασία, δοκίμαστος, δοκιμαστέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ δόκιμος μὲ ἀναλογικὸν θ. δοκιμαδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. δοκιμάδ-j-ω – δοκιμάζω. Τὸ α εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : διά, σύν, συν - από, ἀπό. ἀποδοκιμάζω (=ἀπορρίπτω κατόπιν δοκιμασίας).

ΣΥΝΩΝ. ἔξετάζω, ἔρευνω, πειρῶμαι, βασανίζω, δέχομαι.

ANTIΘ. ἀποδοκιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: τὴν εὔδαιμονίαν ἐδοκίμαζον.

2) μὲ ἀπαρ · ταῦτα ἰκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε.

Ν. ΕΛΛ: δοκιμάζω=1) έξετάζω κάτι, 2) έπιχειρῶ, ἀποπειρῶμαι: «έδοκίμασε νά άνεβη ψηλα». 3) ύφίσταμαι κάτι, ύποφέρω. «έδοκίμασα πολλές στενοχώριες», δοκιμάζομαι=ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι: συνθ. ἀποδοκιμάζω = 1) ἀπορρίπτω κάτι, δὲν έγκρινω κάτι, έπιδοκιμάζω =έγκρινω κάτι, ἀποδέχομαι κάτι.

- * **δοκῶ** (έω) α) Προσωπικόν = 1) νομίζω, 2) πιστεύω, 3) σκέπτομαι.
πρτ. **ἔδοκουν**, μέλλ. **δοξῶ**, ἀδρ. **ἔδοξα**, πρκ. **δεδόκηκα**.
 - Παθ. **δοκοῦμαι** = 1) νομίζομαι, 2) θεωροῦμαι. ἀδρ. **ἔδοκηθην**,
πρκ. **δεδόκημαι**.
 - β) Ἀπόσ. ἐνεστ. **δοκεῖ** = 1) φαίνεται εἰς ἐμὲ ὅτι, 2) νομίζω ὅτι,
3) κρίνω, 4) ἀποφασίζω. πρτ. **ἔδοκει**, μέλλ. **δοξεῖ**, ἀδρ. **ἔδοξε**,
πρκ. **δέδοκται**, ὑπερσ. **ἔδέδοκτο**.

ΠΑΡΑΓ. δόξα, δέκησις (=ἡ ἰδέα, ἡ δοξασία), ἀδόκητος (=ἀπροσδόκητος), δόγμα (=δοξασία, ἀπόφασις), δόκιμος (=δοκιμασμένος, ἔξαίρετος) **ΕΤΥΜ.** ἀπὸ τῆς ρίζαν δεικ- (λατ. *debet*=ἀρμόζει) μὲ μεταπτωτ. μορφὴν δοκ- μὲ τὸ πρόσθ. ε, ἐνεστωτ. θ. δοκ-·ε-·ω ὦ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: κατά, μετά, ἀπό, σύν, πρός. Πρόσεχε τοὺς δόμεήχους τύπους: προσδοκῶ (έω)=θεωροῦμαι προσέτι, προσδοκῶ (άω)=περιμένω.

ΣΥΝΩΝ. νομίζω, ἡγοῦμαι, ὑπολαμβάνω, οἴομαι, δοξάζω, φαίνομαι, φρονῶ, τοῦ διπροσώπου δοκεῖ τά : διαγιγνώσκω, προσαιροῦμαι, βουλεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ώς προσωπικὸν καὶ ώς ἀπρόσ. μὲ δοτ. προσωπ. καὶ ἀπαρ.: δοκεῖ δέ μοι δ κατήγορος δν ἐπιδεῖξαι τὸ μέγεθος τῆς πενίας. ἔδοξε καὶ τῷ Ἀγησιλάῳ οὕτω ποιῆσαι.

δοξάζω = 1) νομίζω, 2) φρονῶ, 3) πιστεύω, 4) μεγαλύνω. πρτ. **ἐδόξαζον**, μέλλ. **δοξάσω**, ἀδρ. **ἐδόξασα**, [πρκ. δεδόξακα].

- Παθ. δοξάζομαι, πρτ. ἐδοξάζόμην, μέλλ. δοξασθήσομαι, ἀρq. ἐδοξάσθην, πρκ. δεδόξασμαι.

ΠΑΡΑΓ. δέξασμα (=ή ιδέα), δοξαστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. δοξα (δοκῶ) μὲ ἀναλογικὸν θ. δοξαδ- καὶ τὸ πρόσφ. ἡ δοξάδ-ι-ω — δοξάζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, διά, κατά, περί, πρό, πρός,

ΣΥΝΟΥ. δοκῶ. νομίζω. ἡγοῦμαι. οἴουαι. ὑπελαμβάνω.

ΑΝΤΙΩ ἐπίσταμαι. γιγνώσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: καὶ ἔκαστος ἀλογίστως ἐπὶ πλέον τι ἔσυτὸν ἔδόξασεν.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἄπαρ.: φοβούμεθα πολλάκις δόξαν, ἡγούμενοι δοξάζεσθαι (εἶναι) κακοὶ πράττοντές τι....

3) μὲ σύστοιχ. αἰτιατ.: τῶν δοξῶν ᾧς οἱ ἀνθρωποι δοξάζουσιν.

Ν. ΕΛΛ. δοξάζω=1) φρονῶ, νομίζω, πιστεύω, 2) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω ἔξυμνῶ, 3) λατρεύω, 4) εὔγνωμονῶ. «δοξάζω τὸν Θεόν ποὺ μὲ γλύτωσε».

* **δουλῶ** (δῶ) = 1) ὑποδουλώνω. [πρτ. ἔδούλουν], μέλλ. **δουλώσω**, ἀόρ. **ἔδουλωσα**, [πρκ. δεδούλωκα].

• Μέσ. καὶ παθ. **δουλοῦμαι**, πρτ. **ἔδουλούμην**, λ. σ. μέλλ. **δουλώσομαι**, [παθ. μέλλ. δουλωθήσομαι], μέσ. ἀόρ. **ἔδουλωσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἔδουλώθην**, πρκ. **δεδουλώμαι**, ὑπερσ. **δεδουλωμένος** ἦν.

ΠΑΡΑΓ. διούλωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ, **δοῦλος** θ. **δουλο-** **δουλό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἀνδραποδίζω, χειροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. λύω, ἐλευθερῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: δουλοῖ γάρ φρόνημα τὸ ἀπροσδόκητον.

Ν. ΕΛΛ. δουλῶ καὶ δουλώνω καὶ κυρίως ὑποδουλώνω=ὑποδουλώνω κάποιον, ὑποτάσσω κάποιον.

δράττομαι ἢ -σσομαι· μέσ. ἀποθ. = 1) συλλαμβάνω διὰ τῆς χειρός, 2) πιάνω. [μέλλ. δράξομαι], ἀόρ. **ἔδραξ-μην**, [πρκ. δέδραγμαι ἢ δέδαργμαι].

ΠΑΡΑΓ. δραχμή, δράγμα (=χούφτα), δραγμὸς (=πιάσιμο), [δράς, κός (=χούφτα), δράγδην (=ἀρπαχτά)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **δρακ-** δραχ- δραγ- μὲ τὸ πρόσφ. j, θ. **δράκ-** j-ομαι — δράσσομαι - ττομαι.

ΣΥΝΩΝ. ἀρπάζω, κρατῶ, ἔχω, ἔχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ γεν.: δραξάμενοι τῶν ἀλῶν.

Ν. ΕΛΛ. δράττω καὶ συνήθ. **δράττομαι** καὶ **ἀδράχνω**=1) ἀρπάζω κάτι διὰ τῆς χειρός, 2) ἐπωφελοῦμαι ἀπὸ κάτι. «δράτιομαι τῆς εὔκαιρίας νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω».

δρέπω = 1) κόπτω ἀνθη ἢ καρπούς, 2) ἀπολαύω τινός. [πρτ. **ἔδρεπον**], ἀόρ. **ἔδρεψα** [καὶ β' **ἔδραπον**].

• Μέσ. **δρέπομαι**, [ἀόρ. **ἔδρεψάμην**, παθ. ἀόρ. **ἔδρέφθην**].

ΠΑΡΑΓ. δρέπανον, δρεπτός, δρεπάνη, [δρεπτός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δρεπ- τὸ ὄποῖον εἶναι ἐπέκτασις τῆς ρίζης δέρ- (δέρω). δρέπ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οἱ ποιηταὶ δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῶν φέρουσι.

Ν. ΕΛΛ. δρέπω = δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἔδρεψε τοὺς καρπούς τῶν κόπων του».

* **δρῶ** (άω) = 1) πράττω, 2) ἐνεργῶ, 3) κατορθώνω. πρτ. **ἔδρων**, μέλλ. **δράσω**, ἀδρ. **ἔδρασα**, πρκ. **δέδρακα**.

• **Παθ.** **δρῶμαι**, πρτ. **ἔδρωμην**, ἀδρ. **ἔδράσθην** (μόνον ἢ μτχ. δρα- σθεῖς), πρκ. **δέδραμαι**.

ΠΑΡΑΓ. δρᾶμα, δραστήριος, δραστικός, δραστέον, δραστήρ, δρα- στοούνη, δραστέος, δρασείω, [δρᾶσις, ἀδρανής, δράστης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δρα- καὶ τὸ πρόσφ. j, δρά- j-ω — δράω — δρῶ. Τὸ **α** εἶναι παντοῦ μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀντὶ καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ. πραττω, ποιῶ; ἐργάζομαι.

ΑΝΤΙΘ. πάσχω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.. ὑμεῖς δὲ τάναντία δρᾶτε.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: καὶ τῷ Μήδῳ τοῦτο δρῶντες οὗτοι ἡμῶν ἔβλαπτον. Πρόσεχε τὰς φράσεις: εὖ δρῶ τινα=εὖ- εργετῶ κάποιον, κακῶς δρῶ τινα=βλάπτω κάποιον.

Ν. ΕΛΛ. δρῶ = 1) ἐπιδρῶ, 2) ἐνεργῶ δραστηρίως. «ἔδρασε κατὰ τὴν ἐπαναστασιν. σύνθ. **ἀντιδρῶ**.

***δύναμαι** ἀποθ.= 1) δύναμαι, μπορῶ, 2) εἶμαι ἴκανδς, 3) ἀξίζω. πρτ. **ἔδυνάμην** καὶ ἡδυνάμην, μέλλ. **δυνήσομαι**, [παθ. μέλλ. δυνηθήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἔδυνησάμην**, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. **ἔδυνήθην**, ἡδυνήθην καὶ **ἔδυνάσθην**, πρκ. **δεδύνημαι**, ύπερσ. **ἔδεδυνήμην**.

‘Αντικατάστασις ἐνεστ.

δριστ.	ύποτ.	εὔκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
δύναμαι	δύνωμαι	δυναίην	δύνω	δύνασθαι	δυνάμενος

ΠΑΡΑΓ. δύναμις. ἀδυνασία, δυνάστης, δυνατός, [δυναμικός]

ΕΤΥΜ. ἀβεβαία ἡ προέλευσις τοῦ ρήματος. θ. α) δυνα- β) δυνασ-.

Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἔξωτερικὴν αὐξησιν ε καὶ η κατὰ τὸ ἔθέλω.

ΣΥΝΩΝ. δυνατῶ, οἴός τ' εἰμί.

ΑΝΤΙΘ. δυνατῶ, δοθενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ τελ. ἀπαρ.: ἐπειδὴ τοιοῦτον οὐ δύναμαι κτήσασθαι.

Ν. ΕΛΛ. δύναμαι=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ δρχαῖα, 2) ἔχω τὴν ἐξουσίαν, τὸ δικαίωμα πρὸς κάτι· «δύνασθε νὰ ἔρχεοθε ἐλευθέρωας».

δυστυχῶ (έω)= 1) εἶμαι δυστυχής, 2) εἶμαι ἀτυχός, 3) ἀποτυγχάνω
4) ἀστυχῶ. πρτ. ἔδυστυχουν, μέλλ. δυστυχήσω, ἀδρ. ἔδυστυχη-
σα, πρκ. δεδυστυχηκα.

- Παθ. διάθ. μόνον γ' ἐν. ὑποτ. ἀδρ. δυστυχηθῆ, καὶ μτχ. τὰ δυστυχηθέντα.

ΠΑΡΑΓ. δυστύχημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. δυστυχῆς θ. δυστυχέσ-ω — δυστυχέ-ω —ῶ. Παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀτυχῶ, κακοδαιμονῶ, κακοτυχῶ, κακοπαθῶ.

ΑΝΤΙΘ. εύτυχῶ, εὐδαιμονῶ, εὖ πράττω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπολ.: ἡ κείνῳ γένος μὴ ἔδυστύχησεν.

2) ἐμπροθ.: οὕτω σφόδρα εἰς τοῦτο δεδυστυχήκασι.

Ν. ΕΛΛ. δυστυχῶ καὶ δυστυχάω = 1) εἶμαι ἡ γίνομαι δυστυχής, 2) εἶμαι πτωχός.

δυσχεραίνω α) μεταβ. = 1) δυσαρεστῶ, 2) δυσκολεύω, β) ἀμτβ.
= δυσαρεστοῦμαι, δργίζομαι. πρτ. ἔδυσχεραινον, μέλλ. δυ-
σχερανῶ, ἀδρ. ἔδυσχερανα.

- Παθ. δυσχεραίνομαι, [πρτ. ἔδυσχεραινόμην, μέλλ. δυσχερανθήσο-
μαι, ἀδρ. ἔδυσχεράνθην].

ΠΑΡΑΓ. δυσχέρασμα (=ἡ δυστροπία), δυσχεραντέον, [δυσχέρανσις,
δυσχεραντικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. δυσχερής μὲθ. ἀναλογ. δυσχεραν- καὶ τὸ πρόσφ. j. δυσχεράν-j-ω δυσχεραίνω. Τὸ α εἰς τὸν ἐνεργ. μέλλ. εί-
ναι βραχὺ εἰς τὸν ἀστρ. μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἀγανακτῶ, δυσφορῶ, ἀνιῶμαι, δχθομαι, ἀσχάλλω, δυσανα-
σχετῶ, δργίζομαι, χαλεπαίνω.

ΑΝΤΙΘ. τέρπω, εύφραίνομαι, ἥδομαι, χαίρω ἀγάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἔδυσχεραινόν τινες τὸ γε-
νέοθαι φίλους τοῖς ἐναντίοις.

2) μὲ γεν.: δυσχεραίνεις τῶν λεχθέντων.

3) μὲ δοτ.: ἀνθρώπου δυσχεραίνοντος τοῖς τόποις.

4) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.: ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν δμοια τού-
τοις ποιεῖν.

5) μὲ ἐμπροθ. προσδ.: καὶ ὑπολάβοι ἀν τις, εἰ βούλοιτο δυ-
σνεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις.

Ν. ΕΛΛ. δυσχεραίνω=κάμνω κάτι δυσχερές, δυσκολεύω κάτι. «μὴ δυσχεραίνῃς τὸ ἔργον μου».

- * **δύω** = 1) βυθίζω, 2) εἰσέρχομαι, 3) ἐπὶ οὐρανίων σωμάτων βασιλεύω, δύω, 4) ἐνδύομαι. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς πάντοτε σύνθετον. πρτ. ἔδυσον, μέλλ. δύσω, ἀόρ. ἔδυσα, πρκ. δέδυκα.
- Μέσ. δύσομαι (καὶ σπαν. δύνω), πρτ. ἔδυσμην, μέλλ. δύσομαι, [μέσ. ἀόρ. α' ἔδυσάμην], ἀόρ. β' ἐνεργ. μὲ μέσ. σημασ. ἔδυν, πρκ. ἐνεργ. μὲ μέσ. σημασ. δέδυκα, ὑπερσ. ἐνεργ. μὲ μέσ. σημασ. ἔδεδύκειν.
 - Παθ. δύομαι, πρτ. ἔδυσμην, [παθ. μέλλ. δυθήσομαι], ἀόρ. ἔδυθην, πρκ. δέδυμαι, ὑπερσ. ἔδεδύμην.

'Αντικατάστασις 'Αρρ. β'

δριστ.	ὄποτ.	εὔκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔδυν	δύω	δύοιμι	δῦθι	δῦναι	δύς, δύσα, δύν

Πρόσεχε τὰ δόμοντα

ἔδυ (ἀόρ.), δέδυκα (πρκ.), ἔδεδύκειν (ὑπερσ.) τοῦ δύω
ἔδει (πρτ.) τοῦ δεῖ, δέδοικα (πρκ.), ἔδεδοίκειν (ὑπερσ.) τοῦ δεῖδω=φοβοῦμαι

ΠΑΡΑΓ. δύσις, δυσμή (συνήθως εἰς πληθ. δυσμαί), ἀδυτος, ἀποδυτίτον, ἀποδυτήριον, [δύτης, ἔνδυμα, δυτικές].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ δυ- ἔχομεν ισχυρὸν θ. δυ- καὶ ἀσθενὲς δυ-. Ἀπὸ τὸ θ. δυ- μὲ τὰ προσφ. ν καὶ j σχηματ. τὸ ἐνεστωτ. θ. δύ-ν-γ-ω — δυ-ν-νω δῦν-ω. Τὸ υ εἶναι βραχὺ πρὸ τῶν καταλήξεων, αἱ ὄποιαι ἀρχίζουν ἀπὸ -θ, καὶ μ-.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, κατά, διά, παρά, περί, ἀπό, ὑπό, ἐν, εἰς. ἐκ,

ΣΥΝΩΝ. βάπτω, βαπτίζω, βυθίζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀνατέλλω, αἴρω, ἐγείρω.

ΣΥΑΝΤΞ Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον καὶ συντάσσει:

1) μὲ αἵτατ. : Κύρος τὸν θώρακα ἐνέδυ.

2) μὲ δύο αἵτατ. : καλὴν στολὴν ἐνέδυσε τὸν Κύρον.

Ν. ΕΛΛ. δύω καὶ δύνω=1) δύω. «δύει ὁ ἡλιος», 2) παρακμάζω «ἔδυσεν ἡ δόξα του». σύνθ. ἐπενδύω=1) ἐπικαλύπτω 2) φοδράρω 3) μτφ. ἐπενδύω κεφάλαια=δηγοράζω χρεώγραφα ἡ μετοχάς, καταδύομαι=καταβυθίζομαι, ὑποδύομαι=ζυναλαμβάνω ρόλον, ντύνω, γδύνω.

δωροδοκῶ = 1) δέχομαι δῶρα. πρκ. ἐδωροδόκουν, μέλλ. δωροδοκήσω, ἀόρ. ἔδωροδόκησα, πρκ. δεδωροδόκηκα.

• Παθ. δωροδοκοῦμαι, μτχ. παθ. ἀόρ. τὰ δωροδοκηθέντα, (= τὰ

ληφθέντα δῶρα), πρκ. γ' ἐν. **δεδωροδόκηται**, και ἡ τχ **δεδωρο-**
κημένον.

ΠΑΡΑΓ. δωροδόκημα, ἀδωροδόκητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ δωροδόκος (=ό δεχόμενος δῶρα) (δῶρον καὶ δέχομαι):
θ. δωροδοκέ-ω-ῶ. Παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ μὲ τὴν πρόθ.: κατά.

ΣΥΝΩΝ. δεκάζομαι, διαφθείρομαι ἐπὶ χρήμασιν

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ δλέθρῳ χρυσὸν δω-
ροδοκεῖ.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ «ἔνιοι δὲ ἐπὶ τοῖς ὑμετέροις ἔδωρο-
δόκουν».

Ν. ΕΛΛ. δωροδοκῶ=διαφθείρω κάποιον μὲ δῶρα «ἔδωροδόκησε τοὺς
μάρτυρας»

δωροῦμαι (έομαι) ἀποθ.= 1) προσφέρω δῶρον, 2) χαρίζω. πρτ. **ἔδω-**
ρούμην, μέσ. μέλλ. **δωρήσομαι**, μέσ. ἀδρ. μὲ ἐνεργ σημασ **ἔδω-**
ρησάμην, παθ. ἀδρ. **ἔδωρήθην**, μέσ. καὶ παθ. πρκ. **δεδώρημαι**.

ΠΑΡΑΓ. δώρημα, δωρητός (=ό δωροδόκος, δ δωριζόμενος), [δωρητής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. δῶρον (δίδωμι). θ δωρέ-ομαι — δωροῦμαι
κατὰ τὰ εἰς —έω συνηρημένα

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀντὶ καὶ διά

ΣΥΝΩΝ. χαρίζομαι, δωροφορῶ, δωροτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ · τῷ ‘Υρκανίῳ ἵππον καὶ ἀλλα πολλὰ
ἔδωρήσατο.

Ν ΕΛΛ. 1) δωρῶ καὶ δωρίζω=χαρίζω μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπραθ. «ἔδω-
ρησεν τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ ἔθνος», 2) δωροῦμαι παθ «τὸ βι-
βλίον μοῦ ἔδωρήθη, ὑπὸ τοῦ συγγραφέως».

Ε

- * **ἔγγυῶ** (άω)= 1) δίδω ἔγγυησιν ἢ ἐνέχυρον, 2) ὑπόσχομαι, 3) ἀρρα-
βωνιάζω. πρτ. ἤγγυων καὶ ἐνεγύων, μέλλ. ἔγγυήσω, ἀδρ. ἤγγυη-
σα καὶ ἐνεγύησα, πρκ. ἤγγυηκα καὶ ἔγγεγύηκα, ὑπερσ. ἤγγυηκειν.
- Μέσ. **ἔγγυῶμαι**= 1) δίδω ἔγγυησιν, 2) ἀρραβωνίζομαι.
- Παθ. **ἔγγυῶμαι**=γίνομαι ἔγγυητής. πρτ. ἤγγυώμην καὶ ἐνεγύ-
μην, μέλλ. ἔγγυήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἤγγυησάμην, παθ. ἀδρ. **ἴγγυν-**
θην, πρκ. ἤγγυημαι καὶ ἔγγεγύημαι, ὑπερσ. ἤγγυημην καὶ
ἐνεγύημην.

ΠΑΡΑΓ. ἔγγυησις, ἔγγυητής [έχέγγυος (=ἀξιόπιστος)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. ἔγγύη (=ἔγγυησις) (ἐν καὶ γῦνον=χείρ). Θ. ἔγγυά-ω ὡ, παρασύνθ. Τὸ ρ. λαμβάνει ἢ ἐσωτερικῶς αὐξησιν καὶ ἀναδι πλασιασμὸν ἢ ἐξωτερικῶς.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. . διά, ἐξ, κατά, παρά. παρεγγυῶ=διατάσσω.

ΣΥΝΩΝ. μνηστεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) δοτ.: δτε ἡγγύα μοι.

2) δοτ. καὶ αἰτιατ.: δτε ἡγγύα μοι Πολύευκτος τὴν θυγατέρα.

3) τὸ μέσον μὲ αἰτιατ. (ἀπλῆν ἢ σύστοιχ.): ἔγγυην, ἦν ἀν ἔγγυᾶται τις.

4) μὲ ἀπαρ μέλλ.: καὶ ἡγγυᾶτο μηδὲν αὐτοὺς κακὸν πείσεσθαι πειθομένους Σεύθη.

Ν. ΕΛΛ. ἔγγυῶμαι=διαβεβαιώνω ὑπευθύνως κάτι.

* **ἔγειρω**= 1) σηκώνω, 2) ἔξεγείρω κάποιον, 3) ξυπνῶ. πρτ. ἥγειρον, μέλλ. ἔγερω, ἀόρ. ἥγειρα, πρκ. β' ἔγρηγορα (=ἀγρυπνῶ) [καὶ α' ἔγήγερκα], ὑπερσ. β' ἔγρηγόρειν [καὶ α' ἔγηγέρκειν].

● Μέσ. καὶ Παθ. ἔγειρομαι, πρτ. ἥγειρόμην, [μέλλ. ἔγεροῦμαι, παθ. μελλ. ἔγερθήσομαι], [μέσ. ἀόρ. α' ἥγειράμην], μέσ. ἀόρ. β' ἥγρομην, παθ. ἀόρ. ἥγέρθην, πρκ. ἔγηγέρμαι, ὑπερσ. ἔγηγέρμην.

Αντικατ. ἐνεστ. μέλλ. ἀορ.

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἔγείρω	ἔγείρω	ἔγειροιμι	ἔγειρε	ἔγείρειν	ἔγείρων
μέλλ	ἔγερω	—	ἔγεροιμι	—	ἔγερειν	ἔγερῶν
ἀορ. β'	ἥγειρα	ἔγείρω	ἔγειραιμι	ἔγειρον	ἔγειραι	ἔγείρας

Πρόσεχε τὰ δόμοηχα

ἥγειρον (πρτ.), ἥγειρα (ἀόρ.) τοῦ ἔγείρω

ἥγειρον (πρτ.), ἥγειρα (ἀόρ.) τοῦ ἀγείρω

ΠΑΡΑΓ. ἔγερσις, ἔγερτέον, [ἔγερτήριος, ἔγερτός, διεγερτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα εγερ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ἔγέρ-j-ω-ἔγειρω. Ο παρακ. σχηματίζεται μὲ ἀττικ. ἀναδιπλ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, ἐξ, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. αἴρω, ἀφυπνίζω, ἀνίστημι, ἀνορθῶ, ἀνυψῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἡμεῖς δὲ νῦν τὸν πόλεμον ἔγειρομεν.

Ν. ΕΛΛ. ἔγειρω=1) ἀφυπνίζω, 2) σηκώνω κάτι ἀπὸ τὸ ἔδαφος, 3) ιδρύω, κτίζω. «ἔγειρω ἀνδριάντα». σύνθ. ἀνεγείρω, ἔξεγείρω, διεγείρω.

- * έγκωμιάζω= 1) έγκωμιάζω, 2) ἐπαινῶ. πρτ. ἐνεκωμίαζον, μέλλ. έγκωμιάσω, μέσ. μέλλ. μὲν ἐνεργ. σημασ. έγκωμιάσομαι, ἀδρ. ἐνεκωμίασα, πρκ. έγκεκωμίακα, ὑπερσ. ἐνεκεκωμιάκειν.
- Παθ. έγκωμιάζομαι, [πρτ. ἐνεκωμιάζόμην, μέλλ. έγκωμιασθήσομαι, ἀδρ. ἐνεκωμιάσθηγ], πρκ. έγκεκωμίασμαι.

ETYM. ἀπὸ τὸ ἔγκώμιος ἢ ἔγκώμιον καὶ τὴν κατάληξιν -άζω μὲ θ. ἀναλογ. έγκωμιάδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. έγκωμιάδ-j-ω - ἔγκωμιάζω, παρασύνθ. Ἐνῶ τὸ ρῆμα εἰναι παρασύνθ. λαμβάνει αὕξησιν ἐσωτερικήν. ΣΥΝΩΝ. ἐπαινῶ, εὔλογῶ, εὐφημῶ, ὑμνῷδῶ, μακαρίζω, εὖ λέγω. ANTIΘ. μέμφομαι, δνειδίζω, συκοφαντῶ, λοιδῷρῶ, ὑβρίζω, φέγω, κατηγορῶ, κακολογῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δύο αἰτιατ.: ταῦτα δὴ καὶ ὅλα τοιαῦτα ἔγκωμιάζουσι δικαιοσύνην.

Ν. ΕΛΛ. έγκωμιάζω=έξυμνῶ κάπcioν, ἐπαινῶ. «πολὺ ἔγκωμιάζει τὰς ἀρετάς του».

ἔγχειρίζω = 1) βάζω κάτι εἰς τὰς χεῖρας κάποιουν, 2) παραδίδω. πρτ: ἐνεχείριζον, μέλλ. έγχειριῶ, ἀδρ. ἐνεχείρισα, πρκ. έγκεχείρικα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρίκειν.

- Μέσ. [έγχειρίζομαι (= ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ), παθ. έγχειρίζομαι (=παραδίδομαι.) πρτ. ἐνεχειρίζόμην, μέσ. ἀδρ. ἐνεχειρισάμην], παθ. ἀδρ. ἐνεχειρίσθην, [πρκ. έγκεχείρισμαι, ὑπερσ. ἐνεκεχειρίσμην].

ETYM. ἀπὸ τὴν φράσιν ἐν χειρὶ τίθημι χωρὶς τὴν μεσολάβησιν ὀνδυματος θ. ἔγχειρίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. ἐν-χειρίδ-j-ω - ἔγχειρίζω, παρασύνθ. Τὸ εἰναι βραχό.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. τά: παραδίδωμι, ἀναλαμβάνω, προσχωρῶ, προσφέρω. τοῦ μέσ. τό: ἀναδέχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ, καὶ δοτ.: ἡ τύχῃ ἐνεχείρισεν αὐτοῖς χρήματα καὶ δόξαν καὶ φίλους.

Ν. ΕΛΛ. έγχειρίζω=παραδίδω. «τοῦ ἐνεχείρισα τὴν ἐπιστολὴν σου». Τὸ έγχειρίζω χρησιμοποιεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ έγχειρῶ καὶ σημαίνει κάνω έγχειρησιν.

ἔγχειρῶ (έω)= 1) θέτω τὴν χεῖρα ἐπὶ τινος, 2) ἐπιχειρῶ, 3) ἐπιτίθεμαι, 4) κάμνω ἔγχειρησιν. πρτ. ἐνεχείρουν, μέλλ. έγχειρήσω, ἀδρ. ἐνεχείρησα, πρκ. έγκεχείρηκα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρήκειν.

Πρόσεχε τὴν διαφορὰν δρυθογραφίας ἀπὸ τὸ έγχειρίζω.

ΠΑΡΑΓ. έγχειρημα (=ἐπιχείρησις), έγχειρησις (=ἐπιχείρησις), έγχειρητέον

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐν καὶ τὸ οὐσιαστ. χείρ χωρὶς τὴν μεσολάβη= σιν δνόματος θ. ἐγ-χειρέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἀπτομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιβάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: καὶ δ μὲν ἔμελλεν ἐγχειρήσειν ταῖς πόλεσι ταύταις

2) μὲ τελ. ἀπαρ.: καὶ ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὔθὺς παρὰ σὲ λέναι.

Ν. ΕΛΛ. ἐγχειρῶ=κάμνω ἐγχείρησιν, ὑποβάλλω κάποιον εἰς ἐγχείρησιν.

ξζομαι= 1) κάθομαι, στρατοπεδεύω (ἐπὶ στρατοῦ). Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον. καθέξομαι: πρτ. μὲ σημασ. ἀορ. ἐκαθεξόμην, μέλλ. καθεδοῦμαι [καὶ καθεδήσομαι καὶ καθεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκαθέσθην], πρκ. κάθημαι, ὑπερσ. ἐκαθήμην ἢ καθήμην.

ΠΑΡΑΓ. ξδρα, ξδος, ξτία, ξδώλιον, ξνέδρα, καθέδρα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν σεδ (λατ. sedeo=κάθομαι) θ. ξδ- καὶ τὸ πρόσφ. j

—ξδ-j-ομαι —ξζομαι. Τὸ ρ. λαμβάνει μόνον ξξωτερικὴν αὐξησιν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: περί, πρός, σύν, παρὰ; παρακαθέξομαι=πολιορκῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.: ἐπεὶ δὲ ξκαθέξοντο, ήρώτα...

* **ξθέλω=** θέλω. πρτ. ξθελον, μέλλ. ξθελήσω, ἀόρ. ξθέλησα, πρκ. ξθέληκα, ὑπερσ. ξθελήκειν.

Παρατήρ.: δ τύπος θέλω εἶναι ποιητ. καὶ μεταγεν. [πρτ. ξθελον, μέλλ. θελήσω, ἀόρ. ξθέλησα, πρκ. τεθέληκα, ὑπερσ. ξτεθελήκειν].

Αντικατάστασις ἀορ.

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ξθέλησα	ξθελήσω	ξθελήσαι-μι	ξθελησον	ξθελῆσαι	ξθελήσας

ΠΑΡΑΓ. θέλησις, θέλημα, ξθελοντής, ξθελούσιος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. θελ- καὶ μὲ τὸ προθεματ. φωνῆεν ε.τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. ε-θελ- ξθέλω· ἀπὸ τὸ θ. εθελ- καὶ τὸ πρόσφ. ε, εθελε- σχηματίζονται οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΩΝ. βούλομαι, ξπιθυμῶ, δρέγομαι, ποθῶ, ξφίεμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ τελ. ἀπαρ.: καὶ ἐμοῦ διδόντος τοὺς θεράποντας παραλαβεῖν οὐκ ξθελεν.

Ν. ΕΛΛ. θέλω=1) δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ξπιχειρῶ, προσπαθῶ «ξθέλησε νὰ μὲ ξκμεταλλευθῆ», 3) δέχομαι, συγκατατίθεμαι. «δὲν θέλει νὰ ουμφιλιωθῆ μαζύ μου», 4) ἀπαιτῶ, ἀξιῶ. «δὲν θέλω ἀντιρρήσεις».

- * ἔθιζω= 1) κάμνω κάποιον νὰ συνηθίσῃ, 2) συνηθίζω. πρτ. εἴθιζον, μέλλ. ἔθισθ, ἀόρ. εἴθισα, πρκ. εἴθικα.
- Μέσ. καὶ Παθ. ἔθιζομαι, [πρτ. εἴθιζόμην] μέσ. μέλλ. ἔθισθμαι [καὶ ἔθισομαι, παθ. μέλλ. ἔθισθήσομαι], παθ. ἀόρ. εἴθισθην, πρκ. εἴθισμαι, ὑπερσ. εἴθισμην.

ΠΑΡΑΓ. ἔθισμα, ἔθισμός, ἔθιστός, ἔθιστέον,

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. τὸ ἔθιος ἀναλογ. θ. ἔθιδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ἔθιδ-j-w —ἔθιζω. Τὸ ρῆμα αὐτό, ὅπως καὶ τά: ἐώ, ἔπομαι, ἔλκω, ἔλισσω, ἔργαζομαι, ἔρπω, λαμβάνει αὗξησιν εἰ ἀντὶ η, διότι ἀρχικῶς πρὸ τοῦ θέματός των ὑπῆρχε Φ ἢ σ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: σύν, πρός, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἀσκῶ, παιδεύω, παρασκευάζω, γυμνάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ: σύστοιχ.: καὶ τοὺς μεθ' αὐτοῦ δὲ ταῦτα εἴθικεν.
2) μὲ ἀπαρ.: ἀπαντες γὰρ εἴθισθε προσφοιτᾶν καὶ διατρίβειν δμουγέπου.

Ν. ΕΛΛ. ἔθιζω=συνηθίζω κάποιον εἰς κάτι. «ἔθιζω τοὺς παῖδας εἰς τὴν οκληραγωγίαν» τὸ εἴθισται (ἀπρόσ.)=συνηθίζεται. «αἱ κυρίαι προτιμῶνται ώς εἴθισται».

- Ἐθω ρ. οὐδετ. διαθ.= 1) συνηθίζω (ἐγὼ δ ἴδιος), 2) ἔχω τὴν συνήθειαν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογρ. χρησιμοποιεῖται δ πρκ. εἴωθα μὲ σημασ. ἐνεστ. καὶ δ ὑπερσ. εἰώθειν ἢ εἰωθὼς ἢν μὲ σημασ. πρτ. Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ μέσον ἔθιζομαι, μέλλ. ἔθισθμαι, ἀόρ. εἴθισθην. πρκ. εἴθισμαι, ὑπερσ. εἴθισμην, ἢ μτχ. τοῦ εἴωθα, εἰωθός, τὰ εἰωθότα=τὰ συνηθισμένα, κατὰ τὸ εἰωθός=κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐπιQQ. εἰωθότως=κατὰ τὸ σύνηθες.

ΠΑΡΑΓ. εἰωθότως=κατὰ τὸν συνήθη τρόπον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σFεθ καὶ ἔκτασιν τοῦ ε εἰς η σFηθ κατόπιν τὸ η τρέπεται εἰς ω (έτεροίωσις) καὶ προκύπτει τὸ θ. σFωθ ὑπερσ. ἔ-σε-σFωθ-ειν ἔ-ε-ώθ-ειν - εἰώθειν ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ ὑπερσυντελ. ειωθ-έσχηματίσθη καὶ δ παρακείμενος.

ΣΥΝΩΝ. ἔθιζομαι, συνεθίζομαι, ἔθέλω, φιλῶ, συμμανθάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ ἀπαρ.: οἶάπερ εἰωθε γίγνεσθαι ἐν ταῖς δρφανίαις περὶ τοὺς δρφανούς.

- * εἰκάζω= 1) ἀπεικονίζω, 2) παραβάλλω, 3) συμπεραίνω, 4) μαντεύω. πρτ. ἥκαζον καὶ εἰκαζον, μέλλ. εἰκάσω, καὶ μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. εἰκάσομαι, ἀόρ. ἥκασα καὶ εἰκασα.
- Παθ. εἰκάζομαι, πρτ. ἥκαζόμην καὶ εἰκαζόμην, [παθ. μέλλ. εἰκασθήσομαι], ἀόρ. ἥκασθην καὶ εἰκάσθην, πρκ. ἥκασμαι καὶ εἰκασμαι, ὑπερσ. ἥκασμην καὶ εἰκάσμην.

ΠΑΡΑΓ. εἰκασία, εἴκασμα, ἀπείκασμα, εἰκαστής, εἰκαστός [εἰκαστικός].
ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **Fik-** καὶ τὸ προθεμ. **ε-** ε**Fik-** εἰκ- μὲ θ. ἀναλογικὸν εἰκαδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. εἰκάδ- j-ω — εἰκάζω. Τὸ α τῆς παραληγούσης εἶναι βραχύ. Τὸ εἰκάζω εἶναι τὸ μοναδικὸν ρῆμα, τὸ διοῖον εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον τρέπει τὸ ει εἰς ή.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, ἐξ, ἀντί, παρά, πρός, πρό,

ΣΥΝΩΝ. δόμοιω, τεκμαίρομαι, παραβάλλω, συγκρίνω, τοπάζω, παρατίθημι, ύποτοπῶ, ύποπτεύω, τεκμαίρομαι, σημαίνω, δρίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : οὐκ ἔχομι ἀν εἰκάσαι τάδε τὰ δῶρα.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. ήκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. · τὰ γιγνόμενα ήκαζον δόμοῖα εἶναι.

εἴκω= 1) ὑποχωρῶ, 2) ἐνδίδω, 3) ἀποσύρομαι, παραδίδω. πρτ. **εἴκον,** μέλλ. **εἴξω,** ἀόρ. α' **εἴξα,** [ἀόρ. β' εἴκαθον].

Δι' δμόηχα. Βλέπε **ἥκω.**

ΠΑΡΑΓ. ὑπεικτέον, ὑπειξις (=ὑποχώρησις).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **Fik-** (Λατ. *vicito*=ἀποφεύγω) μὲ τὸ προθεμ. φωνήν **ε,** ε**Fikω - ε-ικ-ω — είκω.**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ὑπό, ὑπείκω=ὑποχωρῶ καὶ παρά.

ΣΥΝΩΝ. παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἐνδίδωμι, συγχωρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. : καὶ ξυμφοραῖς ήσσον ἐτέρων εἴκομεν.

Ν. ΕΛΛ. ὑπείκω=ὑποχωρῶ εῖς τινα, ύποτάσσομαι «ὑπείκω εἰς τὴν ἀνάγκην».

εἴκω= 1) δμοιάζω, 2) είμαι δμοιος, 3) φαίνομαι. Εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον χρησιμοποιεῖται μόνον δ πρκ. **ἔοικα** μὲ σημασ. ἐνεστ. καὶ ὑπερο. **ἔφκειν** καὶ **ἔφκει,** μὲ σημασ. πρτ.

· Αντικατάστασις παρακ.

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	πρεστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔοικα	ἔοίκω	ἔοίκοιμι	—	ἔοικέναι ή είκέναι	ἔοικώς, νία δς ή είκώς, νία δς

ΠΛΡΑΓ. εἰκελος (=δμοιος), είκων, εἰκότως (=εύλόγως), ἐπιεικής (=ἄρμοδιος, πρέπων, λογικός), ἀεικής (=ἀπρεπής).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **Feik-** καὶ μὲ μετάπτωσιν **Foik-** καὶ **Fik-** ὁ πρκ. **Fe-** **Foik α.-ἔοικα.** ύπερο. η-**FiFoik-ειν,** η-**ε-οικ-ειν,** η-**οικ-ειν** καὶ μὲ ἀντιμεταθ. **ἔ-ώ-κειν.**

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. πρός.

ΣΥΝΩΝ δοκῶ, φαίνομαι. δμοιω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτι. : φιλοσόφω^ν ξοικας.

2) μὲ κατηγ. μετχ. : ώστε έοίκατε τυραννίσιν ἡδόμενοι.

3) μὲ ἀπαρ. (ποιητ.): ξοικα κάγω ἐποικτίρειν σε.

* είμι= 1) είμαι, 2) υπάρχω. πρτ. ήν καὶ ή, μέλλ. ξσομαι. Οἱ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἀπὸ τὸ γέγνουμαι. ἀρ. β' ἔγενθμην, πρκ. β' γέγονα, ύπερσ. β' ἔγεγδνειν.

Πρόσεχε τοὺς τύπους

εἰ (β' προσ. ἐνεστ.) τοῦ είμι
 εἰ (β' προσ. ἐνεστ.) τοῦ είμι
 ὡ, ἥς, ἥ, ὡμεν, ἥτε, ὡσι=ύποτ. ἐνεστ. τοῦ είμι
 ὡ, ἥς, ἥ, ὡμεν, ἥτε, ὡσι=ύποτ. ἀορ. β' τοῦ ἵημι
 εἶην, εἶης, εἶη, εἶημεν-είμεν, εἶητε-είτε, εἶησαν-είεν=εύκτ ἐνεστ. τοῦ είμι
 εἶην, εἶης, εἶη, εἶημεν-είμεν, εἶητε-είτε, εἶησαν-είεν=εύκτ. ἀορ. β' τοῦ ἵημι
 ιοις, ιοι, ιοιτε, (=εύκτική τοῦ είμι)
 ήειν, ήεις, ήει, ήμεν, ήτε, ήσαν=πρτ. τοῦ είμι.
 ἥμεν, ήτε, ήσαν=πρτ. τοῦ είμι
 είναι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ είμι
 είναι=ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ ἵημι.

ΠΑΡΑΓ. οόσια (=περιουσία, ὅπαρξις), δντως (=πράγματι), έσθλός (=ἄγαθός, καλός), έτυμος (=δ ἀληθής, δ πραγματικός), έτυμολογία [ούδιαστικός, οθοιώδης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν εσ- (λατ. esse) θ. εσ· κατάλ. μι, εσ-μι τὸ σ ἀφομοιούμενα πρὸς τὸ μ, εμ-μι. ἀπλοποίησις τῶν δύο μ καὶ ἀναπληρ. έκτασις είμι.

ΣΥΝΘ. ἀπειμι (=ἀπουσιάζω), ἔνειμι (=ένυπάρχω), ἔνεστι (=είναι δυνατόν), ἔξεστι (=είναι δυνατόν, ἔπιτετραμμένον), ἔπειμι (=προίσταμαι), μέτειμι (=είμαι μεταξύ), μέτεστι μοι τινὸς (=μετέχω εἰς κάτι), πάρειμι (=είμαι παρών), περίειμι (=ύπερτερῷ), πρόσειμι (=ύπάρχω προσέτι), σύνειμι (=είμαι μαζὺ μὲ κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. γέγνομαι, ύπάρχω, ζῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ είμι είναι συνδετ. (συνδέον τὸ ύποκείμενον μὲ τὸ κατηγορούμενον): τὸ ἀφρον ἀτιμόν ἐστιν.

2) ύπαρκτικόν είμι (=ύπάρχω): ἐστι χρήματα ήμιν.

3) βοηθητικὸν δηλ. βοηθεῖ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν περιφραστικῶν τύπων ἀλλων ρημάτων: λελεκώς δ κλπ.

4) συντάσσεται μὲ πτώσεις καὶ ἐκφράζει διαφόρους σχέσεις.
 α) μὲ γεν. (βλέπε Συντακτικὸν ίδιων συγγραφ. Μαθ. 10)

- β) μὲ δοτ. (δοτικὴ προσωπικὴ κτητικὴ): παῖδες δέ μοι οὕπω εἰσί.
- 5) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. ἐκφράζει διαφόρους σημασίας: εἰμὶ περὶ τι (=ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι), εἰμὶ ύπό τινι (=εἴμαι κάτω ἀπὸ τὴν ἔξουσίαν κάποιου), εἰμὶ παρά τινι (=παρευρίσκομαι).
- 6) τὸ γ' ἐν. πρόσ. ἔστι μὲ οὐσιαστικά, οὐδέτερα ἐπιθ. καὶ μτχ. ἀποτελεῖ ἀπρόσωπ. ἐκφρασ. καὶ λαμβάνει ύποκείμενον ἀπαρ. (συνήθως τὸ ἔστι παραλείπεται) βλ. Συντακτικὸν ἰδίων συγγραφ. μάθ. 11ο).
- 7) μὲ ἀκαρ. (ἀπρόσ. δτε σημαίνει δύναμαι): τοῖς δὲ ἀσθενέσιν οὐκ ἔστιν ἀμύνεσθαι τοὺς ύπάρχαντας.

N. ΕΛΛ. εἴμαι=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, α) συνδετικὸν· «αὐτὸς εἶναι καλλιτέχνης», β) ώς ύπαρκτ. σημαίνει 1) ύπαρξιν· «εἴμαι καὶ μένω» 2) κεταγωγὴν· «εἴμαι ἀπὸ τὴν Κόρινθον», 3) ἴδιότητα· «εἶναι εἴκοσι χρονῶν», 4) κτῆσιν· «τὸ χωράφι εἶναι τοῦ πατέρα μου», γ) ώς τριτοπρόσ. =συμβαίνει. γίνεται, ύπάρχει. «τί εἶναι;»

* **εἴμι=1)** θὰ ἔλθω, 2) θὰ υπάγω, 3) πορεύομαι. Τὸ εἴμι εἰς τὴν δριστ. ἔχει σημασ. μέλλοντος, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἔχει σημασίαν κυρίως ἐνεστῶτος ἄλλὰ καὶ μέλλοντος. ἐνεστ. ἔρχομαι, πρτ. ἡα καὶ ὔειν, μέλλ. εἴμι, ἀδρ. β' ἥλθον, πρτ. ἔληλυθα, ύπερσ. ἔληλύθειν.

'Αντικατάστασις ἐνεστ., μέλλ καὶ ἀδρ. β'

ἐνεστ.	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρεμ.	μτχ.
μέλλ.	ἔρχομαι	ἴω	ἴοίην	ἴθι	ἴέναι	ἴών
μέλλ.	εἴμι	—	ἴοίην	—	ἴέναι	ἴών
ἀδρ. β'	ἥλθον	ἔλθω	ἔλθοιμι	ἔλθε	ἔλθειν	ἔλθων

Πρόσεχε τὰ δμόηχα

ἴέναι=ἀκαρ. ἐνεστ. τοῦ ἔρχομαι

ἴέναι=ἀκαρ. ἐνεστ. τοῦ ἦμι

διὰ τοὺς ὁμοήχους τύπους πρὸς τὸ εἴμι, βλέπε εἴμι.

ΠΑΡΑΓ. Ιτης (=δ δρμητικὸς), ιταμδς (=θρασύς), ιοθμός, έξιτηλος (=δ χάνων τὸ χρῶμα), εισιτήριον, ἀμαξιτός, ιτέον, οιμος, προοίμιον, [προοιτός, ἀποόσιτος, ἀνεξίτηλος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ει- (λατ. eo=πορεύομαι) σχηματίζονται τὰ τρία ἐν. πρόσ. τοῦ ἐνεστῶτος καὶ δ παρατατικὸς ει — η. 'Απὸ τὸ θ. ει- δλοι οι ἄλλοι τύποι.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλάς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. πορεύομαι, ἀφικνοῦμαι, βαίνω, ὅδεύω, βαδίζω, φθάνω, ήκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ σύστοιχ. αἰτιατ. : συ μὲν Χρυσάντα, οὐ τὴν δρεινήν (ὅδον)

2) μὲ μετκ. μέλλ. (τελική): πρὸς τὰ δημόσια οὐτα θύσων.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. εὐθύς ηει ἐπὶ τὴν Σκῆψιν.

Ν- ΕΛΛ. ἔρχομαι καὶ ἔρχουμαι=1) ὅτι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) φθάνω «καλῶς ἥλθες», 3) ἐπιστρέφω. 4) προσέρχομαι, 5) ταιριάζω. «τοῦτο ἥρθε καλά τὸ σακκάκι», 6) προβαίνω εἰς κάτι. «διὰ τῆς παρούσης μου ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀναγγείλω», σύνθ. ἀνέρχομαι, ἀπέρχομαι, διέρχομαι ἔξερχομαι, κατέρχομαι, παρέρχομαι κλπ.

γνυμι καὶ σπαν. **είργνύω**= 1) ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον, 2) ἐγκλείω εἰς τὰς φυλακὰς. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον εἰς τὸν ἐνεστῶτα. ἐνεστ. **καθείργηνμι**, ἀόρ. **είρξα**.

- **Παθ. καθείργηνμαι**, ἀόρ. **είρχθην**, πρκ. **είργμαι**.

ΠΑΡΑΓ. εἰρκτή (=φυλακη), ἔρκος (=φραγμός), ὅρκος

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **Feρ** καὶ μὲ τὸ προθεμ. φωνῆν **ε-**, **εΕεργ-** ε εργ-είργ- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. **-νυ-** είργ-νυ-μι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. σύν καὶ κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἐγκλείω, δεσμεύω.

ΑΝΤΙΘ. λύω, ἐλευθερῶ

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτ.ατ.. Τισσαφέρνης Ἀλκιβιάδην συλλαβών εἶρξεν ἐν Σάρδεσι.

* **είργω**= 1) ἐμποδίζω, τὴν εἴσοδον, 2) ἀποκλείω, 3) κρατῶ μακράν.

πρτ. **είργον**, μέλλ. **είρξω**, ἀόρ. **είρξα**.

- **Παθ. είργομαι**, πρτ. **είργθην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **είρξομαι**, παθ. ἀόρ. **είρχθην**, πρκ. **είργμαι**, ὑπερσ. **είργμην**.

ΠΑΡΑΓ. ἄερκτος (=δ ἀνοικτός), είρκτεον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **Feργ-** μὲ τὸ προθεμ. φωνῆν **ε-**, **εΕεργ-** ε εργ-είργ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐξ, κατά, περί.

ΣΥΝΩΝ. κωλύω, ἐκκλείω, ἐμποδίζω, ἀπερύκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. : καὶ τὰ πλοῖα είργε τοῦ εἴσπλου.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. (μὲ τὸ ἀρνητ. μή): εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων είργουσιν.

είρω= 1) συνδέω, 2) πλέκω, 3) δένω. πρτ. **είρον**, ἀόρ. **είρα**, πρκ. **είρκα**.

● Παθ. πρκ. εἰρμαι.

Δι' δμοήχους τύπους βλέπω αἴρω

ΠΑΡΑΓ: ειρμός, συνειρμός, ἔρμα (=ύποστήριγμα), δρμαθός, σειρά.
ΕΤΥΜ.. ἀπό τὴν ρίζαν **σερ-** (λατ. *sero*=συνάπτω) καὶ τὸ πρόσφ. **յ** **σερ-ј-ω** - **σερ-ρω**—ερρω δπλοποίησιν τῶν δύο ρ καὶ ἀναπληρωμ. Ἐκτασιν τοῦ **ε**, εἴρω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. διά, παρὰ καὶ σύν.

ΣιΝΩΝ συνδέω, συνάπτω, ζεύγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἵτιατ.. ὡσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι (τὰς χεῖρας)

Ν. ΕΛΛ. συνείρω=1) συνδέω ιδέας ἢ λόγους λογικῶς, παρενείρω=παρεμβάλλω κάτι μεταξύ δύο ἢ περισσοτέρων πραγμάτων. «εἰς τὴν δμιλίαν του παρενείρει πολλὰ Ιστορικά ἀνέκδοτα».

Έκκλησιάζω=1) λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἔκκλησίαν τοῦ δήμου, 2) συνεδριάζω, 3) συγκαλῶ εἰς συνέλευσιν. πρτ. **ἔξεκκλησίαζον** καὶ **ἡκκλησίαζον**, μέλλ. **ἔκκλησιάσω**, ἀόρ. **ἔξεκκλησίασα** καὶ **ἡκκλησίασα**.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ρῆμα **ἔκκαλω** (= καλῶ **ἔξω**) προέχεται τὸ ἐπίθετ. **ἔκκλητος**, (=ό **ἔκλεγμένος**) (οἱ ἔκκλητοι=οἱ ώρισμένοι ως διαιτηταὶ ἐν Σπάρτῃ) ἀπό τὸ **ἔκκλητος** παράγεται τὸ ούσιαστ. **ἔκκλησία** ἀπό δὲ τὸ **ἔκκλησία** μὲ κατάληξιν **-ζω**, τὸ **ἔκκλησιάζω**, παρασύνθ. Τὸ ρῆμα λαμβάνει **ἔξωτερικήν** ἢ **ἔσωτερικήν** αὐξησιν.

ΣΥΝΩΝ. **ἔκκλησίαν** ποιῶ, **ἔκκλησίαν** ἀθροίζω, βουλεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετβ.: **ράθυμότερον** δὲ περὶ αὐτῶν **ἔκκλησιάζομεν**.

Ν. ΕΛΛ. **ἔκκλησιάζω=όδηγῶ** κάποιον εἰς τὴν **ἔκκλησίαν**, **ἔκκλησιάζομαι=1)** παρακολουθῶ τὴν θείαν λειτουργίαν, 2) πηγαίνω εἰς τὴν **ἔκκλησίαν**.

ἔλαττῶ καὶ ἔλασσῶ (**δω**)=1) ἔλαττώνω, μικραίνω, 3) καταβιβάζω.
 [πρτ. **ἡλάττουν**, μέλλ. **ἔλαττώσω**], ἀόρ. **ἡλάττωσα**, [πρκ. **ἡλάττωκα**].

● **Μέσ.** καὶ **Παθ. **ἔλαττοῦμαι=1)**** ὑποβιβάζομαι, νικῶμαι, καταβάλλομαι. πρτ. **ἡλαττούμην**, μέσ. μέλλ. **ἔλαττώσομαι**, παθ. μέλλ. **ἔλαττωθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **ἡλαττώθην**, [πρκ. **ἡλάττωμαι**, **ὑπερσ. **ἡλαττώμην****].

ΠΑΡΑΓ. **ἔλαττωσις**, **ἔλαττωμα**:

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ συγκριτικὸν **ἔλαττων** θ. **ἔλαττό ω** — **ἔλαττῶ**, κατὰ τα συνηρημένα εἰς **-όω**.

ΣΥΝΩΝ. μειω, ήττωμαι, συντέμνω.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ **ἔλαττω** **τά**: αἴρω, αῦξω. τοῦ **ἔλαττοῦμαι τό**: πλεονεκτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ **ἐνεργ**: μὲ αἵτιατ. καὶ γεν. χρή δὲ τὴν σώφρονα πόλιν μὴ **ἔλαττοῦν** (αὐτὸν) τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς.

τὸ μέσον 1) μὲ δοτ.: τῇ ἐμπειρίᾳ **Λακεδαιμόνιοι** **ἔλαττωθέντες**.

2) μὲ γεν.: **ἴγωγε** **ἔλαττοῦμαι** **Αἰσχύνου**.

Ν. ΕΛΛ. ἐλαττῶ καὶ ἐλαττώνω=δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἐλαττώνω τὰ ἔξοδά μου».

- * **ἔλαύνω=1) θέτω κάτι εἰς κίνησιν, 2) τρέχω ἔφιππος ἢ ἐπάνω εἰς ἄρμα, 3) καταδιώκω. πρτ. ἡλαυνον, μέλλ. ἐλθ, ἀόρ. ἡλασσα, πρκ. ἐληλακα, ὑπερσ. ἐληλάκειν.**
- **Παθ. ἐλαύνομαι, πρτ. ἡλαυνόμην, [μέσ. μέλλ. ἐλάσσομαι παθ. μέλλ. ἐλαθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἡλασάμην, παθ. ἀόρ. ἡλάθην, πρκ. ἐληλαμαι, ὑπερσ. ἐληλάμην.**

Κλίσις μέλλοντος

·Οριστ. ἐλῶ, —ᾶς, —ᾶ, —ῶμεν, —ῶτε, —ῶσι.
Εὔκτ. ἐλῶμι, —ῶς, —ῶ, —ῶμεν, —ῶτε, —ῶεν
·Απαρ. ἐλᾶν. Μτχ. ἐλῶν, —ῶσα, —ῶν.

Μέλλ. συνηρημένους κατὰ τὰ εἰς -άω ἐκτὸς τοῦ
ἔλω σχηματίζουν καὶ τὰ οἵμ. : βιβάζω=βιβῶ,
ξέετάζω=ξέετῶ, κεράννυμι=κερῶ, σκεδάννυμι
= σκεδῶ.

ΠΑΡΑΓ. ἐλασις, ἐλατήρ (=δ ἐλαύνων), ἐλατήριος, ἐλατέον, ἐλάτης (καὶ ώς β' συνθετικὸν -ηλάτης), φρματηλάτης, ἐλατός (καὶ ώς β' συνθ. -ηλατος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν ελ- προέρχεται τὸ ἐλα- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. νυ
ἔλα-νυ-ω, καὶ μὲ ἀντιμετάθεσιν τῶν γραμμάτων ν—υ- ἐλαύ-ν-ω.
·Ο παρακ. λαμβάνει ἀττικ. ἀναδιπλ. ελ ελ-ακα-ἐλή-λακα. Τὸ α εἶναι παντοῦ βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, εἰς ἔξ, ἐπί, παρά, περί.

ΣΥΝΩΝ. ἀγω, χωρῶ, ωθῶ, διαπορεύομαι, ἐπέρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ φ. κατ' ἀρχὰς ἦτο μεταβατικὸν καὶ ἐλάμβανεν ἀντικ. εἰς αἰτιατ. ἀργότερον κατήντησεν ἀμετάβατον: Κῦρος ἐλαύνει ἀντίος.

Ν. ΕΛΛ. ἀπελαύνω=1) ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω, 2) ἀποδιώκω κάπτοιον (κυρίως ξένον) ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς χώρας. παρελαύνω=διέρχομαι ξμπροσθέν τινος. ἐπελαύνω=ἐπιτίθεμαι (Ιδίως ἔφιππος) ἐναντίον κάποιου. προελαύνω=προχωρῶ ταχέως

- * **ἔλέγχω= 1) ξέετάζω, 2) ἐρευνῶ, 3) ἀνακρίνω, 3) ἀποδεικνύω, 4) κατηγορῶ, ἐπιπλήττω. πρτ. ἡλεγχον, μέλλ. ἐλέγξω, ἀόρ. ἡλεγχα.**
- **Παθ. ἐλέγχομαι, πρτ. ἡλεγχόμην, μέλλ. ἐλεγχθήσομαι, ἀόρ. ἡλεγχθῆν, πρκ. ἐλήλεγμαι, ὑπερσ. ἐληλέγμην.**

ΠΑΡΑΓ: ἔλεγχος, ἔλεγκτός, ἔλεγκτέον, ἔλεγκτήρ, ἔλεγκτικός, ἔλεγξις.
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ἔλέγχ-ω. Ὁ παθ. πρκ. λαμβάνει ἀττικ. ἀναδιπλ.;
ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. . ἀπό, διά, ἐξ.

ΣΥΝΩΝ. ἔρευνω, ἔξετάζω, ἔρωτώ, κατηγορώ, ἐπιτιμώ.

ΣΥΝΤΑΞ τὸ ἐνερ. 1) μὲ αἰτιατ.: φύλαξ ἔλεγχων φύλακα.

2) μὲ κατηγ. μτχ.: καὶ μὴ τοὺς εἰθισμένους ἔγκωμιάζειν τὴν πόλιν ἔλεγξομεν ψευδεῖς δντας.

τὸ παθ. μὲ κατηγ. μτχ. τοῦ ὑποκειμ.: οἱ δ' ἀν ἔλεγχθῶσι δια-βάλλοντες τῶν Ἑλλήνων.

Ν. ΕΛΛ. ἔλέγχω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀνασκευάζω (θεω-ρίας, λόγους, σκέψεις). ἔξελέγχω=ἔξετάζω κάτι λεπτομερῶς διὰ νὰ πεισθῶ διὰ τὴν ἀλήθειαν ἡ ὁρθότητά του, «ἔξηλεγξα τὰς πληροφορίας»;

ἔλευθερῶ (όω)=1) ἔλευθερώνω, 2) ἀθωώνω, 3) ἀπαλλάσσω. [πρτ. ἥλευθέρουν], μέλλ. ἔλευθερώσω, ἀδρ. ἥλευθέρωσα [πρκ. ἥλευθέρω-κα, ὑπερσ. ἥλευθερώκειν].

• **Παθ.** ἔλευθεροῦμαι, πρτ. ἥλευθερούμην, μέλλ. ἔλευθερωθῆ-σομαι, ἀδρ. ἥλευθερώθην, πρκ. ἥλευθέρωμαι, ὑπερσ. ἥλευθε-ρώμην.

ΠΑΡΑΓ. ἔλευθέρωσις, ἔλευθερωτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον ἔλεύθερος θ. ἔλευθερό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπὸ καὶ σύν.

ΑΝΤΙΘ. δουλῶ, δεσπόζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. · ἥλευθέρωσας πᾶσαν Ἀργείων πόλιν.

Ν. ΕΛΛ. ἔλευθερῶ καὶ ἔλευθερώνω καὶ λευτερώνω=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «τὸν ἔλευθέρωσα ἀπὸ τὸ φορτίο».

ἔλεῶ (έω)= 1) εὐσπλαχνίζομαι, 2) λυποῦμαι. πρτ. ἥλέουν, μέλλ. ἔλεήσω, ἀδρ. ἥλέησα.

• **Παθ.** ἔλεοῦμαι, πρτ. ἥλεούμην, μέλλ. ἔλεηθῆσομαι, ἀδρ. ἥλεη-θην, [πρκ. ἥλέημαι, ὑπερσ. ἥλεήμην].

ΠΑΡΑΓ. ἔλεήμων, ἀνελέητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ., δ ἔλεος θ, ἔλεέ-ω — ἔλεῶ.

ΣΥΝΩΝ. οἰκτίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: δοτις τούτοις μισεῖ, οὓς οἱ ἀλλοι ἔλεοῦσι.

Ν. ΕΛΛ. ἔλεῶ=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ὁ θεὸς νὰ σὲ ἔλεησῃ».

* **ἔλισσω καὶ ἔλιττω= 1)** περιστρέφω, 2) τυλίγω, 3) κινῶ ταχέως.
πρτ. εἴλισσον καὶ εἴλιττον, μέλλ. ἔλιξω, ἀδρ. εἴλιξα.

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** ἔλισσομαι καὶ ἔλιττομαι, [πρτ. εἴλιττόμην, μέσ. μέλλ. ἔλιξομαι, μέσ. ἀδρ. εἴλιξάμην], παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ.

ειλίχθην, πρκ. **ειλιγμαί**, ύπερσ. **ειλίγμην**, [πρκ. **έληλιγμαί** (μὲ ἀτικὸν ἀναδιπλ.)]. Δι' διμόηχα βλέπω **λαγχάνω**.

ΠΑΡΑΓ. έλιγμός, έλιξις (=τὸ τύλιγμα ἐπιδέομου), έλικτήρ (=τὸ ἐνώτιον), έλικτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **Φελ-** (λατ. **volvo**=έλιττω) παράγεται τὸ ούσιαστικὸν **έλιξ**. θ. **Φελικ** καὶ τὸ πρόσθ. **ι**, **Φελικ-ι-ω** —έλισσω ἢ έλιττω. Τὸ ρῆμα λόγῳ τοῦ ἀρχικοῦ **F** λαμβάνει αᾶξησιν καὶ ἀναδιπλασίαν, διπλασίαν τοῦ προθέτου **έργαζομαι** κ.τ.λ. Τὸ εἶναι **βραχύ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἐν, ἔξ, πέρι.

ΣΥΝΩΝ. περιβάλλω, συστέλλω, συσπειρῶ.

ΠΑΡΑΓ. μὲ αἴτιατ.. καὶ έλίττων δὴ οὐρανὸς ταῦτα αὔτα, οὐδέποτε παύεται.

N. ΕΛΛ. **έλισσωμαι**=1) στρέφομαι πέριξ ἐνὸς κέντρου, συσπειροῦμαι 2) κινοῦμαι μὲ έλιγμούς πρὸς δμυναν ἢ πρὸς ἐπίθεσιν, **έξελισσω**=1) ἀναπτύσσω, 2) μεταμορφώνω κάτι μὲ βαθμιαίας μεταβολάς **έξελισσωμαι**=1) μεταβάλλομαι βαθμιαίως, 2) ἀποβαίνω. «έξειλίχθη εἰς μέγαν ἐπιστήμονα». **έξειλεγμένος** ἢ **έξειλιγμένος**=προηγμένος, πολιοτιομένος.

έλκω= 1) σύρω, 2) έλκω, 3) τραβῶ. πρτ. **είλκον**, μέλλ. **έλξω** [καὶ έλκύσω], ἀδρ. **είλκυσσα** [καὶ είλξα], πρκ. **ήλκυκα**, ύπερσ. **είλκυκειν**.

● Μέσ. καὶ Παθ. **έλκομαι**, πρτ. **είλκημην**, [μέσ. μέλ. έλκύσσομαι καὶ έλξομαι], παθ. μέλλ. **έλκυσθήσσομαι**, μέσ. ἀδρ. **είλκυσάμην** [καὶ είλξάμην], παθ. ἀδρ. **είλκυσθην** [καὶ είλχθην], πρκ. **είλκυσμαι**, ύπερσ. **είλκυσμην**.

ΠΑΡΑΓ., έλξις, έλκτέον, έλκτός, δλκάς (=έμπορικὸν πλοῖον), έλκυνστίνδα (=είδος αιγνιδίου), δλκός (=μηχανὴ δι' έλξιν).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν σίγχιν **σελκ-** (λατ. **sulcus**=αύλακι) θ. **έλκ-ω** καὶ **έλκυ-ω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς τρεῖς ἀνά, σύν, ἐπί, πρὸς, ύπο, κατά, περί. ύφέλκω (=σύρω ἀπὸ κάτω), ἀνέλκω (=σύρω πρὸς τὰ έξω), καθέλκω (=περιπτῶ πλοῖον ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὴν θάλασσαν).

ΣΥΝΩΝ. σύρω, σπῶ, ἐπισπῶμαι.

ΑΝΤΙΘ. ώθω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἴτιατ.. είλκον δὲ τὰς νευράς, διπότε τοξεύοιεν.

έλκω καὶ έλκυω=1) τραβῶ, 2) θέλγω, σαγηνεύω. «μὲ έλκύουν οἱ τρόποι του». 3) έχω βάρος. ἀνέλκυώ καὶ ἀνέλκω=ἀνυψώνω. «ἀνελκύω ναυάγιον». καθέλκυώ καὶ καθέλκω=σύρω κάτι πρὸς τὰ κάτω, «καθέλκυώ πλοῖον» παρέλκω ώς τριτοπρόσ. παρέλκει=εἶναι περιττόν. «μετὰ τὴν ἀπόφασιν παρέλκει πρόσα συζήτησις». **παρελκύω**=1) ἀπομακρύνω κάτι, τὸ κάνω νὰ ἀργοπορήσῃ, ἐπιβραδύνω μὲ ἀναβολάς· «δ ἀρμόδιος παρελκύει τὴν ύπόθεσιν».

έλπιζω= 1) έλπιζω, 2) προσδοκῶ, 3) ἀναμένω. πρτ. **ήλπιζον**, [μ .
έλπιῶ], ἀδρ. **ήλπισα**, [πρκ. ήλπικα, ὑπερσ. ήλπίκειν].

- **Παθ. έλπιζομαι, παθ. ἀδρ. ήλπισθην, [πρκ. ήλπισμαι].**

ΠΑΡΑΓ. έλπιστός, ἀνέλπιστος, δυσέλπιστος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **Feλπ-** παράγεται τὸ ούσ. **έλπις** θ **έλπιδ-** τὸ πρόσφ. j. **έλπιδ-γ-ω —έλπιζω.** Τὸ ε εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπὸ καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. προσδοκῶ, πιστεύω, προσδέχομαι.

ΑΝΤΙΘ. δέδοικα.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.. οὐκ ἄτιμον έλπιζω μόρον.

2) μὲ δοτ : ὁ δὲ τῇ τύχῃ έλπισας, δτι οὐδὲν αὐτῷ ἦναντιοῦντο.

3) μὲ ἀλαρ. κυρίως μέλλ.: τοιούτους γὰρ ήλπιζον ξεσεθαι καὶ τοὺς ἄλλους.

4) μὲ δυν. ἀλαρ. έλπιζω μετὰ τῶν ἔνδον καταληφθῆναι ἀντὰ πράγματα.

Ν. ΕΛΛ. **έλπιζω=** 1) δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) φαντάζομαι, πιστεύω «έλπιζω δτι θὰ μᾶς βοηθήσῃ», 3) βασίζομαι. «έλπιζω εἰς τὴν βοήθειάν του», **ἀπελπίζω, ἀπελπίζομαι.**

έμπεδω (δω)= 1) έμπεδώνω, 2) στερεώνω, 3) ἀσφαλίζω. πρτ. **ήμπεδουν**, μέλλ. **έμπεδώσω, ἀδρ. ήμπεδωσα.**

ΠΑΡΑΓ. έμπεδωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν προθ. ἐν καὶ πέδον (=έδαφος) παράγεται τὸ ἐπίθ. **έμπεδος** (=δ στερεός, δ σταθερός). ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **έμπεδος** τὸ θ **έμπεδθ-ω**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. στερεῶ κρατύνω, στηρίζω, βεβαιῶ, πιστοῦμαι

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτια. τοὺς δρκους καὶ τὰς δεξιὰς έμπεδώσω.

Ν ΕΛΛ έμπεδω καὶ μπεδώνω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «προσπαθεῖ νὰ έμπεδω οη τὰς γνωσεις του».

έμποδίζω=1) έμποδίζω, 2) γίνομαι έμπόδιον, 3) παρακωλίω, 4) συγκρατῶ. πρτ. **ένεπόδιζον**, μέλλ. **έμποδισθ καὶ έμποδίσω.**

- **Παθ. έμποδίζομαι, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. έμποδίσομαι, παθ. μέλλ. έμποδισθήσομαι, παθ. ἀδρ. ένεποδίσθην, πρκ. έμπεπόδισμαι].**

ΠΑΡΑΓ. έμπόδισμα (=τὸ κώλυμα), έμποδισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. ποὺς (γ. ποδ-) παράγεται τὸ ἀπλοῦν p. πεδίζω ἀπὸ τὴν πρόθ έν καὶ τὸ έπιζω τ έμποδίζω.

ΣΥΝΩΝ. κωλύω, εῖργω, ἀπερύκω, απυιρέπω, ξχω ἀπαγορεύω.

ΑΝΤΙΘ. ἀφίημι, ἐω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἐκεῖνο δὲ μόνον ἔμποδίζει με, δτι καὶ τὰλλα ζῶα τούτων μετέχει.

Ν. ΕΛΛ. **ἔμποδίζω=1)** δτι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀπαγορεύω. «δ νόμος ἔμποδίζει τὴν ἔξαγωγὴν συναλλάγματος», **παρεμποδίζω=έμποδίζω** κάτι μὲ τὴν παρέμβασίν μου.

ἔμπολῶ (ἀω)= 1) ἔμπορεύομαι, 2) ἀγοράζω καὶ πωλῶ, 3) κερδίζω.

Τὸ δ. εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς εὑρίσκεται σύνθετον μὲ τὴν πρόθ. ἀπὸ: **ἀπεμπολῶ=** 1) πωλῶ, 2) ἔπειπολῶ, 3) προδίδω. [πρτ. ἡμπόλων, μέλλ. ἔμπολήσω], ἀδρ. **ἡμπόλησα** [καὶ ἐνεπόλησα], πρκ. **ἡμπόληκα**.

- **Παθ.** **ἔμπολῶμαι**, [πρτ. ἡμπόλώμην, παθ. μέλλ. ἀπεμποληθήσομαι]. ἀδρ. **ἡμποληθῆναι**, πρκ. **ἡμπόλημαι**.

ΠΑΡΑΓ. ἔμπόλημα (=φορτίον) ἔμπολητος (=ἀγοραστός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **πολῶ** (ἐω) (κινοῦμαι) παράγεται τὸ ούσιαστ. **ἔμπολή** (=ἔμπόρευμα) θ ἔμπολά·ω·ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν ἀπὸ: **ἀπεμπολῶ** (=πωλῶ, προδίδω) τὴν ἐξ: **ἔξεμπολῶ** (=ἔξεπολῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἔμπορεύομαι, κερδαίνω, πωλῶ, ώνοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἐνεπόλησαν τετρακισχιλίας δραχμάς.

Ν. ΕΛΛ. **ἀπεμπολῶ=1)** πωλῶ κάτι ποὺ μοῦ ἐνεπιστεύθησαν, 2) προδίδω μυστικὸν διά νὰ ὠφεληθῶ ἀπ' αὐτό. «ἀπεμπόλησε πᾶν λερδν καὶ δσιον».

ἔμφανίζω=1) ἔμφαγίζω, 2) κάμνω κάτι φανερόν, 3) δεικνύω, 4) παρουσιάζω. πρτ. **ἔνεφάνιζον**, μέλλ. **ἔμφανισθ**, ἀδρ. **ἔνεφάνισα**. πρκ. **ἔμπεφάνικα**.

Οἱ χρόνοι εἰς τὴν μέσ. φωνὴν εἶναι μεταγενέστεροι.

ΠΑΡΑΓ. ἔμφανισις, ἔμφανιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἔμφαινω** παράγεται τὸ ἐπίθ, **ἔμφανής**, ἀπ' αὐτὸ δὲ μὲ τὴν κατάλ. -ίζω (ἀναλογικῶς) τὸ **ἔμφανίζω** παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. φαίνω, ἔμφαίνω.

ΑΝΤΙΘ. κρύπτω, ἀποκρύπτω, ἀφανίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. φιλανθρωπίαν τῆς ψυχῆς ἐνεφάνιζεν.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ: ἀστρα ἡ μῖν τῆς νυκτὸς τὰς ὁρας **ἔμφανίζει**.

Ν. ΕΛΛ. **ἔμφανίζω=1)** παρουσιάζω, φανερώνω κάτι. **ἔμφανίζει** τὰ πράγματα ως ἀληθῆ, 2) ἔμφανίζω φωτογραφικὴν πλάκα.

ἔμῶ (ἐω)= 1) κάνω ἔμετρον. πρτ. **ἡμουν**, μέλλ. **ἔμω** [καὶ ἔμεσω], ἀδρ. **ἡμεσα**, [πρκ. **ἔμήμεκα**, ὑπερσ. **ἔμημέκειν**].

Οἱ χρόνοι τοῦ δ. εἰς τὴν μέσ. φωνὴν καὶ τὴν παθ. διάθεσιν

είναι μεταγενέστεροι.

ΠΑΡΑΓ. ἔμεσις, ἔμετος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν Φερμ- (λατ. *vomio*=έμω) θ. ἔμε-έμέω-ῶ καὶ εμεσ-ήμεσ-α ὁ πρκ. σχηματίζεται μὲ διτ. ἀναδιπλασιασμόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐν καὶ ἔξ.

ΣΥΝΩΝ. ἔξεράω (=ξερνῶ) ἔξερεύγω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. δσοι ἔψαγον τῶν κηρίων θμουν (ταῦτα).

Ν. ΕΛΛ. ἔμω καὶ κυρίως ἔξεμῶ=1) ξερνῶ, 2) μετφ. βγάζω ἀπὸ μέσα μου κάτι κακὸν καὶ ἀηδές. «ἔξεμῶ ἀπειλάς».

- **ἐναντιοῦμαι** (δομαι)= 1) ἐναντιώνομαι, 2) ἀντιλέγω, 3) ἀντιτίθεμαι, 4) ἀνθίσταμαι, 5) ἀρνοῦμαι. πρτ. **ἡναντιούμην**, μέσ. μέλλ. **ἐναντιώσομαι**, [παθ. μέλλ. ἐναντιωθήσομαι], παθ. ἀόρ. **ἡναντιώθην**, πρκ. **ἡναντιώμαι** [καὶ ἐνηντίωμαι], ὑπερσ. **ἡναντιώμην**.

ΠΑΡΑΓ. ἐναντίωμα (=τὸ κώλυμα, ἐμπόδιον), ἐναντίωσις (=ἡ διαφωνία).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐν καὶ ἀντίος (=δ ἀπέναντι, δ ἀντίπαλος) σχηματίζεται τὸ ἐναντίος, θ. **ἐναντιθ-ομαι-οῦμαι**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἀντιλέγω, ἀντίκειμαι, ἀντιτάσσομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντιπράττω, ἀντικρούω, ἐνίσταμαι.

ΑΝΤΙΘ. σύμφημι, συμφωνῶ, συμπράττω. συντάττομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: πῶς ἀν ἀριστ' ἐναντιωθείη τῇ ειρήνῃ.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἡναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς.

3) μὲ γεν. καὶ δοτ.: ἀρ' οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ήμīν ἐναντιώσεται τῆς ἀπαγωγῆς;

4) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.: τοῦτ' ἔστιν δ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν.

Ν. ΕΛΛ. **ἐναντιοῦμαι** καὶ **ἐναντιώνομαι**=είμαι ἐναντίος, ἀντιτίθεμαι, ἀντιτάσσομαι. «οἱ γονεῖς μου ἐναντιοῦνται εἰς τὴν ἀπόφασίν μου», «μὴν τοῦ ἐναντιώνεσαι».

ἐνεδρεύω= 1) στήνω ἐνέδρα, 2) παραμονεύω. πρτ. **ἐνηδρεύον**, [μέλλ. **ἐνεδρεύσω**], ἀόρ. **ἐνηδρευσα**.

- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **ἐνεδρεύομαι**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **ἐνεδρεύσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἐνηδρευσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐνηδρευσύθην**, [πρκ. **ἐνήδρευμαι**].

ΠΑΡΑΓ. [ἐνεδρευτής, ἐνεδρεία, ἐνέδρευμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. **ἐνέδρα** (**ἐν**+**έδρα**), θ. **ἐνεδρ-** καὶ τὴν κατάληξιν -εύω, **ἐνεδρ-εύ-ω**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. τηρῶ, παρατηρῶ, ἐλλοχῶ, ἐφεδρεύω, παραφυλάσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μιβ. μὲ αἰτιατ.: ἐνηδρεύσαμεν καὶ ἀπεκτείναμέν τινας αὐτῶν. 2) διμιβ. ἐνήδρευσαν εἰς τὸ 'Ἐνυάλιον.

Ν. ΕΛΛ. ἐνεδρεύω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἐνεδρεύω τὸν ἔχθρον», 2) μτφ. ἐπιβουλεύομαι κάποιον.

ἐνθυμοῦμαι (έομαι) ἀποθ.= 1) ἔχω κάτι εἰς τὸν νοῦν μου, 2) σκέπτομαι, 3) συμπεριάνω. πρτ. **ἐνεθυμούμην**, μέσ. μέλλ. **ἐνθυμήσομαι**, [παθ. μέλλ. ἐνθυμηθῆσομαι], παθ. ἀόρ. μὲν ἐνεργ. σημασ. **ἐνεθυμήθην**, πρκ. **ἐντεθύμημαι**, ὑπερσ. **ἐνετεθύμημην**.

ΠΑΡΑΓ. ἐνθύμημα (=σκέψις), ἐνθύμησις, ἐνθυμητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐν καὶ θυμὸς χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου δνόματος θ. **ἐνθυμέ-ομαι-οῦμαι**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. διανοοῦμαι, σκοπῶ, σκοποῦμαι, νοῶ, λογίζομαι, ἐνιοῶ, κατέχω.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιλανθάνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν αἵτιατ.. . καὶ ἐνεθυμοῦντο τὴν τε περὶ Πύλον ξυμφοράνι

2) μὲν γεν. : οὐθαυμαστὸν, εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμηθησαν

3) μὲν ἔξηρτ. πρότ. : ἐνθυμούμεθα δὲ δτι οὐδὲν ἐν τοσούτῳ λόγῳ εἰρήκατε;

Ν. ΕΛΛ. **ἐνθυμοῦμαι**, **θυμοῦμαι**, καὶ **θυμᾶμαι**=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «δὲν οὲ θυμᾶμαι», «δὲν θυμᾶμαι ποῦ τὸν εἶδα», «θυμᾶμαι δτι στὸ δέδωσα»,

* **ἐννοῶ** (έω)= 1) σκέπτομαι, 2) ἔχω κάτι εἰς τὸν νοῦν, 3) καταλαβαίνω, 4) ἐπινοῶ. πρτ. **ἐνενδουν**, [μέλλ. ἐννοήσω], ἀόρ. **ἐνενόησα**, πρκ. **ἐννενόηκα**, [ὑπερσ. ἐννενόήκειν].

● **Μέσ.** **ἐννοοῦμαι** (=σκέπτομαι), πρτ. **ἐνενοούμην**, παθ. ἀόρ. μὲν μέσ. σημασ. **ἐνενοήθην**.

*Αντικατάστασις δορ.

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνενόησα	ἐννοήσω	ἐννοήσαιμι	ἐννυησον	ἐννοήσαι	ἐννοήσας

ΠΑΡΑΓ. ἐννόημα, ἐννόησις (=σκέψις), ἐννοητέον,

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. . ἐν καὶ νοῶ· (βλέπε νοῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἐνθυμοῦμαι, σκοποῦμαι, διανοοῦμαι, λογίζομαι, νοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν αἵτιατ.. . δὲ ὑμεῖς ἐννοεῖτε.

2) μὲν γεν. . ἐνενόησε δὲ αὐτῶν.

3) μὲν κατηγ. μτχ. . ἐπει καὶ νῦν ἐννενόηκα σοῦ λέγοντος.

4) μὲν ἔξηρτ. πρότ. : ἐννοησάτω δτι πανταχοῦ ταῦτα γίγνεται.

Ν. ΕΛΛ. **ἐννοῶ**=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεων. «δὲν ἐννόησα τὸν σεισμόν», 3) δξιῶ κάτι. «ἐννοεῖ νὰ ἔχῃ τὸς ἀνέσεις ίου». 4) σημαίνω. «τί ἐννοεῖ αὐτὴ ἡ ...».

ένοχλω= 1) ένοχλω, 2) προξενῶ ένόχλησιν εἰς τινα. πρτ. ήνωχλουν, μέλλ. ένοχλησω, ἀόρ. ήνωχλησα, πρκ. ήνωχληκα, ὑπερσ. ήνωχλήκειν.

- Παθ. **ένοχλοῦμαι**, πρτ. **ήνωχλούμην**, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ένοχλήσομαι, παθ. μέλλ. ένοχληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ήνωχλήθην]. πρκ. **ήνωχλημαι**.

ΠΑΡΑΓ. [ένόχλημα, ένόχλησις, ένοχλητέον, ἀνενόχλητος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. **έν** καὶ **δχλῶ** (έω), (τὸ δποίον παράγεται ἀπὸ τὸ δχλος =θόρυβος, πλήθος) θ ένοχλέ-ω-ω. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἔξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν αὐξῆσιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν, δπως καὶ τὰ: ἀμφιοβητῶ, ἀμφιγνωῶ, ἀνέχομαι. ἐπανορθῶ, διαιτῶ, ἀμπέχομαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.. παρά.

ΣΥΝΩΝ. πράγματα παρέχω τινί.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ήνωχλησα ύμᾶς.

2) μὲ δοτ.. ούκ ἀν ήνωχλει νῦν ήμīν δ Φίλιππος.

3) μὲ κατηγ. μτχ.: τὸ δὲ μὴ (ἄξιον λόγου) ούκ ήνωχλει λέγων.

Ν ΕΛΛ. ένοχλω=στενοχωρῶ, δυσαρεστῶ. «μὲ ένοχλεῖ ἡ παρουσία του», παρενοχλῶ=ένοχλω κάποιον ποὺ διοχολεῖται μὲ κάποιο Έργον:

έντέλλομαι ἀποθ.= 1) δίδω έντολήν, 2) διατάσσω, 3) παραγγέλλω, 3) προστάττω. πρτ. **ένετελλόμην**, [μέσ. μέλλ. έντελοῦμαι], μέσ. ἀόρ. **ένετειλάμην**, πρκ. **έντέταλμαι**, [ὑπερσ. ένετετάλμην].

ΠΑΡΑΓ. έντολή, [ένταλμα].

ΕΓΥΜ' ἀπὸ τὸ θ. **τελ-** (καὶ μὲ μετάπτωσιν **ταλ-**) καὶ μὲ τὸ πρόσφ. **j**, **τελ-j-ομαι**, τέλλομαι καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν **έν**, **έντέλλομαι**. Ο πρκ: οχηματίζεται ἀπὸ τὸ θέμα **ταλ-**. (Τὸ ένεργητικὸν έντέλλω εἰναι μόνον ποιητικόν).

ΣΥΝΩΝ. κελεύω, παραγγέλλω, παρεγγυῶ, διατάσσω, ἐπιοκήπτω, ἐπιστέλλω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ καὶ αἰτιατ.: καὶ τούτοις τοιάδε ένετέλλετο Κῦρος.

2) μὲ δοτ, καὶ ἀπαρ.: ένετείλατο αὐτοῖς παρελαύνειν τινὰς

3) μὲ ἀπαρ : πολὺ μᾶλλον έντέλλονται ἐπιμελεῖσθαι εύκομίας.

* **ἔξεστι** ρ. ἀπρόσ.= 1) εἶναι **ὖδυνατόν**, 2) ἐπιτρέπεται. πρτ. **ἔξῆγη**, μέλλ. **ἔξέσται** καὶ **ἔκγενήσεται**, ἀόρ. β' **ἔξεγένετο**.

'Αντικατάστασις ένεστ.

δριστ.	ὑποτ:	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔξεστι	ἔξῆγη	ἔξείη	ἔξέστω	ἔξειναι	ἔξδον

ΠΑΡΑΓ. ἔξουσία.

ΕΤΥΜ. σύνθ. ἀπό τὴν πρόθ. ἐκ καὶ τὸ ρῆμα ἔστιν (βλ. εἰμί).

ΣΥΝΩΝ. οἵον τ' ἔστι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ.: νῦν ἔξεστι οοι ἄνδρι γενέσθαι.

'Η μετοχὴ ἔξδν χρησιμοποιεῖται ἀπολύτως (αἴτιατ. ἀπόλυτος) καὶ εἶναι κατὰ κανόνα ἐναντιωματικὴ μετοχὴ. καὶ ἔξδν μοι μετ' ἔκείνων ἀδεῶς πολιτεύεσθαι. (Βλέπε καὶ Συντακτικὸν ίδίων συγγραφέων Μάθ. 37ο).

* **ἔξετάζω=1)** ἔξετάζω, 2) ἐπιθεωρῶ, 3) ἀνακρίνω, δοκιμάζω. πρτ. ἔξήταζον, μέλλ. ἔξετάσω καὶ σπαν. συνηρ. ἔξετῶ (ἀω], ἀδρ. ἔξήτασα, πρκ. ἔξήτακα, ὑπερσ. ἔξητάκειν.

● Παθ. ἔξετάζομαι, πρτ. ἔξηταζόμην, μέλλ. ἔξετασθήσομαι. ἀδρ. ἔξητάσθην, πρκ. ἔξητασμαι, ὑπερσ. ἔξητάσμην.

ΠΑΡΑΓ. ἔξέτασις, ἔξετασμός, ἔξεταστής. ἔξεταστέος.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα εἶναι σύνθ. ἀπό τὴν πρόθ. ἐξ καὶ ἔτάζω (=ἔξετάζω δοκιμάζω). (Τὸ θ. ετ- τοῦ ἔτάζω προέρχεται ἀπό τὸ θ. εσ- τοῦ εἰμί). Τὸ α εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: πρὸς καὶ σύν

ΣΥΝΩΝ. ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, πυνθάνομαι, ἀνακρίνω, ἀκριβῶ, δοκιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἴτιατ.: 'Αθηναῖοι τὴν ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἔξήταζον.

2) τὸ παθ. μὲ κατηγ. μτχ.: ἐὰν μὴ παρὼν ἔξετάζηται τοῖς ξυλλόγοις.

Ν. ΕΛΛ. **ἔξετάζω=1)** δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἔξετάζω μάρτυρας» ἔξειάζω τοὺς ὑποψηφίους εἰς τὴν ἔκθεσιν.

ἔοικα πρκ. μὲ σημασ. ἐνεστῶτος=1) δμοιάζω, 2) φαίνομαι. Βλέπε **εἶκω**.

* **ἔορτάζω=1)** ἔορτάζω, 2) τιμῶ ἐν μέγα γεγονὸς μὲ ἔορτάς. πρτ. ἔώρταζον, [μέλλ. ἔօρτάσω], ἀδρ. ἔώρτασα, [ὑπερσ. ἔώρτάκειν].

ΠΑΡΑΓ. ἔόρτασις [έόρτασμα, ἔορτασμός, ἔορταστής, ἔορταστέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. ἔορτὴ θ. ἀναλογικὸν ἔορταδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. ἔορτάδ- j ω —ἔορτάζω. 'Η ἀρχικὴ κανονικὴ αὐξησίς ήτο ἡόρταζον κατόπιν ἔγινεν ἀντιμεταχώρησις, δηλ. ἐναλλαγὴ τοῦ χρόνου τῶν δύο πρώτων φωνηέντων: ἔώρταζον, ἔώρτασα. Τὸ α εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμεταβ.. ώς εἴη ἔορτὴ, ἐν ἥ πανδημεὶ Μυτιληναῖοι ἔορτάζουσι.

2) μὲ σύστοιχ, αἴτιατ.. οὕστινας δεῖ ἔορτάσαι ἔορτάς.

Ν. ΕΛΛ. **ἔορτάζω=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.** «ἔορτάζομεν τὴν ἐπέτειον τῆς ἐπαναστάσεως».

έπαινω. Βλέπε αἰνῶ.

έπαίω=1) ἐννοῶ, 2) γνωρίζω, 3) εἴμαι εἰδικός. Βλέπε δῖω.

- * **έπανορθῶ=1) ἐπαναφέρω κάτι εἰς τὴν προηγουμένην του θέσιν, 2) διορθώνω, 3) ἐπανορθώνω. πρτ. **ἐπηνώρθουν**, μέλλ. **ἐπανορθώσω, ἀδό. ἐπηνώρθωσα.****
- **Μέσο. καὶ Παθ. ἐπανορθοῦμαι, πρτ. **ἐπηνωρθούμην**, μέσ. μέλλ. **ἐπανορθώσομαι, παθ. μέλλ. ἐπανορθωθήσομαι, μέσ. ἀδό. ἐπηνωρθωσάμην, παθ. ἀδό. ἐπηνωρθώθην, πρκ. **ἐπηνώρθωμαι, ὑπερσ. ἐπηνωρθώμην.******

ΠΑΡΑΓ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα, ἐπανορθωτέος, ἀνεπανόρθωτος, [ἐπαναρθωτής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὰς προθ. **ἐπί-άνα** καὶ τὸ ρ. **δρθόω-ῶ, ἐπ-αν-ορθῶ.** Τὸ ρ. λαμβάνει ἐσωτερικήν (κανονικήν) καὶ ἔξωτερικήν αὐξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμὸν, δηλ. ἐκτὸς τῆς κανονικῆς αὐξήσεως τοῦ δρθῶ (δρθουν) λαμβάνει αὐξησιν καὶ ἡ πρόθεσις ἀνά (ἐπ-ην-ώρθουν).

ΣΥΝΘ. συνεπανορθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἐγὼ δὲ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἐπανορθῶ.

Ν. ΕΛΛ. **έπανορθῶ** καὶ **έπανορθώνω=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «έπανορθώνω τὸ ἀδίκημα».**

έπείγω μτβ.=1) πιέζω, 2) στενοχωρῶ, 3) ἐπισπεύδω κάτι, 4) ἐπιτυγχάνω κάτι. ἀμτβ.=βιάζομαι σπεύδω. Εἰς τοὺς ἀττικ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθ. μὲ τὴν πρόθ. κατά. πρτ. **ἥπειγον, [ἀδό. ἥπειξα].**

- **Μέσο. ἐπείγομαι (=σπεύδω), πρτ. **ἥπειγμην, [μέσ. μέλλ. ἐπείξομαι], παθ. ἀδό. μὲ μέσ. σημασ. **ἥπειχθην, [πρκ. ἥπειγμαι].******

ΠΑΡΑΓ. ἐπεικτέος [ἐπειξις (=ἡ σπουδὴ)], ἐπείκτης (=δ ἐπιστάτης), ἥπειγμένως (= βιαστικά).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **ειγ-** (συγγενής μὲ τὴν ρίζαν **εικ** τοῦ **εἰκω=ύποχωρῶ**) καὶ μὲ τὴν πρόθ. **ἐπί, ἐπείγ-ω** Τὸ ρ. **ἀρχικῶς ἐθεωρήθη ἀπλοῦν** καὶ **ἔλαβεν αὐξησιν** καὶ **ἀναδιπλασιασμὸν** εἰς τὴν **ἀρχὴν**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν κατά.

ΣΥΝΩΝ. σπεύδω, βιάζομαι, σπουδάζω, ἐπιτυγχάνω, ὄρμω, παροξύνω, διεγείρω, ἔρεθίζω, κινῶ, ὀθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτ. : ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτείδαια καὶ δ Ἀριστεύς

2) μὲ ἀπαρ.: παντί τε τρόπῳ ἥπειγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους....

Ν. ΕΛΛ. **έπείγω=ἀπαιτῶ ἀμεσον ἐνέργειαν, βιάζω. «έπείγει ἡ ψήφισις τοῦ νόμου» ἀπρόσ. ἐπείγει νά ψηφισθῇ τὸ **νομοσχέδιον**», **έπείγο-****

μαι=βιάζομαι. «έπείγομαι νά άναχωρήσω», **κατεπείγω=έπειγω** ύπερ-βολικά.

Έπηρεάζω=1) φέρομαι μὲ ύβριστικὸν τρόπον πρὸς κάποιον, 2) ύβρι-ζω, 3) ἐνοχλῶ, 4) βλάπτω. πρτ. **έπηρέαζον**, ἀδρ. **έπηρέασα**.

- **Παθ. έπηρεάζομαι**, πρτ. **έπηρεαζόμην**.

ΠΑΡΑΓ. έπηρεασμός (=ἡ μεταχείρισις μὲ κακία). **ἀνεπηρέαστος** (=δ ὅνευ ύβρεων), [έπηρεαστής, έπηρεαστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ ἐπήρεια (=ὕβρις, περιφρόνησις) καὶ τὴν κατά-ληξιν -ζω ἀντὶ ἐπηρειάζω. Τὸ α εἰναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, ύβριζω, κατηγορῶ, μέμφομαι, λοιδορῶ, λυμαίνο-μαι, ἀπειλῶ.

ΑΝΤΙΘ. έπαινω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. (Κριτίας) έπηρεάζων ἔκείνω (Χαρικλεῖ).

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: έπηρεάζων μοι καὶ μικρὰ καὶ μείζω.

Ν. ΕΛΛ. **έπηρεάζω=1)** ἐπιδρῶ ἐπιβλαβῶς ἐπάνω εἰς κάποιον, 2) **ἀσκῶ** ἐπιδρασιν ἐπὶ τῆς θέλησεως, τῆς διαθέσεως ἢ τῶν πράξεων κάποιου. «οἱ λόγοι του ουδόλως ἐπηρέασαν τοὺς δικαστὰς»

έπιβουλεύω=1) σχεδιάζω κάτι ἐναντίον κάποιον, 2) **έπιβουλεύομαι** κάποιον, 3) σκέπτομαι νά βλάψω κάποιον, 4) διανοοῦμαι νά πράξω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ἄλλων χρόνων βλέπε **βουλεύω**.

ΠΑΡΑΓ. έπιβούλευμα (=σχέδιον, ἀπόπειρα ἐναντίον κάποιου), έπιβου-λευτής (=δ συνωμότης), έπιβουλή (=σχέδιον ἐναντίον κάποιου), έξ έπιβουλῆς (=μὲ ἐνέδραν).

ΣΥΝΘ ἀντεπιβουλεύω=ἀντιτάσσω ίδικά μου έπιβουλα οχέδια εἰς τὰ έπιβουλα σχέδια ἄλλου.

ΣΥΝΩΝ. έπινοῶ, τεκταίνομαι, χαλκεύω, μηχανῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.. οἱ Θηβαῖοι έπειβούλευον τοῖς ξέω

2) μὲ αἰτιατ. (πραγματ.): οὐ γάρ ἀν τὸν ἔκπλουν έπιβου-λεῦσαι.

3) μὲ ἀπαρ.. έπιβουλεύουσιν αὐτοί τε καὶ οἱ ξυμπολιορκού-μενοι πάντες ἔξελθεῖν.

4) μὲ ἔξηρτημ. πρότ.. Κῦρος εἰσῆλθεν έπιβουλεύσας δπως ὃν ἀλυπότατα εἴποι.

Ν. ΕΛΛ. **έπιβουλεύομαι=δ**, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «έπιβουλεύεται τὴν περιουσίαν μου».

έπιδημῶ (έω)=1) ζῶ εἰς τὴν πατρίδα μου, 2) **ἔρχομαι** εἰς τὴν πα-τρίδα μου, 3) διαμένω κάποιν ώς ξένος. πρτ. **έπεδήμουν**, μέλλ. **έπιδημήσω**, ἀδρ. **έπεδήμησα**, πρκ. **έπιδεδήμηκα**, ύπερσ. **έπεδε-δημήκειν**.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιδήμησις (=ἐπιδημία) [ἐπιδημητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίδημος (=ἰθαγενής, ἔγχωριος, μόνιμος). θ. ἐπιδημέω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἐνδημῶ, διστρίβω, διαμιένω.

ΑΝΤΙΘ. ἀποδημῶ, ἐκδημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετβ.: "· τι λέγεις; Πρωταγόρας ἐπιδεδήμηκεν.

Ν. ΕΛΛ. ἐπιδημῶ=· διαμένω, διαρκῶς κάπου, 2) (ἐπὶ νόσου) ἐμφανίζομαι καὶ διαδιδομαι εύρεως κάπου.

* **ἐπιθυμῶ** (έω)=1) ἐπιθυμῶ, 2) ποθῶ. πρτ. **ἐπεθύμουν**, μέλλ. **ἐπιθυμησω**, ἀδρ. **ἐπεθύμησα**, πρκ. **ἐπιτεθύμηκα**, ὑπερσ. **ἐπετεθυμήκειν**.

• **Παθ.** ἀπαρεμ. **ἐνεστ.** **ἀντεπιθυμεῖσθαι**, μτχ. τὰ **ἐπιθυμούμενα**.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής, ἐπιθύμησις, ἐπιθυμητός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πρόθ. **ἐπὶ** καὶ **θυμός** χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὄνδματος. θ. **ἐπιθυμέ-ῶ-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. **ἀντεπιθυμῶ** (=ἐπιθυμῶ καὶ ἔγω ἀμοιβαίως).

ΣΥΝΩΝ. βούλομαι, ἔθέλω, ἐφίεμαι δρέγομαι, ποθῶ, ἔρω.

ΑΝΤΙΘ. ἀποστρέφομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. σὺ μὲν γάρ παιδείας **ἐπιθυμεῖς**.

2) μὲ ἀπαρ. · **ἐπιθυμῶ** δ' ἔγωγε **ἐπισκέψασθαι** κοινῇ μετὰ σοῦ.

Ν. ΕΛΛ. **ἐπιθυμῶ** καὶ **πιθυμῶ=δ**, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, «**ἐπιθυμῶ** τὴν δόξαν». «**ἐπιθυμῶ** νὰ σὲ συναντήσω».

ἐπικουρῶ (έω)=1) **βοηθῶ**, 2) **ἔρχομαι** εἰς **ἐπικουρίαν**. πρτ. **ἐπεκούρουν**, μέλλ. **ἐπικουρήσω**, ἀδρ. **ἐπεκούρησα**.

• **Παθ.** μόνον δ πρκ. **ἐπικεκούρημαι**.

ΠΑΡΑΓ. **ἐπικούρημα** (=βοήθημα), **ἐπικούρησις**, [ἐπικουρητέος, δυσεπικούρητος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ **ἐπίκουρος** (**ἐπὶ** καὶ **κοῦρος**=νέος) θ. **ἐπικουρέ-ῶ-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: σὺν, συνεπικουρῶ, καὶ ἀντὶ **ἀντεπικουρῶ**.

ΣΥΝΩΝ. βοηθῶ, ἀμύνω, ἀρήγω, τιμωρῶ;

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ.. καὶ ἔκει ταῖς φιλίαις πόλεσιν **ἐπεκούρει**.

Ν. ΕΛΛ. **ἐπικουρῶ=δ**, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

* **ἐπιμελοῦμαι** (έομαι) καὶ **ἐπιμέλομαι** ἀποθ.=1) φροντίζω διὰ κάτι, 2) ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι μὲ κάτι. πρτ. **ἐπεμελούμην** καὶ **ἐπεμελόμην**, μέσ. μέλλ. **ἐπιμελήσομαι**, παθ. μέλλ. σπαν. **ἐπιμεληθήσομαι**, [μέσ. ἀδρ. **ἐπεμελησάμην**], παθ. ἀδρ. **ἐπεμελήθην**, πρκ. **ἐπιμεμέλημαι**, ὑπερσ. **ἐπεμεμέλημην**.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός, ἐπιμελητέον, ἐπιμελήτρια.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον ἐπιμελῆς θ. ἐπιμελέσ-ομαι – ἐπιμελέ-ομαι – ἐπιμελοῦμαι, παρασύνθ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐπὶ καὶ μέλομαι (μέλει) τὸ ἐπιμέλομαι.

ΣΥΝΘ. ἀντεπιμελοῦμαι (=ἐπιμελοῦμαι καὶ ἔγω).

ΣΥΝΩΝ. φροντίζω, μεριμνῶ, κήδομαι, θεραπεύω, περιέπω, προνοῶ, τημελῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀμελῶ, ἀκηδῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.. ἐπεμελεῖτο τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος.

2) μὲ γεν. καὶ ἀπαρ.: ἐπεμέλοντο σφῶν αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἶναι.

3) μὲ σύστοιχ. αἰτιατ.: οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν,

4) μὲ πλαγ., ἐρώτησιν (ὅπως καὶ δριστ. μέλλοντος): οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλονται δπως μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται.

5) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: νόμους θεμένους περὶ τοὺς παῖδας τε καὶ γεννήτορας ἐπιμελεῖται.

Ἐπιορκῶ=1) ὁρκίζομαι ψευδῶς, παραβάνω τὸν ὁρκον. μέλλ. ἐπιορκήσω, ἀόρ. ἐπιώρκησα, προ. ἐπιώρκηκα, ὑπερσ. ἐπιωρκηκὼς ἦν.

• **Παθ.** μόνον δ Παθ. μέλλ. κατεπιορκηθήσομαι:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπιορκος (=δ ὁρκιζόμενος ψευδῶς) θ. ἐπιορκέ-ω-ῶ. παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μόνον δ παθ. μέλλ. κατεπιορκηθήσομαι.

ΣΥΝΩΝ. ψευδορκῶ.

ΑΝΤΙΘ. εὔωρκῶ, δρκους ἐμπεδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμετβ.: ούνοιδέ μοι εἰ ἐπιορκῶ.

2) μὲ αἰτιατ.: οὗτοι μὲν γὰρ αὐτοὺς ἐπιωρκήκασιν.

N. ΕΛΛ. ἐπιορκῶ=δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

Ἐπισκήπτω. Βλέπε σκήπτω.

* **ἐπίσταμαι=1)** γνωρίζω καλῶς. πρτ. ἡπιστάμην, μέσ. μέλλ. ἐπιστήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡπιστήθην.

Πρόσεχε τὰ διμόχα

ἡπιστήθην = παθ. ἀόρ. τοῦ ἐπίσταμαι.

ἡπιστήθην = παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπιστοῦμαι.

'Αντικατάστασις ἐνέστ.

δριστ.	ύποτ.	εύκτ·	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπίσταμαι	ἐπίστωμαι	ἐπισταί- μην	ἐπίστασο καὶ ἐπίστω	ἐπίστα- σθαι	ἐπιστάμε- νος

Τὸ ρῆμα κλίνεται κατὰ τὸ ἔσταμαι.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητὸν (=δ.τι δύναται τις νὰ μάθῃ).
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐπὶ καὶ τὸ θ. στα- (ἴ-στα-μαι). Τὸ ρ. λαμβάνει ἔξωτ. αὔξ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. ἔξ, πρό, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. οἶδα, γνωρίζω, γιγνώσκω, ἐπαίω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγνοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: τὰς ἐνθάδε θυσίας ἐπιστάμεθα καὶ γιγνώσκομεν.

2) μὲ τελ. ἀπαρ.: ὡς Ἀγησίλαε, μειοῦν μὲν ἅρα σύ γε τοὺς φίλους ἥπιστω,

3) μὲ κατηγ. μτχ.: εδὲ ἐπίσταμαι αὐτὸς σχήσων.

4) μὲ εἰδ. πρότ.: πάντες ἐπιστάμεθα, ὅτι πόλεμοι γίγνονται καὶ καταλύονται.

ἐπιστατῶ (έω)=1) εἴμαι ἐπιστάτης, 2) ἐπιβλέπω. πρτ. ἐπεστάτουν, μέλλ. ἐπιστατήσω, ἀόρ. ἐπεστάτησα, [πρκ. ἐπεστάτηκα].

ΠΑΡΑΓ. ἐπιστατητέον

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ ἐπιστάτης (=δ πρόεδρος τῶν πρυτάνεων) θ. ἐπιστατέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. συνεπιστατῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.. οὐκ ὀρθῶς δν ἔχοι τὸν χείρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν.

2) μὲ δοτ.: εἰ μή ἡ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπεστάτει.

3) ἀπολ.: Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευε, Νικιάδης ἐπεστάτει.

Ν. ΕΛΛ. ἐπιστατῶ=ἐπιβλέπω, ἐποπτεύω κάποιο ἔργον διὰ τὴν καλήν του ἐκτέλεσιν.

ἐπιτηδεύω= 1) ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι, 2) ἀσκῶ τι, 3) ἐπαγγέλλομαι,
4) φροντίζω νά. πρτ. ἐπετήδευον, μέλλ. ἐπιτηδεύσω, ἀόρ. ἐπετήδευσα, πρκ. ἐπιτετήδευκα, ὑπερόσ. ἐπετετηδεύκειν.

• Παθ. ἐπιτηδεύομαι (=ἀσκοῦμαι διὰ νὰ γίνω κάτι), πρκ. ἐπιτετήδευμαί, [ὑπερόσ. ἐπετετηδεύμην].

ΠΑΡΑΓ. ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις, ἐπιτηδευτός, ἐπιτηδευτέον [ἀνεπιτηδευτος].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ἐπίρρ. ἐπίτηδες (=οκοπίμως) θ. ἐπιτηδ- καὶ τὴν πα-

ραγωγ. κατάλ. -εύω, ἐπιτηδ-εύω· τὸ ρ. λαμβάνει αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασ. ὡσάν νὰ ἥτο σύνθετον.

ΣΥΝΩΝ ἀσκῶ, ἐπαγγέλλομαι, ἐπιχειρῶ, ἔργαζομαι, πειρῶμαι, πράττω.
ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ ἐπετηδευσαν δρετὴν καὶ ξύνεσιν.

Ν. ΕΛΛ. ἐπιτηδεύω καὶ ἐπιτηδεύθομαι=1) ἀσχολοῦμαι εἰς κάτι μὲ δεξιότητα. «ἐπιτηδεύεται εἰς τὴν ζωγραφικήν», 2) ύποκρίνομαι, «ἐπιτηδεύεται τὸν φιλάνθρωπον».

* **ἐπιχειρῶ** (έω)=1) θέτω τὴν χεῖρα εἰς τι, 2) ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ,
 3) ἐπιτίθεμαι. πρτ. ἐπεχείρουν, μέλλ. ἐπιχειρήσω, ἀδρ. ἐπεχείρησα, πρκ. ἐπικεχείρηκα, ὑπερσ. ἐπεκεχειρήκειν.

● **Παθ.** **ἐπιχειροῦμαι** (=προσβάλλομαι, πράττομαι), πρτ. **ἐπεχειρούμην**, παθ. ἀδρ. **ἐπεχειρήθην**.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιχείρησις, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρητής, ἐπιχειρητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐπὶ καὶ χείρ, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου δνόματος, θ. ἐπιχειρέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἀπτομαι, ἐγχειρῶ, ἐπιβάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ τελ. ἀπαρ.: οὐδ' ὁ ποιητὴς ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἄλλοσε τρέπειν.

2) μὲ δοτ.: ἀλλ' εύθὺς Ὁλυνθίοις ἐπεχείρησε (Φίλιππος).

3) μὲ αἰτιατ.: καλὸν μεν ἔργον ἐπιχειροῦσιν.

Ν. ΕΛΛ. **ἐπιχειρῶ**=1) κάμνω ἔναρξιν κάποιου ἔργου, 2) δοκιμάζω.
 3) προσπαθῶ. «ἐπιχειρεῖ τὰ ἀδύνατα». «ἐπεχείρησε νὰ μᾶς ἔξαπατήσῃ».

* **ἔπομαι** ἀποθ.=1) ἀκολουθῶ, 2) ἔρχομαι κατόπιν, πρτ. **εἴπόμην**, μέλλ. **ἔψωμαι**, ἀδρ. β' **ἔσπόμην**.

‘Αντικατάστασις ἀορ. β’ .

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προσν.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔπιπόμην	ἐπίσπωμαι	ἐπισποί-μην	ἐπίσπον	ἐπισπέ-σθαι	ἐπισπόμε-νος

‘Ο ἀδρ. β’ μόνον εἰς τὴν δριστ. εἶναι ἀπλοῦς.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σεπ-** (λατ. sequor=ἔπομαι). θ. **ἐπ-** ἔπ-ομαι ἀπὸ τὴν ρίζαν **σεπ** μὲ συγκοπὴν τοῦ ε προέρχεται τὸ θ. **σπ** τοῦ ἀορ. β' **ἐ-σπ-όμην**.

ΣΥΝΘ. ἐφέπομαι (=παρακολουθῶ), παρέπομαι (=παρακολουθῶ), συνέπομαι (=ἀκολουθῶ μαζÙ μὲ ἄλλους).

ΣΥΝΩΝ. ἀκολουθῶ, ἔχομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἡγοῦμαι, προέρχομαι, προβαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ.: ἐπὶ τῷ τρίτῳ σημείῳ ἔπεισθε μοι.

Ν. ΕΛΛ. **ἔπομαι**=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. Συνήθως χρησιμοποιεῖται

τὸ γένικόν ἔπειται = προκύπτει, ουνάγεται ως συμπέρασμα. «ἐκ τούτου ἔπειται, δτι θὰ παρουσιασθῇ Ἑλλειψίς».

ἔπω=1) ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι, φροντίζω. Εἰς τοὺς ἀττικούς συγγραφ. πάντοτε σύνθ. περιέπω=περιποιοῦμαι. πρτ. περιεῖπον, μέλλ. περιέψω, ἀόρ. β' περιέσπον.

- Παθ. περιέπομαι (= μὲ περιποιοῦνται, τυγχάνω περιποιήσεως). πρτ. περιειπόμην, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. περιέψομαι], παθ. ἀόρ. μόνον τὸ ἀπαρ. περιεφθῆναι.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σεπ-** (λατ. *sepelio*=θάπτω). Θ. ἔπ- ἔπω.

ΣΥΝΘ. διέπω (= κυβερνῶ, διευθύνω, τακτοποιῶ), ἀμφιέπω (= ἀσχολοῦμαι, φροντίζω), περιέπω, ἐφέπω, μεθέπω.

ΣΥΝΩΝ. θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, ἔπομαι, φροντίζω.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἵτιατ.: μάλα περιεῖπεν αὐτόν.

Ν. ΕΔΔ. διέπω=διοικῶ, διευθύνω, διακυβερνῶ. «οἱ νόμοι οἱ διέποντες την φυσιν»

* **ἔργαζομαι· ὑποθ.=1)** ἔργαζομαι, 2) κάνω, 3) κατεργάζομαι κάτι, 4) ἔξασκω. πρτ. εἰργαζόμην καὶ ἡργαζόμην, μέσ. μέλλ. ἔργασσομαι, παθ. μέλλ. ἔργασθησομαι, μέσ. ἀόρ. εἰργασάμην καὶ ἡργασάμην, παθ. ἀόρ. εἰργάσθην καὶ ἡργάσθην, πρκ. εἰργασμαι, ὑπερσ. εἰργάσμην, τετελ. μέλλ. εἰργασμένος ἔσομαι.

ΠΑΡΑΓ. ἔργασία, ἔργατης, ἔργανη, ἔργαλεῖον, ἔργαστέος, δργανον, ἔργάσιμος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. **ἔργον** (ρίζα Φεργ- γερμαν. *werk*=ἔργον) μὲ Θ ἀναλογ. Φεργαδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. Φεργάδ- j-ομαι —ἔργαζομαι.

· Ή αὔξησις καὶ ὁ ἀναδιπλασιμὸς εἰς ὀφείλεται εἰς τὸ ἀρχικὸν Φ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὸς προθέσεις ἀπό, διά, ἔξ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, ὑπό, ούν.

ΣΥΝΩΝ. δρῶ, ποιῶ, πράττω.

ΑΝΤΙΘ. ἀργῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. . αὐτοὶ εἰργάζοντο τὴν γῆν.

2) μὲ δύο αἵτιατ. . τούτους δεινὰ εἰργάζοντο.

Ν. ΕΔΔ. ἔργαζομαι=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ὑπηρετῶ κάπου. «εργάζεται εἰς τὴν τράπεζαν», 3) (μτφ.) λειτουργῶ καὶ μηχανῇ δὲν ἔργαζεται», 4) (μτφ.) κερδίζω ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μου. «αὐτὸς ὁ μηχανὶ κός ἔργαζεται καλά», 5) καταβάλλω προσπάθεια, κοπιάζω. «εἰργάσθην πολὺ διὰ νὰ τὸν διορίσω». ούνθ. ἀπεργάζομαι, ἐπεξεργάζομαι, κατεργάζομαι. συνεργάζομαι, περιεργάζομαι.

ἔρεθίζω=1) ἔρεθίζω, 2) διεγείρω. [πρτ. ἡρέθιζον, μέλλ. ἔρεθιῶ καὶ ἔρεθίσω], ἀόρ. ἡρέθισα, πρκ. ἡρέθικα, ὑπερσ. ἡρεθίκειν.

- Παθ. ἔρεθίζομαι, ἀόρ. ἤρεθίσθην, [πρκ. ἤρέθισμαι], ὑπερσ. ἤρεθίσμην.

ΠΑΡΑΓ. ἔρεθισμα, ἔρεθισμός, ἔρεθιστής, ἔρεθιστικός, ἔρεθιστέον.
ΕΤΥΜ. πιθανόν ἀπό την ρίζαν ερε- (ερις=φιλονικία) ἐσχηματίσθη τὸ ποιητ. ρῆμα ἔρεθω (=ἔρεθίζω). θ. ερεθ- μὲ τὴν κατάληξιν -ίζω ἔρεθίζω, (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα δδοντικόληκτα): Τὸ ι εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. ἀνά.

ΣΥΝΩΝ. παρεξύνω, διεγείρω, δργίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἐμάς δὲ φρένας ἤρεθισε διάτορος φόβος.

Ν. ΕΛΛ. ἔρεθίζω=1) ἔξαπτω, παροξύνω, 3) ἐπὶ σωματικῶν δργάνων ἥ παθήσεων=αύξάνω τὴν εύπαθειαν. «δ καπνὸς ἔρεθίζει τὰ μάτια, ἔρεθίζομαι=1) ἔξαπτομαι, δργίζομαι, 2) γίνομαι πιὸ εύπαθής. σύνθ. ἔξερεθίζω.

ἔρείδω=1) στηρίζω κάτι ἐπάνω εἰς ἄλλο. Εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται σχεδὸν πάντοτε σύνθετον. πρτ. ἤρειδον, μέλλ. ἔρείσω, ἀόρ. ἤρεισα, [πρκ. ἤρεικα καὶ ἔρήρεικα].

- Μέσ. καὶ Παθ. ἔρειδομαι, [πρτ. ἤρειδόμην, μέσ. μέλλ. ἔρείσομαι], μέσ. ἀόρ. ἤρεισάμην, [παθ. ἀόρ. ἤρείσθην. πρκ. ἤρεισμαι καὶ ἔρήρεισμαι, ὑπερσ. ἤρείσμην καὶ ἤρηρείσμην].

Πρόσεχε τὰ δμόηχα

ἥρεισα = ἀόρ. τοῦ ἔρείδω
ἥρισα = ἀόρ. τοῦ ἔριζω
ἥρεικα = πρκ. τοῦ ἔρείδω
ἥρηκα = πρκ. τοῦ αἰρῶ
εἴρηκα = πρκ. τοῦ λέγω
ἔρείσω = μέλλ. τοῦ ἔρείδω
αἰρήσω = μέλλ. τοῦ αἰρῶ
ἔρισω = μέλλ. τοῦ ἔριζω

ΠΑΡΑΓ. ἔρεισμα, ἀντηρίς (=στήριγμα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ερειδ- ἔρείδω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, ἐπί, πρὸς καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ στηρίζω, στηλῶ. στερεῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τὰ υκέλη τε καὶ τὰ ίσχία πρὸς τὴν γῆν ἔρεισας, δδύναις ἔδωκεν

ἔρείπω=1) καταρρημνίζω, 2) φίπτω κατὰ γῆς, 3) καταστρέψω, 4) ἔ-

ρειπώνω. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται κυρίως ἀπὸ τοὺς ποιητὰς καὶ μεταγενεστέρους συγγραφεῖς. [πρτ. ἡρειπον, μέλλ. ἐρείψω, ἀόρ. α' ἡρειψα, ἀόρ. β' ἡριπον. πρκ. ἐρήριπα].

- Μέσ. καὶ Παθ. [ἐρείπομαι (=ἔρειπώνομαι), μέσ. μέλλ. ἐρείψομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἡρειψάμην, μέσ. ἀόρ. β' ἡριπόμην, παθ. ἀόρ. α' ἡρείφην, παθ. ἀόρ. β' ἡρίπην, πρκ. ἐρήριμμαι, ὑπερσ. ἐρηρίμμην.

ΠΑΡΑΓ. ἐρείπιον, ἐρείψιμον, ἐρειψις (=πτῶσις), ἐρειψίτοιχος.

ΕΤΥΜ. θ. ίσχυρὸν **ρειπ-** καὶ ἀσθενὲς **ριπ-** μὲ τὸ προθεματ. **ε,** **ερειπ-** καὶ **εριπ-**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνὰ καὶ κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: Κῦρος μηχανᾶς ἐποιεῖτο, ώς ἐρείψων τὰ τείχη.

Ν. ΕΛΛ. ἐρειπώνω=καταστρέφω, μεταβάλλω εἰς ἐρείπια, κρημνίζω. «ὁ σεισμός ἐρείπωσε τὴν πόλιν», συνθ. **κατερειπώνω.**

ἐρευνῶ (ἀω)=1) ἐρευνῶ, 2) ἐξετάζω, 3) ἀναζητῶ. πρκ. **ἡρεύνων,** [μέλλ. ἐρευνήσω], ἀόρ. **ἡρεύνησα.**

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἐρευνῶμαι**, μέσ. μέλλ. **ἐρευνήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἡρευνησάμην.**

ΠΑΡΑΓ. ἐρευνητής, ἐρευνητέον, ἐρευνητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **ερ-** (έρέω=έρωτος) θ. **ἐρευνά-ω-ῶ.**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, διά, πρό σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἐξετάζω, ἀνακρίνω, πυνθάνομαι, δεκιμάζω, ἀκριβῶ, ἔρωτος, ζητῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. ταῦτ' οὖν ἐγὼ ᾔτι καὶ νῦν περιιών ἐρευνῶ.

Ν. ΕΛΛ **ἐρευνῶ**=ἀνιχνεύω. «ἐρευνῶ τὴν περιοχήν», 2) ἐξετάζω μὲ προσοχήν. μελετῶ κάτι. «ἐρευνῶ τὰς διαθέσεις του». σύνθ. **ἀνερευνῶ** διερευνῶ, **ἐξερευνῶ.**

ἐρίζω=φιλονεικῶ. πρτ. **ἡριζον**, [μέλλ. **ἐρίσω**], ἀόρ. **ἡρισα**, [πρκ. **ἡρικα**].

- Μέσ. μόνον ὁ πρκ. **ἐρήρισμαι** μὲ ἐνεργ. σημασ.

Δι' ὅμορχα βλέπε ἐρείδω.

ΠΑΡΑΓ. **ἐριομα** (=αἵτια ἔριδος), **ἐριστῆς** (=οὐ φιλόνικος) **ἐρισμός.** **ἀναμφίριστος** (=ἀδιαφιλονίκητος)

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὔσιαστ. **ἔρις** θ. **εριδ-** καὶ τὸ πρόσφ. **յ**, **ἔριδ-յ-ω** **ἐρίζω** Τὸ ε τῆς παραληγ. εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. φιλονεικῶ, ἀμφισβητῶ, ἀγωνίζομαι, διαφωνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ.: **ἐρίζουσι** δὲ οἱ διάφοροι καὶ ἔχθροι ἀλλήλοις.

Ν. ΕΛΛ. **ἐρίζω**=1) μαλλώνω, 2) διαμφισβητῶ, 3) ἀνταγωνίζομαι. «ἐρίζουσι περι τῆς κληρονομίας».

έρπω καὶ ἔρπύζω=1) σύρομαι, σέρνομαι, 2) βαδίζω ἀργά. Τὸ ρῆμα κυρίως χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ποιητάς. [πρτ. εἴρπον, μέλλ. ἔρψω καὶ ἔρπύσω, ἀόρ. εἴρψα καὶ εἴρπυσα].

ΠΑΡΑΓ. ἔρψις (=τὸ σύρσιμο), ἔρπης (=νόσημα), ἔρπετόν, ἔρπυστήρ' ἔρπυσοις, [ἔρπύστρια].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σερπ-** (λατ. serpo=έρπω) θ. ἔρπω. Τὸ υ τοῦ ἔρπύζω εἶναι **βραχύν**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἔξ, κατὰ καὶ ὑπό.

ΣΙΝΩΝ. σύρομαι, βαδίζω, πορεύομαι, ἔρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετρ.: πρὸς τὸν ἔχοντα δ φθόνος ἔρπει.

Ν. ΕΛΛ: ἔρπω = 1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ταπεινώνομαι κολακεύων τοὺς ισχυρούς.

* **ἔρχομαι**: ἀποθ.=ἔρχομαι. πρτ. **ἥ**α καὶ **ἥειν** [καὶ ἡρχόμην], μέλλ. **εἴμι** **ἥ** ἀφίξομαι **ἥ** ἐλεύσομαι, ἀόρ. **β'** **ἥλθον**, πρκ. **ἐληλυθα**, ὑπερσ. **ἐληλύθειν**.

Δι' ἀντικατάστασιν δυσκόλων τύπων βλέπε **εἶμι**. Ο ἐνεστῶς **ἔρχομαι** εὑρίσκεται μόνον εἰς τὴν δριστικὴν, εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἀναπληρώνεται ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ ρήματος **εἶμι**.

'Αντικατάστασις ἐνεστ.

δριστ.	ὑποτ.	εθκτ	πρεστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔρχομαι	ἴω	ἴοιμι καὶ ἴοίην	ἴθι	ἴέναι	ἴών, οὐσα, όν

ΠΑΡΑΓ. ἔπηλυς (=δ ξένος), νέηλυς (=δ νεοφερμένος), [προσηλυτος (=δ ἀφιχθεὶς ἄλλοθεν, δ ξένος, δ ἀσπασθεὶς νέαν θρησκείαν)], ἔλευσις, Ἐλευσίς.

ΕΤΥΜ. Τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ 3 θέματα: 1) ἀπὸ θ. **ερχ-** (ἔρχομαι) ἐνεστῶς, 2) ἀπὸ θ. **ει-** καὶ **ι-** (δ μέλλων καὶ δ παρατατικός), 3) ἀπὸ θ. **ελυθ-** καὶ **ελθ-** (δ ἀόρ., πρκ. καὶ ὑπερσ.). Ο πρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουν ὀττικ. **ἀναδιπλασιασμόν**.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλάς προθ.: ἀνέρχομαι, ἔξέρχομαι (=έκοτρατεύω), παρέρχομαι (=διέρχομαι πλησίον, καταφρονῶ), ἐπέρχομαι (=ἐπιτίθεμαι) διεξέρχομαι (=διηγοῦμαι κάτι λεπτομερῶς), κατέρχομαι (=ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν ἔξορισαν εἰς τὴν πατρίδα), ὑπέρχομαι (=κολακεύω).

ΣΥΝΩΝ. ἀφικνοῦμαι, φθάνω, βαίνω, φοιτῶ, δδεύω, βαδίζω, πορεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ρῆμα ώς ἀπλοῦν ἀμετάβ.

'Ως σύνθετον λαμβάνει ἀντικείμενον εἰς γεν. δοτ. **ἥ** αιτιατ. διναλόγως μὲ τὴν πρόθεσιν ποὺ συντίθεται.

Ν. ΕΛΛ. **ἔρχομαι**=1) ἔρχομαι, φθάνω, ἐπιστρέφω, 2) συχνάζω. «Ἐρ-

χεται κάθε μέρα εἰς τὸ σπίτι μου». Τὸ ρῆμα ἔχει και πολλὰς δλλας μεταφορικάς σημασίας. Σύνθ. ἀπέρχομαι, ὀνέρχομαι, ἐξέρχομαι, ἐπέρχομαι, διέρχομαι, συνέρχομαι, ἀντεπεξέρχομαι κτλ.

ἔρω (άω)=1) ἔχω ἔρωτα, 2) ἀγαπῶ πολύ, 3) ἐπιθυμῶ κάτι πολύ. πρτ. **ἥρων**, παθ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **ἔρασθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **ἥρασάμην**, παθ. ἀόρ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **ἥρασθην**, [πρκ. **ἥρασμαι**, ὑπερσ. **ἥράσμην**].

- **Παθ. μόνον** ὁ ἐνεστ. **ἔρωμαι** (=ἀγαπῶμαι).

ΠΑΡΑΓ. ἔραστής, ἔραστρια, ἔρασμιος, ἔραστός, ὀξιεραστός, ἔρασμός.
ΕΤΥΜ. θ. **ερα-** και **ερασ-**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. ἀντί.

ΣΥΝΩΝ. ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, φιλῶ, ἐφίεμαι, γλίχομαι δρέγομαι.

ΑΝΤΙΘ μισῶ, ὀποστρέφομαι

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ γεν τῶν δὲ καλῶν τῶν μὲν ἔρωτοι. τῶν δ' οὕ

Ν. ΕΛΛ. **ἔρωμαι=δ**,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἥράσθη τῆς ἐπιστήμης».

⁺ **ἔρωτῶ** (άω)=**ἔρωτῶ**. πρτ. **ἥρώτων**, μέλλ. **ἔρωτήσω** και συνηθ. **ἔρησομαι** (=θὰ **ἔρωτήσω**), ἀόρ. **ἥρώτησα** και συνηθ. ἀόρ. β' **ἥρόμην** (=ἥρώτησα), πρκ. **ἥρώτηκα**, ὑπερσ. **ἥρωτήκειν**.

- **Παθ. ᔾρωτῶμαι**, ἀόρ. **ἥρωτήθην**, πρκ. **ἥρώτημαι**.

'Αντικατάστασις δορ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ	ἀπαρ.	μτχ.
ἥρόμην	ἔρωμαι	ἔροιμην	ἔροῦ	ἔρεσθαι	ἔρόμενος

Δι' ὅμοηχα βλέπε αἴρω.

ΠΑΡΑΓ. ἔρωτησις, ἔρωτημα, ἔρωτηματικός, ἔρωτητέον.

ΕΤΥΜ θ. **ερωτα-** (**ἔρωτῶ**), θ. **ερ-** (**ἥρόμην**), θ **ερε-** (**ἔρησομαι**).

ΣΥΝΘ. μὲ τας προθ. διά, ἀνά, ἐπί, ὑπό, ἀντί, πρός

ΣΥΝΩΝ πυνθάνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ὀποκρίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. : ω Χαιρεφῶν, ἔροῦ αυτον.

2) μὲ δύο αἵτιατ.. οὐδείς με πω ἥρώτηκε καινὸν ούδεν.

3) μὲ πλαγίαν ἔρωτημ. πρτ. : και ἥρετο δ,τι εἴη τὸ ούνθημα.

4) μὲ αἵτιατ. και πλαγ. ἔρωτησιν : και τις αύτὸν ἥρετο ὅποσοι αύτῶν τεθνᾶσιν.

Ν. ΕΛΛ. **ἔρωτῶ** και **ρωτῶ=δ**,τι κοι εἰς τὰ ἀρχαῖα, **ἐπερωτῶ=1)** **ἔρωτῶ** διὰ κάποιο θέμα, 2) (εἰς τὴν Βουλὴν) =κάμνω **ἐπερώτησιν**; δηλ. **ἔρωτῶ** μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐλέγχω τὰς πράξεις ἢ τὴν πολιτικὴν τῆς κυ.

βεβηνήσεως, διερωτῶμαι=άπορῶ. «διερωτῶμαι ἀν εἶναι ἀληθῆ αὐτὰ ποὺ λέγει».

* **ἔσθίω=τρώγω.** πρτ. **ἥσθιον,** μέσ. μέλλ. μὲν εὔργ. σημασ. **ἔδομαι,** ἀδρ. β' **ἔφαγον,** πρκ. **ἔδηδοκα,** ὑπερσ. **ἔδηδόκειν.**

● Μέσ. καὶ Παθ. δλοι οἱ χρόνοι πλὴν τοῦ πρκ. εἶναι μεταγενέστ. [ἔσθίομαι, μέσ. ἀδρ. ἥδεσάμην, παθ. ἀδρ. ἥδέσθην], πρκ. **ἔδηδεμαι.** Οἱ ἀρχαῖοι χρησιμοποιοῦν τὸ **ἔσθίω** διὰ ὑδαρῆ φαγητά.

ΠΑΡΑΓ **ἔδεομα,** **ἔδωδῆ,** **όδούς,** **νῆστις** (νη·εδ·τις), **όψιοφάγος,** **ἄριστον** (=τὸ πρωΐνδν φαγητὸν), **ἔδωδιμος,** **ἔδεστός,** **ἔδεστέον.**

ΕΤΥΜ. Τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ 3 θέματα: 1) θ. **εδ-** (λατ. edo=ἔσθίω) καὶ μὲ τὸ πρόσφ. **ε-** (η), **εδ-ε-** **ἔδηδοκα.** 2) θ. **εσθι-** **ἔσθι-** **ω,** τὸ **ε** **βραχύ.** 3) θ **φαγ-** **ἔφαγον.** 'Ο πρκ καὶ ὁ ὑπερσ. λαμβάνουν ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀπό, ἐν, κατά, ὑπέρ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. τρώγω, βιβρώσκω, γεύομαι, σιτοῦμαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ τόν γε τυρὸν ἥσθιον.

2) μὲ γεν.: δσοι τῶν κυρίων **ἔφαγον.**

Ν. ΕΛΛ. τρώγω καὶ τρώω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ὄρχαῖα, «ἔφαγε ψωμὶ καὶ τυρί», 2) γευματίζω, 3) δαγκώνω. «τὸν ἔφαγε ὁ σκύλος», 4) φθείρω κατανατίσκω. «ἔφαγε τὰ νιάτα του στὰ ξένα», 5) καταχρῶμαι. «μοῦ ἔφαγε τοὺς κόπους μου», 6) φονέύω, «τὸν ἔφαγα», 7) φιλονικῶ, ἐρίζω «τρώγονται μεταξύ τους». Τὸ ρῆμα ἔχει καὶ πολλὰς ἄλλας μεταφορικὰς σημασίας. **κατατρώγω.**

ἔστιω (άω)=1) φιλοξενῶ, 2) προσφέρω γεῦμα. πρτ. **είστιων,** μέλλ. **ἔστιάσω,** ἀδρ. **είστιασα,** πρκ. **είστιακα,** ὑπερσ. **είστιάκειν.**

● Μέσ. καὶ Παθ. **ἔστιῶμαι,** πρτ. **είστιώμην,** μέσ. μέλλ. **ἔστιάσσομαι,** [παθ. μέλλ. **ἔστιαθήσομαι,** μέσ. ἀδρ. **είστιασάμην**], παθ. ἀδρ. μὲ σημασ. μέσ. **είστιάθην,** πρκ. **είστιαμαι,** ὑπερσ. **είστιάμην.**

ΠΑΡΑΓ. **ἐστίασις,** **ἐστίαμα,** **ἐστιάτωρ,** [ἐστιατόριον], **ἐστιατέον.**

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἔστια.** **Feστια** (λατ. vesta=ἔστια) θ. **ἔστιά-ω-ῶ**· ή αὕτησις ει- λόγω τοῦ ἀρχικοῦ F. Τὸ α τῆς παραληγούσης εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. συνεστιῶ (=φιλοξενῶ κάποιον μαζύ μὲ ἄλλους).

ΣΥΝΩΝ. εύωχω, δενίζω, δειπνίζω, γεύω, εύφρατίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: δτε είστιασας τοὺς φίλους.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: τῶν λόγων ἡμᾶς Λυσίας είστια.

ἔτοιμάζω=1) ἔτοιμάζω, 2) παρασκευάζω. πρτ. **ἥτοίμαζον,** μέλλ. **ἔτοιμάσω,** [ἀδρ. **ἥτοίμασα,** πρκ. **ἥτοίμακα**].

● Μέσ. καὶ Παθ. **ἔτοιμάζομαι,** πρτ. **ἥτοίμαζόμην,** [μέσ. μέλλ. **ἔτοι-**

μάσομαι, παθ. μέλλ. ἔτοιμασθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ητοιμασάμην, [παθ. ἀόρ. ητοιμάσθην], πρκ. ητοιμασμαι, ύπερσ. ητοιμάσμην.

Δι' διμόηχα βλέπε διτιμάζω.

ΠΑΡΑΓ. ἔτοιμασία.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθετον ἔτοιμος ρίζα ετ- (ἔτεδς ἐκ τοῦ εἰμί). Θ. ἔτοιμ- καὶ μὲ τὴν κατάληξιν -άζω, ἔτοιμάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. προετοιμάζω.

ΣΥΝΩΝ. παρασκευάζω. εἰντρεπίζω

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: πλινθία καὶ σίδηρον ἡτοίμαζον.

Ν. ΕΛΛ. ἔτοιμάζω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, ἔτοιμάζομαι=παρασκευάζομαι νὰ πράξω κάτι. «ἔτοιμάζομαι διὰ ταξίδι», προετοιμάζω, προετοιμάζομαι.

εύδαιμονίζω=1) μακαρίζω, 2) καλοτυχίζω, 3) θεωρῶ κάποιον εὔτυχῆ. πρτ. ηὐδαιμόνιζον καὶ εύδαιμόνιζον, μέλλ. εὐδαιμονιῶ, ἀόρ. ηὐδαιμόνισα καὶ εὐδαιμόνισα.

• Παθ. μόνον δὲ ἐνεστ. εὐδαιμονίζομαι.

ΠΑΡΑΓ. εὐδαιμόνισμα, εὐδαιμονιστέον, εὐδαιμονισμός.

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ ἐπίθετον εύδαιμων θ. εύδαιμον- καὶ μὲ τὴν κατάληξιν -ίζω, εὐδαιμονίζω, παρασύνθ. Τὸ εἰναὶ παντοῦ βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. μακορίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ηὐδαιμόνιζον Φορμίωνα πάντες τουτονί.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. πολλάκις εὐδαιμόνιασά σε τοῦ τρόπου.

Ν. ΕΛΛ. εὐδαιμονίζω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «σὲ εὐδαιμονίζω διὰ τὴν τύχην σου».

εύδαιμονῶ (έω)=1) είμαι εύτυχής, 2) εύτυχῶ. πρτ. ηὐδαιμόνουν καὶ εὐδαιμόνουν, μέλλ. εὐδαιμονήσω, ἀόρ. ηὐδαιμόνησα καὶ εὐδαιμόνησα.

ΠΑΡΑΓ. [εὐδαιμόνημα (=εύτυχία)].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθετον εύδαιμων, θ. εύδαιμον-ώ-ῶ, παρασύνθ. Τὸ ρήμα ἄλλοτε λαμβάνει καὶ ἄλλοτε δὲν λαμβάνει αὔξησιν

ΣΥΝΩΝ. εύτυχῶ, εύπραγῶ, εύημερῶ.

ΑΝΤΙΘ. δυστυχῶ, κακοπραγῶ, ἀτυχῶ, κακοτυχῶ, κακοδαιμονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.. Χίοι γάρ μόνοι ηὐδαιμόνησάν τε καὶ ἐσωφρόνησαν.

Ν. ΕΛΛ. εὐδαιμονῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

εύδοκιμῶ (έω)=1) ἔχω καλὴν φήμην, 2) διακρίνομαι εἰς κάτι. 3) ἐπιτυγχάνω. πρτ. ηὐδοκίμουν καὶ εὐδοκίμουν, μέλλ. εὐδοκιμήσω'

άδρ. ηύδοκίμησα καὶ εύδοκίμησα, πρκ. ηύδοκίμηκα, ύπερσ. ηύδοκιμήκειν καὶ εύδοκιμήκειν.

ΠΑΡΑΓ εύδοκίμησις (=ή καλή φήμη).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον εύδοκιμος, θ εύδοκιμέ-ω-ῶ, παρασίνθ.

ΣΥΝΩΝ. διαπρέπω, ύπερέχω, εύδοξῶ, ἐπαινοῦμαι

ΑΝΤΙΘ. κακοδοξῶ, ἀδοξῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.: οὗτος δὲ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ Θετταλίᾳ μάλα ηύδοκίμει.

Ν. ΕΛΛ. εύδοκιμῶ=ἐπιτυγχάνω εἰς κάτι, διακρίνομαι, προκόπτω, «ηύδοκίμησεν εἰς τὰς σπουδάς του», «ἡ ἐλαία εύδοκιμεῖ ἐν Ἑλλάδι».

εῦδω=κοιμῶμαι. Τὸ φ. χρησιμοποιεῖται κυρίως σύνθ. **καθεύδω.** πρτ. **ηὔδον** ἢ **καθηύδον** ἢ **ἐκάδευδον**, μέλλ. **καθευδήσω**, ἀδρ. **καθηύδησα** καὶ **ἐκαθηύδησα**.

ΠΑΡΑΓ. καθευδητέον.

ΕΤΥΜ θ. **σευδ-** εῦδ-ω καὶ μὲ τὸ πρόσφ. ε, ευδ-ε, —καθ-ευδ-ή-σω-Τὸ ρῆμα ως σύνθετον μὲ τὴν πρόθ. κατὰ λαμβάνει ἑσωτερικην ἢ ἔξω-τερικην αὐξησιν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: κατὰ καθεύδω.

ΣΥΝΩΝ. καταδαρθάνω, κοιμῶμαι, ύπνωττω

ΑΝΤΙΘ. ἐγρήγορα, ἀγρυπνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.: ως ἡδέως καθεύδεις.

* **εὔεργετῶ=1)** εὔεργετῶ, 2) προσφέρω ύπηρεσίαν, 3) πράττω κάτι καλόν. πρτ. **εὔεργέτουν** ἢ **εὐηργέτουν**, μέλλ. **εὔεργετήσω**, ἀδρ. **εὔεργετησα** καὶ **εὐηργετησα**, πρκ. **εὔεργετηκα** καὶ **εὐηργετηκα**, ύπερσ. **εὔεργετήκειν** καὶ **εὐηργετήκειν**.

● **Παθ.** **εὔεργετοῦμαι**, παθ. ἀδρ. **εὔεργετήθην** καὶ **εὐηργετήθην**, πρκ. **εὔεργετημαι** καὶ **εὐηργετημαι**, ύπερσ. **εὔηργετήμην**.

ΠΛΡΑΓ. εὔεργέτημα, εὔεργετητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. **εύεργέτης** θ. εύεργετέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. : εὖ ποιῶ, εὖ δρῶ, εὖ ἐργάζομαι, τοῦ παθητ. : εὖ πάσχω.

ΑΝΤΙΘ. ἀδικῶ, κεκουργῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ ούστοιχ : ἀνθ' ὅν εὔεργετήκει τὴν Λακεδαιμονα. καὶ αὖτε τινας εὔεργεσίας εὔεργετηκοτες εἰεν.

Ν. ΕΛΛ. **εὐεργετῶ=δ.τι** καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «μᾶς εὔεργετησαν ποικιλοτρόπως».

εὐθυμῶ (έω)=1) εὐθυμῶ, 2) εἶμαι εὐθυμος. Εἰς τὴν ἐνεργ. φωνὴν τὸ φ. δὲν χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττ. συγγρ. ἀλλὰ τύ :

- Μέσ. ἀποθ. εύθυμοῦμαι. πρτ. ηὔθυμούμην καὶ εὔθυμούμην, μέλλ. εὔθυμήσομαι.

ΠΑΡΑΓ. εύθυμητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὔθυμος (εὖ καὶ θυμός), θ. εὔθυμε-ω-ῶ παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. τέρπεμαι, ἀρέσκομαι, εὐφραίνομαι, ἥδομαι, χαίρω, ἀγάλλομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀθυμῶ, ἀνιῶμαι, λυποῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ : ἀπαντες εύθυμήσεσθε.

Ν. ΕΛΛ. εύθυμῶ=εἰμαι ἢ γίνομαι εὕθυμος, διασκεδάζω.

εύθύνω=1) κάμνω κάτι εὔθυ, ἵσιον, 2) διευθύνω, διοικῶ, 3) δδηγῶ, 4) λογοδοτῶ. πρτ. ηὔθυνον καὶ εὔθυνον, μέλλ. εὔθυνδ, ἀόρ : ηὔθυνα καὶ εὔθυνα.

- Παθ. εύθύνομαι, παθ. ἀόρ. ηὔθύνθην καὶ εὔθύνθην, πρκ. ηὔθυμμαι, ὑπερσ. ηὔθύμμην.

ΠΑΡΑΓ. εύθυντής, εύθυντήρ, εὕθυνσις, εύθυντέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὐθὺς θ. εύθυ- καὶ τὴν κατάλ. νω εὔθύ-νω. Τὸ υ εἰς τὸν ἐνεσιῶτα καὶ ἀδριστὸν εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, ἐπί, ἐξ, κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. ἢ δν αὐτὰς εύθύνωσιν οἱ νομεῖς.

Ν. ΕΛΛ. εύθύνω=1) ἴσιώνω, 2) καθ.στῶ κάποιον ὑπεύθυνον. εὐθύνομαι=εἰμαι ὑπεύθυνος. «εύθύνεται διὰ τὴν ἀποτυχίαν». σύνθ. ἀπευθύνω, διευθύνω, κατευθύνω.

εὐλαβοῦμαι (έομαι) ἀποθ.=1) προσέχω, 2) προφυλάττομαι, 3) φοβοῦμαι, συστέλλομαι, 4) σέβομαι, λατρεύω, τιμῶ. πρτ. ηὔλαβούμην καὶ εὐλαβούμην, μέσ. μέλλ. εὐλαβήσομαι, παθ. μέλλ. εὐλαβηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ηὔλαβήθην καὶ εὐλαβήθην, πρκ. ηὔλαβημαι καὶ εὐλαβημαι, ὑπερσ. ηὔλαβήμην.

ΠΑΡΑΓ. εὐλαβητέον, εὐλαβητός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὐλαβῆς.θ. εὐλαβέσ-θειμαι - εὐλαβέ-ομαι - θεῖμαι παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. φυλάττομαι:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : εὐλαβοῦ τὰς διαβολάς.

2) μὲ ἀκαρ. : εὐλαβοῦμαι λέγειν.

3) μὲ ἐνδοιαστ. πρότ. : εὐλαβεῖοθε μέντοι μὴ πῇ ἔξαπατήσω ύμᾶς.

4) μὲ αλαγ. ἔρωτ. : εὐλαβούμενοι δπως μὴ ἐγὼ οἰχήσομαι.

5) μὲ ἀμπρόθ. προσδ. : λέγει Νέστωρ τῷ υἱεῖ παραινῶν εὐλαβηθῆναι περὶ τὴν καμπήν.

Ν. ΕΛΛ. εύλαβοῦμαι=δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «εύλαβοῦμαι τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις».

εύλογῶ (έω)=1) ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ. πρτ. ηὐλόγουν καὶ εὐλόγουν, [μέλλ. εὐλογήσω], ἀόρ, ηὐλόγησα καὶ εὐλόγησα, [πρκ. ηὐλόγηκα καὶ εὐλόγηκα, ὑπερσ. ηὐλογήκειν καὶ εὐλογήκειν].

- **Παθ.** εὐλογοῦμαι, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. εὐλογήσομαι, [παθ. ἀόρ. ηὐλογήθην, πρκ. ηὐλόγημαι, ὑπερσ. ηὐλογήμην].

ΠΑΡΑΓ. εὐλογητός, εὐλογητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὖ λέγω θ. εὐλογέ-ω-ῶ, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν ουνθέτου ὄνδματος, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

ΑΝΤΙΘ. κακολογῶ, κατηγορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: χρυσέαν ἄμπυκα τόξα τ' εὐλογήσω.

Ν. ΕΛΛ. εὐλογῶ, βλογῶ ἢ βλογάω=1) ύμνω, διξάζω, 2) δίδω εὔχην (ἐπὶ γονέων), 3) τελῶ μυστήριον, καθαγιάζω (ἐπὶ ιερέων) «δ παππάς ηὐλόγησε τοὺς ὅρτους».

εύνομοῦμαι ἀποθ.=διοικοῦμαι μὲ καλοὺς νόμους. πρτ. ηὐνομούμην καὶ εὐνομούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. εὐνομήσομαι, παθ: ἀόρ. ηὐνομήθην καὶ εὐνομήθην, [πρκ. ηὐνόμημαι καὶ εὐνόμημαι, ὑπερσ. ηὐνομήμην καὶ εὐνομήμην].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὔνομος (εὖ καὶ νέμω), θ. εὐνομέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιθ.: ἡ Λακεδαιμών ἐκ παλαιοτάτου ηύνομήθη καὶ ἀτυράννευτος ἦν.

Ν. ΕΛΛ. εύνομοῦμαι=δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «εύνομουμένη χώρα».

εύπορῶ (έω)=1) είμαι εῦπορος, 2) εὐημερῶ, 3) χορηγῶ, 4) κατορθώνω. πρτ. ηὐπερόουν καὶ εὐπέροουν, μέλλ. εὐπορήσω, ἀόρ. ηὐπερεησα καὶ εὐπερησα, πρκ. ηὐπέροηκα καὶ εὐπέροηκα.

ΠΑΡΑΓ. εύπορημα, εύπορητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὔπορος θ. εὐπορέ-ω-ῶ, παρασύνθ

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: εἰς, ἐξ, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. δύναμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀπορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιθ.: καὶ ώς ἔκαστοι ηύπορησαν.

2) μὲ γεν.: καὶ σχημάτων καὶ ρημάτων εύποροῦσι.

3) μὲ δοτ.: καὶ αἰτιατ.: ὠμολογηκώς δὲ εύπορησειν πύτῳ δέκα μνᾶς.

4) μὲ ἔξηρτ πρότ.: οὕτε ηύπερουν ὅπῃ προσαγαγοίμην αὐτόν.

5) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: περὶ μὲν Ὁμηρου εύπορεῖς.

Ν. ΕΛΛ. εύπορω= 1) είμαι εύπορος, 2) έχω δικαιονίαν διπό κάποιο πρόγυμα. «εύπ ς ρώ χρημάτων».

- * **εύρισκω=1) εύρισκω, 2) ἐφευρίσκω. πρτ. ηύρισκον καὶ εύρισκον; μέλλ. εύρησω, ἀδρ. β' ηύρον καὶ εύρον, πρκ. εύρηκα καὶ σπαν. ηύρηκα, ὑπερσ. ηύρηκειν καὶ εύρηκώς ἦν.**
- **Μέσ. καὶ Παθ. εύρισκομαι, πρτ. εύρισκόμην καὶ ηύρισκόμην, μέσ. μέλλ. εύρησομαι, παθ. μέλλ. εύρεθήσομαι, μέσ. ἀδρ. β' ηύρόμην ἢ εύρόμην, παθ. ἀδρ. εύρέθην καὶ ηύρέθην, πρκ. εύρημαι καὶ ηύρημαι, ὑπερσ. εύρημην καὶ ηύρημην:**

ΠΑΡΑΓ. εύρημα, εύρεσις, εύρετής, [έφευρέτης], εύρετός, εύρετέον.
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. ευρ- μὲ τὸ πρόσφ. ισχ σχηματίζεται τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. εύρ-ισκ-ω, 'Από τὸ θ. εύρ- καὶ τὸ πρόσφ. ε, σχηματ. δ μέλλ. καὶ παρακ. εύρ-ή-σω, εύρ-η-κα καὶ ἀπό τὸ θ. εύρ- δ ἀόρ. β' εύρ-ον.
ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἐξ, ἐπί, προσ-επ-εξ.
ΣΥΝΩΝ. τυγχάνω.

- ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.. περὶ μὲν τὰ θηρία τέχνας εύρηκαμεν.**
2) μὲ κατηγ. μετ. ἀναφερομένην ἢ εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ εἰς τὸ ἀντικείμενον. ἦν γάρ εύρεθῆ λέγων οοι τὰ αὐτά.
δ κήρυξ διφικόμενος εὑρεν τοὺς ἄνδρας διεφθαρμένους.

Ν. ΕΛΛ. εύρισκω, βρίσκω=1) ἀνευρίσκω, «τὸ βρῆκα τὸ βιβλίο», 2 προμηθεύω «θά σοῦ βρῶ πελάτη», 3) πλήττω «μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸ μέτωπο», 4) συναντῶ τυχαίως, 5) ἐπινοῶ «βρίσκει προφάσεις», 6) θεωρῶ, κρίνω. σύνθ. ἀνευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐξευρίσκω, παρευρίσκομαι.

εύτρεπίζω=1) ἐτοιμάζω, 2) τακτοποιῶ, 3) ἐπισκευάζω, 4) συμφιλιώνω. πρτ. ηύτρεπτιζον, μέλλ. εύτρεπτιδ, ἀδρ. ηύτρεπτισα.

- **Μέσ. καὶ Παθ. εύτρεπτιζομαι, πρτ. ηύτρεπτιζόμην καὶ εύτρεπτιζόμην, μέσ. ἀδρ. ηύτρεπτισάμην καὶ εύτρεπτισάμην, πρκ. ηύτρεπτισμαι.**

ΠΑΡΑΓ. εύτρεπτισμός, εύτρεπτιστής, εύτρεπτιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ εύτρεπής θ. εύτρεπτιδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, εύτρεπτιδ-j-ω εύτρεπίζω, κατὰ τὰ ἄλλα δοντικόληκτα εἰς -ίζω.

ΣΥΝΩΝ. ἐπισκευάζω, διακοσμῶ. ἀρτύω, ἐτοιμάζω, διατάττω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: πάντα εύτρεπτισας.

- 2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: καὶ τὰς ἐν τῇ ἡπείρῳ παρὰ τὴν θάλατταν πόλεις Ἀθηναίοις εύτρεπτίζοι.**

εύτυχῶ (έω)=είμαι εύτυχης. πρτ. ηύτυχον καὶ εύτύχουν, [μέλλ.

εύτυχήσω], ἀόρ. ηὔτυχησα καὶ εὔτυχησα, πρκ. ηὔτυχηκα καὶ εὔτυχηκα, ὑπερο. ηὔτυχηκεινι

- Παθ. μόνον δ πρκ. ηὔτυχημαι.

ΠΑΡΑΓ. εύτυχημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εύτυχῆς θ. εύτυχέσ-ω, εύτυχέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. εύδαιμονῶ, εὐημερῶ, εὐπραγῶ.

ΑΝΤΙΘ. δυστυχῶ, κακοτυχῶ, κακοπραγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτ.. : τιμωρία γὰρ οὐκ εὔτυχεῖ δικαίως.

2) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἡ σύστοιχ.: οἱ δὲ Θρᾷκες ἐπεὶ ηὔτυχησαν τοῦτο τὸ εὔτυχημα.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: εἰδότες οἱ πρόγονοι δτι ηὔτυχουν πρὸς τοὺς πολεμίους.

Ν. ΕΛΛ. εὔτυχῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

εὔφραίνω=1) εὐχαριστῶ κάποιον, 2) χαροποιῶ, 3) καλοκαρδίζω. πρτ.

ηὔφραινον καὶ εὔφραινον, μέλλ. εὔφρανῶ, ἀόρ. ηὔφρανα καὶ εὔφρανα.

- Μέσ. καὶ Παθ. εὔφραίνομαι, μέσ. μέλλ. εὔφρανοῦμαι, παθ. μέλλ. εὔφρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ηὔφρανθην.

ΠΑΡΑΓ. [εὔφραντὸς (=εὔχάριστος), εὔφραντικός, εὔφραντέος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὔφρων (εὖ καὶ φρήν). θ. εὔφρων- καὶ μὲ τὴν μετάπτωσιν τοῦ ο εἰς α εὔφραν- καὶ τὸ πρόσφ. j, εὔφραν-; -ω εὔφραίνω. Τὸ α, εἰς τὸν ἐνεργ. ἀόρ μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. χαίρω ἥδομαι, θέλγω, τέρπω, εὔθυμοῦμαι, ἀρέσκομαι, ἀγάλλομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀνιῶ, λυπῶ, λυποῦμαι, ἄχθομαι, ἀνιδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : οἱ ζωντές τε τοὺς ἔσυτῶν ηὔφραινον δι' ἀρετήν.

Ν. ΕΛΛ. εὔφραίνω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

εὔχομαι ἀποθ.=1) προσεύχομαι, 2) ὑπόσχομαι, 3) ἐπιθυμῶ. πρτ.

ηὔχόμην, μέσ. μέλλ. εὔξομαι, μέσ. ἀόρ. ηὔξάμην.

- Παθ. πρκ. ηὔγμαι μόνον εἰς τὸ γ' ἐν. ηὔκται (=ἔγινε δέησις).

ΠΑΡΑΓ. εὔκτδος (εὔκταῖος, εὔκταῖον),

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιαστ. εὔχή. θ. εὔχ-θμαι.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐπί, κατά, πρός, σύν καὶ συν-επ-. ἀπεύχομαι (=εὔχομαι νά μή γίνη κάτι), ἐπεύχομαι (=ἴκετεύω), κατεύχομαι (=καταριέμαι).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: οἵς οἱ πατέρες οἱ ἡμέτεροι εὔξάμενοι Μῆδων ἐκράτησαν.

2) μὲ ἀκαρ.!: ἐλθὼν δ ἰερεὺς ηὔχετο αὐτοὺς σωθῆναι

Ν. ΕΛΛ. εὔχομαι=ἀπευθύνω προσευχήν, προσεύχομαι.

εύωχῶ (έω)=1) φιλοξενῶ, 2) φιλεύω κάποιον, 3) ἀπολαύω. πρτ. **εύώχουν** [μέλλ. εύωχήσω, ἀδρ. εύώχησα].

- Μέσ. **εύώχοῦμαι** (=εύφραίνομαι τρώγων), πρτ. **εύωχούμην**, μέσ. μέλλ. **εύωχήσομαι**, [παθ. μέλλ. εύωχηθήσομαι], παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. **εύωχηθην**, [πρκ. εύώχημαι].

ΠΑΡΑΓ. εύώχηοις, εύώχητής, εύώχητέος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ εὖ καὶ δχῆ (ἔχω). (δχῆ=ὑποστήριγμα, τροφή) θ. **εύωχέ-ω-ῶ**. χωρὶς τὴν μεσολάβησιν ουνθέτου δνοματος. Παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ: τοῦ ἐνεργ.: ἔστιῶ, ξενίζω, εύφραίνω, φιλῶ, δειπνίζω. τοῦ μέοου · ἔσθιω, ἄριστῶ, εύφραίνομαι, δειπνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: (σὺ) ἀντασπάζου καὶ εύώχει αύτούς.
2) τὸ μέσ. μὲ γεν : εύωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαρρῶν.

N. ΕΛΛ. **εύωχοῦμαι**=διασκεδάζω τρώγων καὶ πινων.

- * **ἔχω**=1) ᔁχω, 2) κρατῶ, 3) κατέχω. πρτ. **εἶχον**, μέλλ. **ἔξιω καὶ σχήσω**, ἀδρ. β' **ἔσχον**, πρκ. **ἔσχημα**, ὑπερσ. **ἔσχήκειν**.
- Μέσ. καὶ Παθ. **ἔχομαι**, πρτ. **εἶχόμην**, μέσ. μέλλ. **ἔξομαι** καὶ **σχήσομαι**, [παθ. μέλλ. σχεθήσομαι], μέσ. ἀδρ. β' **ἔσχόμην**, [παθ. ἀδρ. ἔσχέθην], πρκ. **ἔσχημαι**, ὑπερσ. **ἔσχήμην**.

Αντικατάστασις ἀρ.

	ἀριστ.	ὑποτ.	εὔκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀπλοῦς	ἔσχον	σχῶ	σχοίην	σχὲς	σχεῖν	σχῶν
σύνθ.	ἀπέσχον	ἀπόσχω	ἀπόσχοιμι	ἀπόσχες	ἀποσχεῖν	ἀποσχῶν
ἀπλοῦς	ἔσχόμην	σχῶμαι	σχοίμην	σχοῦ	σχέσθαι	σχόμενος
σύνθ.	ἀπεσχό- μην	ἀπόσχω- μαι	ἀποσχοί- μην	ἀπόσχον	ἀποσχέ- σθαι	ἀποσχόμε- νος

ΠΑΡΑΓ. **ἔξις**, σχέσις, σχῆμα, σχεδόν (=πλησίον), **ἔξης**, δχυρός (έχυρός), ισχύς, ισχυρός, ἐνοχή, μέτοχος, νουνεχής, ἐνοχος, ἀνεκτός, ἀνασχετός, κατασχετέος, καχεξία κ. ά.

ΕΤΥΜ. θ. **σεχ-** καὶ **σχ-**, ἀπό τὸ θ. **σεχ-** σχηματ. ὁ ἐνεστῶς **σεχ-ω** **ἔχω** καὶ κατ' ἀνομοίωσιν **ἔχω** καὶ ὁ πρτ. **ε-σεχ-ον** —εεχον, **εἶχον**. 'Ο μέλλ. **σεχ-σω-ἔχ-σω-ἔξω** (μὲ δασεῖσαν). 'Από τὸ θ. **σχ-** σχηματ. ὁ ἀρ. β' **ἔ-σχ-ον**. 'Από τὸ θ. **σχ-** καὶ τὸ πρόσφ. ε. **σχε-** σχη- ὁ μέλλ. **σχήσω** καὶ ὁ παρακ. **ἔ-σχη-κα**.

ΣΥΝΘ. μὲ πλείστας προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. δύναμαι, κρατῶ, οἶός τ' εἰμί.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: **ἔχεις** πόλιν, **ἔχεις** τριήρεις, **ἔχεις** χρήματα,
· **ἔχεις** ἄνδρας τοσούτους.

2) μὲ ἀπαρ. καὶ τότε σημαίνει δύναμαι: πολλὰ ἄν τις **ἔχοι** καὶ
ἄλλα λέγειν.

3) μὲ πλαγ. ἔρωτησιν : οὐκ ἀν ἔχοις δ, τι χρῶο σαύτῳ.

Τὸ μέσον ἔχομαι μὲ γεν. (= ἀκολουθῶ) : τῆς μὲν γνώμης, δὸς Ἀθηναῖοι, δεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι.

N. ΕΛΛ. **ἔχω** := 1) ἔχω, κρατῶ, 2) (μτφ.) ἀξίζω «πόσο ἔχει ὁ πῆχυς;» 3) πάσχω. «ἔχει πυρετό» καὶ πολλὰς διλλας μεταφορικὰς σημασίας. ούνθ. ἀνέχομαι, κατέχω, παρέχω, ύπερέχω κλπ.

ἔψω = 1) βράζω, 2) μαγειρεύω, 3) τήκω, χωνεύω (ἐπὶ μετάλλων).

πρτ. ἥψων, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ἔψησομαι [καὶ ἔψήσω], ἀδρ. ἥψησα, [πρκ. ἥψηκα].

- **Παθ.** **ἔψωμαι**, [μέλλ. ἔψηθήσομαι], ἀδρ. ἥψήθην, πρκ. ἔψημαι καὶ ἥψημαι, ύπερος. ἥψήμην],

ΠΑΡΑΓ. ἔψησις, ἔψημα [ἀφέψημα], ἔψητος, ἔφθος (=βραστός), δψον δπτός, ἄπεφθος (=ἄβραστος, ὁ καθαρός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ἐπ- μὲ τὰ προσφ. σ καὶ ε (η). θ. επσ- ἔψ-ω καὶ επσ-ε —ἔψή-σω.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ : ἀπό, ἀφέψω καὶ κατὰ, καθέψω (=βράζω κάτι καλῶς).

ΣΥΝΩΝ. βράττω (βράζω), ζέω, δπτῶ, σκευάζω, μαγειρεύω, κοχλάζω.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ. : δταν τις τὴν χύτραν ἔψῃ.

N. ΕΛΛ. **ψήνω** = 1) δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) θερμαίνω ύπερβολικὰ κάτι. «δ ἄρρωστος ψήθηκε οτὸν πυρετό», 3) βασανίζω. «τοῦ ψησε τὸ ψάρι στα χείλη»

- * **ἔῶ** (άω) = 1) ἀφίνω, 2) ἐπιτρέπω. πρτ. εἴων, μέλλ. ἔάσω, ἀδρ. εἴασσα, πρκ. εἴακα, ύπερος. εἴάκειν.

- **Παθ.** **ἔψωμαι**, πρτ. εἴώμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **ἔάσομαι**, παθ. ἀδρ. εἴάθην, πρκ. εἴαμαι, ύπερος. εἴάμην.

· Αντικάτ. ἐνεστ. καὶ ἀορ.

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἔῶ	ἔῶ	ἔψωμι	ἔα	ἔᾶν	ἔῶν, ἔώσα, ἔῶν
ἀδρ. β'	εἴασσα	ἔάσω	ἔάσαιμι	ἔασον	ἔᾶσαι	ἔάσας, ἔά- σασα, σαν

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

εἴώμην (πρτ.), εἴάθην (ἀδρ.), εἴαμαι (πρκ.) τοῦ ἔώμαι Ιώμην (πρτ.), Ιάθην (ἀδρ.), Ιαμαι (πρκ.) τοῦ Ιώμαι

ΠΑΡΑΓ. ἔστεος, καὶ ἔστεον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν θ. σεΦα- προκύπτει τὸ θ. ε-α-ω —έω. Τὸ ρῆμα λαμβάνει αδέησιν καὶ ἀναδιπλασιασμὸν εἰ λόγῳ τοῦ ἀρχικοῦ στοῦ θ. σεΦα- π. χ. ε-σεΦα ον |ε εα-ον,-είων.

ΣΥΝΩΝ. ἀφιημι, λείπω, ἀπολείπω, μεθίημι, ἀποτίθημι, προΐημι.

ΑΝΤΙΘ. ἐμποδίζω, κωλύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ τὰ μὲν κατὰ πολέμους ἔργα ἔάσω
2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : καὶ οὕτε ἔπεοθαι ἔαυτῷ ἔτι εἴα δχλον
3) μὲ ἀπαρ. : οὔδε ἔγω ἔω προσάγεσθαι.

Z

* **Ζεύγνυμι** ή **ζευγνύω=1)** ζέβω, 2) θέτω ὑπὸ ζυγόν, 3) συνδέω, 4) ἐνώνω τὰς δχθας ποταμοῦ μὲ γέφυραν. πρτ. ἔζεύγνυνται καὶ **ζεύγνυσσον**, μέλλ. **ζεύξω**, ἀόρ. **ἔζευξα**, [πρκ. **ἔζευχα**].

• **Μέσ.** καὶ παθ. **ζεύγνυμαι**, [πρτ. **ἔζευγνύμην**], μέσ. μέλλ. **ζεύξομαι** παθ. μέλλ. **ζευχθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἔζευξάμην**, παθ. ἀόρ. α' **ἔζεύχθην**, παθ. ἀόρ. β' **ἔζεύγην**, πρκ. **ἔζευγμαι**, ὑπερσ. **ἔζεύγμην**.

ΠΑΡΑΓ. ζεύγμα, ζεύγος, ζεύξις, ζευκτός, ζεύγλη.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν ζυγ- (λατ. *jungo* = ζευγνύω, *jugum* = ζυγός) προέρχονται δύο θ. τὸ ισχυρὸν ζευγ- καὶ τὸ ἀσθενὲς ζυγ-. Απὸ τὸ ισχυρὸν ζευγ- καὶ τὸ πρόσφ. νυ καὶ τὴν κατάληξιν μὲ σχηματίζεται δε ενεστ. ζεύγ-νυ-με καὶ δε πρτ. Απὸ τὸ θ. ζευγ- σχηματίζονται οἱ ἀλλοι χρόνοι πλήν τοῦ ἀορ. β', δ δποίος σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θ. ζυγ- ἔ-ζύγ-ην.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ὑπό, ούν, συν-κατα-.

ΣΥΝΩΝ. ἐνδ, ζυγῶ, δεσμεύω, συνδέω, συνάπτω, συνάγω, συντίθημι, συναρμόζω).

ΑΝΤΙΘ. λύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : οἱ Κερκυραῖοι τὰς ναῦς ἄμα ἐπλήρουν, ζεύξαντες τὰς παλαιας, ὥστε πλωίμους είναι.
2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. (συνήθως δργαν.): Ξέρξης μηχαναῖς **ἔζευξεν** πορθμόν.

Μ. ΕΛΛ. **ζεύω** καὶ **ζεύγω=1)** θέτω ζῶν ὑπὸ ζυγόν. «ἔζεψε τ' ἄλογα στ' ἀμάξι», 2) ἀναγκάζω κάποιον νὰ ἔργασθῃ. «τοὺς ἔζεψε στὴ δουλειά».

ζέω=βράζω [πρτ. **ἔζεον**, μέλλ. **ζέσω**], ἀόρ. **ἔζεσσα**,

• **Παθ.** [παθ. ἀόρ. **ἔζέσθην**, πρκ. **ἔζεσμαι**].

ΠΑΡΑΓ. ζέσις, ζέμα, [**ζεστός**].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ζεσ- καὶ τὴν κατάλ. ω ζεσ-ω καὶ ἀποβολὴν τοῦ σ., ζέω· εἰς τὸν μέλλ. καὶ τὸν ἀόρ. ζέσ-σω, ζέσ-σα ἀπλοποιοῦνται τὰ δύο σ εἰς ζν.

ΣΥΝΘ: ἐπιζέω (=βράζω, κοχλάζω).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) συνηθ. ἀμτβ. : ψυχὴ ζεῖ τε καὶ ἄγανακτεῖ φύουσα πτερά.
2) μὲ γεν. (οπαν.) : λίμνη ζέουσα ὅδατος καὶ πηλοῦ.

* **ζηλῶ** (όω)=1) δεικνύω ζῆλον, 2) φιλοτιμοῦμαι, 3) προσπαθῶ, 4) θαυμάζω, καλοτυχίζω, 5) ζηλεύω, ζηλοφθονῶ. πρτ. ζέζλουν, μέλλ. ζηλώσω, ἀόρ. ζέζλωσα, πρκ. ζέζλωκα, ὑπερσ. ζέζλωκειν.

● **Παθ. ζηλοῦμαι.**

ΠΑΡΑΓ ζηλωτής, ζήλωμα, ζήλωσις, ζηλωτός, ζηλωτός, ζηλωτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. ζῆλος θ. ζηλό ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. θαυμάζω, εύδαιμονίζω, μακαρίζω, φθονῶ, πεθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. : καὶ τοι ταῦτα δ δρᾶν τι βουλόμενος ζηλώσει
2) μὲ αἵτιατ. καὶ γεν. τῆς αἵτιας : ζηλῶ σε τοῦ πλούτου.
3) μὲ αἵτιατ. καὶ αἵτιολ. πρότ. : ἔγω ζέζλουν τὴν δε τὴν πόλιν, δτι πάντας ἐνθάδε ἥκουσον ἐπικουρίας τυγχάνειν.

Ν. ΕΛΛ. ζηλεύω=1) ζηλοτυπῶ, 2) ἐπιθυμῶ ἢ θαυμάζω κάτι, «ζηλεύει τὰ πλούτη του», «μὲ ζηλεύει, ποὺ εἶμαι πλούσιος», 3) μακαρίζω, καλοτυχίζω.

* **ζημιῶ** (όω)=1) προξενῶ ζημίαν, 2) τιμωρῶ χρηματικῶς ἢ σωματικῶς, 3) βλάπτω. πρτ. ζέζμιουν, μέλλ. ζημιώσω, ἀόρ. ζέζμιωσα, πρκ. ζέζμιωκα, ὑπερσ. ζέζμιωκειν.

● **Παθ. ζημιοῦμαι, πρτ. ζέζμιούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ζημιώσομαι, παθ. μέλλ. ζημιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ζέζμιωθην, πρκ. ζέζμιωμαι, ὑπερσ. ζέζμιωμην.**

ΠΑΡΑΓ. ζημίωμα (=τιμωρία), ζημίωσις, ζημιωτής.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. ζημία (=τιμωρία, βλάβη). θ. ζημιό-ω-ῶ, κατὰ τὰ εἰς -όω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐπί, πρός.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, φθείρω, κακώ, ἐπηρεάζω.

ΑΝΤΙΘ. ώφελω, κερδαίνω, δνίνημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.. οἱ μὲν γάρ δλλους τινὰς ζέζημιώσαν.

2) μὲ αἵτιατ. καὶ δοτ. τοῦ δργάνου : 'Αθηναῖοι τοὺς μὲν φυγῆ ζέζημιώσαν.

Ν. ΕΛΛ. ζημιώνω=1) προξενῶ ζημίαν, 2) ύφίσταμαι ζημίαν. «ζέζημιώσα ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησιν». σύνθ. ἀποζημιώνω=1) ἀποκαθιστῶ καποιαν ζημίαν, 2) παρέχω ύλικὴν ἢ ἡθικὴν ίκανοποίησιν.

* ζητῶ (έω)=1) ζητῶ, 2) ἐρωτῶ, 3) ἐρευνῶ. πρτ. ἔζητουν, μέλλ. ζητήσω, ἀόρ. ἔζητησα, πρκ. ἔζητηκα, ὑπερσ. ἔζητηκειν.

• Παθ. ζητοῦμαι, πρτ. ἔζητούμην, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ζητήσομαι, παθ. μέλλ. ζητηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔζητησάμην], παθ. ἀόρ. ἔζητηθην, πρκ. ἔζητημαι, ὑπερσ. ἔζητημην.

ΠΑΡΑΓ. ζήτημα, ζήτησις, ζητήσιμος, ζητητής, ζητητικός, ζητητέος, άζητητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ἀρχ. ρίζαν dja (=κάνω προσπάθειαν) προέρχονται αἱ ρίζαι ζα- ζη-. Ἀπὸ τὴν ρίζαν ζη- προέρχεται τὸ θ. ζητέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς πρεθ. ἀνά, διά. ἐπί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. αἴτω, ἔξετάζω, ἐρευνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτ.ατ. . ζήτει τὴν ἐκ τοῦ πολέμου σωτηρίαν.

2) μὲ ἀπαρ. · μὴ ζήτει ἐκμαθεῖν πόνους σεαυτῆς.

Ν- ΕΛΛ. ζητῶ καὶ ζητάω=1) ἐρευνῶ νὰ εὕρω κάτι, 2) καταβάλλω προσπάθειαν νὰ ἀποκτήσω κάτι, 3) ἐπιδιώκω, 5) προβάλλω ἀξίωσιν. «ζητεῖ μερίδιον ἀπὸ τὰ κέρδη». σύνθ. ἀναζητῶ, ἐπιζητῶ, συζητῶ, καταζητῶ.

* ζῶ (ζήω)=1) ζῶ, 2) ὑπάρχω εἰς τὴν ζωήν. πρτ. ἔζων, μέλλ. ζήσω ἢ ζήσομαι (σπανίως), συνήθως δὲ μέλλ. βιώσομαι, ἀόρ. β' ἔβιων [καὶ ἔζησα], πρκ. βεβίωκα [καὶ ἔζηκα], ὑπερσ. ἔβεβιώκειν.

‘Αντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀόρ. β’

	δριστ.	ὑπωτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρεμ.	μτχ.
ἐνεστ.	ζῶ	ζῶ	ζώην ζιψην	ζῆ	ζῆν	ζῶν, ὥσα ζῶν
ἀόρ. β'	ἔβιων	βιῶ		—	βιῶναι	βιούς, οῦσα, ὄν.

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

ζῆς, ζῆ, ζῆτε, ζῆτς, ζῆη, ζῆτε, ζῆν (τοῦ ζήω — ζῶ)
ζεῖς, ζεῖ, ζεῖτε, ζεῖτς, ζεῖη, ζεῖτε, ζεῖν (τοῦ ζέω)

ΠΑΡΑΓ. ζωή, ζωός, ζωον, βιός, βίοτος (=ζωή), βιωτέον, βιωτόν, [συμβίωσις].

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα ἔχει δύο θ. 1) θ. ζη (ζή-ω) καὶ 2; θ. βιο- (ἔβιων). Τὸ ρ. κλίνεται κατά τὰ εἰς -άω, διλλὰ ἐπειδὴ ἔχει χαρακτήρα -η δίδει συνηρημένους τύπους εἰς η ἡ η ὅντι α ἡ φ ὁ δμοίως καὶ τὰ: πεινῶ, διψῶ, χρῶμαι, ψῶ (=τρίβω).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, κατά, σύν

ΣΥΝΩΝ. βιῶ, βιοτεύω, διάγω, διατρίβω.

ΑΝΤΙΘ. τελευτώ, ἀποθνήσκω, ἀπόλλυμαι, ὅπογίννομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμετβ.: καὶ σύ ζῆς καὶ περιέρχῃ τὴν πόλιν.

2) μὲ σύστ. ἀντικ.: ἔκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῷη.

Ν. ΕΛΛ. ζῶ=δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. ἀποζῶ, ἐπιζῶ=διαφεύγω τὸν θάνατον, ψυζῶ.

Ζωγρῶ (έω)=1) συλλαμβάνω κάποιον ζωντανόν, 2) αἴχμαλωτίζω. πρτ.

ἔζωγρουν, μέλλ. **ζωγρήσω**, ἀδρ. **ἔζωγρησα**.

- Παθ. **ζωγροῦμαι**, μέλλ. **ζωγρηθῆσομαι**, παθ. ἀδρ. **ἔζωγρηθην**, πρκ. **ἔζωγρημαι**.

ΠΑΡΑΓ. ζώγρημα, ζώγρια (=τὰ λύτρα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον ζωὸς (=ζωντανὸς) καὶ τὸ ρῆμα ἀγρεύω χω-

ρίς νὰ μεσολαβῇ σύνθετον δνομσ., θ ζωγρέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀνδραποδίζω, διουλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: τινὰς δὲ καὶ ἔζωγρησαν (οἱ Ἀθηναῖοι)

* **ζώνυμι** καὶ [**ζωννύω**]=1) ζώνω, [πρτ. ἔζώνυννυν καὶ ἔζώνυννον, μέλλ. ζώσω], ἀδρ. **ἔζωσα**, [πρκ. **ἔζωκα**].

- Μέσ. καὶ Παθ. [**ζώνυμαι**, παθ. ἀδρ. **ἔζώσθην**, πρκ. **ἔζωσμαι** καὶ **ἔζωμαι**].

ΠΑΡΑΓ. ζωστήρ, ζωστός, ἄζωστος, ζῶμα (=διάζωμα), ζώνη.

ΕΤΥΜ. θ: ζωσ- καὶ ζω-. Ἀπὸ τὸ θ. ζωσ- καὶ τὸ πρόσφ. νυ δέ ένεστ.

ζωσ-νυ-μι, ζών-νυ-μι καὶ πρτ. ἔ-ζωσ-νυ-ν, ἔ-ζών-νυν. Ἐπίσης δέ παθ ἀδρ. καὶ πρκ. 2) Ἀπὸ τὸ θ. ζω -δ παθ. πρκ. **ἔζωμαι**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, κατά, παρά, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. περιβάλλω, περιδέω, παρετίθημι, περιθέω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωνύντα.

Ν. ΕΛΛ. ζώνω=1) περιβάλλω με ζώνην τὴν μέσην, 2) περικυκλώνω, «ἔζωσμε τὸν ἔχθρό», σύνθ. **περιζώνω**.

H

ἥβῶ (άω)=1) εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἥλικίαν, 2) ἀκμάζω. πρτ.

ἥβων, μέλλ. **ἥβησω**, ἀδρ. **ἥβησα**, πρκ. **ἥβηκα**, ὑπερσ. **ἥβηκειν**.

ΠΑΡΑΓ. ἥβητής (=δ ἀκμαῖος νέος), ἥβητωρ.

ΕΤΥΜ. ὅπὸ τὸ οὐσιαστ. ἡβῃ θ. ἡβά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἐν, παρὰ καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. ἀκμάζω, θάλλω, νεάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιθ. τοὺς υἱεῖς μου, ἐπειδὴν ἡβήσωσι, τιμωρήσασθε.

- * **ἡγοῦμαι** (έομαι) ἀποθ.=1) προηγοῦμαι, προπορεύομαι, 2) προίσταμαι, είμαι ἀρχων, 3) δδηγῶ, 4) νομίζω. πρτ. **ἡγούμην**, μέσ. μέλλ. **ἡγησομαι**, [παθ. μέλλ. **ἡγηθήσομαι**], μέσ. ἀόρ. **ἡγησάμην**, παθ. ἀόρ. **ἡγηθῆν**, πρκ. **ἡγημαι**, ὑπερσ. **ἡγημην**.

ΠΑΡΑΓ: ἡγεμών, ἡγεμονία, ἡγήτωρ, ἡγέτης, ἡγητέον, διήγημα, διήγησις, ἀδιήγητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σαγ-** (=ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη), ἔχομεν θ. **ἄγ-** (=ἄγω) καὶ **ἡγ-**. Ἀπὸ τὸ **ἡγ-** καὶ τὸ πρόσφ. **ε** (η) θ. **ἡγ-ε-(η)**, **ἡγ-έ-σειμαι** —**οῦμαι**, **ἡγή-σομαι**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐξ, εἰς, ἐπί, κατά, πρό, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ἀρχω, δδηγω, δοκω, νομίζω, οἴομαι, δοξάζω, φρονω.

ΑΝΤΙΘ. ἐπομαι, ἀκολουθω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.=ἀρχω : **Ἀρχίδαμος**. δοπερ ἡγεῖτο τῆς ἔξοδου ταύτης.

2) μὲ δοι:=δδηγω . **Ἀγησίλαος** ἡγεῖτο τῷ στρατεύματι εὔθυς ἐπὶ Σπάρτην.

3) μὲ εἰδικ. ἀπαρ.=νομίζω ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι στρατιώτας δεῖν κατασκευασθῆναι.

4) μὲ δύο αἰτιατ. ἐκ τῶν δποίων ἢ δευτέρᾳ κατηγ τῆς πρώτης =θεωρῶ : Θετταλοὶ καὶ Θηβαῖοι φίλον, εὔεργέτην, σωτῆρα τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο.

Ν. ΕΛΛ. **ἡγοῦμαι**=1) προπορεύομαι, 2) είμαι ἀρχηγός, πρωτοστατῶ, «ἡγεῖται τῆς ἐπαναστάσεως». σύνθ. **ἀφηγοῦμαι**, **διηγοῦμαι**, **εἰσηγοῦμαι**, **ἐξηγοῦμαι**, **προηγοῦμαι**.

- * **ἡδομαι** ἀποθ.=1) εὐχαριστοῦμαι, 2) εὐφραίνομαι. πρτ. **ἡδόμην**, παθ. μέλλ. **ἡσθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **ἡσθην**.

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

ἡδόμην (πρτ.) τοῦ ἡδομαι, **ἡσθην** (ἀόρ.) τοῦ ἡδομαι
ἡδόμην (πρτ.) τοῦ ἡδομαι, **ἡσθην** (ἀόρ.) τοῦ ἡδομαι

ΠΑΡΑΓ. **ἡδονή**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **εΦαδ-** (λατ. suavis=γλυκὺς) προέρχονται τὰ θ: **σαδ-** ἀδ- **ἡδ-** **ἡδομαι**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐπί, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. διγάλλομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω, τέρπομαι, εύθυμοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. δινιῶμαι, ἀχθομαι, λυποῦμαι, ἀθυμῶ, βαρέως φέρω, χαλεπῶς φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: Ἀγησίλαος ἦσθη τῇ πράξει.

2) μὲ ἐμπρόσθ. προσδ.: ἥδεται ἐπὶ τοῖς ἔμοῖς καλοῖς.

3) μὲ κατηγ. μετχ.: Κῦρος ἦσθη τὸν εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον ίδων.

* **ἥκω=ἔχω** ἔλθει. πρτ. **ἥκον** (=εἶχον ἔλθει ή ἤλθον), μέλλ. **ἥξω** (=θὰ ἔχω ἔλθει), [ἀόρ. .ἥξα].

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

ἥκω (ἐνεστ.), ἥκον (πρτ.), **ἥξω** (μέλλ.)=τοῦ ἥκω

εἶκω (ἐνεστ.), εἴκον (πρτ.), **εῖξω** (μέλλ.)=τοῦ εἶκω

ΕΓΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν ε- τοῦ ρήματος Ι-η-μι (Ι-ε-μαι), δόρ. **ἥκα** ἐκ τοῦ δποίου πιθανῶς παρηχθῆ τὸ **ἥκω**.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλάς προθ.: διήκω (=έκτείνομαι), καθήκω (=κατέρχομαι, φθάνω), προσήκω (=συγγενεύω), προσήκει (=ἀρμόζει)

ΣΥΝΩΝ. διφικνοῦμαι, δρομαι, παραγίγνομαι, φθάνω, βαίνω, πορεύομαι.

ΑΝΤΙΘ. οἴχομαι, ἀπέρχομαι, φεύγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.. ἐπειδὴ δὲ ἥκον, ἐκκλησίαν ἐποίησαν.

2) μὲ τροπικὴν μτχ.: Ἀγίας δὲ Ἀρκάς ἤκεν ἔχων.

3) μὲ τελικὴν μτχ.. ἀμφισβητήσων ἥκει.

4) μὲ ἐμπρόσθ. προσδ.: οἱ δὲ ἐλεγον δτι περὶ οπονδῶν ἥκοιεν.

ἥσυχάζω=1) είμαι ἥσυχος, **2)** καταπραύνω. πρτ. **ἥσυχαζον**, μέλλ.

ἥσυχάσω, ἀόρ. **ἥσυχασα**.

ΠΑΡΑΓ. [ἥσυχαστὴς (=δικιοναχδς), ἥσυχαστὴριον (=μοναστήριον)]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **ἥσυχος** θ. **ἥσυχαδ-** καὶ τὸ πρόσφ. j, **ἥσυχαδ-j-w** **ἥσυχάζω**.

ΣΥΝΘ. [νέα: καθησυχάζω, ἐφησυχάζω].

ΣΥΝΩΝ. πραύνω, κατευνάζω, ἀτρεμῶ, ἡρεμῶ

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.. κοὶ τοὺς λόγους δεξάμενοι ἥσυχαζον.

Ν. ΕΛΛ **ἥσυχάζω=1)** είμαι ἥσυχος, **2)** ἀναπαύομαι, κοιμοῦμαι «ἥσι χάζει τώρα, δταν ξυπνήσῃ...». **3)** καταπραύνομαι, **4)** καθησυχάζω καὶ ποιον. σύνθ. **καθησυχάζω**, **ἐφησυχάζω**.

* **ἥττωμαι** (άομαι) παθ. ἀποθ.=1) είμαι κατώτερος, 2) νικῶμαι, καταβάλλομαι. πρτ. **ἥττώμην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **ἥττήσο-**

μαι, παθ. μέλλ. ήττηθήσομαι, παθ. ἀδρ. ήττηθην, πρκ. ήττη-
μαι, ύπερσ. ήττημην. Δι' διμόηχα βλέπε αἰτῶ.

ΠΑΡΑΓ. ήττα, ήττητέος, ἀհτητητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ αὐγκριτικὸν ἡττον, θ. ήττά-ομαι —ῶμαι, κατ' ἀνα-
λογίαν πρὸς τὸ νέκη —νικά-ομαι -ῶμαι.

ΣΥΝΩΝ. νικῶμαι, ἐλαττοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. νικῶ, περιγίγνομαι, κρατῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ γεν. : καὶ νῦν Θηβαίων ήσσωμεθα.

2) μὲ δοτ. : τῇ σφετέρᾳ ταραχῇ ήσσηθεῖεν.

3) μὲ γεν. καὶ κατηγ. μτχ. : καὶ τούτου εἰς γε δύναμιν οὐχ
ήττησωμεθα εὖ ποιοῦντες.

4) μὲ ἐμκρόθ. προσδ. : μηδὲ ἐν τούτῳ αὔτῶν ήττηθήσεοθε.

Ν. ΕΛΛ. ήττῶμαι=1) καταβάλλομαι, νικῶμαι, 2) ἀποδεικνύομαι κα-
τώτερος.

Θανατῶ (δω)=1) θανατώνω, 2) καταδικάζω εἰς θάνατον, 3) φονεύω,
μέλλ. θανατώσω, ἀδρ. ἐθανάτωσα.

- Παθ. θανατοῦμαι, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημ. θανατώσομαι, [παθ. μέλλ. θανατωθήσομαι], παθ. ἀδρ. ἐθανατώθην, [πρκ. τεθανάτω-
μαι].

ΠΑΡΑΓ. θανάτωσις.

ΕΤΥΜ.. ἀπὸ τὴν ρίζαν θαν- (=θνήσκω) προέρχεται τὸ οὐσιαστικὸν
θάνατος ἀπὸ τὸ ὅποιον τὸ θ. θανατό-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ ἀποκτείνω, φονεύω, διαφθείρω, ἀναιρῶ, διαχρῶμαι, σφάττω,
ἀποθνήσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. πάντως ἐμέ γε οὐ θανατώσει.

Ν. ΕΛΛ. θανατώνω=1) φονεύω κάποιον, 2) προξενῶ εἰς κάποιον βα-
θυτάτην θλῖψιν ἢ πόνον «γιατὶ μὲ θανατώνεις μ' αὐτά οου τὰ λόγια;»

Θάπτω=θάπτω. πρτ. θάψω, μέλλ. θάψω, ἀδρ. θάψα, [πρκ.
τέθαψα, ύπερσ. ἐτεθάψειν].

- Παθ. θάπτομαι, πρτ. θάψατόμην, παθ. μέλλ. β' ταφήσομαι, παθ.
ἀδρ. α' θάψαφθην καὶ β' θάψην, πρκ. τέθαμμαι, ύπερσ. θε-
θάμμην, τετελ. μέλλ. τεθάψομαι.

ΠΑΡΑΓ. ταφή, τάφος, θαπτέον, ἀθαπτος.

ΕΤΥΜ. θ. θαφ- καὶ τὸ πρόσφ. τ, θαφ-τ-ω . θάπ-τ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τας προθ : ἐν, κατά, ούν.

ΣΥΝΩΝ κατορύσσω, κρύπτω. κηδεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. οἱ μέντοι πολῖται θάψαν (αὐτὸν) ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Ν. ΕΛΛ. θάπτω καὶ θάψτω, θάψω=1) θάψω, 2) κρύψω κάτι ύπο-τὸ

χῶμα, 3) κρύβω κάτι εἰς ἀσφαλές μέρος. «ποῦ ἔχει θαμμένο τὸ κομπόδεμα» 4) καταστρέφω, ἔξοντώνω.

Θαρσύνω καὶ θαρρύνω=1) ἐνθαρρύνω, 2) δίδω θάρρος εἰς τινα.
πρτ. ἐθάρσυνον καὶ ἐθάρρυνον, ἀόρ. ἐθάρσυνα καὶ ἐθάρρυνα.

ΠΑΡΑΓ [ἐνθάρρυνσις, ἐνθαρρυντικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν θαρσ- ἢ θρασ- προέρχεται τὸ ἐπίθετον θαρσύς, θρασύς. 'Απ' αὐτὸ δὲ παράγεται τὸ ρῆμα θαρσύνω, δπως ἀπὸ τὸ βαρύς τὸ βαρύνω. Τὸ υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. παραινθ, παρακελεύομαι, ἐπιρρώνυμαι.

ΑΝΤΙΘ. φοβῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἵτιατ.: δεξιοῦσθε καὶ θαρρύνετε αὐτούς.

2) μὲ αἵτιατ. καὶ δοτ. τοῦ δργάνου: ἔργον ἔστι τοῖς πρωτοστάταις θρασύνειν τοὺς ἐπομένους καὶ λόγω καὶ ἔργῳ.

Ν. ΕΛΛ. ἐνθαρρύνω=δίδω θάρρος εἰς κάποιον, ἐμψυχώνω. ἀποθαρρόνω=ἀπογοητεύω κάποιον.

Θαρσῶ καὶ θαρρῶ (έω)=1) ἔχω θάρρος, 2) ἔχω πεποίθησιν εἰς κάτι, πιστεύω, 3) περιφρονῶ. πρτ. ἐθάρσουν καὶ ἐθάρρουν, μέλλ. θαρσήσω καὶ θαρρήσω, ἀόρ. ἐθάρσησα καὶ ἐθάρρησα, πρκ. τεθάρσηκα καὶ τεθάρρηκα.

ΠΑΡΑΙ' θάρσησις, θαρσητέον, θαρσεύντως καὶ θαρρούντως.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν θαρ- καὶ θρασ- προέρχεται τὸ ούσιαστ. θάρσος καὶ θάρρος, θ. θαρσεσ- θαρσέσ-ω —θαρσέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. ἀνά καὶ ἀπό.

ΣΥΝΩΝ. τολμῶ, ὑπομένω, καρτερῶ, ἀνέχομαι.

ΑΝΤΙΘ. ὀκνῶ, δέδοικα, φοβοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ α) ἀμιτβ.: οἱ Μυτιληναῖοι ἐθάρσουν.

β) μιτβ. 1) μὲ αἵτιατ.: ἵνα σε καὶ θαρρήσωσιν.

2) μὲ ἀπαφ.. Νικίας μᾶλλον ἢ πρότερον ἐθάρσησε κρατήσειν.

3) μὲ εἰδ πρότ.. τάχ' ὅν τις θαρσοί δτι τοῖς δπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν.

Ν. ΕΛΛ. θαρρῶ=1) νομίζω, φαντάζομαι, ὑποθέτω. ἀναθαρρῶ=παίρνω ἐκ νέου θάρρος.

Θαυμάζω=1) θαυμάζω, 2) μένω ἔκθαμβος, ἐκπλήττομαι, 3) βλέπω κάτι μὲ θαυμασμὸν καὶ ἐκπληξιν, 4) τιμῶ, σέβομαι. πρτ. ἐθαύμαζον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. θαυμάσομαι, ἀόρ. ἐθαύμασα, πρκ. τεθαύμακα, ὑπερσ. ἐτεθαυμάκειν.

• **Παθ.** θαυμάζομαι, πρτ. ἐθαυμαζόμην, μέλλ. θαυμασθήσομαι ἀόρ. ἐθαυμάσθην, [πρκ τεθαύμασμαι, ὑπερσ. ἐτεθαυμάσμην].

ΠΑΡΑΓ θαυμαστής, θαυμασμός, θαυμαστός, θαυμαστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. θαῦμα θ. θαυμαδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, θαυμάδ- j-ω —θαυμάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα δόντικόληκτα.

ΣΥΝΘ ἀποθαυμάζω (=θαυμάζω, ἐκπλήττομαι).

ΣΥΝΩΝ. ἄγαμαι, ἐκπλήττομαι, ἔξισταμαι, θαυμβοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀτιμάζω, καταφρονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: μηδὲ τὴν δόξαν τὴν τούτων θαυμάζετε.

2) μὲ γεν. καὶ κατηγ. μετχ.. ὅδε ἐθαύμασά σου λέγοντος

3) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. (αἰτίας) ἢ ἀντὶ τῆς γεν. ἐμπρόθ. προσδ.-ού θαυμάζω αύτούς τῆς τόλμης
ούστινας τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ.

4) μὲ ἔξηρτημ. αἰτιολογ. πρότ. (ὅτι ἢ εἰ). ἐθαύμαζον οἱ "ΕΛ'
ληνες δτι οὐδαμοῦ Κύρος φαίνοιτο.

καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ πολλὰ τῶν εἰρημένων οὐ πρέποι σοι

5) μὲ ἔξηρτ. πλαγ. ἐρώτ. θαυμάζω δὲ καὶ δστις ἔσται δ
όντερῶν.

Ν. ΕΛΛ. θαυμάζω, θαυμάζω=1) αἰσθάνομαι θαυμασμὸν ἢ ἐκπληξιν,
2) βλέπω κάτι μὲ μεγάλην εύχαριστησιν «θαυμάζω τὸ ἀττικό δειλινό».
3) σέβομαι κάποιον. 4) ἀπορῶ διὰ κάτι «θαυμάζω πῶς τὰ καταφέρνει». ἀποθαυμάζω.

Θεραπεύω=1) περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ, 2) καλλιεργῶ, 3) λατρεύω,
4) φροντίζω, 5) θεραπεύω. πρτ. ἐθεράπευσον, μέλλ. θεραπεύσω,
ἀόρ. ἐθεράπευσα, πρκ. τεθεράπευκα, ὑπερσ. ἐτεθεραπεύκειν.

• **Παθ.** θεραπεύομαι, πρτ. ἐθεραπευδμην, μέσ. μέλλ μὲ παθ.
σημασ. θεραπεύσομαι, [πάθ. μέλλ. θεραπευθήσομαι], ἀόρ. ἐθε-
ραπεύθην, πρκ. τεθεράπευμαι, [ὑπερσ. ἐτεθεραπεύμην].

ΠΑΡΑΓ. θεραπεία, θεραπευτής, θεράπευμα, θεραπευτός, ἀθεράπευ-
τος, θεραπευτικός, θεραπευτέον [θεραπευτήριον].

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ ούσιαστ. θεράπων (θέραψ) θ θεραπ- καὶ κατάληξιν
-εύω. θεραπεύω

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἐκ, ἐπί, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ιῶμαι, ἀκοῦμαι, ιατρεύω, σέβομαι,
τιμῶ, ύπουργῶ, περιέπω.

ΑΝΤΙΘ ύβριζω, καταφρονῶ, αἰκίζομαι, βλαπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. παῖδες δε μοι οὕπω εἰσὶν οἵ με θεραπεύσουσι.

Ν ΕΛΛ Θεραπεύω=1) περιποιοῦμαι κάτι, 2) καλλιεργῶ. «θεραπεύει
τὰ γεάμματα», 3) νοσηλεύω, γιατρεύω. «τὸ τραῦμά του ἐθεραπεύθη»,
ἀποθεραπεύω=θεραπεύω τελείως.

**Θερίζω α) μτβ.=θερίζω καρπόν, β) ἀμτβ=1) περνῶ τὸ θέρος, 2) πα-
ραθερίζω. [ετ. ἐθέριζον, μέλλ. θεριῶ καὶ θερίσω], ἀόρ. ἐθέρισα.**

• **Μέσ. καὶ Παθ.** [μέσ.ἀόρ. ἐθερισάμην, παθ. ἀόρ. ἐθέρισθην], πρκ.
τεθέρισμας.

ΠΑΡΑΓ. θεριστής, θερισμός, θεριστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. θέρος, θ. θερ- καὶ τὴν κατάληξιν -ίζω, θερ-ίζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τάς προθ.. ἐκ καὶ ἐν.

ΣΥΝΩΝ. δρέπω, ἀμῷ, κόπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) μιβ. μὲ αἰτιατ.. ποιόν τιν' ὃν οἵει τὴν ρητορικὴν καρπὸν θερίζειν;

β) ἀμτβ. : ἔνθα θερίζειν λέγεται βασιλεύς.

Ν. ΕΛΛ. θερίζω=ἀποκόπτω αιτηρὰ ἢ χόρτον μὲ δρέπανον ἢ μηχανὴν, 2) ύφισταμαι τάς ουνεπείας τῶν πράξεών μου καλῶν ἢ κακῶν. «θερίζει τούς καρπούς τῶν κόπων του», 3) προκαλῶ μεγάλην καταστροφὴν. «τούς ἐθέρισε τὸ πυροβολικόν». παραθερίζω=περιῶ τὸ θέρος μου κάπου.

Θερμαίνω=1) ζεσταίνω, 2) θερμαίνω. [πρτ. ἐθέρμαινον, μέλλ. θερμανῶ], ἀδρ. ἐθέρμηνα.

• **Παθ.** θερμαίνομαι, πρτ. ἐθερμαινόμην, ἀδρ. ἐθερμάνθην, [πρκ. τεθέρμασμαι].

ΠΑΡΑΓ. θέρμανσις, θερμασία, θέρμασμα, θερμάστρα, θερμαντήρ, θερμαστρίς καὶ θερμαντός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. θερμὸς τὸ σ्नαλογ. θ. θερμάν- καὶ τὸ πρόσφ. j. θερμάν-j-w. θερμαίνω.

ΣΥΝΘ. μὲ τάς προθ.: διά, παρά.

ΣΥΝΩΝ. θάλπω, πυρῶ, φλογίζω.

ΑΝΤΙΘ. ψύχω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἀλλὰ ἀποτρέπεοθαι (τὸν ἡλιον) φυλαττόμενον, μή τε ἥμᾶς μᾶλλον τοῦ δέοντος θερμαίνων βλάψῃ.

Ν. ΕΛΛ. θερμαίνω=1) ζεσταίνω, 2) ζωογονῶ. ἐμψυχώνω. «μᾶς ἐθέρμαινε ἡ ἐλπίδα τῆς ἐπιστροφῆς», 3) περιθάλπω.

* **Θέω=τρέχω.** πρτ. ἐθεον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. θεύσομαι, (οἱ ἄλλοι χρόνοι ἀπὸ τὸ τρέχω), ἀδρ. β. ἐδραμον, πρκ. δεδράμη-κα, ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν.

Κλίσις ἐνεστ. καὶ παρατ.

Ἐνεστ. θέω, θεῖς, θεῖ, θέομεν, θεῖτε, θέουσι. Ἀπαρ- θεῖν.

Παρατ. ἐθεον, ἐθεις, ἐθει, ἐθέομεν, ἐθεῖτε, ἐθεον.

'Αντικατάστασις διορ. β'

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ-
ἐδραμον	δράμω	δράμοιμι	δράμε	δραμεῖν	δραμῶν

ΠΑΡΑΓ. θοδς (=ταχύς), βοηθός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. θεῖ-θεῖ-ω—θέω. θεῖ-σομαι, θεύ-σομαι· τὸ Φ μεται-
τρέπεται εἰς υ πρὸ τοῦ σ. Τὸ ρῆμα εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶνα-
συνηρημένον, ὅπου τὸν χαρακτῆρα ε ἀκολουθεῖ ε ἡ ει.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθέσεις

ΣΥΝΩΝ. τρέχω, τροχαζω, ἔλασύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : θᾶττον γάρ θανάτου θεῖ (ἢ πονηρία).

2) μὲ αἰτιατ. τόπου. καὶ δ μὲν ἔθει δρόμῳ τὴν ὁδὸν ταύ-
την εύθειαν.

* **θεῶμαι** (άομαι) ἀποθ.=1) κοιτάζω μὲ προσοχήν, 2) παρατηρῶ,
βλέπω. πρτ. ἔθεώμην, μέλλ. θεάσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔθεασάμην,
[παθ. ἀδρ. ἔθεάθην], πρκ. τεθέαμαι, ὑπερσ. ἔτεθεάμην.

ΠΑΡΑΓ. θεατής, θέατρον, θέαμα, θεατός, θεατέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν θεῖ- θ. θεα- κατάλ. -ομαι, θεά-ομαι—θεῶμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, κατά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. δρῶ, βλέπω, θεωρῶ, ἀθρέω, σκοπῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀβλεπτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : αὐτὸς ἔθεατο τὸ λιμνῶδες τοῦ Στρυμόνος καὶ
τὴν θέσιν τῆς πόλεως.

Ν. ΕΛΛ. μόνον δ ἀόρ. ἔθεάθην χρησιμοποιεῖται. «ἔθεάθης περιπατῶν
εἰς τὸ Ζάππειον».

θεωρῶ (έω)=1) παρατηρῶ, 2) παρακολουθῶ, 3) ἔξετάζω, σκέπτομαι,
μελετῶ, 4) εἴμαι θεωρός ἢ πρεσβευτής. πρτ. ἔθεωρουν, μέλλ.
θεωρήσω, ἀδρ. ἔθεώρησα, πρκ. τεθεώρηκα, [ὑπερσ. ἔτεθεωρήκειν].

● Μέσ. καὶ Παθ. θεωροῦμαι, πρτ. ἔθεωρούμην, [μέσ. μέλλ. μὲ
παθ. σημασ. θεωρήσομαι, παθ. μέλλ. θεωρηθήσομαι, παθ. ἀδρ.
ἔθεωρήθην].

ΠΑΡΑΓ. θεώρησις, θεώρημα, θεωρητής, θεωρητός, θεωρητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ το ούσιασιικὸν θεωρός (ἀπὸ τὸ θεαῖ-ορός) θ. θεωρέω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: κατά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. θεωρητικός, παρατηρῶ, προσέχω, ἀθρῶ, ἔξετάζω, σκοποῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.. εθεώρει δὲ τὸν ἀγῶνα καὶ Κῦρος.

2) μὲ ἀμπρόθ. προσδ : ἐν δφ τούτῳ τὰ "Ισθμια ἔγιγνετο, καὶ
οἱ Ἀθηναῖοι ἔθεωρουν εἰς αὐτά.

Ν. ΕΛΛ. θεωρῶ=1) βλέπω, 2) ἔξετάζω, ἐλέγχω ἢ ἔγκρινω κάτι, 3)
δίδω κάτι διὰ θεώρησιν «ἔθεωρησα τὸ διαβατήριόν μου», 4) νομίζω.
«σὲ θεωροῦσα διώτερο δινθρωπο». **ἀναθεωρῶ**=1) ἔξετάζω κάτι ἐκ
νέου, 2) ἀνακελῶ προηγουμένην γνώμην ἢ διπόφασιν. **ἐπιθεωρῶ**=ἔξε-
τάζω μὲ προσοχήν, ἔξελέγχω.

- Θηρεύω=1) κυνηγῶ, 2) καταδιώκω. πρτ. ἐθῆρευον, μέλλ. θηρεύσω, ἀόρ. ἐθῆρευσα, πρκ. τεθῆρευκα, ὑπερσ. ἐτεθῆρεύκειν.
- Μέσ. καὶ Παθ. θηρεύομαι, πρτ. ἐθηρευόμην, μέσ. μέλλ. θηρεύσομαι, [παθ. μέλλ. θηρευθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐθηρευσάμην, παθ. ἀόρ. ἐθηρεύθην, [πρκ. τεθήρευμαι, ὑπερσ. ἐτεθήρεύμην].

ΠΑΡΑΓ. Θήρευσις, Θήρευμα, Θηρευτός, Θηρευτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. Θήρ (=θηρίον) μὲ τὴν κατὰλ -εύω θηρεύω, δπως βασιλεὺς]—βασιλεύω.

ΣΥΝΩΝ. Θηρῶ, ἀγρεύω, κυνηγετῶ, καταδιώκω, κυνηγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἂ κέείνος ἐθήρευεν ἀπὸ τοῦ ἵππου.

- Θηρῶ** (άω)=1) κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, 2) συλλαμβάνω, 3) προσπαθῶ. πρτ. ἐθῆρων, μέλλ. θηράσω, ἀόρ. ἐθῆρασα, πρκ. τεθῆρακα, ὑπερσ. ἐτεθῆράκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. θηρῶμαι, [πρτ. ἐθηρώμην, μέσ. μέλλ. θηράσομαι, παθ. μέλλ. θηραθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθηρασάμην, παθ. ἀόρ. ἐθηράθην, πρκ. τεθήραμαι, ὑπερσ. ἐτεθηράμην].

ΠΑΡΑΓ. Θηρατής, Θήραμα, Θηρατέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. Θήρα, θ: θηρά-ομαι —θηρῶμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐκ καὶ σύν,

ΣΥΝΩΝ. Θηρεύω, ἀγρεύω, κυνηγετῶ, διώκω:

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. δτε τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἐθηρῶμεν.

- Θιγγάνω**=1) ἐγγίζω, 2) ἐπιχειρῶ, [3) προσβάλλω. Τὸ φ. σπανίως χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς πεζοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς. [μέλλ: θίξω], ἀόρ. β' ἔθιγον.

- Μέσ. καὶ Παθ. [θιγγάνομαι, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. θίξομαι, παθ. ἀόρ. ἐθίχθην].

ΠΑΡΑΓ. Θίγμα, θίξις (=τὸ ἄγγισμα), ἄθικτος, εὔθικτος, θίγημα (=ἡ φαῦσις).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. Θιγ- (ἀόρ. β' ἔθιγ-ον) ἐνεστ. θ θι-ν-γ- (λατ tang o), καὶ τὸ πρόσοφ. -αν-, θινγ-άν-ω—θιγγάνω.

ΣΥΝΘ. προσθιγγάνω (=έγγιζω).

ΣΥΝΩΝ. ἄπτομαι, φαύω, ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ, ἔχομαι, βλάπτω, ἐνοχλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ γεν.: δταν δὲ τούτων τινὸς θίγης.

Ν. ΕΛΛ. Θίγω=1) ἐγγίζω. «μὴ θίγετε τὰ ἀντικείμενα», 2) προσεγγίζω «αὐτὸς θίγει τὰ ὅρια τῆς θρασύτητος», 3) δοκιμάζω. 4) κάμνω λόγον διὰ κατι. «δὲν θίξει καθόλου τὸ ζήτημα τοῦ διορισμοῦ», 5) προσβάλλω. «οἱ λόγοι σου μὲ θίγουν».

Θλίβω=1) πιέζω, 2) στενοχωρῶ, 3) ἐνοχλῶ. [πρτ. ἔθλιβον, μέλλ. θλίψω], ἀδρ. **ἔθλιψα,** [πρκ. τέθλιφα].

- **Μέσ. καὶ Παθ. θλίβομαι,** [πρτ. ἔθλιβόμην, μέσ. μέλλ. θλίψομαι, παθ. μέλλ. β' θλιβήσομαι], παθ. ἀδρ. α' **ἔθλιφθην,** [παθ. ἀδρ. β' ἔθλιβην, πρκ. τέθλιψμα:].

ΠΑΡΑΓ θλίψις

ΕΤΥΜ Θ. θλίβ-ω. Τὸ εἶναι παντοῦ μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέ έκ, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. πιέζω, συνωθῶ, βλάπτω, ἐνοχλῶ, ἀνιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἵτιατ : τοὺς δῆμοις τοὺς παρείας θλίβων.

Ν. ΕΛΛ. θλίβω=1) πιέζω, 2) στενόβω, 3) λυπῶ, στενοχωρῶ «μὲ θλίβει ή στάσις του». συνθλίβω.

* **Θυγήσκω=1) ἀποθνήσκω, 2) φονεύομαι.** Τὸ ρ. εἰς τὸν μέλλοντα καὶ ἀδριστὸν χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἀττ. πεζοὺς συγγραφεῖς πάντοτε σύνθετον. πρτ. **ἔθυγησκον,** μέλλ. **ἀποθανοῦμαι,** ἀδρ. β' **ἀπέθανον,** πρκ. **τέθνηκα,** ὑπερσ. **ἔτεθνήκειν,** τετελ. μέλλ. **τεθνήξω καὶ τεθνήξομαι** (οὗτος προηλθεν ἀπὸ τὸ **τέθνηκα**).

'Αντικατάστασις ἀρ. β'

όριστ.	ὑποτ:	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀπέθανον	ἀποθάνω	ἀποθάνοιμι	ἀπόθανε	ἀποθανεῖν	ἀποθανών

Κλίσις πρκ. καὶ ὑπερσ.

πρκ. δριστ. τέθνηκα, ας, ε, τεθνήκαμεν καὶ τέθναμεν, τεθνήκατε καὶ τέθνατε, τεθνήκασι(ν) καὶ τεθνᾶσιν.

ὑποτ. τεθνήκω-ης, κλπ.

εύκτ. τεθναίην,-ης,-η, κλπ.

προστ. τεθνάτω

ἀπαρ. τεθνηκέναι καὶ τεθνάναι

μτχ. τεθνηκώς, κυῖα, δς καὶ τεθνεώς, ὥσα, τεθνεώς ή τεθνεός.

ὑπερσ.ἔτεθνήκειν,-εις,-ει, ἔτεθνήκαμεν, ἔτεθνήκετε, ἔτεθνήκεσαν καὶ ἔτεθνασαν.

ΠΑΡΑΓ. θάνατος, θνητός, θνητότης, ήμιθνής, ήμιθανής, ἀριθανής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ριζαν **θαν-** (ἀδρ. β' **-ἔθαν-ον**) καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ ἐκτασιν τοῦ α, **θνα —θνη—**, καὶ μὲ τὸ πρόσφ. **-ισκ-, θνη-ισκ-ω** **θνήσκω.**

ΣΥΝΩΝ. τελευτῶ. φονεύομαι, θανατοῦμαι, ἀπογίγνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ζῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.: ὃν ἐτέθνασαν οἱ προσήκοντες.

Ν. ΕΛΛ. ἀποθνήσκω καὶ πεθαίνω=1) ἀποθνήσκω, 2) ὑποφέρω πολὺ, βασανίζομαι πολύ. «πεθαίνει τῆς πείνας», 3) ἐπιθυμῶ πολὺ. «πεθαίνω γιὰ ἐκδρομές», 4) ἔξαντλῶ τὴν ύπομονὴν κάποιου. «μὲ πέθανες μὲ τὶς ἀναβολές σου».

Θορυβῶ (έω)=1) κάμνω θόρυβον, 2) θορυβωδῶς ἐγκρίνω ἢ ἀπορρίπτω κάτι, 3) ἐνοχλῶ. πρτ. ἐθορύβουσν, μέλλ. θορυβήσω, ἀόρ. ἐθορύβησα.

- Παθ. θορυβοῦμαι, πρτ. ἐθορυβούμην, μέλλ. θορυβηθήσομαι, ἀόρ. ἐθορυβήθην, πρκ. τεθορύβημαι, ὑπερσ. ἐτεθορύβημην καὶ τεθορύβημένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ. ἀθορύβητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. Θόρυβος θ. Θορυβέ··ω·ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀνά, διά, ἐπί: ἐπιθορυβῶ (=ἐπιδοκιμάζω μὲ θόρυβον);

ΣΥΝΩΝ. θροῶ, θρυλῶ, διασπείρω, διαδίδωμι, ψιθυρίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.: μὴ μοι θορυβήσητε.

Ν. ΕΛΛ. θορυβῶ=1) προξενῶ θόρυβον, προκαλῶ τὴν προσοχή, προκαλῶ συζητήσεις, διαμάχας. «πολὺ θορυβεῖ εἰς τὸν τύπον ἡ ἀντιπολίτευσις», 3) προξενῶ ἀνησυχίαν, σύγχυσιν. «ἡ ἀνομβρία ἐθορύβησε τοὺς ἀγρότας»:

Θρασύνω=1) ἐνθαρρύνω,

- Μέσ. θρασύνομαι, (=γίνομαι θαρραλέος ἢ θρασύς). μέσ. ἀόρ. ἐθρασυνάμην, [παθ. ἀόρ. ἐθρασύνθην].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. θρασὺς. ὅπως ἀπὸ τὸ θαρσὺς τὸ θαρσύνω.

ΣΥΝΩΝ. θαρσύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵιτατ.. καν διακινδυνεύσειαν πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες.

Ν. ΕΛΛ ἀποθρασύνω=κάνω κάποιον θρασύν. «ἡ ἀνοχή μου τὸν ἀπεπράσυνε», ἀποθρασύνομαι.

Θραύω=1) συντρίβω, 2) ἀδυνατίζω. [μέλλ. θραύσω], ἀόρ. ἐθραυσσα, [πρκ. τέθραυκα].

- Παθ. θραύομαι, [παθ. μέλλ. θραυσθήσομαι], ἀόρ. ἐθραύσθην, πρκ. τέθραυσμαι.

ΠΑΡΑΓ. θραῦμα καὶ θραῦσμα, θραῦσις, θραῦστος, ἀθραῦστος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν θρυ- (θρύπτω=θρυματίζω). Τὸ ἐνεστ. θ. θραύ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, κατά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. κατάγνυμι, ρήγνυμι, συντρίβω, θρύπτω, θλῶ, κλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατέστω τὰ δέραια μαλακά, ἵνα μὴ θραύῃ τὰς τρίχας.

Ν. ΕΛΛ. θραύω=1) σπάζω, συντρίβω, 2) διακόπτω δριστικῶς μίαν κατάστασιν. «τὸ ἔθνος ἔθραυσε τὰ δεσμά».

θροῶ (έω)=1) κράζω, 2) ψιθυρίζω, 3) θορυβῶ, διηγοῦμαι, 4) διαδίδω κάποιαν φήμην. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους χρησιμοπαιεῖται τὸ σύνθετον διαθροῶ, πρτ. διεθρόδουν, ἀδρ. διεθρόησα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. θρόας —θροῦς θ. θροέ-ῶ-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. θορυβῶ, θρυλῶ. διασπείρω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατέστην ἢ σύστοιχον. ταῦτα οὖν δὲ Θηραμένης διεθρόει

2) μὲ εἰδ. πρότερον καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὰς Ἀθήνας διεθρόησαν ως χοήματα πολλὰ ἴδοιεν.

θρυλῶ (έω)=1) ψιθυρίζω, φλυαρῶ, 2) διασπείρω φήμην. πρτ. ἔθρολουν, μέλλ. θρυλήσω.

- **Παθ.** θρυλοῦμαι (=είμαι ἀντικείμενον συζητήσεως). Τὸ ἀπόδοσ. θρυλεῖται (=φημολογεῖται, λέγεται), [πρτ. ἔθρυλούμην, παθ. ἀδρ. ἔθρυλήθην], πρκ. τεθρυλημαι, ὑπερσ. ἔτεθρυλημην.

ΠΑΡΑΓ. θρύλημα (=φήμη) πολυθρύλητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσ. θρῦλος (βοή, θόρυβος). θ. θρυλέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν προθ. διά, διαθρυλῶ (=διατυμητανίζω).

ΣΥΝΩΝ. διαθροῶ, διαδίδωμι, ψιθυρίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατέστην. δὲ πάντες ἔθρυλοι τέως.

θρύπτω=1) συντρίβω, σπάζω. Οἱ ἄλλοι χρόνοι μεταγεν. [πρτ. ἔθρυπτον, μέλλ., θρύψω. ἀδρ. ἔθρυψα].

- **Μέσ.** θρύπτομαι (=συμπεριφέρομαι θηλυπρεπῶς).

- **Παθ.** θρύπτομαι (=συντρίβομαι). πρτ. ἔθρυπτόμην, [μέσ. μέλλ. θρύψομαι, παθ. μέλλ. μὲ μέσ. σημασ. θρυφθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἔθρυφθην], πρκ. τεθρυπτομαι.

ΠΑΡΑΓ. θρύψις, θρύμμα, τρυφή. θρυπτός

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. θρυψ- (ρίζα θρυ- θραύω) καὶ τὸ πρόσφ. τ., θρύψ-τω - θρύπ-τω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά.

ΣΥΝΩΝ. θραύω, κατάγνυμι, συντρίβω, ρήγνυμι. Τοῦ μέσ. καλλωπί-

ζομαι, σεμνύνομαι, ἀκκίζομαι, ἐναβρύνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ.: ἀ δὴ πολλοὶ ἀνοήτως θρύπτοντες, φιλοῦσι.

- * **θύω**=1) θυσιάζω, 2) ἑορτάζω διὰ προσφορᾶς θυσιῶν. πρτ. ἔθυον, μέλλ. θύσω, ἀδρ. ἔθυσα, πρκ. τέθυκα, ὑπερσ. ἔτεθύκειν.
- Μέσ. καὶ Παθ. θύσομαι, πρτ. ἔθυσμην, μέσ. μέλλ. θύσομαι, [παθ. μέλλ. τυθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἔθυσάμην, παθ. ἀδρ. ἔτύθην, πρκ. τέθυμαι, ὑπερσ. ἔτεθύμην.

Πρόσεχε τὰ ὄμοιχα

θύσω	(μέλλ.), τέθυκα	(πρκ.), ἔτεθύκειν	(ὑπερσ.),
θύσομαι	(μέλλ.), τέθυμαι	(πρκ.), ἔτεθύμην	(ὑπερσ.) τοῦ θύω
θήσω	(μέλλ.), τέθεικα	(πρκ.), ἔτεθείκην	(ὑπερσ.)
θήσομαι	(μέλλ.), τέθειμαι	(πρκ.), ἔτεθείμην	(ὑπερσ.) τοῦ τίθημι

ΠΑΡΛΓ. θῦμα, θύτης, θυτήρ, θυτήριον, το θύμον (= τὸ θυμαρι), θυσία, θυμέλη (= βωμός), θυτέον, ἀθυτος

ΕΤΥΜ. θ. θύ·ω. Το υ εἶναι βραχὺ εἰς τὸν ενεργ. καὶ μεσ. πρκ. καὶ ὑπερσ. καὶ εἰς τὸν παθ. αόρ. καὶ μέλλ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: σπό κατά, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. καλλιερῶ, δλοκαυτῶ, σφάττω, βουθυτῶ, ἔορταζω, καθιερεύω
ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: κανταῦθα θύσω τῇ Ἀθηνᾷ.

2) μὲ αἰτιατ.: Ξενίας ὁ Ἀρκάς τὰ Λύκαια ἔθυε

θωρακίζω=1) ὀπλίζω μὲ θώρακα, 2) δχνρώνω. [πρτ. ἔθωράκιζον] μέλλ. θωρακίσω].

- Μέσ. καὶ Παθ. θωρακίζομαι = φορῶ τὸν θώρακά μου (μέσον), μέσ. ἀδρ. ἔθωρακισάμην, παθ. ἀδρ. ἔθωρακισθην, πρκ. τεθωράκισμαι.

ΠΑΡΛΓ. ἀθωράκιστος, θωρακισμός, [θωράκισις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσ. θώραξ. θ. θωρακιδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, θωρακίδ j-ω θωρακίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ὀπλίζω, δχνρῶ, συσκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τοὺς δὲ ἡνιόχους ἔθωρακισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν.

Ν. ΕΛΛ. θωρακίζω=ἐπενδύω κάτι μὲ σιδηρᾶς πλάκας. θωρακίζω πλοῖον, θωρακίζομαι=όπλίζομαι.

[ιδρύω=1) ἀνεγείρω, 2) κτίζω, 3) τοποθετῶ, στήνω. [πρτ. ἴδρυον, μέλλ. ἴδρυσα], ἀόρ. ἴδρυσα, πρκ. ἴδρυκα, ὑπερσ. ἴδρυμειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἰδρύομαι**, [πρτ. ἴδρυμην], μέσ. μέλλ. **ἴδρυσσομαι**, [παθ. μέλλ. ἴδρυθησομαι], μέσ. ἀόρ. **ἴδρυσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἴδρυθην**, πρκ. **ἴδρυμαί**, [ὑπερσ. ἴδρυμην].

ΠΑΡΑΓ ἴδρυσις, ἴδρυμα, ἴδρυτεον. δνίδρυτος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **ἴδρυ-** σεδ- ἔδ- βλέπ. **ἔζομαι** (λατ. **sedeo**=κάθημαι) **ἴδρυ-ω**. Τὸ υ εἶναι μακρὸν παντοῦ.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ. : κατά, μετά, ἐν, ἐγ-καθ-.

ΣΥΝΩΝ. δέμω, οἰκοδομῶ, κτίζω, θεμελιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ . θρόνους τυραννικούς **ἴδρυσιν**.

Ν. ΕΛΛ. **ἴδρυω=1)** κτίζω, 2) καθιστῶ, δημιουργῶ «**ἴδρυω σύλλογον**» **ἐγκαθιδρύω=έγκαθιστῶ**, τοποθετῶ κάποιον.

Ιερῶ (δω)=1) κάνω κάτι **Ιερόν**, 2) ἀφιερώνω, 3) καθιερώνω, 4) καθαιρίζω. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. σύνθ. μέλλ. **καθ-ιερώσω**, ἀόρ. **καθ-ιέρωσα**.

- Παθ. ἀόρ. **καθ-ιερώθην**, πρκ. **Ιέρωμαί**.

ΠΑΡΑΓ. ἀφιέρωμα, καθιέρωσις, καθιερωτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **Ιερός**. θ. **Ιερό-ω-ῶ**. 'Απὸ τὸ ίδιον ἐπίθετον πρόερχεται καὶ τὸ ρῆμα **Ιερά-ομαι** —ῶμαι (=είμαι Ιερεύς). Τούτου χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἀττικούς μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστῶτος **Ιερωμένη=ἡ οδσα Ιέρεια**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. · ἀπὸ καὶ κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ : τῇ μὲν γάρ **Ἀθηνᾶ** καθιέρωσεν εἰς ἀναθήματα πεντακισχιλίους στατήρας.

Ν. ΕΛΛ. **καθιερώνω=1)** ἀφιερώνω κάτι εἰς τὸν Θεόν, 2) καθιστῶ κάτι νόμιμον. «τὸ κράτος καθιέρωσε τὸν ἑορτασμὸν τῆς 28ης **'Οκτωβρίου**;

Ιζω· μτβ.=1) καθίζω κάποιον, ἀμτβ.=1) κάθημαι, 2) ἡσυχάζω. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἀττ. πεζογρ. συνήθως σύνθ. μὲ τὴν πρόθεσιν **κατά**, ἐνεστ. **καθίζω**, πρτ. **ἐκάθιζον** καὶ σπαν. **καθίζον**, μέλλ. **καθιῶ**, ἀόρ. **ἐκάθισα** καὶ **καθίσα**.

- Μέσ. **καθίζομαι=1)** κάθημαι, 2) ἐπὶ πραγματ. κατακαθίζω, βυθίζομαι. πρτ. **ἐκαθίζόμην**, μέλλ. **καθίζησομαι** [καὶ **καθίσομαι** ἢ **καθιοῦμαι**], ἀόρ. **ἐκαθισάμην** ἢ **εἰσάμην**.

ΠΑΡΑΓ. **[Ιζημαί**, καθίζημα, **Ιζησις**, καθίζησις, συνίζησις].

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. σεδ- (βλ. ἔξομαι) προηλθε μὲ μετάπτωσιν τὸ θ. σδ καὶ μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλασ. σι-σδ-ω' τὸ σ τρέπεται εἰς δασεῖαν Ι-σδω, καὶ τὸ σύμπλεγμα σδ εἰς ζ, Ι-ζ-ω. Τὸ ρῆμα λαμβάνει τὴν αὐξησιν εἰς τὸν πρτ. καὶ ἀόρ. καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς.

ΣΥΝΘ. μὲ τάς προθ. ἀνά, ἐν, παρά, πρό, πρὸς, σύν,

ΣΥΝΩΝ. καθίστημι, κάθημαι, καθέζομαι.

ΑΝΤΙΘ. αἴρομαι

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: καὶ κα ἴσας τὸν στρατὸν ἔμελλε δηώσειν τὴν γῆν;

Ν. ΕΛΛ. καθίζω=βάζω κάποιον νὰ καθήσῃ. κατακαθίζω=1) κατασταλάζω, 2) ύποχωρῶ. «κατακάθισε ὁ τοῖχος».

- * **Ἴημι**=1) φίπτω, 2) στέλλω, 3) ἀπολύω, 4) προσφέρω, 5) βάλλω. πqt. ἴην, μέλλ. ήσω, ἀδρ. β' ήκα, πρκ. εἶνα, ύπερσ. εἶκειν.
Τὸ μέσ. **Ἴεμαι**=1) στέλλω τὸν ἑαυτὸν μου πρὸς κάτι, 2) αἰσθάνομαι κλίσιν πρὸς κάτι, 3) ἐπιθυμῶ, ποθῶ, λαχταρῶ.
- Μέσ. καὶ Παθ. **Ἴεμαι**, πqt. **Ἴέμην**, μέσ. μέλλ. ήσομαι, παθ. μέλλ. **Ἐθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. α' ήκάμην (μόνον σύνθ.), καὶ β' **εἶμην**, παθ: ἀδρ. **εἶθην**, πρκ. **εἶμαι**, ύπερσ. **εἶμην**.

Αντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀόρ.

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἴημι, ἴης, ἴησι	Ιῶ	Ιείην	Ιει	Ιέναι	Ιεις
ἐνεργ. ἀόρ. β'	ήκα, ας, ε είμεν, είτε, είσαν	ῶ	εῖην	ἔς	είναι	εῖς, είσα ἐν
μέσ. ἀόρ. β'	είμην, είσο είτο	ῶμαι	εῖμην, είο	οῦ	ἔσθαι	ἔμενος, η, ον
παθ. ἀόρ.	εἶθην	ἔθω	ἔθείην	ἔθητι	ἔθηναι	ἔθεις

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

ήσω (μέλλ.), ήσομαι (μέλλ.), τοῦ ἴημι.

οίσω (μέλλ.), οίσομαι (μέλλ.), τοῦ φέρω.

εῖσομαι (μέλλ.) τοῦ οίδα.

είμαι (πρκ.), εῖμην (ἀδρ. β'), εῖμην (ύπερσ.) τοῦ ἴημι.

ἴημαι (πρκ.), ήημην (ύπερσ.), τοῦ ἄπιτι.

είναι (ἀπαρ ἐνεστ.) τοῦ είμι είναι (ἀπαρ ἀδρ. β') τοῦ ἴημι.

ἴέναι (ἀπαρ. ἐνεστ.) τοῦ ἴημι. ἴέναι (ἀπαρ. ἐνεστ.) τοῦ είμι.

ώ, ής, ή, είην, ης, η κλπ. τοῦ ἴημι ώ, ής, ή, είην, -ης, -η, κλπ. τοῦ είμι.

ΠΑΡΑΓ. ἀνεσις, ἀφεσις, ἀφετος, ἀφέτης, ἀνετέον, ἔνεσις, ἔνετός, ἐγκάθετος, ἔφεσις, ἔφέτης, ἔφετός, κάθετος, μεθετέον, σύνεσις συνετός;

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν εἰ (λατ. *jacio*=ρίπτω) προῆλθον τὸ ἀσθενὲς θ. οὐ- καὶ τὸ ἰσχυρὸν γη- καὶ μὲν ἔνεστ. ἀναδιπλασ. ἔχομεν τὰ θ., οὐ- γε- καὶ οὐ- γη-. Τὸ ἀρχικὸν γέ τρέπεται εἰς δασεῖαν καὶ τὸ δεύτερον γέ ἀπο- βαλλεται ὡς εύρισκόμενον μεταξὺ φωνηέντων καὶ ἔχομεν τὰ θ. ε- καὶ ε-η : Ι-η μι Ι-ε-μαι.

ΣΥΝΘ τὸ ρῆμα συντίθεται μὲν πολλάς προθ. ἀνήμι (=1. στέλλω ἀνω, 2. χαλαρώνω) μτχ. πρκ ἀνειμένος (=ἔλευθερος νὰ πράττῃ δ.τι θέλει), ὀφίημι (=ἐπιτρέπω, ἀπολύω), ἔφημι (=παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, ὑποχω- ρῶ), ἔφιεμαι (=ἐπιθυμῶ σφοδρῶς), καθίημι (=στέλλω πρὸς τὰ κάτω, ἐπιχειρῶ), καθίεμαι (=ἐκτείνομαι πρὸς...), παρίημι (=ἀφήνω, χαλαρώ- νω, ἀμελῶ), προσίεμαι (=ἀνέχομαι, παραδέχομαι), συνίημι (=ἔννοῶ), ὄφιημι (= ἀφίνω πρὸς τὰ κάτω):

ΣΥΝΩΝ βάλλω, ρίπτω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲν αἴτιατ. · φωνὴν δὲ οἱ μὲν εὔπετῆ ἴστοιν, οἱ δὲ αἰσχρὰν
2) τὸ μέσ. μὲν ἐμπρόθ. προσδ. : Ίετο ἐπ' αὐτὸν
3) μὲν γεν. : τῶν γάρ μεγάλων ψυχῶν ιεὶς οὐκ ἀν ἀμάρτοι.

Ιλάσκομαι ἀποθ.=1) ἔξιλεώνω, 2) ἔξευμενίζω, 3) συνδιαλλάσσω, 4) ἔξαγνίζομαι. πρτ. **Ιλασκόμην**, μέσ. μέλλ. **Ιλάσομαι**, [παθ. μέλλ. ίλασθήσομαι], μέσ. ἀδρ. **Ιλασάμην**, παθ. ἀδρ. μὲν σημ. μέσ. **Ιλά- σθην**.

ΠΑΡΑΓ. ίλασμός, ίλαστής, ίλαστήριος (ἔξιλαστήριον θῦμα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ίλα ίλα-ος καὶ μὲν ἀντιμετ. ίλε-ως (=ό εύσπλαχνι- κός, εύνεικός καὶ ίλαρδος=ό φαιδρος) καὶ τὸ πρέσφ. σκ, ίλά-σκ-ομαι. Τὸ α παντεῦ βραχύ

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. ἔξ.

ΣΥΝΩΝ. διαλλάττομαι, διαλύομαι, καταλύω, συνίστημι.

ΣΥΝΤΑΞ μὲν αἴτιατ. ἔκει αὖ καὶ Γῆν ίλάσκετο

* **Ιστημι**=1) στήνω, 2) σταματῶ (κάποιον), 3) σηκώνω, 4) ίδρυω, 5) διορίζω, 6) ζυγίζω. πρτ. **Ιστην**, μέλλ. **στήσωμαι**, παθ. μέλλ. **σταθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. α' **ἔστησάμην**, ἔνεργ. ἀδρ. β' μὲ μέσ. καὶ παθ. σημ. **ἔστην**, παθ. ἀδρ. **ἔσταθην**, ἔνεργ. πρκ. μὲ μέσ. καὶ παθ. σημ. **ἔστηκα**, ὑπερσ. **είστηκειν** καὶ **ἔστηκειν**, τε- τελ. μέλλ. **ἔστηξω**.

'Αντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀρ.

ἐνεστ.	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
	ἴστημι	ἴστω	ἴσταίην	ἴστη	ἴσταναι	ἴστας, ἄσα, ἄν.
	ἴσταμαι	ἴστῶμαι	ἴσταίην	ἴστασο	ἴστασθαι	ἴστάμενος
ἀρ. α'	ἴστησα	στήσω	στήσαιμι	στῆσον	στῆσαι	στήσας
ἀρ. β'	ἴστην	στῶ	σταίην	στῆθι	στῆναι	στὰς
μέσ. ἀρ.	ἴστησάμην	στήσωμαι	στησαίμην	στῆσαι	στήσασθαι	στησάμε-
						νος
παθ. ἀρ.	ἴστάθην	σταθῶ	σταθείην	στάθητι	σταθῆναι	σταθεῖς

Κλίσις πρκ. καὶ ύπερω.

δριστ. πρκ. ἔστηκα, ας, ε, ἔστήκαμεν ἢ ἔσταμεν, ἔστήκατε ἢ ἔ-
στατε, ἔστήκασι ἢ ἔστᾶσι.

ὑποτ. ἔστηκώς ὡ, ἦς, ἦ, ἢ ἔστήκω κ.τ.λ., ἔστῶμεν, ἔστῶσι.

εύκτ. ἔσταίην, ης, η, προστ. ἔσταθι, ἔστάτω, ἀπαρ. ἔστάναι.

μτχ. ἔστηκώς, ἔστηκυῖα, δς καὶ συχνότερον ἔστώς, ὥσα, ἔστώς.

ύπερσ. είστήκειν, εις, ει, ἔσταμεν, ἔστατε, ἔστασαν.

ΠΑΡΑΓ. στάσις, σταθμός, στάμνος, στατήρ, στήθος, στήλη, σταυρός, ἀνάστημα, ιοτός, στήμων, στατός, σταθερός, ἀσταθής, ἀνάστατος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **στα-** (λατ. stare=ἴστημι) καὶ **στη-** καὶ μὲ ἐνεστωτ. ἀναδιπλ. **σι-στα-** **σι-στη-** **σι-στα-μαι** **σι-στη-μι**: τὸ ἀρχικὸν σ πρὸ φωνήντος τρέπεται εἰς δασεῖαν: **ἴ-στα-μαι** **ἴ-στη-μι**.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθ. ἀφίστημι (=ἀπομακρύνω), ἀφίσταμαι (=1 ἀπέ-
χω 2. ἐπαναστατῶ), διίστημι (=διαχωρίζω), διίσταμαι (=χωρίζομαι,
ἀπομακρύνομαι), ἔξιστημι (=1. τοποθετῶ κάποιον ἔξω ἀπὸ τὴν θέσιν
του, 2. διαταράσσω), ἔφίστημι (=1. ἐπιβάλλω, 2. διορίζω, ἔφιστῶ τὴν
προσοχήν), ἔφίσταμαι (=ἐπιστατῶ, ίσταμαι πλησίον), ἔξισταμαι, (=πα-
ραφρονῶ, ἔκπλήσσομαι), παρίστημι (=τοποθετῶ κοντά, παρουσιάζω)
παρίσταμαι (=1. βοηθῶ, ύποστηρίζω, 2. ύποτάσσω 3. ἔρχεται εἰς τὸν
νοῦν), συνίστημι (=συνδέω, προσαρτῶ), συνίσταμαι (=1. παρατάσ-
σομαι, 2: λαμβάνω χώραν).

ΣΥΝΩΝ. ίδρυω, ἐγείρω, πήγνυμι, δρθῶ, σταθμεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. (ἐνεργ. καὶ μέσ.): τελευταίους μέντοι στήσω
τοὺς ἐπὶ πᾶσι καλουμένους.

τούτους οὖν φύλακας στησόμεθα.

2) τὸ μεσ. (ἀμτβ.): ἢ οὐχ δρῆς ως σχεδὸν ἤδη μεσημβρία
ίσταται;

3) παθ. (ἀμτβ.): ἔσταθη τὴν ἀσπίδα ἔχων.

Τὸ σύνθετον καθίσταμαι εἶναι συνδετικόν.

χαλεπωτέρα ἡ τυραννίς κατέστη.

Ν. ΕΛΛ. στήνω=1) δρθώνω, 2) ἔγείρω, 3) Ιδρύω, 4) ἐγκαθιστῶ.
 «έστησαμε τη σκηνή», **στέκω=1)** οταματῶ, 2) στέκω δρθιος, 3) παύω
 νὰ λειτουργῶ «στάθηκε ἡ μηχανή», ἐμφανίζομαι, ἀποδεικνύομαι «δὲν
 στάθηκε τυχερός». Ός ἀπρόσωπον **στέκει=πρέπει**, ταιριάζει. «δὲν
 στέκει σὲ σένα νὰ λές ψέμματα» καθιστῶ=1) τοποθετῶ κάποιον εἰς
 ώρισμένην θεσιν, 2) κάνω καποιον νὰ γίνη κατι. «μὲ κατέστησε δυ-
 στυχῆ» 3) διοριζω. «κατέστησε κληρονόμους τοὺς ἀδελφούς του» **ἀνα-**
σταίνω καὶ **ἀναστήνω**, **ἀντικαθιστῶ**, **ὑποκαθιστῶ** κλπ.

Ισχυρίζομαι=1) χρησιμοποιῶ δλην τὴν δύναμίν μου, 2) ἐπιμένω, 3)
 διισχυρίζομαι. πρτ. **Ισχυρίζμην**, μέσ. μέλλ **Ισχυρισμαι**, καὶ
Ισχυρίσομαι, μέσ. ἀόρ. **Ισχυρισάμην**.

ΠΑΡΑΓ. Ισχυριστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ **Ισχ** (**σεχ- σεχ-ω —ἔχω**) σχηματίζεται τὸ ούσιαστ.
Ισχύς καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπίθετον **Ισχυρὸς** θ. **Ισχυρ-** καὶ κατάληξις
-ίζομαι, **Ισχυρίζομαι**.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ : ἀντί. ἀπό, διά, ἐν, σύν.

ΣΥΝΩΝ. βεβαιῶ, ἐπιμένω, πιστοῦμαι, ἐπικυρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. οὐ δὲ τῷ δντι ταῦτα **Ισχυρίζῃ**;

2) μὲ αἵτιατ. καὶ ἀπαρ · καὶ τοῦτο Κλέων **Ισχυρίζεται** ξυμ-
 φέρον **ἴσεσθαι**

3) μὲ εἰδικ πρότασιν : **Ισχυριζόμενοι** οἱ Ἀθηναῖοι δτι δὴ εἰ-
 ρητο λελύσθαι τὰς σπονδάς.

4) μὲ δοτ. : **Ισχυριεῖται** δὲ καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ.

Ν. ΕΛΛ. Ισχυρίζομαι=1) βεβαιῶνω ἢ **ὑποστηρίζω** κάτι μὲ ἐπιμονὴν.
 «ισχυριζεται δτι τὸν εἶδε». **διισχυρίζομαι=ἐπιμένω**, βεβαιῶνω μετά
 πεποιθήσεως.

Ισχύω=1) είμαι **Ισχυρός**, ἔχω **Ισχύν**, 2) **ἐπικρατῶ**. πρτ. **Ισχυσον**, μέλλ.
Ισχύσω, ἀόρ. **Ισχυσα**, πρκ. **Ισχυκα**, **ὑπερσ**. **Ισχύκειν**.

ΠΑΡΑΓ **Ισχυσις** (=δύναμις) [κατίσχυσις, ἐνίσχυσις].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ούσιαστ. **Ισχύς** θ. **Ισχύ-ω**. Τὸ υ είναι παντοῦ μακρόν.

ΣΥΝΘ κατισχύω (=καταβάλλω). **ἐνισχύω** (=Ισχυροποιῶ).

ΣΥΝΩΝ κρατῶ

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ : **Ισχυων** γάρ οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυσίν.

Ν. ΕΛΛ. Ισχύω=1) είμαι **Ισχυρός**, ἔχω **ἐπιρροήν**, **ἐπιβολήν**. «ἡ γνώμη
 του Ισχύει εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον». 2) είμαι ἐν ἐφαρμογῇ. «ὁ νό-
 μος ἐπαυσε νὰ **Ισχύῃ**. σύνθ **κατισχύω**, **ὑπερισχύω=ἐπικρατῶ**, **ὑπερ-**
νικῶ. «κατίσχυσε τῶν ἀνταγωνιστῶν του».

Ισχω: ἄλλος τύπος τοῦ ἔχω καὶ χρησιμοποιεῖται μόνον εἰς τὸν ἐνεστ.

καὶ πρτ.=1) κρατῶ, 2) ἀναχαιτίζω, 3) σταματῶ, 4) παύω. πρτ. *ἰσχον*.

- Μέσ. *ἴσχομαι*=1) συγκρατοῦμαι, 2) κατέχω. πρτ. *ἴσχδην*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σχ (ξ-σχ-ον τοῦ ξχω) καὶ μὲ ένεσιν. διαδιπλασ. σι-σχ- σι-σχ-ω- ἥ-σχ-ω. (Τὸ σ δὲν τιέπεται εἰς δασεῖαν λόγῳ ἀνομοιώσεως, ἐπειδὴ ἀκολουθεῖ ἔτερον δασύ -χ-).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀνά : ἀνίσχω (=ἀνατέλλω), ἐπί : ἐπίσχω (=1 συγκρατῶ, 2. παύω), παρα-ανα : παρανίσχω (=ὑψώνω κάτι πλησίον ἀλλου).

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : θαυμάσας δ.τι εἶη τὸ ισχον τὴν πορείαν.

- * *ἰῶμαι* (άομαι)· ἀποθ.=1) θεραπεύω, ιατρεύω, 2) περιποιοῦμαι, 3) ἐπανορθώνω. πρτ. *ἴώμην*, μέσ. μέλλ. *ἴσσομαι*, παθ. μέλλ. *ἴαθησομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἴασσομην*, παθ. ἀόρ. *ἴαθην*, πρκ. *ἴαμαι*.

Δι' διμόηχα βλέπε ἔω.

ΠΑΡΑΓ. *ἴαμα*, *ἴασις*, *ἴατήρ*, *ἴατρός*, *ἴατδς*, [άνιατος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ια- (Ιαίνω=θερμαίνω) καὶ τὴν κατάληξιν -ομαι. Ια-ομαι – ιῶμαι. Τὸ α εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἀκοῦμαι, ιατρεύω, θεραπεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : δόποτε τις ίάσσαιτό τινα.

Κ

- * *καθαίρω*=1) καθαρίζω, 2) ἔξαγνίζω. πρτ. *ἐκαθαίρον*, μέλλ. *καθαρῶ*, ἀόρ. *ἐκαθηρα*, πρκ. *κεκάθαρκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *καθαίρομαι*, πρτ. *ἐκαθαίρδην*, μέσ. μέλλ. *καθαροῦμαι*, [παθ. μέλλ. *καθαρθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐκαθηράμην*, παθ. ἀόρ. *ἐκαθάρθην*, [καὶ *ἐκαθάρην*], πρκ. *κεκάθαρμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκάθαρμην*.

ΠΑΡΑΓ. καθαρμός, κάθαρσις, καθαρτής, κάθορμα, καθαρτήριος, καθαρτικός, καθάρσιος, καθαρτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *καθαρός* θ. *καθαρ-* καὶ τὸ πρόσφ. j, *καθαρ-j-w καθαίρω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. ἀγνίζω, ἀποσμήχω. διηθῶ, διυλιζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. καὶ Δῆλον *ἐκάθηραν* 'Αθηναῖοι.

καθέζομαι βλέπε *ἔζομαι*.

καθεύδω βλέπε *εῦδω*.

* **κάθημαι**: ἀποθ =1) κάθομαι, 2) συνεδριάζω, 3) στρατοπεδεύω. πρτ. **έκαθημην** ή **καθήμην** (δ ἐνεστ. καὶ πρτ. χρησιμοποιοῦνται ώς πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ φῆματος καθέζομαι, κλίνονται δὲ ώς ἔξῆς:

Κλίνις ἐνεστ. καὶ πρτ.

ἐνεστ. δριστ. κάθημαι, κάθησαι, ται,—μεθα—σθε—κάθηνται.

ὑποτ. καθῶμαι, καθῇ, καθῆται—ώμεθα—ῆσθε—ῶνται.

εύκτ. καθήμην (=οίμην), καθῆο (=οῖο), καθῆτο (=οῖτο).

προστ. κάθησο, καθήσθω.

ἀπαρ. καθῆσθαι, μτχ. καθήμενος, η, ον.

πρτ. ἐκαθήμην-σο-το-μεθα-σθε-ντο καὶ καθήμην, καθῆσο, κα-θῆστο, —, —, καθῆντο.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα εἶναι σύνθετον ἀπὸ τὴν πρόθ. κατὰ καὶ τὸ θῆμα (ποιητικὸν) ρίζα θσ- (λατ. sed-eo=κάθημαι).

ΣΥΝΘ μὲ τας προθ. : δντι, ἐν, ἐπι, παρά, περί, πρό, πρ., σύν, ὑπέρ, ὑπό.

ΣΥΝΤΑΞ. οὐδετέρας διαθέσ : τί οὖν κάθησαι αύτόθι καὶ οὐ κατεβαίνεις;

Ν. ΕΛΛ. κάθημαι καὶ κάθομαι=1) κάθομαι, 2) κατοικῶ. «κάθομαι εἰς τὴν ὄδον Σταξίου», 3) ἀσχολοῦμαι, 4) είμαι ἀργός. «δὲν ἐργάζεται, κάθεται» κλπ. **παρακάθημαι**=1) κάθομαι παραπλεύρως κάποιου, 2) λαμβάνω μέρος μαζὺ μὲ ἄλλους εἰς κάτι. «παρεκαθῆε εἰς τὸ γεῦμα» **παρακάθομαι**=ἀργῶ ή μέντι κάπου πολύ.

καθίζω βλέπε Ζω.

καίνω=1) φονεύω, 2) σφάζω. Τὸ φῆμα χρησιμοποιεῖται συνήθως σύν-θετον: **κατακαίνω**, πρτ. **κατέκαινον**, μέλλ. **κατακανῶ**, ἀδρ. β' **κατέκανον**, πρκ. **κατακέκονα**, ὑπερσ. **κατεκεκόνειν**, τετελ. μέλλ: **κατακεκονῶς** ἔσομαι.

ΠΑΡΑΓ. κονή (=δ φόνος), ή κατακονά (=ή διαφθορά).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κεν-ήκαι μὲ μετάπτωσιν καν- κον- 'Απὸ τὸ θ. καν- και τὸ πρόσφ. j οχηματίζεται δ ἐνεστῶς καὶ πρτ. καν-j-ω —καίνω. ή καν-j-ον-ἔκαινον, ἀπὸ τὸ θ κον- οἱ πρκ- καὶ ὑπερσ.

ΣΥΝΩΝ κτείνω, φονεύω, δναιρῶ, διαφείρω, σφάττω, διαχρᾶμαι, δι- εργάζομαι

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ : Ίστε δτι ἀνδρα κατακεκονότες ἔσεοθε.

* **καίω** ή **κάω**=1) καίω, 2) ἀνάπιω, 3) καταστρέφω διὰ πυρός, 4) καυτηριάζω (λατρ.), πρτ. **ἔκαιον** ή **ἔκασον**, μέλλ. **καύσω**, ἀδρ. α' **ἔκαυσα**, πρκ. **κέκαυκα**, ὑπερσ. **ἔκεκαύκειν**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **καίομαι** ή **κάομαι**, πρτ. **ἔκαδμην**, παθ. μέλλ.

καυθήσομαι, [καὶ καήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐκαυσάμην, παθ. ἀόρ. α' ἐκαύθην, [καὶ α' ἐκαύσθην], παθ. ἀόρ. β' ἐκάην, πρκ. κέκαυμαι ὑπερσ. ἐκεκαύμην.

ΠΑΡΑΓ καῦσις, καῦμα, καύσων, καυστήρ, κᾶλον (=καυσόδεινος) ἄκαυ στος, περίκαυστος

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. καF- καὶ τὸ πρόσφ. j, καF-j-ω -καίω ἢ χωρίς τὸ πρόσφ. καF-ω, κά-ω. "Οταν ἀκολουθῇ σύμφ., τὸ θ. γίνεται καυ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο καθώς καὶ τὸ κλάω (=κλαίω) ἐνεκα τοῦ ὑπάρχοντος F δεν συναιροῦνται.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, κατά, περί, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. πυρπολῶ, φλέγω, ἐμπίμπρημι, αἴθω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καύσομεν αὐτῶν τὰς κώμας.

Ν. ΕΛΛ. καίω καὶ καίγω=1) καταστρέφω μὲ τὴν φωτιάν, 2) πυρπολῶ 3) ἡ τφ. προξενῶ μεγάλην λύπην. «μοῦ ἔκαψε τὴν καρδιά», κατακαίω, συγ. αἴω.

κακουργῶ (έω)=1) είμαι κακοποιός, πράττω τὸ κακόν, 2) βλάπτω, 3) λεηλατῶ. πρτ. ἐκακούργουν, μέλλ. κακουργήσω, ἀόρ. ἐκακούργησα.

• **Παθ. κακουργοῦμαι, πρτ. ἐκακουργούμην, πρκ. κεκακούργημαι.**

ΠΑΡΑΓ. κακούργια, κακούργημα.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ κακοῦργος (κακο-εργός) θ. κακουργέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. ἀντικακουργῶ (=κακοποιῶ καὶ ἐγὼ εἰς ὄντες οἰκησιν).

ΣΥΝΩΝ βλάπτω, λεηλατῶ, κακῶ.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ.: μηδ' αὖ Φαρνάβαζος κακουργῆ τὰς Ἑλληνίδας πόλεις.

κακῶ (όω)=1) κακοποιῶ, 2) κακομεταχειρίζομαι, 3) βλάπτω, 4) καταστρέφω. πρτ. ἐκάκουν, μέλλ. κακώσω, ἀόρ. ἐκάκωσα.

• **Παθ. κακοῦμαι (=πάσχω, ὑποφέρω), πρτ. ἐκακούμην, [παθ. μέλλ. κακωθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐκακώθην, πρκ. κεκάκωμαι, ὑπερσ. ἐκεκακώμην.**

ΠΑΡΑΓ. κάκωσις, δ κακωτής (=δ κακοποιός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ κακός θ. κακό-ω κακῶ.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, φθείρω λιωθώμπι, ἐπερεάζω, δηῶ, κακουργῶ.

ΑΝΤΙΘ ωφελῶ, δινίημι, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ τροφήν οὐ διδούς κακοῖ τὸ ναυτικόν.

* **καλλιερῶ** (έω)=1) ἔχω καλὰ σημεῖα κατὰ τὴν θυσίαν, 2) θυσιάζω μὲ καλοὺς οἰωνούς, 3) είμαι εύοιωνος. πρτ. ἐκαλλιερεούν.

μέλλ. καλλιερήσω, ἀδρ. ἐκαλλιερησα, πρκ. κεκαλλιερηκα, ὑπερσ. ἐκεκαλλιερήκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. καλλιεροῦμαι, πρτ. ἐκαλλιερούμην, μέσ. μέλλ. καλλιερήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐκαλλιερησάμην, παθ. ἀδρ. ἐκαλλιερήθην, πρκ. κεκαλλιερημαι, ὑπερσ. ἐκεκαλλιερήμην.

ΠΑΡΑΓ. καλλιέρημα (=θυσία εύοίωνος), ἀκαλλιέρητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν φράσιν καλὰ ιερὰ, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὄνόματος, θ. καλλ-ιερέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. θύω, καθιερεύω, βουθυτῶ, δλοκαυτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιθ. . ως δ' ἐκεκαλλιερήκει μὲν δ Κῦρος... ουνεκάλεσε τοὺς ἡγεμόνας.

2) μὲ δοτ. : πρῶτον μὲν δπως καλλιερήσει τοῖς θεοῖς.

καλλωπίζω=1) στολίζω, κοσμῶ, 2) ἔξωραΐζω. μέλλ. καλλωπίσω καὶ ἀττ. καλλωπιῶ.

- Μέσ. καλλωπίζομαι=1) στολίζομαι, 2) ὑπερηφανεύομαι, 3) προσποιοῦμαι δτι δὲν θέλω κάτι. πρτ. ἐκαλλωπίζομην, μέσ. ἀδρ. ἐκαλλωπισάμην.
- Παθ. ἀδρ. ἐκαλλωπίσθην, πρκ. κεκαλλώπισμαι, ὑπερσ. ἐκεκαλλωπίσμην.

ΠΑΡΑΓ: καλλωπισμα, καλλωπισμός, καλλωπιστής, καλλωπιστέος, σκαλλώπιστος

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ κάλλος καὶ ὥψ (=ὅψις, ὁφθαλμός), χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὄνόματος, θ. καλλωπ- καὶ κατάλ. ίζω, καλλωπίζω κατ' συναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. ἐν: ἐγκαλλωπίζομαι (=ὑπερηφανεύομαι).

ΣΥΝΩΝ. κοσμῶ, ἀγάλλω, λαμπρύνω, καλλύνω, σεμνύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. : καλλωπίζοντες τὸ δνομα.

2) τὸ μέσ. μὲ μεχ. . σὺ δὲ τότε μεν ἐκαλλωπίζεις ως οὐκ ἀγανακτῶν.

• Ν. ΕΛΛ. καλλωπίζω=1) κοσμῶ, στολίζω.

* **καλύπτω=1)** σκεπάζω, 2) κρύπτω. πρτ. ἐκάλυπτον, μέλλ. καλύψω, ἀδρ. ἐκάλυψα, [πρκ. κεκάλυψκα].

- Μέσ. καὶ Παθ. καλύπτομαι, πρτ. ἐκαλύπτομην, [μέσ. μέλλ. καλύψομαι], παθ. μέλλ. καλυφθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐκαλυψάμην, παθ. ἀδρ. ἐκαλύφθην, πρκ. κεκάλυψμαι, ὑπερσ. ἐκεκαλύμμην. Τὸ ρ. εἰς τοὺς πεζ. συγγρ. εἶναι συνήθως σύνθ.

ΠΑΡΑΓ. κάλυμμα, καλυπτήρ, καλύπτρα, ἡ κάλυξ (=τὸ μπουμπούκι), καλυπτός, ἀκάλυπτος.

ΕΤΥΜ. θ. καλυβ- καὶ τὸ πρόσφ. τ, καλυβ-τ-ω καλύπ-τω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. στεγάζω, στέγω, σκεπάζω, κρυπτω. -

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.. πρὸς δὲ τούτους καὶ τὸ διαλειπον τεῦ
θώρακος ύπό τῇ μασχάλῃ καλύπτει.

Ν. ΕΛΛ. καλύπτω=1) θέτω καλυμμα, σκεπάζω: «ἡ δμίχλη ἐκάλυψε
τὰ πάντα», 2) μτφ. προφυλάσσω, προστατεύω, 3) ἀποκρύπτω, 4) ισο-
σταθμίζω. «τὰ ἔοδα δέν καλύπτουν τὰ ἔξοδα»: συνθ. ἀνακαλύπτω,
ἀποκαλύπτω, συγκαλύπτω κλπ.

- * **καλῶ** (έω)=1) καλῶ, 2) προσκαλῶ, 3) συγκαλῶ, 4) ἐπικαλοῦμαι
(τοὺς θεοὺς), 5) δνομάζω. πρτ. ἐκάλουν, μέλλ. καλῶ, [καὶ κα-
λέσω], ἀδρ. ἐκάλεσα, πρκ. κέκληκα, ὑπερο. ἐκεκλήκειν.
- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** καλοῦμαι, πρτ. ἐκαλούμην, μέσ. μέλλ. καλοῦμαι
[καὶ καλέσομαι], παθ. μέλλ. κληθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐκαλεσά-
μην, παθ. ἀδρ. ἐκλήθην, πρκ. κέκλημαι, ὑπερο. ἐκεκλήμην,
τετελ. μέλλ. κεκλήσομαι:

Πρόσεχε τὰ δμόηχα

κέκληκα, ἐκεκλήκειν, κέκλημαι, ἐκεκλήμην, κληθήσομαι=τοῦ καλῶ
κέκλικα, ἐκεκλίκειν, κέκλιμαι, ἐκεκλίμην, κλιθήσομαι=τοῦ κλίνω
κέκλεικα, ἐκεκλείκειν, κέκλειμαι, ἐκεκλείμην=τοῦ κλείω

Οἱ τύποι τοῦ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐνεστῶτος καὶ
τοῦ ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλλοντος συμπίπτουν.

ΠΑΡΑΓ. κλῆσις, κλητήρ, κλητος, κλητέος, ἔγκλημα.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν καλ- (λατ calo. clamo) προέρχεται τὸ θ καλ-
καὶ μετπτωτικῶς κλη-, ἀπό τὸ θ. κλη- σχηματ. οἱ ἐνεργ καὶ μέ-
σος πρκ., ὁ παθ. μέλλ. καὶ ἀδρ.

ΣΥΝΘ μὲ πολλάς προθ.: ἔγκαλω (=κατηγορῶ, καταγγέλλω).

ΣΥΝΩΝ. κλητεύω, δνομάζω, προσαγορεύω, κελεύω, φωνῶ, κλήσομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.. ἐκάλει ὁ Δερκοῦ ἴδος τοὺς ταμίας.

2) τὸ παθ. εἶναι συνδετικόν· τάδε πιστὰ καλεῖται.

Ν. ΕΛΛ. καλῶ=1) δίδω εἰς κάποιον δνομα, 2) προσκαλῶ, 3) διατάσ-
σω. σύνθ. ἀνακαλῶ, παρακαλῶ, συγκαλῶ, ἀποκαλῶ, ἔγκαλῶ,
προσκαλῶ κλπ.

- * **κάμνω** ἀμτβ.=1) κοπιάζω, 2) εἶμαι ἀσθενής, 3) ὑποφέρω. μτβ.=
1) κατασκευάζω κάτι μὲ κόπον, 2) ἐργάζομαι σκληρά. πρτ. ἐκαμνον.

μέσ. μέλλ. καμοῦμαι, ἀόρ. β' ἔκαμον, πρκ. κέκμηκα, ύπερσι
ἔκεκμήκειν.

‘Αντικατ. ένεστ., μέλλ. καὶ ἀόρ. β’

ένεστ.	θριστ	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
μέλλ.	κάμνω	κάμνω	κάμνοιμι	κάμνε	κάμνειν	κάμνων
ἀόρ. β'	καμοῦμαι	—	καμοίμην	—	καμεῖσθαι	καμούμενος
ένεστ.	κάμνων	κάμω	κάμοιμι	κάμε	καμεῖν	καμών

ΠΑΡΑΓ. κάματος, ἀκμῆς (=δ ἀκούραστος), κμητὸς (=δ κατειρυα-
σμένος), ἀκάματος, ἀκάμας.

ΕΤΥΜ. θ. καμ- καὶ μὲ μετάπτωσιν κμη. Ἀπὸ τὸ θ. καμ- καὶ τὸ
πρόσφ. ν, σχηματ. δ ἐνεστ. κάμ-ν-ω καὶ δ παρατατικός.

ΣΥΝΘ. ἀποκάμνω (=κουράζομαι), προκάμνω (=στενοχωροῦμαι
ἐκ τῶν προτέρων).

ΣΥΝΩΝ. δισθενῶ, πονῶ, ἀπαγορεύω, νοσῶ, ἀπαυδῶ, κοπιῶ, μοχθῶ,
ταλαιπωρῶ, ἀρρωστῶ.

ΑΝΤΙΘ. ραθυμῶ, ἀργῶ, δκνῶ, κάθημαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀμτβ.: Ἄγις ἀφικόμενος εἰς Δελφούς ἔκαμεν ἐν Ἡραίᾳ.

2) μὲ κατηγ. μτχ.: δ νόμος αὐτὸν ἐπαινῶν οὕποτε καμεῖται.

Ν. ΕΔΔ. κάμνω καὶ κάνω=1) δημιουργῶ, κατασκευάζω κάτι, 2) ἐκ-
τελῶ, διαπράττω. «ἔκαμε φόνο», 3) συγκομίζω. «ἔκαμα χλιες δκάδες
λάδι», 4) παράγω (ἐπὶ φυτῶν καὶ ζώων), 5) καθαρίζω 6) διανύω, 7)
προξενῶ, 8) ἐπαγγέλλομαι, 9) διαμένω, 10) κοστίζω κλπ. ἀποκάμνω
καὶ ἀποκάνω=κουράζομαι.

κάμπτω=1) κάμπτω, 2) λυγίζω, 3) κυρτώνω, 4) στρέφω, 5) κατευ-
νάζω, 6) καταβάλλω. πρτ. ἔκαμπτον, μέλλ. κάμψω, ἀόρ. έ-
καμψα.

• Μέσ. καὶ Παθ. κάμπτομαι, πρτ. ἔκαμπτημην, [μέσ. μέλλ.
κάμψομαι, παθ. μέλλ. καμφθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἔκάμφην, πρκ.
κέκαμμαι, ύπερσ. ἔκεκάμην.

ΠΑΡΑΓ. καμπή, κάμπη, κάμψις, καμπύλος, καμπτήρ, καμπτός, ἀκαμ-
πτος κ. ἄ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζα καμπ· (λατ. campus) καὶ τὸ πρόσφ. τ, κάμπ τ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: δνά, ἀπό, ἐγί, κατά, περί, σύν, ύπο.

ΣΥΝΩΝ: κυρτῶ, στρέφω, λυγίζω, κλίνω, ἐλίσσω.

ΑΝΤΙΘ. εύθυνω, ἔκτείνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ εἰτιατ.: ἦν κάμπη (δ πωλος) τὰ γόνατα.

Ν. ΕΔΔ. κάμπτω=1) λυγίζω, 2) ἀντιπαρέρχομαι. «τὸ πλεῖον ἔκαμψε

τὸ Σούνιον», 3) στρέφομαι, κάμπτομαι=1) λυγίζομαι, 2) ύποχωρῶ, ἐγδίδω. σύνθ. παρακάμπτω.

καρπῶ (δῶ)=φέρω καρπόν. [μέλλ. καρπώσω, ἀόρ. ἐκάρπωσα].

- Μέσ. καρποῦμαι=1) λαμβάνω καρπόν, 2) ἀπολαύω, νέμομαι. πρτ: ἐκαρπούμην, μέλλ. καρπώσομαι, ἀόρ. ἐκαρπωσάμην, πρκ. κε-κάρπωμαι, ύπερσ. ἐκεκαρπώμην.

ΠΑΡΑΓ. κάρπωσις (=χρῆσις, ἀπόλαυσις), κάρπωμα (=παραγωγή, κέρδος), ἀκάρπωτος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιατ: καρπὸς (λατ. carpo=δρέπω) θ. καρπό-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. τρυγῶ, δρέπω, ἀπολαύω, ὠφελοῦμαι, δνίναμαι, νέμομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ ἐκ τούτου καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὐ-κλειαν.

Ν. ΕΛΛ. καρποῦμαι=1) παίρνω τοὺς καρπούς, 2) μτφ. λαμβάνω κέρδος ἀπὸ ἐν πρᾶγμα, νέμομαι, ἐκμεταλλεύομαι. «ἐκαρπώθη τὰ εἰσοδήματα».

καρτερῶ (έω)=1) ύπομένω καρτερικῶς, 2) ἀντέχω, 3) ύποφέρω. πρτ. ἐκαρτέρουν, μέλλ. καρτερήσω, ἀόρ. ἐκαρτέρησα.

ΠΑΡΑΓ. καρτέρημα, καρτέρησις, (=ἡ καρτερία).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ καρτερὸς (κρατερὸς—κράτος) θ. καρτερέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἐν, πρός, ἐγκαρτερῶ (=μένω ἀτάραχος, ἀναμένω σταθερός).

ΣΥΝΩΝ. ἀνέχομαι, φέρω, ύπομένω, ἀντέχω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ἐμὲ δὲ οὐκ οἶει τῷ σώματι ἀεὶ τὰ συντυγχάνοντα μελετῶντα καρτερεῖν.

. 2) μὲ κατηγ. μτχ.. καὶ μέχρι τεττάρων ἡμερῶν ἐκαρτέρει θυόμενος.

Ν. ΕΛΛ. καρτερῶ=1) ἀναμένω, περιμένω, 2) προσδοκῶ. «τὶ καρτερεῖς ἀπὸ αὐτόν»

* **κατηγορῶ** (έω)=1) διμιλῶ ἐναντίον τινός, 2) κατηγορῶ, 3) ἀποδίδω εἰς κάποιον ἐνοχήν, 4) ἀποδεικνύω, 5) διακηρύττω. πρτ. κατηγόρουν, μέλλ. κατηγορήσω [καὶ κατερῶ], ἀόρ. κατηγόρησα καὶ κατεῖπον, πρκ. κατηγόρηκα καὶ κατείρηκα, ύπερσ. κατηγορήκειν καὶ κατειρήκειν.

- Παθ. κατηγοροῦμαι, πρκ. κατηγορούμην, μέλλ. κατηγορηθήσομαι, ἀόρ. κατηγορήθην, πρκ. κατηγόρημαι, ύπερσ. κατηγορήμην.

ΠΑΡΑΓ. κατηγόρημα. κατηγορητέος. εύκατηγόρητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κατῆγορος (καταγορεύω) θ: κατηγορέ-ω-ῶ παρασύνθ.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀντί, πρό, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. μέμφομαι, ψέγω, λοιδορῶ, ἔγκαλῶ, κακίζω, κακολογῶ, ὑβρίζω, δνειδίζω, συκοφαντῶ. αἰτιῶμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ, εὐλογῶ, ἔγκωμιάζω, εὐφημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ὁ κατηγορεῖ τὴν δλιγοετίαν.

2) μὲ γεν : ἔγώ τῶν σιτοπωλῶν ἐν τῇ βουλῇ κατηγόρουν.

3) μὲ δοτ.: ὁ Ἀρμόδιος κατηγόρει τῷ Ἀριστογείτονι.

4) μὲ γεν. καὶ αἰτιατ : καὶ τῶν ἄλλων δὲ μωρίαν κατηγόρει.

5) μὲ γεν. καὶ εἰδ. πρότ.: κατηγορεῖτο τοῦ Ἰσμηνίου καὶ ὡς βαρβαρίζοι καὶ δτι... αἰτιώτατοι εἶεν.

6) μὲ ἀπαρ δπερ Γοργίου κατηγόρει παθεῖν.

Ν. ΕΛΛ κατηγορῶ καὶ κατηγοράω=ένο χοποιῶ κάποιον, μέμφομαι. «τὸν κατηγορῶ πὼς ἔκλεψε».

* **κεῖμαι**=1) είμαι εξαπλωμένος, 2) εύρισκομαι, 3) κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, σχολάζω, 4) είμαι τοποθετημένος, 5) είμαι ώρισμένος, Τὸ ζ. χρησιμεύει ώς παθ. τοῦ τίθημι. πρτ. ἐκείμην, μέσ. μέλλ. κείσομαι.

Κλίσις ἐνεστ. καὶ πρτ.

δριστ. κείμαι, κείσαι, κείται, κείμεθα, κείσθε, κείνται

ύποτ. κέωμαι, — , κέηται, — , — , κέωνται

εύκτ. κεοίμην, κέοιο, κέοιτο, — , — , κέοιντο.

προστ. κείσο, κείσθω, — , — , κείσθων.

ἀπαρ. κείσθαι, μτχ. κείμενος, η, ον.

πρτ. ἐκείμην, ἐκείσο, ἐκείτο, ἐκείμεθα, ἐκείσθε, ἐκείντο.

ΠΑΡΑΓ. κειμήλιον, κοίτη, κοιτών, διακειτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **κει-** (κοίτη- κοιμάω, κώμη, ώκεανός). Θ. **κείμαι**. Τὸ ε τοῦ θέματος πρὸ φωνήεντος ἀποθάλλεται κέωμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρά, πρό, σύν, ύπο. ἀνάκειμαι (=ἔχω ἀφιερωθῆ), ἀπόκειμαι (=παραμελοῦμαι), διάκειμαι (=είμαι εἰς μίαν κατάστασιν), ἐπίκειμαι (=ἐπιτίθεμαι), κατάκειμαι (=είμαι ξαπλωμένος), παράκειμαι (εύρισκομαι κοντά), σύγκειμαι (=ἀποτελοῦμαι ἀπό κάτι), ύπόκειμαι (=εύρισκομαι κάτω ἀπό κάτι).

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. οὐδετ. διαθ. συνοδεύεται μὲ ἀπρόδιτον τοπικούς προσδιορισμούς: καλῶς παράπλου κείται.

ἄλλῳ καὶ νεκροὶ ἐπ' ἄλληλους ἀποθηκοντες ἐκείντο.

Ν. ΕΛΛ. τὸ ρῆμα κυρίως σύνθετὸν: διάκειμαι=είμαι διατεθειμένος οὕτως ή ἄλλως. «διάκειται ἔχθρικῶς πρὸς ἐμέ», ἔγκειται=κείται μέσα εἰς τι, ἐνυπάρχει: «ἔδω ἔγκειται ή δυσκολία». ἀπόκειται=έξαρτᾶται, ἔνα-

πόκειται—έξαρτάται ἀπό κάποιον. ἐπίκειμαι—είμαι έγγυς. «έπίκειται
ἄνοδος τῶν τιμῶν»:

- κείρω=1)** κουρεύω, 2) ἀποκόπτω τὴν κόμην, 3) ἀποκόπτω, 4) ἐρη-
μώνω, καταστρέφω. πρτ. ἔκειρον, μέλλ. κερδ, ἀδρ. ἔκειρα,
[πρκ. κέκαρκα].
- Μέσ. καὶ Παθ. κείρομαι, πρτ. ἔκειρδμην, μέσ. μέλλ. κερδοῦμαι,
μέσ. ἀδρ. ἔκειρδάμην, παθ. ἀδρ. α' ἐκέρδην καὶ β' ἐκάρην, πρκ.
κέκαρμαι, ύπερσ. ἔκεκάρμην.

'Αντικατάστασις παθ: ἀορ: β'

δριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐκάρην	καρῶ	καρείην	κάρηθι	καρῆναι	καρεῖς

ΠΑΡΑΓ. κουρεύς, κουρά, κέρμα (=εμάχιον), κορμός, ἀκέραιος, κοῦ-
ρος. ἀκαρής (=μικρός, βραχύς), ἀκαριαίως.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κερ- καὶ καρ- ἡ μᾶλλον σκερ- καὶ σκαρ- κερ-
καὶ τὸ πρόσφ. j, κερ-j-ω —κείρω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: ἀπὸ καὶ περί.

ΣΥΝΩΝ περικόπτω, φθείρω, βλάπτω, δηῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλὰδα "Ἐλληνες δῆτες κερδοῦσιν:

N. ΕΛΛ. κουρεύω

- * **κελεύω=1)** διατάσσω, παραγγέλλω, 2) παρακινῶ, προτρέπω, συμβου-
λεύω, 3) παρακαλῶ. πρτ. ἔκελευσον, μέλλ. κελεύσω, ἀδρ. ἔκέ-
λευσα, πρκ. κεκέλευκα, ύπερσ. ἔκεκελεύκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. κελεύομαι, πρτ. ἔκελευδμην, μέσ. μέλλ. κελεύ-
σομαι, παθ. μέλλ. κελευσθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔκελευσάμην, παθ.
ἀδρ. ἔκελευσθην, πρκ. κεκέλευσμαι, ύπερσ. ἔκεκελεύσμην.

ΠΑΡΑΓ. κέλευμα καὶ κέλευσμα, κέλευσις, κελευστής, κελευστός, κε-
λευστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κελ- θ. 1) κελευ- καὶ 2) κελευσ- πρὸ τῶν
καταλήξεων αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν ἀπὸ θ, μ καὶ τ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐν, ἐπί, σὺν, παρά . παρακελεύομαι (=προτρέπω).

ΣΥΝΩΝ. ἐπιστέλλω διατάσσω, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, συμβουλεύω,
παρεγγυῶ, διδάσκω, παραίνω, δέομαι, παροτρύνω, ἰκετεύω, προτρέ-
πω, λιπαρῶ, παρακαλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.. ἐκέλευσεν ὁ κήρυξ τοὺς ἔνδεκα.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: καὶ τοὺς φυγάδας ἐκέλευσε σὺν
αύτῷ στρατεύεσθαι.

3) μὲ ἀπαρ.: κέλευσων ἀνοίξαι τὰς πύλας,

κενῶ (όω)=1) κενώνω, 2) ἀδειάζω. [μέλλ. κενώσω], ἀδρ. ἐκένωσα, [πρκ. κεκένωκα].

- **Παθ.** **κενοῦμαι**, ἀδρ. **ἐκενώθην**, [πρκ. κεκένωμαι].

ΠΑΡΑΓ. κένωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. **κενός**, Θ **κενό·ω·ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν ἐκ : ἐκκενῶ.

ΑΝΤΙΘ. πληρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ καὶ γεν.: οὗτος δέ ήμας ἀλλοτριότητος μὲν κενοῖ, οἰκειότητος δὲ πληροῖ.

Ν. ΕΛΛ. **κενῶ** καὶ **κενώνω=1)** ἀδειάζω, 2) σερβίρω. «κενώνω τὸ φαγητό», **ἐκκενώνω=** ἀδειάζω κάτι.

* **κεράννυμι** καὶ **κεραννύω=1)** ἀναμιγνύω (κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν), 2) συνδυάζω. [πρτ. ἐκεράννυν καὶ ἐκεράννυον], μέλλ. **κερῶ** (άω) [καὶ κεράσω], ἀδρ. **ἐκέρασα**, [πρκ. κεκέρακα].

- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **κεράννυμαι**, [πρτ. ἐκεραννύμην, μέσ. μέλλ. κεράσμαι], παθ. μέλλ. **κεραθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἐκεράθην** καὶ **ἐκεράσθην**, πρκ. **κέρασμαι**, ὑπερσ. **ἐκεκράμην**.

ΠΑΡΑΓ. κράσις, κρατήρ, κράμα, κεραστής, κεραστός, ἄκρατος, εὔ-κρατος, ἀκέραστος.

ΕΤΥΜ. ὑπὸ την ρίζαν **κρα-** (κρατήρ) προέρχεται: 1) Θ. **κερασ-** καὶ 2) Θ **κερα-** ἀπό τὸ **κερασ-** καὶ τὸ πρόσφ. νυ- γίνεται δὲ ἐνεστ. **κερασ-νυ·μι· κεράν-νυ** μι

ΣΥΝΘ. μὲ τας προθ.: δνά, ἐν, σύν.

ΣΥΝΩΝ. μείγνυμι, φύρω, συγχέω, κυκάω, φυράω: ἀνακινῶ, συνταράττω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ : λέγεται Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι οἶνῷ κεράσσας αύτην.

Ν. ΕΛΛ. **κερνῶ=1)** γεμίζω τὰ ποτήρια μὲ οἶνον ἢ ἄλλο ποτόν. 2) προσφέρω ποτὸν ἢ γλύκισμα, φιλεύω. «μὲ κέρασε γλυκό κρασί».

κερδαίνω=1) κερδίζω, 2) ὠφελοῦμαι, 3) ἐμπορεύομαι. πρτ. **ἐκέρδαινον**, μέλλ. **κερδανῶ**, [καὶ κερδήσω καὶ μέσ. μὲ ἐνεργ. σημασ: κερδήσομαι.], ἀδρ. **ἐκέρδανα** [καὶ ἐκέρδησα], πρκ. **κεκέρδηκα**, ὑπερσ. **ἐκεκερδήκειν**.

ΠΑΡΑΓ. [κερδαντῆς κερδαντήο (=φιλάργυρος)].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. **κέρδος** Θ. **κέρδ-** καὶ μὲ τὴν κατάληξιν αιν-ω **κερδ-αίνω**, δημιουργίας μελ-αίν-ω. Τὸ α εἰς τὸν ἀδρ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: δνά, κατά, ἀπό, ἐν, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἐμπορεύομαι, ἐργάζομαι, πορίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ζημιοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : εἰ δὲ πάλαι δέον τιμωρεῖσθαι, ὅστερον ἡμεῖς τιμωρούμεθα, τὸν χρόνον κερδαίνει.

Ν. ΕΛΛ. κερδαίνω, κερδίζω καὶ κερδάω = 1) κερδίζω. «δὲν κερδίζει πολλά», 2) ἐπιτυγχάνω κάτι εἴτε μὲ τὴν τύχην εἴτε μὲ τὴν ἴκανότητά μου. «ἐκέρδισε τὸ λαχεῖο, τὸ πρῶτο βραβεῖο», νικῶ εἰς κάποιον ἀγώνα. «έκερδίθη ἡ μάχη», 4) ἀποκτῶ κάτι καλὸν (ἡθικῶς) «ἐκέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνην μου».

κήδομαι=1) φροντίζω, μεριμνῶ, 2) προνοῶ. πρτ. **ἔκηδομην**, [μέσ. μέλλ. κεκαδήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐκηδεσάμην, πρκ. μὲ σημασ. ἐνεστ. κέκηδα].

ΠΑΡΑΓ. κῆδος (=φροντίς), κηδεμών.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **κηδ-** καὶ **καδ-** **κήδ-θεμαι**.

ΣΥΝΩΝ. φροντίζω, προνοῶ, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι

ΑΝΤΙΘ. ἀμελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ γεν : καὶ εἴ τι ἐμοῦ κηδόμενος οὐκ οὐει δεῖν ἀναλισκειν τάμα.

κηρυκεύω=1) είμαι κήρυξ, 2) γνωστοποιῶ. ἀδρ. **ἔκηρυκευσα**.

- Μέσ. μόνον σύνθ. **ἔπεικηρυκεύομαι=1)** διαπραγματεύομαι μὲ κάποιον, 2) ἀγγέλλω κάτι διὰ κήρυκος, 3) ἀποστέλλω πρέσβεις. πρτ. **ἔπεικηρυκεύμην**, μέσ. μέλλ. **ἔπεικηρυκεύσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἔπεικηρυκευσάμην**.

ΠΑΡΑΓ. κηρυκεία (=τὸ ἀξίωμα τοῦ κήρυκος), κηρύκευσις, κηρύκευμα (=διάγγελμα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **κήρυξ** θ. **κηρυκ-** καὶ κατάληξιν εύω, **κηρυκεύω**, δπως βασιλεὺς βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τας προθ.: διὰ καὶ πρό.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : ἐλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκευέτω.

* **κηρύττω ἢ κηρύσσω = 1)** είμαι κήρυξ, 2) προκηρύσσω, καλῶ διὰ κήρυκος, 3) ἀγγέλλω, 4) ἔξυμνῶ. πρτ. **ἔκηρυττον καὶ ἔκηρυσσον**, μέλλ.: **κηρύξω**, ἀδρ. **ἔκηρυξα**, πρκ. **κεκύρηχα**, ὑπερσ. **ἔκεκυρήχειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **κηρύττομαι**, πρτ. **ἔκηρυττόμην**, μέσ. μέλλ. **κηρύξομαι**, παθ. μέλλ. **κηρυχθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἔκηρυξάμην**, παθ. ἀδρ. **ἔκηρυχθην**, πρκ. **κεκήρυγμαι**, [ὑπερσ. **ἔκεκηρύγμην**].

ΠΑΡΑΓ. κήρυξις, κήρυγμα, ὀκήρυκτος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **κήρυξ** θ. **κηρυκ-** καὶ τὸ πρόσφ. j, **κηρύκ-ј-ω**, **κηρύττω ἢ κηρύσσω**. Τὸ υ είναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατά, πρό.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.: καὶ σῦμα ἀποικίαν εἰς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον.

2) μὲ αἵτιατ. καὶ δοτ.: ἦ, διότι αἱ πόλεις οοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν θαρρεῖς;

3) μὲ δοτ. καὶ τελ. ἀπαρ.: ἐκήρυξε τοῖς "Ἐλλησι ουσκευάζεοθαι ἀπόντων τῶν πολεμίων.

4) μὲ ἔξηρτ. πρότ.: δ κήρυξ ἐκήρυττε τὶς τὴν Ικετηρίαν καταθείη.

Ν. ΕΛΛ. κηρύσσω καὶ κηρύττω=1) γνωστοποιῶ κάτι μὲ κήρυκα, 2) διακηρύσσω, διαδηλῶ. «κηρύττει, δπου βρεθῆ, δτι ἀδικήθηκε», 3) διαδίδω, προτρέπω. σύνθ. ἀνακηρύσσω, διακηρύσσω, ἀποκηρύσσω καὶ ἀποκηρύττω=1) ἀπαρνοῦμαι κάτι δημοσίᾳ, 2) ἀποκληρώνω, 3) ἀφορίζω. ἐπικηρύττω καὶ ἐπικηρύσσω=προκηρύττω ἀμοιβὴν διὰ τὸν φόνον, τὴν σύλληψιν ἢ τὴν κατάδοσιν ληστοῦ ἢ ἔχθροῦ τῆς κοινωνίας.

κινδυνεύω=1) ἀποτολμῶ, 2) διατρέχω κίνδυνον, 3) διατρέχω τὸν κίνδυνον νά, εἶναι πιθανὸν νά.

ΠΑΡΑΓ. κινδύνευμα, κινδυνευτής, κινδυνευτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κίνδυνος θ. κινδυν- μὲ τὴν κατάληξιν .εύω κινδυνεύω, δπως βασιλεὺς —βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. ἀπό, διά, παρά, πρό, σύν. προκινδυνεύω (= ἀγωνίζομαι ως πρόμαχος, πρὸ τῶν ἄλλων).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἔμπροσθ. πρόσδ.: καὶ κινδυνεύσωμεν περὶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ.

2) μὲ σύστοιχ. ἀντικ.: . ήμεῖς γάρ δίκαιοι ἔσμεν σώσαντές σε κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον.

3) μὲ ἀπαρ.: καὶ κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινι οὐκ ἔγειραί με:

Ν. ΕΛΛ. κινδυνεύω καὶ κιντυγεύω=1) διατρέχω κίνδυνον, 2) κοντεύω νὰ πάθω κάτι. «ἐκινδύνευσα νὰ χάσω τὸ τραίνο», 3) καταβάλλω προσπαθείας: «ἐκινδύνευσα νὰ τὸν πείσω». σύνθ. διακινδυνεύω, παρακινδυνεύω.

κινῶ (ἴω)=1) κινῶ, θέτω εἰς κίνησιν, ὠθῶ, 2) ταράττω, ἐνοχλῶ, 3) μεταβάλλω, 4) προκαλῶ, προξενῶ, 5) ὑποκινῶ. πρτ. ἐκίνουν, μέλλ. κινήσω, ἀόρ. ἐκίνησα, πρκ. κεκίνηκα, ὑπερσ. ἐκεκινήκειν.

• Μέσ. καὶ Παθ. κινοῦμαι, πρτ. ἐκινούμην, μέσ. μέλλ. κινήσομαι, παθ. μέλλ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. κινηθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. ἐκινηθῆν, πρκ. κεκίνημαι, ὑπερσ. ἐκεκινήμην.

Πρόσεχε τὰ δύοηχα

κινῶ(ἐνεστ.), ἐκίνουν(πρτ.), ἐκινούμην(πρτ.), κινῶν, οῦσα, οῦν(μτχ.) τοῦ κινῶ(ἴω)

κοινῶ(ἴν.), ἐκοίνουν(πρτ.), ἐκοινούμην(πρτ.), κοινῶν, οῦσα, οῦν(μτχ.) τοῦ κοινῶ(όω)

ΠΑΡΑΓ κίνημα, κίνησις, κίνητος, ἀκίνητος, κίνητήρ, κίνητής.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν κι- (κίω=πορεύομαι λατ. *cicio*=κίνω) καὶ τὸ πρόσφ. -νε-, κι-νέ-ω —κινῶ.

ΣΥΝΘ: μὲ τὰς προθ. διά, μετά, παρά, πρό, ύπό.

ΣΥΝΩΝ. ταράσσω, ἀναγκάζω, ὡθῶ, ἐρεθίζω, φύρω, ἐνοχλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. οὐδὲν ἔκινησαν τῶν ἐν ταῖς πόλεσι.

Ν. ΕΛΛ. κινῶ καὶ κινάω=1) θέτω κάτι εἰς ἐνέργειαν, 2) μετατοπίζω κάτι, 3) ἐγείρω, προκαλῶ, προξενῶ. «κινῶ τὴν περιέργειαν». σύνθ. ἐκ-κινῶ, παρακινῶ, ὑποκινῶ=1) ύπεγείρω ἐλαφρῶς, 2) (μτφ.) προκαλῶ, παρακινῶ, παρορμῶ. «τὰς ταραχὰς ὑπεκίνησαν ἀνεύθυνα στοιχεῖα».

* **κλαίω** ἢ **κλάω=1)** κλαίω, θρηνῶ. πρτ. **Ἐκλαίσον** καὶ **ἐκλασον**, μέλλ. **κλαύσομαι** καὶ **κλαιήσω** καὶ **κλαῆσω** καὶ δωρ. **κλαυσοῦμαι**, ἀδρ. **ἐκλαυσα.**

● Μέσ. ἀδρ. **ἐκλαυσάμην**, πρκ. **κέκλαυμαι**, τετελ. μέλλ. **κεκλαύσομαι**.

ΠΑΡΑΙ. κλαυθμός, κλαῦμα, κλαυθμόνη (=κλαυθμός), κλαυθμών, κλαυσίγελως.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **κλαF-** καὶ τὸ πρόσφ. **j**, **κλαF j-ω** κλαίω ἢ **κλαF-ω** κλάω ἀσυναίρετον ὅπως τὸ κάω. Ἀπὸ το θ. **κλαE-** καὶ τὸ πρόσφ. **ε** **κλαF-e-σω** ὁ μέλλ. **κλα-ή-σω**.

ΣΥΝΘ. ἀποκλαίω (=θρηνῶ), ἀνακλαίω.

ΣΥΝΩΝ. δακρύω, θρηνῶ, ὀλοφύρωμαι, οιμώζω, κόπτομαι, ὀδύρομαι. **ΑΝΤΙΘ** γελῶ, χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) κυρίως ἄμτβ · ἀν κλαίη καὶ βοᾶ ὁ παῖς.

2) μὲ αἰτιατ.. ἦν δὲ βοή καὶ οἴκτος κλαόντων τὰ παρόντα κακά;

Ν. ΕΛΛ. κλαίω καὶ **κλαίγω=δ,τι** καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. **κλαίγομαι** ἢ **κλαίουμαι=παραπονοῦμαι**, μεμψιμοιρῶ. «ὅλο κλαίγεται αὐτός, μὰ πάντα τὰ βολεύει».

κλείω καὶ **κλήω=1)** κλείνω, 2) περιορίζω, ἐμποδίζω. Τὸ ζ. εἰς δλους τοὺς χρόνους γράφεται καὶ μὲ ει καὶ μὲ γ. πρτ. **Ἐκλεισον**, μέλλ: **κλείσω**, ἀδρ. **Ἐκλεισα**, [πρκ. **κέκλεικα**, **ὑπερσ. ἐκεκλείκειν**].

● Μέσ. καὶ Παθ. **κλείομαι**, πρτ. **ἐκλεισάμην**, παθ. μέλλ. **κλεισθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἐκλεισάμην**, παθ. ἀδρ. **ἐκλεισθῆν**, πρκ. **κέκλειμαι** [καὶ **κέκλεισμαι**, **ὑπερσ. ἐκεκλείμην** καὶ **ἐκεκλείσμην**].

Δι' διάρχα βλέπε **καλῶ**.

ΠΑΡΑΓ. κλείσις, κλειστός, ἀκλειστος, κλείς καὶ κλής, κλεῖθρον, κλοιός: **ΕΤΥΜ.**.. ἀπὸ τὴν πιθανήν ρίζαν **κλαF-** (λατ. *claudio*=κλείω) καὶ μὲ τὸ πρόσφυμα **j**, **κλαF-j-ω** κλα-ί-ω, κλη-ι-ω κλή-ω καὶ ἀπὸ τὸν π. **Χ. αἰῶνα** κλείω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐν, κατά, σύν ἐκ, ἐπί, περί.

ΣΥΝΩΝ: περιβάλλω, περιστοιχίζω.

ΑΝΤΙΘ ἀναίγω, ἀναπετάννυμι,

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. τῶν δὲ Πλαταιών τις τὰς θύρας ἐκλησεν.

Ν ΕΛΛ. κλείω καὶ κλείνω καὶ κλειῶ=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ) διακόπτω τὴν λειτουργίαν ἢ ἔργασίαν. «τὸ κατάστημα ἐκλεισε», 3) συμπληρώνω, ἀποτελειώνω, τερματιζω, παύω. «κλείω τὴν συζήτησιν», 4) συνομελογῶ. •ἐκλεισε συμφωνία». σύνθ. ἀποκλείω, ἐγκλείω, περικλείω,

κλέπτω=1) λαμβάνω κρυφίως, κλέπτω, 2) ἔξαπατῶ, 3) ἀποκρύπτω, 4) κατάλαμβάνω κρυφίως. πρτ. ἐκλεπτον, μέλλ. κλέψω καὶ μέσ. μὲ ἐνεργ. σημασ. κλέψομαι, ἀδρ. ἐκλεψα, πρκ. κέκλοφα, ὑπερσ. ἐκεκλόφειν.

- **Παθ. κλέπτομαι**, [πρτ. ἐκλεπτόμην, παθ. μέλλ. α' κλεφθήσομαι, μέλλ. β' κλαπήσομαι, παθ. ἀδρ. α' ἐκλέφθην], παθ. ἀδρ. β' ἐκλάπην, πρκ. κέκλεμμαι, ὑπερσ. **ἐκεκλέμμην**.

ΠΑΡΑΓ κλέμμα, κλέπτης, κλοπέus, κλώψ (=κλέπτης), κλεπτέον, κλεπτός, κλοπη, κλεψύδρα (κλέπτω + ὕδωρ).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κλεπ- προϊλθον τὰ θ.: 1) μὲ τὸ πρόσφ. τὸ ὄνειστ. κλέπ-τ-ω, 2) κλοπ- κέ-κλοφ-α, 3) κλαπ- ἐ-κλάπ-ην.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. δισ, ἐκ, κατά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ληστεύω, κλωπεύω, συλῶ, λωποδυτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: διπόταν ταῦτα δὲ οὗτοι κλέπτωσι.

Ν ΕΛΛ. κλέπτω καὶ κλέβω=1) ἀφαιρῶ κρυφίως κάσι, 2) ἀπάγω, 3 (μτφ) σφετερίζομαι ξένην ίδεαν ἢ ἔφεύρεσιν. «τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μυθιστορήματος τὴν ἐκλεψε ἀπὸ ὅλλον». σύνθ. κατακλέβω.

κληρῶ (ύω)=1) ἐκλέγω μὲ κλῆρον, 2) προτιμῶ, 3) δίδω διὰ κλήρου.

πρτ. **ἐκλήρουν**, [μέλλ. κληρώσω], ἀδρ. **ἐκλήρωσα**.

- **Μέσ. κληρούμαι**=(λαμβάνω διὰ κλήρου).

- **Παθ. κληρούμαι** (=ἐκλέγομαι διά κλήρου), πρτ. **ἐκληρούμην**, μέσ. μέλλ. **κληρώσομαι**, [παθ. μέλλ. κληρωθήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἐκληρωσάμην**, παθ. ἀδρ. **ἐκληρώθην**, πρκ. **κεκληρώμαι**, ὑπερσ. **ἐκεκληρώμην**.

ΠΑΡΑΓ. κλήρωσις, κληρωτός, κληρωτίς

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. κλα- (κλάω=θραύσω) παράγεται τὸ οὐσιαστ. κλῆρος (=μικρὸν τεμάχιον ζύλου), ἀπὸ τὸ κλῆρος δὲ τὸ θ. κληρό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀποκληρῶ (=ἐκλέγω), διακληρῶ (=ἀπονέμω διὰ κλήρου).

ΣΥΝΩΝ. λαγχάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.. Δελφῶν δριστεῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος.

- 2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: καὶ τρία μέρη νείμαντες. ἐν ἐκάστῳ ἐκληρωσαν.

N. ΕΛΛ. κληρῶ καὶ κληρώνω=δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, κληροῦμαι=έκλεγομαι μὲ κλῆρον. «έκληρώθησαν οἱ ἔνσρκοι». σύνθ. ἀποκληρῶ καὶ ἀποκληρώνω=στερῶ ἀπὸ κάποιον τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας.

- * **κλίνω=1)** γέρνω, 2) κάμπτω, 3) στρέφω. πρτ. **κλινον**, μέλλ. **κλινθ**, ἀδρ. **κλινα**, [πρκ. κέκλικα, ὑπερσ. ἐκεκλίκειν].
- **Μέσ.** **κλίνομαι** (=στηρίζομαι, κάμπτομαι, ἀποκλίνω), παθ. **κλίνομαι** (=κάμπτομαι, παρεκκλίνω), πρτ. **κλινόμην**, [μέσ. μέλλ. κλινοῦμαι, παθ. μέλλ. α' κλιθήσομαι], παθ. μέλλ. β' **κλινήσομαι**, [μέσ. ἀδρ. ἐκλινάμην, παθ. ἀδρ. α' ἐκλίθην], παθ. ἀδρ. β' **κλινηνη**, πρκ. **κέκλιμαι**, [ὑπερσ. ἐκεκλίμην]. Τὸ ζ. εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ πρτ. χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἄττ. συγγραφεῖς σύνθ. συνήθως.

Δι' ὅμοηχα βλέπε καλῶ.

ΠΑΡΑΓ. κλίσις, κλίνη, κλίμα, κλίμαξ, κλιτός, ὀνάκλιντρον, κλισία (=ἡ σκηνή), τὸ κλίσιον, ἐπικλινής, κλισιάδες (=αἱ πύλαι, ἡ εἴσοδος). **ΕΓΥΜ.** ἀπὸ τὸ θ. **κλι-** καὶ **κλιν-** καὶ τὸ πρόσφ. **γ.** **κλίν-γ-ω** κλίνω. Τὸ ζ. εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ τὸν ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀδρ. εἶναι μακρόν. **ΣΥΝΘ.** μὲ τὰς προθ.. ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, ὑπό. **ΣΥΝΩΝ** ρέπω, στρέφω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.. καὶ τὰ πράγματα, ἥμων, δ ὅνδρες Ἀθηναῖοι, κλινεῖ. **N. ΕΛΛ.** **κλίνω=1)** δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. 2) (μτφ.) ρέπω εἰς κάτι, «κλίνει πρὸς τὴν οἰνοποσίαν». σύνθ. **ἀποκλίνω, παρεκκλίνω=μτβ.** ἐκτρέπω κάποιον ἀπὸ τὴν κανονικήν του θέσιν δμτβ =1) ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν κανονικήν μου θέσιν. «δ πύραυλος παρεξέκλινε τῆς τροχίδας του». 2) μτφ. παραβαίνω τὰς ἡθικὰς ἢ πολιτικὰς μου ἀρχάς. **συγκλίνω.**

κλύζω=1) περιβρέχω, 2) σκεπάζω μὲ ὕδατα, 3) ἀποπλύνω, καθαρίζω. Τὸ ζ. εἰς τοὺς ἄττ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθ. μὲ τὴν πρόσθ. κατά. ἐνεστ. κατακλύζω, πρτ. κατέκλυζον, μέλλ. κατακλύσω, ἀδρ. κατέκλυσα, πρκ. κατακέλυκα, ὑπερσ. κατεκλύκειν.

- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **κατακλύζομαι**, μέσ. ἀδρ. **κατεκλυσάμην**, παθ. ἀδρ. **κατεκλύσθην**, πρκ. **κατακέλυσμαι**.

ΠΑΡΑΓ. κλύδων (=κύμα), κατακλυσμός, κλύσιμος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **κλυδ-** καὶ τὸ πρόσφ. **γ.** **κλύδ-γ-ω** —κλύζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατά, περί, πρός.

ΣΥΝΩΝ. βρέχω, πλύνω, κυμαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ. · θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά.

N.ΕΛΛ. **κατακλύζω=1)** καλύπτω κάτι μὲ ὕδωρ, 2) (μτφ.) γεμίζω κάτι ὑπερβολικά. «οἱ ἐπισκέπται κατέκλυσαν τὴν αἴθουσαν».

κοιμῶ (άω)=1) ἀπακοιμίζω, 2) καθησυχάζω, καταπραΐνω. [πρτ. ἔκοιμων, μέλλ. κοιμήσω], ἀδρ. **ἔκοιμησα.**

- Μέσ. **κοιμῶμαι**, πρτ. **ἔκοιμώμην**, [μέσ. μέλλ. κοιμήσομαι, παθ. μέλλ. μὲ μέσ. σημασ. κοιμηθήσομαι, μέσ. ἀδρ. **ἔκοιμησάμην**], παθ. ἀδρ. **ἔκοιμηθην**, πρκ. **κεκοίμημαι**, [ύπερσ. **ἔκεκοιμήμην**].

ΠΑΡΑΓ. κοίμημα, κοίμησις, κοιμήτωρ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν θ. **κει-** (τοῦ κεῖμαι), θ. **κοιμά-ω-ῶ.**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ·: ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατά.

ΣΙΝΩΝ. κοιμίζω, καθεύδω, ύπνωττω, καταδαρθάνω.

ΑΝΤΙΘ. ἐγρήγορα, ἀγρυπνῶ, ἀφυπνίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. (σύστοιχ): ἀναμνήσθητι... ποῖον δέ τινα ύπνουν **ἔκοιμω**.

2) ἀμτβ.: ἐλθόντες οἱ Ἑλλῆνες ἔκοιμήθησαν.

Ν. ΕΛΛ. **κοιμῶμαι**, **κοιμᾶμαι** καὶ **κοιμοῦμαι=1)** κοιμᾶμαι, 2) (μτφ.) εἶμαι νωθρός. «αὐτὸς κοιμᾶται ὁρθός». **ἀποκοιμῶμαι**, παρακοιμᾶμαι καὶ **παρακοιμοῦμαι=κοιμᾶμαι** περισσότερον ἀπὸ δ.τι πρέπει.

κοινολογοῦμαι (έομαι): ἀποθ.=1) ἀνακοινώνω τὴν σκέψιν ἢ τὸν σκοπὸν μου εἰς κάποιον, 2) συσκέπτομαι, συζητῶ. πρτ. **ἔκοινολογησμῆν**, [μέλλ. κοινολογήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἔκοινολογησάμην**, [παθ. ἀδρ. **ἔκοινολογήθην**, πρκ. **κεκοινολόγημαι**, ύπερσ. **ἔκεκοινολογήμην**].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὰς λέξεις **κοινὸς** καὶ **λέγω**, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου δνόματος, θ. **κοινολογέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. **ἀνακοινοῦμαι.**

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: δοτις **ἔκοινολογέτο** τῷ πεμφθέντι ύπό τῷν πολεμίων.

2) μὲ ἐμπρόθ. πρεσδ.: δείσαντες δτι πρὸς αὐτὸν **ἔκεκοινολόγηντο.**

Ν. ΕΛΛ. **κοινολογῶ=διαδίδω** κάτι εἰς τὸ κοινὸν, διαλαλῶ. «τὸ κοινολόγησε σ' ὅλο τὸν κόσμο».

κοινῶ (όω)=1) ἀνακοινώνω, 2) δημοσιεύω, 3) μεγαλύνω. [πρτ. **ἔκοινουν**, μέλλ. κοινώσω], ἀδρ. **ἔκοινωσα.**

- Μέσ. **κοινοῦμαι=1)** ἀνακοινώνω 2) συσκέπτομαι, 3) συμβουλεύομαι, 4) συμμετέχω. πρτ. **ἔκοινούμην**, μέλλ. **κοινώσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἔκοινωσάμην**, παθ. ἀδρ. **ἔκοινώθην**, πρκ. **κεκοίνωμαι**, ύπερσ. **ἔκεκοινώμην.**

Δι' διμόηχα βλέπε κινῶ.

ΠΑΡΑΓ. κοίνωσις (ἀνακοίνωσις).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. κοινὸς θ. κοινός ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ..· ἀνά, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. δημοσιεύω ἔκφέρω, κεινωνῶ, μετέχω, κοινολογοῦμσι.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ.: 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. ἢ μόνον μὲ αἰτιατ.: οἱ Βοιωτάρχαι ἐκοίνωσαν ταῖς τέτταροι βουλαῖς ταῦτα.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐπιρρόθ. προσδ. κοίνωσον μόνον ἐς ἡμᾶς

β) τὸ μέσον μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. ἢ μόνον μὲ αἰτιατ. εκεῖ δὲ ἐλθόντες τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἀνεκοινώσαντο.

Ν. ΕΛΛ. ἀνακοινῶ καὶ ἀνακοινώνω = 1) γνωστοποιῶ κάτι, διακοινώνω = 1) γνωστοποιῶ κάτι, 2) διὰ τρίτου προσώπου ἢ ἐγγράφου γνωστοποιῶ κάτι.

κοινωνῶ (έω)=1) συμμετέχω. πρτ. ἐκοινώνουν, μέλλ. κοινωνήσω, ἀδρ. ἐκοινώνησα, πρκ. κεκοινώνηκα, ὑπερσ. ἐκεκοινωνήκειν.

• Παθ μόνον ἢ μτχ. κεκοικωνημένα (=ήνωμένα).

ΠΑΡΑΓ'. κοινώνημα, κοινώνησις, κοινωνητέον, ἀκοινώνητος

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ οὐσιαστ. κοινωνὸς θ. κοινωνέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ. ἐπί, κατά, πρός. σύν.

ΣΥΝΩΝ μετέχω, κοινοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ γεν καὶ δύνανται οἵτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν.

2) μὲ γεν. καὶ δοτ.. πάντων γάρ τουτων πολλοὶ κοινωνοῦ μεν ἀλλήλοις.

Ν. ΕΛΛ κοινωνῶ=1) μετέχω, 2) μεταλαυβάνω τῆς θείας κοινωνίας ἐπικοινωνῶ, συγκοινωνῶ.

κολάζω=1) περιορίζω, 2) διορθώνω, 3) τιμωρῶ. πρτ. ἐκβλαζον, μέλλ. κολάσω, ἀδρ. ἐκόλασα.

• Μέσ καὶ Παθ κολάζομαι, [πρτ. ἐκολχέόμην], μίσ μέλλ. κολάσομαι, παθ. μέλλ. κολασθήσομαι, μίσ. ἀδρ. ἐκολασάμην, παθ. ἀδρ. ἐκολάσθην, πρκ. κεκόλασμαι, ὑπερσ. ἐκεκόλασμην ἢ κεκόλασμένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ' κόλασις, κόλασμα, κολασμός, κολαστής, σκόλαστος κολαστέος

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα πιθανῶς παράγεται ἀπό το ἐπίθ. κόλος (=ό βρεχύς, ὁ κολοθιός), θ. κολάδ- καὶ τὸ πρόσφ. γ, κολάδ-γ-ω κολάζω, κατὰ τὰ εἰς -άζω (ἄγορά — ἀγοράζω) ὀδοντικόληκτα. Διαφορά μεταξυ κολάζω — τιμωροῦμαι. κολάζω=τιμωρῶ πρὸς σωφρονισμόν, τιμωροῦμαι=τιμωρῶ πρὸς ἐκδίκησιν η πρὸς ίκανοποίησιν σδικηθεντος.

ΣΥΝΩΝ. τιμωροῦμαι, ζημιῶ, δίκην λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἵτιατ. : κολάζουσι κάὶ τοῦτον ιοχυρῶς.

Ν. ΕΛΛ. **κολάζω**=μετριάζω, περιορίζω ἢ διορθώνω τὴν κακὴν ἐντύπωσιν ἢ τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα μιᾶς πράξεως ἢ ἐνεργείας ἢ λόγου. «προσπαθεῖ νὰ κολάσῃ τὸ σφάλμα του», 2) τιμωρῶ, ἐπιτιμῶ, 3) καμνω κάποιον νὰ ἀμαρτήσῃ. μέσο. **κολάζομαι**=ἀμαρτάνω, σκανδαλίζομαι:

κομίζω=1) φροντίζω, 2) ἐφοδιάζω, 3) μεταφέρω εἰσάγω, 4) δδηγῶ. πρτ. **ἐκδμιζον**, μέλλ. **κομιῶ**, ἀδρ. **ἐκδμισα**, πρκ. **κεκδμικα**, ὑπερσ. **ἐκενομίκειν**:

- **Μέσο. κομίζομαι** (=παίρνω κάτι μαζὺ μου, σώζω).
- **Παθ. κομίζομαι** (=μεταφέρομαι, ταξιδεύω, ἐπιστρέφω), πρτ. **ἐκκομιζόμην**, μέσο. μέλλ. **κομισθομαι**, παθ. μέλλ. **κομισθήσομαι**, μεσο. ἀδρ. **ἐκκομισθμην**, παθ. ἀδρ. καὶ μὲ μέσο. σημασ. **ἐκκομισθην**, πρκ. **κεκδμισμαι**, ὑπερσ. **ἐκεκδμίσμην**.

ΠΑΡΑΓ. κομιδή, συγκομιδή, κομιστής, κομιστικός, κόμιστρον, κομιστέον, ἀσυγκόμιστος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ κομίδ- καὶ τὸ πρόσφ. γ, κομίδ j-ω κομίζω. Τὸ εἰναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ ἄνω, φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἵτιατ. (ποιητ.) τὸν γηράσκοντα κομίζω.

2) μὲ δοτ. καὶ αἵτιατ. κόμιζε νῦν μοι πεῖδα τὸν ἔμόν.

τὸ μέσον μὲ αἵτιατ. δεκαπλασίας ἀλγηδόνας κομίσοιντο.

Ν. ΕΛΛ. **κομίζω=1)** φέρω μαζύ μου, μεταφερω. σύνθ. **συγκομίζω**, **διακομίζω**, **μετακομίζω**, **ἀποκομίζω**.

κόπτω=1) κτυπῶ, πλήττω, κόπτω, 2) φονεύω, 3) δενδροτομῶ, 4) καταλονῶ. πρτ. **ἐκκοπτον**, μέλλ. **κόψω**, ἀδρ. **ἐκκοψα**, πρκ. **κέκοφα** [καὶ ποιητ. κέκοπα], ὑπερσ. **ἐκεκόφειν** [καὶ ποιητ. ἐκεκόπειν].

- **Μέσο. κόπτομαι** (=κτυπῶ τὸ στῆθος ἢ τὴν κεφαλὴν μου). πρτ. **ἐκκοπτόμην**, [μίσ. μέλλ. **κόψομαι**], παθ. μέλλ. β' **κοπήσομαι**, [μίσ. ἀύρ. **ἐκκοψάμην**], παθ. ἀδρ. β' **ἐκόπην**, πρκ. **κέκομμαι**, ὑπερσ. **ἐκεκόμμην**, τετελ. μέλλ. **κεκόψομαι**.

'Αντικατάστασις παθ. ἀδρ. β'

δριστ ἐκόπην	ὑποτ. κοπῶ	εύκτ. κοπείην	προστ. κόπηθι	ἀπαρ. κοκῆγαι	μτχ. κοπεῖς

ΠΑΡΑΓ. κόμμα, κομμὸς (=θρηνῶδες ἄσμα), κοπή, κοπίς, κοπος, κόπανον, κοπετδος ιως καὶ τὸ κωφός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ πεποιημένον θ. κοπ· καὶ τὸ πρόσφ τ, κόπ·τ·ω,
ΣΥΝΘ. μὲ πολλάς προθέσεις:

ΣΥΝΩΝ. τέμνω, πλήττω, παίω, τύπτω, κρούω, βάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἀπιών δὴ ἔκοπτε τὰ δένδρα.

Ν. ΕΛΛ. κόπτω, κόβω καὶ κόφτω=1) κόβω, 2) δρέπω (ἐπὶ ἀνθέων καὶ καρπῶν) «κόψε μου δύο γαρύφαλλα», 3) σφάζω «δὲ Κολοκοτρώνης ἔκοψε πολλοὺς στὰ Δερβενάκια», 4) ἀλέθω, 5) διακόπτω, ἐλαττώτω, 6) κουράζω. κόπτομαι καὶ κόβομαι (μτφ.) = 1) χτυπῶ τὸ στῆθος μου δέρνομαι, 2) δεικνύω μεγάλο ἐνδιαφέρον. «κόβεται γιὰ τοὺς συγγενεῖς του». σύνθ. ἀποκόπτω, διακόπτω, περικόπτω, συγκόπτω, ἀνακόπτω κλπ.

χορέννυμι=1) χορταίνω κάποιον, 2) ἴκανοποιῶ, 3) πληρῶ κάποιον μέ κάτι. μέλλ. κορέσω, ἀδρ. ἔκόρεσα.

• Μέσ. καὶ Παθ. κορέννυμαι, μέσ. μέλλ. κορέσσομαι, παθ: μέλλ. κορεσθῆσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔκορεσάμην, παθ. ἀδρ. ἔκορεσθην, πρκ. κεκόρεσμαι. Εἰς τοὺς ἀττ. πεζογράφους εὐχρηστος είναι μόνον δ πρκ. κεκόρεσμαι.

ΠΑΡΑΓ. κόρος (=πλησμονή. χορτασμός). κορεοτός, ἀκόρεστος ἀψίκορος

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κορ· θ. κορεσ· καὶ τὸ πρόσφ. -νυ· κορέσ-νυ-μι κορέν-νυ-μι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀμφιέννυμι.

ΣΥΝΩΝ. πίμπλημι, πληρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ.: τίς ἂν κορέσειεν ἄπαντας.
2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα ἐμῆς σαρκός.
β) τὸ μέσ. μὲ γεν. βορᾶς κορεσθεὶς γυμνάσω τὰ πρόσφορα.

κοσμῶ (έω)=1) διευθετῶ, τακτοποιῶ, 2) στολίζω, καλλωπίζω, 3) τιμῶ, 4) κυβερνῶ. πρτ. ἔκβασμον, μέλλ. κοσμήσω, ἀδρ. ἔκβασησα, πρκ. κεκόσμηκα, [ὑπερσ. ἔκεκοσμήκειν].

• Μέσ. καὶ Παθ. κοσμοῦμαι, πρτ. ἔκοσμούμην, μέσ. μέλλ. κοσμήσομαι, παθ. μέλλ. κοσμηθῆσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔκοσμησάμην, παθ. ἀδρ. ἔκοσμηθην, πρκ. κεκόσμημαι, ὑπερσ. ἔκεκοσμήμην.

ΠΑΡΑΓ. κόσμησις, κόσμημα, κοσμήτωρ κοσμητής.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. κόσμος θ. κοσμέ-ω-ῶ,

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἐπί, διά, κατά.

ΣΥΝΩΝ. καλλωπίζω, καλλύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οὐδὲ ταῖς εύρυθμίαις κεκοσμήκαμεν αύτόν.

Ν. ΕΛΛ. κοσμῶ=1) στολίζω, καλλωπίζω, 2) (μτφ.) προσδίδω τιμήν, ἀξίαν εἰς κάποιον. «δὲ Παλαμᾶς κοσμεῖ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα». σύνθ διακοσμῶ.

κουφίζω. α) μτβ.=1) ἐλαφρύνω κάτι, 2) ἀνυψώνω, ἐγείρω, 3) καταπραύνω. β) ἀμτβ.=είμαι ἐλαφρός, γίνομαι ἐλαφρός. πρτ. ἐκουφίζον, [μέλλ. κουφιῶ], ἀδρ. ἐκουφίσα.

- Παθ. **κουφίζομαι**, [μέσ. μέλλ. κουφιοῦμαι, καὶ παθ. μέλλ. κουφισθήσομαι], παθ. ἀδρ. **ἐκουφίσθην**, [πρκ. κεκουφίσματι].

ΠΑΡΑΓ. κούφισις, κούφισμα, κουφισμός, κουφιστικός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. **κεῦφος** (=ἐλαφρός) θ. **κουφ-** καὶ κατάλ. - ίζω

κευφίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὅδοντικότητα. Τὸ ι βραχύ. ΣΥΝΘ. **ἀνακουφίζω** (=ἐλαφρύνω, σηκώνω ἐπάνω), **ἐπικουφίζω**, **ἀνακουφίζομαι** (=αἰσθάνομαι ἐλαφρότερος, τὸ παίρνω ἐπάνω μου).

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ. · παντὶ τρόπῳ τοὺς συμμάχους κουφίζει.

Ν. ΕΛΛ. **ἀνακουφίζω=1)** ἐλαφρώνω, 2) καταπραύνω, παρέχω βοήθειαν. · μὲ ἀνακούφισε οἰκνομικῶς».

κράζω=1) κραυγάζω. [πρτ. **ἔκραζον**, ἀδρ. α' **ἔκραξα**], ἀδρ. β' **ἔκραγον**, πρκ. **κέκραγα**, ὑπερσ. **ἔκεκραγειν**, [τετελ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **κεκράξομαι**].

ΠΑΡΑΓ. κραυγή, κράκτης, κέκραγμα (=κραυγή), κεκραγμός, κεκράκτης (=δικράκτης).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **κράγ-** καὶ τὸ πρόσφ. j, **κραγ-γ-ω-κράζω**. Τὸ α εἶναι παντοῦ μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν ἀνά: **ἀνακράζω**.

ΣΥΝΩΝ. βοῶ, κραυγάζω, κλάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. · πάντες μὲν γάρ ἄμα **ἔκεκραγειτε**.

Ν. ΕΛΛ. **κράζω=2)** κραυγάζω, 2) καλῶ. «κράξε τὸν ἀδελφό σου».

κρατῶ (έω)=1) είμαι δυνατός, 2) ἔξουσιάζω, κυβερνῶ, διοικῶ, 4) ὑπερισχύω. πρτ. **ἔκρατουν**, μέλλ. **κρατήσω**, ἀδρ. **ἔκρατησα**, πρκ. **κεκράτηκα**, ὑπερσ. **ἔκεκρατήκειν**.

- Παθ. **κρατοῦμαι** (=1) ὑπακούω, 2) ὑποτάσσομαι). πρτ. **ἔκρατούμην**, μέλλ. **κρατηθῆσομαι**, ἀδρ. **ἔκρατηθην**, πρκ. **κεκράτημαι**, [ὑπερσ. **κεκρατημένος ἦν**].

ΠΑΡΑΓ. κράτησις, ἐπικράτησις, κράτημα, κρατητής, κρατητός, ἐπικρατητέον

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ούσιαστ. **κράτος** (=ἰσχύς, βία, νίκη). 9. **κρατέσ-ω κρατέ-ω-κρατῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ: ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἄρχω, νικῶ, περιγίγνομαι, ἡγοῦμαι, ἔχω. βασιλεύω, ταγεύω, δυναστεύω, τυραννῶ, δεσπόζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) γεν. (=έξουσιάζω, νικῶ) · οἱ πατέρες ἡμῶν Μῆδων ἐκράτησαν

2) μὲ αἰτιατ (=νικῶ). καὶ Σικυωνίους ἐν ἀποβάσει τῆς γῆς μάχη ἐκράτησαν.

N. ΕΛΛ. κρατῶ καὶ κρατάω=1) ἐπικρατῶ. «ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντίληψις» 2) διαρκῶ, ἀντέχω. «ἡ διάλεξις κράτησε μιὰ ὥρα». 3) κατάγομαι, 4) βασιτῶ, φέρω. «τί κρατᾶς ἔκει;», 5) κατακρατῶ, 6) ἐμποδίζω. ούνθ. ἐπικρατῶ, κατακρατῶ, συγκρατῶ, παρακρατῶ.

κρατύνω=1) ἐνισχύω, 2) στερεώνω, 3) ἐπιβεβαιώνω, 4) σκληρύνω. ἀδρ. **ἐκράτευνα.**

- **Μέσ.** κρατύνομαι, πρτ. **ἐκρατυνόμην**, ἀδρ. **ἐκρατυνάμην.**

ΠΑΡΑΓ. κρατυντικός, κρατυντηρίος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ: κρατὺς (=Ισχυρός) (κράτος). θ. κρατύν- καὶ τὸ πρόσθ: j, κρατύν-j-ω κρατύν-νω κρατύνω. Τὸ υ μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. Ισχυροποιῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀπαλύνω.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ.: Μυτιληναῖοι τείχη κρατύναντες διὰ τάχους ἀπῆλθον.

* **κρεμάννυμι** καὶ σπανιώτ. **κρεμανύω=1)** κρεμῶ, ἀναρτῶ. [μέλλ. κρεμῶ (άω)]. ἀδρ. **ἐκρέμασα.**

- **Παθ.** **κρεμάννυμαι**, ἀντ' αὐτοῦ χρησιμοποιεῖται πόντοτε δ συγκεκομ. τύπος **κρέμαμαι= 1)** κρεμῶμαι, 2) αἰωροῦμαι, 3) ἀναρτῶμαι, 4) ἀπαγχονίζομαι. πρτ. **ἐκρεμάμην**, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. κρεμήσομαι], παθ. μέλλ. **κρεμασθήσομαι**, [μέσ. ἀδρ. **ἐκρεμασάμην**], παθ ἀδρ. **ἐκρεμάσθην.**

ἐνεστ. κρέμαμαι, σαι, ται, κτλ.

ὑποτ. κρέμωμαι. εὔκτ. κρεμαίμην

ἀπαρ. κρεμᾶσθαι. μτχ: κρεμάμενος.

πρτ. ἐκρεμάμην; ω, ατο, κτλ..

ΠΑΡΑΓ κρέμασις, κρεμασμός, κρέμασμα, κρεμαθρα, κρεμάστρα.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ριζαν κρέμ- (κρημ-νός) θ. κρεμα- καὶ ἀναλογικὸν θ. κρεμασ- καὶ τὸ προσφ -νυ- κρεμάσ νυ-μι κρεμάννυμι

ΣΥΝΘ. μὲ τας προθ.: ἀπό, ἀνά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἀρτῶ, αἰωρῶ, ἄγχω, οπάγχω

ΣΥΝΤΑΞ τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ : οὐκ ἀν ἐτολμῶμεν κρεμαννύντες εἴδω λον δψυχον γυμνάζεσθαι πρὸς αὐτό.

τὸ παθ. ἀμτβ. οἱ μὲν γάρ εφ' ἵππων κρέμανται.

N. ΕΛΛ. κρεμῶ καὶ κρεμνῶ=1) ἀναρτῶ κάτι, κρεμω, 2) (μτφ) ἀπαγχονίζω. «τὸν ἐκρέμασαν» κρέμομαι=κρεμιέμαι, κρεμοῦμαι. ἐπικρέμαμαι=ἐπίκειμαι, είμαι πλησίον.

- * **χρίνω=1)** χωρίζω, 2) ἔκλέγω, 3) προτιμῶ, 4) ἔκφέρω κρίσιν, 5) δικάζω, καταδικάζω, 6) ἐρωτῶ, ἔξετάζω, 7) ἐρμηνεύω. πρτ. **Έκριν-** νον, μέλλ. **κρινῶ**, ἀδρ. **Έκρινα**, πρκ. **κέκρικα**, ὑπερσ. **ἔκεκρίκειν**.
- Μέσ. **κρίνομαι=1)** προτιμῶ, 2) φιλονικῶ.
- Παθ. **κρίνομαι=1)** ἔκλέγομαι, 2) δικάζομαι. πρτ. **ἔκρινόμην**, μέσ. μέλλ. **κρινοῦμαι**, παθ. μέλλ. **κριθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἔκρινάμην**, παθ. ἀδρ. **ἔκριθην**, πρκ. **κέκριμαι**, ὑπερσ. **ἔκεκρίμην**.

'Αντικατάστασις ένεστ. μέλλ. καὶ δορ.

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ένεστ.	κρίνω	κρίγω	κρίνοιμι	κρίγε	κρίνειν	κρίνων
μέλλ.	κρινῶ (εἰς εἰ)	—	κρινεῖμι	—	κρινεῖν	κρινῶν
ἀδρ. α'	ἔκρινα	κρίνω	κρίναιμι	κρίνον	κρίναι	κρίνας

ΠΑΡΑΓ. κρίσις, κριτής, κρίμα, πρόκριτος, ἔγκριτος, κριτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κρι- θ. κρι- καὶ κριν-: Ἀπὸ τὸ θ. κριν- καὶ τὸ πρόσφ. γ. κριν-γ-ω κριν-νω κρίνω. Τὸ εἰναι μακρὸν εἰς τὸν ἔνεστῶτα καὶ ἀδρ. ἔνεργ. καὶ μέσον.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, κατά, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. δικάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. κρινοῦσι τὸν τὰ θαύματα ἐπιδεικνύντα.

2) μὲ δύο αἵτιατ. ἐξ ὧν ἡ μία κατηγ. τῆς ἄλλης οὐ γάρ ἀφανῆ κρινεῖτε τὴν δίκην τήνδε

3) μὲ αἵτιατ. καὶ γεν. (δηλοῦσαν τὸ ἔγκλημα ἡ τὴν ποινήν): οὕπερ τὰς ἀπὸ στρατείας δίκας κρίνουσι.

Ν. ΕΛΛ. κρίνω καὶ κρένω=1) ἀποφασίζω, φρονῶ, νομίζω. «κρίνεις αὐτὸ δρθό», 2) (ἐπὶ δικαστηρίου) ἀποφασίζω, «τὸ δικαστήριον ἔκρινεν ἀβάσιμον τὴν κατηγορίαν». 3) διατυπωνῶ γνώμην διὰ κάτι, 4) ἀσκῶ ἀποφασιστικὸν ρόλον εἰς κάτι. «ἡ ναυμαχίσ τοῦ Ναυαρίνου ἔκρινε τὴν τύχην τῆς ἐπαναστάσεως». σύνθ. ἀνακρίνω, διακρίνω, ἔγκρίνω, κατακρίνω, ἐπικρίνω, συγκρίνω κλπ.

κροτῶ (έω)=1) κάνω κρότον, 2) κτυπῶ, 3) ἐπικροτῶ. πρτ. **Έκροτευν**, [μέλλ. κροτήσω], ἀδρ. **ἔκροτησα**. [πρκ. **κεκρότηκα**, [ὑπερσ. **ἔκεκροτήκειν**].

- Μέσ. καὶ Παθ. **κροτοῦμαι**, πρτ. **ἔκροτούμην**, [παθ. μέλλ. κροτηθήσομαι], παθ. ἀδρ. **ἔκροτηθην**, πρκ. **κεκρότημαι**.

ΠΑΡΑΓ. κρότησις, κροτητός, ἀσυγκρότητος:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κρότος θ. κροτέω κροτῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀντί, διά, σύν, ἐπί

ΣΥΝΩΝ. δουπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ: μὲ αἰτιατ.: πότερον κροτεῖν δεῖ τὰς χεῖρας ή γελᾶν ή τὶ ποιεῖν;

Ν. ΕΛΛ. **κροτῶ=1)** παράγω κρότον **2)** κρούω κάτι πρὸς παραγωγὴν κρότου. ἐπικροτῶ=ἐπιδοκιμάζω, ἔγκρινω. «Ἐπικροτῶ τὰ σχέδιά σου», συγκροτῶ=συνθέτω κάτι, συναποτελῶ.

κρούω=1) κτυπῶ, **2)** συγκρούω, **3)** πλήττω. πρτ. **ἔκρουσον**, μέλλ. **κρούσω**, ἀδρ. **ἔκρουσα**, πρκ. **κέκρουκα**, ὑπερσ. **ἔκεκρούκειν**.

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **κρούσματι**, πρτ. **ἔκρουσμην**, μέσ. μέλλ. **κρούσματι**, μέσ. ἀδρ. **ἔκρουσάμην**, παθ. ἀδρ. **ἔκρουσθην**, πρκ. **κέκρουσματι** καὶ **κέκρουσματι**, ὑπερσ. **ἔκεκρούσμην**.

ΠΑΡΑΓ: κροῦσις, κροῦσμα καὶ κροῦμα (=κτύπημα) κρουστός, κρουστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **κρευ-** τὸ θ. **κρουσ-** καὶ τὸ προσφ: **ϳ**, **κρουσ-ϳ-ω**—**κρούω**. Τὸ σ διατηρεῖται πρὸ τῶν θ, μ, τ.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθ.: ἀνακρούομαι πρύμναν (=χωρῶ δπισθεν), παρακρούω (=έξαπατῶ, παραπλανῶ).

ΣΥΝΩΝ. κόπτω, βάλλω, πλήττω, τύπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: Ἰπποκράτης τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα-ἔκρουε.

Ν. ΕΛΛ. **κρούω=κτυπῶ**, πλήττω. **συγκρούω**.

κρύπτω=1) κρύψω, **2)** καλύπτω, σκεπάζω. πρτ. **ἔκρυπτον**, μέλλ. **κρύψω**, ἀδρ. **ἔκρυψα**, πρκ. **κέκρυψα**, [ὑπερσ. **ἔκεκρυψειν**].

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **κρύπτομαι**, πρτ. **ἔκρυπτόμην**, μέσ. μέλλ. **κρύψομαι**, [παθ. μέλλ. α' κρυφθῆσομαι, παθ. μέλλ. β' κρυψήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἔκρυψάμην**, παθ. ἀδρ. α' **ἔκρυψθην**, [παθ. ἀδρ. β' **ἔκρυψην**], πρκ. **κέκρυμματι**, ὑπερσ. **ἔκεκρυμμην** ή **κεκρυμμένος** ήν.

Κλίσις παρακ.

Οριστ κέκρυμματι, κέκρυψαι, κέκρυπται, -μμεθα, -φθε, μμένοι εἰσι. προστ. κέκρυψο, -φθω. -φθε, -φθων, ἀπαρ. κεκρύφθαι, μτχ. κεκρυμμένος.

ΠΑΡΑΓ. κρύπτη, κρυπτός, κρυπτέον, κρυπτεία, κρυφός, κρύφα, κρύβδην.

ΕΤΥΜ. θ. **κρυψ** καὶ **κρυφ-** καὶ τὸ πρόσφ τ, **κρύψ-τ-ω**—**κρύπτω**. Τὸ υ εἶναι **θραχύ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐπί, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. καλύπτω, κεύθω, θάπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: (οὗτοι) Εκρυπτὸν τὴν πρὸς ύμᾶς **ἔχθραν**:

2) μὲ δύο αἰτιατ.: καὶ δοσα ἐπέπατό τις ἥκιστα, Κῦρον **ἔκρυπτεν**.

Ν. ΕΛΛ. **κρύπτω** καὶ **κρύψω = 1)** δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. **2)** φυλάττω κάποιο μυστικό, ἀποσιωπῶ. σύνθ. **ἀποκρύπτω**.

- * **χτείνω=φονεύω.** Τὸ ο. εἰς τοὺς ἀττ. πεζογράφους εἶναι συνήθως σύνθ. ἀποκτείνω καὶ ἀποκτίννυμι. πρτ. ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτίννυν, μέλλ. ἀποκτενῶ, ἀδρ. α' ἀπέκτεινα καὶ β' ἀπέκτανον, πρκ. ἀπέκτονα, ὑπερσ. ἀπεκτόνειν.
- Παθ. οἱ ἀττ. πεζογράφοι χρησιμοποιοῦν τὸ ἀποθνήσκω (=φονεύθημαι).

'Αντικατάστασις ἐνεστ. μελ. καὶ ἀρ:

	δριστ.	ὑποτ:	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ,	χτείνω	χτείνω	χτείνοιμι	χτείνε	χτείνειν	χτείνων
μέλλ.	χτενῶ	—	χτενοῖμι	—	χτενεῖν	χτενῶν
ἀρ.	ἔκτεινα	χτείνω	χτείναιμι	χτείνον	χτείναι	χτείνας

ΠΑΡΑΓ. κτόνος, πατροκτόνος, μητροκτόνος, παιδοκτόνος [ἴντομοκτόνον, οὐζυγοκτόνος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. χτεν- καὶ τὸ πρόσφ. j, χτέν j-ω, χτέν-νω—χτείνω. Τὸ θ. χτεν- κατὰ μετάπτωσιν γίνεται χταν- καὶ χτου-.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. · ἀπό, κατά.

ΣΥΝΩΝ. φονεύω, διαφθείρω, θαγατῶ, ἀναιρῶ, κατακαίνω.

ΑΝΤΙΘ. ἀναβιώσκομαι,

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: πολλοὺς μὲν ἔχθρας ἔνεκα ἀπέκτεινον.

χτίζω=1) συνοικίζω χώραν, 2) οἰκοδομῶ, 3) ἰδρύω (πόλιν), 4) ἔθεσπίζω, 5) παράγω, δημιουργῶ. πρτ. ἔκτιζον, [μέλλ. χτίσω], ἀδρ. ἔκτισα, [πρκ. κέκτικα καὶ ἔκτικα].

- Παθ. χτίζομαι, πρτ. ἔκτιζόμην, [παθ. μέλλ. χτισθήσομαι], παθ. ἀδρ. ἔκτισθην, [πρκ. ἔκτισμαι].

ΠΑΡΑΓ. κτίσμα, κτίστης, κτίστος, κτίστωρ, κτίσις, κτίτωρ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. χτίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, χτίδ-j-ω χτίζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: σύν.

ΣΥΝΩΝ. ίδρυω, οἰκοδομῶ, δέμω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: Ἀργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν καὶ Ἀμφιλοχίαν ἔκτισαν:

N. ΣΑΛ. χτίζω καὶ χτίζω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

- * **χτῶμαι (άομαι)=1) ἀποκτῶ, 2) προμηθεύομαι, 3) κερδίζω.** πρτ. ἔκτώμην, μέσ. μέλλ. χτῆσομαι, [παθ. μέλλ. χτηθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἔκτησάμην, παθ. ἀδρ. ἔκτηθην, πρκ. κέκτημαι καὶ σπαν. ξεκημαι, ὑπερσ. ἔκεκτήμην, τετελ. μέλλ. κεκτήσομαι.

Κλίσις πρκ:

δριστ. κέκτημαι, σαι, ται.

θποτ. κεκτῶμαι, κεκτῇ, κεκτῆται.

εύκτ. κεκτήμην ἢ κεκτώμην, κεκτῷ, κεκτῷτο.

πρὸστ. κέκτησο. ἀπαρ. κεκτῆσθαι, μτχ. κεκτημένος.

ΠΑΡΑΓ. κτῆμα, κτῆσις, κτῆνος, κτήτωρ, κτητός, κτητικός, κτέανον, ἐπίκτητος, ἀκτητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ θ. κτη- καὶ κτα- κτα- ομαι κτῶμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἐν, ἐπί, κατά, πρός, σύν.

ΣΥΝΘ. κερδαίνω, λαμβάνω, πορίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. προίεμαι, ἀποβάλλω, ἀπόλλυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. εἰ γάρ ἐκεκτήμην ούσιαν.

2) μὲ 2 αἰτιατ. ἐξ ών ἢ μία κατηγορ. τῆς ἄλλης: Τισσαφέρνης τοὺς θεούς πολεμίους ἐκτήσατο.

Ν. ΕΛΛ. κυρίως χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν καθαρεύουσαν ἢ μτχ. τοῦ παθ. ἀρ. «Ικανότης κτηθεῖσα ἐν τῷ στρατεύματι» καὶ ὁ πρκ. κέκτημαι=ἔχω κατέχω. «κέκτημαι τὰ ἀπαραίτητα προσόντα». σύνθ. ἀποκτῶ καὶ ἀποχτῶ, κατακτῶ καὶ καταχτῶ.

κυβερνῶ (άω)=1) διοικῶ, 2) διευθύνω. πρτ. ἐκυβέρνων, μέλλ. κυβερνήσω, ἀόρ. ἐκυβέργησα.

• **Παθ. κυβερνῶμαι**, πρτ. **ἐκυβερνώμην**.

ΠΑΡΑΓ. κυβέρνησις, κυβερνήτης, κυβερνητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κυβερνα- (λατ. guberno=κυβερνῶ) κυβερνά-ω-ῶ

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. διὰ καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ. διοικῶ, ὅρχω, κρατῶ.

ΣΥΝΤΑΞ: μὲ αἰτιατ . τὰ ὅρματα κυβερνῶσιν.

Ν. ΕΛΛ. κυβερνῶ καὶ κυβερνάω=1) κρατῶ τὸ τιμόνι, 2) διοικῶ, διευθύνω, 3) διαχειρίζομαι τὴν ἐκτελεστικὴν ἔξουσίαν μιᾶς χώρας. «ὁ βασιλεὺς βασιλεύει, καὶ ἡ κυβέρνησις κυβερνᾷ», διακυβερνῶ.

κυκλῶ (όω)=1) περικυκλώνω, 2) περιβάλλω, 3) περιστρέφω. Τὸ μέσον κυκλοῦμαι χρησιμοποιεῖται ώς ἐνεργητικόν.

• **Παθ. κυκλοῦμαι**=σχηματίζω κύκλον, κυρτώνομαι. πρτ. **ἐκυκλούμην**, μέλλ. **κυκλώσομαι**, [παθ. μέλλ. κυκλωθήσομαι], μέσ. ἀόρ. **ἐκυκλωσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐκυκλώθην**, πρκ. **κεκύκλωμαι**.

ΠΑΡΑΓ. κύκλωσις, κύκλωμα, κυκλωτός, κυκλωτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστον κύκλος θ. κυκλώ--ῶ.

ΣΥΝΘ. συνήθως μὲ τὴν πρόθ. περί.

ΣΥΝΩΝ. περικλείω, περιστρέφω, περιτειχίζω, περιστοιχίζω, περιβάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ : οἱ Πελοποννήσιοι ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν τῶν ἐνατίων.

Ν. ΕΛΛ: χυκλῶ καὶ χυκλώνω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. περιχυκλώνω.

χυλίνδω καὶ χυλινδέω=1) χυλίω χάτ., 2) χινῶ, 3) περιστρέφω.

πρτ. ἐκύλινδον, [μέλλ. χυλινδήσω καὶ χυλίσω, ἀόρ. ἐκύλισα].

- Μέσ. χυλίνδομαι καὶ χυλινδοῦμαι καὶ χαλινδοῦμαι, πρτ. ἐκαλινδούμην, [μέσ. μέλλ. χυλίσομαι, παθ. χυλισθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκυλισάμην], παθ. ἀόρ. δικυλισθην [καὶ ἐκυλινδήθην], πρκ. κεκύλισμαι [ὑπερσ. ἐκεκυλίσμην].

ΠΑΡΑΓ. κυλίνδησις, κύλινδος, κύλισις, κύλισμα, κυλιστός, κυλίστρα.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὰ θέματα χυλίνδ- χυλινδε- καὶ χαλυνδε-:

Τὸ ι εἶναι μακρόν εἰς δλους τοὺς χρόνους πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐκ, ἐπὶ κατά, περί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. περιστρέφω, κινῶ, κυλίω.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ. κυλίνδουσι λίθους ὑπὲρ ταύτης τῆς ὑπερεχούσης πέτρας.

Ν. ΕΛΛ, χυλίω καὶ χυλῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. κατρακυλῶ.

χύπτω=1) σκύβω, 2) χάμπτομαι. [πρτ. ἐκυπτον, μέλλ. χύψω], ἀόρ. ἐκυψα, πρκ. κέκυψα.

- Μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. οημασ. χύψομαι συνήθ. σύνθ.

ΠΑΡΑΓ. [κύφωμα, κύφωσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ χυθ- καὶ τὸ πρόσφ. τ, χυθ-τ-ω χύπ-τ-ω. Τὸ υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἐν, ἐπί, παρά, πρός, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. νεύω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀμτβ. ἡδη γάρ δτι ἐξ αὐτῶν καλόν τι ἀνακύψοιτο τῶν ἐρωτημάτων.

2) σπαν. μὲ διμπόθ. προσδ : καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν.

Ν. ΕΛΛ. χύπτω, χύφτω καὶ σκύθω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. (ἱτφ). «Ἐκυψεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν εθευνῶν» ὑποκύπτω.

χυρῶ (όω)=1) χάμνω κάτι ἔγκυρον, ἐπικυρώνω, ἐπιβεβαιώνω, 2) ἐκτελῶ. πρτ. ἐκύρουν, [μέλλ. χυρώσω], ἀόρ. ἐκύρωσα.

- Μέσ. καὶ Παθ. κυροῦμαι, [παθ. μέλλ. χυρωθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐκυρώθην, [πρκ. κεκύρωμαι, ὑπερσ. δικεκυρώμην].

ΠΑΡΑΓ. κύρωσις, κύρωμα, κυρωτέον, ἐπικύρωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. χύρος θ. χυρό-ω-ῶ.

ΣΥΝΤ. μὲ τὰς προθ.: ἐπί, κατά.

ΑΝΤΙΘ. ἀκυρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: ἐπειδὴ ή ἐκκλησία κυρώσασα ταῦτα διελύθη.

Ν. ΕΛΛ. ἐπικυρώγω=1) καθιστῶ κάτι ἔγκυρον, ἐπισημοποιῶ, 2) ἐπιβεβαιώνω κάτι, συμφωνῶ. **κατακυρώνω=1)** ἀναγνωρίζω τὴν κατοχὴν κάποιου πράγματος εἰς κάποιον, ἐπιδικάζω.

* **κωλύω=1)** ἐμποδίζω, 2) ἀπαγορεύω. πρτ. ἐκώλυσον, μέλλ. **κωλύσω**, ἀδρ. **ἐκώλυσα**, πρκ. **κεκώλυκα**.

• Παθ. **κωλύομαι**, πρτ. **ἐκωλυθμην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **κωλύσομαι**, [παθ. μέλλ. **κωλυθήσομαι**], μέσ. ἀδρ. **ἐκωλύθην**, πρκ. **κεκώλυμαι**, ὑπερσ. **ἐκεκωλύμην**, τετελ. μέλλ. **κεκώλύσομαι**.

ΠΑΡΑΓ. κώλυμα, κωλύμη (=ἐμπόδιον), κώλυσις, κωλυτής, ἀκωλύτιως. **ΕΤΥΜ.** ἀπὸ τὸ θ. κωλύ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἐμποδίζω, εἴργω, ἀπερύκω, ἀποτρέπω.

ΑΝΤΙΘ. ἐώ, ἀφίημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.: μαχόμενοι δ' οἱ πολέμιοι ἐκώλυσον τὰς παρόδους.

2) μὲ αἵτιατ. καὶ γεν.: πολλοὺς δν αὐτῶν κωλύσειε τοῦ κατειν ἐπιόντας.

3) μὲ αἵτιατ. καὶ ἀπαρ. (τελικ.): τὶ μὲ κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων.

Ν. ΕΛΛ. κωλύω=δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, παρακωλύω=παρεμποδίζω κάποιον νὰ πράξῃ κάτι.

Λ

* **λαγχάνω=1)** λαμβάνω μὲ κλῆρον, 2) γίνομαι κάτοχός τινος, 3) ἐνάγω κάποιον εἰς τὸ δικαστήριον. πρτ. **ἐλάγχανον**, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **ληξίμαι**, ἀδρ. β' **ἐλαχον**, πρκ. **εἰληχα**, ὑπερσ. **εἰλήχειν**.

• Παθ. **λαγχάνομαι**, παθ. ἀδρ. **ἐλήχθην**, πρκ. **εἰληγμαι**.

Πρόσεχε τὰ δύμοντα

εἰληγμαι = πρκ. τοῦ λαγχάνομαι

εῖλιγμαι = πρκ. τοῦ ἐλίσσομαι

•Αντικατάστασις άφορίστων

	θριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
άδρ. β'	έλαχον	λάχω	λάγοιμι	λάχε	λαχεῖν	λαχών
παθ. άδρ.	έληχθην	ληχθῶ	ληχθείην	λήχθητι	ληχθῆναι	ληχθεὶς

ΠΑΡΑΓ. λαχμὸς (=λαχνός), λάχος (=λαχνός), λῆξις (=κλήρωσις), ληκτέος, ληκτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν λαχ- προέρχονται τὰ θ.: 1) τὸ ἀσθενὲς λαχ- καὶ 2) τὸ ισχυρὸν ληχ. ἀπὸ τὸ θ λαχ- τὸ πρόσφ. -αν- καὶ τὸ ἔνρι- νον ἐπένθημα ν ἐντὸς τοῦ θέματός του λανχ-·άν·ω (ὅπως τὰ: λαμ- βάνω, τυγχάνω, μανθάνω, πυνθάνομαι) λα-ν-χ-αν-ω — λαγχ-·άν·ω.

Ἄπὸ τὸ ἰδιον θέμα ὁ ἀόριστος ἔλαχον. Ἀπὸ τὸ θ. ληχ- σχηματίζονται οἱ ὄλλοι χρόνοι, ὁ δὲ παρακείμενος ἑοχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ εἴληφα (τοῦ λαμβάνω).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. ἀντί, ἀπό, διά, ἐπί, μετά, πρό, σύν. ἐπιλαγχά- νω (=λαμβάνω μὲ κλήρον μετὰ ἀπὸ κάποιον, ἔρχομαι δεύτερος) μτχ. ἐπιλαχών.

ΣΥΝΩΝ. κληροῦμαι, αίροῦμαι, μείρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: οὐχ ἡμᾶς δαιμῶν λήξεται.

2) μὲ γεν : οὐ ἀν τῆς εὑπρεπεστάτης λάχωι τελευτῆς.

3) μὲ ἀπαρ.: Λακεδαιμόνιοι ἔλαχον πρότεροι ἀποδιδόναι ἃ εἰχον. Ὡς συνδετ. λαμβάνει κατηγορ. τοῦ ύποκ. Δημοσθέ- νης οὐκ ἔλαχε τειχοποιός.

Ν. ΕΛΛ. λαχαίνω=1) συναντῶ, ἀπαντῶ, 2) ἐπιτυγχάνω κάτι ἐκ τύχης: «μοῦ ἔλαχε ξνα ρολόι» 3) ὡς τριτοπρόσωπον=συμβαίνει. «μὴν ἔλαχε νὰ τὸν συναντήσῃς;»:

- * **λαμβάνω=1)** παίρνω 2) πιάνω 2) συλλαμβάνω. πρτ. ἔλαμβανον μέσ. μέλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. λήψομαι ἀδρ. β' ἔλαβον πρκ. εἴληφα ύπερσ. εἴληφειν.
- **Μέσ. λαμβάνομαι=1)** πιάνομαι ἀπὸ κάτι, 5) καταφεύγω, 3) ἐπι- πλήττω.
- **Μέσ. καὶ Παθ. λαμβάνομαι,** πρτ. ἔλαμβανόμην, παθ. μέλ. λη- φθήσομαι, μέσ. ἀδρ. β' ἔλαβόμην, παθ. ἀδρ. ἔληφθην, πρκ. εἴ- λημμαι, ύπερσ. εἴλημμην.

Πρόσεχε τὰ διμέρη

λήψομαι—ληφθήσομαι (μέλλ.), ἔληφθην (ἀδρ.)=τοῦ λαμβάνω.

λείψομαι—λειφθήσομαι (μέλλ.), ἔλειφθην (ἀδρ.)=τοῦ λείπω.

'Αντικατάστασις ἀόρ: β'

δριστ.	ὑποτ.	εύχτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔλαβον	λάβω	λάβοιμι	λαβή	λαβεῖν	λαβών
ἔλαβόμην	λάβωμαι	λαβοίμην	λαβοῦ	λαβέσθαι	λαβόμενος

Κλίσις μέσ. πρκ καὶ υπερσ.

δριστ. εἴλημμαι - ψαι - πται - μμεθα - φθε - μμένοι εἰσί.

προστ. εἴληψο - φθω, φθε, φθων.

ἀπαρ. εἴληφθαι. **μτχ.** εἴλημμένος.

υπερσ: εἴλημμην - ψο - πτο- μμεθα, - φθε - μμένοι ἥσαν.

ΠΑΡΑΓ. λαβή, λαβίς, λάφυρον, λῆψις, λῆμμα, λήπτης, ληπτέον, ληπτός, ἀντίληψις, ἀντιλήπτωρ (=ύπερασπιστής), σύλληψις, ἀμφιλαφής (=κατάφυτος), καταληπτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σλαβ-** καὶ **σληβ-** προέρχονται τὰ θ. **λαβ-** καὶ **ληβ-**. Ἀπὸ τὸ θ. **λαβ-**, τὸ πρόσφ -**αν-** καὶ τὸ ἔνρινον ἐπένθημα νέντός τοῦ θέματός του **λα-ν-β-αν-ω** = λαμβάνω. Ἀπὸ τὸ θ. **λαβ-** σχηματίζονται καὶ οἱ ἀορ. β' ἔλαβον, ἔλαβόμην. Ἀπὸ τὸ θ. **ληβ-** σχηματίζονται οἱ ἄλλοι χρόνοι. Οἱ ἀναδιπλ. εἱ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχ. θ. **σλαβ-** —**σεσληφ-α** —**σελληφα** εἴληφα.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλάς προθ.: ἀπολαμβάνω (=1 λαμβάνω παρά τινος^ς 2. λαμβάνω δόπισω), ἀντιλαμβάνομαι (=πιάνομαι ἀπὸ κάτι), ἐπιλαμβάνομαι (=πιάνομαι ἀπὸ κάτι), ύπολαμβάνω (=1. δέχομαι ύπὸ τὴν προστασίαν μου, 2. ἀπαντῶ, 3. (μὲ ἀπαρέμφ.)=νομίζω).

ΣΥΝΩΝ. δέχομαι, αἴρω, δανείζομαι, ὠνοῦμαι, μισθοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. δίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.: μίσαν μὲν ναῦν λαμβάνουσιν.

δίκην λαμβάνω (=τιμωρῶ), δίκην δίδωμι (=τιμωροῦμαι).

2) μὲ δύο αἵτιατ. (ἡ μίσα κατηγ. τῆς δλλης). Ὡσπερ με ἀραῖον ἔλαβες.

3) μὲ γεν.: καὶ λαβόμενοι τῶν δρῶν διαφεύγουσιν εἰς τὰς Ἀθήνας.

4) μὲ αἵτιατ. καὶ κατηγ. μτχ.: ἂν ἄρα ἄλλον τινὰ λαμβάνῃ ψευδόμενον ἐν τῇ πόλει.

Ν. ΕΛΛ. λαμβάνω καὶ λαβαίνω=ὅτι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. ἔλαβε γράμμα». ούνθ. ἀναλαμβάνω, ἐκλαμβάνω, παραλαμβάνω, συλλαμβάνω κλπ.

λανθάνω καὶ σπανιώτ. λήθω=1) διαφεύγω τὴν προσοχὴν, είμαι ἄγνωστος, παραμένω ἀθέατος. πρτ. ἔλανθανον, μέλλ. λήσω, ἀδρ. β' ἔλαθον, πρκ. λέληθα, ύπέρσ. ἔλελήθειν.

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** λανθάνομαι (=λησμονῶ ἀφίνω νὰ μοῦ διαφύγῃ κάτι. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζοὺς σχεδὸν πάντοτε σύνθετον ἐπιλαν-

θάνομαι. πρτ. ἐπελανθανόμην, μέσ. μέλλ. ἐπιλήσομαι, μέσ. ἀδρ: β' ἐπελαθόμην, πρκ. ἐπιλέλησμαι, ύπερσ. ἐπελελήσμην.

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

λήσω—(ἐπι)λήσομαι (μέλλ.)	=τοῦ λανθάνω
λύσω—λύσομαι (μέλλ.)	=τοῦ λύω

‘Αντικατάστασις ἀρ. β’

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔλαθον	λάθω	λάθοιμι	λάθε	λαθεῖν	λαθών
έλαθόμην	λάθωμαι	λαθοίμην	λαθοῦ	λαθέσθαι	λαθόμενος

ΠΑΡΑΓ. λάθος, λάθρα, λαθραῖς, λήθη, λήσμων (=έπιλήσμων), δληστος (=ἀλησμόνητος), λημοσύνη, δλάθητος, δληθῆς:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν λαθ- σχηματίζονται τὰ θ.: 1) λαθ- καὶ 2) ληθ-. Ἀπὸ τὸ θ. λαθ- καὶ τὸ πρόσφ. -αν-, τὸ ἔνρινον ἐπένθημα ν ἐντὸς τοῦ θέματος λα-ν-θ-άν-ω λανθάνω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἐκ, ἐπί, διαλανθάνω (=διαφεύγω τὴν προσοχήν), ἐπιλανθάνομαι (=λησμονῶ).

ΣΥΝΩΝ. διαφεύγω.

ΑΝΤΙΘ. μιμνήσκομαι, μνημονεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μτχ.: οἱ ἵππεῖς ἐλάνθανον ἑαυτοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ γενόμενοι.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ εἰδ. πρότ.: οὐ λανθάνεις με δτι ούδε οιόμενός με τούτων ἐπιμελεῖσθαι ταῦτα λέγεις.

3) μὲ κατηγ. μτχ. τοῦ ὄποκ. (ἢ μτχ. μεταφράζεται ὡς φῆμα καὶ τὸ φῆμα ὡς ἐπίφρημα): τοῦτο δ' αὖ οὕτω τρεφόμενον ἐλάνθανεν αὐτῷ τὸ στράτευμα.

Τὸ μέσον ἐπιλανθάνομαι, 1) μὲ γεν.: ἐπελανθανόμην τε αὐτοῦ θαμά.

2) μὲ κατηγ. μτχ.: ἐπελανθάνετο μεμνημένος τῶν ἐντολῶν:

3) μὲ τελ. ἀπαρ. εἰπεῖν επιλανθάνονται.

* **λέγω(1)=1)** λέγω, διμιλῶ, ἐκθέτω, 2) διακηρύσσω, 3) διατάσσω, 4) καλῶ, 5) ἐννοῶ. πρτ. ἐλεγον, λέξω καὶ ἐρῶ, ἀδρ. α' ἐλεξα καὶ εἶπα, ἀδρ. β' εἶπον, πρκ. εἶρηκα, ύπερσ. εἰρήκειν.

* **Παθ. λέγομαι,** πρτ. ἐλεγόμην, παθ. μέλλ. φημήσομαι καὶ σπαν. λεχθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐρρήθην καὶ σπαν. ἐλέχθην, πρκ. εἴρη-

μαι καὶ σπαν. λέλεγμαι, ὑπερσ. εἰρήμην, τετελ. μέλλ. εἰρήσομαι καὶ λελέξομαι.

Πρόσεχε τὰ όμοηχα

εἰρηκα (πρκ.), εἰρήκειν (ὑπερσ.), εἰρημαι (πρκ.), εἰρήμην (ὑπερσ.)=τοῦ λέγω.	τοῦ λέγω.
τίρηκα (πρκ.), τίρήκειν (ὑπερσ.), τίρημαι (πρκ.), τίρημην (ὑπερσ.)=τοῦ αἰρῶ.	τοῦ αἰρῶ.
τίρεικα πρκ.	τοῦ ἐρείδω.
τίρικα πρκ.	τοῦ ἐρίζω.

Αντικατάστασις μέλλ. καὶ ἀρ.

μέλλ	ἀριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἄδρ. β'	ἐρῶ	—	ἔροῖμι	—	ἔρειν	ἐρῶν
παθ. ἄδρ.	εἰπον	εἴπω	εἴπομι	εἰπὲ	εἰπεῖν	εἰπών
	ἔρρηθην	ρηθῶ	ρηθείην	ρήθητι	ρηθῆναι	ρηθείς

Συμπληρωματικῶς κατὰ τὴν χλίσιν τοῦ ἀορ. β' χ Ξιμοποιοῦνται καὶ οἱ ἔξῆς τύποι τοῦ ἀορ. α':

1) δεύτερον ἐνικ. δριστ. εἴπα, 2) εύκτ. α' πληθ. εἴπαιμεν, 3) προστ. εἰπον, εἰπάτω, εἴπατε, 4) ἀπαρ. εἴπαι, 5) μτχ. εἴπας.

ΠΑΡΑΓ. λόγος, λέξις, λεκτός, δναντιλέκτως (=δναμφισβητήτως), λεκτικός, λεκτέον, ρήμα, ρήσις, ρητός, ρήτωρ, ἀπόρρητος, διαρρήδην (=σαφῶς), ρήτρα.

ΕΤΥΜ τὸ ρῆμα δὲν σχηματίζει δλους τοὺς χρόνους ἀπὸ τὸ ἴδιον θ. ἀλλὰ ἀπὸ τρία διαφορετικά. 1) ἀπὸ τὸ θ. λεγ-. 2) ἀπὸ τὸ θ. Φεπ- (Ἐπος=λόγος) Φε-Φεπον καὶ μὲ τὴν προοδευτικὴν ἀνομοίωσιν ΦεΦεπον εἰπον. Τὸ ει ἐπειδὴ προῆλθεν ὅπὸ ἀνομοίωσιν διατηρεῖται εἰς δλας τὰς ἐγκλίσεις. 3) ἀπὸ τὸ θ. Φερ- (λατ: νερ—bunt=λόγος) καὶ μὲ μετάθεσιν φθόγγων Φερ- καὶ Φερ- ἀπὸ τὸ Φερ- δ μέλλ. Φερ-ε-σω—Φερέω —έρω, δ πρκ. ΦεΦερε-κα ε-ερ-ε-κα εἴρηκα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀντί, ἐπί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ ἀγορεύω, φημί, φράζω, φθέγγομαι, φωνῶ, λαλῶ, διηγοῦμαι δημηγορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.: νῦν γε μὴν λέξω τὰ προκείμενα. εδ λέγω τινὰ (=έπαινω κάποιον), εῦ ἀκούω (=έπαινοῦμαι), κακῶς λέγω τινὰ (=κακολογῶ), κακῶς ἀκούω (=κακολογοῦμαι).
 2) μὲ δύο αἵτιατ.: δταν (οἱ ύποκριταὶ) ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγωσιν.
 3) μὲ αἵτιατ. καὶ δοτ: : τοιούτον σοι ἔγὼ καὶ μῦθον καὶ λόγον εἴρηκα.

- 4) μὲ εἰδ. πρότασιν: οὗτοι ἔλεγον δτι Κῦρος μὲν τέθνηκεν.
 5) μὲ εἰδ. ἀπαρ. . ἔλεγε Θαρρεῖν. καὶ τελ δταν ἔχῃ τὴν ἔννοιαν
 τοῦ κελεύω. τά τε ἔξι ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν.
 6) μὲ ἐμπρόσθ. προσδ. · ἐφ' οἷς νῦν λέγω

Ν. ΕΛΛ λέγω καὶ λέω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. 2) ἀναφέρω δια-
 λαμβάνω, 3) ἐπηρεάζω, 4) ὑπόσχομαι. «μοῦ εἶπε δτι θὰ μοῦ δανείσῃ
 χρήματα», 5) ἀπολογοῦμαι. «τί ἔχεις νὰ πῆς», 6) ὄνομάζω, ἀποκαλῶ
 7) σκέπτομαι. «λέω νὰ φύγω» 8) νομίζω, ὑποθέτω, φαντάζομαι. «ποτὲ
 δέν τόλεγα νὰ φανῇ ἀχάριστος» 9) ἀπαγγέλλω. σύνθ. προλέγω, ἀν-
 τιλέγω, παραλέω.

- * λέγω (2)=1) συλλέγω, συναθροίζω, 2) λογαριάζω, 3) μετρῶ. Τὸ
 ὅγμα χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον κυρίως μὲ τὴν σύν.
 ἐνεστ. συλλέγω, πρτ. συνέλεγον, μέλλ. συλλέξω, ἀδρ. συνέ-
 λεξα, πρκ. συνείλοχα.
- Μέσ. καὶ Παθ. συλλέγομαι, πρτ. συνελεγόμην, μέσ. μέλλ. συλ-
 λεξομαι, [παθ. μέλλ. α' συλλεχθήσομαι], παθ. μέλ. β' συλλεγήσο-
 μαι, μέσ. ἀδρ. συνελεξάμην, παθ. ἀδρ α' συνελέχθην, παθ. ἀδρ. β'
 συνελέγην, πρκ. συνείλεγμαι, ὑπερσ. συνειλεγμένος ἦν. Ὁ πρκ.
 δταν εἶναι σύνθετ. μὲ τὰς προσ. ἐπὶ καὶ ἐκ σχηματίζεται: ἐπιλέ-
 λεγμαι καὶ ἐκλέλεγμαι.

· Αντικατάστασις &ορ.

δριστ.	ὑποτ.	εὔκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
συνέλεξα	συλλέξω	συλλέξαιμι	σύλλεξον	συλλέξαι	συλλέξας
συνελέγην	συλλεγῶ	συλλεγείην	συλλέγηθι	συλλεγῆ- ναι	συλλεγεῖς

ΠΑΡΑΓ. λογάς (=διαλεγμένος), λογάδην (=κατ' ἔκλογήν), ἔκλογή, ἔκ-
 λεκτός, ἔκλεκτός, ἔκλεκτον, συλλογή, σύλλογος, συλλογεύς, κατά-
 λογος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. λεγ- (λατ. lego=συναθροίζω)· δ πρκ λαμβάνει ἀνα-
 διπλασ. ει κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ εἴληφα,

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, πρφ - εκ, καὶ κυρίως
 τὴν πρόθ. σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀθροίζω, σλίζω.

ΣΥΝΤΛΞ. μὲ αἰτιατ.: Κλέαρχος στράτευμα συνέλεξεν.

Ν. ΕΛΛ. συλλέγω=1) μαζεύω. «συλλέγω οπάνια βιβλία», ἐκλέγω,
 διαλέγω.

λεηλατῶ (έω)=1) ἀπάγω λείαν, λαψυραγωγῶ, 2) ληστεύω. πρτ. ἐλεη-
 λάτουν, μέλλ. λεηλατήσω, ἀδρ. ἐλεηλάτησα.

- Παθ. [ἐνεστ. λεηλατοῦμαι, ἀδρ. ἐλεηλατήθην].

ΠΑΡΑΓ. [λεηλασία, λεηλάτησις].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ σύσιαστ. λεηλάτης (λεία + ἔλαύνω). Θ. λεηλατέω παρασύνθετον:

ΣΥΝΩΝ. ληίζομαι, ἔρημῶ, βλάπτω, φθείρω, δηῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ἡ τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσει χρόνον.

2) μὲ ἐμπρόθ: προσδ.: γιγνώσκοντες ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν λεηλατήσοιεν.

Ν. ΕΛΛ. λεηλατῶ=1) δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) κατακλέπτω. «οἱ κλέπται ἐλεηλάτησαν τὸ κατάστημα».

- * **λείπω**=ἔγκαταλείπω, ἀφίνω. πρτ. **ξλειπον**, μελλ. **λείψω**, ἀόρ. **β' ξλιπον**, πρκ. **λέλοιπα**, ὑπερσ. **ξλελοίπειν**.
- Μέσ. καὶ Παθ. **λείπομαι**, πρτ. **ξλειπόμην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **λείψομαι**, παθ. μέλλ. **λειφθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **β' ξλιπόμην**, μέλλ. παθ. ἀόρ. **ξλειφθῆν**, πρκ. **λέλειμμαι**, ὑπερσ. **ξλελείμμην**, τετελ. **λελείψομαι**. Τὸ μέσον **λείπομαι τινος**=είμαι κατώτερος, ὑπολείπομαι ἀπὸ κάποιον.

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

λείψομαι (μέλλ.), λειφθήσομαι (μέλλ.), ξλειφθῆν (ἀόρ.)=τοῦ λείπω λήψομαι (μέλλ.), ληφθήσομαι (μέλλ.), ξλήφθῆν (ἀόρ.)=τοῦ λαμβάνω λέλειμμαι (πρκ.), ξλελείμμην (ὑπερσ.)=τοῦ λείπομαι λέλυμαι (πρκ.), ξλελύμην (ὑπερσ.)=τοῦ λύομαι

*Αντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀορ (πρόσεχε τὴν ὁρθογραφίαν)

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ:
ἐνεστ.	λείπω	λείπω	λείποιμ	λείπε	λείπειν	λείπων
ἀόρ. β'	ξλιπον	λίπω	λίποιμι	λίπε	λιπεῖν	λιπών
ἐνεστ.	λείπομαι	λείπωμαι	λειπούμην	λείπου	λείπεσθαι	λειπόμενος
ἀορ. β'	ξλιπόμην	λίπωμαι	λιπούμην	λιποῦ	λιπέσθαι	λιπόμενος

ΠΑΡΑΓ. λεῖψις, λεῖμμα, [ξλλειμμα, ξλλειψις, δισλειμμα]. λείψανον, [ἀδιάλειπτος], ξλλιπής, λοιπός, λοισθος, λοισθιος (=ό τελευταῖος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν λειπ- προέρχονται: 1) τὸ ἰσχυρὸν Θ. λειπ- (ἐνευτ., πρτ., μέλλ. καὶ οἱ μέσοι καὶ παθ. τύποι πλὴν τοῦ ἀορ. β'), 2) τὸ ἀσθενές Θ. λιπ- (ἀόρ. β' ἐνεργ. μεσ.). ἀπὸ τὸ Θ. λειπ- μὲ ἐτεροίωσιν. λοιπ- ὁ πρκ. λέλοιπα.

ΣΥΝΩΝ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρά, πρό, κατά, ὑπό:

ΣΥΝΩΝ. έω, ἀφίημι, τοῦ μέσου: ήττωμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: λείπουσι δὴ καὶ τὸν λόφον οἱ Ιππεῖς.

2) τὸ μέσον μὲ γεν.: λείπομαι τινος=είμαι κατώτερος τινὸς ἀνήρ καὶ ἐς τἄλλα οὐδενὸς λειπόμενος.

Ν. ΕΔΔ. λείπω=1) ἀπουσιάζω. «λείπει ἀπό τὸ σπίτι», 2) ἀποδημῶ: «λείπει στὴν Ἀμερική», 3) ὑπολείπομαι, λείπω. «λείπουν 2 σελίδες ἀπό τὸ βιβλίο», σύνθ. παραλείπω. ἐκλείπω, ἐλλείπω, καταλείπω: ἔγκαταλείπω.

λεύω=1) λιθοβολῶ 2) φονεύω μὲ λίθον. συνήθως σύνθετον' καταλεύω, πρτ. κατέλενον, μέλλ. καταλεύσω, ἀδρ. κατέλενσα.

- **Παθ. καταλεύομαι, παθ. μέλλ. καταλευσθήσομαι, παθ. ἀδρ. κατελεύσιθην.**

ΠΑΡΑΓ: λευστήρ καὶ λεύσιμος (=ό λιθοβολῶν), κατάλευσις, λιθόλευστος, λευσμός (=λιθοβολία).

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὴν ρίζαν **λεF** (δωρ. **λεὺς=λίθος**) καὶ **λαF-** (**λᾶς=λίθος**), θ. **λεύ-ω.** Τὸ ρῆμα παίρνει σ πρὸ τῶν καταλήξεων ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ μ., τ., θ.

ΣΥΝΘ. κυρίως μὲ τὴν κατά.

ΣΥΝΩΝ. βάλλω, λιθάζω, λιθοβολῶ

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τόν τε Θράσυλλον ἥρξαντο λεύειν.

λήγω=1) καταπαύω, κατευνάζω, 2) τελειώνω, σταματῶ. πρτ. **ἔληγον, μέλ. **λήξω, ἀδρ. ἔληξα.****

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **λαγ** (**λαγαρδς=χαλαρδς**), θ. **λήγ-ω.**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, κατά, παρά.

ΣΥΝΩΝ. παύομαι, τελευτῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἄρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: ἡ ἡμέρα οὕτως ἔληξε.

2) μὲ γεν.: εἰ λήγοις τῶν πόνων, τούτου ἀν ἐπιτύχοις.

3) μὲ κατηγ. μτχ.: ἐκεῖνός γε μὴν ὑμῶν οὕποτ' ἔληγεν.

Ν. ΕΔΔ. λήγω=1) τελειώνω. «ἔληξεν ἡ συνεδρίασις». 2) τερματίζομαι κάπου. «ό α' παγκόσμιος πόλεμος ἔληξε τὸ 1918». σύνθ. **ἐπολήγω καταλήγω,**

λήζομαι ἀποθ.=1) λαμβάνω ὡς λείαν. 2) λεηλατῶ, ληστεύω. 3) ἔρημώνω. πρτ: **ἔληζόμην**, [μέλλ. λήσομαι], ἀδρ. **ἔλησάμην**, [πρκ: λέλησμαι].

Πρόσεχε τὰ ὅμοηχα

λήσομαι (μέλλ.), ἔλησάμην (ἀδρ.)=τοῦ λήζομαι λύσομαι (μέλλ.), ἔλυσάμην (ἀδρ.)=τοῦ λύομαι

ΠΑΡΑΓ. ληστής, ληστεύω, ληστρικός, ληστήριον (=φωλεὰ ληστῶν).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **ληίς -ίδος** (=λεία). θ. **ληιδ-** καὶ τὸ πρόσοφ: **j, ληιδ-j-ομαι, ληιζομαι** ἡ λήζομαι.

ΣΥΝΩΝ. δηῶ, ληστεύω, λεηλατῶ, βλάπτω, κακουργῶ, κλέπτω:
ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : κάντευθεν δρμώμενοι ἐλήζοντο τὴν Κολχίδα.

* **λογίζομαι** ἀποθ.=1) ὑπολογίζω, 2) σκέπτομαι, 3) νομίζω, 4) συμπεραίνω, 5) θεωροῦμαι. πρτ. ἔλογιζόμην, μέσ. μέλλ. **λογιοῦμαι**, [παθ. μέλλ. λογισθήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἔλογισάμην**, παθ. ἀδρ. **ἔλογισθην**, πρκ. **λελόγισμαι**, ὑπερσ. **ἔλελογισμην**.

ΠΑΡΑΓ. λογισμός, λογιστής, [λογιστήριον, λογιστικός]. λογιστέον, [ἀλόγιστος, συλλογιστέος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ, **λέγος** μὲ τὴν κατάληξιν -ίζομαι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, διά, κατά, παρά, σύν, ὑπό, διαλογίζομαι (=σκέπτομαι)

ΣΥΝΩΝ βουλεύομαι, σκοποῦμαι, ἀριθμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ : τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε.

2) μὲ ἀπαρ τοιόνδε τι λογίζομαι ουμβαίνειν.

3) μὲ εἰδ. πρότ. : ἔλογίζοντο ώς ἀποστήσοιντο αἱ περιοικίδες πόλεις.

Ν. ΕΛΛ συνήθως σύνθετον **ἀναλογίζομαι**=λογαριαζω ὑπολογίζω: «ἀναλογίζομαι τούς κινδύνους», διαλογίζομαι=σκέπτομαι, στοχάζομαι **καταλογίζω**=ἀποδίδω εύθύνην εἰς κάποιον. «οοῦ καταλογίζουν βαρεῖαν ἀμέλειαν» συλλογίζομαι.

λοιδορῶ (έω)=1) ὑβρίζω, κακολογῶ. πρτ. **ἔλοιδρόσουν**, μέλλ. **λοιδορήσω**, ἀδρ. **ἔλοιδρησα**, πρκ. **λελοιδρηκα**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **λοιδοροῦμαι**, πρτ. **ἔλοιδροσούμην**, μέσ. μέλ. **λοιδορήσομαι** [καὶ λοιδορηθήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἔλοιδρησάμην**, παθ. ἀδρ **ἔλοιδρηθην**, πρκ. **λελοιδρημαι**.

ΠΑΡΑΓ. λοιδόρησις, λοιδορισμός, [λοιδορητέον, λοιδόρημα].

ΕΤΥΜ ἀπό το ἐπίθ. **λοιδορος**=κακολόγος θ. **λοιδορέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΩΝ. κακολογῶ, ὑβρίζω, ψέγω. μέμφομαι βλασφημῶ, αἰτιῶμαι, κατηγορῶ, ἔγκαλω

ΑΝΤΙΘ. εὖ λέγω, ἐπαινῶ, ἔγκωμιάζω, εὔλογῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ : αὐτοί τε ἀγάλλονται καὶ ἡμᾶς λοιδοροῦσιν

τὸ μέσον μὲ δοτ. : δ θεῖος αὐτῷ ἔλοιδορεῖτο.

* **λυμαίνομαι** ἀποθ.=1) κακομεταχειρίζομαι, κακοποιῶ, 2) καταστρέφω, ἀφανίζω, 3) ἀτιμάζω. πρτ. **ἔλυμαινόμην**, μέλλ. **λυμανοῦμαι**, μέσ. ἀδρ. **ἔλυμηνάμην**, παθ. ἀδρ. **ἔλυμάνθην**, πρκ. **λελύμασμαι**, [ὑπερσ. **ἔλελυμάσμην**], τετελ. μέλλ. **λελυμασμένος ἔσομαι**.

ΠΑΡΑΓ. λυμαντήρ, λυμαντής, λυμαντήριος:

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ούσιασ. λύμη (=βλάβη) θ. λυμαν· καὶ τὸ πρόσφ. j. λυμαν-*j*-ομαι καὶ ἐπένθεσιν τοῦ *j* λυμαίνομαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἀπό, κατά· ἀπολυμαίνομαι (=ἀποβάλλω τὴν βλάβην).

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, λωβῶμαι, κακουργῶ, δηὖδ.

ΑΝΤΙΘ. λυσιτελῶ, δνίνημι, ώφελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.: κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐλυμαίνοντο τὴν Πελοπόννησον.

2) μὲ δοτ.: εἴ τις ἡμῶν αὐτῶν λυμαίνεται τῇ καταστάσει:

Ν. ΕΛΛ. λυμαίνομαι=φθείρω, καταστρέφω. «οἱ λησταὶ ἐλυμαίνοντο τὴν ὄπαιθρον» ἀπολυμαίνω=καθαρίζω, ἔξυγιαίνω;

λυπῶ (έω)=1) προξενῶ λύπην, 2) ἐνοχλῶ, 3) πικραίνω, στενοχωρῶ. πρτ. ἐλύπουν, μέλλ. λυπήσω, ἀδρ. ἐλύπησα, πρκ. λελύπηκα.

• Μέσ. καὶ Παθ. λυποῦμαι, πρτ. ἐλυπούμην, μέσ. μέλλ. λυπήσομαι, [παθ. μέλ. λυπηθήσομαι], παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. ἐλυπηθῆν, πρκ. λελύπημαι.

ΠΑΡΑΓ. φλύπητος, λυπητέον, ἀλυπήτως, [λύπημα].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ούσ. λύπη, θ. λυπέ-ω-ῶ,

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, παρά, σύν:

ΣΥΝΩΝ. ἀνιῶ, βλάπτω, θλίβω, ἐνοχλῶ, πιέζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγάλλομαι, εύφραίνομαι, ἥδομαι, τέρπομαι, χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἵτιατ.: τοῦτο σε λυπεῖ.

2) μὲ δύο αἵτιατ. (ἢ μία σύστοιχ.): ἀπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπουν

3) μὲ κατηγ. μτχ.: ἐλύπει γάρ αὐτὸν (τὸν Μηδοσάδην) ἢ χώρα πορθουμένη.

τὸ μέσον 1) μὲ κατηγ. μτχ.: ταῦτα ἐλυπεῖτο ὁρῶν.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.. λυποῦ δὲ μετρίως ἐπὶ τοῖς γενομενοῖς.

Ν. ΕΛΛ. λυπῶ=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «μὲ λύπησε πολὺ δ χαμός του» λυποῦμαι, λυπᾶμαι καὶ λυπιέμαι=1) συμπονῶ, 2) είμαι φειδωλός. «λυπᾶται καὶ τῇ δεκάρᾳ». συνθ. συλλυποῦμαι.

λυσιτελῶ=1) ώφελῶ

πρτ. ἐλυσιτέλουν, μέλλ. λυσιτελήσω, ἀδρ. ἐλυσιτέλησα.

ΠΑΡΑΓ. λυσιτελούντως (=έπωφελῶς).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. λυσιτελῆς (λύω καὶ τέλος) (=δ πληρώνων τὰ ἔξιδα) θ. λυσιτελέσ-ω λυσιτελέ-ω λυσιτελῶ.

ΣΥΝΩΝ. ώφελῶ, δνίνημι, ἀρήγω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ.

ΑΝΤΙΘ. αἰκίζω, βλάπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: ταῦτα οὐκ ἐλυσιτέλει τούτω.

2) ἀπόδσ. μὲ ἀπαρ.: οὐκ ἐλυσιτέλει ζῆν.

λωβῶμαι (άομαι)· ἀποθ. =1) κακοποιῶ, βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι, 2) ἀκρωτηριάζω, 3) ἀτιμάζω. πρτ. ἐλωβόμην, μέσ. μέλλ: **λωβήσομαι**, μέσ. ἀδρ. α' ἐλωβησάμην, παθ. ἀδρ. ἐλωβήθην, πρκ. **λελώβημαι**, [ύπερσ. ἐλελωβήμην].

ΠΑΡΑΓ. λωβητός, λωβητής, λωβητήρ, [ἀλωβητος, λωβητις, λωβημας: λωβήτωρ].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **λώβη** (=βλάβη) θ. **λωβά-ο-μαι** λωβῶμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.. ἀπὸ καὶ κατά.

ΣΥ Ω. βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, κακῶ, κακουργῶ.

ΑΝΤΙΘ. ωφελῶ, δινίνημι, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: λωβησόμεθα ἔκεῖνο.

2) μὲ δοτ.: φ τὸ ἄδικον λωβᾶται.

Ν. ΕΛΛ. λωβιάζω καὶ λουβιάζω=προσβάλλομαι ἡ πάσχω ἀπὸ λέπρα.

M

μαίνω=1) κάμνω κάποιον νὰ μαίνεται, 2) τρελλαίνω κάποιον. Ἀπὸ τὴν ἐνεργ. φωνὴν χρησιμοποιεῖται μόνον δ ἀδρ α' **ἔμηνα** καὶ σπανιώτερον δ [πρκ. μεμάνηκα].

• **Μέσ. μαίνομαι**=1) είμαι παράφρων, μανιακός, ἔξω φρενῶν. πρτ: **ἔμαινόμην**, [μέλλ. μανοῦμαι καὶ παθ. μέλλ. β' μανήσομαι, ἀδρ. μέσ. ἔμηνάμην], παθ. ἀδρ. β' μὲ μέσ. σημασ. **ἔμάνην**, ἐνεργ. πρκ. β' μὲ μέσ. σημασ. **μέμηνα** (=είμαι τρελλός).

Πρόσεχε τά διμόηχα'

ἔμηνα (ἀδρ.)=τοῦ μαίνω.	ἔμεινα (ἀόρ.)=ιοῦ μένω.

'Αντικατάστασις παθ. ἀορ. β'

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	έπαρ.	μτχ.
ἔμάνην	μανῶ	μανείην	μάνηθι	μανῆναι	μανεῖς

ΠΑΡΑΓ. μανία, μάντις, μαινάς. **ἔμμανής** (=ό τρελλός), [μαινόλης (=δ παράφρων)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **μα-** (μάω=ἐπιθυμῶ σφοδρῶς) θ. **μαν-** καὶ μὲ τὸ πρόσοφ. j, **μαν-γ-ω** καὶ μὲ ἐπένθεσιν **μαίν-ω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: ἐπὶ καὶ ἐκ. **ἐπιμαίνομαι** (=ἐπιθυμῶ κάτι μανιωδῶς), **ἐκμαίνω** (=ἀποτρελλάινω).

ΣΥΝΩΝ. παραφρονῶ, δαιμονῶ (άω).

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ταῦτα ἔμηνε καὶ τὸν Ἀγησίλαον.

N. ΕΛΛ. μαίνομαι= 1) κατέχομαι ύπό μανίας, εἶμαι ἔξω φρενῶν. 2) (μτφ.) ξεσπώ ἀκράτητος «μαίνεται ἡ τρικυμία».

μακαρίζω=καλοτυχίζω κάποιον. πρτ. **ἔμακαριζον**, μέλλ. **μακαριῶ**, ἀδρ. **ἔμακάρισα**.

• **Παθ. μακαρίζομαι**, πρτ. **ἔμακαριζόμην**, [παθ. μέλλ. μακαρισθήσομαι], παθ. ἀδρ. **ἔμακαρισθην**.

ΠΑΡΑΓ. μακαρισμός, μακαριστός (= ἀξιομακάριστος), [μακαριστέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. μάκαρ καὶ μὲ τὴν κατάληξιν -ίζω, μακαρίζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα ὀδοντικόληκτα, ὅπως ἐλπίς-ἐλπίζω.

ΣΥΝΩΝ. εύδαιμονίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

ΑΝΤΙΘ. οἰκτίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : βροτῶν οὐδὲν μακαρίζω.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. : μακαρίζω ἀρ' ὑμᾶς ἔγωγε τοῦ κτήματος.

N. ΕΛΛ. **μακαρίζω**=ὅτι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «σὲ μακαρίζω γιὰ τοὺς γυιούς σου»:

μανθάνω=1) μαθαίνω, 2) ἔξακριβώνω, 3) κατανοῶ, 4) ἔρωτῶ νὰ μάθω. πρτ. **ἔμάνθανον**, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **μαθήσομαι**, ἀδρ. β' **ἔμαθον**, πρκ. **μεμάθηκα**, ὑπερσ. **ἔμεμαθήκειν**, καὶ **μεμαθηκὼς** ἦν.

• **Παθ. μανθάνομαι**, καὶ ἡ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **μεμαθημένος**=μεμαθηκώς.

'Αντικατάστασις ἀορ. β'

δριστ	ἀπτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔμαθον	μάθω	μάθοιμ	μάθε	μαθεῖν	μαθῶν

ΠΑΡΑΓ. μάθημα, μάθησις, μαθητής, μαθητός, μαθητέον, ἀμαθής, μαθητεύω.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **μα-** (μάω = ἐπιθυμῶ αφοδρῶς), τὸ θ μαθ-.

1) ἀπὸ τὸ θ. μαθ- καὶ τὸ ἔνρινον ἐπένθημα ν πρὸ τοῦ θ. μανθ- καὶ τὸ πρόσφ. -αν- τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. **μα-ν-θ-άν-ω**.

2) ἀπὸ τὸ θ. μαθ- καὶ τὸ πρόσφ. ε-, τὸ θ. μαθ-ε- καὶ μαθ-η-.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, ἐκ, κατά, μετά, πρό, σύν: ἀπομανθάνω (=ξεχνῶ, λησμονῶ), ἔκμανθάνω (=μαθαίνω καλά), καταμανθάνω (=παρατηρῶ καλῶς, κατανοῶ καλῶς).

ΣΥΝΩΝ. αἰσθάνομαι, γιγνώσκω, ἐννοῶ, πυνθάνομαι, συνίημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ως μάθητε τὸ πᾶν,

- 2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. : μάθε δέ μου καὶ τάδε.
 3) μὲ ἀπαρ. : οὗτος μαθήσεται μὴ ἐπιβουλεύειν τοῖς ἀσθενεστέροις
 4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόσθ. προσδ. : παρὰ σοῦ τὴν ὁσιότητα ἐμεμαθήκει
 5) μὲ κατηγ. μτχ. : εἴ μὴ μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες.

N. ΕΔΔ. μανθάνω καὶ μαθαίνω = 1) πληροφοροῦμαι κάτι. «ἔμαθον μετὰ χαρᾶς δτι Ἐλαβες τὸ πτυχίον», «ἔμάθατε τὰ νέα;» 2) διδάσκομαι. «ἔμαθα πολλὰ ἀπ' αὐτόν». 3) ἀποκτῶ πεῖραν ἢ συνήθειαν διὰ κάτι. «ἔμαθα νὰ ἐργάζωμαι».

μαντεύομαι=1) ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, **2)** προφητεύω, **3)** μαντεύω **4)** προμηνύω, προλέγω. πρτ. **ἔμαντευόμην**, μέλλ. **μαντεύσομαι**, ἀδρ. **ἔμαντευσάμην**, πρκ. **μεμάντευμαι**.

ΠΑΡΑΓ. μαντεία, μαντεῖον, μάντευμα, [μαντευτής], μαντευτός, μαντευτέον.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ούσιασ. **μάντις** (μαίνομαι) θ. **μαντεύ-ω**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς -εύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, διά, κατὰ καὶ πρό: ἀπομαντεύομαι (= προφητεύω), διαμαντεύομαι (= ἔκδίδω ἀπόφασιν μέσω χρησμοῦ), καταμαντεύομαι (= προλέγω δυσάρεστα), προμαντεύομαι (= προλέγω). **ΣΥΝΩΝ.** προφητεύω, χρῶ (χρήω), χρησμοδοτῶ, οἰωνίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.. ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι.

2) μὲ εἰδ. πρότ. : ἐμαντεύμεθα ἅρτι ως ἀρμονίᾳ τινὶ ἡ σωφροσύνη ὀμοίωται.

N. ΕΔΔ. μαντεύω=1) προφητεύω, **2)** συμπεραίνω κάτι, εἰκάζω. «μάντεψε τὶ σοῦφερα». σύνθ. **προμαντεύω**.

μαραίνω=1) σβήνω, ἀπαλείφω, **2)** ἔξαφανίζω. πρτ. **ἔμάραινον**, [μέλλ. μαρανῶ, ἀδρ. **ἔμάρηνα**] καὶ **ἔμάρανα**.

• **Παθ. μαραίνομαι** (= φθείρομαι, ξηραίνομαι, ήσυχάζω). πρτ. **ἔμαραίνομην**, [παθ. μέλλ. μαρανθήσομαι, παθ. ἀδρ. **ἔμαράνθην**, πρκ. **μεμάραμμαι** καὶ **μεμάρασμαι**].

*Αντικατάστασις ἀφ.

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔμάρανα	μαράνω	μαράναιμι	μάρανον	μαρᾶναι	μαράνας

ΠΑΡΑΓ. [μάρανσις, μαρασμός, μαραντικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **μερ-** (λατ. **morig**—θνήσκω). θ. **μαρ-** καὶ τὸ πρόσφ. **-αν-** **μαρ-αν** καὶ τὸ ἔτερον πρόσφ. **j**, **μαρ-αν-j-w** καὶ ἐπένθεσιν τοῦ **j**, **μαρ-αίν-w**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. : ἀπό, ἀπομαραίνω.

ΣΥΝΩΝ: σιβέννυμι, ἀπόλλυμι, ἀσθενῶ, φθίνω, ξηραίνω.

ΑΝΤΙΘ. ἄπτω, ἐναύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . κάλλος μὲν νόσος ἐμάρανεν.

Ν. ΕΛΛ. μαρτίνω — 1) ξηραίνω κάτι. «ὅ ἥλιος ἐμάρανε τὰ ἅνθη», 2) (μτφ.) κάνω κάτι νὰ ἔξασθενήσῃ, νὰ σιρήσῃ. «ἡ ἀντίδρασις τῶν συνεργατῶν του ἐμάρανε τὸν ζῆλον του».

μαρτύρομαι (ἀποθ.)=1) καλῶ εἰς μαρτυρίαν, 2) ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν κάποιου, 2) διαμαρτύρομαι. πρτ. **ἐμαρτυρόμην**, [μέσ. μέλλ. μαρτυροῦμαι], ἀόρ. **ἐμαρτυράμην**.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ οὔσιαστ. **μάρτυς**, θ. **μαρτύρ-ομαι**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, διὰ καὶ ἐπί: **ἐπιμαρτύρομαι** (=ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν κάποιου).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ : ταῦτα δὲ τότε μὲν οὐκ ἐμαρτυρόμεθα.

2) μὲ εἰδ. πρότασ. : μαρτυρόμεθα ὅμα δτι ἐπιβουλευόμεθα ὑπὸ Ἰώνων.

Ν. ΕΛΛ. διαμαρτύρομαι= ἐνίσταμαι προφορικῶς ἢ ἔγγραφως ἐναντίον λόγου, πράξεως, ἀποφάσεως κλπ. «διεμαρτυρήθην διὰ τὰ λεχθέντα».

μαρτυρῶ (έω)=1) είμαι μάρτυς, 2) δίδω μαρτυρίαν, 3) βεβαιώνω: πρτ. **ἐμαρτύρουν**, μέλλ. **μαρτυρήσω**, ἀόρ. **ἐμαρτύρησα**, πρκ. **μεμαρτύρηκα**, ὑπερσ. **ἐμεμαρτυρήκειν**,

• Παθ. **μαρτυροῦμαι**, συχνά ἀπόδσωπον **μαρτυρεῖται** (=δίδεται μαρτυρία). πρτ. **ἐμαρτυρούμην**, μέσ. μέλλ. **μαρτυρήσομαι**, μέσ: ἀόρ. **ἐμαρτυρησάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐμαρτυρήθην**, πρκ. **μεμαρτύρημαι**.

ΠΑΡΑΓ. **μαρτύρημα**, **μαρτυρητέον**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιασ. **μάρτυς** θ. **μαρτυρέω-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐπι διά, κατά, πρὸς, σύν: **διαμαρτυρῶ**, καταμαρτυρῶ (=καταθέτω μαρτυρίαν ἐναντίον κάποιου).

ΣΥΝΩΝ. μηνύω, εἰσαγγέλλω, καταγγέλλω, δμολογῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : μαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ **“Ομηρος**.

2) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ. ἢ ἐμπρόθ. προσδ. . οὐδ’ εῖς τις εἶχε μαρτυρίαν ἀληθῆ μαρτυρεῖν. ὑπερ ὃν ἐμαρτύρησαν.

3) μὲ εἰδ. πρότ. : δτι δὲ δέξεται πολλαπλάσια τούτων μαρτυρήσαιεν ἄν.

Ν. ΕΛΛ. μαρτυρῶ καὶ μαρτυράω=1) βεβαιώνω κάτι ὡς μάρτυς, καταθέτω, 2) ἐπιβεβαιώνω, ἀποδεικνύω, δμολογῶ, 3) δπυκαλύπτω, καταγγέλλω. «τὰ ἐμαρτύρησε ὅλα στὸν ἀνακριτή», 4) ὑφίσταμαι βασινιστήρια.

μαστιγῶ (όω)=μαστιγώνω. πρτ. ἐμαστίγουν, μέλλ. μαστιγώσω, ἀδρ. ἐμαστίγωσα.

- **Παθ. μαστιγοῦμαι**, [πρτ. ἐμαστιγούμην], μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **μαστιγώσομαι**, παθ. ἀδρ. ἐμαστιγώθην, πρκ. **μεμαστίγωμαι**:

ΠΑΡΑΓ. μαστιγωτέος, [μαστίγωσις]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. μάστιξ γεν. μάστιγος, θ. μαστιγό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. τύπτω, πατάσσω, παίω, πλήττω, δέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ λαβὼν ρυτῆρα μαστιγοίην αἰχμάλωτον γυναῖκα.

N. ΕΛΛ. μαστιγώνω=δέρω κάποιον μὲ μάστιγα.

μάττω ἢ μάσσω=1) ξυμώνω, 2) σφογγίζω, 3) ἐγγίζω. [μέλλ. μάξω], ἀδρ. **ἔμαξα**, [πρκ. μέμαχα].

- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** [μέσ. μέλλ. μάξομαι, μέσ. ἀδρ. ἔμαξάμην, παθ. ἀδρ. ἔμάχθην], παθ. ἀδρ. β' **ἔμάγην**, πρκ. **μέμαγμαι**.

ΠΑΡΑΓ. μαγεὺς καὶ μάκτης (=ζυμωτής), μάγμα (=ζυμάρι), μάκτρον (=προσοψιον, ρινδμακτρον), μακτός (=ζυμωμένος, μάγειρος), μᾶξα, ἐκμαγεῖον (=καλούπι, ἀντίγραφον γλυπτοῦ ἔργου), ἢ μάκτρα (=ἡ σκάφη).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν μαγ- καὶ τὸ πρόσφ, j, μαγ- j ω, μάσσω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπὸ καὶ ἐκ ἀπομάσσω (=σφογγίζω), ἐκμάσσω (=ἀποσφογγίζω, πλάσσω, λαμβάνω τὸ ἀποτύπωμα).

ΣΥΝΩΝ. ἀποψῶ, καθαίρω, φύρω, μαλάσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ; τράπεζαν μάττει.

μάχομαι ἀποθ.=1) πολεμῶ, 2) ἀγωνίζομαι, 3) φιλονικῶ, ἐρίζω, 4) συναγωνίζομαι. πρτ. **ἔμαχόμην**, μέσ. μέλλ. **μαχοῦμαι**. [καὶ μαχέσομαι καὶ μαχήσομαι], ἀδρ. **ἔμαχεσάμην**, πρκ. **μεμάχημαι**, [ὑπερσ. **ἔμεμαχῆμην**].

ΠΑΡΑΓ. μάχη, μαχητής, μαχητός, μαχητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν μαχ-, θ. 1) τοῦ ἐνεστ. **μάχ-ο-μαι**. 2) μαχ- καὶ τὸ πρόσφ. ε, τὸ θ. **μαχ-ε-** ἐξ οὗ οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, διά, περί, πρό, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀγωνίζομαι, ἐρίζω, πολεμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. ἢ μὲ δοτ. καὶ ἔμπρόθ. προσδ.: δις ἀν ἐν τῇ τάξει μένων μάχηται τοῖς πολεμίοις: μηδὲν περὶ τούτου αὐτῷ μαχώμεθα: 2) μὲ ἔμπρόθ. προσδ.. μαχοῦνται περὶ σοῦ.

N. ΕΛΛ. μάχομαι = 1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) καταβάλλω ὑπερβολικούς κόπους. «ἡ ιατρική μάχεται κατὰ τῶν νόσων».

μεγαλύνω=1) μεγεθύνω, 2) ἐξυμνῶ, 3) ἐξογκώνω. πρτι: **ἔμεγάλυνον**, [ἀδρ. **ἔμεγάλυνα**].

- Μέσ. μεγαλύνομαι (=καυχῶμαι, ἔκθειάζομαι), πρτ. ἐμεγαλυνόμην, [παθ. ἀδρ. ἐμεγαλύνθην].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπιθ. μέγας θ. μεγαλ- καὶ τὴν κατάληξιν -ύνω μεγαλ-ύνω, δπως βαθύς, βαθύνω.

ΣΥΝΩΝ. ἐπαινῶ, αὔξω, ἀνυψώ, ἐγκωμιάζω, ἐπαίρομαι, μεγαλαυχῶ, ἀλαζονεύομαι, σεμνύνομαι.

ΑΝΤΙΘ. μειῶ, ἐλαττῶ, ὀνειδίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ : τοὺς μὲν ὑπάρχοντας πολεμίους μεγαλύνετε.

2) τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ (αἰτίας). οὐδὲ μεγαλύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

* μείγνυμι καὶ μειγνύω καὶ μίγνυμι καὶ μίσγω=1) ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω, 2) φέρω σὲ ἐπαφήν, συνενῶ, συνάπτω. πρτ. ἐμείγνυν καὶ ἔμισγον, μέλλ. μείξω, ἀδρ. ἔμειξα, [πρκ. μέμειχα, ὑπερσ. ἐμεμείχειν],

- Μέσ. καὶ Παθ. μείγνυμαι ἢ μίσγομαι. πρτ. ἐμειγνύμην, [μέσ. μέλλ. μείξομαι, παθ. μέλλ. α' μειχθήσομαι, παθ. μέλλ. β' μιγήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἐμειξάμην, παθ. ἀδρ. α' μὲ μέσ. σημασ. ἐμειχθῆν, παθ. ἀδρ. β' καὶ μὲ μέσ. σημασ. ἐμὶγην, πρκ. μεμειγματι, [ὑπερσ. ἐμεμείγμην, τετελ. μέλλ. μεμείξομαι].

ΠΑΡΑΓ. μεῖγμα, μεῖξις, μεικτός, μεικτέον, μιγάς, ἀμιγής, συμμιγής.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. μειγ- (ἰσχυρόν) καὶ μιγ- (ἀοθενές) (λατ. mixtus=μικτός, misceo=ἀναμειγνύω) καὶ τὸ πρόσφ. -νυ- μείγ-νυ μι' ἀπὸ τὸ θ. μιγ- οἱ δεύτεροι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ., ἀνά, ἐπί, κατά, πρός, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. κεράννυμι,.φύρω, συνάπτω, συναρμόττω, συνίστημι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : μείγνυσι τὴν σώφρονα δύναμιν τῇ αὐθάδει ρώμῃ.

τὸ μέσ καὶ παθ. μὲ δοτ.. οἵς μὴ μέμεικται μέλανα (ὑποκ.).

Ν ΕΛΛ. ἀναμειγνύω καὶ ἀναμιγνύω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ) ἐνοχοποιῶ κάποιον, «τὸν ἀνέμειξαν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν. ἀναμιγνύομαι=ἐπεμβαίνω εἰς ξένην ὑπόθεσιν. «μὴ ἀναμιγνύεσαι εἰς τὰς ὑποθέσεις μου».

μείρομαι· ἀποθ.=4) λαμβάνω τὸ μερόδιον, τὸ δποῖον μοῦ ἀνήκει, 2) συμμερίζομαι, συμμετέχω. Ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζογρ. χρησιμοποιεῖται μόνον ὡς ἀπόρσωπον τὸ γ' ἐν. πρόσ. τοῦ παρακειμ. εἶμαρται (=εἶναι πεπρωμένον, εἶναι ὥρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας), καὶ τὸ γ' ἐν. τοῦ ὑπερσ. εἶμαρτο (=ἡτο πεπρωμένον) καὶ ἡ μετχ. τοῦ πρκ. εἶμαρμένος, η, ον, (=πεπρωμένος, προωρισμένος).

ΠΑΡΑΓ. μέρος, μερίς, μοῖρα, μόρος (=μοῖρα), μόρσιμος (=πεπρωμένος), μόρα (=μοῖρα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν σμερ- καὶ σμαρ- θ. μερ- καὶ τὸ πρόσφ. j. μερ- j-ομαι καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ j. μείρομαι· ἀπὸ τὸ θ. σμαρ- δὲ πρκ. σέ-σμαρται εἴμαρται.

ΣΥΝΩΝ. πέπρωται, πεπρωμένον ἔστι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ μείρομαι μὲ γεν.. ἔμμορε τιμῆς.

2) ὡς ἀπόδσ. εἴμαρται λαμβάνει ὑποχ. ἀλαρ. καὶ δοτ. προσωπ.: οὐ γὰρ δήποτε εἴμαρται κακὸν κακῷ φίλον εἶναι.

μειῶ (όω)=1) ἐλαττώνω κάτι, 2) ταπεινώνω, ὑποβιβάζω [πρτ. ἐμείουν, μέλλ. μειώσω, ἀδρ. ἐμείωσα].

• **Παθ.** μειοῦμαι, παθ. ἀδρ. ἐμειώθην.

ΠΑΡΑΓ. μείωμα, μείωσις, μειωτός, [ἀμείωτος], μειωτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. μείον (συγκρ. τοῦ μικρὸς), θ. μειό-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἐλαττώ, συντέμνω, ταπεινῶ.

ΑΝΤΙΘ. μεγαλύνω, αὔξω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἀλλὰ καὶ μειοῖ τὸ γεγενημένον.

Ν. ΕΛΛ. μειώνω=δ. τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἡ κυβέρνησις ἐμείωσε τοὺς φόρους», «τὸν ἐμείωσε ἐνώπιον τῶν φίλων του».

* **μέλει** ἀπόδσ.=ὑπάρχει φροντίς. πρτ. ἐμελε, μέλλ. **μελήσει**, ἀδρ. **ἐμέλησε**, πρκ. **μεμέληκε**, ὑπερσ. **ἐμεμέληκε**.

Αντικατάστασις ἐνεστ.

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
μέλει	μέλη	μέλοι	μελέτω	μέλειν	μέλον

Πρόσεχε τὰ ὅμοηχα

μέλει (ἐνεστ.), ἐμελε (πρτ.), μελήσει (μέλλ.), ἐμέλησε (ἀδρ.)=τοῦ μέλει.

μέλλει (ἐνεστ.), ἐμέλλε (πρτ.), μελλήσει (μέλλ.), ἐμέλλησε (ἀδρ.)=τοῦ μέλλω.

ΠΑΡΑΓ. μέλημα, μέλησις (=φροντίς), μελέτη, μελητέον, ἀμελητέος, μελέτωρ (=δὲ τιμωδός).

ΕΤΥΜ. 1) ἀπὸ τὸ θ. μελ-+ω (ἐνεστ. καὶ πρτ.), 2) ἀπὸ τὸ θ μελ- καὶ τὸ πρόσφ. ε, θ. μελ-ε- καὶ μελ-η- (οἱ ἄλλοι χρόνοι).

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: μετά: μεταμέλει τινί τινος (=μετανοεῖ κάποιος διὰ κάτι), μεταμέλομαι (=μεταμελοῦμαι, μετανοῶ), ἐπιμέλομαι (=φροντίζω).

ΣΥΝΩΝ. φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, κήδομαι, προνοῶ, προμηθοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀμελῶ, ἀκηδῶ.

- ΣΥΝΤΑΞ.** 1) τὸ φῆμα συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ δοτ. προσωπικήν: μέλει, μοι (=φροντίζω). τὰ δὲ μετὰ ταῦτα θεως ἄλλῳ μελήσει.
 2) μὲ δοτ. προσωπ. καὶ ἀντικ. εἰς γεν.. μάλιστα γάρ ἐμεμελήκει αὐτῷ ἴππικῆς.
 3) μὲ δοτ: προσ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: ἡμῖν δὲ περὶ τῶν ἀλλῶν μελήσει.
 4) σπαν. μὲ δοτ. προσ. καὶ ἀντικ. ἀπαρ. . οἵς οὐδέν ἄλλο μέλει ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν.
 5) μὲ δοτ. προσ. καὶ πλαγ. ἐρώτ.: δ δὲ Κλέαρχος ἀπεκρίνατο δτι αὐτῷ μέλοι ὅπως καλῶς ἔχοι.

Ν. ΕΛΛ. ἀπρόσ. μέλει=ύπάρχει φροντίς διὰ κάτι. «δέν μὲ μέλει τὶ θὰ γίνῃ» «έσένα νὰ μὴ σὲ μέλῃ».

μελετῶ (άω)=1) φροντίζω, 2) σπουδάζω, 3) ἐξετάζω, 4) ἀσκοῦμαι πρτ. ἐμελέτων, μέλλ. μελετήσω, ἀδρ. ἐμελέτησα, πρκ. μεμελέτηκα.

- Παθ. μελετῶμαι, πρτ. ἐμελετώμην, παθ. πρκ. μεμελέτημαι:
ΠΑΡΑΓ. μελέτημα, μελέτησις, μελετητός, μελετητέον, [μελετητήριον].
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ρῆμα μέλει προέρχεται τὸ ούσιασ. μελέτη καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ θ. μελετά-ω-ῶ.
ΣΥΝΩΝ. Ἱπιμέλομαι, ἀσκοῦμαι, φροντίζω, θεραπεύω, κήδομαι, μεριμνῶ.

- ΣΥΝΤΑΞ.** 1) μὲ αἰτιατ.: τοῦτο μελετᾶτε.
 2) μὲ ἀπαρ.: πειθαρχεῖν δὲ μελετῶν.
 3) μὲ μετοχ. (σκανιώτερον): ἐμελέτησαν δὲ οἱ μὲν πλοῖον κυβερνῶντες οἱ δὲ ὀλκάδα.

Ν. ΕΛΛ. μελετῶ—1) προσπαθῶ νὰ ἐκμάθω κάτι διὰ τῆς μελέτης. 2) ἑρευνῶ ἐπιστημονικῶς κάτι. «μελετῶ τὰς κινήσεις τῶν δοτρῶν», 3) διανοοῦμαι, σκοπεύω, 4) ἀναφέρω κάποιον δνομαστικῶς.

- * **μέλλω** —1) σκέπτομαι, σκοπεύω νὰ κάμω κάτι, 2) σχεδιάζω, 3) ἀναβάλλω, βραδύνω, ἀργοπορῶ, διστάζω. πρτ. ἐμελλον καὶ ἥμελλον, μέλλ. μελλήσω, ἀδρ. ἐμέλλησα καὶ ἥμέλλησα.

- Παθ. μόνον εἰς τὸ γ' ἐν. τοῦ ἐνεστ. μέλλεται (=ἀναβάλλεται).

Δι' δμόηχα βλέπε μέλει.

ΠΑΡΑΓ. μέλλημα, μέλλησις, μελλητής, μελλητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν μέλ- προέρχεται δ ἐπιτεταμένος τύπος μέλλ- ἀπὸ τὸν δποῖον σχηματ. δ ἐνεστ. καὶ πρτ: Ἀπὸ μέλλ- καὶ τὸ πρόσφι- ε μέλλ-ε καὶ μέλλ-η σχηματίζ. οἱ ἄλλοι χρόνοι. Τὰ δύο λλ διατηροῦνται εἰς δλους τοὺς χρόνους καὶ τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντὶ καὶ διά,

ΣΥΝΩΝ. βραδύνω, διατρίβω, δκνω, χρονίζω;

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἀπαρ : καὶ καθίσας τὸν στρατὸν ἔμελλε δηῶσειν τὴν γῆν.

2) ἀμτθ.: καὶ νῦν, ἔφη, μὴ μέλλωμεν, ὃ ἀνδρες.

Ν ΕΛΛ. μέλλω=ἔχω σκοπὸν νὰ πράξω κάτι, μελετῶ ἢ πρόκειται νὰ πράξω κάτι. «τί μέλλεις νὰ κάνης;». ἀπόδσ.: μέλλει. «ὅπου τοῦ μέλλει νὰ πνιγῇ ποτέ του δὲν πεθαίνει».

- * **μέμφομαι** ἀποθ.=1) ψέγω, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω, 2) δινειδίζω 3) κατακρίνω κάποιον, κατηγορῶ. πρτ. ἔμεμφόμην, μέσ. μέλλ. **μέμφομαι**, [παθ. μέλλ. μεμφθήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἔμεμψάμην**, παθ ἀδρ. ὡς μέσος **ἔμέμφθην**.

ΠΑΡΑΓ. μέμψις, κατάμεμψις, [μομφή], μεμπτός, ἀμεμπτος, μεμπτέον, [μεμψίμοιρος, μεμψιμοιρῶ (=γκρινιάζω)].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν μεμφ· θ. μέμφ-ομαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. αἰτιώμαι, κατηγορῶ, λοιδορῶ, ψέγω.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. (=κατακρίνω, κατηγορῶ) : τὸν μὲν δὴ νομοθέτην δὲ θεδὲς οὐ μέμψεται;

2) μὲ δοτ. (=παραπονοῦμαι). τοῖς δὲ μὴ ἔρωσιν ούδεις ἔμέμψατο.

3) μὲ γεν. ἢ μὲ γεν. καὶ αἰτιατ. : ὅπως μέμψηται τῶν γεγενημένων δὲ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν.

4) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : τὰ δὲ ἡμέτερα ἐκείνοις ἔμεμψάμην.

5) μὲ ἀπαρ. : οὕτε τοὺς μεμφομένους μὴ βουλεύεσθαι ἐπαινῶ:

Ν. ΕΛΛ. μέμφομαι=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

- * **μένω**=1) μένω, 2) περιμένω, 3) ὑπομένω, 4) παραμένω, 5) χρονοτριβῶ, 6) κατοικῶ. πρτ. **ἔμενον**, μέλλ. **μενῶ**, ἀδρ. **ἔμεινα**, πρκ. **μεμένηκα**, ὑπερσ. **ἔμεμενήκειν**.

'Αντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀδρ.

ἐνεστ-	δριστ.	ὑποτ.	εὔκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
μέλλ.	μένω	μένω	μένοιμι	μένε	μένειν	μένων
μένω	—	—	μενοῖμι	—	μενεῖν	μενῶν,
ἀδρ.	ἔμεινα	μείνω	μείναιμι	μείνον	μείναι	οῦσα, οῦν
						μείνας

ΠΑΡΑΓ. μονή, μόνος, μόνιμος, μενετός, μενετέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **μεν-** (ρίζα μα τοῦ μάω=ἐπιθυμῶ σφοδρῶς) δὲ ἐνεστ. πρτ. καὶ ἀδρ. 'Απὸ τὸ θ. **μέν-** καὶ τὸ πρόσφ. ε θ. **μεν-ε** — **μεν-η** οἱ ὅλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, περί, πρός, ὑπό.

ΑΝΤΙΘ. ἀπέρχομαι, κινοῦμαι, φεύγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀιτία : μένε οὖν παρ' ἡμῖν.

2) μὲ αἰτιατ. : οἱ πελτασταὶ οὐκ ἔμειναν τοὺς δπλίτας.

Ν. ΕΛΛ. μένω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) σταματῶ. «Ἄς μείνουμε ἔδω», 3) ἀπομένω, διασώζομαι. «δὲν ἔμεινε τίποτε ἀπό τὸν σεισμό». σύνθ ἀναμένω, ἀπομένω, διαμένω. περιμένω, προσμένω, ἐπιμένω, ὑπομένω, κ.λ.π.

* μερίζω=1) διαιρῶ εἰς μέρη, 2) διανέμω. [πρτ. ἐμέριζον], μέλλ. μεριῶ, ἀδρ. δμέρισα, πρκ. μεμέρικα.

● Μέσ. καὶ Παθ. μερίζομαι, [πρτ. ἐμερίζομην], μέσ. μέλλ. μεριοῦμαι, [παθ. μέλλ. μερισθήσομαι], μέσ. ἀδρ. δμερισάμην, παθ. ἀδρ. δμερισθην, πρκ. μεμέρισμαι, ύπερσ. ἐμεμερίσμην.

ΠΑΡΑΓ. μέρισις, μέρισμα, μερισμός, μεριστής, μεριστος, ἀμέριστος.
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ούσιασ. μέρος προέρχεται τὸ ούσιασ. μερίς θ. μερίδ. καὶ τὸ πρόσφ. j, μερίδ-j ω μερίζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, κατά, πρός

ΣΥΝΩΝ. νέμω, διανέμω, διαδίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : εἰ αὐτὸς τὸ μέγεθος μεριεῖς.

2) τὸ μέσος: μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: ἐπειδὴ δὲ τὸ χρυσίον τούμδον ἔμερισατο. ἡρόμην αὐτόν, πότερα μεμερισμένος εἴη τὴν ούσιαν πρὸς τὸν ἀδελφόν.

Ν. ΕΛΛ. μερίζω=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. παραμερίζω=1) ἀποσύρω κάτι ἀπό τὸ μέσον. «παραμέριος τὸ τραπέζι», 2) (μτφ.) ύποσκελίζω, παραγκωνίζω. «παραμέριος τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ ἀνέλθῃ». 3) ἀποτραβιέμαι:

μεταμέλει (μοι)=μετανοῶ. Βλέπε μέλει.

μεταχειρίζω=1) ἔχω ἀνὰ χεῖρας, 2) διευθύνω, διοικῶ, 3) χειρίζομαι, 4) ἐξασκῶ. ἀδρ. μετεχείρισα.

● Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται συνηθέστερον εἰς τὴν μέσο. φωνὴν ὡς **ἀποθ.** τὸ δποῖον δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ τὸ ἐνεργητικόν. ἐνεστ. μεταχειρίζομαι, πρτ. μετεχειριζόμην, μέσ. μέλλ. μεταχειριοῦμαι, μέσ. ἀδρ. μετεχειρισάμην, παθ. ἀδρ. μετεχειρισθην, πρκ. μεταχειρισμαται.

ΠΑΡΑΓ. μεταχειρίσις, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον, ἀμεταχειριστος εύμεταχειριστος.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπό τὴν φράσιν μετὰ χεῖρας (ἔχω), χωρίς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνόματος, θ. μεταχειρίδ-j-ομαι μεταχειρίζομαι, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. χρῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ὅπως ώς ἀλυπότατα μεταχειριοῦνται τὸ συμβεβηκός πάθος.

N. ΕΔΔ. μεταχειρίζομαι=1) χρησιμοποιῶ, 2) συμπεριφέρομαι. «μεταχειρίζεται κακῶς τοὺς ὑπαλλήλους του».

μηκύνω=1) μακραίνω, προεκτείνω, 2) ἀναβάλλω, 3) μακρηγορῶ. μέλλ. μηκυνῶ, ἀδρ. ἐμήκυνα.

- Παθ. μηκύνομαι, πρτ. ἐμηκυνόμην, παθ. ἀδρ. ἐμηκύνθην.

ΠΑΡΑΓ. μήκυνσις, μηκυντέον:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. μῆκος καὶ τὴν κατάληξιν -ύνω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βραδύς, -ύνω. Τὸ υ εἶναι μαινόν.

ΣΥΝΩΝ. ἔκτείνω, παρατείνω.

ΑΝΤΙΘ. βραχύνω.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ.. διὸ δὴ καὶ ἐμήκυνα τὰ περὶ τῆς πόλεως.

μηγύνω=1) ἀποκαλύπτω μυστικόν, φανερώνω, 2) διακηρύττω, 3) προδίδω, 4) καταγγέλλω, 5) πληροφορῶ. πρτ. ἐμηγνυσον, μέλλ. μηγύνω, ἀδρ. ἐμηγνυσα, πρκ. μεμήνυκα.

- Παθ. μηγνύομαι, πρτ. ἐμηγνύμην, [μέλλ. μηγνυθήσομαι], ἀδρ. ἐμηγνύθην, πρκ. μεμηγνυμαι, ὑπερσ. ἐμεμηγνύμην.

ΠΑΡΑΓ. μήγνυμα, μήγνυσις, μηγνυτής, μηγνυτέος, μήγνυτρον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. μηγύν-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: κατά.

ΣΥΝΩΝ. φαίνω, ἀγγέλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: τούσδε Ἀνδρόμαχος ἐμήνυσεν.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγορ. μτχ.. μηγύνω τινὰ ἀποθανόντα.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: οἱ ταῦτα οὕτως ἔχειν μηγνύουσιν.

4) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. μηγύνω τινὶ τι.: μηγύνω τοῖς ἀρχουσι τὴν τῶν ἄλλων ἀδικίαν.

N. ΕΔΔ. μηγύνω=καταγγέλλω κάτι εἰς τὰς ἀρχάς, ὑποβάλλω μήγνυσιν. διαμηγύνω=ἀναγγέλλω κάτι μέσῳ ἄλλου. «τοῦ διεμήνυσα μὲ τὸν ἀδελφόν του νὰ μὲ συναντήσῃ».

μηχανῶμαι (άομαι)=1) κατασκευάζω κάτι μὲ τέχνην, συναρμολογῶ, 2) ἐπινοῶ, 3) σχεδιάζω κάτι κακὸν ἐναντίον τινος. πρτ. ἐμηχανόμην, μέλλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐμηχανησάμην, [παθ. ἀδρ. ἐμηχανήθην], μέσ. πρκ. μὲ ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ. μεμηχάνημαι, ὑπερσ. ἐμεμηχανήμην.

ΠΑΡΑΓ. μηχάνημα, μηχανητής, μηχανητός, μηχανήτεον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. μηχανὴ θ. μηχανά-ομαι -ῶμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, διά, ἐπί, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἐπινοῶ, εύρίσκω, τεχνῶμαι, χαλκεύω, τεκταίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: μηχανῶνται τοιόνδε τι.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: ἀλλήν τινά αὐτοῖς ἐμηχανᾶτο δύναμιν,

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: τὰς μηχανάς, ὅς ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμηχανῶ.

4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.. μηχανηδύμεθα ἔγγεγονέναι τοῦθ' ήμῖν.

μιαίνω=1) χρωματίζω, 2) κηλιδώνω, λερώνω, μολύνω. πρτ. **ἐμίαινον**, μέλλ. **μιανθ**, [ἀόρ. ἐμίανα, πρκ. μεμίαγκα].

- **Παθ.** **μιαίνομαι**, [πρτ. **ἐμιαίνομην**], παθ. μέλλ. **μιανθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **ἐμιάνθην**, πρκ. **μεμίασμαι**.

ΠΑΡΑΓ. μίανσις, μίασμα, μιασμός, μιάντης, μιαντός, μιαρός, μιάστωρ.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ θ, **μιαν-** καὶ τὸ πρόσφ. **յ**, **μιάν-յ-ω** καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ **յ**, **μιαίνω**. Τὸ **α** τῆς παραληγούσης τοῦ ἀορ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. καταμιαίνω (=καταμολύνω).

ΣΥΝΩΝ. μολύνω, ρυπαίνω, λυμαίνομοι, χραίνω.

ΑΝΤΙΘ. λαμπρύνω, καθαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. δστις δ' ὃν ἀγοράν τε καὶ ἀθλα καὶ τὰς ἀλλαίερὰ μιαίνη.

* **μιμνήσκω=1)** ἀναμιμνήσκω, ὑπενθυμίζω. πρτ. **ἐμίμνησκον**, μέλλ. **μινήσω**, ἀόρ. **ἔμνησα**.

- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **μιμνήσκομαι** (=ἐνθυμοῦμαι, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου). πρτ. **ἐμιμνησκόμην**, μέσ. μέλλ. **μινήσομαι**, παθ. μέλλ: **μινησθήσομαι**, [μέσ. ἀόρ. ἐμνησάμην], παθ. ἀόρ. **ἔμνησθην**, πρκ. **μέμνημαι**, ὑπερσ. **ἔμεμνημην**. Τὸ ἐνεργητικὸν χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθετον. Ό πρκ. καὶ δ ὑπερσ. **ἔχουν σημασίαν** ἐνεστ. καὶ πρτ. **μέμνημαι** (=ἐνθυμοῦμαι), **ἔμεμνημην** (=ἐνεθυμούμην).

Κλίσις πρκ. καὶ ὑπερσ.

δριστ. μέμνημαι, σαι, ται, μεθα, σθε, νται.

ύποτ. μεμνῶμαι, μεμνῇ, μεμνῆται, κ.τ.λ.

εύκτ. μεμνοίμην καὶ μεμνῷμην, μεμνοῖο καὶ μεμνῷο, κ.τ.λ.

προστ. μέμνησο, μεμνήσθω, μέμνησθε.

ἀπαρ. μεμνῆσθαι. **μτκ.** μεμνημένος.

ύπερσ. ἔμεμνημην, σο, το, μεθα, σθε, ντο.

ΠΑΡΑΓ. μνήμα, μνήμη, μνήμων, μνημονεύω, μνηστέον, ἀνάμνησις, ἀείμνηστος, μνηστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **μεν-** (μένω) ἡ ὅποια ὑφίσταται τὰς ἔξῆς φωνητικάς μεταβολάς: 1) μετάπτωοιν **μαν-** 2) μετάθεσιν **μνα-** 3) ἔκτασιν **μνη-**. Άπο τὸ θ. **μνη-** καὶ τὸ πρόσφ. -ισκ- καὶ ἐνεστωτ. ἀναδιπλ. **μιμνη-ισκ-ω**, **μιμνή-σκ-ω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: **ἀνά**, **ἀπό**, **διά**, **ἕπι**, **ὑπό**.

ΣΥΝΩΝ. μνημονεύω, **ἀναφέρω**, **ἐννοῶ**.

ΑΝΤΙΘ. **ἀμνημονῶ**, **ἐπιλανθάνομαι**

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. ή μὲ αἰτιατ. καὶ ἔξηρτ. πρότ. : **ἀληθῆ** **ὑπομιμήσκεις**. **ἀναμιμνήσκω** δ' αὖ **ύμᾶς**, δτι **νενικήκατε**:

β) τὸ μέσον 1) μὲ γεν.: **μέμνησο** τῶν **ἀπόδητων φίλων**.

2) μὲ **κατηγ.** μτχ.: **μέμνημαι γάρ**, **ἔφη**, **ἀκούσας ποτέ σου**.

3) μὲ **ἀπαρ.**: **μεινήσθω ἀγαθός ἀνήρ εἶναι**.

4) μὲ **ἔξηρτ.** πρότ. : (**Κῦρος**) **ἀναμνησθείς**, δτι **ἥλθον παρ' αὐτοῦ κατασκεψόμενοι**.

μιμοῦμαι (έομαι)· ἀποθ. μὲ **ἐνεργ.** διάθ.=1) **μιμοῦμαι**, 2) **ἀπομιμοῦμαι**, **παριστάνω**, 4) **ἀντιγράφω**. πρτ. **ἐμιμούμην**, μέσ. μέλλ. **μιμήσομαι**, παθ. μέλλ. **μιμηθήσομαι**, μέσ. **ἀδρ.** **ἐμιμηθῆν**, πρκ. **μεμίμημαι**.

ΠΑΡΑΓ. **μίμημα**, **μίμησις**, **μιμητής**, **μιμητός**, **μιμητέος**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν **ρίζαν** **ιμ-** (λατ. **imīto**=μιμοῦμαι, **imago**=εἰκὼν) προέρχεται τὸ **μῖμος** (=ό μιμούμενος, ο ήθοποιός), καὶ ἀπ' αὐτὸν θ. **μιμέομαι** —οῦμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: **ἀπό**, **ἐκ**, **σύν**.

ΣΥΝΩΝ. **ζηλῶ**.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. ή παῖς **καμπτομένη τροχεύς** **ἐμιμεῖτο**,

Ν. ΕΛΛ. **μιμοῦμαι**=1) προσπαθῶ νὰ πράξω θ.τι καὶ οἱ **ἄλλοι**, 2) λαμβάνω κάτι ως πρότυπον. «ἡ τέχνη μιμεῖται τὴν φύσιν». **σύνθ.** **ἀπομιμοῦμαι**.

μισθαρνῶ (έω)=1) λαμβάνω **μισθόν**, 2) **ὑπηρετῶ** ἐπὶ **μισθῷ**. πρτ. **ἐμισθάρνουν**, μέλλ. **μισθαρνήσω**, **ἀδρ.** **ἐμισθάρνησα**, πρκ. **μεμισθάρνηκα**.

ΠΑΡΑΓ. **μισθαρνία**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **μισθός** καὶ **ἀρνυμαι** (=λαμβάνω) παράγεται τὸ οὐσιασ. **μισθάρνης** (=ό μισθωτός ἐργάτης) καὶ απὸ αὐτὸν θ. **μισθαρνέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. **μισθοφορῶ**.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.. έδν **Ιώμενδς** τις **μισθαρνῆ**.

μισθοφορῶ (έω)=1) είμαι **μισθοφόρος**, 2) **φέρω εἰσόδημα**. πρτ. **ἐμισθοφόρουν**, μέλλ. **μισθοφορήσω**, **ἀδρ.** **ἐμισθοφόρησα**.

• **Παθ.** **μισθοφοροῦμαι** (=δίδομαι ἐπὶ **μισθῷ** ή **ἐνοικίῳ**).

ΠΑΡΑΓ. **μισθοφορία**, **μισθοφορητέον**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **μισθοφόρος** (μισθός καὶ φέρω) θ. **μισθοφορέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. **μισθαρνῶ**, **μισθοῦμαι**.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ὡσπερ ύμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες.
2) μὲ δοτ. (συγηθέστερον): δπως μισθοφορῶσιν αὐτοῖς.

μισθῶ ($\delta\omega=1$) ἐνοικιάζω, ἐκμισθώνω, 2) δίδω κάτι ἐπὶ μισθῷ:
πρτ. ἔμισθουν, μέλλ. μισθώσω, ἀδρ. ἔμισθωσα, πρκ. μεμισθώ-
κα.

- Μέσ. μισθοῦμαι (=λαμβάνω κάτι ἐπὶ μισθῷ). πρτ. ἔμισθούμην,
μέλλ. μισθώσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔμισθωσάμην, παθ. ἀδρ. ἔμισθ-
θην, πρκ. μεμισθωμαι, ὑπερσ. ἔμεμισθόμην.

ΠΑΡΑΓ. μίσθωμα, μίσθωσις, μισθωτής, μισθωτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιαστ. μισθὸς θ. μισθό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐκ, πρός, πρό. ἀπόμισθῶ (=δίδω ἐπὶ μι-
σθῷ), ἐκμισθῶ (=δίδω ἐπὶ μισθῷ), προμισθῶ (=τοκίζω).

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. ἐκδίδωμι, τοῦ μισθοῦμαι τὰ: μισθαρῶ, μισθοφορῶ:

ΣΥΝΤΑΞ: τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ.. καὶ τὰ μὲν ἥδη τρία ἔτη μεμίσθωκα:
2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. μισθώσαντα δὲ ἐαυτὸν τοῖς ἐναντίοις
τὸ μέσον μὲ αἰτιατ.: οἱ πολέμιοι ἀλλούς μισθοῦνται,

Ν. ΕΛΛ. μισθώνω=1) προσλαμβάνω ἢ χρησιμοποιῶ κάποιον ἐπὶ μι-
σθῷ, 2) ἐνοικιάζω «ἔμισθωσε τὴν οἰκίαν τοῦ Πέτρου». ἔμισθώνω=
παρέχω κάτι ἴδιόκτητον ἐπὶ μισθῷ. «ἔξεμισθωσα τὴν οἰκίαν μου».

μισῶ ($\epsilon\omega=1$) μισῶ, ἀπεχθάνομαι. πρτ. ἔμισουν, μέλλ. μισήσω,
ἀδρ. ἔμισησα, πρκ. μεμισηκα.

- Μέσ. καὶ Παθ. μισοῦμαι, πρτ. ἔμισούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ.
σημασ. μισήσομαι, παθ. ἀδρ. ἔμισήθην, πρκ. μεμισημαι.

ΠΑΡΑΓ. μίσημα, μισητής, μισητός, μισητέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιασ. μίσος θ. μισεσ-ω μισέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἔχθραίνω, ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι, ἀπεχθάνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀγαπῶ, φιλῶ, δοπάζομαι, ἔρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: καὶ ὡς βελτιόνας σύτῶν ἔμίσουν.

Ν. ΕΛΛ. μισῶ=1) δ, τι καὶ εἰς τὰ δρχαῖα, 2) ἀποφεύγω, ἀποστρέ-
φομαι.

μνημονεύω=1) ἐνθυμοῦμαι, 2) ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, 3)
σκέπτομαι. πρτ. ἔμνημόνευσον, μέλλ. μνημονεύσω, ἀδρ. ἔμνημό-
νευσα, πρκ. ἔμνημόνευκα.

- Παθ. μνημονεύομαι (=ἀναφέρομαι), πρτ. ἔμνημονεύμην, [μέσ:
μέλλ. μὲ παθ. σημασ. μνημονεύσομαι], παθ. μέλλ. μνημονευθῆσομαι,
παθ. ἀδρ. ἔμνημονεύθην, πρκ. ἔμνημόνευμαι.

ΠΑΡΑΓ. μνημόνευμα, μνημονευτέος, μνημονευτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. μνήμων θ. μνημον- καὶ τὴν κατάληξιν -εύω μνημον-εύ-ω, κατὰ τὸ βασιλεὺς βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά.

ΣΥΝΩΝ. μιμηγήσκομαι, ἀναφέρω, ἐννοῶ

ΑΝΤΙΘ. δμημονῶ, ἐπιλανθάνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν.

2) μὲ αἰτιατ.: ὅν πολλοὶ ἐμνημόνευον.

3) μὲ εἰδ. πρότ.: οὐ μνημονεύομεν δτι ἔφαμεν τούτους φιλεῖν:

Ν. ΕΛΛ. μνημονεύω=1) διακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναφέρω, 2) δέομαι ύπερ τῆς ψυχῆς ἀποθανόντων. **ΦΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΩ=1)** διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην μου, 2) διηγοῦμαι ἀπὸ μνήμης, ἀποστηθίζω.

μνηστεύω=1) ἀρραβωνίζω (ἐπὶ ἀνδρός), 2) ἐπιδιώκω κάτις πρτ. **ΕΜΝΗ-** στευσον, μέλλ. **μνηστεύσω**, ἀόρ. **ἔμνήστευσα**, [πρκ. μεμνήστευκα]:

• **Μέσ. μνηστεύομαι** =ἀρραβωνίζομαι (ἐπὶ γυναικός), [πρκ. **ἔμνή-** στευματι].

ΠΑΡΑΓ. μνηστεία, μνήστευσις, μνήστευμα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ μνάομαι (=ἐπιζητῶ τὴν εὔνοιαν γυναικός). Θ. μνα- καὶ μὲ ἔκτεταμένην μορφὴν μνη-, ἐξ αὐτοῦ προήλθον τὰ: μνηστὸς καὶ μνηστὴ καὶ μὲ θ. μνηστ- καὶ τὴν κατάληξιν -εύω, μνηστ-εύω κατὰ τὸ βασιλεὺς, βασιλεύω.

ΣΥΝΩΝ. μνάομαι, ἔγγυῶ, ἀρμόζω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: παρελήλυθα οὐ χειρο- τονίαν μνηστεύσων

'Αλέξανδρος ἐμνήστευε τὴν Ἰάσονος γυναῖκα λαβεῖν:

Ν. ΕΛΛ. μνηστεύω=ξρραβωνίζω, «έμνήστευσε τὴν κόρην του».

μοχθῶ (έω)=1) εἶμαι κατάκοπος, 2) ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι, κακοπαθῶ, [πρτ. **έμόχθουν**], μέλλ. **μοχθήσω**, ἀόρ. **ἔμόχθησα**, [πρκ. μεμόχθηκα].

ΠΑΡΑΓ. μόχθημα (=ό κόπος), μοχθητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ σύσιασ. **μόχθος** θ. **μοχθέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. ἐκ: ἐκμοχθῶ (=κατακουράζομαι).

ΣΥΝΩΝ. πονῶ, κάμνω, κοπιῶ, ἀγωνίζομαι, ἐργάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ σύστοιχ. ἀντικείμενον: καὶ τἄλλα πάντα μοχθήσουσιν ἐκόντες.

Ν. ΕΛΛ. **μοχθῶ** καὶ **μοχτῶ**=κοπιάζω πολὺ σωματικῶς, ταλαιπωροῦ- μαι. «έμόχθησα νὰ τὸ πετύχω».

μυῶ (έω)=1) εἰσάγω κάποιον εἰς τὰ μυστήρια, 2) κατηχῶ, 3) διδά-

σκω. [πρτ. ἐμύουν], μέλλ. μυῆσω, ἀδρ. ἐμύησα, [πρκ. μεμύηκα
νπερσ. ἐμεμύήκειν].

- **Παθ. μυοῦμαι,** [πρτ. ἐμυούμην, μέλλ. μυηθῆσομαι], ἀδρ. **ἐμυῆ-**
θην, πρκ. **μεμύημαι:**

ΠΑΡΑΓ. μύημα, μύησις, μυητής, ἀμύητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ρῆμα μύω (=εἰμαι κλειστός, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς), θ. μυ- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. ε, μυ-έ-ω-μυῶ.

ΣΥΝΩΝ. διδάσκω, εἰσηγούμασι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. (καὶ τὸ ἐνεργ. καὶ τὸ παθ.): ὅτι τὰ μεγάλα με-
μύησαι.

Ν. ΕΛΛ. μυῶ=1) εἰσάγω κάποιον εἰς τὰ μυστήρια μιᾶς θρησκείας,
διδάσκω, κατηχῶ, 2) (μτφ.) φανερώνω εἰς κάποιον ἔνα μυστικόν.

N

ναυμαχῶ (έω)=κάνω ναυμαχίαν. πρτ. **ἐναυμάχουν,** μέλλ. **ναυμαχή-**
σω, ἀδρ. **ἐναυμάχησα,** πρκ. **νεναυμάχηκα.**

- **Παθ. μόνον δ ἀδρ. κατεναυμαχήθην,** (=ἡττήθην εἰς ναυμαχ(αν))
ΠΑΡΑΓ. ναυμάχημα, ναυμαχητέον.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ναυμάχος (ναῦς καὶ μάχομαι) θ. ναυμαχέ-ω ὡ, πα-
ρασύνθ

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ. διά, κατά : καταναυμαχῶ (=νικῶ εἰς ναυμαχίαν)
ΑΝΤΙΘ. πεζομαχῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν:

2) μὲ ἑιπρόδθ. προσδ. : ἡναγκάσθησαν ναυμαχῆσαι πρὸς Φορ
μίωνα.

Ν. ΕΛΛ. ναυμαχῶ=ὅτι καὶ εἰς τὰ δρχαῖα.

ναυπηγῶ (έω)=κατασκευάζω πλοῖα.

- **Μέσ. ναυπηγοῦμαι=βάζω** νὰ μοῦ κατασκευάσουν πλοῖα. πρτ:
ἐ ναυπηγούμην, μέσ. μέλλ. **ναυπηγήσομαι,** μέσ. ἀδρ. **ἐναυπηγησά-**
μην, παθ. ἀδρ. **ἐναυπηγήθην,** πρκ. **νεναυπηγημαί.** .

ΠΑΡΑΓ. ναυπήγησις, ναυπηγήσιμος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ναυπηγός (ναῦς καὶ πήγνυμι) θ ναυπηγέ-ω-ῶ, πα-
ρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οἱ Κορίνθιοι ἐναυπηγοῦντο νεῶν στέλον:

Ν. ΕΛΛ. ναυπηγῶ=δ.τι καὶ εἰς τὰ δρχαῖα.

*νέμω=1) μοιράζω, διανέμω, 2) ἀπονέμω, 3) κατοικῶ, 4) διοικῶ, 5)

- βόσκω. πρτ. ἔνεμον, μέλλ. νεμῶ, ἀδρ. ἔνειμα, πρκ. νενέμηκα.
- Μέσ. νέμομαι=1) μοιράζομαι, 2) καρποῦμαι, ἔκμεταλλεύομαι.
 - Παθ. νέμομαι (=κατοικοῦμαι). πρτ. ἔνεμόμην, μέσ. μέλλ. νεμοῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἔνειμάμην, παθ. ἀδρ. ἔνεμήθην, πρκ. νενέμημαι, ὑπερσ. ἔνενεμήμην.

Αντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀστ.

ἐνεστ.	δριστ.	ὑποτ.	εὔκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
μέλλ.	νέμω νεμῶ, εἰς εἰ	νέιω —	νέμοιμι νεμοῖμι	νέμε —	νέμειν νεμεῖν	νέμων νεμῶν, οὖσα, οὖν
ἀστ.	ἔνειμα	νείμω	νείμαιμι	νείμον	νείμαι	νείμας

ΠΑΡΑΓ. νομή, νομεύς, νόμος, νομός, νομάς, νομίζω, νέμος, νέμησις, νεμητός, νεμητέον, νέμεσις (=δικαία δργή).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. νέμ-ω καὶ μὲ τὸ πρόσφ. ε, νεμ-ε—νεμ-η.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, διά, ἐπί, κατά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. μερίζω, διαδίδωμι, βόσκω, ἀπολαύω, καρποῦματι, δινίσματι,

ΣΥΝΤΑΞ.

τὸ ἔνεργ. { 1) μὲ αἰτιατ.: καὶ αὐτοὶ τὸ ίσον νέμετε.
2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: τρίτον μέρος νείμαντες τῶν σκύλων τοῖς Ἀθηναίοις.

τὸ μέσον μὲ αἰτιατ.: νέμονται δὲ Λιπαραῖοι αὐτάς.

Ν. ΕΔΔ. χοησιμοποιεῖται τὸ μέσον νέμομαι = ἀπολαμβάνω, καρποῦματι σύνθ. ἀπονέμω, διανέμω, κατανέμω.

νεύω=1) κάνω νεῦμα, γνέφω, 2) ἐπιβεβαιῶ. πρτ. ἔνευσν, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημ. νεύσομαι, ἀδρ. ἔνευσα, πρκ. νένευκα.

Δι' διμόρχα βλέπε νέω.

ΠΑΡΑΓ. νεῦμα, νεῦσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν νυ- (λατ. nūo=νεύω, nū-men=ἡ θεότης) προέρχεται ἡ ἔκτεταμένη ρίζα νευ-, νευ-ω, νεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, ἐπί, κατά· ἀνανεύω (=ἀρνοῦματι), κατανεύω (=δέχομαι, συγκατατίθεμαι), ἐπινεύω (=δέχομαι, συγκατατίθεμαι).

ΣΥΘ. δέχομαι, κλίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: νεύσατε τὴν ἀδόκητον χάριν.

2) μὲ δοτ.: ἔνευσε τῷ παιδί.

3) μὲ ἀπαρ.: νεανίσαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.

Ν. ΕΔΔ. νεύω καὶ γνέφω=κάνω νόημα· συνθ. κατανεύω=συγκατατίθεμαι, παραδέχομαι, συγκατανεύω = συγκατατίθεμαι, «ἡ κυβέρνησις δὲν συγκατανεύει εἰς τὴν αὐξῆσιν τῶν μισθῶν».

νέω=1) πλέω, 2) κολυμβῶ. πρτ. ἔνεσον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. νεύσομαι, καὶ δωρ. νευσοῦμαι, ἀδρ. ἔνευσα, πρκ. νένευκα.

Πρόσεχε τὰ διμόηχα

νεύσομαι (μέλλ.), ἔνευσα (ἀδρ.), νένευκα (πρκ.) = τοῦ νέω
νεύσομαι (μέλλ.), ἔνευσα (ἀδρ.), νένευκα (πρκ.) = τοῦ νεύω

ΠΑΡΑΓ. νεῦσις, νευστήρ, νεύστης, νευστός, νευστέον, ίως καὶ τὸ νῆσος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σνα-** (λατ. **no** = κολυμβῶ), θ: **σναυ-**, **σνευ-** νε-. Τὸ ρῆμα συναιρεῖται, δπου μετὰ τὸν χαρακτῆρα ε ἀκολουθεῖ ε ἡ ει.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, εἰς, ἐκ, πρός,

ΣΥΝΩΝ. πλέω, νήχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ.: δμως γε νεῖ ούδεν ἥττον:

νεωτερίζω=1) ἐπιχειρῶ μεταβολὰς, 2) καινοτομῶ, 3) ἐπαναστατῶ.

πρτ. ἔνεωτεριζον, μέλλ. νεωτεριῶ, ἀδρ. ἔνεωτερισα:

● **Παθ. πρτ. ἔνεωτεριζόμην, παθ. ἀδρ. ἔνεωτερισθην.**

ΠΑΡΑΓ. νεωτερισμός, νεωτέρισμα, νεωτέρισις, νεωτεριστής;

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. νεώτερος θ. νεωτερ- καὶ τὴν κατάληξιν -ίζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὅδοντικόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ἀφίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἴτιατ. (ἰδίως σύστοιχ): ἐπειδὴ ἐς ούδενα ούδεν ἔνεωτεριζον.

N. ΕΛΛ. νεωτερίζω=ζσπάζομαι νέα συστήματα ἢ ιδέας:

***νικῶ (άω)=1) νικῶ, 2) ἐπικρατῶ. πρτ. ἔνικων, μέλλ. νικήσω, ἀδρ. ἔνικησα, πρκ. νερίκηκα, ὑπερσ. ἔνενικήκειν.**

● **Παθ. νικῶμαι, ἀδρ. ἔνικήθην, πρκ. νερίκημαι.**

ΠΑΡΑΓ. νικητής, νικητήριος, νίκημα, ἀνίκητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούνιασ. νίκη θ. νικά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἐκ, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. κρατῶ ὑπερέχω, περιγίγνομαι.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ νικῶ τὸ ἥττωμαι, τὸ ὅποιον κυρίως χρησιμοποιε. παθ. τοῦ νικῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: καὶ ἐνίκων εἰ Ελληνες.

2) μὲ αἴτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ : μεθ' ὃν τότε τοὺς βαρβάρους ἐνίκων κοινῇ. νικῶσα νίκην τίνα;

N. ΕΛΛ. νικῶ=1) δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) καταστέλλω, συγκρατῶ: «νικᾶ τὰ πάθη του». σύνθ. κατανικῶ, ὑπερνικῶ = κατανικῶ. καταβάλλω. «θὰ ὑπερνικήσωμεν τὰς δυσκολίας».

- ***νομίζω=1)** νομίζω, 2) θεωρῶ, 3) παραδέχομαι, 4) συνηθίζω. πρτ: **ἐνόμιζον**, μέλλ. **νομιῶ**, ἀδρ. **ἐνόμισα**, πρκ. **νενόμικα**.
- **Παθ. νομίζομαι** (=θεωροῦμαι, συνηθίζομαι). πρτ. **ἐνομίζομην**, [μέσ.μέλ. νομιοῦμαι], παθ. μέλλ. **νομισθήσομαι**, παθ. ἀδρ. **ἐνομίσθην**, πρκ. **νενόμισμαι**.

ΠΑΡΑΓ: νόμισις, νόμισμα, νομιστός, νομιστέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ νέμω παράγεται τὸ ούσιασ, νόμος θ. **νομ-** καὶ μὲ τὴν κατάληξιν -ίζω **νομίζω**.

ΣΥΝΩΝ. δοκῶ, ἡγοῦμαι, οἴομαι, ὑπολαμβάνω, φρονῶ, δοξάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ: καὶ δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει.

2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγορ. τῆς ἄλλης): οὓς ἢ πόλις νομίζει θεούς.

3) μὲ εἰδ. ἀπαρ.: καὶ ἐνόμισαν ρᾳδίως κρατήσειν.

τὸ παθ. νομίζομαι εἶναι συνδετικόν: τὸ χαρίζεσθαι αἰσχρὸν νενόμισται.

Ν. ΕΛΛ. **νομίζω=1)** θεωρῶ. «δὲν σὲ νομίζω ἀξιο» 2) ύποθέτω, ἔχω τὴν γνώμην. «νομίζω δτι μᾶς γέλασε».

νομοθετῶ (έω)=θέτω νόμους, είμαι νομοθέτης. πρτ. **ἐνομοθέτουν**, μέλλ. **νομοθετήσω**, ἀδρ. **ἐνομοθέτησα**, πρκ. **νενομοθέτηκα**.

- **Μέσ. νομοθετοῦμαι** (=θέτω νόμους διὰ τοῦ ἑαυτὸν μου), παθ. **νομοθετοῦμαι** (ἐπὶ κράτους) (=ἔχω νόμους). μέσ. ἀδρ. **ἐνομοθετησάμην**, παθ. ἀδρ. **ἐνομοθετήθην**, πρκ. **νενομοθέτημαι**.

ΠΑΡΑΓ. νομοθέτημα, νομοθέτησις, νομοθετητέος, ἀνομοθέτητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιαστ. νομοθέτης (νόμος καὶ τίθημι), θ. **νομοθετέω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ἀντιλαμβάνεσθαι ταύτης τῆς παιδείας.

2) μὲ ἐμπρόσθ. προσδ. · οὗτος γάρ περὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀδίκων ἐνομοθέτησεν.

Ν. ΕΛΛ. **νομοθετῶ=δτι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.**

νοσῶ (έω)=ἀσθενῶ. πρτ. **ἐνόσσουν**, μέλλ. **νοσήσω**, ἀδρ. **ἐνόσησα**, πρκ. **νενόσηκα**.

ΠΑΡΑΓ νόσημα, νοσηρός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. νόσος θ. **νοσέ-ω-ῶ**

ΣΥΝΩΝ. ἀσθενῶ, ἀρρωστῶ, κάμνω.

ΑΝΤΙΘ. ύγιαίνω, ρωννυμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: ἐπει τὰ Ὀδρυσῶν πράγματα ἐνόσησεν.

2) μὲ σύστοιχ. αἰτιατ.: ἵα με τὴνδε τὴν νόσον νοσεῖν.

N. ΕΛΛ. νοεῶ=1) είμαι δρρωστος, 2) (μτφ.) εύρισκομαι εἰς κακὴν κατάστασιν.

νουθετῶ=1) θέτω εἰς τὸν νοῦν κάποιου, 2) συμβουλεύω, 3) ἐπιπλήττω πρτ. ἐνουθέτεσυν, μέλλ. νουθετήσω, ἀδρ. ἐνουθέτησα.

- **Παθ. νουθετοῦμαι, παθ. ἀδρ. ἐνουθετήθην:**

ΠΑΡΑΓ: νουθέτημα (=συμβουλή), νουθέτησις, νουθετητής, νουθετητέος, ἀνουθέτητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν φράσιν νοῦς καὶ τίθημι, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν ουνθέτου δνόματος, θ. νουθετέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. παραινῶ, παρακελεύομαι, συμβουλεύω, διδάσκω, παρακαλῶ, ὑφηγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ μίαν ἢ δύο αἵτιατ. : ταῦθ' ἅπερ με νουθετεῖς.

2) μὲ αἵτιατ. καὶ εἰδ. πρότ. : δτε ἐνουθέτει αὐτόν, ώς πένης ξοιτο.

N. ΕΛΛ. νουθετῶ=συμβουλεύω, δασκαλεύω, παραινῶ.

νοῶ (έω)=1) παρατηρῶ διὰ τῆς σκέψεως, 2) σκέπτομαι, 3) σχοπεύω. πρτ. ἐνόσουν, μέλλ. νοήσω, ἀδρ. ἐνόησα, πρκ. νενόηκα.

- Μέσ. καὶ Παθ. νοοῦμαι, πρτ. ἐνοούμην, μέσ. μέλλ. νοήσομαι, [παθ. μέλλ. νοηθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἐνοησάμην, παθ. ἀδρ. ἐνοήθην, πρκ. νενόημαι, [ύπερσ. ἐνενοήμην].

ΠΑΡΑΓ. νόημα, νοήμων, νόησις, νοητός, ἀνόητος (=δ μὴ ἐννοῶν ἢ δ μὴ ἐνοούμενος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιασ. νόος νοῦς. θ. νοέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, μετά, πρό, σὺν καὶ ὑπό, ἀπονοοῦμαι (=χάνω τὸν νοῦν μου), διανοοῦμαι (=σκέπτομαι).

ΣΥΝΩΝ. ἐνθυμοῦμαι, σκοπῶ, λογίζομαι, διανοοῦμαι, σκοπῶ, ἐννοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. : οἱ δὲ πολέμιοι ώς ἐνόησαν τὴν πορείαν αὐτῶν;

2) μὲ ἀπαρ. : νοεῖς θάπτειν.

N. ΕΛΛ. νοῶ=καταλαβαίνω. σύνθ. ἐννοῶ, κατανοῶ.

Ξ

ξεναγῶ (έω)=1) είμαι ἀρχηγὸς τῶν μισθοφόρων, στρατολογῶ, 2) είμαι ξεναγὸς. πρτ. ἐξενάγουν, [μέλλ. ξεναγήσω, ἀδρ. ἐξενάγησα]

- Παθ. ἐνεστ. ξεναγοῦμαι, πρκ. ἐξενάγημαι.

ΠΑΡΑΓ. ξενάγησις, ξεναγέτης.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ξεναγός (ξένος καὶ ἡγοῦμαι) θ. ξεναγέ-ω-ῶ, παρασύνθ
ΣΥΝΩΝ. ἡγοῦμαι, ξενίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: Ἡριπίδας ἔξενάγει ξενικοῦ;

Ν. ΕΛΛ. ξεναγῶ=δοῦγῷ κάποιον ως ξεναγός.

ξενίζω=1) ὑποδέχομαι, 2) περιποιοῦμαι, 3) προξενῶ ξκπληξιν. πρτ.
ξένιζον, [μέλλ. ξενιῶ], ἀδρ. ξένισα.

- Παθ. ξενίζομαι, ἀδρ. ξένισθην.

ΠΑΡΑΓ. ξένισις, ξένιομα, ξενισμός, ξενιστής, ξενιστέον:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ξένος θ. ξεν- καὶ τὴν κατάληξιν -ίζω ξεν-ίζω, κατὰ τὸ έλπιζω.

ΣΥΝΩΝ. ξεναγῶ, ξενοῦμαι, έκπλήττω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: Γωβρύας ξένισεν ἡμᾶς ἀπαντας.

Ν. ΕΛΛ. ξενίζω=1) φιλοξενῶ, 2) φαίνομαι ξένος, 3) έκπλήσσω: «μὲ ξένισεν δ τρόπος του».

ξενοῦμαι (δομαι) • ἀποθ. =1) (ώς ἐνεργ.) ὑποδέχομαι ξένον, φιλεύω,
φιλοξενῶ, 2) (ώς παθ.) φιλοξενοῦμαι, [μέσ. μέλλ. ξενώσομαι].
παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. ξένισθην, πρκ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ξένισθην,

παθ. ξενωμαι.

ΠΑΡΑΓ. ξένωσις (=νεωτερισμός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ξένος θ. ξενό-ομαι-οῦμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ': ἀπό, ἐπί,

ΣΥΝΩΝ. ξενίζω, ξεναγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ.: 'Απολλοφάνης κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ξένωθη 'Αγησιλάῳ.

Ν. ΕΛΛ. ἀποξενώνω=1) κάνω κάποιον ξένον, 2) στερῶ κάτοιο] ἀγαθὸν ἀπὸ κάποιον. «ἀποξένωσε τοὺς συγγενεῖς του». ἀποξενώμαι.

ξηραίνω=1) ἀποξηραίνω, 2) στεγνώνω. [μέλλ. ξηρανῶ], ἀδρ. ξέξηραν-

να.

- Παθ. ξηραίνομαι, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ξηρανοῦμαι, παθ. μέλλ. ξηρανθήσομαι], παθ. ἀδρ. ξέξηράνθην, [πρκ. ξέξηραμαι η ξέξηρασμαι].

ΠΑΡΑΓ. ξηρανσις, ξηρσσία, ξηραντικός, ξηραντέον.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ξηρὸς καὶ τὴν κατάληξιν -αίνω, κατὰ τὸ μέλας μελαίνω. Τὸ α εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνὰ καὶ κατα.

ΣΥΝΩΝ: ψύχω, ἀναψύχω.

ΑΝΤΙΘ. ύγραίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ξηράνας τὴν διώρυχα εἶλε τὴν νῆσον.

Ν. ΕΛΛ. ξηραίνω καὶ ξεραίνω=στεγνώνω κάτι. ἀποξηραίνω.

δδοποιῶ (έω)=1) κατασκευάζω δδόν, 2) δδηγῶ κάποιον. πρτ. ώδοποίουν, ἀδρ. ώδοποίησα.

- Μέσ. δδοποιοῦμαι=1) κατασκευάζω τὸν δρόμον μου, 2) προοδεύω.
- Παθ. (ἐπὶ δδῶν)=κατασκευάζομαι καταλλήλως διὰ χρῆσιν. πρκ. ώδοποίημαι.

ΠΑΡΑΓ. δδοποίησις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ δδοπειδὲς θ. δδοποιέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: πρό.

ΣΥΝΩΝ. εύδοκιμῶ, ἐπιδιδώμι, προάγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. σύστοιχ.: οἱ Μάκρωνες τὴν δδὸν ώδοποίουν.

2) μὲ δοτ.: καὶ δδοποίησειέ γ' ἀν αὐτοῖς.

δδύρομαι· ἀποθ.=1) κλαίω, θρηνῶ, 2) πενθῶ. πρτ. ώδυροδόμην, μέσ. μέλλ. ώδυροῦμαι, μέσ. ἀδρ. ώδυροδάμην, [παθ. ἀδρ. ώδύρθην].

ΠΑΡΑΓ. δδυρμα (-θρῆνος), δδυρμός, δδύρτης, δδυρτός (=ἀξιοθρήνητος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δδύρ- καὶ τὸ πρόσφ. j, δδύρ- j-ομαι δδύρομαι. Τὸ υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διὰ καὶ κατά.

ΣΥΝΩΝ. κλαίω, θρηνῶ, δλοφύρομαι, οίμωζω, πενθῶ, λυποῦμαι, δακρύω.

ΣΥΝΤΑΞ. ως μτβ. μὲ αἰτιατ. (σπανίως). ἔνιοι δδύρονται τὰς προπηλακίσεις τοῦ γήρως.

Ν ΕΛΛ. δδύρομαι=κλαίω ἀπαρηγόρητα.

* **οἰδα· πρκ. μὲ σημασ. ἐνεστ.=γνωρίζω. ὑπερσ. μὲ σημασίαν πρτ. ἥδη ἡ ἥδειν (=ἔγνωριζον), μέλλ. εἴσομαι καὶ εἰδήσω.**

Κλίσις ἐνεστ καὶ πρτ.

δριστ. οἰδα, οἰσθα, οἰδε, ἵσμεν, ἵστε, ἵσασι (ν).

ὑποτ. εἰδῶ, εἰδῆς, εἰδῇ, εἰδῶμεν, εἰδῆτε, εἰδῶσι.

εύκτ. εἰδείην, εἰδείης, εἰδείη, εἰδείημεν καὶ εἰδείμεν, εἰδείητε καὶ εἰδείτε, εἰδείησαν καὶ εἰδείεν.

προστ. ἵσθι, ἵστω, ἵστε, ἵστων.

ἀπαρ. εἰδέναι. μτχ. εἰδώς, εἰδυῖα, εἰδός.

πρτ. ἥδειν καὶ ἥδη, ἥδεις καὶ ἥδησθα καὶ ἥδεισθα, ἥδει καὶ

γῆδειν καὶ γῆδη, γῆδεμεν ἢ γῆδειμεν καὶ γῆσμεν, γῆδετε καὶ γῆδειτε καὶ γῆστε, γῆδεσαν καὶ γῆσαν.

Πρόσεχε τὰ δύοντα

	δριστ.	ὑποτ:	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ἔγεστ,	οἶδα	εἰδῶ	εἰδείην	ἴσθι	εἰδέναι	εἰδώς τοῦ οἶδα
ἀδρ. β'	εἰδον	ἴδω	ἴδοιμι	ἴδε	Ιδεῖν	Ιδών τοῦ δρῶ:
προσταχτ					ἴσθι (εἰμι),	ἴθι (εἰμι).

ΠΑΡΑΓ. εἰδησις, συν-εἰδησις, εἰδήμων, Ιστωρ (=ό γνώστης), Ιστορία εἰδος, εἰδότως (=έν γνώσει), Ιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν Φειδ- (λατ. video=βλέπω) θ. 1) Ισχυρόν Φειδ- 2) ἀσθενὲς Φειδ- ἀπὸ τὸ θ. Φειδ- μὲ ἔτεροίωσιν Φοιδ- προηλθεν τὸ οἶδα. ὁ πρτ. λαμβάνει αὐξησιν η ηΦειδειν ηειδειν γῆδειν, ὁ μέλλων εἰδήσω σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θ. Φειδ- καὶ τὸ πρόσφ: ε Φειδ-ε- Φειδή-. **ΣΥΝΘ.** μὲ τὰς προθ. σύν: σύνοιδα (=γνωρίζω κάτι καλῶς) διά: δί-οιδα (=γνωρίζω ἐπακριβῶς), κατά: κάτοιδα (=γνωρίζω καλῶς, ἐννοῶ). πρός, πρό.

ΣΥΝΩΝ. αἰσθάνομαι, ἐπίσταμαι, γνωρίζω, μανθάνω, ἐπαῖω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγνοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. δπως ἀκριβές τι εἰσομαι.

- 2) μὲ τελ. ἀπαρ.: κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους:
- 3) μὲ κατηγ. μτχ. (ὑποκειμ. ἡ ἀντικ.) : οὐ γάρ οἶδα δεοπότας κεκτημένος. ξού γάρ γῆδεσαν αὐτὸν τεθνηκότα.
- 4) μὲ εἰδ. πρότ.: ἵνα εἰδῆτε, ως πολλοὶ ύπο τούτου τεθνᾶσι.
- 5) μὲ κλαγ. ἐρωτημ. πρότ.: οἶδα γάρ δπη οἶχονται.

οἰκειῶ (δω)=1 κάμνω κάποιον φίλον. **ἀδρ. φκείωσα.**

- **Μέσ. καὶ Παθ. οἰκειοῦμαι** (δομαι) (=έξοικειώνομαι), μέσ. **ἀδρ. φκειωσάμην, παθ. ἀδρ. φκειωθῆν, πρκ. φκείωμαι.**

ΠΑΡΑΓ. οἰκείωσις, έξοικείωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. οἰκεῖος θ. οἰκειό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: εἰς. εἰσοικειοῦμαι (=γίνομαι οἰκεῖος).

ΣΥΝΩΝ συγγίγνομαι, σύνειμι.

ΑΝΤΙΘ. ἀλλοτριῶ, τοῦ δὲ παθ. τὸ πολεμοῦμαι;

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ως οἰκειοῦντες τὰς τότε καλουμένας ἐννέα δδούς.

Ν. ΕΛΛ. έξοικειώνω=συνηθίζω κάποιον εἰς κάτι, έξοικειοῦμαι καὶ έξοικειώνομαι=συνηθίζω εἰς κάτι, προσαρμόζομαι. «έξοικειοῦμαι πρὸς τὴν νοοτροπίαν τῶν γειτόνων μου».

οίκιζω=1) κτίζω οίκιαν, 2) ίδρυω νέαν ἀποικίαν ἢ συνοικισμόν: πρτ. φκιζον, μέλλ. οίκισθ, ἀδρ. φκισα.

- Μέσ. καὶ Παθ. οίκιζομαι, πρτ. φκιζόμην, μέσ. μέλλ. οίκιοῦμαι, παθ. ἀδρ. φκισθην, πρκ. φκισμαι, ὑπερσ. φκισμην.

ΠΑΡΑΓ: οίκιστής, οίκισις, οίκισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ οίκος καὶ τὴν κατάληξιν -ίζω, κατὰ τὰ ὄδοντικόληκτα εἰς -ίζω, (ἔλπις —ἔλπιζω).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, ἐξ, εἰς. κατά, μετό, σὺν κλπ: ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: Γελῶοι Ἀκράγαντα φκισαν.

οίκοδομῶ (έω)=1) κτίζω οίκον, 2) ίδρυω, κατασκευάζω. πρτ. φκοδόμουν, μέλλ. οίκοδομήσω, ἀδρ. φκοδόμησα, πρκ. φκοδόμηκα.

- Μέσ. καὶ Παθ. οίκοδομοῦμαι, πρτ. φκοδομούμην, παθ. μέλλ. οίκοδομηθῆσομαι, μέσ. ἀδρ. φκοδομησάμην, παθ. ἀδρ. φκοδομηθην, πρκ. φκοδόμημαι, ὑπερσ. φκοδομημην.

ΠΑΡΑΓ. οίκοδόμημα, οίκοδόμησις, οίκοδομητέον, οίκοδομητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. οίκοδόμος (οίκος καὶ δέμω=κτίζω) θ. οίκοδομέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπό: ἀποικοδομῶ (=ἀποφράττω διὰ τοίχου), κατά: κατοικοδομῶ (=σπαταλῶ χρήμαστα εἰς οίκοδομάς), παρά: παροικοδομῶ (=κτίζω παραλλήλως) καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ίδρυω, κτίζω, δέμω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τεῖχος περὶ τὴν πόλιν φκοδόμησεν.

N. ΕΛΛ. οίκοδομῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. ἀνοικοδομῶ=ξαντίζω.

οίκτιρω καὶ οίκτείρω=1) αἰσθάνομαι οίκτον, οίκτιρω, 2) λυποῦμαι, 3) συμπαθῶ. πρτ. φκτιρον, [μέλλ. οίκτερῶ], ἀδρ. φκτιρα.

- Παθ. οίκτιρομαι, πρτ. φκτιρόμην.

ΠΑΡΑΓ οίκτιρμός, οίκτιρμων.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ἔπιθ. οίκτος θ. οίκτιρ- καὶ τὸ πρόσφ. j, οίκτιρ-j-w οίκτιρω. Τὸ i εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. κατά, κατοικτίρω (=λυποῦμαι πολὺ κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. οίκτιζω, ἐλεῶ, λυποῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. μακαρίζω, εύδαιμονίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ καὶ γεν. (αἰτίας): δ Κῦρος τοῦ πάθους φκτιρεν αὐτόν.

N. ΕΛΛ. οίκτιρω καὶ οίκτείρω=1] δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖσ, 2] περιφρονῶ, ἐλεεινολογῶ: «σὲ οίκτιρω διὰ τὰ λεγόμενά σου».

οίκω (έω)=1) κατοικῶ, διαμένω, 2) κυβερνῶ (πόλιν ἢ οίκον). πρτ.

ῳκουν, μέλλ. **οἰκήσω**, ἀδρ. **ῳκησα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **οἰκοῦμαι**, πρτ. **ῳκούμην**, μέσ. μέλλ. μέ παθ. σημασ. **οἰκήσομαι**, [μέσ. ἀδρ. ωκησάμην], παθ. ἀδρ. **ῳκήθην**, πρκ. **ῳκημαι**, ὑπερσ. **ῳκήμην**.

ΠΑΡΑΙ. οἰκημα, οἰκησις, οἰκητής, οἰκητήριον, οἰκήτωρ, οἰκητός, δοί-κητος.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὐσιασ **οἶκος** θ. **οἰκέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀπό, διά, ἐν, κατά, μετά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. διατρίβω, κυβερνῶ, ἄρχω, διαχειρίζομαι, οἰκονομῶ, διαι-τῶμαι

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ : ὅμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις.

Ν. ΕΛΛ. **οἰκῶ**=κατοικῶ καὶ κυρίως σύνθετον κατοικῶ, διοικῶ, πα-ροικῶ, συνοικῶ, ἐνοικῶ, μετοικῶ.

- * **οἴομαι** καὶ **οἴμαι** ἀποθ.=1) νομίζω, ἔχω τὴν γνώμην, ὑποθέτω, πιστεύω, προσδοκῶ. πρτ. **ῳδμην** καὶ **ῳμην**, μέσ. μέλλ. **οἰήσομαι**, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. **ῳήθην**.

'Αντικατάστασις ἀπὸ

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ῳήθην	οἰηθῶ	οἰηθείην	οἰηθῆτι	οἰηθῆναι	οἰηθεῖς

ΠΑΡΑΓ. οἰημα (=έπαρσις), οἰησις (=ύπερηφάνεια), οἰηματίας (=δ φαντασμένος), οἰητός, οἰητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. οι- καὶ τὴν κατάληξιν -ομαι οἰ-ομαι ἢ μὲ τὴν κα- τάληξιν -μαι οἴμαι. 'Απὸ τὸ θ. οι- καὶ τὸ πρόσφ. ε, θ. οι-ε οἰ-η οἰή- σομαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀντὶ καὶ σύν

ΣΥΝΩΝ. ἥγοῦμαι, νομίζω, δοκῶ, ὑπολσμβάνω, δοξάζω, φρονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ εἰδ. ἀπαρ. : νῦν δὲ πῶς οἴει με ἀθύμως ἔχειν;

- οἰχομαι** ἀποθ. ἐνεστ. μὲ σημ. πρκ.=1) είμαι φευγάτος, ἔχω φύγει, 2) ἔχω ἀποθάνει, 3) χάνομαι. πρτ. **ῳχόμην** (μὲ σημασ. ἀορ. ἢ ὑπερσ.), μέλλ. **οἰχήσομαι**, [πρκ. ωχημαι καὶ ωχωκκ],

ΠΑΡΑΓ. οἰχητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν οι- (ἴσως εἴ-μι) προέρχεται τὸ θ. οιχ- καὶ τὴν κατάλ. ομαι—οἰχ-ομαι καὶ ἀπὸ τὸ θ. οἰχ- καὶ τὸ πρόσφ. ε οἰχ-ε- οἰχ η- οἰχ-η-σομαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : διά, ἐξ, κατά, παρά, πρό.

ΣΥΝΩΝ ἀπέρχομαι, φεύγω, ἀπαλλάστομαι, ἀποδιδράσκω.

ΑΝΤΙΘ. ἔρχομαι, ἀφικνούμαι ἥκω, παραγίγνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ κατηγ. μτχ ἡ δοπία ἔξηγεῖται ως οῆμα τὸ δὲ οῆμα ως θείρρως: ωχοντο ἀποπλέοντες (=ἀπέπλευσαν ταχέως).

οἰωνίζομαι=προμαντεύω ἀπὸ τὴν πτῆσιν καὶ τοὺς κρωγμοὺς τῶν πτηνῶν. πρτ. **οἰωνίζομην**, [μέσ. μέλλ. οἰωνιοῦμαι, ἀδρ. οἰωνισάμην].

ΠΑΡΑΓ. οἰώνισμα, οἰωνιστήριον, οἰωνιστής, οἰωνισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **οἰωνός** (=οαρκοφάγον πτηνόν) καὶ τὴν κατάληξιν -ίζομαι, κατὰ τὰ εἰς -ίζω δύοντικόληκτα (**ἐλπίς=ἐλπίζω**). Τὸ ἀρχικὸν οἱ δὲν τρέπεται εἰς ω κατὰ τὴν αὔξησιν, διότι ἀκολουθεῖ μακρόν φωνῆν

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, μετά.

ΣΥΝΩΝ. μαντεύομαι, προαιοθάνομαι, προφητεύω, χρῶ (-ηω), χρησμῷδι

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ.: οὐδὲν ἄλλο ἔτι οἰωνίζεται, ἐπορεύοντο.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: δ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι

Ν. ΕΛΛ. προοιωνίζομαι=προμαντεύω, προβλέπω. «δὲν προοιωνίζομαι δύμαλήν ἔξελιξιν τῶν γεγονότων».

δκνῶ (έω)=1) διστάζω, 2) φοβυῦμαι, 3) βραδύνω, 4) ἐντρέπομαι. πρτ. **δκνουν**, μέλλ. **δκνήσω**, ἀδρ. **δκνησα**.

ΠΑΡΑΓ. δκνητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **δκνος** (=δισταγμός, φόβος) θ: δκνέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, κοτά: δποκνῶ (=ἀποφεύγω κάτι ἀπὸ φόβον ἢ δειλίαν), κατοκνῶ (=φοβοῦμαι πολύ).

ΣΥΝΩΝ. φοβισμαί, δέδοικσ, δρρωδῶ, πτήσσω, μέλλω, βραδύνω, διστάζω, ἐνδοιάζω.

ΑΝΤΙΘ. τολμῶ, ἐγχειρῶ, θαρρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ.: καὶ οἱ δμότιμοι δκνουν τὴν τοῦ δχλου Ισομοιρίαν.

2) μὲ τελ. ἀπαρ.: Μειδίας δκνει ἀνοίγειν τὰς πύλας.

3) μὲ ἐνδοιαστ. πρὸτ.: δκνω μὴ μάταιος ἢ στρατεία γένηται.

4) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: δκνεῖ περὶ τε ἡμῶν καὶ περὶ αὐτοῦ:

* **δλιγωρῶ** (έω)=φροντίζω δλίγον, 2) παραμελῶ, 3) δὲν προσέχω: πρτ. **δλιγώρουν**, μέλλ. **δλιγωρήσω**, ἀδρ. **δλιγώρησα**.

• **Παθ.** **δλιγωροῦμαι**, παθ. ἀδρ. **δλιγωρήθην**, πρκ. **δλιγώρημαι**:

ΠΑΡΑΓ. δλιγώρημα, δλιγώρησις, δλιγωρητέον

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **δλιγωρος** (δλίγος καὶ ρά=φροντίς) θ. **δλιγωρέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: κατά, παρά.

ΣΥΝΩΝ. δμελῶ, ἀφροντισῶ, ράθυμῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιμέλομαι, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοί τινος.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ γεν.: οὐ γάρ δλιγώρουν τῶν κοινῶν.

δλλυμι βλέπε ἀπόλλυμι.

ξλοφύρομαι: ἀποθ.=1) θρηνῶ, δδύρομαι, κλαίω. πρτ. **ῳλοφυρόμην**, μέλλ. **ῳλοφυροῦμαι**, μέσ. ἀδρ. **ῳλοφυράμην** καὶ παθ. μὲν εὐεργ. σημασ. **ῳλοφύρθην**.

ΠΑΡΛΓ. ὠλοφυρμός, ὠλόφυρσις

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **ῳλοφυρ-** καὶ τὸ πρόσφ. j, **ῳλοφύρ-** **ρομαι** **ῳλοφύρομαι**. Το υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἀνά, κατά.

ΣΥΝΩΝ. θρηνῶ, κλαίω, δακρύω, δδύρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: ἔάν τις ὠλοφύρηται.

2) μὲ αἰτιατ.: καὶ τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας οὐκ ὠλοφύρομαι.

3) μὲ μιχ.: οἱ πλεῖστοι ἡμῶν ὠλοφύρονται συνιόντες.

* **δμιλῶ=1)** συναναστρέφομαι κάποιον, 2) σχετίζομαι μὲ κάποιον, 3) συναθροίζομαι: πρτ. **δμιλουν**, μέλλ. **δμιλήσω**, ἀδρ. **δμιλησα**, πρκ. **δμιληκα**, ὑπερσ. **δμιληκειν**.

ΠΑΡΑΓ. διλημα διλητής, διλητός, ὁδιλητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **δμιλος** (δμδς=κοινὸς καὶ ίλη=πλῆθος) θ. **δμιλέω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἔξ, πρός.

ΣΥΝΩΝ. σύνειμι, συγγίγνομαι, συνδιατρίβω, πλησιάζω, πελάζω, χρῆμαι, συμμίγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: οἵ δι γυμναστικῆ μὲν διὰ βίσυ διλήσωσιν.

2) μὲ ἐμπρόσθ. προσδ.: καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ πρὸς τούς ἀλλούς διλεῖ.

Ν. ΕΑΛ. διλῶ, μιλῶ, καὶ μιλάω=1) κουβεντιάζω. συνδιαλέγομαι. «διμιλήσαμε γιὰ διάφορα πραγματα». 2) διλῶ μίαν γλώσσαν. «διλεῖ τὴν Γερμανικήν», 3) ἄγορεύω, κάνω διάλεξιν. σύνθ. **συνομιλῶ**.

* **δμνυμι καὶ δμνύω=1)** δρκίζομαι, 2) βεβαιῶ κάτι εὐδρκως. πρτ. **ῳμνυν**, καὶ **ῳμνυον**, μέσ. μέλλ. μὲν εὐεργ. σημασ. **ῳμοῦμαι**, ἀδρ. **ῳμοσα**, πρκ. **ῳμώμοκα**, ὑπερσ. **ῳμωμόκειν** καὶ **ῳμωμόκειν**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **ῳμνυμαι**, πρτ. **ῳμνύμην**, παθ. μέλλ. **ῳμοσθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ῳμοσάμην**, παθ. ἀδρ. **ῳμόθην** καὶ **ῳμόσθην**, πρκ. μόνον οἱ τύποι: γ' ἐν. **ῳμώμοται**, γ' πληθ. **ῳμώμονται**, μιχ. **ῳμωμοσμένος**.

Αντικατάστασις ένεστ. μέλλ. και ἀρ:

	δριστ·	ύποτ.	εύκτ.	προσ·.	ἀπαρ.	μτχ.
ένεστ.	δμνυμι	δμνύω	δμνύομι	δμνυ, καὶ δμνυθι	δμνύναι	δμνὺς
μέλλ.	δμοῦμαι	—	δμοῖτο	—	δμεῖσθαι	δμούμενος
ἀρ.	ῶμοσά	δμόσω	δμόσαιμι	δμόσον	δμόσαι	δμόσας

ΠΑΡΑΓ: συνωμότης, ἀπώμετος, δάνωμοτος, ξυνώμοτον (=ή ξνορκος συμμαχία), δντωμοσία.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. ομ- καὶ τὸ πρόσφ. υν δμ·νυ·μι. Ἀπό τὸ θ. ομ- μὲ τὸ πρόσφ. ο, ομ·ο —(ῶμοσα). Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἀττικὸν ἀναδιπλασια- σμόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀντί, διά, ἐξ, ἐπί, κατά, πρό, πρός, σύν, ύπο.

ΣΥΝΩΝ. δρκίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ.: ἔπειδη δμοσεν τὴν εἰρήνην δ φίλιππος.

2) μὴ δοτ.: εἰ μὴ κάκεινος αὐτῷ δμεῖται

3) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. (σύστοιχ. ἀντικ.): δμόσαι γὰρ αὐτοῖς δρκους.

4) μὲ ἀπαρ. μέλλ.: πάντες δμοσαν βοηθήσειν τούτοις:

δμοιῶ (όω)=1) κάνω κάτι δμοιον, 2) ἔξομοιώνω, πρτ. ωμοίουν, μέλλ. δμοιώσω, ἀδρ. ωμοίωσα.

• Μέσ. δμοιοῦμαι (=ἀνταποδίδω τὰ ἵσα).

• Παθ. δμοιοῦμαι (=γίνομαι δμοιος), μέσ. μέλλ. δμοιώσομαι, παθ: μέλλ. δμοιωθήσομαι, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημ. ωμοιώθην, πρκ: ωμοίωμαι.

ΠΑΡΑΓ. δμοίωμα, δμοίωσις, [ἔξομοίωσις, ἀφομοίωσις, παρομοίωσις];

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. δμοιος θ. δμοιό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ: ἀνά, ἀπό, ἐξ, πρός,

ΣΥΝΩΝ. ἔξισω, παραβάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. · τὴν εύβουλίαν ἄλλοις δμοιοῖ.

2) τὸ μέσ. μὲ δοτ.: ἡ σωφροσύνη δμοίωται ἀρμονίᾳ τινί.

Ν ΕΛΛ. ἔξομοιώνω=κάνω ἢ θεωρῶ κάποιον δμοιον μὲ ἄλλον, ἀφο- μοιώνω=1) καθιστῶ κάποιον δμοιον μὲ ἄλλον. εοί τροφές ἀφομοιώ- νονται·. ἀφομοιοῦμαι καὶ ωνθμαι=γίνομαι δμοιος μὲ ἄλλους, ἐνώ- νομαι.

δμολογῶ (έω)=1) συμφωνῶ μὲ κάποιον, παραδέχομαι, 2) ύποσχο- μαι, 3) συγκατατίθεμαι. πρτ. ωμολόγουν, μέλ. δμολογήσω, ἀδρ. - ωμολόγησα, πρκ. ωμολόγηκα, ύπερσ. ωμολογήκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. δμολογοῦμαι, πρτ. ὁμολογούμην, μέσ μέλλ. μὲ παθ. σημ. δμολογήσομαι, [παθ. μέλλ. δμολογηθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ὁμολογησάμην, παθ. ἀδρ. ὁμολαγηθῆν, πρκ. ὁμολόγημαι, ὑπερσ. ὁμολογήμην.

ΠΑΡΑΓ. δμολόγημα, δμολόγησις, δμολογητέον, [ἐξομολόγησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. δμόλογος (όμοῦ καὶ λέγω) θ δμολογέ-ω-ῶ, πα-ρασύνθετον.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ ἀνά διά, κατά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. σύμφημι, συγχωρῶ, δμονοῶ, δμοφρονῶ, συνάδω

ΑΝΤΙΘ διαφωνῶ, ἀρνοῦμαι, ἀπόφημι, ἀπάδω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ἔγω δὲ τοῦτο οὐχ δμολογῶ Φαίδρῳ:

2) μὲ δοτ. : Θάσιοι δὲ τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι ὁμολογη-σαν Ἀθηναίοις.

3) μὲ ἀπαρ. : δμολογοῦσι νοσεῖν μᾶλλον ἢ σωφρονεῖν.

Ν. ΕΛΛ. δμολογῶ καὶ μολογῶ=παραδέχομαι. «ώμολόγησε τὴν ἴνο-χήν του», «δὲν θέλει νὰ δμολογήσῃ δτι ἔσφαλε».

δμονοῶ=1) συμφωνῶ, είμαι σύμφωνος μὲ κάποιον. πρτ. δμονδουν, μέλλ. δμονοήσω, ἀδρ. δμονδησα.

ΠΑΡΑΓ. δμονοητέον, δμονοητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. δμόνοος (όμοῦ + νοῦς) θ. δμονοέ-ω-ῶ, παρα-σύνθετον.

ΣΥΝΩΝ τὰ αὐτὰ μὲ τὸ δμολογῶ.

ΑΝΤΙΘ. στασιάζω, διαφέρομαι, διχογνωμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ δοτ. : εύτυχία δμονοοῦσα κινδύνοις.

2) μὲ εἰδ. πρότ. : ἐπειδὴ δμενοσῦμεν δτι ζητητέον περὶ σῦ μή τις οἶδεν.

Ν. ΕΛΛ. μονιάζω καὶ μονοιάζω=1) εύρισκομαι εἰς ἀγαθάς σχέσεις μὲ κάποιον, 2) συμφιλιώνω ἢ συμφιλιώνομαι. «προσπάθησε να τοὺς μονιάσῃς».

δνειδίζω=1) κατηγορῶ κάποιον, 2) υβρίζω, 3) ἐλέγχω, 4) ἐπιτιμῶ. πρτ. ώνειδιζον, μέλλ. δνειδιῶ, ἀδρ. ώνειδισα, πρκ. ώνειδικα.

- Παθ. δνειδίζομαι, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. δνειδιοῦμαι, παθ. ἀδρ. ώνειδίσθην].

ΠΑΡΑΓ. δνειδισμα (=ἡ μομφή). δνειδισμός, δνειδιστής, δνείδισις, δνειδιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. δνειδος καὶ τὴν κατάληξιν -ίζω, κατα τὰ εἰς -ίζω δδοντικόληκτα (ἐλπίς -ίζω).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἔξ, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. μέμφομαι, αίτιωμαι, ἐπιτιμῶ, καθάπτομαι, κατηγορῶ. λοι-δορῶ, ψέγω, ἔγκαλω.

ΑΝΤΙΘ. ἄγαμαι, ἐπαινῶ, ἔγκωμιάζω, εὔλογῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὃ σὺ ἔμοι ὀνειδίζεις.

2) μὲ αἰτιατ.. καὶ γάρ τις αὐτὸν τὸν (Λυσίαν) ὠνείδιζεν.

3) μὲ ἔξηρτ. πρότ. : ὀνειδιῶ ὅτι τὰ πλείστου ἀξια περὶ Ἑλλαχιστού ποιεῖται.

* **ὄνινημι=**1) ὠφελῶ, εὔεργετῶ, βοηθῶ, ὑποστηρίζω, 2) ἔχω κέρδος. μέλλ. ὀνήσω, ἀδρ. **ὢνησα.**

• Μέσ. **ὄνιναμαι**, πρτ. **ὢνινάμην**, μέλλ. **ὄνήσομαι**, [ἀδρ. **ὢνησάμην**], ἀδρ. β' **ὢνήμην**, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. **ὢνήθην**.

'Αντικατάστασις ἀόρ: β'

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	ἀπαρ.
ὢνήμην	—	ὄναίμην	ὢνασθαι

ΠΑΡΑΓ. ὄνησις, ὄνησιμος, ὄνητεος, ἀνόνητος (=ο μὴ ὠφελούμενος) [όνητικδς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ θ. **νη-** καὶ **να-** καὶ τὸ προθ. **ο** καὶ ἐνεστ. **ὄνα**-διπλ. **ο-νι-νη-**, **ο-νι-να**, **δ-νι-νη-μι**, **δ-νι-να-μαι**.

ΣΥΝΘ. λυσιτελῶ, ὠφελῶ, συμφέρω, συμβάλλομαι

ΑΝΤΙΘ. βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, κακῶ, κακουργῶ, ἀδικῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ἐνεργ. : 1) μὲ αἰτιατ ἀλλὰ σὺ ήμᾶς ὄνινης.

2) μὲ δοτ. ϕ τὸ δίκαιον ὄνινηι.

Τὸ μέσον μὲ μτχ. ως ἔγω οἶμαι, ὄνησεσθε ἀκούοντας

***ὄνομάζω=**καλῶ κάποιον ὄνομαστικῶς, ὄνομάζω. πρτ. **ὢνόμαζον**, μέλλ. **ὄνομάσω**, ἀδρ. **ὢνόμασα**, πρκ. **ὢνόμασα.**

• Μέσ. καὶ Παθ. **ὄνομάζομαι**, πρτ. **ὢνομαζόμην**, [παθ. μέλλ. **ὄνομασθήσομαι**], παθ. ἀδρ **ὢνομασθῆν**, πρκ. **ὢνόμασμαι**.

ΠΑΡΑΓ. ὄνομασία, [όνόμασοις, ὄνομαστής], ὄνομαστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **νο** (γιγνώ-σκω, λατ. **nomen**) παράγεται τὸ ούσ. **ὄνομα** καὶ ἀπ' αὐτὸ μὲ τὴν κατάλ. -άζω, τὸ ρ. **ὄνομάζω**, κατ' ἀνταλογίαν πρὸς ἄλλα δῖοντικόλ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. **ἄντι**, **διά**, **ἐπί**, **μετά**.

ΣΥΝΩΝ. καλῶ, λέγω, προσαγορεύω, φωνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ ὃν **Ἄθηναῖοι** οὐκ ὄνομάζουσιν.

2) μὲ δύο αἰτιατ. (ευνήθως μετὰ τοῦ εἶναι) **σοριστὴν ὄνομάζουσι** τὸν ἄνδρα εἶναι.

3) τὸ παθ. εἶναι καὶ συνδετ. δ μάντις **ὢνομάζετο** **Ἐλενος**.

Ν. ΕΛΛ. **ὄνομάζω=**1) δίδω εἰς κάποιον ὄνομα, 2) κατονομάζω, 3) χαρακτηρίζω, 4) δίδω εἰς κάποιον τίτλον ἡ ἀξίωμα. **κατονομάζω=**καταγγέλλω κάποιον ὄνομαστικῶς, «δὲν ἡθέλησε νὰ κατονομάσῃ τοὺς συνενόχους του». **ἔπονομάζω.**

δξύνω=1) κάμνω κάτι δξύ, 2) ἔξερεθίζω, παροξύνω, διεγέρω. πρτ. ωξυνον, μέλλ. δξυνῶ, ἀδρ. ωξυνα, [πρκ. ωξυγκα].

- Μέσ. καὶ Παθ. δξύνομαι, πρτ. ωξυνόμην, [παθ. μέλλ. δξυνθήσομαι], παθ. ἀδρ. ωξύνθην, πρκ. ωξυμμαι, [καὶ δξυσμαι], ὑπερσ. ωξύμμην.

Τὸ ρῆμα ἀπὸ τοὺς ἄττ. πεῖ. χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθ. μὲ τὴν παρά.

ΠΑΡΑΓ. παροξυσμός, παροξυντικός, (δξυντήρ, παροξυντής, δξυντέον). ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. δξύς, θ δξυν- καὶ τὸ πρόσφ. j. δξύν-j-ω, δξύνω, δξύνω. Τὸ υ εἶναι μακρόν

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. παρὰ ἥ συν·πορα·.

ΣΥΝΩΝ θήγω, ἀκονῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀμβλύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἥ... τοὺς δὲ παροξυνεῖ.

Ν. ΕΛΛ. δξύνω=κάνω κάτι αἰχμηρόν. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται μὲ τὴν αὐτὴν σημασ. καὶ μεταφορικώς. «τὰ μαθηματικὰ δξύνουν τὸν νοῦν». παροξύνω.

* **δπλίζω=1)** ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, 2) ἔξοπλίζω στρατιώτας, ἐνδύω στρατιώτας μὲ δπλα, δπλίζω. πρτ. ωπλιζον, ἀδρ. ωπλισα, [πρκ. ωπλικα, ὑπερσ. ωπλίκειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. δπλίζομαι, πρτ. ωπλιζόμην, [μέσ. μέλλ. δπλίσομαι καὶ δπλιζόμαι], μέσ. ἀδρ. ωπλισάμην, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. ωπλισθην, πρκ. ωπλισμαι, ὑπερσ. ωπλισμην.

ΠΑΡΑΓ. δπλισις, ἔξοπλισις, ἔξοπλισία, δπλισμα. [δπλισμός, ἔξοπλισμός].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ούσ. δπλον. θ. δπλιδ-j-ω, δπλίζω, κατ' ἀναλογ: πρὸς ἄλλα ὁδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀντί, κατά:

ΣΥΝΩΝ. ἐτοιμάζω. εύτρεπιζω, παρασκευάζω, θωρακίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. μὲ αἰτιατ.: ωπλιζον δὲ καὶ ἵππους προμετωπιδίοις.

Ν. ΕΛΛ. δπλίζω=1) ἐφοδιάζω κάποιον μὲ δπλα, 2) (μτφ.) ἐνισχύω κάποιον, «τὸ θάρρος δπλίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ζωὴν». ΟΥΝΘ: ἀφοπλίζω, ἔξοπλίζω, παροπλίζω=ἀφοπλίζω πλοῖον.

δργίζω=1) ἐξωθῶ κάποιον εἰς δργήν, 2) ἔξερεθίζω, θυμώνω κάποιον, μέλλ. δργιῶ, ἀδρ. ωργισα.

- Μέσ. δργιζομαι, πρτ. ωργιζόμην, μέλλ. δργισῦμαι, παθ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. δργισθήσομαι, παθ. ἀδρ. καὶ μὲ μέσ. σημ. ωργισθην, πρκ. ωργισμαι.

ΠΑΡΑΓ. δργιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. δργὴ καὶ τὴν κατάλ. -ίζω δργ-ίζω, κατ' ἀναλογ.; πρὸς ἄλλα δδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐξ, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. παροξύνω, ἔρεθίζω, θυμοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. πραῦνω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: ὡσπερ οὖν ἀνθρωπον ἥκιστ' ἀν δργίζοι τις.

β) τὸ μέσ. μὲ δοτ. ἢ μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: οἱ στρατιῶται ὠργίζοντο τῷ Κλεάρχῳ. οὐκ δργιζόμενος ὑπερ τῶν γεγενημένων.

Ν. ΕΛΛ. ἔξοργίζω=κάνω κάποιον νὰ δργισθῇ: «ἡ στάσις του μὲ ἔξοργίζει». δργίζομαι καὶ ἔξοργίζομαι=καταλαμβάνομαι ὑπὸ δργῆς.

δρέγω=1) ἀπλώνω τὰς χεῖρας δι' ἵκεσίαν, 2) δίδω, προσφέρω. [πρτ. ὡρεγον, μέλλ.: δρέξω], ἀδρ. **ἀρεξαι**

• **Μέσ.** δρέγομαι (=έκτείνω τὰς χεῖρας μου διὰ νὰ πάρω κάτι, ποθῶ, ἐπιθυμῶ). πρτ. **ἀρεγόμην**, μέσ. μέλλ. δρέξομαι, μέσ. ἀδρ: **ἀρεξάμην**, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. **ἀρέχθην**, [πρκ. ὡρεγμαὶ ἢ δρώρεγμαὶ, ὑπερσ. ὡρέγμην ἢ ὡρωρέγμην]:

ΠΑΡΑΓ. δργυια ἢ δργυιά. [δρεδις; δρεκτός, δρεγμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **ρεγ-** (λατ- rego=διευθύνω), καὶ τὸ προθεμα φωνιγεν **ο**, προέρχεται τὸ θ. **δ-ρέγ-ωι**

ΣΥΝΘ. ἐπορέγομαι (=ἐπιθυμῶ πολὺ κάτι).

ΣΥΝΩΝ. τοῦ δρέγω τα: τεινω, προΐσχω. τοῦ δρέγομαι τά· βούλομαι, ἐθέλω, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἐφίεμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. δρεξον, ὡ παῖ, χεῖρας.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: ὡρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει: τὸ μέσ. 1) μὲ γεν.: καὶ δρέγομαι ἀεὶ πλειόνων:

2) μὲ τελ. ἀπαρ.: ἵνα ὁ παῖς δρέγηται τοιοῦτος γενέσθαι:

Ν. ΕΛΛ. δρέγομαι καὶ **ρέγομαι**=ἐπιθυμῶ, ποθῶ λαχταρῶ. «δρέγεται τιμές καὶ μεγαλεῖα».

δρθῶ (όω)=1) στήνω κάτι δρθιον, ἀνεγείρω, ἀνασηκώνω, 2) κτίζω, ἰδρύω, 3) ἀποκαθιστῶ εἰς ὑγείαν, ἀσφάλειαν ἢ εὔτυχίαν. [πρτ. ὡρθουν], μέλλ. δρθῶσω, ἀδρ. **ἀρθωσα**, πρκ. **ἀρθωκα**.

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** (συνήθως σύνθετον μὲ τὴν πρόθ. **κατά**): **κατορθοῦμαι**, πρτ. **κατωρθούμην**, παθ. ἀδρ. **κατωρθῶμην**, πρκ. **κατώρθωμαι**.

ΠΑΡΑΓ. ἐπανόρθωμα.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **δρθός**. θ. **δρθό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐξ κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἐγείρω, δνίστημι, ἰδρύω, κτίζω, ρυθμίζω, θεραπεύω; διαφυλάττω, διασώζω;

ΑΝΤΙΘ. καθαιρῶ. καταβάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ καὶ μέσον μὲ αἰτιατ.: ὕρθωσαν ἔρυμά τι.
(δ στρατηγδς) πλεῖστ' ἄν δρθοῖτο

Ν. ΕΛΛ. δρθῶ καὶ κυρίως φρθώνω, ἀνθρθώνω, κατορθώνω, διορθώνω

- * **δρίζω=1)** ἀποχωρίζω κάτι ἀπὸ ἄλλο, 2) χαράσσω δρια, 3) προσδιορίζω, ἀποθέτω, 4) δρίζω, διορίζω, τάσσω, 5) δίδω τὸν δρισμὸν λέξεως. πρτ. ὕριζον, μέλλ. (σύνθ.) (δι)οριῶ, ἀόρ. ὕρισα, πρκ. ὕρικα.
- Μέσ. καὶ Παθ. δρίζομαι, πρτ. ὕριζόμην, μέσ. μέλλ. δρισῦμαι, παθ. μέλλ. δρισθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὕρισάμην, παθ. ἀόρ. ὕρισθην, πρκ. ὕρισμαι, ὑπερσ. ὕρισμην καὶ ὕρισμένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ. δριστής, δριστέον, ἀδριστες, διόρισις, διορισμὸς, ἐξόριστος, [δρισμα, δριστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐγιασ δρος (=σύνορον) θ δριδ- καὶ τὸ προσφ. j, δριδ-j-ω δρίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς δλλα δδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐξ, πρός, ὑπέρ, προσ-δια-

ΣΥΝΩΝ. διακρίνω, διαχωρίζω, διαστέλλω, διαγιγνώσκω:

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ : δν δ νόμος ὕρισεν;

2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἐκ τῶν δποίων ἢ μία κατηγ. τῆς ἀλλης): θάνατον ὕρισε τὴν ζημιαν.

β) τὸ μέσον. 1) μὲ αἰτιατ ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: οἱ πλεῖστοι δρίζονται τοὺς εὔεργέτας ἔστιν ἀνδρας μγαθούς είναι.

Ν. ΕΛΛ. δρίζω=1) θέτω δριον εἰς κάποιον πρᾶγμα ἢ χρησιμεύω ως δριον, 2) τάσσω, προσδιορίζω, καθορίζω. «δὲν μοῦ ὕρισε ἡμέραν ουναντήσεως», 3) δίξω τὰ κύρια γνωρίσματα ἐνὸς πράγματος, 4) είμαι κύριος κάποιου πράγματος. τὸ ἔξουσιάζω «δὲν ἔριζε τὸ οπίτι του». σύνθ. διορίζω, καθορίζω, προορίζω, ἀφορίζω, πρσδιορίζω, ἔξορίζω,

δρμίζω=δδηγῶ πλοιον εἰς λιμένα, προσορμίζω, ἀγκυροβολῶ, 2) ἐξασφαλίζω κάτι. πρτ. ὕρμιζον ἀόρ. ὕρμισα.

- Μέσ. καὶ παθ. δρμίζομαι (=1) προσορμίζομαι, 2) διασώζομαι} πρτ. ὕρμιζόμην, μέσ. μέλλ. δρμισῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὕρμισάμην, παθ. ἀόρ. ὕρμισθην, [πρκ. ὕρμισμαι].

Δι' δμόηχα βλέπε δρμῶ

ΠΑΡΑΓ. προσόρμισις, [δρμισις, δρμιστέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. δρμος θ. δρμιδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, δρμίδ-j-ω δρμίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα δδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐξ, μετά, περί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. καταπλέω, καταΐρω, προσέχω, κατάγομαι,

ΑΝΤΙΘ. ἀποπλέω, ἀπαίσιω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: δρμίσας ἔκαστον ἀσκόν.

2) τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ: εἰς τὸ νησίδιον δρμίζονται.

Ν. ΕΛΛ. προσφριμίζω=φέρω πλοῖον καὶ τὸ ἀγκυροβολῶ εἰς δρμον.
προσφριμίζομαι=προσπλέω εἰς γιμένα.

- **δρμῶ** (άω) μτβ.=1) θέτω εἰς κίνησιν κάτι, 2) παρορμῶ. ἀμτβ.=1) ξεκινῶ, 2) ἐφορμῶ. πρτ. **δρμων**, μέλλ. **δρμήσω**, ἀδρ. **δρμησα**, πρκ. **δρμηκα**.
- Μέσ. καὶ Παθ. **δρμῶμαι** (=1) δρμῶ, σπεύδω, 2) ξεκινῶ, 3) ξεκινῶ ἀπὸ κάποιο μέρος, τὸ δποῖον χρησιμοποιῶ ώς βάσιν, ώς δρμητήριον). πρτ. **δρμώμην**, μέσ. μέλλ. **δρμήσομαι**, [παθ. μέλλ. δρμηθήσομαι, μέσ. ἀδρ. δρμησάμην], παθ. ἀδρ. μέ μέσ. σημασ: **δρμήθην**, πρκ. **δρμημαι**, ὑπερσ. **δρμήμην**.

Πρόσεχε τά δμόηχα

δρμησα (ἀδρ.), δρμησάμην (ἀδρ.)=τοῦ δρμῶ (άω).

δρμισα (ἀδρ.), δρμισάμην (ἀδρ.)=τοῦ δρμίζω.

δρμῶ (ἐνεστ.) τοῦ δρμάω-ῶ, δρμῶ (ἐνεστ.) τοῦ δρμέω-ῶ.

ΠΑΡΑΓ. δρμησις, ἔξορμησις, προσόρμησις, παρόρμησις, δρμητήριον, [δρμημα, δρμητικός]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσ. δρμή, θ δρμά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐξ, ἐπί, παρά, πρό, σύν, συν-εξ-.

ΣΥΝΩΝ. δτρύνω, παρακαλῶ, παροξύνω, κινῶ, παρακελεύω, σπεύδω, ἐπείγομαι, βιάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. α) Τὸ μτβ. ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδιορ.: ἐφ' δὴ Μοῦσα αὐτὸν δρμησεν.

2) μὲ ἀπαρ.: τὸ μὲν πρῶτον δρμησαν βάλλειν

β) τὸ ἀμετβ. ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ: προσδ.: Κύρος ὠρμάτο ἀπὸ Σάρδεων.

δρμῶ (έω)=ἀράζω, είμαι ἀγκυροβολημένος. πρτ. **δρμουν**, μέλλ. **δρμήσω**.

• Παθ. μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστ. **ἔφορμετσθαι** (=ἀποκλείσθαι, πολιορκεῖσθαι) καὶ ἡ μτχ. **ἔφορμούμενος**.

ΠΑΡΑΓ. ἔφορμή (=έπιθεσις), εφόρμησις.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ούσ. δρμος, θ. δρμέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀνθορμῶ (=είμαι ἀγκυροβολημένος ἀπέναιτι δλλου), ἔξορμῶ (=πλέω ἔξω τοῦ δρμου), ἔφορμῶ (=παραμονεύω, ἀποκλείω), περιορμῶ (=ἀγκυροβολῶ πέριξ).

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.: αἱ δὲ νῆες ὠρμουν παρὰ τὴν Κύρου σκηνήν.

*δρύττω ή δρύσσω=1) σκάπτω, 2) ἔξορύσσω, 3) σκάπτω ύπογείως.
πρτ. ὠρυττον καὶ ὠρυσσον, μελλ. δρύξω, ἀδρ. α' ὠρυξα, [ἀδρ: β' ὠρυγον, πρκ. δρώρυχα, ύπερσ. ὠρωρύχειν].

- Παθ. δρύττομαι ή δρύσσομαι, πρτ. ὠρυττόμην, παθ. μέλλ. α' δρυχθήσομαι, [παθ. μέλλ. β' δρυχήσομαι], παθ. ἀδρ: ὠρύχθην, πρκ. δρώρυγμαι, [καὶ ὠρυγμαι], ύπερσ. ὠρωρύγμην.

ΠΑΡΑΓ [δρυξις], δρυγμα, [δρυγή], διωρυξ, δρυκτός, [δρυκτέον, δρυκτικός], [τοιχωρύχος, τυμβωρύχος, μεταλλερύχος].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ θ. ορυχ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ορυχ-γ-ω, δρύττω ή δρύσσω: 'Ο πρκ, καὶ ύπερσ. λαμβάνουν ἀττ. ἀναδιπλοιασμόν. Τὸ υ εἶναι μαχρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, διά, ἐξ, κατά, παρά, περί,

ΣΥΝΤΑΞ: μὲ αἰτιατ.: Θίβρων ύπόνομον ὠρυττεν.

Ν. ΕΛΛ. ἔξορύσσω καὶ ἔξορύττω=ἔξαγω κάτι ἀπὸ τὴν γῆν. «ἔξορύσσω μεταλλεύματα».

*δρῶ (άω)=βλέπω, κυττάζω 2) προσέχω, προφυλάσσομαι. 3) παρατηρῶ. πρτ. ἔωρων, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. δψομαι, ἀδρ. β' εἰδον, πρκ. ἔδρακα, καὶ δπωπα, ύπερσ. ἔωράκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. δρῶμαι, πρτ. ἔωρώμην, παθ. μέλλ., δφθήσομαι, μέσ. ἀδρ. β' εἰδόμην, παθ. ἀδρ ὠφθην, πρκ. ἔδραμαι καὶ ὠμμαι διαφορὰ βλέπω, δρῶ { βλέπω=στρέφω τὰ βλέμματα πρός τι δρῶ=κυττάζω, παρατηρῶ
«βλέψων ἀνὰ τὰ δρη καὶ ἰδέ».}

'Αντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. διορίστων

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
ἐνεστ.	δρῶ	δρῶ	δρῷμι	δρα	δρᾶν	δρῶν
μέλλ.	δψομαι	—	δψοίμην	—	δψεσθαι	δψόμενος
ἀδρ. β'	εἰδον	ἴδω	ἴδοιμι	ἴδε	ἴδεῖν	ἴδων
μ. ἀδρ. β'	εἰδόμην	ἴδωμαι	ἴδοιμην	ἴδου	ἴδεσθαι	ἴδομενος
παθ	ὠφθην	δφθῶ	δφθείην	δφθητι	δφθηναι	δφθείς

ΠΑΡΑΓ: δρασις, δραμα, δρατός, ἀόρατος, δρατέος, δμμα, δψις, δπή, δφθαλμός, δφις, είδος, είδωλον, ίδεα, δπτός, [ύποπτος, ἀνύποπτος, εύσύνοπτος].

ΕΤΥΜ. Τὸ ρῆμα εἶναι ἐλλειπτικὸν καὶ ἔχει τρία θέματα. 1). θ. Φοραδρά-ω, 2) θ. οπ- οπ-σομαι—δψομαι δπ-ωπα, 3) θ. Φιδ- ἀόρ. β' εΙδον —είδον.

ΣΥΝΘ. μὲ πλείστας προθέσεις π.χ. διορῶ (=βλέπω διά μέσου κα-

Θαρά καὶ μακράν), ἐνορῶ (=βλέπω ἐντὸς καὶ βαθέως), παρορῶ (=παραβλέπω), περιορῶ (=1. ἀνέχομαι, 2. παραμελῶ), ἐφορῶ (=ἴπι-βλέπω), καθορῶ (=παρατηρῶ προυεκτικά), ὑφορῶ (=βλέπω ὑπόπτως), ὑπερορῶ (=περιφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι).

ΣΥΝΩΝ. Θεῶμαι, θεωρῶ, ἔξετάζω, σκοπῶ, διθρῶ, βλέπω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: τὸν ἀνδρα δρῶ.

2) μὲ κατηγ. μτχ. τοῦ ἀντικ. ή τοῦ ὑποκ.: δρῶ σε φυλαττό-
μενον. δταν δφθῶσι διαλεγόμενοι &λλήλοις.

3) μὲ εἰδ. πρότ.: οὐχ δρᾶς δτι ἥμαρτες;

4) μὲ ἐνδοιαστ. πρότ.: δρᾶτε μὴ πάθωμεν ἀπερ πολλοὶ λέ-
γουσι πεπονθέναι.

5) μὲ πλαγίαν ἔρωτ. πρότ.: δρα εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται

N. ΕΛΛ. Ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον ρῆμα δρῶ χρησιμοποιεῖται μόνον δ ἀδρ: εἶδα. «εἶδα τὴν παρέλασιν», «τὸν εἶδα ποὺ ἔφευγε», «εἶδα δτι ἔχει ίκανότητες».

***δφείλω=1)** χρεωστῶ, είμαι δφειλέτης, 2) ἔχω χρέη, 3) (μὲ ἀπαρ.)= είμαι ὑποχρεωμένος νὰ πράξω κάτι. πρτ. δφειλον, μέλλ. δφειλή-
σω, ἀδρ. α' ωφειλησα, ἀδρ. β' ωφειλον, πρκ. ωφειληκα, ὑπερσ. ωφειλήκειν.

• **Παθ. δφείλομαι, πρτ. ωφειλόμην, παθ. ἀδρ. ωφειλήθην.**

Πρόσεχε τὴν διαφορὰν

δφελον (ἀδρ. β') τοῦ δφείλω, ωφλον (ἀδρ. β') τοῦ δφλισκάνω.

ΠΑΡΑΓ. δφείλημα [δφειλή, δφειλέτης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. δφελος θ. οφελ- καὶ τὸ πρόσφ. -ν-, οφελ-ν. Τὸ ν ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ λ, οφελ-λ-. Τὸ ἔν λ ἀποβάλλεται μὲ ἀνα-
πληρ. ἔκτασιν τοῦ ε εἰς ει δφείλ-ω. Οἱ ἀλλοι χρόνοι ἀπὸ τὸ θ. οφειλ- καὶ τὸ πρόσφ. ε (-η) δφειλ-ή-σω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἐπί, ἐν, πρό, πρὸς: ἀντοφείλω (=δφείλω χάριν).

ΣΥΝΩΝ. δφλισκάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: τῷ Ἀσκληπιῷ δφείλομεν ἀλεκτρυ-
όνα.

2) μὲ τελ. ἀπαρ.: δφειλε ποιεῖν τὰ τοῦ πολέμου.

‘Ο ἀδρ. β' ωφειλον μὲ ἀπαρ. δηλώνει εὐχὴν ἀνεκπλήρωτον :
ειθ' δφειλε Κῦρος ζῆν.

N. ΕΛΛ δφείλω=1) ὑποχρεοῦμαι νὰ ἀποδώσω κάτι κυρίως χρήματα,
«τοῦ δφείλω 1000 δραχμάς», 2) (μτφ.) είμαι εύγνώμων πρὸς κάποιον,
3) ἔχω καθῆκον νὰ πράξω κάτι. «δφείλεις νὰ παρουσιασθῆς».

***δφλισκάνω=1)** χρεωστῶ, δφείλω, 2) καταδικάζομαι εἰς πληρωμήν,

3) είμαι ξενοχος. πρτ. ὡφλίσκανον, μέλλ. δφλήσω, ἀδρ. β' ὡφλον, πρκ. δφληκα, ὑπερσ. δφλήκειν:

- Παθ. μόνον ή μτχ. τοῦ πρκ. δφλημένος.

Αντικατάστασις δορ: β'

δριστ	ὑποτ.	εύκτ.	προστ:	ἀπαρ.	μτχ.
ώφλον	δφλω	δφλοιμι	—	δφλεῖν!	δφλών

ΠΑΡΑΓ. δφλημα (=πρόστιμον διὰ καταδίκην), [δφλησις, δφλητής].
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δφέλ- (τοῦ δφείλω) καὶ συγκοπὴν τοῦ ε, θ: οφλ- καὶ τὰ προσφύμ. -ισκ- καὶ -αν-δφλ-ισκ-άν-ω - δφλισκάνω. Ἀπὸ τὸ θ. δφλ- καὶ τὸ πρόσφ. -ε (η) θ. δφλ-ή-σω.

ΣΥΝΘ. προσοφλισκάνω (=χρεωστῶ προσέτι):

ΣΥΝΩΝ. δφείλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: αἰσχύνην δφλήκατε.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. (αἰτίας): καὶ νῦν ἐγῶ ἀπειμι θανάτου δίκην δφλών.

3) μὲ γεν. τῆς αἰτίας. Εάν δέ τις δφλη φόνου τοιούτου.

δχῶ (έω)=1) φέρω, κρατῶ, υποβαστάζω, 2) υπομένω, ἀνέχομαι. 3) ἀνεβάζω κάποιον εἰς δχημα. [πρτ. δχουν. μέλλ. δχήσω, ἀδρ: δχησα].

- Μέσ. δχοῦμαι=φέρομαι, ἐποχοῦμαι. πρτ. δχούμην, [μέλλ. δχήσομαι, ἀδρ. δχησάμην, παθ. ἀδρ: δχήθην]..

ΠΑΡΑΓ. δχημα, δχησις, δχετός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσ. δχος (=τὸ δχημα). θ. δχέ-ω δχῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐπί, παρά.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: οἱ οινοχόοι .. διδάσσοι. δχοῦντες τὴν φιάλην.

τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ : ἐπ' ἀστράβης ἀν δχούμην.

Π

παιανίζω=ψάλλω τὸν παιᾶνα, εἴτε ὡς εὐχαριστήριον ὑμνον εἴτε ὡς πολεμικὸν ἐμβατήριον. πρτ. ἐπαιάνιζον, ἀδρ. ἐπαιάνισα.

ΠΑΡΑΓ. [παιανισμός, παιανιστής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσ. παιάν- θ. παιανίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, παιανίδ-j-ω παιανίζω, κατὰ τὰ εἰς-ίζω δύοντικόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ύμνω, ψάλλω, φῦω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιθ. : ήνίκα ἐπαιάνιζον οἱ "Ελληνες.

. 2) μὲ σύστοιχ. ἀντιγ. · ἐπειτα σύ δόλου γυμὸν ἱερὸν παιάνισον.

***παιδεύω=**1) ἀνατρέφω, 2) διδάσκω, ἐκπαιδεύω, 3) σωφρονίζω, 4) τιμωρῶ. πρτ. ἐπαιδεύον, μέλλ. παιδεύσω, ἀόρ. ἐπαιδευσα, πρκ. πεπαιδευκα.

- Μέσ. καὶ Παθ. παιδεύομαι, πρτ. ἐπαιδευόμην, μέσ. μέλλ. παιδεύσομαι, παθ. μέλλ. παιδευθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπαιδευσάμην, παθ. ἀόρ. ἐπαιδεύθην, πρκ. πεπαιδευμαι, ὑπερσ. ἐπεπαιδεύμην.
ΠΑΡΑΓ. παιχεία, παίδευσις, παιδευτής, παίδευμα, παιδευτέος, [παιδευτικός, παιδευτήριον].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὐσιασ. παῖς θ. παιδ- καὶ μὲ τὴν κατάληξιν -εύω, παιδεύω, δπως βασιλεύς, βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. · διά, ἐκ, σύν, πρό.

ΣΥΝΩΝ τρέφω, διδάσκω.

- ΣΥΝΤΑΞ.** 1) μὲ αἰτιατ.. τὴν Ἐλλάδα πεπαίδευκεν οὗτος
2) μὲ διπλῆν αἰτιατ. · ἢ ήμεῖς αύτοὺς ἐπαιδεύομεν.
3) μὲ ἀπαρ. : πεπαίδευνται καρτερεῖν καὶ πρὸς λιμόν.
4) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. (μέσου): τοὺς στρατιώτας ἐπαιδεύομεν μιουσικῇ καὶ γυμναστικῇ.
5) μὲ ἐμπρόθ προσδ · αῖς ἀν παιδεύοιντο οἱ νεώτεροι ἐπ' ἀρετήν.

Ν. ΕΛΛ. παιδεύω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) τυραννῶ, βασανίζω «μὴ παιχεύεις τὰ ζῶα». ούνθ. ἐκπαιδεύω.

παίζω=1) παίζω, διασκεδάζω 2) ἀστειεύομαι, 3) χορεύω, 4) παίζω παιγνίδι, 5) περιπαίζω. πρτ. ἐπαιζον, μέλλ. παιξοῦμαι, [καὶ παίξω καὶ παίξομαι], ἀόρ. ἐπαισα, [καὶ ἐπαιξα, πρκ. πέπαικα, καὶ πέπαιχα].

- Παθ. πρκ. πέπαισμαι.

Πρόσεχε τὰ δμόηχα

ἐπαισα (ἀόρ.)=τοῦ παίζω, **ἐπαισα** (ἀόρ)=τοῦ παίω καὶ ἐπεσον(ἀόρ β.)=τοῦ πίπτω

ΠΑΡΑΓ. παιδιά, παίγνιον, συμπαίστης, συμπαίστωρ, φιλοπαίσμων, [παίγμα, φιλοπαίγμων, παίκτης, παίκτος].

ΕΤΥΜ. απὸ τὸ ούσ. παῖς θ. παιδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. παιδ-j-ω παίζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, διά, πρός, σύν.

ΑΝΤΙΘ. σπουδάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιθ. : παίζεις, ἔφη, ὁ Σάκας.

2) μὲ αἰτιατ. (σκαν.): τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους.

Ν. ΕΛΛ. παῖξω=1) δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἐκτελῶ μουσικὸν τεμάχιον. «ἡ ὀρχήστρα παίζει τὸν Ἑθνικὸν "Ὕμνο", 3) παριστᾶ (έπι σκηνῆς). ὑποδύομαι. σύνθ. περιπαῖξω.

παίω=κτυπῶ κάποιον ἢ μὲ τὴν χεῖρα ἢ μὲ ζάβδον ἢ μὲ ἀγχέμαχον δπλον. πρτ. ἔπαισον, μέλλ. παίσω, [καὶ παίήσω], ἀδρ. ἔπαισα, πρκ. πέπαιμα ἢ πέπληγα, [ύπερσ. ύπερεπεπαίκειν].

- **Παθ. παίομαι**, πρτ. ἔπαισμην, [μέσ. μέλλ. παίήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἔπαισάμην, [παθ. ἀδρ. ἔπαισθην], πρκ. πέπαισμαι.

Δι' διμόηχα βλέπε παῖξω

ΠΑΡΑΓ. ἀνάπαιστος. Ἡ λέξις χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν μετρικὴν καὶ δηλώνει τὸν μετρικὸν πόδα, ὁ δόποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο βραχείας συλλαβάς καὶ μίαν μακράν υν-’.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. παF- (λατιν. pavio—κτυπῶ) καὶ τὸ πρόσφ. -j, παF-j-w παίω.

ΣΥΝΩΝ. αἰκίζω, βάλλω, μαστιγῶ, πατάσσω, πλήττω, τύπτω, ραπίζω; **ΣΥΝΤΑΞ.** μὲ αἰτιατ.: τέλος δὲ ὁ ἔτερος τὸν ἔτερον παίει.

Ν. ΕΛΛ. παραπαῖω=1) βαδίζω τρικλίζοντας. 2) (μτφ.) παραλογίζομαι, δὲν γνωρίζω τί λέω.

παραιτοῦμαι (έομαι): ἀποθ.=1) ζητῶ νὰ λάβω κάτι, παρακαλῶ διὰ κάτι, ἵκετεύω, 2) μεσολαβῶ μὲ ἵκεσίας χάριν τινός, 3) παρακαλῶ θεῷμῶς ὑπὲρ κάποιου, 3) ἀποφεύγω. πρτ. παρητούμην, μέλλ. παραιτήσομαι, [παθ. μέλλ. παραιτηθήσομαι, παθ. ἀδρ. παρητήθην], μέσ. ἀδρ. παρητησάμην, πρκ. παρήτημαι.

ΠΑΡΑΓ. παραίτησις (=παράκλησις, δέησις), παραιτητὸς (=ὁ δυνάμενος νὰ καταπραῦνθῇ), ἀπαραίτητος (=1. ὁ ἀναπόφευκτος, 2. ὁ ἀκαμπτος), [παραιτητέος, παραιτητῆς (=ὁ μεσόζων), παραιτητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. παρὰ καὶ τὸ ρ. αἴτοῦμαι (βλ. αἴτω).

ΣΥΝΩΝ. δέομαι, ἵκετεύω, ἀντιβολῶ, φεύγω, ἀπωθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἀπλῆν αἰτιατ.: κτείνε, οὐ παραιτεῦμαι οε.

2) μὲ δύο αἰτιατ.: δπερ ύμᾶς παρητησάμην.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαφ.. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι.

Ν. ΕΛΛ. παραιτοῦμαι=1) ἐγκαταλείπω θέσιν ἢ ἀξίωμα. «ἡ Κυβέρνησις παρητήθη», 2) ἀπέχω, παύω νὰ ἐνδιαφέρωμαι. «παρητήθη πάσης προσπαθείας».

παραμυθοῦμαι (έομαι): ἀποθ.=1) παρακινῶ, 2) συμβουλεύω, 3) πα-

οηγορῶ, καθησυχάζω. πρτ. παρεμυθούμην μέλλ. παραμυθήσομαι, ἀδρ. παρεμυθησάμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀπαραμύθητος, δυσαραμύθητος, εὔπαραμύθητος, [παραμύθημα, παραμυθητός, παραμυθητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. : παρὰ καὶ τὸ οὖσ. μῆθος, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθ. δύναματος, θ. παραμυθέ-ομαι-οῦμαι, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. παραινῶ, παρακελεύομαι, θαρρύνω, ἐπιρρώνυμι, παρηγορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τοὺς τῶνδε τοκέας παραμυθήσομαι.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ εἰδ. πρότ. : καὶ παρεμυθοῦντο τὰς πόλεις ως οὕτε ἀκροπόλεις ἐντειχιοῖεν.

παρανομῶ (έω)=1) παραβαίνω τὸν νόμον, 2) διαπράττω ἔγχλημα 3) κακομεταχειρίζομαι. πρτ. παρενόμουν, [μέλλ. παρανομήσω], ἀδρ. παρενόμησα, πρκ. παρανενόμηκα, ὑπερσ. παρενενομήκειν.

- Παθ. παρανομοῦμαι (=1) πραγματοποιοῦμαι παρὰ τὸν νόμον, 2) τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως). ἀδρ. παρενομήθην, πρκ. παρανενόμημαι.

ΠΑΡΑΓ. παρανόμημα, [παρανόμησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. παράνομος θ. παρανομέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : εἰς οὓς οὗτοι παρανενομήκασιν.

2) μὲ αἰτιατ. σύστοιχ. (σπανίως) : τὰ δημόσια οὐ παρανομοῦμεν

Ν. ΕΛΛ. παρανομῶ=ἐνεργῶ παρανόμως.

* **παρασκευάζω**=1) ἐτοιμάζω, 2) προμηθεύω, ἐφοδιάζω. πρτ. παρεσκεύαζον, μέλλ. παρασκευάσω, ἀδρ. παρεσκεύασα, πρκ. παρεσκεύακα, ὑπερσ. παρεσκευάκειν.

- Μέσο. καὶ Παθ. παρασκευάζομαι, πρτ. παρεσκευαζόμην, μέσο. μέλλ. παρασκευάσομαι, παθ. μέλλ. παρασκευασθήσομαι, μέσο. ἀδρ. παρεσκευασάμην, παθ. ἀδρ. παρεσκευασθην, πρκ. παρεσκεύασμαι, ὑπερσ. παρεσκευάσμην.

ΠΑΡΑΓ. παρασκεύασμα, παρασκευαστής, παρασκευαστέον, παρασκευαστός, παρασκευαστικός, [παρασκευασοίς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔοιασ. παρασκευή θ. παρασκευάδ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, παρασκευάδ-j ω παρασκευάζω, κατὰ τὰ εἰς -άζω ὀδοντικόληκτα, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀντί, ἐπί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἐτοιμάζω, εύτρεπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ?νεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικός φύσιν.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὅτι μοι παρεσκεύασε τὸν ἀγῶνα τουτονί.

3) μὲ πλαγ. ἐρωτημ. πρότ.: δπως δ' ἀμυνούμεθα οὐδεὶς παρασκευάζεται.

τὸ μέσον 1) μὲ αἰτιατ. : αὐτος μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκεύασται.

2) μὲ τελ. μτχ. ἢ τελ. πρότ.: παρεσκευάζετο γάρ πορευσόμενος παρεσκευάζοντο δπως ἐοβαλοῦσιν ἐς Μακεδονίαν.

N. ΕΛΛ. παρασκευάζω=έτοιμάζω, προετοιμάζω. «παρασκευάζω φάρμακον». Τὸ ρῆμα κυρίως ούνθ. προπαρασκευάζω,

παρρησιάζομαι ἀποθ.=διμιλῶ ἔλευθέρως, μετὰ παρρησίας. πρτ. ἐπαρρησιάζομην, μέλλ. παρρησιάσομαι, ἀδρ. ἐπαρρησιάσαμην, πρκ. πεπαρρησίασμαι.

ΠΑΡΑΓ. [παρρησιαστής, παρρησιαστικός: ἀπαρρησίαστος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. παρρησία [πᾶν καὶ ρῆσις], θ. παρρησιάδ-καὶ τὸ πρόσφ. -j, παρρησιάδ- j ομαι παρρησιάζομαι, κατὰ τὰ εἰς -άζω δόντικόληκτα, παρασύνθετον

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπολύτως : ἐπαρρησιάζετο πιστεύων τοῖς νόμοις καὶ ύμιν

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. πολλὰ γάρ δὴ ἔγωγε κάκείνος ἐπαρρησιασάμεθα πρὸς ἀλλήλους.

3) μὲ δοτ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ : μᾶλλον γάρ σοι παρρησιάσομαι περὶ τῆς ἐπωδῆς.

* **πάσχω=1)** πάσχω, ὑποφέρω, 2) ἐπηρεάζομαι. πρτ. ἐπασχον, μέσ. μέλλ. πείσομαι, ἀδρ. β' ἐπαθον, πρκ. πέπονθα, ὑπερσ. ἐπεπόνθην καὶ πεπονθῶς ἦν, τετελ. μέλλ. πεπονθῶς ἔσομαι.

Πρόσεχε τὰ δύμοντα

πείσομαι (μέλλ.) = τοῦ πάσχω	πείσομαι (μέλλ.) = τοῦ πείθομαι
πεύσομαι (μέλλ.) = τοῦ πυνθάνομαι	

‘Αντικατάστασις ἀορ. β!

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπαθον	πάθω	πάθοιμι	πάθε	παθεῖν	παθῶν

ΠΑΡΑΓ. πένθος, ἡ πάθη (=πάθημα, συμφορά), πάθος, πάθημα, [ἀπενθής, νηπενθής, πάθησις, παθητός, παθητικός, τολυπαθής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πένθ- καὶ μὲ μετάπτωσιν παθ- καὶ τὸ πρόσφ. σκ- παθ-σκ-ω —πάσχω. ‘Ο μέλλ. πείσομαι σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θ. πενθ-

σομαῖ καὶ ἀποβολὴν τοῦ -νθ- καὶ ἀναπληρωμ. ἔκτασιν πείσομαι. Ὁ πρκ. ἀπὸ τὸ θ. πενθ- καὶ μὲ ἐτεροίωσιν πονθ- πέ-πονθ α.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, πρό, πρός, σύν

ΑΝΤΙΘ πράττω, δρῶ, ποιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ : οὐδὲν κακὸν ἐπάθομεν.

2) συνήθως μὲ αἰτιατ. (σύστοιχ.): ἔγωγε ὅμοιότατον (πάθος) πάσχω πρὸς τούς φιλοσοφοῦντας. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται ὡς παθ. τῶν ρημάτων δρῶ, ποιῶ, πράττω. εὖ ποιῶ τινα—εὖ πάσχω ὑπό τινος, κακῶς ποιῶ τινα—κακῶς πάσχω ὑπό τινος.

N. ΕΛΛ. πάσχω=1) παθαίνω, 2) νοοῶ. «πάσχει ἀπὸ ρευματισμούς». σύνθ. συμπάσχω=1) πάσχω μαζὺ με ἄλλους, 2) συμπονῶ, συμπαθῶ.

πατῶ (έω)=1) περιπατῶ, βαδίζω, 2) καταπατῶ. πρτ. ἐπάτουν, μέλλ.

πατήσω, ἀδρ. ἐπάτησα, πρκ. πεπάτηκα.

• **Παθ.** πατοῦμαι, μέλλ. πατηθήσομαι, ἀδρ. ἐπατήθην, πρκ. πεπάτημαι. Τὸ ζ συνήθως χρησιμοποιεῖται σύνθετον.

ΠΑΡΑΓ. περίπατος, [πάτησις, πατητής, πατητήριον, πάτημα, ἀπάτητος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιασ. πάτος (=πατημένος δρόμος) θ. πατέ-ω ὡ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: κατά, περί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. βαδίζω, περεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἀλλὰ μὴν τόν γε Τιοίαν πεπάτηκας.

N. ΕΛΛ. πατῶ=1) περιπατῶ, βαδίζω, 2) (μτφ.) εἰσβάλλω, λεηλατῶ, 3) πιέζω, 4) συνθλίβω. «τὸν πάτησε τὸ αὐτοκίνητο» 5) πατώνω, 6) ἔρχεμαι. «δὲν πατᾷ στὸ σπίτι». σύνθ. περιπατῶ. παραπατῶ, καταπατῶ.

• **παύω=1)** παύω, καταπαύω, σταματῶ, 2) ἐλαττώνω, 3) κατευνάζω.

πρτ. ἐπαυον, μέλλ. παύσω, ἀδρ. ἐπαυσα, πρκ. πέπαυκα.

• **Μέσ.** καὶ Παθ. παύομαι (=1) φθάνω εἰς ἔνα τέρμα, σταματῶ, 2) ἡσυχάζω, ἀπέχω, 3) ἀπολύομαι). πρτ. ἐπαυδμην, μέσ. μέλλ. παύσομαι, παθ. μέλλ. παυθήσομαι καὶ παυσθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπαυσάμην, παθ. ἀδρ. ἐπαύθην καὶ ἐπαύσθην, πρκ. πέπαυμαι, ὑπερσ. ἐπεπαύμην.

ΠΑΡΑΓ. παῦλα, ἀναπαυλα, ἀπαυστος, παυστέον, [παῦσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. παυ- καὶ παυσ- παύ-ω ἐπαύσ-θην.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, δπό, διά, ἐκ κατά.

ΣΥΝΩΝ. λήγω.

ΑΝΤΙΘ ἀρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ.: τότε μὲν ἐπαυε τὸν λόγον.

2) μὲ αἰτιατ καὶ γεν.: τούτους μὲν οὖν οὐ παύσω τῆς ἀρχῆς.

3) μὲ κατηγ. μτχ. (τοῦ ἀντικ.): οτρατη, οῦντα δ' αὐτὸν ἐπαύσατε.

τὸ μέσον 1) μὲ γεν.: παῦσαι οὖν τούτων,

2) μὲ κατηγ. μτχ. τοῦ ὑποκ.: τὴν δὲ μητέρα πέπαυμαι τρέφων.

N. ΕΔΔ. παύω=1) καταπαύω, διακόπτω, 2) ἀπολύω. «ἔπαυσε τὸν ύπαλληλόν του», σμετ. 3) σταματῶ. «ἔπαυσεν ἡ τρικυμία», 4) σιωπῶ. σύνθ. καταπαύω, ἀναπαύω, ἀναπαύομαι.

* **πείθω=κάμνω κάποιον νὰ δεχθῇ τὴν γνώμην μου, πείθω πρτ. ἔπειθον, μέλλ. πείσω, ἀδρ. α' ἔπεισα [καὶ β' ἔπιθον], πρκ. πέπεικα, ὑπερσ. ἔπεπείκαιν.**

• Μέσ. καὶ Παθ. πείθομαι, πρτ. ἔπειθόμην, μέσ. μέλλ. πείσομαι, παθ. μέλλ. πεισθήσομαι, [μέσ. ἀδρ. α' ἔπεισάμην], μέσ. ἀδρ. β' ἔπιθόμην, παθ. ἀδρ. ἔπεισθην, πρκ. πέπεισμαι, καὶ ἐνεργ. πρκ. β' μὲ μέσ. σημασ. πέποιθα (=ἔχω πεποίθησιν), ὑπερσ. ἔπεπείσμην, καὶ ἐνεργ. ὑπερσ. β' μὲ μέσ. σημασ. ἔπεποιθεῖν.

Πρόσεχε τὰ ὄμδηχα

ἔπειθόμην (πρτ.), ἔπιθόμην (ἀδρ. β'), πέπεισμαι (πρκ.), ἔπεπείσμην (ὑπερσ.)

=τοῦ πείθομαι.

ἔπυθόμην (ἀδρ. β'), πέπυσμαι (πρκ.), ἔπεκύσμην (ὑπερσ.)=τοῦ πυνθάνομαι

πείσομαι (μέλλ.)=τοῦ πείθομαι, πείσομαι (μέλλ.)=τοῦ πάσχω

'Αντικατάστ. ἐνεστ. καὶ ἀορ. β' τοῦ πείθομαι
καὶ ἀορ. β' τοῦ πυνθάνομαι.

ἐνεστ-	δριστ.	ὑποτ.	εὔκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀνεστ. ἀδρ. β'	πείθομαι ἔπιθόμην	πείθωμαι πίθωμαι	πειθοίμην πιθοίμην	πείθου πιθοῦ	πείθεσθαι πιθέσθαι	πειθόμε- νος
ἀδρ. β'	ἔπυθόμην	πύθωμαι	πυθοίμην	πυθοῦ	πυθέσθαι	πυθόμενος

ΠΑΡΑΓ. πειθώ, πίσιες, πιστός. πειστέον, πειστικός, εὕπειστος, δύ-
σπειστος, πιθανός.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. πειθ- πείθω καὶ κατά μετάπτωσ. πιθ- ἐ-πιθ-όμην
καὶ ποιθ- πέ-ποιθ-α.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀνά, κατά, μετά, παρά, σύν.

ΑΝΤΙΘ βιαζομαι, ἀπειθω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ 1) μὲ αἰτιατ.: ἐγὼ γάρ εῦ οἶσθ' ὅτι, ως ἐμαυ-

τὸν πείθω.

- 2) μὲν αἴτιατ. καὶ τελ. ἀπαρ.: τὰς πόλεις ἐκούσιας ἔπεισε ποιεῖν τὰς ὁδοὺς
 - 3) μὲ δύο αἴτιατ.: οὐκ ἀν πείσαις ἐκεῖνο οὐδένα ἀνθρώπων.
- β) τὸ μέσον 1) μὲ δοτ.: καὶ θγὼ τῷ νόμῳ τῷ ὑμετέρῳ πείσομαι.
- 2) μὲ δοτ. καὶ τελ. ἀπαρ.: εἶπεν δτὶ πείθοιτο σύτῳ μὴ εἰναι χρήματα.

N. ΕΛΛ. πείθω=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «δὲν μὲ πείθεις μὲ τὰ λόγια», «τὸν ἔπεισα νὰ μείνῃ μαζύ μας». σύνθ. παραπείθω=παραπλανῶ. καταπείθω=πείθω κάποιον ἐντελῶς,

πεινῶ (ήω)=1) πεινῶ, πάσχω ἀπὸ πείναν, 2) (μτφ.) σφοδρῶς ἔπειθυμῶ κάτι. πρτ. ἔπεινων, μέλλ. πεινήσω, ἀδρ. ἔπεινησα, πρκ. πεινηκα.

Δι' ὅμοηχα βλέπε αἰνῶ.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ σύσιασ. πείνα, Ἰωνικὸν πείνη θ. πεινή-ω – πεινῶ. Τὸ ρῆμα κλίνεται κατὰ τὰ εἰς -άω, ἀλλ’ ἔπειδη ἔχει χαρακτῆρα -η. δίδει ουνηρημένους τύπους εἰς η ἡ ἡ ἀντὶ α ἡ ἡ ὅμοίως καὶ τὰ : ζῶ, διψῶ, χρῶματι, ψῶ.

ΣΥΝΩΝ. βουλιμῶ, λιμώττω, λιμοκτονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: οἱ Κερκυραῖοι οὕτω σφόδρα ἔπεινων.

2) μὲ γεν. (σπαν.): δτὶ πεινήσας χρημάτων πεπλούτηκας.

N. ΕΛΛ. πεινῶ καὶ πεινάω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) τρέφομαι ἀνεπαρκῶς. «πεινᾶν τὰ παιδιά του».

- **πειρῶ** (άω)=1) ἀποπειρῶμαι, ἐπιχειρῶ, δοκιμάζω, 2) προσπαθῶ, 3) κάνω ἀπόπειραν, 4) ἐπιτίθεμαι ἐναντίον κάποιου. πρτ. ἔπειρων, μέλλ. πειράσω, ἀδρ. ἔπειρασα, [πρκ. πεπείρακα].
- Μέσ. καὶ Παθ. πειρῶμαι=1) δοκιμάζω, ἐξετάζω, προσπαθῶ, 3) ἐρωτῶ. πρτ. ἔπειρώμην, μέσ. μέλλ. πειράσομαι, [παθ. μέλλ πειραθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἔπειρασάμην, παθ. ἀδρ μὲ μέσ. σημασ. ἔπειράθην, πρκ. πεπείραμαι.

ΠΑΡΑΓ. πειρασίς (=ἀποπλάνησις), πειρατέος, [πειρασμός, πειραστής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ σύσιασ. πείρα θ. πειρά-ω – πειρῶ: Τὸ α δὲν ἔκτεινεται εἰς η ἀλλὰ εἰς α μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀνά, ἀπό, διά, κατά.

ΣΥΝΩΝ. δοκιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἴτιατ.: ἵνα σύ γε πειρᾶς τὴν παιδίσκην.

2) μὲ γεν.: ὅπως... ἔργω πειρῶντο τοῦ τείχους.

3) μὲ τελ. ἀπαρ. : μὴ πειράσωσι τὴν πόλιν καταλαβεῖν.
πειράσομαι τοῦτον ἐπιδεῖξαι ψευδόμενον.

4) μὲ ἔξηρτ. πρότ. : δμως δεῖ πειράσθαι ὅπως σωζώμεθα.

N. ΕΛΛ. ἀποπειρῶμαι=έπιχειρω νὰ πράξω κάτι χωρίς καὶ νὰ τὸ ἐπιτύχω. «ἀπεπειράθη νὰ μὲ ἔξαπατήσῃ».

πελάζω=1) πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον, 2) φέρω κάτι πλησίον. πρότ. ἐπέλασον, [μέλλ. πελάσω], ἀδρ. ἐπέλασα.

• **Παθ.** [ἀδρ ἐπελάσθηγ].

ΠΑΡΑΓ. πελάτης, [πέλασις — προσπέλασις, ἀπροσπέλαστος (=ἀπλησίαστος)]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίρρ. πέλας (=πλησίον) θ πελαδ- καὶ τὸ πρόσφ -j, πελαδ-j-ω —πελάζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. πρός.

ΣΥΝΩΝ. πλησιάζω, προσέρχομαι, προσεγγίζω, συμείγνυμι, συνάπτω, προσάγω, παρίστημι, προστίθημι.

ΑΝΤΙΘ. ἀφίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀκολύτ. : οὐδεὶς γάρ ἵππος ἐπέλαζε.

2) μὲ δοτ. : ποίοις οὐ χρή θηρίοις πελάζειν.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. (ποιητ) : πάντας ἐπέλασε χθονί.

N. ΕΛΛ. προσπελάζω=πλησιάζω κάποιον.

* **πέμπω=1)** στέλλω, ἔξαποστέλλω, 2) ἀποπέμπω, ἀπολύω, 3) ἔξακοντίζω. πρότ. ἐπεμπον, μέλλ. πέμψω, ἀδρ. ἐπεμψα, πρόκ. πέπομφα, ὑπερσ. ἐπεπόμφειν.

• **Μέσ.** πάντοτε σύνθετον μὲ τὰς προθ. ἀπό, μετά : μεταπέμπομαι (=στέλλω καὶ προσκαλῶ).

• **Παθ.** πέμπομαι, πρότ. ἐπεμπόμην, μέσ. μέλλ. πέμψομαι, παθ. μέλλ. πεμφθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐπέμφθην, πρόκ. πέπεμμαι, ὑπερσ. ἐπεπέμμην.

Κλίσις πρκ. καὶ ὑπερσ.

δριστ. πέπεμμαι, πέπεμψαι, πέπεμπται, πεπέμμεθα, πέπεμφθε, πεπεμένοι εἰσί.

προστ. πέπεμψο, πεπέμφθω, πέπεμφθε, πεπέμφων.

ἀπαρ. πεπέμφθαι. μτχ. πεπεμένος, η, ον.

ὑπερσ. ἐπεπέμμην, ἐπέπεμψο, ἐπέπεμπτο, ἐπεπέμμεθα, ἐπέπεμφθε, πεπεμένοι ἡσαν.

ΠΑΡΑΓ: πέμψις, πεμπτέον, μεταπεμπτέος, πεμπτός, πομπή, [πομπός]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πεμπ- πέμπ-ω· μέσ. πρκ πεπεμπ-μαι πέπεμμ-μαι
Τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο μ τοῦ θ. ἀποβάλλεται πέπεμ-μαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, παρά, περὶ, πρό, πρός, ούν.

ΣΥΝΩΝ. στέλλω,

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἴτιατ.: ἀλλὰ ἄλλους πέμψον

2) μὲ αἴτιατ. καὶ δοτ.: ὁ Ἀρμένιος Κύρω καὶ τῇ στρατιᾷ ξένια ἔπειτε.

3) μὲ αἴτιατ. καὶ διπρόσθ. προσδ.: κήρυκα ἔπειτε περὶ σπονδῶν.

4) μὲ ἀπαρ.: πέμπουσιν οἱ ἔφεροι στρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίαν.

β) τὸ μέσον μὲ αἴτιατ. (συνήθως σύνθετον): Κύρον δὲ μεταπέμπεται.

Ν. ΕΛΛ. μόνον σύνθ. ἀποπέμπω=1) ἀπομακρύνω, διωχνῶ, 2) παύω. «ἀπέπεμψε τὸν γραμματέα του». παραπέμπω = 1) ἀποστέλλω κάποιον ἢ κάτι πρὸς κάποιον. «μὲ παρέπεμψε εἰς τὸν ἀρμόδιον», 2) στέλλω πρὸς διεκπεραίωσιν, ἐκδίκασιν. «ἡ αἴτησίς μου παρεπέμφθη εἰς τὸ συμβούλιον», «ἡ ύπόθεσίς παρεπέμφθη εἰς τὸ Ἐφετεῖον».

πενθῶ (έω)=1) ἔχω πένθος, πενθῶ, 2) θρηνῶ. πρτ. ἐπένθουν, μέλλ: πενθῆσω, ἀδρ. ἐπένθησα, πρκ. πεπένθηκα.

• **Παθ.** πενθοῦμαι (=είμαι ἀντικείμενον πένθους).

ΠΑΡΑΓ. [πένθησις, πενθήμων καὶ πενθητήρ].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. πένθος θ. πενθεσ·ω —πενθέ·ω —πενθῶ.

ΣΥΝΘ. ουμπενθῶ (=πενθῶ μαζὺ μὲ κάποιον).

ΣΥΝΩΝ θρηνῶ, δδύρομαι, δλοφύρομαι.

ΑΝΤΙΘ. χαίρω, ἀγάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτ.: πενθεῖ οὐτός τε καὶ οἱ ἑταῖροι.

2) μὲ αἴτιατ.: οὐ μόνον τοὺς ἀπολωλότας πενθοῦντες.

Ν ΕΛΛ. πενθῶ=δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

περαίνω=1) τελειώνω, φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, 2) τελειώνω λόγον;

3) ἐκτελῶ τὸν σκοπόν μου, κατορθώνω. πρτ. ἐπέραινον, μέλλ. πέρανῶ, ἀδρ. ἐπέρανα.

• **Μέσ.** καὶ Παθ. περαίνομαι, πρτ. ἐπεραίνομην, μέσ. μέλλ. διαπερανοῦμαι, [παθ. μέλλ. περανθήσομαι], μέσ. ἀδρ. διεπερανάμην, παθ. ἀδρ. ἐπεράνθην, πρκ. πεπέρασμαί.

Κλίσις πρκ.

δριστ. πεπέρασμαί, πεπέρανσαι, πεπέρανται, πεπεράσμενα, πεπέρανθε, πεπερασμένοι εἰσί.

προστ. πεκέρανσο, πεπεράνθω, πεπέρανθε, πεπεράνθων.

ἀπαρ. πεπεράνθαι. **μτχ.** πεπερασμένος.

ΠΑΡΑΓ. ἀπέραντος, διαπεραντέον, [συμπέρασμα, συμπερασμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. πέρας θ. περαν- καὶ τὸ πρόσφ. -j, περάν-j-ω καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ j, περαίνω. Τὸ α εἰς τὸν ἀόρ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.. διά, ἐκ, σύν, δι-εκ-, συν-δια-.

ΣΥΝΩΝ. τελώ, τελευτώ, τελεῶ, κατορθώ, ἀνύττω ἢ ἀνύω, διαπράττομαι, ἔξεργάζομαι, ἐκπληρώ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: Ιατρευόμενοι γάρ ούδεν παραίνουσιν.

Ν. ΕΛΛ. συμπεραίνω. ἐκ τῶν λεγομένων του συμπεραίνω, διτι εύρισκεται ἐν ἀδίκῳ».

περαιῶ (δω)=φέρω, μεταβιβάζω, διαβιβάζω ἀπέναντι.

μέλλ. περαιώσω, ἀόρ. ἐπεραιώσα.

● **Μέσ.** περαιοῦμαι (= διαβαίνω, διέρχομαι). πρτ. ἐπεραιούμην, μέσ, μέλλ. περαιώσομαι, [παθ. μέλλ. περαιωθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐπεραιωσάμην, παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. ἐπεραιώθην, πρκ. πεπεραιώμαι, ὑπερσ. ἐπεπεραιώμην.

ΠΑΡΑΓ. [περαίωσις, διαπεραίωσις, διεκπεραίωσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. περαῖος (=δ πέραν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ). θ. περαιό-ω- περαιῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: διά.

ΣΥΝΩΝ. διαβιβάζω, περῶ, διαπορεύω. διακομίζω, διαβαίνω:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.: στρατιὰν πλείω ἐπεραίωσεν.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: ὥστε οὐκ εἴκδες αὐτούς εἰς νῆσον περαιωθῆναι.

Ν. ΕΛΛ. διεκπεραιώνω=1) διεξάγω ἢ ἐκτελῶ ἐντολὴν ἢ ὑπηρεσίαν, 2) τελειώνω, 3) ἐνεργῶ καταχώρισιν ἔγγραφων κ.λ.π., πρὸς ἀποστολὴν.

περῶ (άω)=1) διαπερνῶ κάτι, 2) διέρχομαι, διασταυρώνω, 3) περνῶ.

[πρτ. ἐπέρων], μέλλ. περάσω, ἀόρ. διεπέρασα, πρκ. πεπέρακα.

ΠΑΡΑΓ. [πέρσοις, περατός, περάσιμος, πέραμα, περατής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίρρ. πέρα θ περά ω-ῶ. Τὸ α εἰς τὸν ἀόρ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἐκ, δι-εκ, συν-εκ.

ΣΥΝΩΝ. διαβιβάζω, διαπορεύω, διακομίζω, διαβαίνω, διαπορεύομαι,

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ.: δρῶσι τὸν ἀρχοντα δυνάμειον καὶ τάφρους περάν.

2) ὡς ἀμτβ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: τὰ γὰρ ἵχνη ἀπὸ τῶν τοιούτων οὐδαμοῦ περάσει.

Ν. ΕΛΛ. περνῶ=1) διαπερνῶ, διατρυπῶ, 2) διαβιβάζω, διακομίζω.

3) διαποτίζω. «τὸ νάυλον δὲν τὸ περνᾷ ἢ βροχή», 4) ξεπερνῶ «τὸν πέρασε στὸ τρέξιμο», 5) καταχωρίζω. 6) διανύω, ὑφίσταμαι κάτι, «πέρασε στὶς ἐξετάσεις του». σύνθ. διαπερνῶ, προσπερνῶ.

* πετάννυμι ἢ πεταννύω=1) ἀπλώνω, ἀνοίγω, ἔκτείνω, 2) ἔεδιπλώνω. Ἀπὸ τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον καὶ κυρίως μὲ τὴν πρόθ. ἀνά. πρτ. ἐπετάννυν, [μέλλ. πετάσω καὶ πετῶ], ἀδρ. ἐπέτασα, [πρκ. πεπέταχα].

- Παθ. πετάννυμαι, πρτ. ἐπεταγγύμην, [παθ. ἀδρ. ἐπετάσθην], πρκ. πέπταμαι, [καὶ πεπέτασμαι, ὑπερσ. ἐπεπτάμην].

ΠΑΡΑΓ. πέταλον, πέτασμα, παραπέτασμα, πέτασος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πετα- καὶ μὲ συγκ. πτα-. Ἀπὸ τὸ θ. πετα- πρῆλθε τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. πετασ-, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα συμφωνόληκτα εἰς -μι ρήματα (ζωσ-νυ-μι — ζώννυμι) καὶ τὸ πρόσοφ: -νυ-πετάσ-νυ-μι πετάν-νυμι. Ἀπὸ τὸ θ. πτα- ὁ παθ. πρκ. πέ-πτα-μαι. ΣΥΝΘ. ἐκτὸς τῆς προθ. ἀνά, μὲ τὰς προθ.: ἐπί, ἐν, κατά, περί, πρό. ΣΥΝΩΝ. ἀνοίγω, ἔκτείνω, δρέγω, ἀναπτύσσω.

ΑΝΤΙΘ. κλείω, πτύσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἀναπεταννύασι τὰς πύλας.

πέτομαι=1) πετῶ, 2) δρμῶ, ἐφοδμῶ, 3) (μτφ.) διαδίδομαι. [πρτ. ἐπετόμην], μέσ. μέλλ. πτήσομαι, [καὶ πετήσομαι], μέσ. ἀδρ. α' ἐπτάμην], μέσ. ἀδρ. β' (πάντοτε σύνθ.) ἐπτόμην, [ἐνεργ. ἀδρ. β' μὲ μέσ. σημασ. ἐπτην, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. ἐπετάσθην, πρκ. πεπότημαι καὶ πεπόταμαι].

ΠΑΡΑΓ. πτηνόν, πτερόν, ἀπτήν (=ἄπτερος), [πτήσις, πετεινός πτέρυξ]. ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζ. πτε-. 1) θ. πέτ-ομαι, 2) θ. πετα- μὲ συγκοπὴν τοῦ ε, πτα ἐ-πτάμην, 3) πτε- (μὲ μετάπτωσιν) καὶ πτη- ἐξ οὗ τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, πρός, συνδια-.

ΣΥΝΩΝ. παραπίπτω, ἵπταμαι, πετῶμαι, ἄλλομαι, δρμῶ, ἐπιφέρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. πολλοὶ ἥξουσι πετόμενοι.

Ν. ΕΛΛ. πετῶ=1) πετῶ 2) φεύγω γρήγορα. «πετάει τὸ βέλος», 3) ρίπτω. «πετῷ μακρυά τῇ σφαῖρᾳ», 4) ἀπορρίπτω κάτι, 5) εκδιώκω, ἀποβάλλω. «τὸν πέταξε ἔξω ἀπὸ το γραφεῖο». **πετάγομαι=1)** ἀνατινάσσομαι, ἀναπηδῶ, 2) ἐπεμβαίνω 3) πηγαίνω ταχέως κάπου. **παραπετῶ=πετῶ** κάτι ἀπὸ ὀμέλειαν ἢ ἀπὸ περιφρόνησιν.

πήγνυμι=1) καρφώνω, στερεώνω, 2) συνενώνω, 3) κατασκευάζω, κτίζω, 4) πήζω. [μέλλ. πήζω], ἀδρ. ἐπηξα.

- Μέσ. καὶ Παθ. πήγνυμαι, πρτ. ἐπηγνύμην, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. πήξομαι], παθ. μέλλ. β' παγῆσομαι, [καὶ παθ. μέλλ. α' πηχθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἐπηξάμην, [παθ. ἀδρ. α' ἐπήχθην], παθ. ἀδρ. β' ἐπάγην, ἐνεργ. πρκ. β' μὲ μέσ. σημασ. πέπηγα, [καὶ παθ. πρκ. πέπηγμαι], ἐνεργ. ὑπερσ. β' μὲ μέσ. σημασ. ἐπεπήγειν.

'Αντικατάστασις παθ. ἀρ. β'

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ	μτχ
ἐπάγην	παγῶ	παγείην	πάγηθι	παγῆναι	παγεῖς

ΠΑΡΑΓ. πήξις, πηκτός, πάχνη, παχος, πάγος, πάγη, [πήγμα, πάσσαλος].

ΕΤΥΜ. θ. Ιοχυρὸν πηγ- καὶ ἀσθενες παγ-. 'Απὸ τὸ θ. πηγ- καὶ τὸ πρόσφ. -νυ- πήγ-νυ-μι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρά, περί σύν.

ΣΥΝΩΝ. στερεω, στηρίζω, συ.ίστημι, προσηλω, καθηλῶ.

ΑΝΤΙΘ. τήκω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. οἱ 'Εφέσιοι σκηνὴν Περοικὴν ἔπηξαν.

Ν. ΕΛΛ. μπήγω=1) εἰσάγω κάτι εἰς ἄλλο σῶμα μὲ κτύπημα ἢ πίεσιν. «ἔμπηξε τὸν πάσσαλο στὴ γῆ», πήζω=μεταβάλλω ἐνα ύγρὸν εἰς στερεόν: «πήζω γάλα».

πηδῶ (άω)=πηδῶ, σκιρτῶ, τινάσσομαι. πρτ. ἐπήδων, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. πηδήσομαι, ἀδρ. ἐπήδησα, πρκ. πεπήδηκα, ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν.

Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθετον

ΠΑΡΑΓ. πήδησις, [πήδημα, πηδητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πηδά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, κατά, πρός, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ: ἄλλομαι, σκιρτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : πολύ μοι ἢ καρδία πηδᾶ.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. . Κῦρος πηδήσας ἀπὸ τοῦ ἀρματος.

3) σπανίως μὲ σύστ. ἀντικ. : τὸ Τραϊκὸν πήδημα πηδήσας.

Ν. ΕΛΛ πηδῶ καὶ πηδάω=1) δ.ιι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἐγείρομαι ἀποτόμως, 3) ἀλλάζω τοτικείμενον λόγου ἢ σκέψεις ἢ ἐνεργειας. «πηδάει ἀπὸ τὸ ἐνα θέμα στὸ ἄλλο», 4) (μτφ) παραλειπω. «ἐπήδησε τὴ σελίδα». σύνθ. ἀναπηδῶ, καταπηδῶ, ὑπερπηδῶ.

πιέζω=1) πιέζω, συνθλίβω, 2) συντρίβω, 3) στενοχωρῶ. πρτ. ἐπιέζον, [μέλλ. πιέσω], ἀδρ. ἐπιέσα.

• **Παθ.** πιέζομαι, πρτ. ἐπιεζόμην, [παθ. μέλλ. πιεσθήσομαι], παθ. ἀδρ. ἐπιέσθην, [πρκ. πεπίεσμαι].

ΠΑΡΑΓ. [πιεσις. πίεσμα, πιεσμός, πιεστήριον, πιεστός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πιεζ- πιέζω (πρόθ. ἐπὶ καὶ ζεμαί).

ΣΥΝΘ. συμπιέζω.

ΣΥΝΩΝ. θλίβω, συνωθῶ, ἀνιῶ, λυπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἐπίεσε δ' αὐτοὺς μᾶλλον καὶ ἡ συγκομ.δῆ.

Ν. ΕΔΔ. πιέζω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀναγκάζω. «τὸν ἐπίεσαν νὰ παραιτηθῇ». καταπιέζω, συμπιέζω.

- * πίμπλημι=1) γεμίζω, πληρῶ, συμπληρῶ, 2) ἴκανοποιῶ. πρτ. ἐπίμπλην, μέλλ. ἐμπλήσω, ἀδρ. ἐνέπλησα, πρκ. ἐμπέπληκα.
- Μέσ. καὶ Παθ. πίμπλαμαι, πρτ. ἐνεπιμπλάμην, [μέσ. μέλλ. πλήσομαι], παθ. μέλλ. ἐμπλησθήσομαι, μέσ. ἀδρ. α' ἐνεπλησάμην, μέσ. ἀδρ. β' ἐνεπλήμην, παθ. ἀδρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. ἐνεπλησθῆν, πρκ. ἐμπέπλησμαι.

Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται κυρίως σύνθετον

ΠΑΡΑΓ. [πλέως, ἀνάπλεως, ἔμπλεως, σύμπλεως], ἀπλετος, πλείων, πλήθος πλήρης, πλημονή, ἀπληστος, πλούτος [πληθύς, πλημμυρίς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν θ: πλη- καὶ τὸ ἀσθ. πλα-. Ὁ ἐνεστ. ἀπὸ τὸ θ: πλη- μὲ ἀναδιπλ. καὶ τὸ εὐφων. μ- πί-μπλη-μι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, ὑπὲρ, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. πληρῶ, γεμίζω, γέμω, πλήθω.

ΑΝΤΙΘ. κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. 1) μὲ αἵτιατ. καὶ γεν.: διφθέρας ἐπίμπλασσαν χόρτου κούφου.

β) τὸ παθητ. μὲ γεν.: ἐνεπλήσθη ὁ λόφος ἵππεων.

- * πίμπρημι=καίω, βάζω φωτιά, πυρπολῶ. Τὸ ρῆμα συνήθως εὔρισκεται σύνθ. μὲ τὴν πρόθ. ἐν: ἐμπίμπρημι, πρτ. ἐνεπίμπρην καὶ ἐνεπίμπρων, μέλλ. ἐμπρήσω, ἀδρ. ἐνέπρησα, [πρκ. ἐμπέπρηκα].
- Παθ. ἐμπίμπραμαι, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ἐμπρήσομαι, παθ. μέλλ. πρησθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐνεπρησάμην], παθ. ἀδρ. ἐνεπρησθῆν, [πρκ. ἐμπέπρησμαι].

ΠΑΡΑΓ πρηστήρ, πρῆσις, ἐμπρησις, [πρῆσμα, ἐμπρηστής, ἐμπρησμός]. ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν θ. πρη- καὶ τὸ ἀσθενὲς πρε-. Ἀπὸ τὸ θ πρη- μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλασ. εἰς τὸ εὔφων. μ. πί-μ-πρη-μι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐν, παρά, περί.

ΣΥΝΩΝ. καίω, πυρπολῶ, ἐπιφλέγω, αἴθω

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ. καὶ τὸ νεώριον τῶν Λακεδαιμονίων ἐνέπρησαν.

- * πίνω=πίνω. πρτ. ἐπινον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. πίομαι, ἀδρ. β' ἐπιον, πρκ. πέπωκα, [ὑπερρ. ἐπεπώκειν].
- Παθ. [πίνομαι], πρτ. ἐπινόμην, [μέλλ. ποθήσομαι], ἀδρ. β' ἐποθηθῆν, πρκ. πέπομαι.

'Αντικατάστασις ἐνεργ. ἀορ. β'

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔπιον	πίω	πίοιμι	πῖθι, πιέτω, πίετε	πιεῖν	πιών

Πρόσεχε τὰ δμόηχα

πιεῖν (ἀπαρ. ἀορ. β'), πιών (μτχ. ἀορ. β') = τοῦ πίνω
ποιεῖν (ἀπαρ. ἐνεστ.), ποιών (μτχ. ἐνεστ.) = τοῦ ποιῶ

ΠΑΡΑΓ. πῶμα καὶ πόμα, ἔκπιωμα, πόσις, συμπόσιον, ποτέος, ποτόν συμπότης, ποτήριον, ἀνάπωτις—ἄμπωτις.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ θ: πω- καὶ μὲ μετάπτωσιν πο- καὶ πι- . Ἀπὸ τὸ θ. πι- καὶ τὸ πρόσφ. -ν- ὁ ἐνεστ. πί-ν-ω. Ὁ μέλλ. σχηματίζεται χωρὶς τὸν χαρακτῆρα σ, πίομαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, πρό, σύν, ὑπέρ, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ροφῶ, ποτίζομαι, κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἐπίετε αἷμα πατρός.

Ν. ΕΛΛ. πίνω=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. προπίνω=πίνω εἰς ύγείαν. καταπίνω.

πιπράσκω=πωλῶ. πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν.

• Παθ. πιπράσκομαι (=1) πωλοῦμαι, 2) προδίδομαι), [μέλλ. πραθήσομαι], ἀόρ. ἐπράθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην, τετελ. μέλλ. πεπράσομαι.

Δι' δμόηχα βλέπε πράττω

ΠΑΡΑΓ. πράσις (=πώλησις), ἀπρασία, ἀπρατος, πράσιμος, πρατέος πρατήρ, πρατός [πρατήριον, μεταπράτης, πρατίσας]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. περα- καὶ μὲ συγκοπὴν τοῦ ε πρα- καὶ τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλ. πι-πρα- καὶ τὸ πρόσφ.-σκ-, πι-πρά-σκ ω. Τὸ α εἶναι μακρόν.
ΣΥΝΩΝ. πωλώ, ἀποδίδομοι.

ΑΝΤΙΘ. ώνοῦμαι, ἀγοράζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. (καὶ γεν. τοῦ τιμήματος): πεπρακότας τὰ κτήματα πέντε ταλάντων.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : καὶ τοὺς πεπρακότας αὐτοὺς ἐκείνῳ.

* **πίπτω=1)** πίπτω, 2) ἐπιπίπτω, 3) ἀποτυγχάνω. πρτ. ἔπιπτον, μέλλ. δωρ. πεσοῦμαι, ἀόρ. β' ἐπεσον, πρκ. πέπτωκα, ὑπερσ. ἐπεπτώκειν.

Δι' δμόηχα βλέπε παίξω.

'Αντικατάστασις ἀορ. β'

δριστ	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπεσον	πέσω	πέσοιμι	πέσῃ	πεσεῖν	πεσὼν

ΠΑΡΑΓ. πιῶσις, πιῶμα, ἀπιωτος, ἀπιώς, προπετής. [περίπτωσις, σύμπτωσις, πιωτός, ἀδιάπιωτος ὑψηπετής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν πετ- 1) μὲν ἐνεστωτ. ἀναδιπλασ. πι πετ·ω καὶ μὲ συγκοπὴν τοῦ ε, θ. πἱ-πτ-ω. 2) ἀπὸ τὸ θ. πετ· καὶ τὸ πρόσφ. ε καὶ μετατροπὴν τοῦ τ εἰς σ, δι μέλλ. πετ-έ-ομαι πεσ-έ-ομαι πεσοῦμαι. 'Απὸ τὸ θ. πετ· δι ἀδρ. β' ἔπετον, ἔπεσον. 'Απὸ τὸ μεταπτωτικὸν θ. πτω- δι πρκ. πέπ-τω-κα. Τὸ δι εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲν πολλὰς προθέσεις ἔκπιπτω (=έξορίζομαι).

ΣΥΝΩΝ. ρίπτομαι, καταβάλλομαι, φονεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.: καὶ οἱ μὲν εὔθυς ἐν τῷ πιπταμῷ ἔπεσον.

N. ΕΛΛ. πίπτω καὶ πέφτω=1) δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀνατρέπομαι, σωριάζομαι. «ἔπεσαν πολλὰ δένδρα», 3) ἐνσκήπτω. «ἔπεσε κεραυνός», 4) καταντῶ, περιέρχομαι εἰς τὴν ἔξουσίαν. «ἔπεσε σὲ καλὰ χέρια», 5) ἀναλογῶ. «τί μοῦ πεσε στὸ μερίδιό μου;», 6) ἐλσττώνομαι. ἔξασθενίζω, ὑποτιμῶμαι, 7) κυριεύομαι, παραδίδομαι. «ἔπεσε ἡ πόλις», 8) φονεύομαι. «ἔπεσε στὸν πόλεμο». σύνθ. παραπίπτω καὶ παραπέφτω, συμπίπτω, ἐμπίπτω, καταπίπτω.

πιστεύω=1) ἔχω πίστιν, 2) ἔχω πεποίθησιν εἰς κάποιον, 3) παραδέχομαι κάτι ως ἀληθές. πρτ. ἐπίστευον, μέλλ. πιστεύσω, ἀδρ. ἐπίστευσα, πρκ. πεπίστευκα.

- **Παθ.** πιστεύομαι, πρτ. ἐπιστευόμην, μέλλ. πιστευθήσομαι, ἀδρ. ἐπιστεύθην, πρκ. πεπίστευμαι.

ΠΑΡΑΓ. πιστευτικός, [έμπιστευτικός], πιστευτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσ. πίστις θ. πιστεύω κατά τὰ εἰς-εύω.

ΣΥΝΩΝ. πέποιθα.

ΑΝΤΙΘ. ἀπιστώ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲν δοτ.: ἐπίστευον γάρ αὐτῷ.

2) μὲν εἰδ. ἀπαρ. ἢ μὲν δοτ. καὶ ἀπαρ.: δις δ' ἀν πιστεύῃ τῶν ἐναντίων προέχειν.

οὐδ' ἀν τούτοις ἐπίστευον ἐμμόνοις ἔσεσθαι.

3) μὲν εἰδ. πρότ.: οὕποτ' ἔστι πιστεῦσαι ως φιλεῖται.

N. ΕΛΛ. πιστεύω=1) δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) φρονῶ κάτι διὰ κάποιον. «αὐτὸν τὸν πιστεύω ἱκανὸν νά κάψῃ τὸ σπίτι του». σύνθ. ἐμπιστεύομαι=ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς κάποιον.

πλανῶ (άω)=1) παραπλανῶ, 2) παρασύρω, 3) ἐξαπατῶ. πρτ. ἐπλάνων, [μέλλ. πλανήσω, ἀδρ. ἐπλάνησα], πρκ. πεπλάνηκα.

- **Μέσ.** καὶ Παθ. πλανῶμαι, πρτ. ἐπλανώμην, μέσ. μέλλ. πλανήσομαι, [παθ. μέλλ. πλανηθήσομαι], παθ ἀδρ. μὲν μέσ. σημασ. ἐπλανήθην, πρκ. πεπλάνημαι, [ὑπερσ. ἐπεπλανήμην].

ΠΑΡΑΓ. πλάνης, ἀπλάνης, πλάνησις, ἀποπλάνησις, πλανητέον, πλανήτης, πλανητός, πλάνος, [πλάνημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσ. πλάνη. θ. πλανά-ω-πλανῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀπό, περί·

ΣΥΝΩΝ. ἀλωμαι, ἀπατῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : πολλοὺς δὲ τινας ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι μόλις ἀφικνεῖσθε.

2) ἀμτβ. μὲ ἐμπρόθ. καὶ ἐπιզ. προσδ. : ἐγὼ περὶ ταῦτα ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι.

Ν. ΕΛΛ πλανῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. πλανῶμαι=1) περιπλανῶμαι, 2) σφάλλομαι. «ἐπλανήθη εἰς τὴν διάγνωσίν του». ἀποπλανῶ περιπλανῶμαι, παραπλανῶ.

πλάττω ἢ πλάσσω=1) σχηματίζω, 2) διαμορφώνω, καλουπιάζω, 3) ἐπινοῶ, φαντάζομαι. πρτ. ἐπλαττον, [μέλλ. πλάσω], ἀδρ. ἐ-πλασα, [πρκ. πὲπλακα].

- Μέσ. καὶ Παθ. πλάττομαι ἢ πλάσσομαι, πρτ. ἐπλαττόμην, [μέσ: μέλλ. πλάσομαι, παθ. μέλλ. πλασθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἐπλασάμην, παθ. ἀδρ. ἐπλάσθην, πρκ. πέπλασμαι.

ΠΑΡΑΓ. πλάσμα, πλάστης, πλαστικός, πλαστός, εύπλαστος, ἀδιά-πλαστος, [πλάθανον, πλάσις, πλασματίας, πλασματικός, πλαστήριον, πρόπλασμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πλαθ- καὶ τὸ πρόσφ. j.- πλαθ-j-ω πλάττω-πλάσσω. Τὸ α εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ: μὲ τὰς προθ.: ἀνά, διά, μετά, περὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ. τυπω, τεχνῶμαι, τεκταίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : αὐτὰ μὲν ταῦτα ὡς πλάττουσιν:

Ν. ΕΛΛ. πλάττω, πλάσσω καὶ πλάθω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. ἀνα-πλάσσω=ἀπαπαριστῶ, δημιουργῶ ἐκ νέου, διαπλάσσω=διαμορφώνω, διαπαιδαγωγῶ. μεταπλάσσω=μετασχηματίζω.

πλέκω=1) πλέκω, 2) συστρέφω, 3) συνάπτω, συνδέω, 4) σχεδιάζω, μηχανῶμαι. [πρτ. ἐπλεκον, μέλλ. πλέξω], ἀδρ. ἐπλεξα, [πρκ. πέ-πλεχα καὶ πέπλοχα].

- Μέσ. (σύνθ.) συμπλέκομαι, πρτ. συνεπλεκόμην, [μέσ. μέλλ. πλέξομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπλεξάμην, πρκ. συμπέπλεγμαι].
- Παθ. πλέκομαι, [παθ. μέλλ. α' πλεχθήσομαι, παθ. μέλλ. β' πλακήσομαι], παθ. ἀδρ. α' ἐπλέχθην, παθ. ἀδρ. β' ἐπλάκην, πρκ. πέπλεγμαι, [ὑπερσ. ἐπεπλέγμην].

ΠΑΡΑΓ. πλέγμα πλεκτός πλεκτικός, πλέξις, πλόκανον, πλοκή, [πλοκεύς, πλόκος, πλόκαμος, δολοπλόκος, πλεκτάνη].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πλεκ- χωρίς πρόσφ πλέκω (λατ. plecto καὶ plico=πλέκω).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἐν, περὶ, ούν.

ΣΥΝΩΝ. ράπτω, ύφαίνω,

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: ἀεὶ σύ τινας τοιούτους πλέκεις λόγους.

2) τὸ μέσ. συμπλέκομαι μὲ δοτ.: ὁ λοιδορίας συμπλεκόμενος.

Ν. ΕΛΛ. πλέκω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μιφ.) συνθέτω κάτι μὲ τὸν λόγον ἢ τὴν φαντασίαν. «Ἐπλεξε τὸ ἔγκώμιον τοῦ τιμωμένου προσώπου» σύνθ. συμπλέκω, περιπλέκω.

πλεονεκτῶ (έω)=1) ἔχω ἢ ἀπαιτῶ ἢ λαμβάνω περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἢ ἀπὸ δσα δικαιοῦμαι, 2) ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω. πρτ. ἐπλεονέκτουν, μέλλ. πλεονεκτήσω καὶ μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. πλεονεκτήσομαι, ἀδρ. ἐπλεονέκτησα, πρκ. πεπλεονέκτηκα.

- **Παθ. πλεονεκτοῦμαι** (=ὑπερτεροῦμαι, ἔξαπατῶμαι).

ΠΑΡΑΓ. πλεονέκτημα, πλεονεκτητέον, πλεονεκτικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ πλεονέκτης (πλέον + ἔχω) θ. πλεονεκτέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. περιγίγνομαι ὑπερβάλλομαι, προέχω, ὑπερέχω.

ΑΝΤΙΘ. ἐλαττοῦμαι, μεῖον ἔχω, μειονεκτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ γεν.: τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον.

Μ. ΕΛΛ. πλεονεκτῶ=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «τὸ σχέδιόν σου πλεονεκτεῖ τῶν ἀλλων».

πλέω= πλέω, ταξιδεύω. πρτ. ἐπλεον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ.

πλεύσομαι καὶ δωρ. μέλλ. πλευσοῦμαι, ἀδρ. ἐπλευσα, πρκ. πέπλευκα, ὑπερσ. ἐπεπλεύκειν.

- **Παθ. μόνον ἢ μτχ. τοῦ πρκ. πεπλευσμένος**, [παθ. μέλλ. πλευσθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐπλεύσθην].

ΠΑΡΑΓ. πλοῖον, πλοῦς, ἐπίπλους, ἔκπλους, παράπλους, πλώιμος, πλευστέον, δπλευστος, πλωτήρ, πλωτός, [πλεῦσις, πλεύσιμος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ θ πλεF ω-πλέω. Τὸ θ. πλεF· πρὸ συμφώνου γίνεται πλευ-ῆ πλευσα. Ὁ χαρακτ. -ε- συναιρεῖται μόνον, δταν ἀκολουθῇ ἢ ει, δπως τὰ: δέω πνέω, ζέω

ΣΥΝΘ. μὲ πολλάς προθ. ἀναπλέω=πλέω πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ρεύματος. περιπλέω=πλέω πέριξ ἢ πλησίον εἰς τι

ΣΥΝΩΝ νέω, πελαγίζω, θαλασσεύω, πλωίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. συνοδευόμενον ἀπὸ ἐμπρόθ. ἢ ἐπιόρ προσδ : ἐπλεον εύθυ λέσβου.

2) σπανίως μτβ. μὲ σύστοιχ. ἀντικ: : οἱ Ἀθηναῖοι ἐπλεον τὴν θάλατταν.

Ν. ΕΛΔ. πλέω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ἔχω κάτι ἐν ἀ-
φθονίᾳ ἢ εἴμαι βουτηγμένος εἰς κάτι. «πλέει στὰ πλούτη». «πλέει στὸ
αἷμα»; σύνθ. ἀποπλέω, καταπλέω, περιπλέω, διαπλέω.

πλημμελῶ=1) κάμνω μουσικὸν σφάλμα, 2) διαπράττω σφάλμα, 3)
πλανῶμαι. [πρτ ἐπλημμέλουν], μέλλ. πλημμελῆσω, ἀδρ. ἐπλημ-
μέλησα, πρκ. πεπλημμέληκα.

- **Παθ.** πλημμελοῦμαι (=παραμελοῦμαι, κακοποιοῦμαι, προσβάλλομαι)
πρκ. πεπλημμέλημαι.

ΠΑΡΑΓ. πλημμέλημα, [πλημμέλησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. πλημμελής (πλὴν καὶ μέλος) θ. πλημμελέσ-ω
πλημμελέ-ω-ῶ, παρασύνθετον

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἑνεργ.: ἀμαρτάνω, πταίω, σφάλλομαι. Τοῦ παθ.: ἀδι-
κοῦμαι, βλάπτομαι, κακῶς πάσχω, κακοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: εἰ μὲν τι ἐπλημμέλησαν.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: δεῖ πλημμελεῖν εἰς δίκην,

πληρῶ (δω)=1) γεμίζω, 2) ἐφοδιάζω, 3) ἐπανδρώνω, ἔξοπλίζω (πλη-
ρῶ ναῦν), 4) ἐκτελῶ καθῆκον, φέρω εἰς πέρας. πρτ. ἐπλήρουν,
μέλλ. πληρώσω, ἀδρ. ἐπλήρωσα, [πρκ. πεπλήρωκα].

- Μέσ. καὶ Παθ. πληροῦμαι, πρτ. ἐπληρούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ.
σημασ. πληρώσομαι, παθ. μέλλ. πληρωθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐ-
πληρωσάμην, παθ. ἀδρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. ἐπληρώθην, πρκ.
πεπλήρωμαι, ὑπερσ. ἐπεπληρώμην.

ΠΑΡΑΓ. πλήρωμα, πλήρωσις, πληρωτός, [ἀπλήρωτος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. πλήρης θ. πληρό-ω-ῶ, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ
δουλό-ω-ῶ ἐκ τοῦ δοῦλος.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀντί, ἀπό ἐκ, πρός, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. πίμπλημι, γεμίζω, σάττω, πλήθω.

ΑΝΤΙΘ. κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἑνεργ. 1) μὲ αἰτιατ.: καὶ τὰς ναῦς ἄμα ἐπλήρουν.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γέν.: κοσμηθέντες βορᾶς ψυχὴν
ἐπλήρουν.

τὸ μέσο μὲ αἰτιατ. καὶ γέν. ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν ἐρετῶν
ἄγαθῶν.

Ν. ΕΛΔ. πληρῶ=1) γεμίζω, 2) ἐκπληρώνω, ἐκτελῶ, ἀνταποκρίνομαι:
«ἡ οἰκία πληροῖ δλους τοὺς δρους τῆς ὑγιεινῆς». πληρῶνω=1) κατα-
βάλλω χρήματα δι' ἀγοραν ἢ δι' ἐξόφλησιν χρέους, 2) (μτφ.) ἀντα-
μείβω, ἀνταποδίδω, τιμωρῶ. «τὸν πλήρωσα μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα» σύνθ.
ἀναπληρώνω συμπληρώνω, ἐκπληρώνω.

πλησιάζω= 1) δδηγῶ, φέρω πλησίον, 2) ἔρχομαι πλησίον, 3) συν-

αναστρέφομαι. πρτ. ἐπλησίαζον, μέλλ. πλησιάσω, ἀδρ. ἐπλησίασα, πρκ. πεπλησίακα.

ΠΑΡΑΓ. [πλησίασις, πλησίασμα], πλησιασμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. πλησίος μὲ τὴν κατάληξιν -άζω πλησιάζω, κατὰ τὸ ἀγοράζω.

ΣΥΝΩΝ. πελάζω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ δοτ.: ἵνα μὴ πλησιάσῃ τοῖς πολεμίοις.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ: προστετάχθω τῷ ὑποκόμῳ πλησιάζειν τὸν ἵππον παντοδαποῖς ψόφοις.

3) μὲ γεν. (σπανίως): οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον ἐπλησίαζον τῶν ἀκρων.

Ν. ΕΛΛ. πλησιάζω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) εἶμαι κοντά, φθάνω. «πλησίουν αἱ ἡξετασεῖς», 3) εἶμαι παραπλήσιος. «αὐτὸ τὸ χρῶμα πλησιάζει πρὸς τὸ κίτρινον».

πλήττω ἢ **πλήσσω=1)** κτυπῶ, 2) πληγώνω, 3) καταπλήσσω, 4) φέρω εἰς σύγχυσιν. πρτ. ἐπλήττον, μέλλ. πλήξω, ἀδρ. ἐπλήξα, πρκ. β' μὲ ἐνεργ. σημασ. πέπληγα, [ὑπερσ. ἐπεπλήγειν].

• **Μέσ.** καὶ Παθ. πλήττομαι ἢ πλήσσομαι, πρτ. ἐπλήττομην, [μέσ. μέλλ. πλήξομαι], παθ. μέλλ. β' πληγήσομαι, παθ. μέλλ. β' μὲ μέσ. σημασ. ἐκπλαγήσομαι, [μέσ. ἀδρ. ἐπληξίμην], παθ. ἀδρ. β' ἐπληγην, παθ. ἀδρ. β' καὶ μὲ μέσ. σημασ. ἐξεπλάγην, πρκ. πέπληγμαι; ὑπερσ. ἐπεπλήγμην.

Τὸ οῆμα χρησιμοποιεῖται σχεδὸν πάντοτε σύνθ. ἀπὸ τοὺς ἀττικ. πεζ. συγγραφεῖς.

‘Αιτικατάστασις παθ. ἀορ. β’

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπλήγην	πληγῶ	πληγεῖην	πλήγηθι	πληγῆναι	πληγεῖς
ἐξεπλάγην	ἐκπλαγῶ	ἐκπλαγεῖην	ἐκπλάγηθι	ἐκπλαγῆ ναι	ἐκπλαγεῖς

ΠΑΡΑΓ. πληγή, ἔκπληξις, ἐπίπληξις, κατάπληξις, καταπλήξ, πληκτικός, πλήκτρον, [πλήγμα, πλήκτης, πλήξις]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ: πληγ- καὶ πλαγ- (λατ. *plango* = πλήττω) καὶ τὸ πρόσφ: -j, πληγ-j-ω πλήττω, πλήσσω. Ἀπὸ τὸ θ. πλαγ- σχηματίζονται οἱ σύνθ. παθ. μέλλ. β' καὶ ἀδρ. β'

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐκ, ἐπί, κατά, παρά, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. βαλλω, παίω, τύπτω, πατάσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον μὲ αἰτιατ.: τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξεπληξεν.

Ν. ΕΛΛ. πλήττω καὶ πλήσσω=1) κτυπῶ, 2) κατέχομαι ύπο στενό χωρίας, θλίψεως. «πλήττω τρομερά σ' αύτό τὸ σπίτι». σύνθ. ἐκπλήσσω, καταπλήσσω.

πλουτίζω=1) κάμνω κάποιον πλούσιον. μέλλ. **πλουτιᾶ**, ἀδρ. **ἐπλούτισα**, πρκ. **πεπλούτικα**.

- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **πλουτίζομαι**.

ΠΑΡΑΓ. [πλουτιώ:ήρ, πλουτιστήρις, πλουτισμός]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **πλοῦτος** θ. **πλουτιδ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **πλουτιδ-j-w** πλουτίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα ὁδοντικόληκτα. **ΣΥΝΘ.** μὲ τὴν πρόθεσιν κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἔξακοῦμαι τὰς ἐνδείας πλουτίζων ἀνθρώπους.

Ν. ΕΛΛ. πλουτίζω=1) δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) αὐξάνω κάτι. «πλουτίζω τὴν συλλογὴν μου», 3) γίνομαι πλούσιος. «ὁ Κώστας ἐπλούτισε στὴν Αὐστραλία».

πλουτῶ (έω)=είμαι πλούσιος, ἔχω κάτι ἀφθόνως. πρτ. **ἐπλούτουν**, μέλλ. **πλουτήσω**, ἀδρ. **ἐπλούτησα**, πρκ. **πεπλούτηκα**.

Πρόσεχε τὰ διμόχια

ἐπλούτησα (ἀδρ.), πεπλούτηκα (πρκ.)=τοῦ πλουτῶ

ἐπλούτισα (ἀδρ.), πεπλούτικα (πρκ.)=τοῦ πλουτίζω

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσ. **πλοῦτος** θ. **πλουτέ-ω-ῶ**, δπως ἀπὸ τὸ κράτος τὸ κρατέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : εἰ γάρ τις πόλις πλουτεῖ ξύλοις ναυπηγησίμοις.

Ν. ΕΛΛ. πλουτῶ=είμαι πλούσιος.

πλύνω=πλένω. [πρτ. **ἐπλυνον**], μέλλ. **πλυντᾶ**, ἀδρ. **ἐπλυνα**, [πρκ. **πέπλυκα**, **ὑπερόσ. ἐπεπλύκειν**].

- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** [πλύνομαι, μέσ. μέλλ. πλυνοῦμαι, παθ. μέλλ. πλυθήσομαι καὶ πλυνθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπλυνάμην, παθ. ἀδρ. ἐπλύθην καὶ ἐπλύνθην], πρκ. **πέπλυμαι**.

ΠΑΡΑΓ. πλυντήριος, πλυντικός, πλύσις, [πλῦμα, πλυντήρ].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **πλυν-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **πλύν-j** ω πλύν ν-ω πλύνω.

Τὸ ω εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ δόρ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπο, ἐκ, κατά, περί.

ΣΥΝΩΝ. λούω, νίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἀλλήλους δὲ πλυνοῦμεν.

Ν. ΕΛΛ. πλύνω καὶ **πλένω**=δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα

πνέω=1) πνέω, φυσῶ 2) ἐκπέμπω, ὀσμήν, 3) ἀναπνέω. πρτ. **ἐπνεον**, μέλλ. **πνεύσομαι** καὶ δωρ. **πνευσοῦμαι** [καὶ πνεύσω], ἀδρ. **ἐ-πνευσα**, πρκ. **ἐπι-πέπνευκα**.

• **Παθ. διαπνέομαι**, (=ἐξατμίζομαι, διασκορπίζομαι ώς ἀτμός).

ΠΑΡΑΓ πνεῦμα (=πνοή, φύσημα ἀνέμου), πνεύμων, πνοη [πνεῦσις ἔμπνευσις, ἐπνευστές, πνευστικός, ἀναπνευστικός].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. **πνεῦ-**. Τὸ θ. **πνεῦ-** πρὸ συμφώνου γίνεται **πνευ-**, ἔπνευσα. Πρὸ φωνήντος τὸ **F** τοῦ **πνεῦ-** ἀποβάλλεται **πνέω**. Ὁ χαρακτὴρ εἰσιτεῖται μόνον, διὰν ἀκολουθῆ ἐ ἢ εἰδπῶς τὰ δέω, ζέω, πλέω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. φυσῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀμτβ.: καὶ ἀνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει.

2) (μτφ.) μὲ σύστοιχ. αἴτιατ : ἐνταῦθα οἱ πῦρ πνέοντες σύκ ἔδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον.

3) μὲ γεν. (ποιητ.): μύρου πνεῖ.

N. ΣΛΛ. **πνέω=1)** φυσῶ, **2)** (μτφ.) πνέω μένεα=εἰμαι πολὺ ώργισμένος κατά τινος, θελω νὰ τὸν ἔκδινηθῶ, πνέω τὰ λοίσθια=βρίσκομαι στὰ τελευταῖα μου. σύνθ. **διαπνέω**, **διαπνέομαι=1)** εἰμαι διατεθειμένος οὐτῶς ἢ ἄλλως, **2)** κατέχομαι ἀπὸ κάποιο συναίσθημα. «διαπνέται ὑπὸ αἰσθημάτων ὀλληλεγγύης» ἔμπνέω=1) ἔμβάλλω εἰς κάποιον σκέψιν, συναίσθημα, γνώμην. «δὲν μοῦ ἔμπνει ἔμπιστοσύνην», **2)** γεννῶ εἰς τὴν φαντασίαν κάποιου μίαν καλλιτεχνικήν ἢ ἔπιστημονικήν σύλληψιν. «ἡ πολιερκία τοῦ Μεσολογγίου ἐνέπνευσε εἰς τὸν Σολωμὸν τοὺς «Ἐλευθέρους Πολιερκημένους» **3)** παρακινῶ, ἐπηρεάζω. **ἀναπνέω=1)** ἀναπνέω, **2)** ἀνακουφίζομαι, ἔκεισυράζομαι. **ἔκπνέω=1)** ἀποθνησκω. **2)** τελειώνω, λήγω. «ἔξεπνευσε ἢ πρεθεσμία» **ἀποπνέω=1)** ἐκβαλλω πνοήν, μυρίζω ώραία ἢ ἀσχημα.

πνίγω=1) πνίγω, **2)** ἐνοχλῶ, βασανίζω. [πρτ. ἔπνιγον, μέλλ. πνίξω], ἀδρ. **ἔπνιξα.**

Μέσ. καὶ Παθ. **πνίγομαι**, πρτ. **ἔπνιγμην**, [μέσ. μέλλ. πνίξομαι καὶ πνιξοῦμαι, παθ. μέλλ. πνιγήσομαι], ἀδρ. β' **ἔπνιγην**, [πρκ. πέπνιγμαι].

ΠΑΡΑΓ. πνιγηρός, πνιγμός, πνίγος, [πνίγμα, πνιγεύς, πνίξις, πνικτός, πνιγμονή, πνιγετός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **πνιγ-ω**. Τὸ εἰς τὸν ἐνεστ., ἐνεργ. ἀόρ καὶ παράγωγα εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. ἀποπνίγω.

ΣΥΝΩΝ. ἀγχω, θλίβω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἴτιατ.. ἡν ὅλη πνίγη (τὸν σῖτον).

N. ΣΛΛ. **πνίγω=1)** πνίγω, **2)** (μτφ.) στενοχωρῶ. σύνθ. **ἀποπνίγω**, **καταπνίγω=1)** πνίγω κάποιον τελειωτικῶς, **2)** (μτφ.) καταστέλλω κάτι προτοῦ ἐκδηλωθῆ ἢ ἀφοῦ ἐκδηλωθῆ διὰ νὰ μὴ ἐπικρατήσῃ.

ποθῶ (έω)=1) ἐπιθυμῶ πολὺ κατ οὐ μοῦ λείπει (πρόσωπον ή πρᾶγμα), 2) λυποῦμαι διὰ τὸν στέρησιν κάποιου, 3) λαχταρῶ νὰ πράξω κάτι. πρτ. ἐπόθουν, μέλλ. ποθήσω καὶ μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ποθήσομαι καὶ ποθέσομαι, ἀδρ. ἐπόθησα καὶ ἐπόθεσα, [πρκ. πεπόθηκα].

- **Παθ. ποθοῦμαι**, [ἀδρ. ἐποθήθην, πρκ. πεπόθημαι].

ΠΑΡΑΓ. [πόθημσ, πόθησις ποθητός, περιπόθητος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὐσιασ. πόθος θ. ποθέω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀντί, ἐπί, πρός

ΣΥΝΩΝ. βιούμομαι, ἔθέλω, ἐπιθυμῶ, ἔρω, ἐφίεμαι, δρέγομαι, γλιχομαι.

ΑΝΤΙΘ μιοῦ, ἀπεχθανομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ. : ποθεῖ ή ἀπόκρισις ἐρώτησιν τοιάνδε

2) μὲ ἀπαρ. : ἀρα ἔτι ποθοῦμεν μὴ ίκυνθως δεδείχθαι.

Ν. ΕΛΛ. ποθῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

ποικίλλω=1) κεντῶ, στολίζω κάτι, 2) λέγω κάτι δι' ὥραιῶν λέξεων, ἔξωραίζω. ἀδρ. ἐποίκιλα, [πρκ. πεποίκιλκα].

- **Παθ. ποικίλλομαι**, πρκ. πεποίκιλμαι.

ΠΑΡΑΓ. ποίκιλμα, ποίκιλσις, ποικιλτής, ποικιλτός, [ποικιλτικός, ποικιλμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ποικίλος θ ποικιλ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, ποικίλ-j-ω ποικίλ-λω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. διά, κατά.

ΣΥΝΩΝ. γράφω, ζωγραφῶ, ἐνυφαίνω, μηχανῶμαι, μεταβάλλω, σοφίζομαι τεχνῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: ποικίλλοντας ίππικαῖς τάξεοι τὰς πορείας.

Ν. ΕΛΛ. ποικίλλω=1) διακοσμῶ, 2) ἀλλάσσω, (ἀμτβ.)=παραλάσσω.

* **ποιῶ (έω)=1)** κάνω, κατασκευάζω, 2) δημιουργῶ, 3) παράγω, γεννῶ, 4) συνθέτω ποιήματα, 5) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. πρτ. ἐποίουν, μέλλ. ποιησω, ἀδρ. ἐποίησα, πρκ. πεποίηκα, ὑπερσ. ἐπεποιήκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. ποιοῦμαι, πρτ. ἐποιούμην, μέσ. μέλλ. ποιήσομαι, παθ. μέλλ. ποιηθῆσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐποιησάμην, παθ. ἀδρ. ἐποιηθῆν, πρκ. πεποίημαι, ὑπερσ. ἐπεποιήμην.

ΠΑΡΑΓ. ποίημα, ποίησις, ποιητής, ποιητέον, ποιητός

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ποιέω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί, εἰς, ἐκ, ἐν μετά, παρά. πρός. ἀντιποιοῦμαι (=ἐγείρω αξιώσεις, διεκδικῶ κάτι, φιλονικῶ)

ΣΥΝΩΝ. δρῶ, ἐργάζομαι, πράττω, τελῶ, ἐπιτελῶ.

- ΣΥΝΤΑΞ** α) τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἐποίησε δὲ καὶ βωμὸν καὶ ναόν.
 2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : μεγάλην αἰσχύνην τῇ πόλει ποιοῦσιν.
 3) μὲ δύο αἰτιατ. : ποικιλώτερα καὶ μείζω ποιοῦσι τὰ νοσήματα.
 4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : μᾶλα δὲ αἰσχύνεσθαι ήμᾶς ἐποιήσατε.
 5) σὶ φράσεις εὖ ποιῶ (=εὔεργετῶ), κακῶς ποιῶ (=κακοποιῶ, βλάπτω), συντάσσονται μὲ κατηγ. μτχ. τοῦ ὑποκ. τοῦ φῆματος :
 ἀλλὰ σὺ μὲν καλῶς ἐποίεις προνοῶν.
- β) τὸ μέσ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο.
 2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἀπὸ τὰς δροῖς ἡ μία εἶναι κατηγορ. τῆς ἀλλῆς) : καὶ Παφλαγόνας ουμμάχους ποιήσεσθε.

Πρόσεχε τὰς φράσεις:

Ἐνεργητικὸν	Μέσον
ποιῶ πόλεμον, ποιῶ μάχην, ποιῶ συμμαχίαν, ποιῶ εἰρήνην=γίνομαι αἴτιος γίνη πόλεμος, μάχη, συμμαχία, εἰρήνη κ.λ.π.	πόλεμον ποιοῦμαι=πολεμῶ οπονδάς ποιοῦμαι=σπένδομαι. μάχην ποιοῦμαι=μάχομαι βουλὴν ποιοῦμαι=βουλεύομαι εἰρήνην ποιοῦμαι=εἰρηνεύω. ταφὰς ποιοῦμαι=θάπτω κλπ.
εὖ ποιῶ τινα=εὔεργετῶ	περὶ πολλοῦ ἢ πλείονος ἢ πλείστου ποιοῦμαι τι=θεωρῶ κάτι σπουδαίον, ἄξιον λόγου.
κακῶς ποιῶ τινα=κακοποιῶ.	περὶ ὀλίγου ποιοῦμαι τι=θεωρῶ κάτι ἀσήμαντον, εὔτελές. εὖ πάσχω ύπό τινος=εὔεργετοῦ μαι. κακῶς πάσχω ύπό τινος=κακοποιοῦμαι.

Ν. ΕΛΛ. ὡς ἀπλοῦν χρησιμοποιεῖται μόνον τὸ μέσον ποιοῦμαι εἰς φράσεις ὅπως : ποιοῦμαι μνείαν, ἔκκλησιν, πρότασιν, λόγον, χρῆσιν κλπ. σύνθ. παραποιῶ=1) νοθῶ, παραχαράσσω, 2) ἀλλάζω: μεταποιῶ=τροποποιῶ, ἐκποιῶ=προβαίνω εἰς πώλησιν καὶ κυρίως ἀναγκαστικήν. περιποιοῦμαι, ἀποποιοῦμαι=ἀρνοῦμαι, ἀπορρίπτω.

πολεμῶ (έω)=1) πολεμῶ, κινῶ πόλεμον, 2) ἐρίζω, φιλονεικῶ. πρτ. ἐπολέμουν, μέλλ. πολεμήσω, ἀδρ. ἐπολέμησα, πρκ. πεπολέμηκα.

- Παθ. πολεμοῦμαι, πρτ. ἐπολεμούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. πολεμήσομαι, [παθ. μέλλ. πολεμηθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπολεμησάμην], παθ. ἀδρ. ἐπολεμηθῆν, πρκ. πεπολέμημαι.
- ΠΑΡΑΓ. πολεμητέον, πολεμησέω (=έπιθυμῶ τὸν πόλεμον), δυσπολέμητος, [πολεμήτωρ, πολεμητήριον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἔνσιασ. πόλεμος θ. πολεμέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό διά, ἐκ, κατά, πρό, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. μάχομαι, ἀγωνίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. εἰρήνην ἄγω. ἡσυχάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ.: οὐ καλὸν (ἐστὶ) πόλεμον πολεμεῖν.

2) μὲ δοτ.: καὶ ἐπολέμει τοῖς Θρᾳξί.

3) μὲ ἀμφόθ. προσδ : καὶ πρῶτον μὲν πρὸς τοὺς Θρᾳκας ἐπολέμησα. δπως πόλεμοίη μετὰ Λακεδαιμονίων.

Εἰς τὸ παθ. τὸ γ' ἐν. πρόσ. πολεμεῖται = διεξάγεται πόλεμος.

Ν. ΕΛΛ. πολεμῶ καὶ πολεμάω=1) κάνω πόλεμον, 2) ἀντιδρῶ, ἀνταγωνίζομαι, 3) προσπαθῶ. «πολεμᾶ νὰ τὰ κοταφέρῃ». σύνθ. καταπολεμῶ.

πολεμῶ (όω)=καθιστῶ κάποιον ἔχθρον ἐνὸς ἄλλου, ἐμπλέκω κάποιον εἰς πόλεμον. Τὸ οῆμα χρησιμοποιεῖται σύνθετον, ἐκπολεμῶ, ἀδρ. ἐξεπολέμωσα.

- **Μεσ.** πολεμοῦμαι (όομαι) (=γίνομαι ἔχθρος, ἐμπλέκομαι εἰς πόλεμον). μέλλ. πολεμώσομαι, ἀδρ. ἐπολεμωσάμην, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. ἐπολεμώθην, πρκ. πεπολέμωμαι, ὑπερσ. ἐπεπολεμώμην.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. πόλεμος θ. πολεμό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν ἐκ.

ΑΝΤΙΘ. οἴκειῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. πῶς οὐ πολεμώσεοθε αύτούς;

πολιορκῶ (έω)=περιζώνω μὲ στρατὸν πόλιν, πολιορκῶ. πρτ. ἐπολιόρκουν, μέλλ. πολιορκήσω, ἀδρ. ἐπολιόρκησα.

- **Παθ.** πολιορκοῦμαι, πρτ. ἐπολιορκούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. πολιορκήσομαι, παθ. μέλλ. πολιορκηθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐπολιορκήθην, πρκ. πεπολιόρκημαι

ΠΑΡΑΓ. πολιόρκησις, ἀπολιόρκητος, δυσπολιόρκητος, πολιορκητός, πολιορκητής.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ούσιασ. πόλις καὶ ἔρκος (=φραγμὸς), χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθ. ὀνόματος, θ. πολιορκέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἐκπολιορκῶ (=κυριεύω κατόπιν πολιορκίας), οὐ πολιορκῶ (=πολιορκῶ συγχρόνως ἢ μαζὺ μὲ . . .).

ΣΥΝΩΝ. προσκαθέζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ.: Κύρος ἐπολιόρκει Μίλητον,

Ν. ΕΛΛ. πολιορκῶ=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω κάτι ἐπιμένων.

πολιτεύω=1) ζῶ ὡς πολίτης, 2) είμαι ἐλεύθερος πολίτης, 2) κυβερνῶ κατὰ ώρισμένον τρόπον. πρτ. ἐπολίτευσον, μέλλ. πολιτεύσω, ἀόρ. ἐπολίτευσα:

- Μέσ. καὶ Παθ. **πολιτεύομαι=1)** κυβερνῶμαι, 2) ἔχω τὰ δικαιώματα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, 3) ἀναμειγνύομαι εἰς τὴν πολιτικήν. πρτ. ἐπολιτευόμην, μέσ. μέλλ. πολιτεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπολιτευσάμην, παθ. ἀόρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. ἐπολιτεύθην, πρκ. πεπολιτεύμαι, ὑπερσ. ἐπεπολιτεύμην ἢ πεπολιτευμένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ. πολιτεία, πολίτευμα, [πολιτευτής. πολιτευτέον, ἀντιπολιτεία, συμπολιτεία].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **πολίτης** θ. **πολιτεύ-ω**, ὅπως ἀπὸ τὸ βασιλεὺς τὸ βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ · ἀντί, διά, ἐν, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ πράττω τὰ πολιτικά.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.: ἐλευθέρως δε τὰ τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύμεν.

N. ΕΛΛ. **πολιτεύομαι=1)** ἀναμειγνύομαι εἰς τὴν πολιτικήν, 2) (μτφ.) ἐνεργῶ, συμπεριφέρομαι. **ἀντιπολιτεύομαι.**

πονῶ (έω)=1) κοπιάζω, 2) μοχθῶ, 3) ἀγωνιῶ, 4) νοσῶ, 5) κατασκευάζω κάτι μὲ κόπον, μὲ φροντίδα. πρτ. **ἐπόνουσν**, μέλλ. **πονήσω**, ἀόρ. **ἐπόνησα**, πρκ. **πεπόνηκα**, ὑπερσ. **ἐπεπονήκειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **πονοῦμαι**, πρτ. **ἐπονούμην**, [μέσ. μέλλ. πονήσομαι], μέσ. ἀόρ. **ἐπονησάμην**, παθ. ἀόρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. **ἐπονήθην**, πρκ. **πεπόνημαι**, ὑπερσ. **ἐπεπονήμην**.

ΠΑΡΑΓ. πονηρός, πονητέον, [πόνημα, διαπόνησις, καταπόνησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **πόνος** θ. **πονέ-ω-ῶ-**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : διά, ἐκ, ἐπί, κατά, πρές, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἰργάζομαι, κάμνω, μοχθῶ, ταλαιπωρῶ, κοπιῶ, ἀγωνίζομαι;

ΑΝΤΙΘ. ἀργῶ, ὀκνῶ, ραθυμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: ως τὸ εύώνυμον αὔτῶν ἐπόνει.

2) σκαν. μὲ αἰπατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ.: παραλαβῶν τὰ χρήματα ἢ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν. ἔτοιμοί εἰσι καὶ πόνους πονεῖν.

N. ΕΛΛ. **πονῶ** καὶ **πονάω=1)** αἰσθάνομαι σωματικὸν ἢ ψυχικὸν πόνον. 2) προξενῶ σωματικὸν ἢ ψυχικὸν πόνον, 3) αἰσθάνομαι στοργήν, ἐνδιαφέρον, 4) ουμπάσχω, υυμπονῶ. **ἐκπονῶ=**ἐπεξεργάζομαι κάτι μὲ κόπον: «έξεπόνησα τὸ σχέδιον», **καταπονῶ=1)** κατακουράζω κάποιον, 2) προξενῶ μεγάλον πόνον, συμπονῶ, προπονῶ.

πορεύω=1) ἄγω, μεταφέρω, μεταβιβάζω, διαβιβάζω. 2) παρέχω, ἐφοδιάζω. μέλλ. **πορεύσω**, ἀόρ. **ἐπόρευσα**.

- Μέσ. πορεύομαι=1) μεταφέρομαι, 2) βαδίζω, 3) ταξιδεύω. πρτ. ἐπορευόμην, μέσ. μέλλ. πορεύσομαι, [παθ. μέλλ. μὲ μέσ. σημασ. πορευθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπορευσάμην], παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. ἐπορεύθην, πρκ. πεπόρευμαι, ὑπερσ. ἐπεπορεύμην, ἢ πεπορευμένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ: πορεία, πορευτέον, πορεύσιμος, δυσπόρευτος, [πόρευμα, πόρευσις, πορευτός, πορευτικός].

ΣΥΝΘ. ἀπό τὸ ούσιασ. πόρος θ. πορεύ·ω, δπως ἀπό τὸ βασιλεὺς τὸ βασιλεύω.

ΕΤΥΜ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, μετά, περί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. περαιώ, περάω, βαδίζω, βαίνω, ἔρχομαι, δδεύω, δδοιπορῶ, περιπατῶ, διαβιβάζω, διακομίζω, παράγω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: μέλλων πορεύσειν στρατιάν ώς Βρασίδαν.

τὸ μέσ. 1) μὲ αἰτιατ. (σύστοιχ.): πορεύονται τὴν είμαρμένην πορείαν.

2) μὲ ἐμπρόθ. ἢ ἐπιρρ. προσδ.: Ἀγησίλαος ἐπορεύετο ἐπὶ θάλατταν.

Ν. ΕΛΛ. πορεύομαι=πορίζομαι, ἔξοικονομῶ τὰ πρός τὸ ζῆν, ἐμπορεύομαι.

πορθῶ (έω)=καταστρέφω, ἀφανίζω, λεηλατῶ, 2) φονεύω. πρτ. ἐπόρθουν, μέλλ. πορθήσω, ἀδρ. ἐπόρθησα, πρκ. πεπόρθηκα.

- Παθ. πορθούμαι, πρτ. ἐπορθούμην, πρκ. πεπόρθημαι

ΠΑΡΑΓ: πόρθησις, ἀπόρθητος, [πόρθημα, πορθητός, πορθήτωρ].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ποιητικὸν ρῆμα πέρθω (=πορθῶ) θ. περθ- καὶ μὲ ἀτεροίωσιν πορθ- καὶ τὸ πρόσφ. ε πορθέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἐ.

ΣΥΝΩΝ. ἀδικῶ, βλάπτω, δηῶ, ἐρημῶ, κακουργῶ, κακῶ. κείρω, λεηλατῶ. λήζομαι, λυμαίνομαι, τέμνω, φθείρω, ἅγω καὶ φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἐπόρθουν τὴν ηπειρον.

πορίζω=1) φέρω, 2) προμηθεύω, ἐφοδιάζω, 3) ἐννοῶ. πρτ. ἐπόριζον, μέλλ. ποριῶ, ἀδρ. ἐπόρισα, πρκ. πεπόρικα.

- Μέσ. καὶ Παθ. πορίζομαι, πρτ. ἐποριζόμην, μέσ. μέλλ. πορισθούμαι, παθ. μέλλ. πορισθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπορισάμην, παθ. ἀδρ. ἐπορισθην, πρκ. πεπόρισμαι, ὑπερσ. ἐπεπορίσμην.

ΠΑΡΑΓ. ποριστής, ποριστικός. [πορισμός, πόριομα. ποριστέον. ποριστός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ούσιασ. πόρος θ ποριδ- καὶ τὸ πρόσφ j, πορίθ- j-ω πορίζω, δπως ἀπό τὸ ἐλπίς τὸ ἐλπίζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἔκ, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. παρέχω, ἐφοδιάζω, προμηθοῦμαι, κτῶμαι, κερδαίνω, λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ· α) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: καὶ τοῖς ἐν Σικελίᾳ ἐπικουρίαν ἐπόριζον.

β) τὸ μέσο. 1) μὲ αἰτιατ.. ἀλλὴν μηχανὴν πορίζεται.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: ἀλλὰ Ικανούς εἶναι ἔαυτοῖς τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι.

πραγματεύομαι· ἀποθ.=1) ἀσχολοῦμαι εἰς κάτι, 2) φροντίζω διὰ κάτι, 3) προσπαθῶ. πρτ. **ἐπραγματευόμην.** [μέσ. μέλλ. πραγματεύσομαι καὶ παθ. μέλλ. πραγματευθήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἐπραγματεύσαμην,** παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. **ἐπραγματεύθην,** πρκ. **πεπραγμάτευμαι.**

ΠΑΡΑΓ. πραγματεία, πραγματευτής, πραγματευτέον.

ΕΤΥΜ. ἀτὸ τὸ οὐσιασ. πρᾶμα θ. πραγματ- καὶ μὲ τὴν κατάληξιν -εύομαι πραγματεύομαι.

ΣΥΝΘ διαπραγματεύομαι (=ουζητῷ περὶ τίνος μὲ ἐπιμέλειαν)

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ : ὁ δὲ τοῦτ' ἐποαγματεύετο.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: ἵνα μηκέτι πραγματευώμεθα περὶ σωφροσύνης.

Ν. ΕΛΛ. **πραγματεύομαι=έξετάζω** ἔνα θέμα μὲ πρεσοχὴν (γραπτῶς η προφορικῶς). «ὁ ρήτωρ ἐπραγματεύθη τὸ θέμα τῆς διστυφίλιας». **διαπραγματεύομαι=διεξάγω** ουνεννοήσεις. «ἡ κυβέρνησις διαπραγματεύεται τὴν σύναψιν δανείου».

πράττω καὶ πράσσω=1) πράττω, ἐκτελῶ, ἐνεργῶ, κατορθώνω, 2) ἐμπορεύομαι, 3) καταγίνομαι μέ κάτι. πρτ. **ἐπράττον,** μέλλ. **πράξω,** ἀδρ. **Ἐπραξα,** πρκ. **πέπραχα** (μεταβατ.) καὶ β' **πέπραγα** (ἀμεταβ.), ὑπερσ. **ἐπεπράχειν** καὶ **ἐπεπράγειν.**

• Μέσ. καὶ Παθ. **πράττομαι,** πρτ. **ἐπράττομην,** μέσ. μέλλ. καὶ μὲ παθ. σημασ. **πράξομαι,** παθ. μέλλ. **πραχθήσομαι,** μέσ. ἀδρ. **Ἐπραξάμην,** παθ ἀδρ. **ἐπράχθην,** πρκ. **πέπραγμαι,** ὑπερσ. **ἐπεπράγμην,** τετελ. μέλλ. **πεπράξομαι.**

Πρόσεχε τὴν διαφοράν.

πέπραχα (πρκ.), **ἐπεπράγειν** (ὑπερσ.) = τοῦ πράττω

πέπρακα (πρκ.), **ἐπεπράκειν** (ὑπερσ.) = τοῦ πιπράποκω.

πέπραγμαι (πρκ.), **ἐπεπράγμην** (ὑπερσ.) = τοῦ πράττομαι.

πέπραμαι (πρκ.). **ἐπεπράμην** (ὑπερσ.) = τοῦ πιπράσκομαι.

ΠΑΡΑΓ. πρᾶγμα, πρᾶξις, πράκτωρ, πρακτέος, ἀπρακτος, εὔπρακτος, διαπρακτέον, [πρακτός, πρακτήρ, πράκτης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πραγ- καὶ τὸ πρόσφ. -ι. πραγ j-ω πράττω ἢ πράσσω. Τὸ α εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὸς προθ.: ἀνά, ἀντί, δια, εἰς, ἐκ, κατά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ποιῶ, δρῶ, ἐπιτελῶ, ἐργάζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀγρῶ, κάθημαι, ἀπρακτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ.: οἱ μεν δὴ ταῦτα ἔπραξαν.

2) μὲ δύο αἰτιατ.: ἐὰν πράττητε αὐτὸν τὰ χρή ματα.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: δτι Θηβαίοις τὰ πράγματα πράττει.

4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ: μὴ δεύρο πλεῖν τὴν ναῦν ἔπραττεν.

5) μὲ δοτ.: οἱ δὲ πρόσσοντες αὐτῷ.

6) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: ἔπραξαν δὲ ταῦτα δι' Εὔρυμάχου

7) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: ἔπραττε περὶ εἰρήνης.

τὸ μέσο 1) μὲ αἰτιατ.: καὶ ταῦτα ἄνευ τῆς Λακεδαιδαιμονίων πόλεως ἔπράττετο (οὗτος).

2) μὲ δύο αἰτιατ.: εἰ μὲν ἐπεπράγμην τοῦτον τὴν ξίκην.

3) μὲ ἐπίρρ. ἀμτβ.: εὖ πράττω=εύτυχῶ, κακῶς πραττω=δυστυχῶ, καλῶς ἢ βέλτιον πράττω=εύρισκομαι εἰς καλὴν ἢ καλυτέραν κατάστασιν, οὕτω πράττω ἢ δύοιως πράττω=εύρισκομαι εἰς αὐτὴν ἢ παρομοίαν κατάστασιν.

Ν. ΕΛΛ. πράττω=κάνω, ἐκτελῶ κάτι. «τράττω τὸ καθῆκον» διαπράττω=ἐκτελῶ κάτι (ἰδίως κακόν). «διέπραξε φόνον», εἰσπράττω, συμπράττω=συνεργάζομαι. ἀντιπράττω=ἀντιπολιτεύομαι.

πραῦνω=1) κατευνάζω, ἔξημερώνω, δαμάζω, καταπραῦνω. πρτ : ἐπράῦνον, μέλλ πραῦνω, ἀόρ. ἐπράῦνα.

• **Παθ.** πραῦνομαι, [παθ. μέλλ. πραῦνθσομαι], παθ. ἀόρ. ἐπραῦθην, [πρκ τεπράῦσμαί].

ΠΑΡΑΓ. [πράῦνσις, πραῦντέον, πραυντής, πραυντικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. πραῦς θ. πραῦν-ω, κατ' ἀναλογίαν πωδες ἄλλα ρήματα εἰς -ύνω (θαρσύς, θαρσύνω).

ΣΥΝΘ. καταπραῦνω.

ΣΥΝΩΝ. ἡμερω, μχλάττω, τιθασεύω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγριαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ.: ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους ἐπράῦνε.

Ν. ΕΛΛ. καταπραῦνω=καθησυχάζω, κατευνάζω, γαληνεύω. «αὐτὸς φάρμακο καταπραῦνει τὰ νεῦρα».

πρέπω=1) εἶμαι περίοπτος ἢ εἶμαι διακεκριμένος, διαπρέπω, ἔξέχω, 2) δμοιάζω, 3) ἀρμόζω, συμφωνῶ, ταιριάζω. πρτ. ἐπρεπον, μέλλ.

πρέψει, ἀδρ, **Ἐπρεψα**. Τὸ ρῆμ. χρησιμοποιεῖται συνήθως εἰς τὸ γ' ἐν. πρόσωπον: ἐνεστ. πρέψει, πρτ. **Ἐπρεψε**, μέλλ. πρέψει, ἀδρ. **Ἐπρεψε**.

ΠΑΡΑΓ. πρεπόντως, ἀπρεπής, εύπρεπης, μεγαλοπρεπής, [πρεπτός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ θ. πρέπ- χωρίς πρόσφυμα πρέπ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ: διά καὶ ἐκ,

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ πρέπω τά· ἀριστεύω, διαλάμπω, εύδοκιμῶ. 2) τοῦ πρέπει τά: προσήκει, ἔοικε, ἀρμόττει, δεῖ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ὡς προσωπ. μὲ δοτ.: πότερα γάρ αἰχμῇ αὐτοῖς πρέπει;

2) ὡς ἀπόδσ. μὲ ἀπαρ: ἡμᾶς πρέπει βουλεύεσθαι πρέπει γοῦν σοι ἀποκρίνεσθαι.

Ν. ΕΛΛ πρέπω=1) ἀρμόζω. «σένα σοῦ πρέπουνε τιμές, σοῦ πρέπουν μεγαλεῖα», 2) ὡς τριτοπρόσωπον = ἐπιβάλλεται, ταιριάζει, ἀρμάζει. «πρέπει νὰ φύγουμε», διαπρέπω=διακρίνομαι μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὑπερέχω. «διαπρέπει εἰς τὴν ἐπιστήμην».

πρεσβεύω=1) εἶμαι γεροντότερος, 2) ἐχω τὰ πρωτεῖα, 3) κυβερνῶ, βασιλεύω, ἔξουσιάζω, 4) εἶμαι πρεσβευτής, 5) τιμῶ, 6) παραδέχομαι. παθ. **Ἐπρεσβευσον**, μέλλ. **πρεσβεύσω**, ἀδρ. **Ἐπρεσβευσα**, πρκ. **πεπρέσβευκα**, ὑπερσ. **Ἐπεπρεσβεύκειν**.

- **Μέσ.** πρεσβεύσομαι (=1) ἀποστέλλω πρέσβεις, 2) ἐνεργῶ ὡς πρεσβευτής. πρτ. **Ἐπρεσβευόμην**, μέλλ. **πρεσβεύσομαι**, ἀδρ. **Ἐπρεσβευσάμην**, πρκ. **πεπρέσβευμαι**.
- **Παθ.** μόνον τὸ ἀπαρ. τοῦ πρκ. **πεπρεσβεῦσθαι** καὶ ἢ μτχ. τὰ πεπρεσβευμένα=αἱ πράξεις, αἱ ἐνέργειαι ἢ αἱ διαπραγματεύσεις κάποιου πρεσβευτοῦ.

ΠΑΡΑΓ. πρεσβεία, πρεσβευτής, πρέσβευσις, [πρέσβειμα, πρεσβευτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. πρέσβυς θ. πρεσβεύ-ω, δπως ἀπὸ τὸ βασιλεὺς βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, διά, παρά, σύν:

ΣΥΝΩΝ. δμολογῶ, καθομολογῶ, τιμῶ, πρεσβεύω, πέμπω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἵπατ.: καὶ τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ τιμῶ:

2) μὲ γεν.: διά τὸ πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων.

3) ἀμτβ. καίπερ οὐ βουλόμενοι.. ἐπρεσβεύοντο.

τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: καὶ εἰς τὰ περὶ Πελοπόννησον ἄλλον χωρία ἐπρεσβεύοντο.

Ν. ΕΛΛ. πρεσβεύω=δμιλῶ, παραδέχομαι, πιστεύω. «ἵèν ξέρω τὶ πρεσβεύει».

προθυμοῦμαι=1) εἶμαι πρόθυμος, ἔτοιμος νὰ πράξω κάτι, 2) ποθῶ

κάτι. πρτ. **προύθυμούμην**, μέσ. μέλλ. **προύθυμήσομαι**, παθ. μέλλ. μὲ μέσ. σημασ. **προύθυμηθήσομαι**, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ; **προύθυμηθην**.

ΠΑΡΑΓ. πρεθυμητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. πρόθυμος θ. προθυμέ-ομαι —μοῦμαι, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. ευμπροθυμοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀθυμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ : καὶ τὴν δμολογίαν προύθυμοῦντο.

2) μὲ τελ. ἀπαρ. : ἐπειδὴ εὐδαιμονες μὲν εἶναι προθυμούμεθα πάντες.

3) μὲ τελ. πρότ. : οὐ γάρ ως ὑστερήσειε τῆς πατρίδος προύθυμεῖτο.

προπηλακίζω=1) ἐπιχρίω μὲ πηλὸν, 2) περιλούω κάποιον μὲ ὑβριστικὰς ἐκφράσεις, δνειδίζω. κακομεταχειρίζομαι. μέλλ. **προπηλακιῶ**, ἀδρ. **προύπηλάκιστα**.

- Παθ. **προπηλακίζομαι**, πρτ. **προύπηλακιζόμην**, [παθ. μέλλ. προπηλακισθήσομαι, παθ. ἀδρ. προύπηλακισθην, πρκ προπεπηλάκισμαι].

ΠΑΡΑΓ. προπηλάκισις, προπηλακισμός.

ΕΤΥΜ. ὅπὸ τὴν πρόθ. πρὸς καὶ τὸ ἀχρηστὸν ούσιασ. **πῆλαξ** (=πηλός) προέρχεται τὸ θ. **προπηλακιδ-** καὶ τὸ πρόσφ. j, **προπηλακιδ-j-w** προπηλακίζω.

ΣΥΝΩΝ. ἀτιμάζω, βλασφημῶ, κατηγορῶ, κακίζω, λειδορῶ, δνειδίζω, ὑβρίζω, ψέγω.

ΑΝΤΙΘ. ἔγκωμιάζω, ἐπαινῶ, εύλογῶ, εὖ λέγω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : τὸν δ' οὖν Ἀρμόδιον πρεύπηλάκισεν.

Ν. ΕΛΛ. **προπηλακίζω=ὑβρίζω**, **ἐξευτελίζω**.

προσδοκῶ (άω)=1) ἀναμένω, περιμένω κάτι, 2) νομίζω, ὑποθέτω.

πρτ. **προσεδόκων**, ἀδρ. **προσεδόκησα**.

- Παθ. **προσδοκῶμαι**, πρτ. **προσεδοκώμην**, ἀδρ **προσεδοκήθην**.

ΠΑΡΑΓ. προσδόκημα, προσδοκητός, προσδοκητός, ἀγροσδόκητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. πρὸς καὶ τὸ ρῆμα δέχομαι, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου δνόματος, θ. **προσδοκά-w-ῶ**, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἐλπίζω, προσδέχομαι, πιστεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἀλλ' οὖν ἐκεῖσε προσδόκα με.

2) μὲ ἀπαρ. : καὶ οἱ μὲν στρατιῶται προσεδόκων ἥκειν.

Ν. ΕΛΛ **προσδοκῶ=περιμένω**.

προσήκω=1) ἔχω ἔλθει, ἔχω φθάσει, 2) είμαι πλησίον, 3) ἀνήκω εἰς

κάποιον. **προσήκει** (ἀπρόσ.) = ἀρμόζει, ἀνήκει, πρέπει, ή μτχ.
προσήκων=1) δ ἀνήκων εἰς τινα, δ ἀρμόζων, 2) δ συγγενῆς (οἱ προσήκοντες). **τὰ προσήκοντα=1)** τὰ ἀρμόζοντα, 2) τὰ ὑπάρχοντα, 3) τὰ καθήκοντα. Διὰ λοιπὰ στοιχεῖα βλέπε **ἥκω**.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. καὶ γεν.: ἀνδρὶ ἥττονι οὐδεμιᾶς προσήκει ἀρετῆς.
 2) μὲ δοτ. (πρόσ.) καὶ ἀπαρ.: ἵνα εἰσῆτε ώς ἀγαθοῖς ὅμινοι προσήκει εἶναι.

προσκυνῶ (έω)=1) προσκυνῶ, 2) λατρεύω. πρτ. **προσεκύνουν**, μέλλ.

προσκυνήσω, ἀόρ. **προσεκύνησα**, [πρκ. προσκεκύνηκα].

- **Παθ.** μόνον δ ἔνεστ. **προσκυνοῦμαί**, [μέλλ. προσκυνηθήσομαι, πρκ. προσκεκύνημαί].

ΠΑΡΑΓ. προσκύνησις, [προσκύνημα, προσκυνήσιμος, προσκυνητάριον προσκυνητέος, προσκυνητήριον, προσκυνητής, προσκυνητός, προσκυνητῶς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ.: πρὸς καὶ τὸ ρ **κυνέω** (=ἀγαπῶ). θ. **προσκυνέω-ῶ**.

ΣΥΝΩΝ. λατρεύω, σέβομαι, τιμῶ:

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ. τοὺς θεούς προσκυνεῖτε.

Ν. ΕΔΔ. προσκυνῶ=1) λατρεύω, 2) ὑποκλίνομαι μὲ σεβασμὸν, ε) χοιρετῶ μὲ σεβασμὸν, 4) ὑποτάσσομαι, δηλώνω ὑποτέλειαν. «ὅσονα δ κλέφτης ζωνανδς πασᾶ δὲν προσκυνάει».

προστατῶ (έω)=1) προσταμαι, 2) είμαι ἀρχηγός, κυβερνῶ, 3) προστατεύω, μέλλ. **προστατήσω**, ἀόρ. **προστάτησα**.

- **Παθ.** **προστατοῦμαί** (=κυβερνῶμαί).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ το ούσ. **προστάτης** (προσταμαι). θ. **προστατέω-ῶ**, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἄρχω, ἡγοῦμαι, προσταμαι, προστατεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: ὑπ' αὐτῆς τῆς πόλεως, ἦς προστατεῖ.

προφασίζομαι ἀποθ.=1) προφασίζομαι, 2) δικαιολογοῦμαι ψευδῶς.

πρτ. **προφασιζόμην**, μέσ. μέλλ. **προφασιοῦμαι**, μέσ. ἀόρ. **προφασισάμην**, παθ. ἀόρ. **προφασίσθην**.

ΠΑΡΑΓ. απροφάσιστος, ἀπροφασίστως, εύπρεφάσιστος, [προφασι, στέον, προφασιστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ το ούσ. **πρόφασις** (πρό+φημί). θ. **προφασιδ-** καὶ τὸ πρόσφ. j, **προφασίδ-ή ομαι**, **προφασίζομαι**, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. αἴτιώματι, προβάλλω, προβάλλομαι, προΐσχομαι, σκήττομαι:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιθ.: ἀλλὰ διῆγε καὶ προύφασίζετο.

- 2) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ.: οὕτε ἀσχολίαν προύφασίοατο. καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθε:
3) μὲ εἰδ. ἀπαρ.: ἀρρωστεῖν προφασίζεται.

N. ΕΛΛ. προφασίζομαι=δ, τι καὶ εἰς τα ἀρχαῖα. αὐτὸς προφασίζεται ἀσθένειαν».

πταιώ=1) κάμνω κάποιον νὰ σκοντάψῃ, 2) σκοντάπτω, σφάλλομαι, πίπτω, 3) ἀποτυγχάνω. μέλλ. πταισω, ἀόρ. ἔπταισα, πρκ. ἔπταικα.

ΠΑΡΑΓ. πταισμα, ἀπταιστος, [πταιστός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πταF- καὶ τὸ πρόσφ. j, πταF-j-ω πταιω.

ΣΥΝΘ. προσπταιώ (=σκοντάπτω, ἀποτυγχάνω).

ΣΥΝΩΝ. ἀμαρτάνω, ἀδικῶ, ἀτυχῶ, πλημμελῶ, σφάλλομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ.: ἦν τι πταισωσιν.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: ἐν οἷς ἔπταισεν ἢ πόλις.

N. ΕΛΛ. πταιω καὶ φταιω=σφάλλω, εἴμαι ἔνοχος, ὑπαίτιος. «αὐτὸς φταιει γιὰ δλα», «φταιω ἔγω πού σὲ κάλεσα».

πτερῶ (όω)=1) δίνω εἰς κάποιον πτερά, 2) διεγείρω, 3) δίδω θάρρος. ἀόρ. ἔπτέρωσα. [πρκ. ἔπτέρωκα].

• Παθ. πτεροῦμαι, (=ἀναπτεροῦμαι,) παθ. ἀόρ. ἔπτερώθην, πρκ. ἔπτέρωμαι.

ΠΑΡΑΓ. πτέραιμα, πτερωτός, [πτέρωσις, πτερωτής, ττερωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιασ. πτερὸν (πέτομαι) θ. πτερό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀναπτερῶ (=1) ἔγείρω, διεγείρω, ἔξεγείρω, 2) ἔξαπτω τὸν νοῦν), ἀναπτεροῦμαι (=ἔξαπτομαι, ἀνησυχῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἀνακρυφίζω, ἀναπέτομαι, μετεωρίζω, θαρρύνω, παροξύνω, πασορμῶ, παρακελεύομαι, ἐπιρρώννυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: χρὴ πτεροῦν πατεία.

N. ΕΛΛ. ἀναπτερώνω=1) ἐνθαρρύνω, 2) ἐνθουσιάζω, 3) ἐνισχύω: «οἱ λόγοι του μοῦ ἀνεπτέρωσαν τὸ ἡθικόν».

πτήσσω=1) (μτβ.)=ἐκφοβίζω, τρομοκρατῶ, 2) (ἀμτβ.)=ζαρώνω ἀπὸ τὸν φόβον, φοβοῦμαι. πρτ. ἔπτησσον, [μέλλ. πτήξω], ἀόρ, ἔπτηξα, [καὶ β' ἔπτακον], πρκ. ἔπτηχα, [ὑπερσ. ἔπτήχειν].

Δι' ὅμοηχα βλέπε πτύσσω.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πτηκ- καὶ τὸ πρόσφ. j, πτήκ-j-ω, πτήσσω. Τὸ θ. πτηκ- μὲ μετάπτωσιν γίνεται πτακ- ἔ-πτακ-ον καὶ πτωκ- πτώξ (= ὁ λαγός) καὶ πτωχός.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: κατὰ καὶ ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. δέδοικα, φοβοῦμαι, δκνῶ, ύποστέλλομαι, τρέμω, τρέω, δρρωδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιθ.: οὐκέτι γάρ πτήσω.

2) μὲ αἰτιατ. · δτι οὐ φοβούμενοι πτήσοομεν αύτούς.

πτύσσω=1) διπλώνω, 2) περιβάλλω· τὸ ρῆμα εὑρίσκεται κυρίως σύνθετον μὲ τὰς προθ. ἀνὰ καὶ περί. ἀναπτύσσω, [πρτ. ἀνέπτυσσον, μέλλ. ἀναπτύξω], ἀόρ. περιέπτυξα.

- Μέσ. καὶ Παθ. ἀναπτύσσομαι, πρτ., περιεπτυσσόμην, παθ. ἀόρ. ἀνεπτύχθην, [παθ. ἀόρ. β' ἀνεπτύγην], πρκ. ἀνέπτυγμαι, [καὶ πέπτυγμαι].

Πρόσεχε τὰ διμόρφα

πτήσσω (ἐνεστ.), ἔπτησσον(πρτ.), πτήξω (μέλλ.), ἔπτηξα (ἀόρ.)=τοῦ πτήσσω
πτύσσω (ἐνεστ.), ἔπτυσσον (πρτ.), πτύξω (μέλλ.), ἔπτυξα (ἀόρ.)=τοῦ πτύσσω

ΠΑΡΑΓ. [πτύγμα, πτυκτός, πτύξ, πτυχή, δίπτυχος, πτύξις, πτύχιον, (πτυχίον)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πτυκ- καὶ τὸ πρόφ. j, πτύκ- j-ω πτύσσω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις διὰ καὶ πρός.

ΣΥΝΩΝ. ἀναπεπτάννυμι, ἀνελίττω, ἀνοίγω, ἔκτείνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ ἐδεκτὶ αὐτοῖς ἀναπτύσσειν τὸ κέρας.

Ν· ΕΛΛ. ἀναπτύσσω=1) ἀπλωνω, ξετυλίγω, 2) (μτφ.) μεγεθύνω, προ-
άγω. • αἱ Ἀθῆναι ἀνεπτύχθησαν ἀλματωδῶς». 3) ἐκθέτω, διασαφίζω.
• ἀνέπτυξε τὸ θέμα εύχερῶς», 4) μορφώνω. περιπτύσσομαι=έναγκα-
λίζομαι, συμπτύσσω=1) μαζεύω, περιορίζω, 2) συντομεύω.

- * πυνθάνομαι· ἀποθ.=1) ἐρωτῶ, ζητῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω, 2) μανθά-
νω, πληροφοροῦμαι, 3) ἐξακριβώνω δι' ἐρωτήσεων ἢ ἐρεύνης, 4)
ἀκούω. πρτ. ἐπυνθανόμην, μέσ. μέλλ. πεύσσομαι, καὶ δωρ. πευ-
σσόμαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐπυνθόμην, πρκ., πέπνυσμαι, ὑπερο. ἐπε-
πύσμην.

Δι' διμόρφα βλέπε πείθω.

Αντικατάστασις μέσ. ἀορ. β'

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπυνθόμην	πύθωμαι	πυνθοίμην	πυνθοῦ	πυνθέσθαι	πυνθόμενος

ΠΑΡΑΓ. πύστις (=πληροφορία, ἔρωτησις), ἔκπυστος. [πύσμα-
τικός, πυστέον, πυστός πεύσις (=ἔρωτησις,) πευθήν (=δ κατάσκοπος)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀρχ. θ, πευθ- πεύθω, προέρχεται τὸ θ. πυθ- καὶ μὲ το
ἐπένθημα -ν- πυ-ν-θ- καὶ τὸ προσφ. -αν, πυ-ν-θ-άν-ομαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, διά, πρό. ἀναπυνθάνομαι (=έρωτῶ νά. .)

μάθω κάτι μὲ ἀκρίβειαν, ἀνερευνῶ, προπυνθάνομαι (=ἐξακριβώνω ἐκ τῶν προτέρων).

ΣΥΝΩΝ. ἐπερωτῶ, αἰσθάνομαι, μανθάνω, ἀκούω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: οἱ ἔφοροι ἐπύθοντο αὐτοῦ & ἔλεγον (οἱ ἄλλοι)

2) μὲ γεν.: ὃν ἡμεῖς πυνθανόμεθα.

3) μὲ αἰτιατ.: ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐπύθοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι.

4) μὲ ἀπαρ.: ἐπυνθάνοντο πράσσειν τι αὐτόν.

5) μὲ πλαγ: ἁρωτημ. πρότ.: ἐπυνθάνετο ποίοις οὐ χρὴ θηρίοις πελάζειν.

6) μὲ κατηγ. μτχ.: ἐν οἷς ὅν δντα Φίλιππον πυνθάνονται:

7) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: ἐπειδάν πύθωμαι παρ' ὃν προσήκει.

πωλῶ (έω) ἢ ἀποδίδομαι=πωλῶ. πρτ. ἐπώλουν ἢ ἀπεδιδόμην, μέλλ. πωλήσω ἢ ἀποδώσομαι, ἀδρ. ἀπεδόμην [καὶ ἐπώλησα], πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράμειν.

• **Παθ.** πωλοῦμαι ἢ πιπράσκομαι, πρτ. ἐπωλούμην, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. πωλήσομαι]. ἀδρ. ἐπωλήθην ἢ ἐπράσθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην, τετελ. μέλλ. πεπράσομαι.

ΠΑΡΑΓ. πώλησις, πωλητής, πωλητήριον, πωλητικός. [πώλημα, πωλητήρ]: **ΕΤΥΜ.** ἀπὸ τὴν ρίζαν πελ- (πέλω, πέλομαι). Τὸ μεταπτωτικόν θ. πωλ- καὶ τὸ πρόσφ. -ε(η) πωλέ-ω-ῶ καὶ πωλ-ή-σω.

ΣΥΝΩΝ. ἀποδιδομαι καὶ πιπράσκω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγοράζω, ὧνοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ, ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: ἐὰν μέν τις τὴν ὅραν πωλῇ τῷ βουλομένῳ.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. (τῆς ἀξίας): τὰ ξύμπαντα τούτου ἐνὸς ἂν πωλοῖτο

Ν. ΕΛΛ. πωλῶ, πουλῶ καὶ πουλάω=1) δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) προδίδω. «ἐπωλησε τὴν πατρίδα εἰς τοὺς ἔχθρούς».

P

ῥαθυμῶ (έω)=1) εἴμαι ὀχνηρός, τεμπέλης, 2) ἀργῶ, 3) ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ [πρτ. ἐρραθύμουν], μέλλ. καταρραθυμήσω, ἀδρ. κατερραθύμησα, πρκ. ἐρραθύμηκα.

• **Παθ.** μόνον ἢ μτχ. πρκ. κατερραθυμημένα (=τὰ χαμένα ἔνεκα ἀδιαφορίας).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ῥάθυμος (ρύζιος καὶ θυμός) θ. ῥάθυμέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀπορράθυμο (—παραμελῶ τι ἔνεκα ὄκνηρίας) καταρράθυμο (—1. εἴμαι πολὺ αμελής, 2. χάνω κάτι ἔνεκα ἀδιαφορίας).

ΣΥΝΩΝ. ἀμελῶ, δλιγωρῶ, ἀφροντιστῶ, ἀργῶ, ράθισυργῶ.

ΑΝΤΙΘ. πονῶ, ἐπιμελοῦμαι, κάμνω, μοχθῶ. ἀγωνίζομαι, ταλαιπωρῶ;

ΣΥΤΑΞ. ἀμτβ.: ἡ πόλις τὰ καλὰ ἐκτήσατο οὐ ράθυμοῦσα.

* **ῥάπτω=1)** ράπτω, 2) κεντῶ, 3) μηχανεύομαι, σχεδιάζω, μηχανορράφω, 4) συναρμολογῶ. Τὸ ρῆμα ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. χρησιμοποιεῖται σύνθετον μὲ τὰς προθ. σὺν ἦ ἀπό. Ἐνεστ. συρράπτω. μέλλ. ἀπορράψω, [ἀόρ. α' ἐρραψά β' συν-έρραφον, πρκ. ἐρραφα, ὑπερσ. ἐρραφήκειν].

• **Μέσ.** καὶ Παθ. [ῥάπτομαι, παθ. μέλλ. συρραφήσομαι, μέσ. ἀόρ: ἐρραψάμην], παθ. ἀόρ. ἐρράψην, πρκ. ἐρραψματι, [ὑπερράψμην].

ΠΑΡΑΓ. ραπτός, [ραφεύς, ράμμα, ραφή.ραφίς, ράπτης, ράψις]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σραφ- καὶ τὸ πρόσφ. -τ- καὶ τροπὴν τοῦ φ εἰς π σραφ-τ-ω. Τὸ ἀρχ. σ ἐτράπη εἰς δασεῖαν ῥάπτω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: σὺν, ἀπὸ καὶ συγ κατα-.

ΣΥΝΩΝ ουνάπτω, συναρμόττω, συνδέω, ευντίθημι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ὅστε ἀπορράψειν τὸ Φιλίππου στόμα.

Ν. ΕΛΛ. ράπτω καὶ ράβω=1) ράβω, 2) κατασκευάζω ἐνδύματα.

ῥαψωδῶ (έω)=1) ἀπαγγέλλω ποιήματα, 2) ἀποστηθίζω, 3) ρητορεύω, 4) ἐγκωμιάζω. [πρτ. ἐρραψώδουν], μέλλ. ῥαψωδήσω, ἀόρ. ἀπερραψωδησα, πρκ. ἐρραψωδηκα,

• **Παθ.** ῥαψωδοῦμαι, [πρτ. ἐρραψώδούμην, μέλλ. ῥαψωδηθήσομαι, ἀόρ. ἐρραψωδήθην, πρκ. ἐρραψώδημαι].

ΠΑΡΑΓ. [ραψώδημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ῥαψωδός (ράπτω καὶ φδή) θ. ῥαψωδέ-ω-ῶ, παρσούνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἀπαγγέλλω, λαλῶ, ληρῶ, φλυαρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: ραψωδεῖς μὲν περιών τοῖς "Ελλησιν.

2) μὲ αἰτιατ. (σπαν.).

ῥέπω=1) κλίνω, γέρνω, 2) πίπτω, 3) κατεβαίνω, 4) στρέφω, 5) ἔχω φοπὴν εἰς κάτι, 6) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω. [πρτ. ἐρρεπον, μέλλ. ρέψω], ἀόρ. **ἔρρεψα.**

ΠΑΡΑΓ. ροπή, ἀντίρροπες, ἀμφιρρεπής, ισόρροπος ρόπαλον. [ραπίς ρόπτρεν, ἐπιρρεπής, ἀμφίρροπος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. Ερεπ- ῥέπ- ρέ-πω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐπὶ καὶ κατά.

ΣΥΝΩΝ. κλίνω, βαρύνω.

ΑΝΤΙΘ. δρθω:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: εῦ ρέπει θεός.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: εἰς ἔν τι αἱ ἐπιθυμίσ. ἔγινα ρέπουσιν.

‘Ως σύνθ. μὲ αἵτιατ.: καὶ τύχει καταρέπει .ων εύτυχοῦντα.

N. ΕΛΛ. ρέπω=1) κλίνω, γέρνω. 2) (μτφ.) ἔχω τάσιν πρός κάτι. «ρέπει πρός την χαρτοπαικίαν»,

- **ρέω=1)** οέω, τρέχω, ἐκρέω, 2) κυλῶ, 3) πίπτω, σταλάζω, 4) χάνομαι, 5) λυώνω. πρτ. ἔρρεον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ρυήσομαι, [καὶ ρέυσω ἢ ρέυσομαι ἢ ρέυσοῦμαι]. παθ. ἀδρ. β' μὲ ἐνεργ. σημασ. ἔρρυην. [καὶ ἔρρευσα], πρκ. ἔρρυηκα, ύπερος. ἔρρυηκειν.
- Παθ. μόνον τὸ γ' ἐνικ. τοῦ πρτ. περιερρεῖτο.

‘Αντικατάστασις ἀορ. β' (κλίνεται κατά τά εἰς-μι)

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔρρυην	ρύω	ρυείην	—	ρυῆναι	ρυεῖς

ΠΑΡΑΓ: ρεῦμα, ροή, ροῦς, ρύαξ, ρύμη, ρυθμός, ρύσις, ἀπόρρυτος, περίρρυτος, ἐπίρρυτος [ρεῖθρον, ρυτός, ρεῦσις, ρευστός, καταρροή, ἀπόρροια].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. σρεF· δεF- δεB-ω ρέ-ω. ‘Ο χαρακτήρ ε συναιρεῖται μόνον, δταν ἀκολουθῇ ε ἢ ει, δπως καὶ τά: νέω, πνέω, πλέω: **ΣΥΝΘ.** μὲ τάς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, είς, ἐκ, ἐπί, κατά, παρά, περί, σύν, ύπό.

ΣΥΝΩΝ. χέομαι, ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: διὰ μέσου δὲ τοῦ παραδείσου ρεῖ ὁ Μαίανδρος ποταμός.

2) μὲ προληπτ. κατηγ. τοῦ ύποκ.: δ γάρ ‘Ασωπός ποταμός ἔρρη μέγας.

N. ΕΛΛ. ρέω (ἐπί ρευστῶν)=1) μετακινοῦμαι διὰ μέσου κάποιου, σχηματίζω ρεῦμα, 2) ἐχύνομαι, ἐκρέω. «ἔρρεον δάκρυα ἀπό τοὺς ὄφθαλμούς της». ἀπορρέω=1) πηγάζω, 2) (μτφ.) προέρχομαι ἀπό κάπου: διαρρέω=1) ρέω διὰ μέσου, 2) (μτφ.) ἐκφεύγω, παρέρχομαι. «διέρρευσαν οἱ ὀπαδοί του». καταρρέω=1) ρέω πρός τά κάτω, 2) καταπίπτω, κρημνίζομαι, 3) φθείρομαι, ἐκπίπτω **συρρέω=1)** ρέω μαζύ μὲ ἄλλο, 2) (μτφ.) συναθροίζομαι, προστρέχω κ.λ.π.

- * **ρήγνυμι=1)** συντρίβω, σπάζω, κομματιάζω, 2) σχίζω, 3) διασπῶ: Τὸ ρῆμα εἰς τὸν ἐνεστῶτα, χρησιμοποιεῖται ἀπό τοὺς ἀττ. πεζογάρφους πάντοτε σύνθετον. πρτ. ἔρρηγνυν, καὶ ἔρρηγνυον, μέλλ.: ρήξω, ἀδρ. ἔρρηξα, [πρκ. ἔρρηχα].
- Μέσ. καὶ παθ. ρήγνυμαι, πρτ. ἔρρηγνύμην, [μέσ. μέλλ. ρήξομαι,

παθ. μέλλ. β' ρχγήσομχι], μέσ. ἀδρ ἐρρηξάμην [παθ. ἀδρι: α' ἐρρήχθην], παθ. ἀδρ. β' ἐρράγην, ἐνεργ. πρκ. β' μὲ μέσ. καὶ παθ. σημασ. ἐρρωγα, [παθ. πρκ. ἐρρηγματι], ἐνεργ. ὑπερσ. β' μὲ μέσ καὶ παθ. σημασ. ἐρρώγειν.

Αντικατάστασις ἀφ. β!

δριστ:	ὑπετ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐρράγην	ραγῶ	ραγείην	=	ραγῆναι	ραγεῖς

ΠΑΡΑΓ. ραχία, ράχις, ρήγμα, ἀπορρόξ, [άρρωξ, ρηκτός, ἄρρηκτος, ράκος ρήξις, ρώξ, διαρρόξ, περιρρόξ, ραγή, ραγάς, ρήκτης, ρηξικέ? ευθος, ρωγμή, ρωγμός, ἀδιάρρηκτος, ἀμφιρρόξ, διάρρηξις].

ΕΤΥΜ 1) ἀπὸ τὸ θ. **Frηγ-** (λατ. Frango=θραύω) **ρηγ-** καὶ τὸ πρόσφ: -νυ- τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. **ρηγ-νυ-μι**, 2) ἀπὸ τὸ θ. **Frηγ-** καὶ μὲ μετάπτωσιν α) **Frαγ-** **ραγ-** ἐρ-ράγ-ην, β) **Frωγ-** **ρωγ-** ἐρ-ρωγ-α.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, κατά, παρά, περί, ούν.

ΣΥΝΩΝ. θραύω, κλάω, διασπῶ, κατάγνυμι, συντρίβω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. μὲ αἰτιατ : οὐδεὶς ἐτόλμησε ρήξαι φωνήν. τοὺς πέπλους κατερρηκατο.

Ν. ΕΛΛ. διαρρηγνύω=1) σπάξω κάτι, σχίζω κάτι, 2) τρυπῶ, 3) (μτφ.) κατέβω, διακόπτω. «διέρρηξαν τὰς σχέσεις των».

ρίγῶ (ώω)=ἔχω ρίγος, κρυώνω, είμαι παγωμένος, 2) ἀνατριχιάζω ἀπὸ φόβου. [πρτ. ἐρρίγων], μέλλ. **ριγώσω**, [ἀόρ. ἐρρίγωσα, πρκ: ἐρρίγωκα].

Κλίσις ἐνεστ.

δριστ. ριγῶ-ῳց-ῳ-ῳμεν-ῳτε-ῳσι.

ὑπετ. ριγῶ-ῳց-ῳ κλπ εύκτ. ριγώην-ῳης-ῳη κλπ.

προστ. —. **ἀπαρ.** ριγῶν. **μτχ.** ριγῶν-ῳσα-ῳν.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **ριγωσ** καὶ τὸ πρόσφ. j. **ριγωσ-ῳ-ῳ** ριγω-ῳ-ῳ ριγῶ-ῳ-ῳ. Τὸ ριγῶ κλίνεται κατὰ τὰ εἰς-ῳ ἀλλ' ἐπειδὴ ᔁχει χαρακτήρα ω, συ. ηρημένον ᔁχει ω ἡ ω, δπου τὰ εἰς-ῳ ᔁχουν ου ἡ οι. ΣΥΝΩΝ. πήγνυμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀπιθ.: πεινήσοιναι καὶ διψήσουναι καὶ ριγώσουναι.

* **ρίπτω καὶ ριπτῶ** (έω)=ρίπτω πρτ. **ἐρριπτον**, καὶ **ἐρριπτουν**, μέλλ. **ριψω**, ἀόρ. **ἐρριψα**, πρκ. **ἐρριψα**.

• Παθ. **ρίπτομαι** καὶ **ριπτοῦμαι**, [παθ. μέλλ. α' ριφθήσομαι, παθ. μέλλ. β' ριφήσομχι], παθ. ἀόρ. α' **ἐρριφθην** καὶ β' **ἐρριφην**, πρκ. **ἐρριμμαι**, [ὑπερσ. **ἐρρίμμην**].

ΠΑΡΑΓ. ρίψις, ρίψαστις, ριψοκίνδυνος, εύριπος, [ριπτός, ριπή, ρίμμα]. ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **ριπ-** καὶ τὸ πρόσφ. τ, **ρίπ-ῳ-ῳ** ἡ τὸ θ. **ριπ-** καὶ τε

προσφ. -τ- καὶ -ε ριπ τ-έ-ω -ῶ. Τὸ εἰναι μακρὸν πλὴν τοῦ παθ. μέλλοντος καὶ ἀορίστου.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, μετά, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. βάλλω, ὑημι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ. · οἱ οὐεν δὴ τὰ δπλα ἔχοντες ἔρριπτουν (αὔτα).

N. ΕΛΛ. ρίπτω καὶ ρίχνω=1) δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ἀνατρέπω. «ρίπτω τὴν κυβέρνησιν», 3) ραίνω. «ἔρριξαμε ρύζι στοὺς νεόνυμφους», 4) ἐκσφενδονίζω, πυροβολῶ: ρίπτομαι καὶ ρίχνομαι=ἐπιτίθεμαι. σύνθ. ἀπορρίπτω, καταρρίπτω.

ῥυθμίζω=1) φέρω κάτι εἰς ρυθμόν, διευθετῶ, τακτοποιῶ, 2) ἐλέγγω. [πρτ. ἔρρυθμιζον, μέλλ. ρυθμίσω καὶ ρυθμιῶ], ἀδρ. ἐρρύθμισα.

- Παθ. [ῥυθμίζομαι], πρτ. ἐρρυθμίζμην, ἀδρ. ἐρρυθμίσθην, πρκ. ἐρρύθμισμαι.

ΠΑΡΑΓ. ρυθμιστής, [ρυθμιστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εύσιασ. ρυθμὸς καὶ μὲ τὴν κατάληξιν -ίζω ρυθμίζω, κατὰ τὰ εἰς -ίζω δδοντικλητα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: διά, μετά.

ΣΥΝΩΝ. εύπρεπίζω, διακοσμῶ, διατάττω, διατίθημι, συντίθημι, παρασκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: οἵ καὶ τἄλλα ρυθμίζουσιν,

N.ΕΛΛ. ρυθμίζω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. διαρρυθμίζω, μεταρρυθμίζω.

ῥυπαίνω=λερώνω, μολύνω. Ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. τὸ οῆμα χρησιμοποιεῖται σύνθετον: καταρρυπαίνω, [πρτ. ἔρρυπαίνον], μέλλ. καταρρυπανῶ.

- Παθ. ρυπαίνομαι, [ἀδρ. ἔρρυπάνθην].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. ρύπος θ. ρυπαν- καὶ τὸ πρόσφ. j, ρυπαν·j ω καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ j, ρυπαίνω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν κατά.

ΣΥΝΩΝ. μδλύνω, μιαίνω, χραίνω.

ΑΝΤΙΘ λαμπρύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.: αἵ καταρρυπαίνουσιν αὔτα;

N. ΕΛΛ. ρυπαίνω=1) δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω.

* ρώννυμι καὶ ρωννύω=1) στερεώνω, δυναμώνω, 2) ἐνισχύω, ἐπιβεβαιώνω. [μέλλ. ἐπιρρώσω], ἀδρ. ἐρρωσα.

- Παθ. [ρώννυμαι, μέλλ. ἐπιρρωσθήσομαι], παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. ἐρρώσθην, πρκ. ἐρρωμαι, ὑπερσ. ἐρρώμην.

ΠΑΡΑΓ. ρωμη. [ρωσις, ἀνάρρωσις, ἐπίρρωσις, ἄσφαστος, εύρωστος];

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ρωσ- καὶ τὸ πρόσφ. -νυ- ρώσ-νυ-μι. Τὸ σ ἀφομοιούται πρὸς τὸ ν, ρών-νυ-μι.

ΣΥΝΘ: μὲ τὰς προθέσεις : ἀνὰ καὶ ἐπί.

ΑΝΤΙΘ. ἀρρωτῶ, ὀσθενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : τοὺς δὲ ἵζόντας πολλῷ μᾶλλον ἐπέρρωσεν.

Σ

- **σβέννυμι=1)** σβήνω, ἔξαλείφω, 2) καταβάλλω, καταπνίγω, κατεύνάζω. [πρτ. ἐσβέννυον, μέλλ. σβέσω], ἀδρ. **ἔσβεσσα.**
- Παθ. συνήθως σύνθ. μὲ τὰς προθ. ἀπὸ καὶ κατά: πρτ. **ἔσβεννύμην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημᾶσ. **σβήσομαι**, [παθ. μέλλ. σβεσθήσομαι, μέσ. ἀδρ. α' ἐσβεσάμην], παθ. ἀδρ. α' **ἔσβεσθην**, ἐνεργ: ἀδρ. β' μὲ παθ. σημασ. **ἔσβην**, ἐνεργ. πρκ. μὲ παθ. σημασ. **ἔσβηκα**, [παθ. πρκ. **ἔσβεσμαι**], ἐνεργ. ύπερσ. μὲ παθ. σημασ. **ἔσβήκειν**]:
‘Αντικατάστασις ἀφορ.

δριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ:
ἔσβεσσα	σβέσω	σβέσαιμι	σβέσον	σβέσαι	σβέσας
ἔσβην	σβῶ	σβείην	σβῆθι	σβῆναι	σβεῖς

ΠΑΡΑΓ. σβέοις, σβεοτήριος, ἀσβεστος, [σβεστήρ].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὰ θ. **σβεσ-** καὶ **σβε-**: 1) ἀπὸ τὸ θ. **σβεσ-** καὶ τὸ πρόσφ: -νυ- δ ἐνεστ. **σβέσ-νυ** μι καὶ μὲ ἀφομοιώσιν τοῦ σ πρὸς τὸ -νυ- **σβέν-νυ-μι**. 2) ἀπὸ τὸ θ. **σβε** (**σβη**) οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΩΝ. ἀπαλείφω, μαραίνω, ξηραίνω, ἡσυχάζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀνάπτω, αἴθω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τὸ τὰ ιππικὰ μανθάνειν ἀπέοβηκε.

Ν. ΕΛΛ. σβήνω καὶ σβένω=1) σβήνω 2) (μτφ.) καταπραῦνω, καταπάύω. «σβήνω τὴ δίψα μου», 3) ἔξαλείφω, διαγράφω.

σέβω καὶ σέβομαι=1) ἐντρέπομαι, εὐλαβοῦμαι, 2) λατρεύω. [πρτ. **ἔσεβον**] καὶ **ἔσεβδην**, [παθ. μέλλ. β' σεβήσομαι], παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. **ἔσέφθην**.

ΠΑΡΑΓ σεμνός, εύσεβής, ἀσεβής, [σεπτός, σέβας, δυσεβής, δυσέβημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σεβ-** χωρὶς πρόσφ. **σέβ-ω**, **σέβ-ομαι**-

ΣΥΝΩΝ. αἰδοῦμαι, εύσεβω, λατρεύω, τιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: θεούς μὲν σέβοιντο.

2) μὲ ἀπαρ.: ὑβρίζειν ἐν κακοῖς οὐ σέβω.

3) μὲ μτχ.: ὥστ' οὐ σέβεται πρωσορῶν.

Ν. ΕΛΛ. **σέβομαι=1)** δ. τι καὶ εἰς τὰ ὀρχαῖα, 2) τηρῶ κάτι μὲ εύλαβεισν, ύπακούω. «σέβομαι τοὺς νόμους».

σημαίνω=1) φανερώνω, δίδω σημεῖον, 2) γνωστοποιῶ, 3) δηλῶ, ἀγγέλλω, διακηρύσσω, ύποδεικνύω, 4) σφραγίζω. πρτ. **ἔσημαινον**,

- μέλλ. σημανῶ, ἀδρ. ἐσήμηνα [καὶ ἐσήμανα, πρκ. σεσήμαγκα],
 • Μέσ. καὶ Παθ. σημαίνομαι, πρτ. ἐσημαινόμην, μέσ. μέλλ. σημανοῦμαι, [παθ. μέλλ. σημανθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἐσημηνάμην, παθ. ἀδρ. ἐσημάνθην, πρκ. σεσήμασμαι.

Αντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀδρ.

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	σημαίνω	σημαίνω	σημαίνομι	σήμαινε	σημαίνειν	σημαίνων
μέλλ.	σημανῶ	—	σημανοῖμι	—	σημανεῖν	σημανῶν
ἀδρ.	ἐσήμηνα	σημήνω	σημήναιμι	σήμηνον	σημήναι	σημήνας

Κ λίσις π ρ κ:

δριστ. σεσήμασμαι-νσαι-νται-σμεθα-νθε-σεσημασμένοι εἰσί.

ἀπαρ. σεσημάνθαι. **μτχ.** σεσημασμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ: οήμαντρον. δσήμαντος, [σημαντήρ, σημαντήριυν, σημάντωρ, σήμανσις, σημαντικός, σημαντός, σημασία].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. σῆμα θ. σημαν- καὶ τὸ πρόσφ. -j, σημάν-j-ω καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ j, σημαίνω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὸ προθ.: ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, πρό, ούν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. δείκνυμι, δηλῶ, φαίνω, εἰκάζω, τεκμαίρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπόλ.: πρὶν ἀν αὐτὸς σημήνῃ

2) μὲ αἵτιατ. · & γιγνώσκω σημανῶ.

3) μὲ δοτ.: ὡς αὐτοῖς οἱ φρυκτώροι ἐσήμαινον.

4) μὲ δοτ. καὶ ἐμπρόσθ. προσδ : καὶ μοι οἱ θεοὶ οὕτως ἐν τῷ ιεροῖς ἐσήμηναν.

5) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.: (Κῦρος) ἐοήμηνεν αὐτοῖς μάχεσθαι.

6) μὲ πλαγ. ἐρώτησ.: πέμπει σημανοῦντα δ,τι χρὴ ποιεῖν.

7) μὲ δοτ. καὶ κατηγ. μτχ.: σημαίνουσί μοι Κρέοντα προστείχοντα.

Ν. ΕΛΛ. σημαίνω=1) δίδω σήματα δι' ἥχων, ἥχω. «σημαίνουν τὰ οήμαντρα», 2) ἐννοῶ, 3) ἔχω σημασίαν, βαρύτητα.

σιγῶ (άω)=σιωπῶ, τηρῶ σιγήν. πρτ. ἐσίγων, [μέλλ. σιγήσω], μέσ.

μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. σιγήσομαι, ἀδρ. ἐσίγησα, πρκ. σεσίγηκα.

- Παθ. σιγῶμαι, μέλλ. σιγηθήσομαι, ἀδρ. ἐσιγηθῆν, πρκ. σεσιγηημαι, τετελ. μέλλ. σεσιγήσομαι.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. σιγή θ. σιγά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις κατά, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. σιωπῶ, εύφημῶ

ΑΝΤΙΘ. βιω, λαλῶ, λέγω, φημί, φθέγγομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀπτβ : οἱ ὅλοι τριάκοντα ὑπὸ τοῦ φθόνου οὐκ ἐσίγω,

Ν. ΕΛΛ. σιγῶ=1) δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) καταπαύομαι «έσιγη σαν τὰ πάθη».

σιτῶ (έω) = τρέφω. πρτ. **ἔσιτουν**, μέλλ. **σιτήσω**, ἀδρ. **ἔσιτησα**, πρκ. **σεσίτηκα**.

- Μέσ. **σιτοῦμαι** (= τρέφομαι, λαμβάνω τροφήν, τρώγω), πρτ. **ἔσιτούμην**, [μέλλ. **σιτήσομαι**, ἀδρ. **ἔσιτήθην**].

ΠΑΡΑΓ. **σίτησις**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **σῖτος** θ. **σιτέ-ω-ῶ**:

ΣΥΝΘ. ουσσιτῶ.

ΣΥΝΩΝ. ζοθίω, τρώγω, τρέφω, σιτίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : οὐ παρὰ τῇ μητρὶ οιτοῦνται οἱ παῖδες.

2) μὲ αἰτιατ. : οἶδα έγώ ἄνδρας ἐπίδιας οιτουμενούς:

σιωπῶ (άω)=1) σιωπῶ, είμαι σιωπηλός, 2) τηρῶ κάτι μυστικόν πρτ.

ἔσιωπων, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **σιωπήσομαι** [καὶ σιωπήσω], ἀδρ. **ἔσιωπησα**, πρκ. **σεσιώπηκα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **σιωπῶμαι**, παθ. μέλλ. **σιωπηθήσομαι**, μέσ.

ἀδρ. **ἔσιωπησάμην**, παθ. ἀδρ. **ἔσιωπήθην**, [πρκ. **σεσιώπημαι**].

ΠΑΡΑΓ. κατασιωπητέον, [σιώπησις, σιωπητέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **σιωπή** θ. **σιωπά-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, δια, κατά, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. σιγῶ, εύφημῶ.

ΑΝΤΙΘ. βιω, λέγω, λαλῶ, φημί, φθέγγομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: ὁ δὲ Λύσανδρος τότε μὲν ἔσιωπησεν.

2) μὲ αἰτιατ. : σιωπᾶς ἢ μὴ δεῖ λέγειν.

Ν. ΕΛΛ. **σιωπῶ** καὶ **σωπαίνω=δ.τι** καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. ού.θ. **παρα-**
σιωπῶ, **ἀποσιωπῶ**.

σκάπτω=σκάπτω, σκαλίζω. πρτ. **ἔσκαπτον**, μέλλ. **σκάψω**, ἀδρ. **ἔ-**
σκαψα, πρκ. **ἔσκαψα**.

- Παθ. **σκάπτομαι**, πρτ. **ἔσκαπτόμην**, [μέλλ. β' **σκαφήσομαι**], ἀδρ. **ἔσκαψην**, πρκ. **ἔσκαψμαι**.

'Αντικατάστασις παθ. ἀφ. β'

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	πρεστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔσκαψην	σκαφῶ	σκαψείην	σκάψην	σκαψῆναι	σκαψεῖς

ΠΑΡΑΓ. σκάψμα, σκαπτός, σκάφος, [σκαφεύς, σκαπάνη, σκαπτέον, σκάφη, κατασκαφή, σκέπαρνον, σκαφή]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σκαπ-** ἢ **σκαψ-** καὶ τὸ πρόσφ. -τ- **σκάπ-τ-ω**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, κατά.

ΣΥΝΩΝ. δρύττω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ταφρον μὲν κύκλῳ περὶ τὸ ίερόν **ἔσκαπτον**.

Ν. ΕΛΛ. **σκάπτω**, **σκάψτω** καὶ **σκάψω=1)** δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα,
2) γλώφω σκαλίζω. **ὑποσκάπτω=1)** σκάπτω, **ὑποσκάψτω**, 2) **ὑπονο-**
μεύω, 3) (μτφ.) φθείρω. «δ κόπος καὶ ἡ πεῖνα ύπεσκαψαν τὴν ύγεια του»

σκεδάννυμι καὶ **σκεδανύω=σκορπίζω**, διασκορπίζω, διασπείρω.

Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. σύνθ. κυρίως μὲ τὰς προθ. διὰ καὶ κατά. πρτ. ἐσκεδάννυν καὶ ἐσκεδάννυσον, [μέλλ. σκεδάσω καὶ σκεδῶ (ἀω)], ἀδρ. ἐσκέδασα.

- Μέσ. καὶ Παθ. **σκεδάννυμαι**, πρτ. **ἐσκεδαννύμην**, [παθ. μέλλ. σκεδασθήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἐσκεδασάμην**, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. αγημασ. **ἐσκεδάσθην**, πρκ. **ἐσκέδασμαι**, ὑπερσ: **ἐσκεδάσμην**:

ΠΑΡΑΓ. σκεδαστός, [σκέδασις, σκεδαστής, σκεδασμός]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σκεδα-** καὶ τὸ πρόσφ. -νυ- **σκεδα-νυ-μι** τὰ δύο νόφείλονται εἰς ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα συμφωνόληκτα εἰς -μι (**σβέσ-νυ-μι**) **σκεδάν** νυ μι.

ΣΥΝΘ. καὶ μὲ τὰς προθέσεις : ἀπὸ κεὶ ἐπὶ.

ΣΥΝΩΝ διασπείρω, διαρρίπτω, δισχέω.

ΑΝΤΙΘ. ἀθροίζω, ἀλίζω, συλλέγω, συνάγω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵτιατ.· τῆς νυκτὸς διασκέδασεν αὐτὰ πανταχῆ.

Ν. ΕΛΛ. διασκεδάζω=1) εύφραίνω, ψυχαγωγῶ καὶ εύφραίνομαι, ψυχαγωγῶμαι, 2) γλεντῶ: «διασκεδάζει μὲ τοὺς φίλους του»:

* **σκευάζω=1)** παρασκευάζω, ἔτοιμάζω, 2) προμηθεύω, ἐφοδιάζω.

Τὸ ρ. ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθ. πρτ: **ἐσκεύαζον**, μέλλ. **σκευάσω**, ἀδρ. **ἐσκεύασα**, πρκ. **ἐσκεύασα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **σκευάζομαι**, πρτ. **ἐσκευαζόμην**, παθ. μέλλ. **σκευασθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἐσκευασάμην**, παθ. ἀδρ. **ἐσκευάσθην**, πρκ. **ἐσκεύασμαι**, ὑπερσ. **ἐσκευάσμην**.

ΠΑΡΑΓ. σκευασία, σκευαστός, ἀσυσκεύαστος, ἐπισκευαστής, παρασκευαστέον, παρασκευαστής.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ **σκευὴ** θ. **σκευάδ-** καὶ τὸ πρόσφ j, **σκευάδ-j-w**. **σκευάζω** κατὰ τὰ ὀδοντικόληκτα εἰς -άζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ ἔτοιμάζω. εύτρεπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἐνεργ. καὶ μέσ. μὲ αἵτιατ.: δυναμένοις **σκευάζειν** παντοδαπάς ἡδονάς. θρέψονται ἄλφιτα σκευαζόμενοι.

Ν. ΕΛΛ: σύνθ. **ἀναστρέψαζω**, διασκευάζω, κατασκευάζω, παρασκευάζω, συσκευάζω.

σκηνῶ (όω)=1) στήνω σκηνάς, στρατοπευδεύω, 2) ζῶ ἢ διαμένω εἰς σκηνήν, καταλύω. πρτ. **ἐσκήνωσην**, μέλλ. **σκηνώσω**, ἀδρ. **ἐσκήνωσα**, πρκ. **ἐσκήνωσα**.

- Μέσ. **σκηνοῦμαι**, ἀδρ. **ἐσκηνωσάμην**, πρκ. **ἐσκήνωμαι**, ὑπερσ: **ἐσκηνώμην**. Ἀπαντᾶ ἐπίσης καὶ τὸ ρ. **σκηνῶ (άω)** καὶ **σκηνῶ (έω)** μὲ τὴν ἴδιαν περίπου σημασίαν.

ΠΑΡΑΓ. σκήνωμα, διασκηνωτέον, [σκήνωσις, κατασκήνωσις, σκηνωτής, σκηνωτός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιο. **σκῆνος** (=καλύβη, σκηνή), θ. **σκηνό-ω-ώ.**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, κατά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. αὐλίζομαι, διαμένω, διατρίβω; στρατοπεδεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: ἐσκήνουν μὲν δὴ οὕτω κατὰ τάξεις.

Ν. ΕΛΛ. κατασκηνώνω.

σκήπτω=1) ὑποστηρίζω, στερεώνω, στυλώνω, 2) ἔξακοντίζω, ἐκτοξεύω, 3) δρμῶ. Ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. τὸ ἐνεργ. χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθ. **ἐπισκήπτω** (=1) ἐπιβάλλω, 2) κελεύω, διατάσσω, δίδω αὐστηρὰν διαταγήν). πρτ. **ἐπέσκηπτον**, μέλλ: **ἐπισκήψω**, ἀόρ. **ἐπέσκηψα**, [πρκ. **ἐπέσκηφα**].

- **Μέσ.** **σκήπτομαι** (=1) προσποιοῦμαι, 2) δισχυρίζομαι, 3) δικαιολογοῦμαι). πρτ. **ἐσκηπτόμην**, μέλλ. **σκήψομαι**, ἀόρ. **ἐσκηψάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐσκήφθην**, πρκ. **ἐσκημματίη**.

ΠΑΡΑΓ: σκήπτρον, σκηπτός (=κεραυνός) σικηπτοῦχος, σικήψις (=πρόφασις, δικαιολογία).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σκηπ-** καὶ τὸ πρόσφ. τ **σκήπ-τ-ω-**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ: 1) τοῦ ἐνεργ. τά: κελεύω, ἐντελλομαι, ἐπιπίπτω, ἐπιτάττω, παραγγέλλω. 2) τοῦ μέσ. τά: αἰτιῶμαι, ἐτερείδρυμαι, προβάλλομαι, προφασίζομαι, συνηγορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ : σικήπτει τῷ ουναδικοῦντι.

2) μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ προσδ.: ὁ δὲ ταῦτα ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς.

3) μὲ ἀπαρ. ἢ μὲ δοτ καὶ ἀπαρ : δτι αὐτὴν ἐλευθέραν ἐσκήπτετο εἶναι. ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν μηδὲν νεωτερίζειν.

4) μὲ εἰδ. πρότασ σικηπτόμενος δτι ὅψὲ εἴη.

Ν. ΕΛΛ. **ἐνσκήπτω**=ἐπιπίπτω αἰφνιδίως καὶ δρμητικῶς. «Ἐνέσκηψε κακοκαιρία»:

***σκοπῶ** (έω) καὶ **σκοποῦμαι** (έομαι) (δὲν ὑπάρχει διαφορὰ σημασίας):
=1) βλέπω πρὸς κάτι, θεῶμαι, παρατηρῶ, 2) ἔξετάζω, 3) ἀγρυπνῶ, 4) προσέχω, σκέπτομαι, 5) ἔρευνω, ἔξακριβώνω. πρτ. **ἐσκόπουν** καὶ **ἐσκοπούμην**, [μέλλ. **σκοπήσω**] καὶ **σκέψομαι**, (ἀόρ. **ἐσκόπησα**) καὶ **ἐσκεψάμην** [καὶ **ἐσκοπησάμην**, παθ. ἀόρ. α' **ἐσκέφθην** καὶ β' **ἐσκέπην**], πρκ. **ἐσκεμματίη**, ὑπερσ. **ἐσκέμμην**, τετελ. μέλλ. **ἐσκέψομαι**:

·Αντικατάστασις μέσ. ἀορ.

δριστ.	δπετ.	εύκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐσκεψάμην	σκέψωμαι	σκεψάμην	σκέψαι	σκέψα-	σκεψάμε-

Κ λίσις πρκ

δρεστ. ἔσκεμμαι-ψαι-πται-μμεθα-φθε-ἔσκεμμένοι εἰσί.

πρεστ. ἔσκεψο-φθω-φθε-φθων.

ἀπαρ. ἔσκέφθαι. μτχ. ἔσκεμμένος.

ΠΑΡΑΓ. σκοπή, σκοπιά, σκοπός, σκέμμα, σκεπτέον, διασκεπτέον, [σκόπησις, σκοπητέον], σκέψις

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σκεπ- 1) μὲ μετάπτωσιν σκοπ- καὶ τὸ προσφ. -ε- σκοπέ-ω-ῶ. 2) ἀπὸ τὸ θ. σκεπ- οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς πρόθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, περί, πρό, σύν;

ΣΥΝΩΝ. ἀθρῶ, βουλεύομαι, ἐνθυμοῦμαι, θεῶμαι, θεωρῶ, λογίζομαι:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: σκοπεῖτε παῦλάν τινα αὐτῶν.

2) μὲ πλαγ. ἐφωτ πρότ.: σκοπεῖοθ' εἰς τὶ ποτ' ἐλπις ταῦτα τελευτῆσαι.

ἄλλα σκοπῆς ὅπως οἱ ἄλλοι μηδὲν ὀδικήσονται

3) μὲ ἀμπφ. προσδ.: περὶ ὃν νυνὶ σκοπεῖτε.

Ν. ΕΛΛ. σκέπτομαι καὶ σκέφτομαι=1) διανοοῦμαι, στοχάζομαι, ουλλογίζομαι, 2) σκοπεύω. «σκέφτομαι να ταξιδεύσω». σύνθ συσκέπτομαι.

σκώπτω=έμπατζω, χλευάζω. πρτ. ἔσκωπτον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. σκώψομαι, ἀόρ. ἔσκωψα.

• Παθ. σκώπτομαι, πρτ. ἔσκωπτόμην, [μέσ. ἀόρ. ἔσκωψάμην] ἀόρ. ἔσκώφθην, [πρκ. ἔσκωμμαι].

ΠΑΡΑΓ. σκῶμμα, [σκώψις, σκώπτης, σκωπτικός, φιλοσκώμμων]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. σκώψ (=μικρὰ κουκουβαγιά) θ. σκώπ- καὶ τὸ πρόσφ. -τ- σκώπ-τ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: διά καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. παίζω, λοιδορῶ, καταγελῶ, χλευαζω, διασύρω.

ΑΝΤΙΘ: σπουδάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οἱ παῖδες ἔσκωπιον εύτόν.

Ν. ΕΛΛ. σκώπτω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

σπειρῶ (άω)=συστρέφω, σύμμαζεύω. Ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. χρησιμοποιεῖται τὸ μέσ. σύνθ.: συσπειρῶμαι (=συσπειροῦμαι, κουλουριάζομαι).

• Παθ. ἀόρ. συνεσπειράθην, πρκ. συνεσπείραμαι, [ὑπερσ. συνεσπειράμην].

ΠΑΡΑΓ. [σπείραμα, σπειράσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ σπείρα θ. σπειρά-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. συστρέφομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ : συνεσπειράθησαν ἐπὶ τὴν Μουνιχίαν.

Ν. ΕΛΛ. συσπειρώνω καὶ συσπειρώνομαι=δ,τι καὶ εἰς τὰ δεκάτια.

- * **σπείρω**=1) ρίπτω σπόρον, σπέρνω, 2) διασπείρω, 3) ἔξατλώνω.
[πρτ. ἔσπειρον], μέλλ. σπερῶ, ἀδρ. ἔσπειρα, [πρκ. ἔσπειρα].
- Μέσ. καὶ Παθ. **σπείρομαι**, τρτ. **ἔσπειρόμην**, [παθ. μέλλ. β' σπαρήσομαι, μέσ. ἀδρ. α' ἔσπειράμην, μέσ. ἀδρ. β' ἔσπαρόμην καὶ ἔσπερόμην], παθ. ἀδρ. β' μὲ μέσ. καὶ παθ. σημασ. **ἔσπειρην**, πρκ. **ἔσπειρα**.

'Αντικατάστασις ένεστ. μέλλ. καὶ ἀφ. ἐνεργ. καὶ παθ. ἀφ.

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ένεστ.	σπείρω	σπείρω	σπείροιμι	σπείρε	σπείρειν	σπείρων
μέλλ.	σπερῶ	—	σπεροῖμι	—	σπερεῖν	σπερῶν
ἀφ.	ἔσπειρα	σπείρω	σπείραιμι	σπείρον	σπείραι	σπείρας
παθ. ἀδρ	ἔσπειρην	σπαρῶ	σπαρείην	σπάρηθι	σπαρῆναι	σπαρεῖς

ΠΑΡΑΓ σπέρμα, σπαρτός, σπορά, σποράδην, σπρεύς, σπορητός, σπόριμος, σπέρος, [σπαρτέον, σπορετός]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σπερ-** 1) **σπερ-** καὶ τὸ προοφ. -j, **σπερ-j-ω** καὶ ἀφομίωσιν τοῦ -j- πρὸς τὸ ρ, **σπερ-ρω** καὶ μὲ ἀποβολὴν τοῦ ἐνδὲς ρ καὶ ἀναπλ. ἔκτασιν **σπείρ-ω** 2) ἀπὸ τὸ **σπερ-** καὶ μὲ μετάπτωσιν **σπαρ-**οὶ δῆλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ. διὰ, ἐν, κατά, παρά·

ΣΥΝΩΝ. σκεδάννυνται, διαδίδωμι

ΑΝΤΙΘ θερίζω

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ. · δὲ τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα στείρει.

Ν ΕΔΔ. **σπείρω** καὶ **σπέρνω**=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ) διαδίδω. «ἔσπειρε τὸν πονικόν», 3) διδάσκει σύνθ. **διασπείρω**, **ένσπειρω**-

* **σπένδω**=χάμνω σπονδὴν, χύνω χρασί ώς προσφορὰν εἰς χάποιον θεόν. πρτ. **ἔσπενδον**, [μέλλ. κατασπείσω], ἀδρ. **ἔσπεισα**, [πρκ. κατέσπεικα].

• Μέσ. **σπένδομαι** (=συνθηκολογῶ, κλείω εἰρήνην). πρτ. **ἔσπενδομην**, μέλλ. **σπείσομαι**, ἀδρ. **ἔσπεισάμην**, [παθ. ἀδρ. **ἔσπεισθην**], πρκ. **ἔσπεισμαι**, ὑπερσ. **ἔσπεισμην**.

ΠΑΡΑΓ. σπονδή, σπονδαί, ἄγρονδος, ὑπόσπονδος, ἔνσπονδος, ὄμδονδος, σύνσπονδος ἀσπειστος, [σπονδεῖος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σπενδ-ω** Τὸ θ. τῶν ἀλλων χρόνων σπει- προῆλθεν ἀπὸ ἀναπληρωτ. ἔκτασιν **ἔ-σπενδ σα**. Τὸ νδ ἀποβάλλεται μὲ ἀναπληρῶμ **ἔκτασιν** **ἔσπεισα**.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ὅπο ἐν, ἐπί, κατά, σύν, ὑπό

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ.: τὸ λείβω, τοῦ μέσου: τὸ συντίθεμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ δοτ.: ώς σπείσης Διὶ πατρί.

2) μὲ αἰτιατ. · σπονδάς τε **ἔσπεισα**.

- 3) μὲ ἀναρ· συέλεξουσιν ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκρούς.
τὸ μέσο. 1) μὲ δοτ. δοτις ἡμῖν σπείσεται.
2) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.: σπένδονται Μαντινεῦσιν ἀποχωρεῖν
κατὰ τάχος.
3) μὲ δοτ. κοὶ αἰτιατ.: ἀναχώρησιν δὲ οὐκ ἔσπείσαντο ἀπασιν;
4) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: οὐδ' αὖ ἔσπενδοντο ὑπέρ τῆς ἐκείνων!

σπεύδω=1) θέτω εἰς κίνησιν, ἐπιταχύνω, 3) παροτρύνω, 4) ἐπιζητῶ
κάτι, προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, 5) ἀνυπομονῶ. πρτ. **ἔσπευδον**,
μέλλ. **σπεύσω**, ἀδρ. **ἔσπευσα**, [πρκ. **ἔσπευχα**].

ΠΑΡΑΓ. σπουδή:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σπεύδω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ ἐπείγω, ἐπείγομαι, ταχύνω, ἐπιταχύνω. βιάζομαι, ἀναγκάζω
κινθ.

ΑΝΤΙΘ. βραδύνω, μέλλω, χρονίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.: δ δὲ **ἔσπευδε** πεζῇ.

- 1) μὲ αἰτιατ.: ἀπερ καὶ οἱ ἔχθροι **ἔσπευσαν**.
- 2) μὲ ἀπαρ.: **ἔσπευδε** ἕγκρατῆς γενέσθαι;
- 3) μὲ ἐξηρτ. πρότ: σπεύδοντα δπως μὴ τὸ νόσημα ὑπουλον
τὴν ψυχὴν ποιήσει.

Ν. ΕΛΛ. **σπεύδω=1)** μεταβαίνω κάπcsu ταχέως, 2) ἐνεργῶ ἐπειγδν-
τως. σύνθ. **ἐπισπεύδω**.

σπουδάζω=1) σπεύδω, ἐπείγομαι, 2) είμαι πολυάσχολος, 3) είμαι
σοβαρός, σοβαρολογῶ. πρτ. **ἔσπούδαζον**, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ:
σημασ. **σπουδάσομαι**, ἀδρ. **ἔσπούδασα**, πρκ. **ἔσπούδακα**, ὑπερσ.
ἔσπουδάκειγ.

- **Παθ.** **σπουδάζομαι** (=ἐπιδιώκομαι μὲ ζῆλον), [μέλλ. **σπουδασθή-**
σομαι, ἀδρ. **ἔσπουδάσθην**], πρκ. **ἔσπούδασμαι**.

ΠΑΡΑΓ. σπούδασμα, σπουδαστέος, σπουδαστές, ἀξιοσπαύδαστος
[σπουδαστής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ σύσιασ. **σπουδή** θ. **σπουδαδ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **σπου-**
δάδ-j-w σπουδάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα διοτικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : διά, σύν:

ΣΥΝΩΝ. προθυμοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. παίζω, σκώπτω:

- ΣΥΝΤΑΞ.** 1) μὲ αἰτιατ.: σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης ;
2) μὲ ἀπαρ.. οὐ σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι τὸν βίον.
3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: περὶ ἀ μάλιστα σπουδάζουσιν.

Ν. ΕΛΛ. **σπουδάζω=1)** ἀμτβ. ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι, καταγίνομαι.
•σπουδάζει φιλολογίαν, 2) μτβ.=δαπανδ διὰ νὰ σπουδάσῃ κάποιος.
«τὸν ἔσπούδασε δ ἀδελφός του».

* **σπῶ** (άω)=1) σύρω, 2) ἀποσπῶ, ἐκριζώνω, ἀποκόπτω, 3) σχίζω, 4) ἀρπάζω. πρτ. **ἔσπων**, [μέλλ. σπάσω], ἀόρ. **ἔσπασα**, πρκ. **ἔσπακα**.

• Μέσ. καὶ Παθ. (πάντοτε σύνθετον). **σπῶμαι**, πρτ. **ἔσπώμην**, μέσ. μέλλ. **σπάσομαι**, παθ. μέλλ. **σπασθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἔσπασμην**, παθ. ἀόρ. **ἔσπάσθην**, πρκ. **ἔσπασμαι**.

ΠΑΡΑΓ. σπάσμα, σπασμός, ἀδιάσπαστος, ἀνάσπαστος, ούσπασις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σπασ-** **σπάσ-ω** **σπά-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. · ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρά, περί, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ἔλκω, σύρω.

ΑΝΤΙΘ. ώθω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: σπῶσί τε ἡμᾶς.

Ν. ΕΛΛ. **σπῶ** καὶ **σπάω**=1) θραύω, συντρίβω, 2) (μτφ.) καταρρίπτω, ὑπερβάλλω «ἔσπασε τὸ ρεκόρ». 3) παθαίνω κήλην: **ἀποσπῶ**, **ἀνασπῶ** διασπῶ, συσπῶ.

στασιάζω=1) ἐπαναστατῶ, 2) φιλονικῶ, 3) ώθῶ εἰς ἐπανάστασιν. πρτ. **ἔστασίαζον**, μέλλ. **στασιάσω**, ἀόρ. **ἔστασίασα**, πρκ. **ἔστασίακα**.

• Παθ. (μόνον σύνθ.) **καταστασιάζομαι**(=καταβάλλομαι ἀπὸ τοὺς στασιαστὰς), ἀόρ. **κατεστασιάσθην**, πρκ. **κατεστασίασμαι**.

ΠΑΡΑΓ. στασιασμός, στασιαστικός, ἀστασίαστος, [στασιαστής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **στάσις** θ. **στασιάδ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **στασιάδ-j-w**, **στασιάζω**, κατὰ τὰ δόδοντικόληκτα εἰς -άζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀντί, κατά, σύν.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: δοτις στασιάζει πρὸς ἀρχοντα, 2) μτβ. μὲ αἰτιατ.: τραπόμενοι στασιάσαι τὴν πόλιν.

3) μὲ δοτ.: ἵνα ἀλλήλοις μὲν στασιάζοιεν.

Ν. ΕΛΛ. **στασιάζω**=κάνω στάσιν, ἀρνοῦμαι ὑπακοήν εἰς τοὺς ἀρχοντας ἢ τοὺς νόμους. «ἔστασίασε τὸ ναυτικόν».

σταυρῶ (όω)=1) περιφράττω διὰ πασσάλων, 2) κατασκευάζω χαράκ· κωμα πέριξ ἐνδε τόπου. πρτ. **ἔσταυρουν**, ἀόρ. **ἔσταύρωσα**.

• Μέσ. καὶ Παθ [σταυροῦμαι], μέσ. ἀόρ. **ἔσταυρωσάμην**, παθ: ἀόρ. **ἔσταυρώθην**, πρκ. **ἔσταύρωμαι**.

Ἄπὸ τοὺς ἀττ. πεξ τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται σύνθ.

ΠΑΡΑΓ σταυρωμα, σταυρωσις, [σταυρωτής, σταυρωτός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **σταυρός** (ἴστημι) θ. **σταυρό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ: μὲ τὰς προθέσεις : ἀνά, πρό, περί.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ πρῶτον μεν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσι.

Ν. ΕΑΔ. σταυρώνω=1) καρφώνω κάποιον ἐπί τοῦ σταυροῦ, 2) βασανίζω, τυραννῶ.

- * **στέλλω=1)** ἀποστέλλω, πέμπω, 2) τοποθετῶ, ταχτοποιῶ, ἐτοιμάζω, 3) ἔξοπλίζω. πρτ. ἔστελλον, μέλλ. στελῶ, ἀόρ. ἔστειλα, πρκ. ἔσταλκα, ὑπερσ. ἔστάλκειν.
- Μέσ. καὶ Παθ: **στέλλομαι**, πρτ. ἔστελλόμην, [μέσ. μέλλ. στελοῦμαι], παθ. μέλλ. β' **σταλήσομαι**, μέσ. ἀόρ. ἔστειλάμην, παθ. ἀόρ. β' **ἔστάλην**, πρκ. ἔσταλμαι, ὑπερσ. **ἔστάλμην**.

‘Αντικατάστασις ἐνεργ. ἐνεστ. μέλλ. ἀόρ. καὶ παθ. ἀόρ.

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	στέλλω	στέλλω	στέλλοιμι	στέλλε	στέλλειν	στέλλων
μέλλ.	στελῶ	—	στελοῖμι	—	στελεῖν	στελῶν
ἀόρ.	ἔστειλα	στείλω	στείλαιμι	στείλον	στείλαι	στείλας
παθ. ἀόρ.	ἔστάλην	σταλῶ	σταλείην	στάληθι	σταλῆναι	σταλεῖς

ΠΑΡΑΓ. στόλος, στολή, ἐπιστολή, ἐπιστολεύς.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ θ: **στελ-** καὶ μὲ μετάπτωσιν **σταλ-** καὶ **στολ-**. Ἀπὸ τὸ θ. **στέλ-** καὶ τὸ πρόσφ. -ι, **στελ-ι-ω** **στέλλω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρά, περί, πρός, ούν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ πέμπω, παρασκευάζω, στρατεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τριάκοντα ἔστειλαν.

Ν. ΕΑΔ. στέλλω καὶ **στέλνω=τοποστέλλω**. «ἔστειλαν ἐνισχύσεις».

σύνθ. ἀποστέλλω, ἀναστέλλω, καταστέλλω, συστέλλω κλπ.

στέργω=1) ἀγαπῶ, 2) ἀρκοῦμαι, 3) εὐχαριστεῦμαι. [πρτ. ἔστεργον], μέλλ. στέρξω, ἀόρ. **ἔστερξα**, [πρκ. β' **ἔστοργα**].

- Παθ. **στέργομαι**, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. στέρξομαι, παθ. ἀόρ. **ἔστέρχθην**, πρκ. **ἔστεργμαι**].

ΠΑΡΑΓ. στέργη, στερκτέον, [στέρξις, στερκτός, στερκτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **στεργ-** καὶ μὲ μετάπτωσιν **στόργ-** **στέργ-ω**.

ΣΥΝΩΝ. ἀγαπῶ, φιλῶ, ἀρκοῦμαι, ἥδομαι χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: μήτε γέλωται προπετῆ στέργε.

Ν. ΕΑΔ. στέργω=δέχομαι, συγκατατίθεμαι, ἀνέχομαι. «δὲν στέργει νὰ συμφωνήσῃ».

* **στερῶ** (έω) καὶ **στερίσκω=1)** στερῶ, ἀποστερῶ, ληστεύω, ἀπογυνώνω, 2) ἀφαιρῶ. πρτ. **ἔστέρδουν**, μέλλ. **στερήσω**, ἀόρ. **ἔστέρησα**, πρκ. **ἔστέρηκα**.

- Παθ. **στεροῦμαι** ή **στέρομαι** ή **στερίσκομαι**, πρτ. **ἔστερούμην**,

καὶ ἔστερημην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. στερήσομαι, παθ. μέλλ. στερηθήσομαι, παθ. ἀδόρ. ἔστερηθην, πρκ. ἔστερημαι, ὑπερσ. ἔστερημην, τετελ. μέλλ. ἔστερησομαι.

ΠΑΡΑΓ. στέρησις, ἀποστερητής, [στέρημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **στερ-** 1) **στέρ-ομαι**, 2) μὲ τὸ πρόσφ. **-ε-** (-η) **στερέ-ω** **στερῶ** **στερή-σω**, κοὶ 3) μὲ τὸ πρόδοφ. **-ισκ-** **στερ-ίσκ-ω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀπό, πρόσ οπς, ουν-από-.

ΣΥΝΩΝ. δέομαι, δπορῶ, χρήζω.

ΑΝΤΙΘ δίδωμι, παρέχω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: αὐτὸν ἔστερησαν τῆς πατρίδος.

β) τὸ μέσ. μὲ γεν.: δοοι τῆς ἔστερῶν ἔστεροντο.

Ν. ΕΛΛ. **στερῶ**=ἀφαιρῶ κάτι ἀπὸ κάποιον. ούνθ. ἀποστερῶ:

στεφανῶ (όω)=στεφανώνω. πρτ. ἔστεφάνουν, μέλλ. **στεφανῶσω**, ἀδόρ. **ἔστεφάνωσα**, πρκ. **ἔστεφάνωκα**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **στεφανοῦμαι**, πρτ. **ἔστεφανούμην**, παθ: μέλλ: **στεφανωθήσομαι**, μέσ. ἀδόρ. **ἔστεφανωσάμην**, παθ: ἀδόρ. **ἔστεφανώθην**, πρκ. **ἔστεφάνωμαι**, [ὑπερσ. **ἔστεφανώμην**].

ΠΑΡΑΓ. στεφάνωμα, στεφάνωσις, ἀστεφάνωτος, στεφανωτής, [στεφανωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **στέφανος** θ. **στεφανό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀπὸ καὶ κατά

ΣΥΝΩΝ. στέφω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ὁ πάππος ὁ ἔμπειρος ἔστεφάνωσε τὴν πόλιν.

Ν. ΕΛΛ. **στεφανώνω=1)** περιβάλλω κάτι μὲ στεφάνη, 2) θέτω ἐπὶ τῆς κεψελῆς κάποιου στέφανον, 3) ἐπιβραβεύω. «ἔστεφάνωσε τοὺς νικητάς»

* **στρατεύω=1)** ἐκστρατεύω, 2) είμαι στρατιώτης, ὁδηγῶ στρατὸν. πρτ. **ἔστρατευον**, μέλλ. **στρατεύσω**, ἀδόρ. **ἔστρατευσα**, [πρκ. **ἔστρατευκα**, ὑπερσ. **ἔστρατεύκειν**].

• Μέσ. **στρατεύομαι** (=ἐκστρατεύω), πρτ. **ἔστρατευόμην**, μέσ. ἀδόρ. **ἔστρατευτάμην**, [παθ. ἀδόρ. **ἔστρατεύθην**], πρκ. **ἔστρατευμαι**, ὑπερσ. **ἔστρατεύμην**.

ΠΑΡΑΓ. στρατεία, στράτευμα, στρατεύσιμος, ἀστράτευτος, ἐκστρατεύτεον, [στράτευσις, στρατευτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **στρατός** θ. **στρατεύ-ω**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀντί, ἐκ, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: εἰς δὲ Κύπρον ἔστρατεύοντο ναυσὶ δισκοοίσιαις. καὶ ἔστρατευσαν πρὸς "Αβυδον".

2) μὲ σύντ. ἀντίκ. ἔστρατευμαι τὰς στρατείας.

Ν. ΕΛΛ. **ἐκστρατεύω**, **ἐπιστρατεύω**, **ἐπιστρατεύομαι**.

στρατηγῶ(έω)=1) είμαι στρατηγός, 2) πράττω τι ώς στρατηγός, 3) ὑπερβάλλω κάποιον κατὰ τὴν στρατηγικὴν ίκανότητα. πρτ. ἐστρατήγου·, μέλλ. στρατηγήσω, ἀδρ. ἐστρατήγησα, πρκ. ἐστρατήγησα.

- Παθ. **στρατηγοῦμαι** (=διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι), [ἀδρ. ἐστρατηγήθην], πρκ. **ἐστρατήγημαι**.

ΠΑΡΑΓ. στρατήγημα, ὑστρατήγητος, στρατηγητέον, [στρατήγησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **στρατηγός** (στρατός καὶ ἄγω) θ. **στρατηγέω-ῶ**, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀντί, ὑπό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀρχω, ἡγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: ἡ δὲ τύχη ἐστρατήγησε κάλλιον.

2) μὲ γεν : ἐστρατήγει δὲ τῶν νεῶν Ἀριστεύς.

3) μὲ αἰτιατ. (σύστοιχ.): εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι καλύτερον ἐστρατηγησεν, οὐ ψέγω:

στρατηγησαντα ἐμὲ τχύτην τὴν στρατηγίαν.

στρατοπεδεύω = 1) (μετβ.) ἴδρυω στρατόπεδον, 2) (ἀμεταβ.)=έγκαθίσταμαι εἰς στρατόπεδον, καταλύω. πρτ. **ἐστρατοπέδευον**, [μέλλ. στρατοπεδεύσω], ἀδρ. **ἐστρατοπέδευσα**, [πρκ. **ἐστρατοπέδευκα**, ὑπερσ. **ἐστρατοπεδεύκειν**].

- Μέσ. **στρατοπεδεύομαι**, πρτ. **ἐστρατοπεδεύομην**, μέλλ. **στρατοπεδεύσομαι**, ἀδρ. **ἐστρατοπεδευσάμην**, πρκ. **ἐστρατοπέδευμαι**, ὑπερσ. **ἐστρατοπεδεύμην**.

. ΠΑΡΑΓ. στρατοπεδεία, στρατοπέδευσις, [στρατοπέζευμα, στρατοπεδευτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **στρατόπεδον** θ. **στρατοπεδεύω**, κατὰ τὰ εἰς-εύω (βασιλεὺς — βασιλεύω):

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀντί, ἐν, κατά, περί.

ΣΥΝΩΝ. σκηνῶ, αύλιζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀναζεύγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : ὑπαίθριοι ἔξω ἐστρατοπεδεύετε.

2) μὲ αἰτιατ. : αὐτούς ἐστρατοπέδευσαν ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ.

Ν. ΕΛΛ. **στρατοπεδεύω=δ**, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα:

* **στρέψω=1)** στρέψω, συστρέψω, γυρίζω, 2) μεταβάλλω, τροποποιῶ, 3) τυραννῶ, 4) (μτφ.) σκέπτομαι. πρτ. **ἐστρέψον**, μέλλ. **στρέψω**, ἀδρ. **ἐστρεψα**, [πρκ. **ἐστροφα**].

- Μέσ. καὶ Παθ. **στρέφομαι**, πρτ. **ἐστρεφόμην**, μέσ. μέλλ. **στρέψομαι**, παθ. μέλλ. β' **στραφῆσομαι**, παθ. ἀδρ. α' **ἐστρέφθην**, παθ. ἀδρ. β' **ἐστράφην**, πρκ. **ἐστραμματιστην**, ὑπερσ. **ἐστράμμην**.

'Αντικατάστασις παθ. ἀρ.

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀρ. α'	ἐστρέφθην	στρεφθῶ	στρεφθεί-	στρέφθητι	στρεφθῆ-	στρεφθεῖς
ἀρ. β'	ἐστράφην	στραφῶ	στραφείην	στράφηθι	στραφῆναι	στραφεῖς

Κλίσις Παρακειμένου

δριστ. ἔστραμμαι—ψαι—πται—μμεθα—φθε—ἔστραμμένοι εἰσι.

προστ. ἔστραψο—φθω,—φθε—φθων.

Ἀπαρ. ἔστράψθαι, μτχ. ἔστραμμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ. στρέμμα, στρεπτός, στρόβιλος, στροφεῖον, στρεφή, στρέφιγξ;
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. στρεφ- καὶ μὲ μετάπτωσιν στραφ-·καὶ στροφ- στρέφ-ω, ἐ-στράφ-ην, ἐ-στροφ-α.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσ: : ἀνά, ἀπό, διὸ, ἐπί, κατά, μετά, περί, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. κλίνω, τρέπω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: διπλὰ ἔστρεφε τὰ ἐρωτήματα.

N. ΕΛΛ. στρέψω=1) μετακινῶ κάτι ἐπὶ τόπου, 2) γυρίζω, 3) ἀλλάσσω κατεύθυνσιν. σύνθ. ἀποστρέψω, διαστρέψω, ἐπιστρέψω, καταστρέψω, περιστρέψω κλπ;

στρώνυμι καὶ **στρωνύμω**, καὶ **στορένυμι** καὶ **στόρνυμι**=1) στρώνω, ἀπλώνω, ἐκτείνω, 2) ἔξουδετερώνω, πρτ. ἔστρωνυν καὶ [ἔστρωνυον, μέλλ. στορῶ, στορέσω, στρώσω, στρωνύσω], ἀδρ. **ἔστρεσσα**, [ἀδρ. ἔστρωσα, πρκ: ἔστρωκα, ὑπερσ. ἔστρωκειν].

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **στόρνυμαί**, [πρτ. ἔστορνύμην, μέσ. μέλλ. στρώσσαμι, παθ, μέλλ. στρωθήσομαί, μέσ. ἀδρ. ἔστορεσάμην καὶ ἔστρωσάμην, παθ. ἀδρ. ἔστρωθην καὶ ἔστορήθην], πρκ. **ἔστρωμαί** [καὶ ἔστρεσμαί, ὑπερσ. ἔστορέσμην καὶ ἔστρωμην].

ΠΑΡΑΓ. στρῶμα. στρωμνή, ἄστρωτος, [στρωτός, στρῶσις, στρωτήρ];
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σταρ- προῆλθεν τὸ θ. στορ- καὶ μὲ μετάθεσιν στρο- καὶ μὲ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω στρω-. Ἀπὸ τὸ θ. στρω- καὶ τὸ πρόσφ. -νυ στρώ-νυ-μι· τὰ δύο ν ὁφείλονται εἰς διαλογίαν πρὸς ἄλλα σιγμόληκτα εἰς ·μι ρήματα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

N. ΕΛΛ. στρώνω=1) ἀπλώνω κάτι ἐπὶ μιᾶς ἐπιφανείας, 2) καλύπτω «ἔστρωσαν τὸν δρόμον μὲ ὅσφαλτον» στρώνομαί=1) κατακλίνομαί, 2) (μτφ.) ἐπιδίδομαί μὲ ζῆλον εἰς κάτι. [σύνθ. ἐπιστρώνω, καταστρώνω-

συκοφαντῶ (έω)=1) κατηγορῶ κάποιον ψευδῶς, διαβάλλω, δυσφη- μῶ, κακολογῶ, δίδω ψευδεῖς πληροφορίας. πρτ. **ἔσυκοφάντουν**, μέλλ. **συκοφαντήσω**, ἀδρ. **ἔσυκοφάντησα**, πρκ. **σεσυκοφάντηκα**.

- Παθ. **συκοφαντούμαι**, πρτ. **ἐσυκοφαντούμην**, [παθ. μέλλ. συκοφαντηθήσομαι], ἀδρ. **ἐσυκοφαντήθην**, πρκ. **σεσυκοφάντημαι**:
ΠΑΡΑΓ. συκοφάντημα, [συκοφάντησις].
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. **συκοφάντης** (σῦκα καὶ φαΐνω) 9. **συκοφαντέω**, παρασύνθετον.
ΣΥΝΘ: διαβάλλω.
ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οὐ γάρ ἔνεκα χρημάτων με συκοφαντεῖ.
Ν. ΕΔΔ. **συκοφαντῶ=δ.τι** καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

συλῶ (άω)=1) ἀπογυμνώνω νεκρὸν πολεμιστήν, 2) λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ. [πρτ. **ἐσύλων**], μέλλ. **συλήσω**, ἀδρ. **ἐσύλησα**, πρκ. **σεσύληκα**.

- Παθ. **συλῶμαι**, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. συλήσομαι καὶ παθ. μέλλ. συληθήσομαι], ἀδρ. **ἐσυλήθην**, πρκ. **σεσύλημαι**, ὑπερσ. **ἐσεσυλήμην**.
ΠΑΡΑΓ. σύλησις, ἄσυλον καὶ ἄσυλος, ιερόσυλος, [συλήτωρ, σύλημα, σύλησις, συλητής].
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ **σύλον** ἢ **σύλη** (= τὸ δικαίωμα κατασχέσεως) 8. **συλά-ω-ῶ**.
ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, περί.
ΣΥΝΩΝ. ἀρπάζω, κλέπτω, γυμνῶ, λεηλατῶ, λήζομαι.
ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἐάν τις συλᾷ τὰ τοῦ θεοῦ.

- * **σφάλλω=1)** κάμνω κάποιον νὰ πέσῃ, καταρρίπτω κάποιον, νικῶ, 2) ματαιώνω, καταστρατηγῶ, 3) βλάπτω. μέλλ **σφαλῶ**,, ἀδρ. **ἐσφῆλα**, [πρκ. **ἐσφάλκα**].
- Μέσ. **σφάλλομαι** (=κάμνω σφάλμα).
- Παθ. **σφάλλομαι** (=ἀποτυγχάνω, [πλανῶμαι]). πρτ. **ἐσφαλλόμην**, μέσ. μέλλ. **σφαλοῦμαι**, παθ. μέλλ. β' καὶ μὲ μέσ. σημασ. **σφαλήσομαι**, [παθ. ἀδρ. α' **ἐσφάλθην**], παθ. ἀδρ. β' καὶ μὲ μέσ. σημασ. **ἐσφάλην**, πρκ. **ἐσφαλμαι**, ὑπερσ. **ἐσφάλμην**.

'Αντικατάστασις ἐνεργ: μέλλ. καὶ ἀπο. καὶ παθ. ἀπο.

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
μέλλ.	σφαλῶ	—	σφαλοῖμι	—	σφαλεῖν	σφαλῶν
ἐνερ. ἀδρ.	ἐσφῆλα	σφήλω	σφήλαιμι	σφῆλον	σφῆλαι	σφήλας
παθ. ἀρ.	ἐσφάλην	σφαλῶ	σφαλείην	σφάληθι	σφαλῆναι	σφαλεῖς

ΠΑΡΑΓ. σφάλμα, σφαλερός, ἀσφαλής, ἐπισφαλής, σφάλτης.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **σφαλ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **σφάλ-j-w**, **σφάλ-λω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀνά, ἀπό, διά:

ΣΥΝΩΝ. ἀμαρτάνω, ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ, ἀτυχῶ.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ σφάλλειαι : ἐπιτυγχάνω, κατορθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲν αἰτιατ. : τὸν ἀναβάτην ἔσφηλαν.

2) τὸ μέσ. μὲν γεν. : εὑκ ἐσφαλτοι τῆς ἀληθείας.

Ν. ΕΛΛ. σφάλλω=πταίω, κάνω λάθος, πλανῶμαι.

- * **σφάττω** ἢ **σφάζω** (οὐδέποτε σφάσσω)=1) σφάζω, 2) θυσιάζω, 3) φονεύω. πρτ. ἔσφαττον καὶ ἔσφαζον, [μέλλ. σφάξω], ἀόρ. ἔσφαξα, [πρκ. ἔσφακα, ὑπερσ. ἔσφάκειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. **σφάττομαι** καὶ **σφάζομαι**, [πρτ. ἔσφαττόμην], παθ. μέλλ. **σφαγήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἔσφαξάμην**, [παθ. ἀόρ. α' ἔσφάχθην], παθ. ἀόρ. β' **ἔσφάγην**, πρκ. **ἔσφαγμαι**.

ΠΑΡΑΓ. σφαγή, σφάγιον, σφαγεύς, [σφαγεῖσν, σφαγίς, σφάγμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σφαγ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **σφαγ-j-ω**, **σφάζ-ω** ἢ **σφάτ-τω**.

ΣΥΝΘ. μὲν τὰς προθέσεις : ἀπό, ἐπί, κατά, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἀποκτείνω, φονεύω, θύω.

ΣΥΝΤΑΞ: μὲν αἰτιατ. : ἡ δὲ σφάττει ἑαυτήν.

Ν. ΕΛΛ. σφάζω.

σχίζω=1) σχίζω, διαιρῶ, διαχωρίζω. πρτ. **ἔσχιζον**, μέλλ. **σχίσω**, ἀόρ. **ἔσχισα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **σχίζομαι**, πρτ. **ἔσχιζάμην**, παθ. μέλλ. **σχισθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **ἔσχισθην**, πρκ. **ἔσχισμαι**.

Πρόσεχε τὰ δύο δημόρχα

σχίσω (μέλλ.) = τοῦ σχίζω.	σχήσω (μέλλ.) = τοῦ ξιώ.

ΠΑΡΑΓ. σχίσις, δισχιστος, [σχισμός, σχίζα, σχιστός, σχίσμα, πολυσχιδής (=δ πολυμερής)]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σχινδ-** (λατ. scindere=σχίζω) προῆλθε τὸ θ. **σχιδ-** καὶ μὲν τὸ πρόσφ. -j, **σχιδ-j ω σχίζω**

ΣΥΝΘ. μὲν τὰς προθέσεις : ἀπό, διά, κατά, περί.

ΣΥΝΩΝ. διαιρῶ, διατέμνω, διαχωρίζω, τέμνω, ρήγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲν αἰτιατ. : ξύλα τις σχισάτω.

Ν. ΕΛΛ. σχίζω καὶ **σκίζω=1)** δι, τι καὶ εἰς τὰ δρχαῖς, 2) (μτφ.) διέρχομαι/ταχέως ἀπὸ κάπου. «σχίζει τὸν ἄέρα». σύνθ διασχίζω ξεσχίζω.

σχολάζω=1) δὲν ἔχω ἀσχολίαν, ἀπασχόλησιν, ἀναπαύομαι, 2) εὔκαιρῶ νὰ πράξω κάτι, 3) χρονοτριβῶ. πρτ. **ἔσχολαζον**, [μέλλ. σχολάσω], ἀόρ. **ἔσχολασα**, πρκ. **ἔσχολακα**.

ΠΑΡΑΓ. [σχόλασις, σχολασμός, σχολαστήριον, σχολαστής, σχολαστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. **σχολή σχολάζω**, δπως ἀπὸ τὸ ἀγορά, ἀγοράζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀργῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. ἢ μὲ τὴν ἄπὸ καὶ γεν.: οἱ Ἀρκάδες ἐσχόλασαν ἀπὸ τοῦ Κρώμνου.

2) μὲ δοτ.. πρὶν σχολάσαι αὐτὸν (ὑποκ.) τοῖς φίλοις.

3) μὲ ἀπαρ.: ως μὴ σχολάζωσι μήτε μένειν μήτε ἀναστρέφεσθαι: δ Κύρος οὐκ ἐσχόλαζεν ὑπακούειν:

4) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: οὐδὲ πρὸς ταῦτα ἐσχόλασα.

Ν. ΕΛΛ. **σχολάζω=1)** ἀργῶ, ἀναπαύομαι. 2) παύω νὰ ἔργαζωμαι ἢ ἀπολύομαι ἀπὸ τὴν ἔργασίαν. 3) τελειώνω τὸ μάθημα, τὴν ἔργασίαν: «ἐσχόλασαν οἱ μαθηταί».

* **σώζω=1)** σώζω, διασώζω, διατηρῶ, διαφυλάττω. πρτ. **ἔσωζον**, μέλλ. **σώσω**, ἀδρ. **ἔσωσα**, πρκ. **σέσωκα**.

• Μέσ. καὶ **Ἴαθ.** **σώζομαι**, πρτ. **ἔσωζόμην**, μέσ. μέλλ. **σώσομαι**; παθ. μέλλ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. **σωθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἔσωσάμην**, παθ. ἀδρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. **ἔσωθην**, πρκ. **σέσωμαι** καὶ **σέσωσμαι**, ὑπερσ. **ἔσεσώμην** καὶ **ἔσεσώσμην**.

ΠΑΡΑΓ: σωτήρ, σῶος, τὰ σῶστρα, ἄσωτος, [σωστέος, οἰώστις, σῶσμα, σωστικός, σωστός].

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ δύο θέματα. 1) ἀπὸ τὸ θ: **σωιδ-** καὶ τὸ **ἱπρόσφ.** j, **σωιδ-γ** ω **σώζ-** **σώζ-ω**. 2) ἀπὸ τὸ θ **σασ-** **σώ-σω** κλπ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀνά, ἀπό, διά, περί, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. διαφυλάττω, διατηρῶ, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάττω, τηρῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω, ἀναιρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἴτιατ.: τὰ δντα αὐτός τε ἐσωζόμην καὶ τὸν πατέρα **ἔσωζον**.

2) μὲ αἴτιατ. καὶ γεν. ἢ μὲ αἴτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. κατὰ γενικήν: σώζει αὐτῇ ἐκ θανάτου τοὺς ἀνθρώπους.

Ν. ΕΛΛ. **σώζω** καὶ **σώνω=δ**, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἡ παρέμβασίς του ἐσωσε τὴν κατάστασιν». σύνθ. διασώζω, περισώζω.

T

* **ταράττω** καὶ **ταράσσω=διαταράσσω**, προκαλῶ ταραχήν, 3) διεγείρω, 4) φοβίζω. πρτ. **ἔταραττον** καὶ **ἔταρασσον**, μέλλ. **ταράξω**, ἀδρ. **ἔταραξα**, [πρκ. τετάραχα, ὑπερσ. ἐτεταράχειν].

• Μέσ. καὶ **Παθ.** **ταράσσομαι** καὶ **ταράττομαι**, πρτ. **ἔταραττόμην** καὶ **ἔταρασσόμην**, μέσ. μέλλ. καὶ μὲ παθ. σημασ. **ταράξομαι**, [παθ. μέλλ. τάραχθήσομαι], παθ. ἀδρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. **ἔταράχθην**, πρκ. **τετάραγμαι**, ὑπερσ. **ἔτεταράγμην**.

ΠΑΡΑΓ. ταραχή, τάραχος, ἀτάρακτος, [τάραγμα, ταραξίας, τάραξις, διαταραχή].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **ταραχ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **ταραχή** j ω **ταράσσω** ττω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀνά, διά, ἐκ, σύν;

ΣΥΝΩΝ. κινῶ, ἔρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : τοῦτο δὴ πρῶτον αὐτὸν **ταράττει**.

Ν. ΕΛΛ. **ταράττω** καὶ **ταράζω=1)** δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. διαταράσσω, συνταράσσω.

- **τάττω** καὶ **τάσσω=βάζω** εἰς τάξιν, παρατάσσω, τακτοποιῶ, 2) δ.ρίζω, 3) διατάσσω, παραγγέλλω, 5) προσδιορίζω. πρτ. **ἐταττον** καὶ **ἐτασσον**, μέλλ. **τάξω**, ἀδρ. **ἐταξα**, πρκ. **τέταχα**, ὑπερσ. **ἐτετάχειν**:
- Μέσ: καὶ Παθ. **τάττομαι** καὶ **τάσσομαι**, πρτ. **ἐταττόμην** καὶ **ἐτασσόμην**, μέσ. μέλλ. **τάξομαι**, παθ. μέλλ. **ταχθῆσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἐταξάμην**, παθ. ἀδρ. α' καὶ μὲ μέσ. σημασ. **ἐτάχθην** [καὶ παθ. ἀδρ. β' **ἐτάγην**], πρκ. **τέταγμαι**, ὑπερσ. **ἐτετάγμην**, τετελι: μέλλ. **τετάξομαι**.

ΠΑΡΑΓ. τάγμα, ταγδς (=ἀρχων ἐν Θεοσαλίᾳ), τακτέον, τακτός, τάξις, ἀτακτος, ἐπιτακτικός, [ταγή, διαταγή].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **ταγ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **τάγή** j ω **τάττω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, παρά, μετά, πρό, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. εύτρεπίζω, διατίθημι, ἔξαρτύω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω;

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : **ἔταξε** τοὺς δόπλίτας.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : εἰ δ' ὑμεῖς τάττετέ με ἡγεῖοθαι.

3) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ἐκέλευον τάξαι τῷ ναύτῃ δραχμὴν

4) μὲ ἐμπρόθ. ἦ ἐπιզη. προσδ. : ἐτάχθησαν οὖν ἐπὶ τεττάρων.

Ν. ΕΛΛ. **τάξω=ὑπόσχομαι**. «τοῦ **ἔταξα** ἔνα δῶρο». σύνθ. διατάξω, κατατάσσω, παρατάσσω, ὑποτάσσω, προστάξω κλπ.

- * **τείνω=1)** τεντώνω, ἐκτείνω, ἀπλώνω, 2) καταβάλλω προσπαθείας. πρτ. **ἐτεινον**, μέλλ. **τενῶ**, ἀδρ. **ἔτεινα**, πρκ. **τέταχα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **τείνομαι**, πρτ. **ἐτεινόμην**, μέσ. μέλλ. **τενοῦμαι**, παθ. μέλλ. **ταθῆσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἐτεινάμην**, παθ. ἀδρ. **ἐτάθην**, πρκ. **τέταμαι**, ὑπερσ. **ἐτετάμην**.

'Αντικατάστασις ἐνεργ. ἐνεστ., μέλλ., ἀδρ. καὶ παθ. ἀδρ.

	δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	τείνω	τείνω	τείνοιμι	τείνε	τείνειν	τείνων
μέλλ	τενῶ	—	τενοῦμι	—	τενεῖν	τενῶν
ἀδρ.	ἔτεινα	τείνω	τείναιμι	τείνον	τείναι	τείνας
παθ. ἀδρ.	ἐτάθην	ταθῶ	ταθείην	ταθητι	ταθῆναι	ταθεῖς

Πρόσεχε τά δύοντα

τείνω (ένεστ.), ἔτεινον (πρτ.)=τοῦ τείνω.
τίνω (ένεστ.), ἔτινον (πρτ.)=τοῦ τίνω.

ΠΑΡΑΓ. τάσις, ταινία, τένων, τόνος, ατενής, [έντατικός, τατός, έκτατός].
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀρχ: θ. **τεν-** (λατ: teneo=κρατώ) προέρχονται τὰ θ.: 1) **τεν-** καὶ μὲ τὸ πρόσφ. -j, **τεν-j-w** τέν-υω τείνω. 2) ἀπό τὸ θ. **τεν-** μὲ μετάπτωσιν τὰ θ. **ταν-** καὶ **τα-** ἐ-τά-θην.

ΣΥΝΩΝ. μὲ πλείστας προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ἀναπτύσσω.

ΑΝΤΙΘ. χαλῶ, παρίημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μιβ. μὲ αἰτιατ.: τὰ δὲ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις
2) ἀμιβ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ.. ἔτεινον ἄνω πρὸς τὸ ὅρος:

Ν ΕΛΛ. **τείνω=1)** δ. τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, **2)** κατευθύνομαι, ἀποβλέπω.
ἀποσκοπῶ σύνθ. ἔτεινω ἐπιτείνω, παρατείνω, διατείνομαι=ὑπο-
στηρίζω «διατείνεται δτι ἔχει δίκαιον» συντείνω κλπ.

τειχίζω=έγειρω τείχος, 2) δχυρώνω, περιτειχίζω, 3) οίκοδομῶ πρτ.
ἔτειχιζον, μέλλ. **τειχιῶ,** ἀδρ. **ἔτειχισα,** πρκ. **τετείχικα.**

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **τειχίζομαι,** πρτ. **ἔτειχιζόμην,** μέσ. μέλλ. **τειχιοῦ-**
μαι, μέσ. ἀδρ. **ἔτειχισάμην,** παθ. ἀδρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. **ἔτει-**
χισθῆν, πρκ. **τετείχισμαι,** ὑπερσ. **ἔτετειχίσμην.**

Δι' δύοντα βλ. **τυγχάνω.**

ΠΑΡΑΓ. τείχισις, τείχισμα, τειχισμός, ατείχιστος, [τειχιστής].

ΕΤΥΜ: ἀπό τὸ ούσιασ. **τείχος** θ. **τειχιδ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **τειχίδ-j-w**
τειχίζω, κατὰ τὰ ὀδοντικόληκτα εἰς -ίζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, περί, πρός, σύν.
ΣΥΝΩΝ. δχυρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἔτείχιζης τα τὰ ἐρύματα.

τεκμαίρομαι ἀποθ.=δηλώνω, διατάσσω, ἀποφασίζω, 2) συμπεραι-
νω, είκάζω, 3) χρίνω. πρτ. **ἔτεκμαιρόμην,** μέλλ. **τεκμαροῦμαι,**
ἀδρ. **ἔτεκμηρόμην.**

ΠΑΡΑΓ. τέκμαρσις, τεκμαρτός, τεκμήριον

ΕΤΥΜ. ἀπό ούσιασ. **τέκμαρ** (=ώρισμένον σημεῖον, τέρμα, σκοπός) θ.
τεκμαρ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, **τεκμαρ-j-ομαι** **τεκμαίρομαι.**

ΣΥΝΘ. συντεκμαίρομαι.

ΣΥΝΩΝ. είκάζω, ύποτεπῶ, συλλογίζομαι, ύποπτεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: πόθεν τοῦτο τεκμαίρει;

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. δργαν ἢ μὲ αἴτ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: τὰ
καινὰ τοῖς πάλσι τεκμαίρεται.

τεκμήραιο δὲ ἀν τοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσίν.

3) μὲ ἀπαρ. ἢ εἰδ.: πρότ.: **ἔτεκμαίρετο** δὲ τοῦτο οὐτως ἔξειν
ἔτεκμαίρετο δὲ δτι οἱ ἵπποι ἀποπαύονται.

* **τελευτῶ** (άω)=1) τελειώνω, ἐκτελῶ, 2) ἀποθνήσκω. πρτ. ἐτελεύτων, μέλλ. τελευτήσω, ἀόρ. ἐτελεύτησα, πρκ. τετελεύτηκα, ὑπερσ. ἐτετελευτήκειν.

- Μέσ. μέλλ: μὲ παθ. σημασ. **τελευτήσομαι**, [παθ.ἀόρ. ἐτελευτήθην].
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐοιασ. τελευτὴ θ **τελευτά-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀπὸ, καὶ, ἐν:

ΣΥΝΩΝ. παύω, περαίνω, τελῶ, ληγω, ἔξεργαζομαι, ἀποθνήσκω.

ΑΝΤΙΘ ἄρχομαι, ζῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιθ.: πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου ἐτελεύτα.

2) μὲ αἰτια.: νοσήσας δὲ τελευτᾶ τὸν βίον.

3) μὲ γεν.: ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτῆσο.

* **τελῶ** (έω)=1) ἀποτελειώνω, 3) ἐκπληρώνω, 3) ἐκτελῶ, 4) πληρώνω.
πρτ. **ἐτέλουν**, μέλλ. **τελῶ**, ἀόρ. **ἐτέλεσα**, πρκ. **τετέλεκα**, ὑπερσ. **ἐτετελέκειν**.

- Παθ. **τελοῦμαι**, πρτ. **ἐτελούμην**, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ σημασ. **τελοῦμαι**], παθ. μέλλ. **τελεσθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἐτελεσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐτελέσθην**, πρκ. **τετέλεσμαι**, ὑπερσ. **ἐτετελέσμην**.

Οἱ τύποι τοῦ ἔνεστ. καὶ μέλλ. συμπίπτουν.

ΠΑΡΑΓ. τελετή, τελεστήρια, τελεστικός, ἀτέλεστος, ἡμιτέλεστος, [τελεστήριον, τελεστής, τελέστωρ, ἐπιτέλεσοις, ἀποτέλεσμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐοιασ **τέλος** θ. **τελέσ-ω**, **τελέ ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀπό, δια, εἰς, ἐκ, ἐπί, πρό, πρός, ούν, ὑπό:

ΣΥΝΩΝ. περαίνω, ἀνύτω, κατορθῶ, διαπράττομαι, ἔξεργαζομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. εἰς ξενικὰ ἐτέλει.

2) μὲ αἰτιατ καὶ δοτ : ὁ φόρος, δν τελοῦσιν εἰς Λακεδαιμόνιοι τοῖς βασιλεῦσιν

τὸ σύνθετον **διατελῶ** εἶναι συνδετικόν. ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων διατελεῖς:

Ν. ΕΛΛ τελῶ=1) ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ σύνθ **ἀποτελῶ**, **διατελῶ** ἐκτελῶ, συντελῶ κ. ἄ.

* **τέμνω=1)** κόπτω, σχίζω, 2) τραυματίζω, 3) δενδροτομῶ, 4) διαιρῶ
πρτ. **ἐτεμνον**, μέλλ. **τεμῶ**, ἀόρ. β' **ἐτεμον** [καὶ ἐταμον], πρκ. **τέτμηκα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **τέμνομαι**, πρτ. **ἐτεμνόμην**, μέσ. μέλλ **τεμοῦμαι**; παθ. μέλλ. **τμηθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. β' **ἐτεμόμην**, παθ. ἀόρ. **ἐτμηθην**, πρκ. **τέτμημαι**, ὑπερσ. **ἐτετμήμην**, τετελ. μέλλ. **ἐκτετμήσομαι**.

Αντικατάστασις ἐνεργ μέλλ καὶ ἐνεργ καὶ μέσ ἀορ β'

	δριστ	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
μέλλ.	τεμῶ	—	τεμοῖμ	—	τεμεῖν	τεμῶν
ἀορ β'	ἐτεμον	τέμιω	τέμοιμι	τέμε	τεμεῖν	τεμῶν
ἀόρ β'	ἐτεμόμην	τέμωμαι	τεμοίμην	τεμοῦ	τεμέσθαι	τεμόμενος

ΠΑΡΑΓ. τομεύς, τομή, ταμίας, τέμαχος, τέμενος, τμῆμα, τμῆσις, τμῆτος, τομός, [τμητός, τόμος].

ΣΥΝΘ. μὲ τάς προθέσεις : ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, κατά, παρά, σὺν κι ἀ: **ΣΥΝΩΝ.** κατακόπτω, ἔκκοπτω, σχίζω, μερίζω, κείρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ τὴν γῆν οὐκ ἔτεμνεν.

2) μὲ γεν. (διαιρετικήν) : καὶ πλεύσαντες ἐς Λευκάδα τῆς γῆς ἔτεμνον.

* **τίθημι =** 1) θέτω, τοποθετῶ, 2) δολίζω, κανονίζω, ἀποφασίζω, 3) ἀπονέμω, 4) ἐκτιμῶ. πρτ. ἐτίθην, μέλλ. θήσω, ἀδρ. β' ἐθηκα, πρκ. τέθεικα καὶ τέθηκα.

• Μέσ. καὶ Παθ. τίθεμαι, πρτ. ἐτίθέμην, μέσ: μέλλ. θήσομαι, παθ. μέλλ. τεθήσομαι, μέσ. ἀδρ. β' ἐθέμην, παθ. ἀδρ. ἐτέθην, μέσ. πρκ. τέθειμαι, παθ. πρκ. κείμαι, παθ. ύπερσ. ἐκείμην.

'Αντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀπο:

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	τίθημι	τιθῶ	τιθείην	τίθει	τιθέναι	τιθεῖς
ἀδρ. β'	ἐθηκα	θῶ	θείην	θὲς	θείναι	θεῖς
ἐνεστ.	τίθεμαι	τιθῶμαι	τιθείμην	τίθεσο	τιθεσθαι	τιθέμενος
ἀδρ.	ἐθέμην	θῶμαι	θείμην	θοῦ	θεσθαι	θέμενος

Πρόσεχε τὰ δόμοντα

θήσω—θήσομαι (μέλλ.), τέθεικα (πρκ.), —τοῦ τίθημι.

θύσω—θύσομαι (μελλ.), τέθυκα (πρκ.), τοῦ θύω.

τέθειμαι (πρκ.), =τοῦ τίθεμαι.

τέθυμαι (πρκ.), =τοῦ θύομαι:

ΠΑΡΑΓ: θέσις, θέμις, θεσμός, θέμα, θέτης, θετέος, θήκη, θήμα, σύνθετος, ἐπίθετος, ἐγκάθετος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ: θη- καὶ θε- καὶ μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλασμὸν θι·θη·μι τι·θη·μι τι·θε·μαι.

ΣΥΝΘ. μὲ δόλος τάς προθέσεις.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : Ξενίας ὁ Ἀρκάς ἀγῶνα ἔθηκε.

2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγορ τῆς ἄλλης). καὶ ἐμὲ κοινωνὸν τῆς ψήφου τίθετε.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. κατηγ.: τὸ ἀπολωλεκέναι πολλὰ τῆς ήμειέρας ἀμελείας ἀν τις θείη.

4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : καὶ τίθημι στασιάζειν αύτούς.

τὸ μέσον 1) μὲ αἰτιατ. : οὗτε ὁν τῷ ἀστει ἔθετο τὰ δπλα

2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγ. τῆς ἄλλης): ἀντία τὰ δπλα ἔθετο.

Ν. ΕΛΛ. κυρίως τὸ μέσον σύνθετον διατίθεμαι, προτίθεμαι, θέτω=1) βάζω, τοποθετῶ, 2) (μτφ.) προτείνω, ύποβάλλω. «θέτω δρον» ἀναθέτω. ἐκθέτω, διαθέτω, παραθέτω, ύποθέτω.

τίκτω=1) γεννῶ, 2) παράγω, 3) (μτφ.) προξενῶ, προκαλῶ. πρτ. ἔ-
τικτον, μέσ. μέλλ. μὲν εὐεργ. σημασ. τέξομαι, ἀδρ. β' ἔτεκον [καὶ
ἔτεξα], πρκ. τέτοκα.

- Παθ. [τίκτομαι, πρτ. ἔτικτόμην, μέσ. μέλλ. τεκοῦμαι, παθ. μέλλ.
τεχθήσομαι, μέσ. ἀδρ. α' ἔτεξάμην, μέσ. ἀδρ. β' ἔτεκόμην, παθ.
ἀδρ. ἔτέχθην, πρκ. τέτεγμαι].

ΠΑΡΑΓ. τοκεύς, τόκος, τέκνον, τέκτων, τέχνη.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. τεκ- καὶ μὲν μετάπτωσιν τοκ- καὶ τκ-. Ἀπὸ τὸ θ.
τκ- μὲν θνεοτωτ. ἀναδιπλ. καὶ μὲν μετάθεσιν τῶν συμφώνων τκ σχη-
ματίζεται δέ ένεστ. τί κτ-ω. Τὸ εἰναι βραχύ,

ΣΥΝΘ. μὲν τὰς προθέσεις ἀπό, ἐκ, ἐν, ούν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ: γεννῶ, φυτεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲν αἰτιατ. : ἡ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται.

* **τιμωρῶ (έω) = 1)** βοηθῶ, 2) ἐκδικοῦμαι. μέλλ. τιμωρήσω, ἀδρ.
ἐτιμώρησα, πρκ. τετιμώρηκα.

- Μέσ. καὶ Παθ. τιμωροῦμαι (=τιμωρῶ, κολάζω). πρτ. ἐτιμωρού-
μην, μέσ. μέλλ. τιμωρήσομαι, παθ. μέλλ. τιμωρηθήσομαι, μέσ.
ἀδρ. ἐτιμωρησάμην, παθ. ἀδρ. ἐτιμωρήθην, πρκ. τετιμώρημαι,
ὑπερο. ἐτετιμωρήμην.

ΠΑΡΑΓ. τιμώρημα, τιμώρησις, τιμωρητέος, [τιμωρητής]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον τιμωρός θ. τιμωρέ-ω, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μὲν τὰς προθέσεις ἀντὶ καὶ πρό.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ τιμωρῶ: βοηθῶ, ἀμύνω, ἀρήγω, ἐπικουρῶ. Τοῦ τιμω-
ροῦμαι: κολάζω, ζημιῶ, δίκην λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ θνεργ. 1) μὲν δοτ.: ἐκέλευσον ἐλαύνειν τοῖς θεοῖς τιμωροῦντες
2) μὲν αἰτιατ. : εἰ τιμωρήσεις τὸν φόνον.
τὸ μέσ. 1) μὲν αἰτιατ. : οὐδὲ ως ἔχθρον ἐσυτοῦ με τιμωρεῖται.
2) μὲν αἰτιατ. καὶ γεν. αἰτίας · ἐὰν τούς παρόντας τῆς ἐξαπά-
της τιμωρησώμεθα
3) μὲν ἔξιρτ. πρότ.: ἔξεστιν ύπιν τιμωρήσασθαι εἴ τι ποτε
ἡδικήκασι;

Ν. ΕΛΛ. τιμωρῶ=έπιβαλλω τιμωρίαν. «θά σὲ τιμωρήσω διὰ τὴν
ἀταξίαν σου».

τίνω=1) πληρώνω χρέος ἢ ἀποζημίωσιν, ἀποζημιώνω, 2) ἐκδικοῦμαι,
πρτ. ἔτινον, μέλλ. τίσω καὶ τείσω, ἀδρ. ἔτισα καὶ ἔτεισα, πρκ.
τέτικα.

- Μέσ. καὶ Παθ. [τίνομαι. μέλλ. τίσομαι], μέσ. ἀδρ. ἔτισάμην καὶ
ἔτεισάμην, παθ. ἀδρ. ἔτισθην καὶ ἔτεισθην πρκ. τέτισμαι,
ὑπερο. ἐτετισμην.

Δι' ὅμοηχα βλέπε τείνω

ΠΑΡΑΓ. τίσις, ἔκτισις, ἔκτισμα, [ἀπότισις].

ΕΤΥΜ. ἀπά τὸ θ. τει- μὲν μετάπτ. τι- καὶ τὸ πρόσφ. -ν- τί-ν-ω. Τὸ εἰς τὸν ἐνεργ., μέλλ., ἀδρ. καὶ πρκ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀπό, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. τιμωροῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἐκεῖνος δὲ τείσει τὴνδε δίκην.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : σῖονται δεῖν τίνειν καὶ μισθὸν αὐτοῖς (ἱατροῖς).

3) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. (αἰτίας). τίσεις δὲ αὐτῶν τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν.

Ν. ΕΛΛ. ἀποτίω=πληρώνω κατει ώς χρέος ή ώς φόρον ή ώς ποινήν. «ἀποτίω φόρον τιμῆς». ἔκτίω=1) πληρώνω, ξένοφλω, 2) (μτφ.) ἔκτελω. «ἔκτίει ποινήν».

* **τιτρώσκω=**1) πληγώνω, τραυματίζω, 2) βλάπτω. πρτ. ἐτίτρωσκον, μέλλ. τρώσω, ἀόρ. ἔτρωσα, [πρκ. τέτρωκα, ὑπερσ. ἐτετρώκειν].

• Παθ. τιτρώσκομαι, πρτ. ἐτιτρωσκόμην, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. τρώσομαι], παθ. μέλλ. τρωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτρώθην, πρκ. τέτρωμαι, ὑπερσ. ἐτετρώμην.

ΠΑΡΑΓ. τρωτός, δτρωτος, τραῦμα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. τρω- καὶ μὲ ἐνεστ. ἀνοδιπλ. τι-τρω- καὶ τὸ πρόσφ: -σκ- τι-τρώ- σκ-ω

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς τροθέσεις κατὰ καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ πλήττω, τραυματίζω.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ : καὶ πολλοὺς ἐτίτρωσκον.

* **τρέπω=**στρέψω, δδηγῶ, διευθύνω πρὸς. πρτ. ἐτρεπον, μέλλ. τρέψω, ἀόρ. ἔτρεψα [καὶ β' ἔτραπον], πρκ. τέτροφα.

• Μέσ. καὶ Παθ. τρέπομαι, πρτ. ἐτρεπόμην, μέσ. μέλλ. τρέψομαι, [παθ. μέλλ. β' τραπήσομαι], μέσ. ἀόρ. α' ἐτρεψάμην, μέσ. ἀόρ. β' ἐτραπόμην, παθ. ἀόρ. α' ἐτρέφθην, παθ. ἀόρ. β' ἐτράπην, πρκ. τέτραμμαι, ὑπερσ. ἐτετράμμην.

'Αντικατάστασις μέσ. καὶ παθ. ἀορ. β'.

δριστ.	ύποτ.	εύκτ	προστ	ἀπαρ.	μτχ.
ἐτρεψάμην	τρέψωμαι	τρεψαίμην	τρέψαι	τρεψασθαι	τρεψάμενος
ἐτραπόμην	τράπωμαι	τραποίμην	τραποῦ	τραπέσθαι	τραπόμενος
ἐτρέφθην	τρεφθῶ	τρεφθείην	τρέφθητι	τρεφθῆναι	τρεφθείς
ἐτράπην	τραπῶ	τραπείην	τράπηθι	τραπῆναι	τραπεῖς

Πρόσεχε τὰ δμόηχα

τέτροφα (πρκ.), τέτραμμαι (πρκ.) = τοῦ τρέπω
τέτροφα (πρκ.), τέθραμμαι (πρκ.) = τοῦ τρέψω

ΠΑΡΑΓ. τροπή, τρόπος, τροπαῖον, ἐπίτροπος, [έντροπή, ύποτροπή].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ: τρεπ- τρέπ-ω καὶ μὲ μετάπτωσιν τροπ- καὶ τραπ-:

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρά, περί, πρό, πρός.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἔνεργ. καὶ μέσον μὲ αἰτιατ.: ἦν δέ τις αὐτῶν τρέψῃ τὰς γνώμας.

2) τὸ μέσον μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: οἱ μὲν πελτασταὶ εἰς ἀρπαγὴν ἔτράποντο.

ΕΛΛ. τρέπω = κάμνω κάποιον νὰ στραφῇ, ἀλλάζω κάτι, μετατρέπω. σύνθ. ἀποτρέπω, ἐπιτρέπω, προτρέπω, ἀνατρέπω.

- * τρέψω = παρέχω τροφήν, τρέψω, ἀνατρέψω, 3) ἐκπαιδεύω. πρτ. ἐτρεψον, μέλλ. θρέψω, ἀδρ. ἐθρεψα, [πρκ. τέτροφα].
- Μέσ. καὶ Παθ. τρέψομαι, ἐτρεφόμην, μέσ. μέλλ. καὶ μὲ παθ. σημασ. θρέψομαι, παθ. μέλλ. β' τραφήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐθρεψάμην, παθ. ἀδρ. α' ἐθρέψθην, παθι ἀδρ. β' ἐτράφην, πρκ. τέθραμμαι, ὑπερσ. ἐτεθράμμην.

'Αντικατάστασις μέσ. καὶ παθ. διορ.

δριστ:	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐθρεψά- μην	θρεψωμαι	θρεψαίμην	θρέψαι	θρέψα- σθαι	θρεψάμε- νος
ἐθρέψθην	θρεψθῶ	θρεψθείην	θρέψθητι	θρεψθῆναι	θρεψθεῖς
ἐτράφην	τραφῶ	τραφείην	τράφηθι	τραφῆναι	τραφεῖς

Δι' δμόηχα βλέπε τρέπω.

ΠΑΡΑΓ. θρέμμα, τροφεῖα, τροφός, τροφή, τροφεύς, εύτραφής, [θρέψεις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. θρεψ-, τρεψ-, τρέψ-ω. 'Απὸ τὸ θ. θρεψ- τρεψ- καὶ μὲ μετάπτωσιν τραφ- ἐ-τράφ-ην καὶ τροφ- τέ-τροφ-α..

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀντί, διά, ἐκ ἐν, παρά, σύν, ύπο.

ΣΥΝΩΝ. σιτίζω:

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τοὺς δὲ Πλαταιῆς Ἐτρεφον οἱ Πελοποννήσιοι.

Ν. ΕΛΛ. τρέψω καὶ θρέψω=1) δίδω τροφήν, διατρέψω, 2) παχύνω. διατρέψω.

τρέχω πρτ. ἐτρεχον, (βλέπε θέω).

- * τρίβω=1) τρίβω, ἀλέθω, 2) φθείρω, κατατρέφω. πρτ. ἐτριβον, μέλλ. τρίψω, ἀδρ. ἐτριψα, πρκ. τέτριψα.
- Μέσ. καὶ Παθ. τριβομαι, πρτ. ἐτριβόμην, μέλλ. τριψομαι, [παθ. μέλλ. α' τριφθήσομαι], παθ. μέλλ. β' τριβήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐτρι-

ψάμην, παθ. ἀδρ. α' ἐτρίφθην, παθ. ἀδρ. β' ἐτρίβην, πρκ. τέτριμμαι. Τὸ δὲ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἄττ. πεζ. συνήθως σύνθ. καὶ κυρίως μὲ τὴν πρόθ.: διά : διατρίβω = 1) περνῶ τὸν καιρὸν μου, χρονοτριβῶ, 2) ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι:

ΠΑΡΑΓ: τριβή, τρίβων, τριμμός, περίτριμμα, ἐντριβής, τρίψις, ἐπίτριπτος (=δ δόλιος), παιδοτρίβης, [τριπτήρ, τριπτήριον, τρίπτης, τριπτός, τρίμμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. τριβ- τρίβ-ω. Τὸ δὲ εἶναι βραχὺ εἰς τὸν ἐνεργ. πρκ. εἰς τὸν παθ. ἀδρ. καὶ εἰς τὰ σύνθετα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀφανίζω, ἀναιρῶ, ἀπόλλυμι, λυμαίνομαι, φθείρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἵταιτι: ἐτριψε τὸ σκέλος τῇ χειρὶ (δοτ. δργ.)!

Ν. ΕΛΛ. τρίβω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) καθαρίζω. «τρίβω τὸ πάτωμα». σύνθ. συντρίβω.

- * **τυγχάνω**=1) ἐπιτυγχάνω, 2) κτυπῶ ἐπιτυχῶς, 3) εὑρίσκω κατὰ τύχην, 4) συναντῶ, 5) ἀποκτῶ. πρτ. ἐτύγχανον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. τεύξομαι, ἀδρ. β' ἐτυχον, πρκ. τετύχηκα [καὶ τετυχα], ὑπεροσ. τετυχηκὼς ἦν.
- Μέσ. [ἀδρ. ἐτεύξαμην καὶ παθ. ἐτεύχθην, πρκ. τέτευγμα].

Αντικατάστασις ἀορ. β'

δριστ.	δποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐτυχον	τύχω	τύχοιμι	τύχε	τυχεῖν	τυχῶν

Πρόσεχε τὰ διμόρφα.

τετύχηκα (πρκ.) — τοῦ τυγχάνω καὶ τετείχικα (πρκ.) — τοῦ τειχίζω

ΠΑΡΑΓ. τύχη, [άτυχής, εύτυχής, ἀνεπίτευκτος ἐπίτευξις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ τευχ- καὶ μὲ μετάπτωσιν τυχ- ἔ-τυχ-ον. 'Απὸ τὸ θ. τυχ- μὲ τὸ ἐνοικιον ἐπένθημα -ν πρὸ τοῦ χ καὶ τὸ πρόσφ. -αν- τυ-ν-χ-αν-ω —τυγχάνω. 'Απὸ τὸ θ. τευχ- τευχ-σομαι τεύξομαι. 'Απὸ τὸ θ. τυχ- καὶ τὸ πρόσφ. ε(η) τυχ ε- τε-τύχ-η-κα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐν, ἐπί, παρά, περί, πρός, σύν.

ΑΝΤΙΘ. ἀμαρτάνω, σφάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: νίκης τε τετυχήκαμεν καὶ σωτηρίας.

2) μὲ αἵτιατ καὶ γεν.: ταῦτα δέ σου τυχόντες.

3) μὲ κατηγ. μτχ.: δ μὲν οὖν πρεσβύτερος παρὼν ἐτύγχανεν.

4) ὡς συνδετ.: εἰ σὺ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων.

Ν. ΕΛΛ. τυχαίνω=1) συναντῶ τυχαίως, 2) ουμβαίνω, 3) παρευρίσκομαι. «ἔτυχα ωτὴ γιορτὴ τευ». ἐπιτυγχάνω, πετυχαίνω.

Y

ύβριζω=1) φέρομαι ύβριστικῶς, είμαι ύβριστής, 2) προσβάλλω, ἐνοχλῶ, κακομεταχειρίζομαι, 3) (ώς νομικὸς δρός)=κακοποιῶ, δέρω; ἐπιτίθεμαι. πρτ. **ύβριζον**, μέλλ. **ύβριδ**, ἀδρ. **ύβρισα**, πρκ. **ύβρικα**, ύπερσ. **ύβρικειν**.

- Παθ. **ύβριζομαι**, πρτ. **ύβριζόμην**, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ύβριοῦμαι], παθ. μέλλ. **ύβρισθήσομαι**, παθ. ἀδρ. **ύβρισθην**, πρκ. **ύβρισμαι**, ύπερσ. **ύβρισμην**.

Πρόσεχε τὰ διμόχα

ύβρικα (πρκ.), ύβρικειν (ύπερσ.)=τοῦ ύβριζω ηύρηκα (πρκ.), ηύρηκειν (ύπερσ.)=τοῦ εύρισκω

ΠΑΡΑΓ: ύβρισμα, ύβριστής. ύβριστέος, [ύβριστικός, ύβρισμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **ύβρις** θ. **ύβριδ-** καὶ μὲ τὸ πρόσφ. -j, **ύβριδ-j-ω** **ύβριζω**, κατὰ τὰ δυοντικόληκτα εἰς ζωή.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἔξ, ἐπί, πρός.

ΣΥΝΩΝ. ἀδικῶ, κακῶς ποιῶ, λοιδορῶ, προπηλακίζω.

ΑΝΤΙΘ. εὖ λέγω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, εὔλογῶ, εὖ ποιῶ, σωφρονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: δοα ύβριζει τις περὶ θεούς.

Ν. ΕΛΛ. **ύβριζω** καὶ **βρίζω=διά λόγων** ἢ πράξεων ἢ ἐκδηλώσεων προσβάλλω τὴν τιμὴν ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν κάποιου. σύνθ. **ἐξυβρίζω**.

ύμνω (έω)=έγκωμιάζω, ἐπαινῶ, **έξυμνω.** 2) ψάλλω, διηγοῦμαι: πρτ. **ύμνουν**, μέλλ. **ύμνησω**, ἀδρ. **ύμνησα**, πρκ. **ύμνηκα**.

- Παθ. **ύμνουμαι**, πρτ. **ύμνούμην**, [μέλλ. **ύμνηθήσομαι**], πρκ. **ύμνημαι**.

ΠΑΡΑΓ. ύμνητής, ύμνητέον, [ύμνητις, ύμνητός, ύμνητήρ]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **ύμνος** (οἵζ: ύφ—ύφαίνω) θ. **ύμνέ-ω-ῶ**:

ΣΥΝΘ. ἐφυμνῶ (=ύμνω διά κάτι, έξυμνῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἐγκωμιάζω ἐπαινῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ : ύμνει τε ἀεὶ τοὺς θεούς.

2) μὲ δύο αἰτιατ.: ἀ μὲν τὴν πόλιν ύμνησα.

3) μὲ εἰδ. πρότ.: πάντες έξυμνούσιν ώς καλὸν (ἴστιν) ἢ σωφροσύνη,

Ν. ΕΛΛ. **έξυμνω=έγκωμιάζω**.

ύπηρετῶ (έω)=1) κωπηλατῶ, 2) ἐκτελῶ βαρεῖαν ἐργασίαν, 3) ύπη-

ρετῶ, ὑπακούω, 4) ὑποστηρίζω. πρτ. ὑπηρέτουν, μέλλ. ὑπηρετήσω, ἀόρ. ὑπηρέτησα, πρκ. ὑπηρέτηκα.

- Παθ. ὑπηρετοῦμαι, [μέλλ. ὑπηρετηθήσομαι, ἀόρ. ὑπηρετήθην, πρκ. ὑπηρέτημαι].

ΠΑΡΑΓ. ὑπηρέτημα, [ὑπηρέτησις, ἔξυπηρέτησις, ὑπηρετητέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ σύσιασ. ὑπηρέτης (ὑπὸ καὶ ἐρέσσω=κωπηλατῶ) θ. ὑπηρετέω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ὑπευργῶ, διακονῶ, θεραπεύω

ΑΝΤΙΘ. προστάτεω, ἄρχω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ.: τὸν ὑπηρετήσαντα τοῖς νόμοις.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: δσα διῦλοι δεσπόταις ὑπηρετοῦσιν

Ν. ΕΛΛ. ὑπηρετῶ καὶ ὑπερετῶ=1) ἐργάζομαι ως ὑπηρέτης, 2) ἰκτερῶ ὑπηρεσίαν (δημοσίαν ἢ οτρατιωτικήν). «ὑπηρετῶ εἰς τὸ 'Ὑπευργεῖον Γεωργίας», 3) ἔξυπηρετῶ. σύνθ. ἔξυπηρετῶ, συνυπηρετῶ.

- * ὑπισχνοῦμαι (έομαι) ἀποθ.=1) ὑπόσχομαι, 2) ἀναλαμβάνω, 3) διαβεβαιώνω. πρτ. ὑπισχνούμην, μέσ. μέλλ. ὑποσχῆσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ὑπεσχόμην, πρκ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. ὑπεσχήμην.

‘Αντικατάστασις ἀρ. β’

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ὑπεσχό- μην	ὑπόσχωμαι	ὑποσχοί- μην	ὑπόσχου	ὑποσχέ- σθαι	ὑποσχόμε- τος

ΠΑΡΑΓ. ὑπόσχεσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σχ- (ξ-σχον τοῦ ἔχω) καὶ μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμὸν παὶ τὴν πρόθ. ὑπο, ὑπο-σι-σχ- καὶ τὸ πρόσφ. -νε, ὑπο-σι σχ-νε-ομαι ὑπισχνέομαι, ὑπισχνοῦμαι.

ΣΥΝΩΝ. ἐπαγγέλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: ἐλευθέρωσιν γὰρ ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς.

2) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.: ὑπισχνοῦμαι δ' ὑμῖν χάριν ἀξίαν ἀποδώσειν.

Ν. ΕΛΛ. ὑπόσχομαι=δ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

ὑποπτεύω=ἔχω ὑποψίαν, ὑποπτεύομαι, ὑποψιάζομαι, δυσπιστῶ. πρτ.

ὑπώπτευον, [μέλλ. ὑποπτεύσω], ἀόρ. ὑπώπτευσα, [πρκ. ὑπώ-
πτευκα].

- Παθ. ὑποπτεύομαι (=είμαι ὑποπτος, μὲ ὑποπτεύονται). πρτ. ὑπωπτεύδην, ἀόρ. ὑπωπτεύθην.

ΠΑΡΑΓ. [ὑπόπτευσις, ὑποπτευτέον, ὑποπτευτής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ὑποπτος (ὑπὸ καὶ οπ=όρῳ) θ. ὑποπτεύω, κατὰ τὸ βασιλεύς — βασιλεύω.

ΣΥΝΩΝ. εἰκάζω, ὑπονοῶ, τεκμαίρομαι, ὑποτοπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ὑπώπτευε τελευτὴν τοῦ βίου:

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : εἰ μὴ ὑπώπτευον ὑμᾶς μεμονωσθαι:

3) μὲ ἐνδ. πρότ. : ὑποπτεύομεν καὶ ὑμᾶς μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε

Ν. ΕΔΔ. ὑποπτεύομαι=δ,τι καὶ εἰς τὰ δρχαῖα. «τὸν ὑποπτεύεται».

ὑφαίνω=1) ὑφαίνω, 2) μηχανεύομαι, ἔφευρίσκω, μηχανορραφῶ, 3) κατασκευάζω. πρτ. ὑφαινον, [μέλλ. ὑφανῶ], ἀόρ. ὑφηνα [καὶ ὑφανα, πρκ. ὑφαγκα].

- Μέσ. καὶ Παθ. ὑφαίνομαι, μέσ. ἀόρ. ὑφηνάμην, παθ. ἀόρ. ὑφάνθην, πρκ. ὑφασμαι, [ὑπερσ. ὑφάσμην].

Αντικατάστασις δορίστων

δριστ	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ὑφηνα	ὑφήνω	ὑφήναιμι	ὑφηνον	ὑφῆναι	ὑφήνας
ὑφηνάμην	ὑφήνωμαι	ὑφηναί- μην	ὑφηναι	ὑφηνα- σθαι	ὑφηνάμε- νος
ὑφάνθην	ὑφανθῶ	ὑφανθείην	ὑφάνθητι	ὑφανθῆναι	ὑφανθείς

ΠΑΡΑΓ'. ὑφάντης, ὑφαντός, ὑφασμα, συνύφανοις, [ὑφανοις, ὑφαντέον]. **ΕΤΙ '4.** ἀπέ τὸ θ υφ- (ὑφος) καὶ τὰ προσφ. αν- καὶ -j, ὑφ-αν-j-ω καὶ ἡ επιχθεσιν τοῦ -j, ὑφαίνω.

ΣΥΝΧ. μὲ ἀς προθ.: ἀνά, ἐκ, ἐν, παρά, πρό, σύν.

Ἐπιχθεσιν τὸν καθ. ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, κατα-
πλάκω, πάπιω.

Ἐπιχθεσιν τὰ οἰκοδομήματα ποικίλα ὑφαινον.

Ἐπιχθεσιν τὸν κατασκευάζω ὑφασμα, 2) (μτφ.) κα-
τασκευασμα (κακον) κρυφά. σύνθ. ἐξυφαίνω, συνυφαίνω.

Φ

φραίνω=1) φέρω κάπι εἰς φῶς, 2) ἐπιδεικνύω, φανερώνω, γνωστοποιῶ,
3) ἀποναλύπτω, 4) μηνύω, καταγγέλλω. πρτ. ἐφαινον, μέλλ.
φανῶ, ἀορ. ἐφηνα, πρκ. πέφαγκα.

- Μέσ. καὶ Παθ. φαίνομαι, ἐφαινόμην, μέσ. μέλλ. φανοῦμαι, [παθ: μέλλ. α' φανθήσομαι], παθ. μέλλ. β' μὲ μέσ. σημασ. φανήσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἐφηνάμην, παθ. ἀόρ. α' ἐφάνθην, παθ. ἀόρ. β' μὲ μέσ. σημασ. ἐφάνην, πρκ. β' μὲ μέσ. σημασ. πέφηνα καὶ παθ. πρκ. πέφασμαι.

* Αντικατ. ένεργ. ένεστ., μέλλ. δορ. και παθ. δορ.

διρστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
φαίνω	φαίνω	φαίνοιμι	φαίνε	φαίνειν	φαίνων
φανῶ	—	φανοῖμι	—	φανεῖν	φανῶν
ἔφηνα	φήνω	φήναιμι	φῆνον	φήναι	φήνας
ἔφάνθην	φανθῶ	φανθείην	φάνθητι	φανθῆναι	φανθεῖς
ἔφάνην	φανῶ	φανείην	φάνηθι	φανῆναι	φανεῖς

Κλίσις πρκ:

δριστ. πέφασμαι-νσαι-νται, σμεθα-νθε-πεφασμένοι εἰσί.

άπαρ. πεφάνθαι. **μτχ:** πεφασμένος.

ΠΑΡΑΓ: φάσις, ἀπόφασις, ἔμφασις, ἐπίφασις. καταφανής, ἐπιφανής κλπ. φανός, φάσμα, συκοφάντης, [φαντός, ἄφαντος, φάνοις, ἀπόφασις, ἀποφαντικός]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. φαν- καὶ τὸ πρόσφ -j, φαν-j-w καὶ ἐπένθεσιν τοῦ -j, φαίνω.

ΣΥΝΘ: μὲ τὰς προθ.; ἀνά, ἐπί, κατά, παρά, ύπό, κλπ.

ΣΥΝΩΝ: δηλω. ἀποδείκνυμι, καταγγέλλω, μηνύω, ἐλέγχω.

ΣΥΝΤΑΞ: τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἵτιατ.. φρουρὰν φαίνουσιν ἐπὶ τοὺς Θηβαίους

2) μὲ αἴτιατ. καὶ δοτ.: δσα ἡμῖν ὁ θεός φανεῖ:

τὸ μέσ. 1) μὲ ἀπαρ : ὁ νόμος φαίνεται ἡμᾶς βλάψειν.

2) μὲ κατηγ. μτχ.: Κλέαρχος ἐπιορκῶν ἔφάνη.

3) ώς συνδετικόν: ὁ Ἀγησίλαος ἴδιώτης ἔφαίνετο.

Ν. ΕΛΛ. φαίνομαι=1) είμαι δρατός ἢ γίνομαι δρατός, 2) παρουσιάζομαι, 3) ἐκδηλώνομαι 4) προμηνύομαι, 5) θεωροῦμαι; καὶ ώς ἀπρόσωπον φαίνεται. «φαίνεται δτι θὰ βρέξῃ». σύνθ. ἀποφαίνομαι, διαφαίνομαι, καταφαίνεται.

φείδομαι ἀποθ=1) μεταχειρίζομαι μὲ οίκονομίαν, λυποῦμαι, 2) ἀποχωρῶ, 4) ἀποφεύγω. πρτ. ἔφειδόμην, μέλλ. φείσομαι, ἀδρ. **ἔφεισάμην**, [πρκ. πέφεισμαι].

ΠΑΡΑΓ. φειδώ ἀφειδής, φειδωλός, φειστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. φειδ- φείδ-ομαι.

ΣΥΝΘ. ύποφείδομαι (=είμαι δλίγον φειδωλός).

ΣΥΝΩΝ. σώζω, ἀπέχομαι ταμιεύομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀναλίσκω, δαπανῶ, ἀφειδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: Ἀγησίλαος οὐ χοημάτων ἔφείδετο.

2) μὲ ἀπαρ.: μὴ φείδου, εἴ τι ἔχεις διδάσκειν

* **φέρω**=1) βαστῶ, σηκώνω, 2) ύποφέρω, ύπομένω, 3) προσκομίζω, προσφέρω, δίδω, 4) προξενῶ, προκαλῶ, 5) πληρώνω, 6) παράγω,

7) ἀπομακρύνω, 8) κατορθώνω, 9) δδηγῷ κάπου. πρτ. ἔφερον, μέλλ. οἴσω, ἀδρ. α' ἡνεγκα καὶ β' ἡνεγκον, πρκ. ἐνήνοχα, ὑπερσ: ἐνηνόχειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. φέρομαι, πρτ. ἔφερόμην, μέσ. μέλλ. καὶ μὲ παθ. σημασ. οἴσομαι, παθ. μέλλ. οἰσθήσομαι καὶ ἐνεχθήσομαι; μέσ. ἀδρ. α' ἡνεγκάμην, παθ. ἀδρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ: ἡνέχθην, πρκ. ἐνήνεγμαι, ὑπερσ. ἐνηνέγμην.

Αντικατάστασις ἀορ.

δριστ	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἡνεγκα	ἐνέγκω	ἐνέγκαιμι	ἐνεγκάτω ἐνέγκατε	—	ἐνέγκας
ἡνεγκον	ἐνέγκω	ἐνέγκαιμι	ἐνεγκε	ἐνεγκεῖν	ἐνεγκῶν
ἡνεγκάμην	ἐνέγκωμαι	ἐνεγκαί- μην	ἐνεγκοῦ	ἐνέγκα- σθαι	ἐνεγκάμε- νος
ἡνέχθην	ἐνεχθῶ	ἐνεχθείην	ἐνέχθητι	ἐνεχθῆναι	ἐνεχθεῖς

ΠΑΡΑΓ. φερνή, φορά, φαρέτρα, φερετρον, φόρημα, φορμός, φόροι, φώρ, δίφρος, διηνεκής, εἰστός, οἰστέον, [διένεξις].

ΕΤΥΜ. 1) ἀπὸ θ. φερ- φέρω, 2) ἀπὸ τὸ θ. οἱ- οἴ-σω, 3) ἀπὸ τὸ θ. ενεκ- ἢ ενεγκ- ἡνεγκ-ον, ἐνήνοχα.

ΣΥΝΘ. μὲ δλας σχεδόν τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ἄγω, κομίζω, ἀνέχομαι, καριερῶ, ὑπομένω, ἔχω

ΣΥΝΤΑΞ τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἵτιατ.: ἥν (ἐπιστολὴν) δ Πέρσης ἡνεγκε.

2) μὲ αἵτιατ. καὶ δοτ.: δ ἀνήρ, φ τὸν μισθὸν φερεις.

3) μὲ ἐμπρόσθ. ἢ ἐπιզῷ. προσδ.: δ βορέας εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρει τὸ μέσ. 1) μὲ αἵτιατ.: ὅστε οὐ σμικρόν ἀνθλον φέρονται.

2) μὲ ἐμπρόσθ. προσδ.: ἀπρονοήτως ἐπὶ τοῦτο φέρονται.

Ν. ΕΛΛ. φέρω καὶ φέρνω=1) σηκώνω, βασιτάζω, 2) φορῶ, 3) δδηγῶ, καλῶ, 4) εἰσάγω, 5) προδενῶ, προκατλῶ, 6) προβάλλω «ουιεχῶς φέρει ἀντιρρήσεις». φέρομαι καὶ φέρνομαι=συμπεριφέρομαι «δὲν ξμαθε νά φέρεται». σύνθ. μὲ δλας τὰς προθέσεις.

- * φεύγω=1) φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγὴν, 2) ἀποφεύγω, διαφεύγω, 3) κατηγοροῦμαι, 4) ἔξορίζομαι. πρτ. ἔφευγον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. φεύξομαι καὶ δωρ φευξομαι, ἀδρ. β' ἔφευγον, πρκ. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν.

Αντικαταστάσις ἀορ. βι

δριστ	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ	μτχ.
ἔφευγον	φύγω	φύγοιμι	φύγε	φυγεῖν	φυγῶν

ΠΑΡΑΓ. φυγας. φυγή, φευκτός, φευκτέος, διάφευξις. ἀφυκτος, [φεύξις ἀφικτος, φεύξιμος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ισχυρ. θ. φευγ- φεύγ-ω καὶ μὲ μετάπτ. φυγ- ἔ-φυγ-ον

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, δια, ἐκ, κατά, περί, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ἀποδιδράσκω, ἀπέρχομαι, ἀπαλλάττομαι.

ΑΝΤΙΘ. διώκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: φοβούμενοι μὴ φύγωσι πατρίδα.

2) μὲ γεν.: καὶ ἀσεβείας φεύγοντα ύπὸ Μελήτου.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: ἔφευγον οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ δρός:

4) μὲ ἀπαρ.: καὶ διδάξαι ἔφυγες

Ν. ΕΛΛ. φεύγω=1) φεύγω, ἀναχωρῶ, 2) δραπετεύω. σύνθ. & ποφεύγω
ἔκφεύγω καὶ ξεφεύγω, διαφεύγω, καταφεύγω.

* **φημὶ=1)** διακηρύσσω, γνωστοποιῶ, φανερώνω, 2) ἐκθέτω τὰς σκέψεις μου, 3) δισχυρίζομαι, διαβεβαιῶ, πιστεύω, είμαι τῆς γνώμης. πρτ. ἔφην, μέλλ. φήσω, ἀδρ. ἔφησα.

Κλίσις ἐνεστ. καὶ πρτ.

δριστ. φημί, φήσις ἡ φήσις, φησί, φαμέν, φατέ, φασί.

ὑποτ. φῶ, φῆσι, φῆ, φῶμεν, φῆτε, φῶσι.

εὐκτ. φαίην, φαίης, φαίη, φαίημεν-φαίμεν, φαίητε-φαίτε, φαίησαν-φαίεν.

προστ. φάνθι, φάτω, φάτε, φάντων.

ἀπαρ. φάναι. μτχ. φάσκων, φάσκουσα, φάσκον.

πρτ. ἔφην, ἔφησθα-ἔφης, ἔφη, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Δι' διμόηχα βλέπε φύω.

ΠΑΡΑΓ. φάοις, φήμη, προφήτης, ὑποφήτης, φατέον:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ίσχυρὸν θ. φη- φη-μὶ καὶ τὸ ἀσθενὲς φα- φα-μέν:

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. λέγω, φράζω, φάσκω.

ΑΝΤΙΘ. ἀρνοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἀπαρ. (εἰδικ.): Θηβαῖοι ἐπομόσαι φασίν αὐτούς.

* **φθάνω=1)** πράττω κάτι τι πρῶτος, 2) ἔρχομαι πρῶτος, προφθάνω.

πρτ. ἔφθανον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. φθήσομαι, ἀδρ. ἔφθασσα καὶ β' ἔφθην, [πρκ. ἔφθακα, ὑπερσ. ἔφθάκειν].

● Παθ. [φθάνομαι, πρτ. ἔφθανόμην, μέσ. ἀδρ. ἔφθασάμην, παθ. ἀδρ. ἔφθάσθην].

'Αντικατάστασις ἀορ. β'

δριστ:	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
ἔφθην	φθῶ	φθαίην	—	φθῆναι	φθάς

ΕΤΥΜ: 1) ἀπὸ τὸ θ. φθα- καὶ τὸ πρόσφι -ν- φθά-ν-ω, 2) ἀπὸ τὸ θ. φθη- ἔ-φθη-ν.

ΣΥΝΘ. προφθάνω.

ΣΥΝΩΝ. ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαι, παραγίγνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ὑστερῶ.

- ΣΥΝΤΑΞ.** 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ φθάνουσι τοὺς πολεμίους.
 2) μὲ ἐπιρρ. ἡ ἐμπόδιος προοδ. : οἱ δὲ φθάσαντες εἰς πόλιν τινὰ
 3) μὲ κατηγ. μτχ. : Κύρων δὲ ὡς ἔφθη κατακωλυθεῖς.

Ν. ΕΛΛ. φθάνω καὶ φτάνω=1) ἔρχομαι, 2) (μτφ.) ἐπιτυγχάνω, 3)
 καταντῶ, 4) ἐκτείνομαι, 5) ἐπαρκῶ. σύνθ προφθάνω, καταφθάνω:

φθέγγομαι ἀποθ.=διμιλῶ δυνατὰ καὶ καθαρά, λαλῶ. πρτ. ἐφθεγ-

γόμην, μέλλ. φθέγξομαι, ἀδρ. ἐφθεγξάμην, πρκ. ἐφθεγμαί:

ΠΑΡΑΓ. φθέγμα, φθόγγος, [φθογγή, φθεγκτός, φθεγκίς, ἐπίφθεγμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. φθεγ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, φθεγ-γ-ομαι φθέγγ-ομαι:

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. . ἐπί, παρά, πρός, ὑπό,

ΣΥΝΩΝ. λέγω, βοῶ, ἀλαλάζω, κράζω, φημί, φράζω, φωνῶ.

ΑΝΤΙΘ. σιωπῶ, σιγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες.

- * **φθείρω=1)** καταστρέφω, ἀφαιτῶ, 2) διαρπάζω, 3) φονεύω. πρτ: ἐφθειρον, μέλλ. φθερῶ, ἀδρ. ἐφθειρα, πρκ. ἐφθαρκα [καὶ β' διέφθορα=είμαι χαμένος].

- **Παθ. φθείρομαι**, πρτ. ἐφθειρόμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. φθεροῦμαι, παθ. μέλλ. β' φθαρήσομαι, παθ. ἀδρ. β' ἐφθάρην, πρκ. ἐφθαρμαί, ὑπερσ. ἐφθάρμην.

'Αντικαταστάσις ἐνεργ. ἐνεστ μέλλ. δορ. καὶ παθ. δορ.

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
φθείρω	φθείρω	φθέροιμι	φθείρε	φθείρειν	φθείρων
φθερῶ	—	φθεροῖμι	—	φθερεῖν	φθερῶν
ἐφθειρα	φθείρω	φθειραιμι	φθείρον	φθείραι	φθείρας
ἐφθάρην	φθαρῶ	φθαρείην	φθάρηντι	φθαρηναι	φθαρεῖς

ΠΑΡΑΓ. φθορά, φθόρος, αδιαφθαρτος, αδιάφθορος. [φθαρμα, φθάρ-

σις, φθαρτός, φθορεῖς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. φθερ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, φθερ-γ-ω φθέρρω, φθείρω.

Τὸ θ. φθερ- μὲ μετάπτ. γίνεται φθαρ- ἐ-φθάρ-ην καὶ φθορ- ἐ-φθορα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἀφανίζω, ἀπόλλυμι, λωβῶμαι, λυμαίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ. : ἐφθειρον τοὺς ἐν τῇ πόλει.

Ν. Ε.Λ: φθείρω=1) βλάπτω. «φθείρει τὴν ύγειαν του», 2) (μτφ) δια-

φθείρω. σύνθ. διαφθείρω.

- * **φοβῶ (ἴω)=1)** ἐκφοβίζω, τρομοκρατῶ, 2) ἀποθαρρύνω. πρτ. ἐφρ-

βούν, μέλλ. φοβήσω, ἀορ. ἐφοβησα.

- **Μέσ. φοβοῦμαι**, πρτ. ἐφοβούμην, μέσ. μέλλ. φοβήσομαι, [παθ. φοβηθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐφοβησάμην], παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. ἐφοβήθην, πρκ. πεφοβημαί, ὑπερσ. ἐπεφοβήμην.

ΠΑΡΑΓ: φόβητρον, φοβητέον, [φόβγμα, φοβητός, ἐκφόβησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιάσ. φόβος θ. φοβέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διντί, ἐκ, κατά, σύν, ύπερ.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ φοβοῦμαι: δέδοικα, δκνῶ.

ΑΝΤΙΘ. θαρρῶ, τολμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.. αἱ μὲν κάμηλοι ἐφόβουν τοὺς ἵππους²

β) τὸ μέσ. 1) μὲ αἰτιατ.: τὰς σπονδὰς μᾶλλον ἐφοβούμην.

2) μὲ ἐμπόδιο. προσδ.: ἀλλὰ φοβεῖται καὶ περὶ ἔμοῦ καὶ περὶ γυναικός.

3) μὲ ἀπαρ.: φοβοῦμαι διελέγχειν σε.

4) μὲ ἐνδοιαστ. πρότ.. νῦν δὲ φοβοῦμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἄμα ἡμαρτήκαμεν.

Ν. ΕΛΛ. φοβοῦμαι καὶ φοβᾶμαι=κατέχομαι ἀπὸ φόβον, τρομάζω ἀνησυχῶ. «φοβοῦμαι μὴ κρυώσῃ».

φράζω=1) ὑποδεικνύω, δηλώνω, 2) λέγω, 3) συμβουλεύω. πρτ. **ξ-** φραζον, μέλλ. φράσω, ἀδρ. **ἐφρασα**, πρκ. **πέφρακα**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **φράζομαι**: (=σκέπτομαι, νομίζω, σχεδιάζω). [πρτ. ἐφράζόμην, μέσ. μέλλ. φράσομαι, μέσ. ἀδρ. **ἐφρασάμην**, παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. **ἐφράσθην**], πρκ. **πέφρασμαι**.

ΠΑΡΑΓ φράσοις, φραστήρ, φραστέον, εύφρασής, [ἄφραστος, φραστικός, ἀνέκφραστος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. φραδ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, φραδ-j-ω φράζω.

ΣΥΝΩΝ λέγω, φημί, φάσκω, φθέγγομαι, δείκνυμι, φαίνω, διδάσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: καὶ φράζουσι ἢ λέγει

2) μὲ δοτ καὶ αἰτιατ.: τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς φράζουσιν

3) μὲ δοτ. καὶ εἰδ. ἀπαρ: ἀλλὰ ἐκέλευε φράσαι τοῖς ἑαυτοῦ ἵππευσιν ὑποδέχεσθαι.

4) μὲ εἰδ. πρότασιν: φράζε Λυσίᾳ ὅτι ἡκούσαμεν λόγων·

φράττω ἢ φράσσω=1) περικλείω διὰ φραγμοῦ, περιφράσσω, 2) ἀσφαλίζω, προστατεύω, διχυρώνω. πρτ. **ἐφραττον** ἢ **ἐφρασσον**, μέλλ. **φράξω**, ἀδρ. **ἐφραξα**, [πρκ: πέφραγα, ὑπερσ. ἐπεφράγην καὶ ἐπεφράκειν].

• Μέσ. καὶ Παθ. [μέσ. μέλλ. φράξομαι καὶ παθ. μέλλ. α' φραχθήσομαι, β' φραγήσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἐφραξάμην**, παθ ἀδρ. α' **ἐφράχθην**, παθ. ἀδρ. β' **ἐφράγην**], πρκ. **πέφραγμαι**.

ΠΑΡΑΓ. φράγμα, ἀφρακτος, ἀπόφραξις, διφρακτον, [φραγμός, φράκτης]

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν θ. φρακ- καὶ μὲ μετάθεσιν φραγ- καὶ τὸ πρόσφ -j, φράγ-j-ω φράττω

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: διντί, ἀπό, διὰ, ἐν, περὶ, σύν.

ΣΥΝΤΑΞ. ἐνεργ. καὶ μέσον μὲ αἰτιατ.: **ἐφράξαντο** τὸ τεῖχος.

Ν. ΕΛΛ. φράζω=1) κατασκευάζω φραγμόν, περικλείω μὲ φράκτην, 2) ἀποφράσσω.

- * **φροντίζω=1)** σκέπτομαι, μελετῶ, μεριμνῶ, προσέχω. 2) ἔξετάζω: πρτ. ἐφρόντιζον, μέλλ. φροντιῶ, ἀόρ. ἐφρόντισα, πρκ. πεφρόντισμα:
- Παθ. φροντίζομαι, [μέσ. μέλλ. φροντιοῦμαι, πρκ. πεφρόντισμαι].
ΠΑΡΑΓ. φροντιστής, ἀφρόντιστος, φροντιστέον.
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. φροντίς -ίδας θ. φροντίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, φροντίδ-j-ω, φροντίζω.
ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν ἐκ.
ΣΥΝΩΝ· ἐπιμέλομαι, κῆδομαι, μεριμνῶ, προμηθοῦμαι, προνοῶ:
ΑΝΤΙΘ ὑμελῶ, δλιγωρῶ.
ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. ἦ μὲ ἐμπρόθ. προσδ. εἰς γεν.: πρῶτον μὲν οὐ πολέμων φροντιεῖς.
2) μὲ αἴτιατ.: δλλὰ καὶ τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα;
3) μὲ ἔξηρτημ. πρότασιν: δλλὰ φροντίζουσι τί ποτε τοῦτ' ἔστι.
Ν. ΕΛΛ. φροντίζω = μεριμνῶ, ἐπιμελοῦμαι. «φροντίζει πολὺ τὴν ύγειαν του».
- * **φυλάττω ἢ φυλάσσω=1)** φυλάττω, 2) ἀγρυπνῶ, 3) προσέχω, 4) προστατεύω, ὑπερασπίζω, 5) παραφυλάττω, καρδοκῶ. πρτ. ἐφύλαττον καὶ ἐφύλασσον, μέλλ. φυλάξω, ἀόρ. ἐφύλαξα, πρκ. πεφύλαχα.
- Μέσ. καὶ Παθ. φυλάττομαι καὶ φυλάσσομαι, πρτ. ἐφυλαττόμην καὶ ἐφυλασσόμην, μέσ. μέλλ. καὶ μὲ παθ σημασ. φυλάξομαι, [παθ. μέλλ. φυλαχθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐφυλαξάμην, παθ. ἀόρ. ἐφυλάχθην, πρκ. πεφύλαγμαί, [ὑπερσ. ἐπεφυλάγμην].
ΠΑΡΑΓ φυλακή, φυλακτήριος, φυλακτέος, ἀφύλακτος, [φυλακτήρ, φυλάκτωρ, φυλάκιης, φύλαγμα, φυλακεῖον].
ΕΤΥΜ ἀπό τὸ οὐσιασ. φύλαξ θ. φυλακ- καὶ τὸ πρόσφ. -j φυλακ-j-ω φυλάττω.
ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, διά, πσρά, πρό, ούν.
ΣΥΝΩΝ φρουρῶ, τηρῶ
ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἴτιατ.: τις γε μὴν πολεμίους ἵππεῖς φυλάττουσι
2) μὲ αἴτιατ. καὶ τελ ἀκαρ.: δπως φυλάσσοιεν μηδένα ἀπὸ Κορίνθου περαίοισθαι.
3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: ἐφύλαττον περὶ τὰ βασίλεια.
4) μὲ ἔξηρτ: πρότασ.: ἐφύλαττε μὴ λάθοι αύτὸν δ πατήρ ἐξελένων
τὸ μέσ 1) μὲ αἴτιατ.: δρῶ σὲ φυλαττόμενον ἡμᾶς.
2) μὲ γεν : φυλασσούένους τῶν νεῶν.
3) μὲ ἔξηρτ. πρότ.: φυλάττου δπως μὴ ποιήσῃς.
Ν. ΕΛΛ. φυλάττω, φυλάσσω καὶ φυλάω ἢ φυλάγω=1) προσέχω, φρουρῶ, 2) διατηρῶ, 3) ἐνεδρεύω. σύνθ. διαφυλάττω, παραφυλάττω, προφυλάσσω.
- * **φύω=γεννῶ, παράγω, κάνω νὰ φυτρώσῃ κάτι. πρτ. ἐφυον, [μέλλ. φύσω καὶ φυήσω], ἀόρ. ἐφυσα.**

- Μέσ. καὶ Παθ. φύομαι, πρτ. ἔφυόμην, μέσ. μέλλ. φύσομαι, παθ. μέλλ. β' φυῆσομαι, ἐνεργ. ἀδρ. β' μὲ μέσ. καὶ παθ. σημασ. ἔφυν (=ἐγεννήθην), [παθ. ἀδρ. β' ἔφύην], ἐνεργ. πρκ. μὲ μέσ. καὶ παθ. σημασ. πέφυκα (=ἔχω γεννηθῆ, είμαι), ὑπερσ. ἔπεφύκειν.

‘Αντικατάστασις ἀօρ. β’

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔφυν	φύω	φύομαι	—	φῦναι	φὺς

Πρόσεχε τὰ δόμοηχα

ἔφυν (ἀδρ.), ᔁφυσα (ἀδρ.)=τοῦ φύω. ᔁφην (πρτ.), ᔁφησα (ἀδρ)=τοῦ φημι

ΠΑΡΑΓ. φῦμα, φῦλον, φυλή, φύσις, φυτόν, ἔμφυτος. [φυή, εὔφυής, φύλλον, φώς=ἄνθρωπος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. φυ- καὶ τὸ πρόσφ.-j, φύ j-ω φύω. Τὸ υ εἰναι ἀλλοτε μακρὸν καὶ ἀλλοτε βραχόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: δνά, ἐκ, ἐν, μετά, περί, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ: γεννῶ, τίκτω, ἀναδιδωμι, γίγνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ: 1) μὲ αἰτιατ.: σοφούς υἱεῖς ᔁφυσεν.

τὸ μέσ. 1) μὲ ἐμπόρθ προσδ.: ὕρμησε φύεσθαι ἀπὸ τῆς ρίζης.

2) μὲ γεν.: τῆς γάρ πέφυκα μητρός.

3) μὲ ἀπαρ.: πεφύκασι γάρ ὑπὸ τούτων κρατεῖσθαι.

‘Ο ἀօρ, ᔁφυν καὶ ὁ πρκ. πέφυκα χρησιμοποιοῦνται καὶ ως συνδετικὰ καὶ λαμβάνουν κατηγορούμενον. : οὗτοι πεφύκασι κακονούστατοι.

X

- * χαίρω=1) κατέχομαι ἀπὸ χαράν, είμαι εὐχαριστημένος. πρτ. ᔁχαιρόσ, μέλλ. χαιρήσω [καὶ χαρῶ, ἀδρ. ᔁχαίρησα], παθ. ἀδρ. β' μὲ ἐνεργ. σημασ. ᔁχάρην, [πρκ. κεχάρηκα].

‘Αντικατάστασις ἀօρ. β’

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔχαρην	χαρῶ	χαρεῖν	—	χαρήναι	χαρείς .

ΠΑΡΑΓ. χάρις, χαρά, χαρτός, [χάρμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. χαρ- (ἐχάρ-ην) καὶ τὸ πρόσφ.-j. χαρ-j-ω καὶ μὲ ἐπένθετιν τοῦ -j, χαίρω. Ἀπὸ τὸ θ. χαιρ- καὶ τὸ πρόσφ. ε (η) χαιρ-ή-σω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐπί πρό, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἀγάλλομαι. εύφραίνομαι, ἥδομαι, τέρπομαι, γέγηθα.

ΑΝΤΙΘ. λυποῦμαι, ἀλγῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: ἥκιστα χαίρουσι ταύτη τῇ καταστάσει.

2) μὲ αἰτιατ.: τοὺς εὔσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσιν:

3) μὲ κατηγ. μτχ.: οἱ νέοι χαίρουσιν ἀκεύοντες ἔξειταζομένων τῶν ἀνθρώπων.

N. ΕΛΛ. χαίρω καὶ χαίρομαι=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ἀπολαμβάνω. «χαίρεται τῇ ζωῇ του». σύνθ. συγχαίρω.

χαλεπαίνω=1) ἀγριεύω, **2)** ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ πολύ. πρτ. **ἔχαλεπαίνοντος**, μέλλ. **χαλεπανῶ**, ἀδρ. **ἔχαλέπηνα.**

• Μέσ. **[χαλεπαίνομαι]** (οὐδεμία διαφορὰ σημασίας ἀπὸ τὸ ἐνεργ.). παθ. ἀδρ. μὲ μέσ. σημασ. **ἔχαλεπάνθην.**

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **χαλεπός** θ. **χαλεπαν-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **χαλεπαν-j-ω** **χαλεπαίνω**, ὅπως ἀπὸ τὸ μέλας μελαίνω.

ΣΥΝΩΝ. ἀγανακτῶ, θυμοῦμαι, ὄργιζομαι.

ΑΝΤΙΘ. διπάζομαι, φιλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: καὶ ἡμεῖς σοι χαλεπανοῦμεν.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: δρῶν αὐτοὺς τὰ παρόντα γαλεπαίνοντας:

• **χαρίζομαι· ἀποθ.=1)** κάμνω τὸ χατήρι κάποιου, δεικνύω εὖνοιαν εἰς κάποιον, **χαρίζομαι**, **2)** δίδω προθύμως, **3)** ὑποχωρῶ. πρτ. **ἔχαριζόμην**, μέσ. μέλλ. **χαρισθῆμαι** [καὶ χαρίσομαι, παθ. μέλλ. χαρισθῆσομαι], μέσ. ἀδρ. **ἔχαρισάμην**, [παθ. ἀδρ. **ἔχαρισθην**], πρκ. **κεχαρισματίσμαται**, [ὑπερσ. **ἔκεχαρισμην**].

ΠΑΡΑΓ. χαριστήριος, χαριστέον, ἀχάριστος, εύχάριστος, [χάρισμα, χαρισμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **χάρις** θ. **χαριτ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **χαριτ-j-ομαι χαρίζομαι.**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἐπί, κατά, πρός.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.. ἦν δὲ τῷ θυμῷ χαριζώμεθα.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: τάδε οὖν μοι ἐκ τοῦ λοιποῦ χάρισαι;

N. ΕΛΛ. **χαρίζω=1)** δίδω εἰς κάποιον δῶρον, **2)** ἀπαλλάσσω «τοῦ χαρισαν τὴν ποινήν». **χαρίζομαι=1)** κάμνω χάριν εἰς κάποιον, εύνοιᾳ κάποιον, **2)** μεροληπτῶ.

χειροῦμαι (δομαι): ἀποθ.=καταβάλλω, νικῶ, ὑποτάσσω. πρτ. **ἔχειρούμην**, μέσ. μέλλ. **χειρώσομαι**, παθ. μέλλ. **χειρωθήσομαι**, μέσ. ἀδρ. **ἔχειρωσάμην**, παθ. ἀδρ. **ἔχειρωθην**, πρκ. **κεχειρωματίσμαται.**

ΠΑΡΑΓ. χείρωσις, ἀχείρωτος, χειρωτικός, [χείρωμα, χειρωτές].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ούσιασ. **χείρ** θ. **χειρός** ω-ῶ, κατ' ἀναλογίαν πρ.δ.ς ἀλλαρήματα εἰς -ύω.

ΣΥΝΩΝ. αἱρῶ, διουλοῦμαι, λαμβάνω, καταστρέφεμαι, παρίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τούτους ἔχειρώσατο ήν τρισὶν ἥμέραις.

- * χέω=1) χύνω, ἀφίνω κάτι νὰ θεύσῃ (ἐπὶ ὑγρῶν), 2) διασπείρω (ἐπὶ στερεῶν). ἔνεστ. (πάντοτε σύνθετος) ἔγχέω, πρτ. ἔνέχεσσι, μέλλ. μόνον τὸ γ' ἐν. ἔγχει, ἀδρ. ἔχει [καὶ ἔχυσα ἢ ἔχευσε, πρκ. κέχυκα].
- Μέσ. καὶ Παθ. χέομαι, πρτ. ἔχεομην, μέσ. μέλλ. χέομαι, παθ. μέλλ. χυθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔχεάμην, παθ. ἀδρ. ἔχύθην, πρκ. κέχυμαι, ὑπερσ. ἔκεχύμην.

‘Ο ἔνεστ. καὶ μέλλ. ἔνεργ. καὶ μέσ. συμπίπτουν.

ΠΑΡΑΓ. χοή, χύδην, χῦμα, χυμός, χυλός, χυτός, χύτρα, οίνοχόσις, [χεῦμα, χοῦς, χυδαῖος, χύσις, χότης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. χεF- χεF-ω, χέω· ἀπὸ τὸ θ. χεF- καὶ μὲ μετάπτωσιν χυ- ἐχύ-θην.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, σύν.

ΣΥΝΩΝ σπεύδω:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: δταν βορέας χιόνια χέη.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: δ παῖς ἔγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην.

Ν ΣΛΛ. χύνω=1) δ.τι καὶ εἰς τὰ ἄρχαῖα, 2) λυώνω. «χυνω μολύβι». χύνομαι=1) διασκερπίζομαι, 2) ἐκβάλλω, 3) (μτφ.) ἐπιτίθεμαι.

χορηγῶ (έω)=1) δδηγῶ χορόν, 2) ἕκαταβάλλω τὴν δαπάνην διὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ χοροῦ, 3) (μτφ.) παρέχω τὰ μέσα, διευκολύνω. πρτ. ἔχορηγουν, μέλλ. χορηγήσω, ἀδρ. ἔχορηγησα, πρκ. κέχορηγηκα.

- Μέσ. καὶ Παθ. χορηγοῦμαι, [παθ. ἀδρ. ἔχορηγήθην, πρκ. κέχορηγμαι].

ΠΑΡΑΓ. χορήγιον, [χορήγημα, χορηγητής, χορήγησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. χορηγός θ. χορηγέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντὶ καὶ κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: καὶ δοτ.: ἀλλὰ καὶ βασιλέα χρήματα χορηγεῖν ἡμῖν προτρέψονται.

2) μὲ δοτ.: χορόν. ψ χορηγοίην

Ν. ΕΛΛ. χορηγῶ=παρέχω κάτι, καταβάλλω τὴν δαπάνην διὰ κάτι. σύνθ. ἐπιχορηγῶ.

* **χόω καὶ χώνυμι καὶ χωνύω=1)** συσσωρεύω χῶμα, 2) σκεπάζω μὲ χῶμα, 3) κατασκευάζω πρόχωμα, 4) ἐγείρω τύμβον. πρτ. ἔχουν καὶ ἔχωννυσο, μέλλ. χώσω, ἀδρ. ἔχωσα, πρκ. κέχωκα.

- Παθ. [χώνυμαι καὶ προσχοῦμαι], πρτ. ἔχούμην, [παθ. μέλλ. χωθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔχωσάμην], παθ. ἀδρ. ἔχώσθην, πρκ. κέχωσμαι.

ΠΑΡΑΓ. χῶμα, χῶσις.

ΕΤΥΜ. 1) ἀπὸ τὸ θ. χο- χόω. 2) ἀπὸ τὸ θ χωσ- καὶ τὸ πρόσφ. υψ χώσ-νυ-μι χών-νυ-μι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, κατά, πρό, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. σκεπάζω, κρύπτω, καλύπτω, κατορύσσω, θάπτω.

ΣΥΝΤΑΞ: 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ τὸ μνῆμα πολλοὶ χώσουσι.

2) ἀπολύτως (ἐννοούμενου τοῦ συστοίχου ἀντικ.) : ἡμέρας ἔχουν ἐβδομήκοντα.

Ν. ΕΛΛ. χώνω=1) σκεπάζω μὲ χῶμα, θάπτω, 2) (μτφ.) κρύπτω.

* **χρὴ (ἀπρόσ.)**=εἶναι πεπρωμένον, εἶναι ἀναγκαῖον, εἶναι ἀνάγκη.

πρτ. χρῆν καὶ ἔχρην, μέλλ. χρήσει.

Αντικατάστασις ἔνεστ.

δριστ.	ὑποτ.	εύκτ.	προστ.	ἀπαρ	μτχ
χρὴ	χρῆ	χρείη	—	χρήναι	χρεών

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ἄχρηστον οὔσιασ. χρὴ (=ἀνάγκη) καὶ τὸ ρ. ἔστι· τὸ ἔστι παραλείπεται καὶ οὕτως ἡ λέξις χρὴ ἔγινε ρῆμα. Οἱ ἄλλοι τύποι τοῦ ἔνεστ. προήλθον ἀπὸ συνεκφορὰν καὶ συγχώιεσιν τοῦ χρὴ μὲ τοὺς ἀντιστοίχους τύπους τοῦ εἰμί. Π.χ πρτ. χρὴ + ἦν = χρῆν, ὑποτ. χρὴ + ἦ = χρῆ, εύκτ. χρὴ + εἴη = χρείη, ἀπαρ. χρὴ + εἶναι = χρῆναι, μτχ. χρὴ + ὅν = χρεών.

ΣΥΝΩΝ. δεῖ, πρέπει, προσήκει, ἀρισττεῖ

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ ἀπαρ. ὡς ὑποκ. δικαστὰ ἀπρόσωπα : ἐβουλεύοντο τὶ χρὴ ποιεῖν

χρίω=1) ἀλείφω, ἔξαλείφω, 2) χρωματίζω. [πρτ. ἔχριον, μέλλ. χρίσω, ἀδρ. ἔχρισα, πρκ. κέχρικα].

• **Μέσ.** χρίσμαι, πρτ. ἔχρισμην, [μέσ. μέλλ. χρίσμαι, παθ. μέλλ. χρισθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἔχρισάμην, [παθ. ἀδρ. ἔχρισθην], πρκ. κέχριμαι [καὶ κέχρισμαι], ὑπερσ. ἔκεχριμην [καὶ ἔκεχρισμην].

Δι’ ὑμόηχα βλέπε χρῶμα

ΠΑΡΑΓ. χρῖμα, [χριστός, χρῖσμα, χρῖσις, χριστέων, χρίστης].

ΕΤΥΜ: ἦπε τὸ θ. χρισ- χρίσ-ω- χρίω. Τὸ ε εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐν καὶ ὑπό.

ΣΥΝΩΝ ἀλείφω, χραίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. (ἐνεργ. καὶ μέσ.) : τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἔχριον.

Ν. ΕΛΛ. χρίω καὶ χρίζω=1) ἀλείφω. 2) ἀναγορεύω, ἀνακηρύσσω, «τὸν ἔχρισαν ὑποψήφιον».

χρῶ, χράω καὶ χρήω=1) χορηγῶ πᾶν τὸ ἀναγκαῖον, 2) δίδω χρησμόν, ἀποφαίνομαι, διακηρύσσω. [πρτ. ἔχρων, μέλλ. χρήσω], ἀδρ. ἔχρησα.

• **Μέσ.** χρῶμαι (=1) συμβουλεύομαι κάποιον θεὸν ἢ μαντεῖον, 2) ἐρωτῶ τὸν θεὸν ἢ τὸ μαντεῖον).

- Παθ. χρῶμαι (=χρησμοδοτοῦμαι, παρέχομαι ὡς ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ θεοῦ). πρτ. ἔχρωμην, [μέσ. μέλλ. χρήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἔχρησάμην, παθ. ἀδρ. ἔχρησθην, [πρκ. κέχρημαι καὶ κέχρησμαι; ὑπερσ. ἐκεχρήμην καὶ ἐκεχρῆσμην].

Δι' ὅμοιχα βλέπε χρῶμαι.

ΠΑΡΑΓ. χρησμές, χρηστήριον, πειθόχρηστος, [χρηστήρ, χρήστης, χρησμώδος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. χρῆ χρήω.

ΣΥΝΩΝ. μαντεύομαι, προλέγω, προφητεύω, χρησιμωδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: χρῆσθν μοι τὴν Ιυγγα.

δ θεός τὸν τε τάφον ὅστερον ἔχρησε τοῖς Λακεδαιμονίοις μετενεγκεῖν.

2) μὲ αἰτιατ.: σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεστιν, ἢ χρῆς.

- * **χρῶμαι** (χρήσμαι) ἀποθ.=1) χρησιμοποιῶ, ἔχω σχέσεις. πρτ. ἔχρωμην, μέσ. μέλλ. χρῆσομαι, [παθ. μέλλ. χρησθῆσομαι], μέσ. ἀδρ: ἔχρησάμην, παθ. ἀδρ. ἔχρησθην, πρκ. μὲ ἐνεργ. σημασ. κέχρημαι, ὑπερσ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ἐκεχρήμην.

Κλίσις ἐνεστ. καὶ πρτ

δριστ. καὶ ὑποτ. χρῶμαι, χρῆ, χρῆται, χρώμεθα, χρῆσθε, χρῶνται εὐκτ. χρώμην, χρῶ, χρῶτο, χρώμεθα, χρῶσθε, χρῶντο.

προστ. χρῶ, χρήσθω, χρῆσθε. χρήσθων.

ἀπαρ. χρῆσθαι. μτχ. χρώμενος.

πρτ. ἔχρωμην, ἔχρω, ἔχρητο, ἔχρωμεθα, ἔχρησθε, ἔχρῶντο.

Πρόσεχε τὰ ὁμοιχα

χρήσομαι-χρησθήσομαι (μέλλ.), ἔχρησάμην-ἔχρησθην (ἀδρ), κέ/ρημαι (πρκ), ἐκεχρήμην (ὑπερσ.)=τοῦ χρῶμαι.

χρίσομαι-χρισθήσομαι (μέλλ.), ἔχρισάμην-ἔχρισθην (ἀδρ), κέχριμαι (πρκ), ἐκεχρίμην (ὑπερσ.)=τοῦ χρίσμαι

ΠΑΡΑΓ. χρῆσις, χρῆμα, χρηστέον, χρηστός, ἀχρηστος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. χρή ομαι—ῶμαι. Τὸ ρ. κλίνεται κατὰ τὰ εἰς -άω, ἐπειδὴ δύως ἔχει χαρακτῆρα η ἔχει η ἡ η. δπου τὰ εἰς -άω ἔχουν α ἡ α.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ : ἀπό, διά, ἐπί, κατά, πρός.

ΣΥΝΩΝ: μεταχειρίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: χρωνται δὲ αἱ ἀρχαι τοῖς μένουσι τῶν ἐφήβων.

2) μὲ δύο δοτ. (ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία κατηγ. τῆς ἀλλης), οὕτε φίλῳ οὕτ' ἔχθρῳ πώποτ' ἔχοησάμην αὐτῷ.

χωρῶ (έω)=παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, δπι-

συνοχωρῶ, 2) προβαίνω, προχωρῶ, συνεχίζω, 3) ἐπιτυγχάνω. πρτ. ἔχωρουν, μέλλ. χωρήσω καὶ μέσ. μέλλ. μὲν ἐνεργ. σημασ. χωρήσομαι, ἀδρ. ἔχωρησα, πρκ. κεχώρηκα, ὑπερσ. ἐκεχωρήκειν.

- Παθ. [χωροῦμαι], πρτ. ἔχωρούμην, [μέλλ. χωρηθήσομαι], ἀδρ: ἔχωρήθηγ, πρκ. κεχώρημαι.

Πρόσεχε τὰ δύμοντα

ἔχωρησα (ἀδρ.), κεχώρηκα (πρκ.), χωρηθήσομαι (μέλλ.), ἔχωρήθηγ (ἀδρ.), κεχώρημαι (πρκ.)=τοῦ χωρῶ.

ἔχωρις (ἀδρ.), κεχώρικα (πρκ.), χωρισθήσομαι (μέλλ.), ἔχωρισθηγ (ἀδρ.), κεχώρισμαι (πρκ.)=τοῦ χωρίζω.

ΠΑΡΑΓ. ἀναχώρησις, ὑποχώρησις, ἀναχωρητέον, [χώρημα, ἀναχώρημα, χώρησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιαστ: χῶρος θ. χωρέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθ.: ἐγ-χωρεῖ (ἀπρόσ.)=εἶναι δυνατόν, εἶναι ἐπιτετραμμένον.

ΣΥΝΩΝ. προβαίνω, προπορεύομαι, προέρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπρόσθ. προσδ καὶ ἐπιρρ. προσδ.: ἔπειτα ἔχωρουν κατὰ τὴν ἀμαξιτόν. δύμοντε χωροῦσιν οἱ Συρακόσιοι:

2) σπανίως μὲ αἰτιατ.: οὐ γάρ ἔχωρησε δυνελθόντας αὐτοὺς ἢ πόλις.

Ν: ΕΛΛ. χωρῶ καὶ χωράω = 1) δύναμαι νὰ περιλάβω, 2) εύρισκω χῶρον. συνθ. ἀναχωρῶ, ἐκχωρῶ, παραχωρῶ, ὑποχωρῶ κλπ.

Ψ

Ψέγω=καταχρίνω, κατηγορῶ. πρτ. ἔψεγον, μέλλ. ψέξω, ἀδρ. ἔψεξα.

- Παθ. ψέγομαι, [πρκ. ἔψεγμαι].

ΠΑΡΑΓ ψόγος, ψεκτός, ψέκτης.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. Ψέγ- ψέγω.

ΣΥΝΘ. διαψέγω

ΣΥΝΩΝ. αἴτιωμαι, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, ἐπιτιμῶ, μέμφομαι, λοιδορῶ, δνειδίζω.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ, εύλογῶ, ἐγκωμιάζω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: τούτους ψέξουσι.

2) μὲ δύο αἰτιατ: ἀ ψέγομεν τὸν ἔρωτα.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόσθ. προσδ.: ἐπὶ ταύτῃ τῇ διατριβῇ ἔψεγεν αὐτόν.

Ψεύδω=1) ἔξαπατῶ κάποιον μὲ ψευδολογίες, 2) διαψεύδω, 3) παραποιῶ. πρτ. ἔψευδον, μέλλ. ψεύσω καὶ δωρ. ψευσθ, ἀδρ. ἔψευσα.

- Μέσ. ψεύδομαι (=1) λέγω ψεύδη, ψευδολογῶ, 2) προσποιοῦμαι

3) πλανῶμαι). πρτ. ἔψευδόμην, μέσ. μέλλ. ψεύσομαι, [παθ. μέλλι ψευσθήσομαι], μέσ. ἀδρ. ἔψευσάμην, παθ. ἀδρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. ἔψεύσθην, πρκ. ἔψευσμαι, ὑπερσ. ἔψεύσμην.

ΠΑΡΑΓ. ψευδής, ψεύδος, ψεύδη, [ψεύστης, ψεύμα, διάψευσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ψεύδ- ψεύδ-ω.

ΣΥΝΘ: μὲ τὰς προθ.: διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἀπατῶ, φενακίζω, ψευδολογῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀληθεύω, ὀψευδῶ.

ΣΥΝΤΛΞ. τὸ ἁνεργός: μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: καὶ μὲ ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ τὸ μέσ. 1) μὲ γεν.: ἔψευσατο τῶν ἐλπίδων.

2) μὲ αἰτιατ.: ἀ δύμοσεν ἔψευσατο.

Ν. ΕΛΛ. διαψεύδω—έμφανίζω ἢ ἀποδεικνύω κάποιον ψεύτην. ψεύδομαι, διαψεύδομαι.

* **ψηφίζω=λογαριάζω** ἢ ἀριθμῶ μὲ ψηφίδας (χαλίκια). Ἀπὸ τοὺς ἀττικούς: χρησιμοποιεῖται μόνον σύνθετον: ἔπιψηφίζω=θέτω κάτι εἰς ψηφοφορίαν. πρτ. ἔπεψηφίζον, μέλλ. ἔπιψηφιῶ, ἀδρ. ἔπεψηφίσα, πρκ. ἔπεψηφικα, ὑπερσ. ἔπεψηφικῶς ἦν.

- **Μέσ.** ψηφίζομαι (=1) δίδω τὴν ψῆφον μου, ψηφίζω, ψηφοφορῶ 2) ἐγκρίνω, ἀποφασίζω μὲ τὴν ψῆφον μου).
- **Μέσ.** ψηφίζομαι (=ἀποφασίζομαι διὰ ψηφοφορίας, ἐπιδοκιμάζομαι). πρτ. ἔψηφίζόμην, μέσ. μέλλ. ψηφιοῦμαι, παθ. μέλλ. ψηφισθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔψηφισάμην, παθ. ἀδρ. ἔψηφισθην, πρκ. ἔψηφισμαι, ὑπερσ. ἔψηφισμην.

ΠΑΡΑΓ: καταψήφισις, διαψήφισις, ἀποψήφισις, ψήφισμα, [ἔπιψηφισις, ψηφισμός, ψηφιστός].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ οὐσιασ. ψῆφος θ. ψηφιδ- καὶ τὸ πρόσφ: -j, ψηφίδ-j-ω — ψηφίζω, κατὰ τὰ εἰς -ίζω δόδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ: ἀποψηφίζομαι (=ἀθεώνω), καταψηφίζομαι (=καταδικάζω) ἀναψηφίζω =θέτω πάλιν ζήτημα πρὸς ψηφοφορίαν) ἔπιψηφίζω (=θέτω εἰς ψηφοφορίαν), διαψηφίζομαι (=ἀποφασίζω μὲ τὴν ψῆφον μου).

ΣΥΝΩΝ. ἐπιχειροτονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἁνεργός. μὲ αἰτιατ.: καὶ σὺ ἔπιψηφίζε ταῦτα:

τὸ μέσ. 1) μὲ αἰτιατ.: ψηφίσασθαι μὲν ἡδη τὴν βοήθειαν.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: τὸν κλῆρον δν ὑμεῖς αὐτῇ ἔψηφισασθε.

3) μὲ ἀπαρ.: ἔψηφισαντο βοηθεῖν πανδημεῖ.

Ν. ΕΛΛ. ψηφίζω = ψηφοφορῶ, δίδω ψῆφον. καταψηφίζω = ἀπορρίπτω διὰ τῆς ψῆφου μου.

ψύχω=1) πνέω, φυσῶ, 2) δροσίζω, 3) στεγνώνω [πρτ. ἔψυχον, μέλλ. ψύξω], ἀδρ. ἔψυξα, [πρκ. ἔψυχα].

- **Παθ.** ψύχομαι, [παθ. μέλλ. α' ψυχθήσομαι καὶ β' ψυχήσομαι ἢ

ψυγήσομαι], παθ. ἀόρ. α' ἐψύχθην, παθ. ἀόρ. β' ἐψύχην [καὶ ἐψύγην], πρκ. **ἐψυγμαί.**

ΠΑΡΑΓ. ψυκτήρ, [ψυκτήριον, ψυχή, ψῦχος, ψυχρός, ψυκτός, ψῦγμα, ψυγμός, ψυκτικός, ψῦξις]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **ψυχ-** **ψύχω:**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά.

ΣΥΝΩΝ. πήγνυμι, ξηραίνω.

ΑΝΤΙΘ. θερμοίνω, θάλπω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τὰς μὲν οὖν ναῦς οὐκ ἔστιν διαψύδει.

Ω

ἀθῶ (ἔω)=1) σπρώχνω, μετακινῶ, ἀπομακρύνω, 2) ἀποκρούω, 3) ἐ-
ξορίζω, ἐκδιώκω. πρτ. **ἐώσθιον**, μέλλ. **ῶσθ** [καὶ ὀθήσω], ἀόρ.
ἴωσα [καὶ ὀθησα, πρκ. **ἴωκα**, ὑπερσ. **ἐώκειν**].

* Μέσ. καὶ Παθ. **ῶθιοῦμαί**, πρτ. **ἴωθιούμην**, μέσ. μέλλ. **ῶσσομαί**,
παθ. μέλλ. **ῶσθήσομαί**, μέσ. ἀόρ. **ἴωσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐώσθην**,
πρκ. **ἴωσμαί**.

'Αντικατάστασις ἀορ. α'

δριστ.	ὑποτ.	εὔκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἴωσα	ῶσω	ῶσαιμι	ῶσον	ῶσαι	ῶσας

ΠΑΡΑΓ. ὄθισμός, ἀπωσις, ἔξωστης. [ἀπωστέυς, ἀπωστός, ὄθημα,
ὄθησις, ὄσις, ἀνωσις].

ΕΤΥΜ. πὸ τὸ θ **Fωθ-** καὶ τὸ πρόσφ **ε** (η), **Fωθ-ε** ω ὄθέ-ω-όθῶ,
ή συλλ. αὔξησις ε διείλεται εἰς τὸ ἀρχικὸν **F**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, σὺν κλπ.

ΣΥΝΩΝ. ἀποδιώκω, ἀποκρούω βιάζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἔλκω, ἐπισπῶμαι σύρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ ἔώθει με εἰς τὰς λιθοτομίας.

Ν. ΕΛΛ. ὄθῶ=1) σπρώχνω, 2) ἐπισπεύδω. σύνθ. ἀπωθῶ, **ἔξωθῶ**,
προωθῶ

* **ῶνοῦμαί** (έομαι) ἀποθ.=1) ὀγοράζω, 2) ἐνοικιάζω, 3) δωροδοκῶ.
πρτ. **ἴωνούμην**, μέσ. μέλλ. **ῶνήσομαί**, [παθ. μέλλ. ὔνηθήσομαί],
μέσ. ἀόρ. α' **ἴπριάμην** [καὶ ἐωνησάμην καὶ ὔνησάμην], παθ. ἀόρ. **ἴωνήθην**,
πρκ. **ἴώνημαί**, ὑπερσ. **ἴωνήμην**.

'Αντικατάστασις δορ.

δριστ.	ύποτ.	εύχτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπριάμην	πρίωμαι	πριαίμην	πρίω ή πρίασσο	πρίασθαι	πριάμενος

ΠΑΡΑΓ. ώνή, δνησις, ώνητέος, ώνητής, ώνητός, ἀργυρώνητος, [ώνημα, ώνήτωρ, δνιος].

ΕΤΥΜ. σπὸ τὸ θ. Φων- καὶ τὸ πρόσφ. -ε (η), Φων-ε ομαι ὠνέ-ομαι ὠνθῦμαι καὶ ὡν-ή-σομαι. Ἡ αὐξησις ε ὀφείλεται εἰς τὸ ἀρχικὸν Φ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἐξ, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ: ἀγοράζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀποδίδομαι, πιπράσκω, πωλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: εἴ τις ἐν Πελοποννήσῳ τινὰς ὠνεῖται.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. (ἀξίας): δοτις ἀργύρου με ὠνήσεται.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπόρ. προσδ.: καὶ οἰκίας καὶ τέλη ὠνοῦνται παρὰ τῆς πόλεως:

* ὡφελῶ (έω)=1) βοηθῶ, ὑποστηρίζω, 2) ὡφελῶ, είμαι χρήσιμος: πρτ: ὡφέλουν, μέλλ. ὡφελήσω, ἀδρ. ὡφέλησα, πρκ. ὡφέληκα, ὑπερσ. ὡφελήκειν.

• Μέσ. καὶ Παθ. ὡφελοῦμαι, πρτ. ὡφελούμην, μέσ. μέλλ. καὶ μὲ παθ. σημασ. ὡφελήσομαι, παθ. μέλλ. ὡφεληθήσομαι, παθ. ἀδρ. ὡφεληθην, πρκ. ὡφέλημαι, ὑπερσ. ὡφελήμην.

ΠΑΡΑΓ: ὡφέλημα, ὡφελητέος, ἀνωφέλητος, [ώφελησις, ἀνωφελής].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ἀχρηστὸν ἐπίθ.: ὡφελής θ. ὡφελεσ-ω ὡφελέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ: μὲ τὰς προθ.. ἀντί, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. λυσιτελῶ, δύνημι, εὖ ποιῶ.

ΑΝΤΙΘ. αἰκίζω, βλάπτω, ζημιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.. καὶ ὡφέλει τοὺς "Ελληνας.

Ν. ΕΛΛ. ὡφελῶ=παρέχω ὡφέλειαν, ἔξυπηρετῶ, κάμνω καλόν. «δὲν μὲ ὡφέλησε τὸ φάρμακον». σύνθ. ἐπωφελοῦμαι.